Colecția STRANGER SECRET FILES 11

EMIL STRĂINU

MANUAL PENTRU CĂLĂTORII ASTRALE, BIOENERGIE ȘI HIPNOZĂ

Studii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

Dr. EMIL STRĂINU
Coordonator Colecție
Stranger Secret Files

MANUAL
pentru
CĂLĂTORII ASTRALE
BIOENERGIE
şi
HIPNOZĂ

STUDII ŞI CERCETĂRI NONCONVENȚIONALE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României,
EMIL STRĂINU
Manual pentru călătorii astrale / Bioenergie şi hipnoză - *Studii şi cercetări nonconvenţionale* / General dr. Emil Străinu, Bucureşti
Editura TRIUMF, 2011

ISBN 978-973-7634-35-1

Copyright © 2011 **Editura TRIUMF**
Toate drepturile acestei lucrări aparţin
Editurii TRIUMF.

Răspunderea privind conţinutul prezentei lucrări revine conform Legii autorilor.

Dr. EMIL STRĂINU
Coordonator Colecție
Stranger Secret Files

MANUAL
pentru
CĂLĂTORII ASTRALE
BIOENERGIE
şi
HIPNOZĂ

STUDII ŞI CERCETĂRI NONCONVENȚIONALE

EDITURA TRIUMF
2011

CUVÂNT ÎNAINTE

Vasile Bologan şi John Magnus, doi pionieri ai explorării lumilor astrale şi subtile

Am avut plăcerea în toamna anului 2010 ca în decursul a trei emisiuni „Conspiraţia tăcerii", de la Postul de Televiziune N 24 Plus, să-l am ca invitat pe domnul ***Vasile Bologan***[1], împreună realizând emisiuni de succes, cu o audienţă deosebit de bună.

Având în vedere specificul colecţiei Stranger Secret Files, de a fi deschisă colaborării, în numărul 11 al colecţiei, pe care îl aveţi în faţă, am publicat, cu aprobarea domnului ***Vasile Bologan***, studiul „Bioenergie şi Hipnoză[2]" pe care dânsul l-a întreprins pe durata mai multor decenii de cercetări şi experimentări.

În emisiuni s-au făcut referiri şi exemplificări directe la aceste cercetări, publicul telespectator fiind deosebit de captivat de subiect, sutele de telefoane şi e-mail-uri primite fiind o confirmare a interesului stârnit de subiectul abordat în rândul publicului românesc.

Tot în acest volum, prezentăm şi una dintre metodele celebre de pregătire şi antrenament în vederea efectuării călătoriilor astrale concepute de marele specialist în domeniu care este ***John Magnus***.

Este poate cea mai cunoscută, accesibilă şi folosită astăzi în lume în domeniul Călătoriilor astrale.

Experimentată de un număr impresionant de oameni din toate ţările lumii, ***Metoda John Magnus*** a reuşit să se perfecţioneze permanent şi să elimine toate feed-back-urile negative, redundante, ce apar în cazul unor alte metode de acest fel.

---

[1] Domnul Vasile Bologan este născut în România, în Basarabia. În prezent trăieşte cu familia în SUA, California, la Sacramento.

[2] Studiul în formă originală este cuprins în Partea a II-a a prezentului Volum, Nr-11 din Colecţia Stranger Secret Files.

Subliniez că toate materialele sunt redate integral în forma dată de autori, pentru păstrarea preciziei şi conciziei experimentelor prezentate în textele originale.

În actuala perioadă asistăm la o mare deschidere în domeniul spiritual şi la trecerea efectivă la investigarea şi cercetarea directă a acestui domeniu.

Acest volum pune la dispoziţia celor ce sunt atraşi sau au predispoziţie spre studiul lumilor subtile şi nevăzute tehnici simple la îndemâna oricărui investigator amator.

Ca şi în cărţile anterioare, atragem atenţia asupra faptului că accesul în lumile subtile nu se face oricum şi fără o minimă pregătire necesară, ce este descrisă pe larg în prezenta lucrare.

Unii vor avea succes, alţii poate că nu, totul este în funcţie de dotarea spirituală pe care o avem fiecare de la Natură, cât şi de silinţa noastră în obţinerea scopului propus.

Cred sincer că această carte va fi un îndreptar de folos pentru toţi cei ce vor să investigheze lumile subtile şi nevăzute...

Aştept şi experienţele dumneavoastră; pe cele mai interesante le vom publica în colecţia noastră.

În calitate de coordonator al Colecţiei Stranger Secret Files, voi fi în continuare deschis pentru noi colaborări în scopul prezentării publicului cititor românesc cele mai interesante şi mai noi realizări în domeniile promovate de prezenta colecţie.

Mulţumesc pe această cale atât domnilor John Magnus şi Vasile Bologan, cât şi tuturor celor ce au contribuit la apariţia acestui volum.

Aşteptăm în continuare sugestiile şi observaţiile dumneavoastră, dar şi eventualele colaborări.

Dr. Emil Străinu
emilstrufo@gmail.com
Directorul Centrului de Studii şi Cercetări Psihotronice şi Ufologice

Stranger Secret Files
Nr. 011 – A
CĂLĂTORII ASTRALE
Metoda John Magnus
S.U.A., Canada, Marea Britanie

PARTEA I

CĂLĂTORII ASTRALE[3]

Metoda lui John Magnus[4]

[3] Materialul de bază a fost primit de la Confreria Universală Alien Hunter Group – Filiala California, San Diego, S.U.A.
[4] Prelucrare şi adaptare pentru limba română de Dr. Emil Străinu.

File de jurnal

Menţiune în Jurnal, 11 iulie 2002

Mă trezesc după un somn de după-amiază. Am întreg cuprinsul acestui studiu în cap. Ciudat, n-am simţit niciodată vreo atracţie specială către truda scrierii unei asemenea lucrări, acum însă abia aştept să încep. Sunt motivat ca niciodată până acum. Mă mănâncă creştetul capului, mă simt ca şi când cineva mi-ar transmite continuu informaţii. În plus, sunt iritat şi nervos, poate fiindcă mintea mea logică nu reuşeşte să înţeleagă de unde oare îmi iau inspiraţia.

În urmă cu câţiva ani, se pare fără vreun motiv aparent, am devenit curios cu privire la ceea ce se află dincolo de fizic. O fi oare şi altceva? Speram asta, fiindcă dacă nu mai exista nimic altceva, viaţa s-ar fi scufundat înapoi în plictiseala şi complexitatea societăţii occidentale moderne. Imaginaţi-vă cât de surprins am fost când, o săptămână mai târziu, am dat peste istorisiri ale unor experienţe din pragul morţii, pe site-ul lui Kevin Williams dedicat unor asemenea evenimente (www.near-death.com). Părea că aş fi fost călăuzit către informaţie de către o energie ajutătoare, şi probabil că aşa şi eram. Înainte de aceasta, fusesem cu totul ignorant şi neinteresat de conceptul de viaţă după moarte. Deoarece sunt puţintel cam leneş, tot amânasem să mă gândesc la moarte. Credeam că moartea stă cumva în calea vieţii. Şi, în mod literal, aşa şi e, acum însă apreciez şi moartea, deoarece doar prin ea viaţa capătă perspectivă şi profunzime.

Relatările despre experienţe în pragul morţii pe care le-am citit pe site mi s-au părut uimitoare. Nu era niciun dubiu că trebuie să fie un soi de existenţă dincolo de moartea corpului

fizic. Simpla enumerare a mărturiilor – cu zecile de mii – ar trebui să se constituie într-o dovadă suficientă spre a convinge pe oricine, afară de scepticii cei mai înveterați. În fața evidenței, moartea părea o adevărată aventură, iar eu abia așteptam să descopăr ce anume conținea acea aventură. În minte a început să-mi încolțească o dorință. N-ar fi oare nemaipomenit să pot vedea toate lucrurile de dincolo fără a fi obligat să mor mai întâi?

Imaginați-vă surprinderea mea când am dat pe Internet peste ceva numit proiecție astrală. Ăsta era un subiect tare de tot. Existau, se pare, oameni pretutindeni în lume, care se ocupau cu însuși lucrul pe care-l doream eu: să vadă lumea de dincolo de aparențele fizice. Am fost surprins să descopăr că unii oameni trăiau proiecții astrale în mod spontan, și am fost entuziasmat de faptul că alții încercau inducerea deliberată a unei asemenea experiențe, înarmați cu nimic mai mult decât un minimum de literatură, experiența lor și propriul intelect. Părea, la urma urmelor, posibil să ajung unde doream fără toată tevatura prealabilă a morții.

După descoperirea făcută, am practicat vreme de săptămâni întregi proiecția astrală. Am încercat 20 de tehnici concepute pentru a-ți permite părăsirea corpului, toate găsite pe Internet, fără nicio cheltuială. Niciuna dintre ele n-a mers așa cum sperasem. Am concluzionat că trebuie să fie ceva ce nu fac bine, dar ce anume? Apoi, într-o noapte, după două luni de încercări intense de a-mi părăsi trupul, acel „ceva" mi s-a dezvăluit, ca din întâmplare. Am adormit în cursul unei sesiuni. Când m-am trezit, am avut surpriza (dar și groaza) vieții mele, constatând că sunt „absorbit" în altă dimensiune a existenței. Izbutisem, în cele din urmă, să realizez întâia mea proiecție astrală. Ingredientul care lipsea era acea stare specială a conștiinței ce poate fi realizată numai la trezire, după o perioadă de somn.

Faptul relevat de ciudata mea experienţă astrală – anume că eu nu eram trupul, ci altceva, un altceva ce putea *părăsi* trupul şi se putea *întoarce* la el – mi-a schimbat în mod radical priorităţile. Am început să îmi asum răspunderi în ceea ce priveşte dezvoltarea mea spirituală şi emoţională. Am început să nu mai fiu interesat de urmărirea unor ţeluri materiale. Activitatea mea academică a început să sufere. Nu mi se mai părea normal să dobândesc noi abilităţi (în marketing) care nu aveau nimic de-a face cu dezvoltarea mea spirituală. Mărturisesc aici că, de fapt, o parte a educaţiei mele în domeniul marketingului se afla în contradicţie flagrantă cu dezvoltarea spirituală.

Am abandonat eforturile de dobândire a securităţii financiare, obiectiv căruia anterior eram gata să-i dedic viitorul meu. Mi-am dat seama că viaţa nu este o competiţie în cadrul căreia persoana care moare având cei mai mulţi bani e declarată învingătoare. Viaţa e preţioasă, prea preţioasă pentru a fi privită doar ca o luptă continuă pentru bani şi securitate materială. N-are sens să iroseşti timp pentru a aduna resurse pe care, murind, le vei lăsa oricum în urmă. Apoi, n-are niciun rost să-ţi iroseşti viaţa prefăcându-te a fi cineva care nu eşti de fapt tu, făcând lucruri care nu-ţi stau în fire. *Are sens* să fii tu însuţi şi să faci în viaţă măcar ceva ce să poţi lua cu tine după ce viaţa s-a sfârşit.

Mi-am dat seama că oamenii, în general, aşa cum făcusem şi eu, cedează unui soi de imagine de tunel, de ochelari de cal spirituali, în asemenea măsură încât rămân insensibili la imensa valoare a propriei lor vieţi, astfel că m-am simţit obligat să fac ceva în acest sens. Undeva printre aceste gânduri, s-a născut ideea scrierii unei cărţi, o carte care i-ar putea ajuta pe oameni să se ajute singuri. O carte care ar putea ajuta bărbaţii şi femeile moderne, stresaţi, să-şi conştientizeze propria lor natură, extinsă, în cadrul căreia ar putea să-şi ia în mâini propria viaţă şi s-o facă mai bună. A fost o idee de carte, nu doar o proiecţie astrală, dar şi o idee asupra naturii realităţii.

Mă îndoiesc că dumneavoastră, cititorii acestei cărți, suferiți prea tare din pricina amintitului sindrom de ochelari de cal, căci altfel n-ați citi prezenta; însă în orice caz aș putea cel puțin să vă ajut să progresați în cunoașterea realității și de asemenea să vă îndemn să povestiți și altora despre experiențele uimitoare ce vin odată cu această cunoaștere. De acum încolo, prin tot ceea ce veți spune și veți face, îi veți inspira pe toți cei din jurul vostru să se trezească și să-și arunce ochelarii de cal, să-și găsească o viață mai apropiată de ceea ce suntem cu adevărat, așa cum am făcut și eu.

Asemenea cercurilor în apă, trezirea se va propaga în masa speciei umane, care atunci va face un salt uriaș către tărâmurile non-fizicului, acceptându-le, așa cum vreme îndelungată am acceptat tărâmul fizic. Odată dobândit acest tip de înțelegere a realității, ne vom fi depășit limitele, vom putea ajunge oriunde dorim. Mă rog, aceasta cel puțin e ideea mea romanțată despre ceea ce are să se întâmple.

Inițial, am practicat proiecția astrală, pe lângă emoția faptului însuși, ca pe o modalitate de a obține o dovadă personală că existența însemna și altceva în afara fizicului. Mai exact, am dorit să știu dacă moartea era cortina finală ori dacă ea nu însemna altceva decât o poartă, așa cum sugerau experiențele aproape de moarte. Presupunând că existența însemna mult mai mult decât planul fizic, lucru ce părea evident, doream să aflu cum anume se încadra planul fizic în această mult mai vastă imagine a lucrurilor. Doream să știu cum era structurată întreaga creație – presupunând că aceasta era într-adevăr structurată.

Această carte se constituie într-o dare de seamă personală asupra a ceea ce am învățat despre acest subiect până acum. Sau, mai corect, această carte prezintă opiniile și interpretările mele asupra a ceea ce am trăit. Din ceea ce am văzut, creația pare a fi un loc extrem de subiectiv. Ceea ce am perceput eu poate sau nu să coincidă cu ceea ce ați perceput dumneavoastră ori cu ceea ce veți percepe; prin urmare, nu pot susține că ceea

ce este prezentat în cartea de față reprezintă adevăruri absolute. Pot doar să spun că în limita capacităților mele, am tras concluzii pe baza experienței mele. În cele din urmă, avem fiecare opiniile noastre, iar acesta e un lucru pe care ar trebui să-l prețuim. Luați din cartea aceasta orice cunoştințe pe care le puteți folosi şi faceți-le să fie ale voastre. Smulgeți, dacă aşa doriți, paginile cu care nu sunteți de acord şi faceți un focşor frumos cu ele.

Aş putea scrie până ce mi s-ar toci mâinile despre ceea ce am trăit, fără ca cineva să poată beneficia în vreun fel din aceasta, pentru simplul fapt că este în firea omenească (bună fire, într-adevăr!) să rămână neconvinsă total până ce experiența personală nu spune altceva. Nu există niciun înlocuitor al experienței personale, acesta fiind şi motivul pentru care această carte vă încurajează pe dvs., cititorii, cu ajutorul unor exerciții, să vă aflați propriile trăiri pe tărâmul nonfizic. Vreau ca şi dumneavoastră să vedeți ceea ce am văzut eu, doresc însă să puteți vedea aceasta în felul dvs. unic.

Cartea de față vă oferă uneltele necesare explorării altor lumi, fizice şi nonfizice. Uneltele constau într-o tehnică pentru a vă părăsi corpul, precum şi în cunoştințele necesare pentru a vă orienta odată ce vă veți afla în afara corpului dvs. Dacă doriți să vă părăsiți corpul doar pentru a vă distra, atunci cu siguranță citiți cartea care trebuie. Nu mă pot gândi la ceva mai spectaculos decât proiecția astrală. Dacă motivul dumneavoastră este acela de a înțelege realitatea, atunci, de asemenea, această carte e cea mai potrivită. În cartea aceasta ne vom ocupa în mod serios de ce suntem şi ce anume este tot ceea ce ne înconjoară, fizic ori nonfizic. Vom face aceasta în parte, plonjând de câteva ori adânc în domeniul astral şi în parte prin reflecții şi discuții asupra acestor experiențe.

Spre a uşura explorarea, am împărțit această carte în secțiuni, pe care le voi numi Cercuri, deoarece eu cred că viețile noastre sunt împărțite în cercuri ale cunoaşterii, fiecare dintre

ele trebuind să fie asimilat înainte de a ne putea îndrepta către Cercul următor. Fiecare dintre Cercuri va conține un număr de teme. Fiecare temă este exemplificată de mențiuni în jurnal și de exerciții. Mențiunile din jurnal constituie o mică parte a experiențelor mele personale. Dincolo de cunoașterea pe care o comunică, eu cred că vi se vor părea și o lectură antrenantă.

Cu privire la exerciții – acestea constituie primii pași în astral. Proiecția astrală nu este doar o problemă de a vă părăsi corpul și de a vă întoarce înapoi la el. Partea cea mai interesantă este ce se întâmplă între aceste două evenimente. Experiențele depind de credințe, dispoziție, dar și de multe alte lucruri ce se întâmplă în mintea noastră. Exercițiile sunt menite să relaxeze mintea, astfel încât aceasta să poată beneficia pe deplin de proiecție. Vi se va părea că unele dintre exerciții au prea puțină legătură cu proiecția astrală, însă ele se constituie într-o pregătire pentru experiență. Dacă tot ceea ce doriți să faceți este să vedeți dacă vă puteți părăsi corpul (lucru perfect posibil), atunci unele dintre aceste exerciții ar putea deveni inutile. Dar dacă doriți să explorați deplin experiențele ce vi le poate oferi proiecția astrală, vă recomand să practicați cât mai multe cu putință, dintre exerciții.

Primul Cerc, „Pregătirea pentru astral", vă echipează pentru astral. Vă oferă câteva opinii cu totul extraordinare privind natura realității. Deși nu este neapărat necesar să știți ceva din aceasta pentru a putea să vă părăsiți corpul, cunoașterea acestora ar putea să vă ofere posibilitatea de a înțelege ce vi se întâmplă. Cel de-al doilea Cerc, „Ieșirea", vă ajută să vă creați prima dvs. proiecție astrală. Chiar dacă ați mai avut deja una sau mai multe proiecții, este o idee bună ca măcar să consultați tehnica folosită. Eu unul folosesc ceea ce am găsit că este cea mai simplă metodă de a aduce pe cineva în astral pornind de la o stare de conștiență deplină. Și asta înseamnă mult, căci am încercat numeroase metode.

Cel de-al treilea Cerc, „Ai grijă unde păşeşti", vă ajută să înţelegeţi cum funcţionează astralul. Cunoaşterea modului în care funcţionează mintea dvs. este esenţială, deoarece astralul este controlat de mintea dvs. Aş merge chiar până la a spune că astralul *este* mintea dvs. Desigur însă, ar trebui să definim noţiunea de „minte", pentru a evita orice neînţelegeri. Acesta-i un lucru care n-a fost niciodată făcut pe deplin, şi probabil nici nu va putea fi făcut înainte de a şti mai multe despre ceea ce suntem de fapt. Din acest motiv, nici eu nu voi încerca să definesc mintea aici.

După ce veţi fi încheiat cel de-al treilea Cerc, veţi dispune de uneltele de care aveţi nevoie pentru a explora natura a ceea ce vă înconjoară. Aşa după cum am menţionat, uneltele constau în capacităţile dvs. de a vă părăsi după dorinţă trupul fizic, precum şi în cunoştinţele asupra modului în care puteţi naviga prin astral astfel încât să obţineţi cele mai bune rezultate în urma explorării pe care o efectuaţi.

Cel de-al patrulea Cerc, „Natura realităţii" discută relaţia între fizic şi astral, locul nostru în întregul ansamblu, şi ce se poate afla dincolo de graniţele tărâmurilor deja explorate. Sunt atâtea lucruri de descoperit, o întreagă lume de fapt, aşa că hai să începem.

Cercul I
Pregătirea pentru Astral

Aduceți-vă mintea şi trupul în forma necesară pentru marea ieşire

Dacă veți întreba un bun specialist în fizica cuantică care este adevărata natură a materiei fizice, vi se va răspunde că aceasta e nonfizică.
Deepak Chopra, *Trup, minte şi suflet*[5]

În cadrul acestui Cerc, vom discuta câteva noțiuni preconcepute cu privire la ceea ce este proiecția astrală şi ca să fiu cinstit, le vom face fărâme. Vă vom deschide calea spre a vă forma propria dvs. părere despre astral pe baza propriilor dvs. experiențe astrale (la care veți ajunge în Cercul următor), mai degrabă decât pe baza a ceea ce ați citit în cărți.

Ce este Proiecția Astrală?

Sunt pe atât de multe definiții a ceea ce este proiecția astrală pe cât sunt de numeroşi practicanții săi. Cred că ar fi o idee bună să vă ofer definiția pe care o dau eu fenomenului, înainte de a ne afunda în subiectul propriu-zis.

Proiecție, în acest caz, este procesul prin care selectați un obiect fizic ori nonfizic şi vă direcționați (sau îndreptați) con-

[5] Dr. Deepak Chopra (n. 1946) este un medic american de origine indiană, practicant al medicinei alternative şi promotor al unei interacțiuni constructive între vindecarea fizică şi cea spiritual-energetică. Autor a peste 50 de cărți, Dr. Chopra este, de asemenea, filosof, profesor de medicină şi unul dintre membrii importanți ai mişcării Meditația Transcendentală.

ştienţa (sau atenţia) dvs. către el. Poate, de asemenea, să fie văzut ca şi procesul de a atrage un obiect sau conceptul unui obiect, în conştienţa dvs., dar acestea sunt doar două moduri diferite de a privi acelaşi proces. Fiecare dintre gândurile care vă trec prin minte constituie o proiecţie a conştienţei.

Spre exemplu, la un moment dat s-ar putea să vă proiectaţi conştienţa către amintirea unui articol despre căpşuni pe care l-aţi citit acum două săptămâni. În clipa imediat următoare vă proiectaţi conştienţa către amintirea gustului dulce al unei căpşuni. Ca alt exemplu, dacă de pildă trebuie să ascut un creion, în cursul procesului de ascuţire îmi voi îndrepta atenţia către creion, apoi către ascuţitoare şi apoi la visele mele de zi obişnuite. A proiecta conştienţa asupra altor realităţi e un proces ce necesită ceva mai mult efort, însă procedeul este absolut acelaşi.

Conştienţa reprezintă punctul culminant al concentrării dvs. mentale. Este partea cea mai limpede a minţii dvs. conştiente. Funcţiile minţii pot fi împărţite în două părţi principale: conştientul şi subconştientul. Subconştientul controlează sistemul nervos autonom, credinţele şi amintirile. Cele două părţi cooperează cu scopul de a oferi funcţiile complete ale minţii. De pildă, atunci când vreţi să vă deplasaţi braţul, sunteţi conştient de faptul că braţul se mişcă, însă nu aveţi nicio idee despre cum anume manipulează subconştientul muşchii. În mod asemănător, puteţi accesa în mod conştient amintiri, însă nu aveţi niciun fel de control asupra modului în care subconştientul controlează muşchii. Asemănător, puteţi să vă accesaţi în mod conştient amintirile, însă nu aveţi niciun control asupra modului în care acestea sunt păstrate sau recuperate. Nu aveţi niciun control conştient asupra minţii atunci când subconştientul vă împiedică să vă amintiţi numele persoanelor pe care le întâlniţi.

Conştienţa vă înlesneşte accesul la partea conştientă a minţii dvs., însă nu în întregime şi nu dintr-o dată. Vă puteţi direcţiona conştienţa doar asupra unei mici porţiuni a minţii

dvs. la un moment dat. Dacă de pildă ascultați muzică și, cu coada ochiului sesizați mișcare, vă veți direcționa atenția, conștiența asupra a ceea ce ați văzut, cu scopul de a determina dacă reprezintă o amenințare. Vreme de câteva milisecunde, funcția auditivă iese din obiectivul atenției dvs. și nu mai puteți auzi muzica.

Astralul e și mai complicat de definit, și fiecare pare să aibă o idee proprie cu privire la ce anume este acesta. *American College Dictionary (Dicționarul American pentru Colegii)* din 1967, de exemplu, spune că astralul reprezintă „o substanță supersensibilă care se presupune că poate pătrunde întregul spațiu și care este constituentul unui al doilea corp al fiecărui individ." Aceasta este o definiție bună (deși nu în mod necesar și una corectă), însă nici aceasta nu ne spune ce anume este acea substanță supersensibilă, cum se relaționează cu fizicul, sau cum putem ajunge la ea. Confuzia, probabil, provine din tentativele de a defini astralul folosind cuvinte ce sunt folosite în mod obișnuit pentru a descrie spațiul fizic. Sau poate confuzia este produsă de faptul că omenirea n-a definit încă nici măcar spațiul *fizic*, și nu putem prin urmare spune ce anume este astralul fără a ști ce este spațiul fizic.

Unii spun că astralul conține toate domeniile nonfizice. Alții spun că de fapt există un continuum de frecvențe energetice ce emană din fizic către divin, iar astralul este doar una dintre acele frecvențe, bine delimitată între frecvențele fizice și cele mentale. Deoarece sunt prea multe necunoscute, nu voi încera să definesc astralul în mod specific; voi spune doar că astralul este acel tărâm în care gândurile prind viață. Este dimensiunea în care trăiesc visele, locul în care ne odihnim atunci când ne detașăm de realitatea fizică. Suntem ființe multidimensionale. Conștiința noastră există în multiple dimensiuni, iar astralul este una dintre acestea. Mai departe, în cuprinsul acestei cărți, vom detalia ce anume ar putea fi astralul, și veți putea să-l încercați și singuri.

Proiecţia astrală (la care se face uneori referire cu acronimul PA) este procesul prin care vă focalizaţi conştienţa către tărâmul astral. Astralul include multe tipuri diferite de experienţe, aproape totul de la vise la viaţa de după moarte, şi există o mare varietate de căi prin care se poate ajunge acolo: visul, visul în stare de trezie, imaginaţia, moartea. Noi vom folosi tipul de proiecţie cunoscut drept proiecţie extra-corporală, ceea ce semnifică faptul că vom interacţiona cu astralul similar modului în care interacţionăm în stare de trezie cu realitatea fizică imediată: dintr-un punct de vedere de tip persoana întâi şi prin intermediul unor simţuri similare simţurilor fizice.

Nu sunt chiar entuziasmat de termenul extracorporal deoarece acest termen implică cumva evadarea unei părţi fizice a persoanei dvs. din corpul fizic. După opinia mea, călătoria extracorporală implică direcţionarea atenţiei către o parte nefizică a sinelui dvs., care însă n-a fost de la bun început, niciodată blocată de către corpul dvs. fizic. De asemenea, presupune că proiecţiile au loc în lumea fizică, deoarece cuvântul „extra" poate fi interpretat drept o localizare fizică în raport cu corpul dvs. fizic. Proiecţia astrală *nu* se rezumă la simplul proces de părăsire a corpului fizic urmată de plutirea în realitatea fizică, deşi şi aceasta reprezintă o posibilitate. Astralul este un domeniu separat, în sine, mult mai mare (în termeni nefizici) decât cel fizic. El conţine milioane de lumi care *pot* sau *nu pot* semăna universului nostru fizic. Am renunţa la prea mult dacă ar fi să ne limităm călătoriile doar la lumea noastră fizică.

Fiecare fiinţă din univers poate exersa proiecţia astrală. Fie că sunteţi tânăr ori bătrân, scund ori înalt, bogat sau sărac, puteţi experimenta proiecţia astrală. Capacitatea de a realiza proiecţii astrale este o consecinţă a modului în care este construit corpul fizic şi a modului în care părţile nefizice ale fiinţei noastre se conectează la el. Este o abilitate naturală. Nu e nimic supranatural. Proiecţia astrală nu reprezintă un accident ciudat al naturii; este o expresie a ceea ce suntem. De fapt, fiecare

dintre noi realizează proiecţii astrale aproape permanent. Dacă nu aţi putea realiza proiecţia conştienţei, nu v-aţi putea ascuţi creionul. Dacă nu v-aţi putea proiecta mintea în astral, atunci n-aţi avea niciodată vise. Ceea ce vom descrie în această carte nu este prea departe de vis, deşi trebuie să admit că este cu mult mai interesant.

Istoria proiecţiei astrale

Proiecţia astrală apare într-o formă sau alta pe parcursul operelor literare vechi de secole. Cea mai veche relatare pe care am găsit-o provine de la Ramtha, un spirit ce s-a exprimat prin JZ Knight. Ramtha descrie cum, în jurul anului 30.000 î.Hr. a avut o experienţă extracorporală (EEC). Dacă această informaţie transmisă indirect este demnă de luat în seamă, ea sugerează că oamenii au practicat proiecţia astrală încă din vremurile preistorice.

Cu trei mii până la cinci mii de ani în urmă, preoţii egipteni erau atât de familiarizaţi cu abilitatea de a părăsi trupul, încât au scris *Cartea Morţilor,* spre a călăuzi conştienţa celor decedaţi către viaţa de apoi:

Mai mult, vei şti că Ba - sufletul lui Osiris Ani, al cărui cuvânt este adevăr înaintea zeilor, poate să vină laolaltă cu vintrele tale în partea de răsărit a cerului, şi că poate să-l urmeze pe Ra către locul în care acesta s-a aflat ieri, şi poate sălăşlui în pace, în Amentet. Fie să-şi pogoare privirea asupra trupului său pământesc, fie să-şi capete sălaşul cuvenit şi să primească trup spiritual, fie să nu piară şi să nu fie nimicit, în vecii vecilor.

Proiecţia astrală a fost de asemenea utilizată în ritualurile de iniţiere în preoţie. Uceniculuipreot i se putea, de pildă, cere să se prezinte parţial sau total materializat în faţa unui grup de oameni în vreme ce se afla în stare de-corporalizată. Ar fi trebuit în acest scop să-şi părăsească *khat*-ul, forma sa fizică, şi să intre în *kha*, dublul său astral. Dublul astral se credea a fi

personalitatea, apărută sub forma unei copii greu sesizabile a formei fizice, legată de aceasta, dar cu abilitatea de a se deplasa liber.

În zorii filozofiei greceşti, proiecţia astrală s-a întins din domeniul religios în cel intelectual. Platon a propus ideea că ceea ce vedem în această viaţă nu reprezintă decât o reflexie palidă a ceea ce ar putea vedea spiritul dacă ar fi eliberat de corpul fizic. În *Republica* (circa 360 î.Hr.), el a ilustrat ideea aceasta spunând că viaţa este asemenea şederii unui om înlănţuit într-o peşteră, cu spatele la un foc. Nu putem vedea decât umbrele celor ce trec între noi şi foc. În timp, am ajunge să presupunem că aceste umbre proiectate pe pereţii peşterii sunt singura realitate. Dacă am fi eliberaţi din lanţuri şi ne-am întoarce spre a vedea persoanele care trec, n-am înţelege ce vedem; am continua să considerăm umbrele mai adevărate decât persoanele care le proiectează pe pereţi.

Platon a spus de asemenea povestea unui războinic pe nume Er, care a murit în bătălie, dar care s-a întors spre a împărtăşi celorlalţi experienţa vieţii de după moarte:

Când Er şi spiritele sosiră, datoria lor era să meargă pe dată în faţa lui Lachesis; dar înainte de orice veni acolo un profet ce-i puse în ordine; luă apoi de pe genunchii lui Lachesis multe crâmpeie de vieţi şi, croind din acestea o mare movilă, glăsui astfel: „Ascultaţi vorbele lui Lachesis, fiica Nevoii. Suflete muritoare, iată înaintea voastră un nou ciclu al vieţii şi al morţii. Nu vi se va da vouă câte un geniu, ci voi înşivă vă veţi alege unul; şi fie ca cel ce trage primul la sorţi să fie primul ce va alege, iar viaţa ce-o va alege să-i fie destin. Virtutea este slobodă, şi după cum un om o va onora ori dezonora, va avea mai multă ori mai puţină; iar povara va fi asupra celui ce va alege – Zeul are dreptatea."

Prin povestirea isprăvilor lui Er, Platon prezintă şansele pe care le are sufletul de a-şi alege detaliile vieţii sale viitoare, precum şi uitarea ce este pogorâtă asupra celor nou-născuţi.

Acestea sunt concepte confirmate de relatări făcute sub regresie hipnotică, cu peste 2.000 de ani mai târziu, ale unor experienţe în pragul morţii şi precedând viaţa.

În eseul său „Asupra Întârzierii Răzbunării Divine", inclus în lucrarea sa „Moralia", istoricul grec Plutarh ne prezintă istoria lui Thespesius, cunoscut şi sub numele de Aridaeus, un om de proastă reputaţie, care a suferit o căzătură puternică în 79 d.Hr. Thespesius a rămas în comă vreme de două zile, timp în care s-a aflat în afara trupului său. Thespesius şi-a petrecut timpul explorând o altă dimensiune locuită. Trupul său l-a tras înapoi chiar la vreme spre a-i împiedica înmormântarea. Această experienţă l-a făcut să-şi schimbe viaţa într-una a eticii şi preţuirii valorilor morale.

Grecii presupuneau existenţa unui corp subtil similar *kha*-ului egiptean. Plotinus a sugerat că toate sufletele trebuie să fie separabile de corpurile lor fizice. Aristotel îşi învăţa discipolii că spiritul poate părăsi trupul şi că este capabil de a comunica cu alte spirite. Homer vorbea de trei componente: trupul (*soma*); psyche, sufletul impersonal; şi sediul voinţei, intenţiei şi sentimentelor numit *thumos*.

Capacitatea de a părăsi trupul a influenţat şi limba greacă. Cuvântul *extaz* derivă din cuvântul grec *ekstasis*, care înseamnă „a sta în afara sinelui propriu"". Se prea poate ca acest cuvânt să poarte expresia literală a părăsirii trupului propriu. Dacă mai târziu a ajuns să aibă semnificaţia unei stări mentale de exaltare atestă faptul că persoanele care îşi părăsesc trupul se regăsesc într-o stare euforică.

Relatările privitoare la proiecţiile astrale sunt de asemenea numeroase în Biblie. Profeţii par să recepteze viziuni într-o stare de conştienţă modificată, adesea în vreme ce se află în afara trupurilor lor:

„Şi atunci duhul m-a ridicat şi am auzit înapoia mea vuietul lui Dumnezeu în vreme ce Slava lui Dumnezeu se ridica din locul său". (*Ezekiel* 3:12)

„Duhul care mă ridicase m-a luat şi m-am dus cu cugetul învolburat, în vreme ce mâna Domnului mă apăsa tare". (*Ezekiel* 3:14)

Relatările continuă pe parcursul Noului Testament. După răstignire, apostolii au pornit să propovăduiască noua religie. În plin tumult politic, Pavel predică pentru a doua oară Corintenilor. În această predică, a inclus relatarea unei călătorii în cer, spre a-şi impresiona audienţa.

Cunosc un bărbat creştin care în urmă cu 14 ani (fie în trup, fie în afara trupului, n-am ştiinţă, doar Dumnezeu ştie) a fost răpit în cel mai de sus dintre ceruri... şi acolo a auzit lucruri ce nu pot fi puse în cuvinte, lucruri pe care buzele omeneşti nu le pot rosti. (2 *Corinteni*, 12:2-4)

Se crede că Pavel se referea în aceste cuvinte la sine însuşi. Acest exemplu ne oferă o idee despre dificultatea formulării verbale a trăirilor din cursul unei experienţe astrale. Telepatia este utilizată pe scară largă în timpul experienţelor în afara lumii fizice, iar emoţiile şi înţelegerea ce sunt transmise astfel între minţi nu sunt uşor de formulat în cuvinte.

Revelaţia Apostolului Ioan a avut şi ea loc într-o stare de conştiinţă modificată, într-o lume ciudată, cel mai probabil în afara trupului său. Aceasta poate fi considerată o proiecţie astrală de lungime şi bogăţie de conţinut cu totul impresionantă.

Eram în Duh în ziua Domnului, şi am auzit înapoia mea o voce puternică asemenea sunetului unei trâmbiţe, zicând: „Scrie într-o carte tot ceea ce vezi, şi trimite cartea aceasta celor şapte biserici: Efesului şi Smirnei, în Pergamum şi în Thyatira şi în Sardis şi Smyrnei şi Philadelphiei şi Laodiceeii." (*Revelaţia* 1:10-11)

După aceasta m-am uitat şi, iată, o uşă s-a deschis în ceruri: iar vocea cea dintâi pe care am auzit-o era asemenea sunetului unei trâmbiţe ce-ar fi vorbit cu mine; ce spunea „Ridică-te de-ndată şi-ţi voi arăta ţie lucrurile ce-au să se întâmple de-

acum încolo." Şi-ndată m-am găsit întru Duhul: şi iată, un tron s-a pregătit în ceruri, iar Unicul şedea pe tron. (*Revelaţia* 4:1-2)

Şi astfel m-a dus întru Duhul în pustie: şi văzut-am o femeie călare pe o fiară de culoarea sângelui, plină de nume de ocară, având şapte capete şi zece coarne. (*Revelaţia* 17:3).

Şi m-a dus întru Duhul la un munte mare şi înalt, la mare oraş, sfântul Ierusalim, coborând din ceruri de la Dumnezeu. (*Revelaţia* 21:10)

Relatările biblice seamănă multor proiecţii astrale moderne precum şi experienţelor relatate de cei ce susţin că au fost răpiţi de extratereştri. Mi s-ar părea rezonabil să presupun că profeţii au făcut o interpretare a experienţei trăite, conform credinţelor şi culturii vremii lor. Ramtha vorbea despre a deveni vânt, Grecii de a fiinţa în afara lor înşile, iar apostolii Ioan şi Pavel despre ridicarea la ceruri întru Duhul. Din exprimarea lor laconică, putem doar să speculăm asupra a ceea ce se va fi întâmplat cu adevărat.

În secolul al şaptelea d.Hr., Mahamed, fondatorul Islamului, s-a bucurat de o proiecţie la fel de impresionantă prin ceea ce numeşte al şaptelea cer. Sahih Bukhari, pe numele său adevărat Abu Abdullah Muhammad bin Ismail bin Ibrahim bin al Mughira al-Ja'fai, a scris relatarea aceasta, cândva pe parcursul vieţii sale (A.H. 194 – 256 sau A.D. 809 – 869), la aproximativ 200 de ani de la momentul la care avuseseră loc evenimentele.

În vreme ce mă aflam în Casă, găsindu-mă într-o stare aflată la jumătatea drumului de la somn la trezia deplină, [un înger m-a recunoscut] ca fiind omul ce stătea întins între doi oameni. O tavă de aur plină de înţelepciune şi credinţă a fost adusă înaintea mea, iar trupul mi-a fost deschis, de la gât şi până în partea de jos a pântecului, iar pântecul mi-a fost spălat cu apă Zam-zam, iar [inima] mi-a fost umplută cu înţelepciune şi credinţă. Al-Buraq, un animal alb, mai mic decât un catâr, dar mai mare decât un măgar, a fost adus înaintea mea, iar eu

am pornit la drum împreună cu Gabriel. Când am ajuns la cel mai apropiat dintre raiuri, Gabriel a vorbit către păzitorul porții raiului: „Deschide poarta". Păzitorul a întrebat: „Cine-i?". Iar el a răspuns: „Gabriel". Păzitorul: „Cine te însoțește?". Gabriel a spus: „Mahamed". Portarul a spus: „E binevenit. Ce vizită minunată-i aceasta a sa!". L-am întâlnit apoi pe Adam și l-am salutat, iar el a răspuns: „Ești bine venit, O, fiule și profetule". *(Hadith-ul Călătoriei de Noapte și Ridicării la cer Al-Isra' wa Mi'raj,* volumul 4, cartea 54, Numărul 429, așa după cum a fost istorisită de Malik bin Sasaa).

În fiecare dintre cele șapte ceruri pe care le-a vizitat, Mahomed a vorbit cu personalități bine-cunoscute din Biblie. Este interesant de notat că experiența sa a avut loc în starea aflată la limita dintre somn și trezie. Această stare este cea mai potrivită pentru realizarea de proiecții astrale.

Egiptenii nu sunt singurii care au redactat o carte destinată a ușura trecerea către moarte. *Cartea Tibetană a Morților,* sau *Bardo Thodol* (însemnând „eliberarea prin auz în starea intermediară dintre moarte și renaștere"), a fost scrisă de Padma Sambhava în secolul al optulea, la 100 de ani după cartea lui Bukhari. Este compusă din învățăturile propovăduite pe cale orală vreme de multe generații înainte. *Bardo Thodol* este citită muribunzilor, spre a le oferi o imagine a ceea ce urmează și spre a-i preveni despre primejdia de a rămâne prinși în lumi asemenea-visului create de ei înșiși.

Ideea dublurii subtile, existentă în credințele egiptene și grecești, apare din nou în budismul tibetan sub denumirea de trup bardo, care este considerat a fi o copie invizibilă și eterică a trupului fizic, conținând un sistem nervos telepatic. Trupul bardo este capabil de a călători oriunde instantaneu, doar dorindu-și să ajungă la o anume destinație.

Tezaurul de cunoștințe privitoare la proiecții cunoscut budiștilor tibetani a fost exportat în America de Paul Twitchell, care a devenit primul american maestru ECK în 1965.

Twitchell a promovat o mişcare cunoscută sub numele de Eckankar, care include cunoaşterea ECK (conştiinţa Divină) precum şi ceea ce el denumeşte Călătoria Sufletului. Călătoria Sufletului este o abilitate ce utilizează proiecţia astrală spre a ajunge în domeniul ECK cu scopul de a-i ajuta pe cei ce sunt angajaţi în proiecţii astrale şi pe cei de curând decedaţi.

În cel de-al doilea mileniu al erei creştine, proiecţiile astrale au lăsat prea puţine urme în literatură. În Occident, creştinismul devenise stilul de viaţă obişnuit. Oamenii contau pe preoţi spre a-i informa cu privire la viaţă şi la lumea de apoi; proiecţia astrală nu constituia nicicând subiectul predicii duminicale. Chiar dacă apostolul Pavel vorbise deschis despre ea, conducătorii religioşi se încruntau ori de câte ori se aducea vorba de experienţe paranormale. Asemenea lucruri erau rezervate pentru sfinţi şi profeţi.

Cu toate acestea, proiecţiile astrale erau practicate de vrăjitoare şi de şamani în teritoriile recent convertite la creştinism. În conformitate cu tradiţiile păgâne, vrăjitoarele puteau practica zborul mental frecându-şi trupul cu extracte de omag, mătrăgună şi cucută, fiecare dintre acestea mortale dacă sunt ingerate. Şamanii din Mexic foloseau plante cu efect psihotrop, ca de pildă peyote, iar vikingii utilizau ciuperci otrăvitoare spre a obţine acelaşi efect. Şocul cultural suferit de aceste populaţii păgâne recent creştinate avea să producă fricţiuni vreme de multe generaţii.

În general, creştinilor le era teamă să discute despre experienţele lor astrale, ferindu-se de reacţiile semenilor lor. Această frică era adesea justificată. Mai întâi, era Inchiziţia, instituită încă din secolul al treisprezecelea şi durând până în cel de-al nouăsprezecelea. Vrăjitoria a fost condamnată de biserica creştină, începând cu secolul al paisprezecelea. De la acel punct, lucrurile au mers din rău în mai rău: 300.000 de oameni au fost executaţi pentru erezie pe parcursul secolelor şaisprezece şi şaptesprezece. Credinţa populară spunea că cele mai multe

dintre victimele acestei persecuții nu erau practicanți adevărați ai vrăjitoriei: cu toate acestea, nu se poate spune că un asemenea tratament încuraja diseminarea informațiilor privitoare la experiențele astrale, atmosferă ce a durat vreme de secole.

Practicile paranormale au devenit domeniul predilect al grupurilor oculte, asemenea Rozacrucienilor, Zorilor de Aur şi Cabaliştilor. Cunoştinţele despre proiecţia astrală erau transmise în taină de la o generaţie la alta, de la maestru la ucenic. Această taină a fost un eveniment nefericit, căci de la aceste grupuri am fi putut învăţa multe. Milioane de oameni au avut în acest interval experienţe extra-corporale şi lesne de înţeles, cea mai mare parte au fost îngroziţi de eveniment. Era inevitabilă petrecerea unor asemenea evenimente, întrucât tot ceea ce este necesar pentru a trece prin asemenea experienţe este atingerea uneia dintre numeroasele stări de conştiinţă favorabile, iar procesul natural de somn trece uneori spontan în asemenea stări. Groaza lor nu deriva atât din evenimentul proiecţiei în sine, ci mai ales din faptul că nu înţelegeau ce li se întâmplă. Erau zăpăciţi şi speriaţi că s-ar putea îmbolnăvi mental sau fizic. Dar ca urmare a secretului ce învăluia asemeneat întâmplări, nu existau informaţii publice referitoare la fenomene de acest fel şi ca urmare nici vreun soi de asistenţă disponibilă pentru ei.

În secolul la optsprezecelea, Contele Saint Germain a început să emită nişte pretenţii fantastice. Se spunea că descoperise Elixirul Vieţii şi Piatra Filozofală, că putea mări diamantele şi că putea face aur din plumb şi mătase din fire de in. Povestea de asemenea evenimente ce-ar putea fi atribuite experimentării unor proiecţii astrale: „Vreme destul de îndelungată m-am rostogolit prin spaţiu. Văzui sfere rotindu-se în jurumi şi lumi gravitându-mi la picioare". Horace Walpole precum şi Voltaire au scris amândoi despre Conte, dar majoritatea contemporanilor îl socoteau doar un excentric şi ca urmare nu prea vrednic de crezare.

În secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea, proiecţiile astrale au revenit ca subiect legitim, mulţumită cercetării sincere efectuate de oameni asemenea filozofului suedez Emanuel Swedenborg; romancierului francez Honoré de Balzac, în volumul său „Louis Lambert"; precum şi francezului Allan Kardec, fondatorul Spiritismului. Mai ales Swedenborg a fost cel ce a produs un mare volum de materiale ce încă atrag multă atenţie şi astăzi.

Cu toate acestea distribuţia unor asemenea materiale rămânea limitată. Proiecţia astrală nu-şi găsea locul ca subiect de discuţie în principalele foruri de dezbatere ştiinţifică. Epoca Raţiunii tocmai începuse, şi nu prea se găsea vreme pentru fenomene ce nu puteau fi observate cu mijloace fizice. Cei ce realizau proiecţii astrale au constatat că a devenit necesară reinventarea roţii: Fără acces la cercetări despre astral, trebuia să ajungă la înţelegerea experienţei proiecţiei astrale înarmaţi exclusiv cu propria raţiune şi cu propriul curaj.

În 1875, Madame Helena Blavatsky a fondat Societatea Teozofică. Din nou, ideea unui corp invizibil a ieşit la suprafaţă. Blavatsky a divizat individul în şapte corpuri, fiecare dintre ele mai subtil decât cel care îl precede. Contribuţiile sale se vor constitui într-o parte importantă a metafizicii occidentale.

La începutul secolului XX, proiecţia astrală devine un subiect deosebit de disputat în psihiatrie, întrucât numeroşi pacienţi caută ajutorul medicilor pentru a putea să-şi explice experienţele astrale. Era o caracteristică uimitoare a psihicului. Profesorul Carl Gustav Jung a relatat că a văzut diverse evenimente ce aveau loc în rezerva sa de spital în vreme ce trupul său se afla în comă. În 1913, psihiatrul olandez Frederik van Eeden a fost primul care a folosit termenul de vis în stare de veghe referindu-se la acel tip de vis în care subiectul este conştient că visează.

În anii '20, Sylvan Muldoon, care încă de la vârsta de 12 ani suportase călătorii extracorporale spontane, s-a asociat cu

cercetătorul fenomenelor paranormale Dr. Hereward Carrington spre a arunca lumină asupra subiectului. Acest efort a avut ca rezulta *Proiecţia Corpului Astral*, lucrare publicată în 1929. La vremea sa a reprezentat cel mai practic şi comprehensiv ghid în domeniul proiecţiilor astrale. După cum sugerează şi titlul, lucrarea se bazează în principal pe existanţa unui al doilea corp invizibil.

Lucrarea ulterioară a lui Muldoon şi Carrington, *Fenomenele Proiecţiei Astrale*, prezenta aproape o sută de cazuri de experienţe extracorporale, categorisite după cauză, ca fiind produse de droguri, anestezice, accidente, boală sau moarte; sau ca urmare a unei dorinţe reprimate. Publicată în 1951, a constituit în vremea ei cea mai voluminoasă colecţie de relatări ale unor experienţe extracorporale.

Robert Crookall a realizat un compendiu impresionant de literatură astrală. Între 1964 şi 1979, el a fost autorul a peste 22 de lucrări cu privire la proiecţia astrală. Deşi destul de repetitive, el a reuşit să acopere în aceste cărţi numeroase aspecte ale proiecţiilor astrale, cum ar fi tehnici, cazuistică, viaţa de apoi, şi natura sufletului. El a susţinut ideea că fiecare persoană are o minte superconştientă, care este răspunzătoare pentru fenomene paranormale asemenea telepatiei, clarvăzătorilor şi telekinezia.

Robert Monroe, un om de afaceri care într-o bună zi s-a pomenit plutind în imediata apropiere a tavanului, a parcurs o tranziţie remarcabilă de la a-şi pune la îndoială propria sănătate mintală la a deveni un participant neînfricat în evenimente inexplicabile logic. Autor al *Călătoriilor în afara trupului* şi al *Călătoriei finale*, el a fost de asemenea fondatorul Institutului Monroe de Ştiinţă Aplicată dedicat efectuării de experienţe cu scopul de a-l ajuta să înţeleagă ce i se întâmpla. Aşa după cum s-a dovedit ulterior, Institutul Monroe a ajutat mult mai mulţi oameni.

Institutul a dezvoltat Hemi-Sync, o unealtă ce foloseşte frecvenţe sonore binare cu scopul de a modifica undele cerebrale, inducând astfel orice stare de la veghe la somn. Deosebit de remarcabilă este capacitatea sa de a pune corpul în stare de odihnă, în vreme ce mintea este împiedicată să devină inconştientă. Monroe a desemnat starea de corp adormit / minte trează cu numele Focus 10, iar stări de conştienţă dincolo de aceasta aveau numere Focus mai mari.

Dr. Charles Tart este un parapsiholog, animat de dorinţa sinceră de a dovedi valabilitatea proiecţiei astrale şi a stărilor de conştiinţă modificată în general, întinzând astfel o punte peste prăpastia ce despărţea comunităţile ştiinţifică şi spirituală. El a efectuat cercetări în domeniul viselor în stare de veghe, proiecţie astrală, ESP şi efectele psihedelice ale LSD şi marijuanei.

Către sfârşitul anilor 1960, Tart a adus în laborator subiecţi care-şi putea părăsi trupul după dorinţă. Activitatea electrică din corpul subiecţilor era monitorizată în vreme ce aceştia încercau să vizioneze un obiect invizibil din patul în care se aflau. Primul dintre subiecţii lui Tart, o anume d-ră Z., a fost testată într-un laborator în care un număr de cinci cifre era amplasat pe o poliţă aflată la circa 1,70 m deasupra patului ei. După trei tentative nereuşite, Miss Z. s-a trezit spre a raporta că văzuse numărul 25132. Avea dreptate cu privire la toate cinci cifrele.

Cel de-al doilea subiect al lui Tart a fost Robert Monroe. Deşi Monroe nu a realizat obiectivele testului în stare decorporalizată, el a observat totuşi un bărbat străin în camera de monitorizare, care mai târziu s-a confirmat că fusese soţul tehnicienei.

Ca rezultat al materialelor publicate în secolul al nouăsprezecelea de către autorii menţionaţi mai sus şi de alţii (Sylvester A. West, Hugh G. Calloway, Karlis Osis, Ingo Swann, Susan Blackmore, Celia Green, Stuart Twemlow, Dean Shiels,

Scott Rogo, William Buhlmann, Robert Bruce, Robert Peterson, Bruce Moen, şi mulţi alţii pe care nu i-am menţionat) interesul public în ceea ce priveşte fenomenul proiecţiei astrale a crescut. Practicanţii proiecţiei astrale au ieşit din ascunzători spre a împărtăşi şi a oferi cunoştinţele lor despre proiecţia astrală domeniului public. Pentru a învăţa despre proiecţia astrală nu mai era necesar un maestru de la care să înveţi proiecţia astrală. Suficientă informaţie despre modul în care se putea face acest lucru era disponibilă, cea mai mare parte din ea mulţumită Internetului. În prezent, mii de oameni practică proiecţia astrală în întreaga lume, în cadrul unor tentative deliberate de a-şi părăsi trupul.

Avem din nou ocazia de a ne folosi abilităţile spre a ne părăsi trupurile şi a vizita lumi aflate dincolo de cea fizică. Dacă ne hotărâm să privim dincolo de teama ce înconjoară subiectul şi implicaţiile sale asupra percepţiei noastre despre realitate, putem avansa cum n-am mai făcut-o niciodată până acum. Odată cu cunoaşterea proiecţiei astrale, vom obţine înţelegerea unei realităţi superioare, eveniment similar cu a păşi afară din peştera metaforică a lui Platon.

În viitorul apropiat, dacă vom decide să ne dedicăm lui şi să investigăm fenomenul proiecţiei astrale, mecanica experienţelor extracorporale va fi în mare măsură cunoscută, iar proiecţia astrală va deveni o abilitate ce va servi fiecare persoană ce va dori să o folosească. Tehnicile de proiecţie astrală vor fi atât de dezvoltate încât doar cu câteva zile de practică, oricine va fi capabil să-şi părăsească trupul. Am putea chiar inventa dispozitive care să ne ajute să obţinem starea de conştienţă necesară. Proiecţia astrală ar putea fi chiar materie de studiu în şcolile publice, ca parte a curiculei obişnuite.

Într-un viitor mai îndepărtat, am putea folosi proiecţia astrală pentru a depăşi limitele pe care am permis realităţii fizice să ni le impună. Vom comunica cu cei care au trecut în nefiinţă şi cu cei care trăiesc în depărtări, poate chiar şi în alte

galaxii. Nu doar vom comunica cu ei, însă îi vom *întâlni*, conştiinţă la conştiinţă. Cu proiecţia astrală devenită deja informaţie publică, comunicaţia interstelară va deveni un lucru obişnuit. În timp, vom folosi proiecţia astrală spre a culege informaţii care să ne arate cine suntem şi de unde venim.

Pregătiţi-vă de aventură

Înainte de a vă lansa în aventuri în lumi diferite, sunt câteva lucruri de care veţi avea nevoie:

1. Patul
2. Perne mici
3. Un jurnal al proiecţiilor astrale
4. Un jurnal al viselor
5. Un blocnotes şi un instrument de scris
6. Casetofon sau un dispozitiv digital de înregistrare (opţional).

Numeroase exerciţii pot fi executate din mers. Nu au nevoie de echipament special sau de alte pregătiri în afara unei stări de uşoară relaxare a minţii. Puteţi face aceasta oriunde vă aflaţi (dar nu în trafic, la volan), cu condiţia să nu vă deranjeze nimeni măcar câteva minute. A trece prin pregătiri cum ar fi o serie de tehnici de relaxare constituie doar o risipă de energie şi vă va lipsi în timp de motivaţia de a face aceste exerciţii. Încercaţi să faceţi aceste exerciţii pe loc şi fără a depune prea mare efort.

Când vom pătrunde mai profund în tehnicile proiecţiei astrale în Cercul 2, cea mai mare parte a exerciţiilor vor trebui să fie executate înainte, în cursul sau direct după somn (acesta e momentul la care patul va fi foarte necesar). Deoarece acestea vor trebui efectuate la anumite ore, acest lucru ar putea să vă reducă ritmul lecturii. Vă sfătuiesc să nu depăşiţi cu lectura un anumit exerciţiu, înainte de a-l fi executat. E preferabil să citiţi încet şi să faceţi exerciţiile decât să săriţi peste anumite părţi.

În afară de exercițiile de somn, nu este necesar să folosiți vreo tehnică specială când adormiți. Nu trebuie să vă relaxați corpul şi nici să vă culcați în vreo poziție anume. Nu procedați altfel decât o faceți în mod normal când vă culcați.

Uneori am o senzație de arsură acolo unde trupul meu apasă patul, în mod deosebit în coate şi călcâie. Dacă şi voi veți avea aceeaşi senzație, o veți putea atenua aşezându-vă câteva perne mici sub genunchi, încheieturile mâinilor şi gleznе. Ar trebui ca acestea să reducă apăsarea.

Veți avea nevoie de un jurnal. Eu unul țin două: unul pentru experiențele astrale, iar celălalt pentru visele obişnuite (nu încerc în niciun fel să sugerez că visele sunt lipsite de importanță). Le păstrez pe ambele şi sub formă de fişiere pe calculatorul meu. În plus, păstrez întotdeauna lângă pat un blocnotes şi un dispozitiv digital de înregistrare, astfel ca să pot înregistra o proiecție astrală sau un vis imediat ce mă trezesc.

Mărturisesc că am o memorie deosebit de proastă. Dar chiar dacă vă puteți lăuda cu o memorie excelentă, păstrarea unui jurnal este de cea mai mare importanță; în această carte, vom accesa anumite stări mentale cu care nu suntem obişnuiți. Memoria noastră pe termen lung nu este antrenată să funcționeze în acele stări, prin urmare vom avea o tendință de a uita experiențele noastre astrale mult prea curând. Spre a încerca să remediați această stare de fapt, încercați să scrieți tot imediat ce puteți.

Un jurnal al viselor este probabil chiar şi mai important decât un jurnal al proiecțiilor astrale, nu pentru conținutul său, ci pentru efectele benefice pe care le are asupra subconştientului vostru. (Cuvântul „subconştient" în sensul în care este utilizat aici se referă la toate părțile minții voastre care nu sunt accesibile atenției voastre conştiente.) Actul documentării viselor voastre va instrui subconştientul că visele vă interesează şi că doriți să vă îmbunătățiți capacitatea de a vi le reaminti. Subconştientul va face atunci tot ce poate ca reamintirea viselor să

devină mai uşoară pentru voi. După un interval de numai o săptămână de documentare a viselor, veţi constata o îmbunătăţire substanţială în capacităţile voastre de a vă aminti ce aţi visat.

Vă încurajez să scrieţi chiar şi când nu vă puteţi aminti niciun fel de vis. Chiar şi simplul act de *a încerca* să scrieţi vă va ameliora capacitatea de a vă reaminti. Pe măsură ce memoria vi se va îmbunătăţi, vă veţi spori şi capacitatea de a vă aminti proiecţiile astrale, deoarece visele merg mână în mână cu proiecţiile astrale. Ele au loc în universuri similare.

Exerciţiu: Amintirea viselor

1. Înainte de a vă culca, puneţi un blocnotes sau un dispozitiv de înregistrare a sunetului (un înregistrator digital ar fi grozav, dar şi un simplu casetofon va fi suficient) lângă pat.

2. Puneţi-vă deşteptătorul să sune puţin mai devreme decât vă treziţi în mod obişnuit.

3. Când vă treziţi, nu vă mişcaţi deloc. Întoarceţi-vă conştiinţa către interior şi încercaţi să simţiţi senzaţia ultimului vis avut. Cufundaţi-vă în acea senzaţie. Veţi constata că atunci când sunteţi racordaţi la senzaţia vidului, amintirile legate de acel vis vor deveni mai uşor de accesat. Cel mai important lucru este să vă reamintiţi să nu vă mişcaţi odată treziţi. Rămâneţi în această stare până ce detaliile visului încep să revină la suprafaţă. Aceasta ar putea lua până la două minute.

4. Notaţi sau înregistraţi orice fel de vise pe care vi le reamintiţi. Desenaţi ce-aţi văzut. Visele pot dispărea din memorie în câteva secunde, aşa că grăbiţi-vă.

5. Coborâţi din pat sau adormiţi la loc dacă mai aveţi timp.

6. Mai târziu, în cursul zilei, citiţi-vă notele sau ascultaţi înregistrarea dacă aveţi timp.

7. Dacă visele au fost importante pentru voi, arhivați notele sau înregistrările în jurnalul pe care-l țineți. Dacă nu, distrugeți înregistrările sau ștergeți-le. Experiența voastră se va acumula rapid, astfel că este important să păstrați un jurnal ordonat, păstrând numai notele importante.

8. Repetați exercițiul în fiecare noapte până ce veți putea să vă reamintiți cu ușurință visele. După aceea, continuați-vă exercițiile, însă fără a mai pune ceasul să sune.

Nu numai că memoria vi se va îmbunătăți în vreme ce vă veți documenta visele, dar mintea dvs. va deveni și ea mai alertă în cursul visului. Aceasta este o condiție prealabilă pentru proiecția astrală și pentru visele în stare de veghe. În afară de beneficiile pe care le aveți prin reamintire, veți constata că este foarte plăcut să parcurgeți etapele progresului vostru din trecut. Nu există bucurie mai mare decât aceea de a vă citi și retrăi toate proiecțiile voastre astrale precedente.

Conștiința

Conștiința este, în conformitate cu definiția mea, acel punct din voi care are cea mai mare concentrație de conștiență. Dacă vă gândiți la conștiență ca fiind ceea ce *este*, atunci conștiința este locul în care voi *sunteți* cel mai mult.

Conștiința este foarte flexibilă. O veți putea deplasa prin conștiența dvs. oricum doriți, în interiorul ori în exteriorul trupului vostru. De exemplu, la un moment dat, puteți să vă aflați într-un gând, iar în momentul următor în altul. Ambele gânduri există în conștiența voastră, dar puteți alege să vă direcționați conștiința către doar unul dintre ele la un moment dat, întrucât acesta este deosebit de confortabil. Sau ați putea dori să păstrați ambele gânduri în conștiința voastră simultan. Acest lucru e ceva mai dificil, dar este fezabil.

Centrul gândirii

Centrul gândirii este zona fizică (de fapt este o zonă nonfizică, însă e mai uşor să ne gândim la ea în termeni fizici) din care ne extragem energia necesară pentru a gândi. Conştiinţa voastră se mută automat acolo atunci când vreţi să vă gândiţi. În termeni filozofici, acesta e locul în care se află *gânditorul*.

Prin simpla modificare a punctului focal al gândirii, veţi obţine o nouă percepţie asupra lumii deoarece diferite zone ale trupului vă oferă tipuri diverse de energie, energie pe care o utilizăm sub forma gândurilor. În general, capul vă oferă energie analitică, inima energia milei şi compasiunii, pieptul energie imaginativă, iar abdomenul energia curajului. Fiecare tip de energie ne afectează modul de a gândi în moduri diferite.

Deoarece suntem sclavii obişnuinţei, folosim întotdeauna aceeaşi zonă a corpului din care ne extragem energia gândurilor, cu excepţia cazului în care gânditorul este instruit special să-şi extragă energia de altundeva. De exemplu, eu sunt o persoană foarte analitică, astfel că centrul gândirii mele este, prin puterea obişnuinţei, atras către zona capului. Însă ori de câte ori am sentimentul că exagerez cu analiza, împing centrul în jos către zona pieptului. Aceasta-mi oferă o percepţie mai bogată asupra lumii. Astfel pot percepe sentimente şi concepte ce nu pot fi atinse prin logică. Nu vreau să spun că a fi analitic e un lucru rău. Nu e nici bun şi nici rău, e pur şi simplu un alt mod de a exista.

Exerciţiu: Centrul gândirii

1.Găseşte-ţi centrul gândirii. De unde din trupul tău fizic emană în acest moment gândirea ta? O vei putea simţi ca pe o creştere de densitate sau o uşoară durere.

2.Deplasează-ţi centrul de gândire către centrul pieptului.

3.În vreme ce împingi centrul gândirii, umple spaţiul ce rămâne în urma lui cu energie pozitivă, pe care o poţi absorbi din universul înconjurător.

4.Păstraţi centrul gândirii în zona pieptului pe întreg parcursul zilei, în fiecare zi.

Autoobservarea

Atunci când vă distanţaţi (vă proiectaţi) conştiinţa departe de trupul fizic, o mică parte din conştienţă rămâne împreună cu trupul fizic. Acea conştienţă poate chiar să fie atât de puternică încât să constituie o parte a conştiinţei voastre. În multe dintre proiecţiile mele astrale, m-am confruntat cu o conştiinţă divizată, situaţie în care o parte se află în astral, iar cealaltă parte rămâne împreună cu trupul. Sentimentul avut este acela de a fi în două locuri simultan şi, dacă mă gândesc mai bine, chiar asta şi era.

Dacă considerăm că întotdeauna există o parte din conştienţă care rămâne în trupul tău, trupul va fi întotdeauna în perfectă siguranţă în cursul proiecţiilor astrale. De asemenea, conştienţa care rămâne în trup este capabilă să se ocupe de funcţionarea trupului fără vreun ajutor din partea conştiinţei. Trupul dumneavoastră nu va uita vreodată brusc să mai respire.

Dimpotrivă, proiecţia astrală ar putea să te ajute în această problemă. Spre exemplu, dacă asemenea mie, şi tu eşti o persoană analitică, conştienţa poate bloca fluxul de energie ce vine dinspre eul superior către trupul fizic. Însă atunci când conştienţa este focalizată altundeva decât asupra trupului, aşa cum se întâmplă în proiecţia astrală, analiza încetează şi se reia fluxul energetic. Energia de sorginte superioară poate atunci să ajungă la trupul tău. Fluxul va alinia trupul tău faţă de sinele superior, permiţându-ţi să fii mai mult tu (dacă o asemenea exprimare poate avea sens). Acesta este de asemenea unul dintre

beneficiile meditației: atunci când meditezi, nu cauți ceva anume, ci pur și simplu faci un pas alături de trup, cu scopul de a permite reluarea fluxului energetic natural.

Am numit obstacolele aflate în calea acestui flux *vălul minții.* Acesta este ceea ce te separă de sinele superior. Vălul este fixat de anumite credințe, cum ar fi aceea că suntem separați de ceilalți și că viața este o luptă pentru realizări mai degrabă decât o curgere spre regăsirea de sine. Dacă elimini sau reprogramezi acele credințe, în cadrul unei încercări conștiente de a relua fluxul energetic, este posibil să rupi vălul și să îți poți simți sinele superior. Poți obține aceasta și dacă izbutești să-ți deplasezi conștiența în afara corpului și s-o păstrezi acolo vreme suficient de îndelungată.

Miercuri, 27 martie 2002,
dintr-un punct de observare situat la înălțime

În aceste din urmă zile, m-am aflat pe un pisc înalt de munte ne-fizic de unde pot vedea lucrurile într-o perspectivă uluitoare. Văd problemele celorlalți, iar rezolvările lor îmi apar imediat ca evidente. Aceasta datorită faptului că vălul minții mele se retrage. Pot să-mi scrutez propria minte fără a fi distras de ceva. Totuși, nu pot comunica soluția problemei persoanei care ar avea nevoie de ea, căci nu am nicio posibilitate de a-i face să înțeleagă. N-am cum să le-arăt ce simt. Nici măcar nu pot descrie senzațiile în cuvinte. Aceasta-i înțelepciunea cea de pe urmă. Înseamnă un mod de a cunoaște, nu cunoașterea. Dar acest fel de înțelepciune nu poate fi cu ușurință împărtășit. Doar inimile înțelepte pot înțelege conceptele înțelepte. Limbile omenești sunt nepotrivite.

Să îți muți conștiența departe de trup e simplu: concentrează-ți doar conștiența asupra unui punct aflat în afara corpului tău.

Exercițiu: Conștiență

1. Concentrează-ți conștiența undeva în afara corpului tău fizic, la circa 30 de centimetri spre dreapta de osul pometului drept. Dacă ți se pare dificil, încearcă să îți îndrepți atenția către acel punct și să asculți orice sunet sau mișcare ce vine de acolo.

2. Păstrează-ți continuu conștiența asupra acelui punct. Conștiența ta va încerca să se deplaseze înapoi, în centrul tău obișnuit al gândirii. Atunci când încearcă să facă aceasta, tot ce ai de făcut este să o muți înapoi, în afara corpului tău fizic.

3. După câteva ore, vei observa o slabă senzație că te afli în afara corpului, că îți poți observa din afară propriile acțiuni.

4. După o vreme, acest rol de observator va avea efecte benefice asupra evoluției tale spirituale. Ca să folosim o metaforă, e mai ușor să sesizezi ocaziile dintr-un meci de fotbal dacă urmărești meciul din tribună decât dacă ești unul dintre jucătorii de pe teren.

Îți poți concentra conștiența în afara corpului fizic deoarece creierul fizic nu este nici originea și nici cauza conștienței tale. De fapt, conștiența ta nu are nevoie de corpul tău fizic spre a exista. În 1981, *Nursing Mirror* (Oglinda Îngrijirii) a publicat articolul „Vă este oare creierul cu adevărat necesar?". Articolul se baza pe investigațiile conduse de profesorul de neurologie Dr. John Lorber de la Universitatea din Sheffield. Profesorul Lorber a găsit câteva sute de oameni cu creiere anormal de mici. Unii dintre ei nu aveau niciun fel de creier detectabil, și totuși funcționau perfect în societate. Testele IQ făcute asupra unora dintre aceștia indivizi au scos în evidență faptul că IQ nu depinde de mărimea creierului. Cercetările Dr. Lorber au arătat că mintea este capabilă să funcționeze perfect cu doar o fracțiune a creierului.

Doar pentru amuzament, încearcă să te gândești măcar un minut la ideea următoare: *Conștiența ta nu este de fapt*

niciodată localizată în interiorul corpului tău fizic. Ea se află undeva, într-un loc ne-fizic, trăgând cu urechea la informațiile ce-i parvin de la simțurile fizice (auz, văz, miros, gust și pipăit), care sunt localizate în corpul fizic. Poți să-ți imaginezi creierul fizic asemenea unei conexiuni care leagă trupul fizic de conștiență. După părerea mea creierul poate fi imaginat ca o antenă uriașă. Adună informații de la simțurile fizice și prezintă rezultatul într-o stare chimico-electrică. Conștiența ta citește această stare a creierului. În acest scenariu, corpul fizic este vehiculul folosit de conștiență pentru a interacționa cu lumea fizică, iar acest vehicul este telecomandat.

Această stare de fapt ridică și o întrebare interesantă: Dacă conștiența ești tu, atunci ce e corpul fizic? Foarte probabil, corpul fizic este și el doar o creație a imaginației tale. Poate că corpul fizic este ceva inventat de conștiența ta ca tu să te poți juca cu el. Dacă presupunem că imaginația este o parte din tine, atunci aceasta ar însemna că lumea fizică, inclusiv corpul fizic, ești *tu.* Experiențele din lumea fizică ar putea fi interpretate atunci ca fiind o ocazie perfectă ca tu să înveți despre tine. Desigur însă, înainte de a fi explorat mai profund natura noastră, relația trup-conștiență va rămâne o zonă deschisă speculațiilor.

Vineri, 5 aprilie 2002
Întoarcerea vălului

M-am înapoiat din călătoria mea uimitoare, în cursul căreia am văzut totul dintr-un loc foarte înalt. Sunt din nou plicticosul eu cel dintotdeauna. Cred că vălul minții a fost ridicat în cursul acestor ultime una sau două săptămâni. Am fost mai mult „suflet" decât am fost vreodată înainte. M-am simțit în înțelegere, chiar și în unire, cu toate. Am înțeles tot ceea ce s-a întâmplat. Am înțeles, dar n-aș putea explica în cuvinte. Un prieten mi-a cerut ajutorul. Am simțit cu limpezime soluția problemei lui, dar n-am putut-o explica în cuvinte.

Puţinele vorbe pe care le-am putut îndruga nu au fost în nici un caz pe măsura problemei şi au fost complet greşit interpretate. Cât de frustrant!

Când vălul s-a ridicat, nu mai eram nici temător şi nici îngrijorat. Mă eliberasem de condiţia umană! Starea mea de cunoaştere eliberase calea de toate acele lucruri. Emoţiile acelea sunt inutile, dar este greu să scapi de ele dacă te afli în starea „normală", umană. Mă simţeam nemuritor, invincibil. Ştiam că dacă îmi vor ieşi în cale necazurile, aveam să le supravieţuiesc fără îndoială. Chiar şi dacă trupul meu avea să cedeze, eu aveam să rămân neatins.

Am văzut lumea spiritelor. Mi-a apărut sub forma unei sfere uriaşe plutind într-un hău întunecat. Era alcătuită din sfere mai mici ce păreau făcute din fum maroniu. Am simţit natura sferei: ea te trage întotdeauna în direcţia potrivită, astfel că nu eşti în pericol dacă nu faci greşeli. Există întotdeauna o şansă să te ridici dacă ai căzut. O poţi considera ca un soi de busolă, care ne este disponibilă în permanenţă. Busola arată direcţia corectă indiferent cât de rătăciţi am fi. Aceasta-i natura existenţei. Dar desigur, cea mai mare parte a timpului nu ne pasă de busolă.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii căutând motive pentru a face anumite lucruri. Dacă n-ar fi fost vălul, aş fi făcut anumite lucruri doar fiindcă aşa aveam chef sau fiindcă ştiam că sunt corecte. Nu aş fi avut nevoie de motive. De fapt, nici n-ar fi fost ceva numit motiv. N-ar fi existat conceptele logice de cauză şi efect. Puteam vedea cum toate lucrurile interacţionau în interiorul sferei, şi era departe de a fi logic.

Am căutat neobosit scopul acestei vieţi. Mă simţeam ca şi cum aş fi alergat în cerc, încercând fiecare drum doar ca să văd care era cel mai bun pentru mine. Când vălul s-a ridicat, scopul a devenit evident. Mi-a apărut ca un sentiment pe care nu-l puteam transforma în cuvinte. Nu doar atât, dar cunoşteam scopul general al tuturor vieţilor. Şi acesta era un sen-

timent, sau o stare de a şti. Acum nu mă mai aflu în starea aceea, astfel că nu mai am acces la acel sentiment.

Când mă aflam în starea aceasta, deveneam foarte încăpăţânat. Voinţa mea ar fi putut mişca munţii. Eram cumva centrat pe o singură idee, blocat pe ţintă. Eram încrezător în puterea mea de a face orice dacă-mi puneam în gând, ceea ce am şi făcut. Acum că vălul se află înapoi la locul lui, sunt distras de diverse fleacuri, asta sau cealaltă, şi ceea ce intenţionam să fac nu ajung niciodată să fac. Mici îndoieli îmi stau în cale. Din ceea ce-am văzut în lumea spiritelor, ştiu că-mi pun chiar eu obstacole în cale spre a mă opri! Cât de mare irosire a vieţii înseamnă să te-ndoieşti de tine însuţi.

Am pierdut contactul cu emoţiile umane. Nu mai simţeam vină, remuşcare sau milă. Aveam sentimentul că toţi ceilalţi erau capabili să aibă grijă de vieţile lor şi să şi le schimbe în mai bine, astfel că îmi pare rău să spun, dar eram enervat de cât se plângeau oamenii din jurul meu. Fiecare are puterea de a trece la acţiune şi de a face ca ceea ce este rău pentru ei să devină bun, dar în loc de aceasta au hotărât să arunce vina pe tot ceea ce îi înconjoară sau pe toţi cei din jurul lor. Fac aceasta sub presiunea subconştientului. Din punctul meu de vedere, mi se pare o mare irosire de timp şi de energie. Dacă oamenii ar depune la fel de multă stăruinţă în a-şi ameliora sinele pe cât pun în a se plânge, ar putea foarte curând să rămână fără motive de-a se plânge.

Nu-mi mai păsa deja încotro mă poartă viaţa. Nici măcar nu-mi mai păsa dacă făceam greşeli, deşi, în starea mea de cunoaştere – în care puteam să văd adevărul dinapoia tuturor lucrurilor – riscul de a face greşeli era prea mic. Adevărul este că fiecare persoană are puterea de a face faţă oricărei situaţii. Poţi să-i răneşti, să-i dezamăgeşti sau chiar să-i laşi baltă în ziua nunţii. Se vor ridica pe picioarele lor în cele din urmă. Forţa se află în interiorul lor. Se află în natura noastră să răbdăm şi să depăşim. Natura umană e frumoasă, şi singurul

motiv pentru care câteodată ni se pare justificat să cedăm uneori este faptul că temporar uităm de acea frumusețe.

Singurul lucru ce poate cu adevărat să rănească un om este dacă acea persoană îngăduie să fie legată de situații de viață nesănătoase. Examinează-ți viața. E ceva ce n-ai prea avea chef să faci? Atunci eliberează-te, pornește pe drumul tău, detașează-te de răspunderi. Toți merităm libertatea. Ești o ființă liberă. Ești lipsit de legături și de restricții. Singurul lucru care te trage înapoi ești tu.

Aceste afirmații ar putea părea reci și dure pentru o ființă umană, dar când vălul minții se ridică, noțiunea de „rece" nici nu mai există. De fapt, toate judecățile de valoare dispar. Iertarea devine naturală. Nu mai există nevoia de a cere iertare sau de a trece prin durerosul proces de a ierta pe cineva. Sufletul n-are nevoie de judecăți. De fapt, judecățile sunt nesănătoase. Judecățile creează legături sentimentale. Aceste legături te reține. Într-un sens, judecarea unei alte persoane te condamnă și pe tine la o viață legată emoțional de judecata aplicată acelei persoane. A trata altă persoană în mod negativ în cuget sau în faptă e similar cu a schimba nucleul de o frumusețe perfectă care ești tu.

Fiecare persoană este completă în sine însuși. Avem deja tot ceea ce ne este necesar înăuntrul nostru. N-avem nevoie să concurăm pentru nimic. Cu toate acestea, ne agățăm unul de celălalt, încercând să-l facem pe celălalt să ne ofere ceea ce credem noi că ne lipsește. Încercăm să ne desființăm concurența pentru a putea obține ceea ce ne dorim. Unde oare își are originea acest comportament?

Eu cred că, în urmă cu multă vreme, pe când treceam de la organizarea tribală la societăți mai mari, am uitat legământul tribal de întrajutorare. De atunci, am ajuns să ne privim unii pe alții ca pe concurenți – prădători ce se luptă pentru aceeași pradă. Ne comportăm de parcă am fi speriați de moarte că lucrurile pentru care ne luptăm se vor isprăvi brusc,

fără a ne aminti că nu se pot termina pentru că deja le avem în interiorul nostru. Prea puţin conştientizăm faptul că nu putem în niciun caz obţine ceea ce vrem luându-l de la cei sau ceea ce se află în jurul nostru. Trebuie să ne schimbăm acest comportament. Trebuie să ne dăm în sfârşit seama cine suntem.

Dorinţa noastră cea de pe urmă este să fim liberi. Cum încercăm să ne realizăm acest vis? Căutăm disperaţi în jurul nostru ceva care să ne ofere libertate. Sperăm că vom avea lideri politici de calitate, care să ne respecte liberul arbitru, şi ne străduim să ne acumulăm o anumită avere, care să ne asigure libertate financiară. Nu reuşim să vedem că libertatea este o stare de spirit, şi că nu există vreo cale prin care orice sumă de bani sau orice politician să ne poată elibera atâta vreme cât minţile ne sunt înrobite. Înainte de a deveni liberi trebuie să ne eliberăm minţile. Mai mult decât atât, trebuie să facem acest lucru noi înşine, căci nimeni altul nu poate face acest lucru pentru noi.

Un individ nu are nevoie de un altul pentru a fi întreg, deşi uneori ne asociem pentru a ne ajuta unii pe alţii să ne amintim de această întregime. Mărturisesc că, atunci când vălul minţii a început să se reaşeze, iar sentimentul de conectare la tot şi toate a început să dispară, am început să-mi dau seama că aveam o puternică nevoie subconştientă de a fi iubit. Mi-am dat seama că fusesem angajat într-o căutare disperată după cineva care să-mi ofere dragoste fără a-mi da seama că eram deja iubit mai mult decât mi-aş fi putut dori vreodată. Toată acea singurătate care-mi sfâşia inima fusese complet inutilă. Cea mai mare parte a anilor de adolescenţă mi-i petrecusem căutând o persoană care să-mi ofere dragoste. Iar când am găsit-o, m-am simţit prins în capcană, asemenea unei persoane dependente, care se simte încătuşat de drogurile pe care le ia. În acelaşi timp, cealaltă persoană a fost şi ea prinsă în capcană. Abia acum îmi dădeam seama că mă iubeam de fapt pe mine. Întreg universul mă iubea. Nu fiindcă eram eu, ci

doar fiindcă eram. Căutarea mea după cineva care să-mi ofere dragoste a luat sfârşit. Sunt mulţumit şi auto-suficient. Acum iubesc oamenii necondiţionat. N-are importanţă dacă se află pe partea cealaltă a globului; ei sunt în continuare în inima mea. N-are importanţă dacă mă calcă în picioare sau încearcă în mod intenţionat să-mi facă rău. Iubirea mea rămâne neafectată de acestea. Aceasta este iubirea necondiţionată – iubirea fără a cere nimic în schimb.

Amintiţi-vă că dragostea de sine este une dintre cele mai importante şi fundamentale lucrări ale universului. Acest sentiment pare să revină automat ori de câte ori vălul minţii este ridicat. Când te iubeşti pe tine însuţi, nevoia ca ceilalţi să-ţi ofere afecţiune dispare. Şi odată cu aceasta, gelozia şi alte emoţii negative pe care egoul le foloseşte pentru a te manipula să-ţi asiguri afecţiunea, dispar. Ca urmare, iubirea devine o stare naturală. Nu iubirea omenească, ci iubire la un nivel mult mai înalt. E atât de firească încât nici măcar nu te gândeşti la ea. Nu-ţi mai faci griji dacă şi ceilalţi te vor iubi, căci ştii deja că o vor face, chiar dacă nu-şi dau ei înşişi seama.

Iubirea e întotdeauna acolo, e starea noastră naturală, însă deasupra ei se află îngrămădite atâtea prostii încât cea mai mare parte din timp nu putem s-o simţim. A obţine dragostea nu poate fi ţelul vieţii noastre, dar a ne reaminti de ACEA iubire, poate fi. Acesta-i un ţel ce merită urmărit.

Între Sine şi Suflet

Naşterea Sinelui

În comparaţie cu lumea noastră de baştină, cea spirituală, viaţa fizică este relativ recentă şi neexplorată. Eu şi tu, ca spirite, ne-am încarnat în această viaţă fizică cu scopul de a afla ce este şi de a constata dacă vehiculele noastre fizice (trupurile noastre) îi pot supravieţui. Viaţa fizică este o provocare, n-are rost să negăm aceasta. Fie că suntem mici sau mari, bogaţi ori săraci, isteţi sau mai înceţi la minte, viaţa fizică este dificilă.

Aceasta se datorește faptului că explorăm un ținut de frontieră, nou creat. Până ce nu ne vom da seama cum anume să tratăm fizicul, vom continua să luptăm.

Pe parcursul explorării noastre inițiale a fizicului, am descoperit că, în comparație cu omologii noștri nonfizici, corpurile noastre fizice sunt foarte fragile și au nevoie de multă atenție. Spre a ne ajuta în acest proces, ne-am dezvoltat Sinele, cu scopul de a monitoriza corpurile fizice și a ne asigura că acestea au suficientă hrană, apă și adăpostul de care au nevoie spre a supraviețui, ca și mijloacele de a obține și pe viitor suficientă hrană, apă și adăpost (ceea ce în timpurile moderne numim asigurare). De n-am fi avut sinele, corpurile noastre probabil nu ar fi trăit suficient de multă vreme ca noi să putem explora prea mult din lumea fizică.

Ne-am construit sinele în mod specific pentru a compara ceea ce este benefic cu ceea ce este dăunător corpului fizic. Înainte de aceasta, nu fusese necesar să valorizăm un lucru în raport cu altul, însă în lumea fizică n-aveam să ne mai permitem acest lux. Odată cu abilitatea de a compara a venit și categorisirea. Am început să acumulăm experiențe în conformitate cu opinia noastră că acestea sunt bune sau rele pentru corp. Acesta a devenit curând un obicei și nu după multă vreme aplicam judecăți pentru orice ne ieșea în cale. Am devenit incapabili de a aprecia experiențele doar pentru simplul fapt că se petreceau. Dacă încercam să rămânem detașați, fără a emite judecăți de valoare, sinele intervenea întotdeauna, căci acesta aprecia fiecare experiență ca bună sau rea. Percepția noastră asupra lumii care ne înconjoară s-a colorat fie în negru (rău) sau alb (bine). Curând am găsit că e dificil să mai putem raționa în alți termeni. În natura noastră adevărată n-am fi aplicat niciun fel de culoare. Cea mai apropiată aproximare a acelei stări atinse prin sine a fost cenușiul.

Odată cu categorisirea a venit și judecata aplicată celorlalți oameni. Acesta e un lucru pe care nici n-am visa să-l fa-

cem altundeva. Dar în fizic, sinele a considerat că este necesar să ştim dacă o persoană este o ameninţare pentru corpul fizic. Şi ca şi când acest lucru n-ar fi fost suficient, am început să ne judecăm şi pe *noi înşine*, considerându-ne acţiunile ca fiind bune sau rele. Confruntaţi cu riscul ca acţiunile noastre să ajungă la „coşul de rele", a trebuit să inventăm *raţiunea* spre a putea estima dacă consecinţele unei acţiuni erau mai probabil să devină bune sau rele.

Cu scopul de a face estimări cât mai bune, raţiunea a trebuit să devină capabilă să deosebească efectul de cauză, concepte ce aparţin exclusiv raţiunii. Spre a putea realiza aceasta, raţiunea a organizat evenimentele într-o succesiune temporală. Odată cu aceasta, s-a născut şi conceptul de timp. Raţiunea avea capacitatea uimitoare nu numai de a putea spune dacă un eveniment a avut loc în trecut sau va avea loc în viitor, ci şi de a ne spune dacă ar trebui să ne facem griji în legătură cu acel eveniment. Şi deoarece raţiunea este atât de dedicată, grija a devenit o parte a vieţii noastre fizice zilnice.

Odată cu noua noastră unealtă numită raţiune, am raţionalizat până la dispariţie oricare alt mod de gândire. Le-am găsit nerezonabile. În timp, raţiunea a înlocuit modurile noastre tradiţionale de gândire: intuiţia şi cunoaşterea. Dar nu s-a oprit aici. Raţiunea cântăreşte dovada şi experienţa în raport cu posibilitatea spre a ne spune ce e probabil şi ce nu. În acest mod, raţiunea a considerat toate experienţele prealabile din fizic şi, ignorând faptul că nu avea niciun fel de experienţă în afara fizicului, a concluzionat că este rezonabil să presupună că nu există altceva în lume în afara fizicului. Odată cu aceasta, am aplicat tuşele finale ale noii noastre realităţi: Am negat adevărata noastră natură, precum şi existenţa lumii spiritului, căminul nostru.

Domnia Sinelui

Sinele îşi ia foarte în serios misiunea de a asigura supravieţuirea fizică; prin urmare recurge la măsuri extreme pentru a

asigura hrana, apa şi adăpostul. În societatea modernă, avem nevoie de bani pentru a-i schimba pe orice, inclusiv hrană, apă şi adăpost, atât de natural încât sinele se străduieşte din greu să adune bani din abundenţă. El se conduce după raţionamentul care îi spune că, cu cât vom avea mai mulţi bani, cu atât vor creşte şansele noastre de supravieţuire în viitor. Acel sine aflat deja în posesia hranei, apei şi adăpostului cunoaşte valoarea acestor posesiuni şi prin urmare face tot ce poate pentru a le schimba cu cât mai mulţi bani, cu scopul de a-şi asigura propriul viitor.

Aceasta este baza economiei societăţii occidentale. Hrana, apa şi adăpostul constituie nevoi pentru trupurile noastre fizice, iar sistemul economic al comerţului este acela pe care sinele l-a inventat pentru a şi le asigura pe viitor. Acest sistem, desigur, funcţionează doar pentru acel sine care are ceva destul de valoros să schimbe pentru bani sau pentru hrană, apă şi adăpost. Sinele care duce lipsă de aceste mijloace de schimb – adică un sine sărac – este dureros de conştient de acest fapt. În mod ironic, atunci când am inventat banii ca mijloc de sporire a siguranţei, am inventat şi sărăcia, care este de fapt opusul siguranţei.

Ca suflete, noi recunoaştem că toate fiinţele sunt egale şi că depindem unul de celălalt pentru a supravieţui. Calea pe care ar adopta-o sufletul ar fi să împartă şi să se asigure că nimănui nu-i lipsesc cele necesare traiului fizic. Sinele însă decide să meargă în direcţia opusă. Temându-se să nu devină unul dintre acele sine sărace, el inventează mereu alte căi de a rămâne bogat. Arma preferată a sinelui în această luptă este lăcomia, care pare, din motive inexplicabile, să crească pe măsură ce sporeşte bogăţia. Atunci când cedăm fricii de a săraci, permitem sinelui să-şi crească influenţa asupra vieţii noastre.

Acest proces subconştient influenţează vieţile noastre fizice într-o asemenea măsură încât în numeroase cazuri nevoia sinelui de bogăţie devine singurul factor motivaţional în vieţile

noastre fizice. Motivația noastră inițială, explorarea fizicului, a fost dată la o parte. În doar câteva ocazii permitem dorinței noastre de explorare să ne călăuzească, şi aceasta doar atunci când plecăm în vacanță. Şi permitem ca acest lucru să se întâmple doar dacă acest proces nu subminează mijloacele sinelui de a aduna bogăție. În societatea occidentală, numim acest lucru concediu plătit.

Pasiuni

Actul explorării fizice este motivat prin pasiuni, adică subiecte ce ne interesează în cel mai înalt grad. Fiecare persoană are un set de pasiuni, care ne călăuzesc în situațiile fizice pe care dorim să le explorăm. De exemplu, dacă eu, ca suflet, am pasiunea de a explora cosmosul fizic, aş putea dori să mă încarnez într-o familie fizică ce are legături cu NASA. Sau poate aş selecta un părinte, mamă sau tată, care este pilot. Pasiunea mea pentru explorare cosmică ar putea atunci să mă ajute în continuare, motivându-mă să devin astronaut. În calitate de astronaut, aş fi într-o situație optimă pentru a putea să explorez cosmosul fizic.

Aceste pasiuni sunt extrem de importante pentru determinarea a cine suntem cât şi pentru bunăstarea noastră fizică şi mentală. Dacă permitem sinelui să ne suprime pasiunile, vom pierde contactul cu dorința noastră inițială de a explora şi ne vom trezi întrebându-ne ce naiba căutăm aici pe Pământ. Atunci când ajungem la un punct în care uităm de ce ne aflăm în fizic, fizicul devine un coşmar – ne simțim deprimați şi pierduți, asemenea unei frunze purtate de vânt.

În timpul copilăriei, suntem conştienți de pasiunile noastre. Ştim care ne sunt specialitățile. Specialitățile noastre – ceea ce facem bine – sunt pur şi simplu ceea ce considerăm amuzant, orice lucru care ne pasionează. Dorim să aducem contribuția noastră societății cu aceste specialități: din nefericire, pe măsură ce suntem instruiți, constatăm că societatea occidentală

este un loc de trăit foarte aspru şi competitiv. Învăţăm că trebuie să fim foarte bine adaptaţi pentru a supravieţui în societatea occidentală. Încetul cu încetul, învăţăm că pasiunile din copilărie nu ne pot fi de folos pentru a ne asigura hrana, apa şi adăpostul.

Pentru a supravieţui, trebuie să suprimăm acele pasiuni, poate să le înlăturăm ca pe nişte fantezii copilăreşti şi să ne concentrăm pe obţinerea mijloacelor (educaţie, experienţă practică) pentru a ne asigura hrana, apa şi adăpostul. În cele din urmă societatea nu va beneficia niciodată de specialităţile noastre, deoarece noi alegem să le abandonăm. Acest lucru este pe cât de îngrijorător pe atât de nefericit. Transformarea noastră din indivizi motivaţi de pasiuni în indivizi motivaţi de nevoia de supravieţuire fizică este, desigur, provocată de sine.

Cu pasiunile îngropate în mod confortabil în beciurile minţii, sinele poate să ne ia cu totul în stăpânire. De acum încolo, vieţile noastre vor fi o luptă continuă, lipsită de pasiune, pentru siguranţă: o slujbă, bani, o maşină, un soţ, o casă şi o pensie. M-am surprins într-una din zilele trecute gândind: „Sunt atât de sărac, cum îmi voi permite să plătesc îngrijirea mormântului când voi muri?". Şi n-am decât 25 de ani! Sinele nu va înceta niciodată să insiste să ne asigurăm viitorul, în asemenea măsură că vom trăi efectiv mai mult pentru viitor decât pentru prezent.

Uneori pasiunile noastre se ridică la suprafaţă şi ne acaparează atenţia, însă sunt repede contestate imediat ce sinele se interpune şi ne arată că pasiunile acelea nu au susţinere şi nici căutare în societate. În anumite vremuri de schimbare, pasiunile scot cu regularitate capul doar spre a ne trezi din amorţeala pe care ne-o induce sinele. Aceasta are ca rezultat un conflict între pasiuni şi sine. Acest conflict ne frustrează şi ne zăpăceşte, astfel că unii dintre noi se întorc către alcool sau se droghează spre a fugi de sine ori a uita de pasiuni. În mijlocul acestui vârtej ne întrebăm: „E oare aceasta viaţă?". Este? Nu. A

trăi fără a-ți urmări pasiunile este o irosire a vieții. Dacă ne negăm pasiunile, spunem nu însuși motivului pentru care am venit pe Pământ, anume acela de a ne dezvolta prin explorare. Aceasta e o existență suspendată, în care nu suntem niciodată satisfăcuți. Sinele nu poate fi nicicând satisfăcut, deoarece nu putem niciodată garanta că vom avea mereu acces la hrană, apă și adăpost, precum și la alte lucruri de valoare în lumea fizică. Securitatea personală absolută nu poate fi obținută. Satisfacția poate fi obținută numai prin îndeplinirea pasiunilor noastre.

Exercițiu: Reclamați-vă Pasiunile

Imaginează-ți că dintr-odată, ca printr-o accelerare inimaginabilă a compasiunii, toți oamenii de pe Pământ ar hotărî să lucreze unul pentru celălalt, asigurându-se că fiecare are hrană, apă, adăpost și toate celelalte lucruri care fac confortabilă viața fizică. Ideea nu este chiar atât de fantezistă: avem deja tehnologia necesară pentru a hrăni fiecare ființă de pe această planetă.

Imaginează-ți că toate slujbele plicticoase ar fi automatizate. Hrana și toate celelalte resurse necesare ar fi crescute și recoltate de mașini, acționate de o rezervă inepuizabilă de resurse energetice solare și de energia valurilor oceanice. În acest scenariu, n-ar mai fi vreodată necesar să cumperi hrană sau să plătești chirie, ci ai avea oricum tot ceea ce îți dorești. În consecință, n-ar mai trebui vreodată să îți iei vreo slujbă decât dacă chiar ți-ar plăcea slujba respectivă. Ce-ai prefera să faci în acest moment? Cărui scop ți-ai dedica viața?

Orice lucru la care te-ai gândi este o pasiune. Scrie-le în jurnal. Apoi întreabă-te cum s-ar modifica societatea omenească drept urmare a acestei hotărâri la nivel global de a ne ajuta unul pe celălalt. Cum ar interacționa oamenii? Cum s-ar schimba după 20 de ani întreaga societate omenească?

Nu mai este necesar să spunem, pasiunile sunt uneltele sufletului. Cu pasiunile noastre, noi, ca suflete, încercăm să ob-

ţinem lucrurile la care aspirăm în viaţă, reuşind astfel să determinăm cum vor evolua vieţile noastre şi în ce situaţii de viaţă ne vom afla. Teama, pe de altă parte, este unealta sinelui. Treaba sinelui este să ne păstreze în siguranţă din punct de vedere fizic, şi nu există mod mai eficient de a rămâne în siguranţă decât acela de a te teme de orice. Dezavantajul îl constituie faptul că teama indusă de sine devine adesea nerezonabilă. Adesea ne temem mai mult decât ar fi sănătos. S-ar putea să trecem prin zi simţindu-ne rău din pricina fricii, temându-ne că trecutul ne va doborî sau că nu vom fi capabili să ne asigurăm un viitor corespunzător pentru noi ori pentru cei pe care-i iubim.

Frumuseţea alegerii

Aşadar, dacă luăm în considerare toată teama pe care ne-o aduce sinele, de ce nu-l eliminăm pur şi simplu sau nu refacem acest sine? În primul rând, dorim să învăţăm din erorile comise atunci când l-am inventat, iar pentru asta trebuie să aşteptăm şi să vedem cum evoluează sinele. În al doilea rând, sinele a dovedit că poate fi un excelent profesor, în mai multe moduri. Sinele ne obligă să ne înfruntăm temerile astfel încât să ne putem înţelege pe noi înşine. Pe măsură ce începem să ne înţelegem, ne dăm seama că nu suntem obligaţi să trăim în teamă. Noi suntem cei ce aleg dacă doresc sau nu să se supună fricii, exact aşa cum decidem dacă ne urmăm sau nu pasiunile. Sinele este invenţia noastră, şi ca atare, noi suntem cei care pot alege când dorim să-l folosim şi când să-l trimitem să se odihnească puţin. Însă, înainte de a ne putea controla sinele într-o asemenea măsură, trebuie să ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine. Trebuie să ne redescoperim adevărata natură.

Sinele continuă să ne pună în faţă situaţii dificile, astfel ca să poată să deştepte teamă în noi. Teama aceasta, la rândul ei, ne păstrează sub control şi ne demonstrează de ce este necesar sinele. Greutăţile vieţii sunt modul în care sinele ne spune: „Vezi, chiar ai nevoie de mine ca să poţi ieşi din belelele astea

şi să poţi să le şi eviţi în viitor". În acelaşi timp, teama aceasta ne reaminteşte că trebuie să ne conştientizăm adevărata natură. Temerile au putere asupra noastră doar până ce le îmbrăţişăm. Îmbrăţişându-ne temerile ca fiind parte din noi (ceea ce şi sunt de fapt), putem să le acceptăm astfel încât să ne putem desprinde de ele. În cele din urmă, păstrăm doar ceea ce ne propulsează să ne continuăm explorarea. Păstrăm doar cea mai importantă parte a naturii noastre: pasiunile şi iubirile noastre. Unul dintre efectele secundare ale controlului dominator exercitat de sine este aceea că ne oferă ocazia de a-l îmbrăţişa, de a-l accepta şi astfel de a ne regăsi adevărata natură, care se află dincolo de el. Acesta este darul pe care sinele ni-l face fiecăruia dintre noi.

Într-o zi, curând, societatea umană va fi zguduită din temelii. Noi, Pământenii, vom face următorul pas pe scara evoluţiei, care este evoluţia minţii. Ne vom da seama că lumea noastră înseamnă mai mult decât ne lasă sinele să vedem. Vom dori să facem mai mult decât doar să supravieţuim. Vom dori să trăim. Vom descoperi că noi, ca fiinţe umane, avem puterea de a ne schimba vieţile şi de a ne urma pasiunile.

Ne vom îndrepta speranţele nu către conducătorii pe care i-am ales să ne călăuzească, ci către interiorul fiecăruia dintre noi, acolo unde stă adormită adevărata noastră putere. Vom găsi din nou speranţa într-o viaţă în fericire. Vom avea cu toţii acel soi de speranţă pe care îl au copiii înainte ca aspra societate fizică să îi erodeze, iar fanteziile şi pasiunile lor să fie uitate în poduri prăfuite, laolaltă cu jucăriile vechi. Ne vom trezi şi vom lua comanda vieţilor noastre fiindcă specia umană e prea bună pentru mai puţin de atât. O forţă vitală ce zace acum adormită se va trezi iarăşi în inima fiecăruia dintre noi, şi se va revărsa peste planeta Pământ. Omenirea va înflori din nou.

Evoluţia nu ne va oferi doar o privire interioară asupra adevăratei noastre naturi, ci va conduce omenirea către ieşirea din cuşca ei tridimensională autoinventată. Mă uit la istoria

omenirii, întinsă pe sute de mii de ani şi pot cu sinceritate să mărturisesc că n-am văzut încă nimic, niciunul dintre noi. Nu folosim nici măcar un procent din posibilităţile pe care le avem ca fiinţe umane, deşi suntem foarte mândri că am reuşit să folosim procentul acela pe când alte animale n-au reuşit, ca şi când acelora ar trebui să le pese de asta. Ne subestimăm în mod serios potenţialul.

Trezirea conştienţei asupra acestui pas revoluţionar se manifestă printr-o schimbare în plan cultural. Acel sine care are mult de pierdut (e vorba despre sinele ce posedă bogăţii şi putere) se va opune acestei dezvoltări. Va dori să păstreze lucrurile aşa cum sunt, să păstreze teama şi sinele intact căci nu va avea nicio problemă în a-şi asigura un viitor pentru el în lumea fizică. Asemenea lui, alte sine, se vor teme că informaţiile despre alte lumi extradimensionale şi despre rase extraterestre vor duce la diminuarea valorii posesiunilor lor. Cu adevărat, aşa va fi, însă ei vor avea şi de câştigat, un bun pe care nicio bogăţie nu-l poate cumpăra: autocunoaşterea. Această teamă va întârzia dezvoltarea, dar în cele din urmă orice rezistenţă e inutilă. Evoluţia nu poate fi oprită. Schimbarea soseşte şi poate va începe cu spiritism, telepatie, telekinezie şi OZN-uri. În cartea aceasta, ea începe cu proiecţia astrală.

Sinele şi proiecţia astrală

Ce legătură au toate astea cu proiecţia astrală? O legătură esenţială! Încercarea noastră perpetuă de a ne perfecţiona capacităţile de a ne părăsi şi de a ne reîntoarce în corpurile noastre fizice după dorinţă, este o parte a explorării lumii fizice şi parte a evoluţiei minţii omeneşti. Aceia dintre noi care se angajează în această încercare, în această căutare – şi suntem mulţi – o fac pentru că acest lucru ne pasionează. Cu alte cuvinte, putem spune că suntem înclinaţi, de către sufletele noastre, să investigăm frontierele şi limitele lumii fizice. Această căutare reprezintă un efort de a înţelege ce anume este de fapt

fizicul şi ce suntem noi, ca fiinţe fizice. Ne aflăm aproape de descoperirea acelor adevăruri. În câţiva ani, viziunea noastră asupra vieţii pe Pământ se va fi schimbat. Acest lucru va avea un impact mai puternic şi mai profund decât pretenţia lui Copernic că Pământul e cel care se roteşte în jurul Soarelui.

Pe de altă parte, proiecţia astrală se află în conflict cu ideea sinelui privitoare la supravieţuire fizică. În primul rând, sinele consideră proiecţia astrală o pierdere de vreme, căci nu prea are vreun efect în sporirea bogăţiei noastre sau în sporirea în vreun fel a securităţii noastre fizice. În al doilea rând, treaba pe care o face sinele se limitează la tărâmul fizic, aşadar sinele nu e interesat de nimic în afara fizicului, nici de astral. Ca urmare, sinele va obiecta de fiecare dată când încercăm să ne concentrăm conştienţa asupra a altceva decât fizicul, aşa cum facem în cursul proiecţiei astrale. Va încerca chiar şi să ne înşele doar ca să ne întoarcem conştienţa înapoi, către fizic.

Prima voastră proiecţie astrală va merge probabil perfect, însă ea îi va permite sinelui să constate că proiecţia astrală nu e în interesul lui. Odată ce-a ajuns la această concluzie, sinele va încerca să saboteze încercările voastre ulterioare de a realiza proiecţia astrală. Aceasta va include distragerea atenţiei voastre în vreme ce încercaţi proiecţia astrală, va încerca să vă sperie atunci când reuşiţi, să vă suprime amintirile referitoare la proiecţie după ce vă veţi fi întors înapoi în trupul vostru, şi va susţine teoria că „trebuie să fi fost doar un vis".

În al treilea rând, din moment ce supravieţuirea fizică constituie misiunea sinelui, acesta va intra în „alarmă" ori de câte ori va constata ceva ce se aseamănă morţii fizice, cum ar fi părăsirea trupului fizic ce precede o proiecţie astrală.

Pentru a împiedica sinele să se amestece în aventurile noastre astrale, trebuie să înţelegem cum funcţionează sinele şi care este motivaţia sa. Ştim deja care este motivaţia sa principală: supravieţuirea fizică. Dar cum funcţionează oare? Sinele nu este o entitate exterioară, ci o parte integrală a fiecărui

om. Asemenea multor altor elemente ale psyche, sinele are o componentă conştientă şi una subconştientă. Folosim componenta sa conştientă atunci când raționăm. Aceasta e simplu de manevrat – facem asta în fiecare zi. Prin definiție însă, nu putem accesa direct componenta subconştientă a sinelui, însă îi putem simți efectele sub forma emoțiilor care ne motivează. Ați putea spune că funcționează asemănător unei cutii negre. Ştim ce introducem în ea: situații, experiențe şi amintiri. Simțim ieşirea sub forma lăcomiei şi a fricii, însă nu vedem ce se întâmplă înăuntrul cutiei.

Sinele se aseamănă unei maşini mai degrabă decât unui suflet viu. Ca atare, nu are acces la energiile de forma inspirației şi creativității, asemenea sufletului. Acest lucru e în avantajul sufletului, care este adevărata noastră natură. Nu e nevoie de prea multă gândire creativă spre a păcăli o maşină asemenea sinelui. Noi dorim totuşi să realizăm mai mult decât doar să ocolim sinele. Dorim să-l facem să lucreze pentru noi – sufletul – în loc de a lucra împotriva noastră. La urma urmei, acesta era scopul original al sinelui, înainte ca interacțiunea sa cu procesele noastre de gândire să devină atât de complexă, aşadar la urma urmelor cât de greu poate să fie?

Exercițiu: În absența fricii

1.Când vă veți trezi mâine, legați-vă un şnur scurt în jurul unuia dintre degete, asemenea unui inel.

2.Spuneți-vă: „De fiecare dată când privesc acest inel, nu simt nici teamă şi nici îngrijorare".

3.Continuați-vă programul zilnic.

4.De fiecare dată când vedeți inelul, amintiți-vă de făgăduiala făcută. Eliberați-vă de orice teamă sau grijă pe care le-ați putea avea în acel moment.

5.La sfârşitul zilei, evaluați dacă absența fricii şi grijilor v-au făcut ziua mai uşoară sau v-au pus în primejdie mai mare de a vă răni. (Ceea ce-ați făcut pe întreg parcursul zilei va în-

trerupe în mod conştient un proces subconştient: mecanismul de control al sinelui prin intermediul fricii. Cu alte cuvinte aţi reuşit să curmaţi din faşă tentativa de preluare a sinelui.

6. Întrebaţi-vă: „Oare această absenţă a fricii şi a grijii mi-a ameninţat securitatea viitoare sau mi-a pus în primejdie persoana în indiferent ce mod?". Cel mai probabil veţi constata că lipsa fricii v-a oferit limpezimea gândului, care la rândul său v-a ajutat să vedeţi mai multe ocazii în jurul vostru. Conştientizarea acelor ocazii vă sporeşte şansele unui viitor sigur. Putem constata acum că sinele îşi respinge propriul scop, atunci când nu vă permite să profitaţi de aceste ocazii. Odată cu conştientizarea acestei stări de fapt, sinele va începe automat să lucreze pentru voi în loc de a lucra împotriva voastră.

Sistemul de credinţe

Pierderea de informaţie

Cu toţii avem un grup de credinţe, axiome ce ne ajută să raţionăm. Să numim acest grup de opinii, credinţe *sistemul de credinţe*. În absenţa acestor credinţe, raţiunea n-ar fi capabilă să evalueze rezultatul unui eveniment. Prin urmare, am face greşeli care ne-ar pune în pericol supravieţuirea fizică. Sinele nu poate accepta acel lucru, astfel că îşi va apăra cu ferocitate toate credinţele sale.

Spre a ne maximiza şansele de supravieţuire fizică, inventăm credinţe care să ne păstreze concentrarea asupra fizicului. Aceasta limitează volumul de informaţii primite din mediul extern, mai ales din cel nonfizic. Este esenţial pentru supravieţuirea noastră să putem percepe doar obiectele care ne pot afecta în viitorul imediat. Informaţiile ce nu provin din realitatea imediată sunt eliminate astfel încât să nu ne deturneze atenţia de la ameninţările potenţiale aflate în imediata noastră apropiere.

Să luăm un exemplu. Mulți proiectori raportează că aud voci și zgomote anterior ieșirii din corp. Asemenea sunete ne înconjoară în mod constant, și de n-am fi atât de încăpățânați să le ignorăm, le-am auzi tot timpul. Pe de o parte, sinele consideră că toate acestea sunt doar o sâcâială, fiindcă îi deturnează atenția de la potențiale amenințări fizice din mediul înconjurător; pe de altă parte, auzindu-le, ne speriem, căci acest lucru este inacceptabil din punct de vedere cultural, în asemenea măsură încât internăm oamenii care susțin că aud voci. Nu putem suporta zgomote decât atunci când suntem în stare de somn și în diverse tipuri de transă, deoarece atunci sinele este deconectat (adormit) și nu ne mai pasă cât de bine ne integrăm în cultura căreia îi aparținem. Atunci când sinele se deconectează, același lucru se întâmplă și cu sistemul de credințe ce ne fac să ignorăm zgomotele.

Aceasta se aplică nu numai zgomotelor, ci de asemenea și celor mai multe lucruri nevăzute. Vreme de sute de ani, mediumii ne-au tot spus că spiritul ne călăuzește într-o lume în care suntem înconjurați de entități invizibile. De ce nu le-am văzut niciodată? Credințele noastre nu ne permit să le vedem. Dacă dorim să le vedem, trebuie fie să căutăm credințele care ne orbesc, fie să stabilim noi credințe care ne pot face să vedem. Poate ar fi bine să încetăm să mai considerăm călăuzele spirituale ca fiind simple posibilități și să începem să credem în ele ca fiind entități reale. Suntem însă șovăielnici în a crede orice lucru pe care nu l-am experimentat noi înșine. Nu vrem să fim induși în eroare. Avem aici un fel de paradox: Nu putem vedea spiritele înainte de a crede în ele, și nu putem crede în ele înainte de a le vedea.

Un alt exemplu este popularul sindrom (îi spun popular deoarece aproape toată lumea pare să îl aibă) cunoscut sub numele de Tulburare cu Deficit de Atenție sau TDA. Doctorii nu înțeleg de ce copiii de astăzi nu se pot concentra (acesta-i motivul pentru care au etichetat această problemă de sănătate

într-un mod atât de greu de înțeles). Atenția copilului se îndreaptă în toate direcțiile. Cauza rezidă în sistemul de credințe.

Așa după cum s-a menționat, sistemul de credințe este astfel sistematizat încât să maximizeze șansele de supraviețuire fizică, ceea ce înseamnă că sistemul nostru de credințe maximizează informațiile de intrare provenind de la obiecte ce prezintă amenințări potențiale și minimizează informațiile provenind de la obiecte care după toate probabilitățile nu vor prezenta vreun pericol. Acest sistem funcționează bine în interacțiunile directe cu alte ființe și obiecte. Trăim însă în epoca informației – viețile ne sunt pline de informație. Oriunde ne-am îndrepta, suntem bombardați cu informație: panouri de reclamă, reclame la TV și radio, etichete de avertizare, liste de ingrediente, reclame Internet, e-mail-uri nesolicitate. Cu noua tehnologie de imprimare introdusă de Procter și Gamble, chiar și chipsurile vor avea text de reclamă imprimat pe ele!

Priviți de jur împrejur în camera în care vă aflați acum. Puteți găsi măcar un singur obiect produs de om care să nu aibă text pe el? Nu puteți nici măcar bea o înghițitură de suc fără a fi informați câte calorii primește corpul vostru. Ba mai rău, imaginile și vocile din reclame sunt special alese astfel încât să vă capteze atenția și să o direcționeze asupra televizorului, radioului ori Internetului. Specialiștii din marketing vor să le acordăm atenția noastră nedivizată pentru a putea să ne încurajeze să le cumpărăm produsele.

Vremea interacțiunii directe a trecut iar sistemul nostru de credințe nu poate ține pas cu aceasta. Copiii nu știu încotro trebuie să-și focalizeze atenția deoarece sistemele lor de credințe nu mai pot discerne care obiecte ridică amenințări fizice și care nu; în consecință, nu se pot decide care informații trebuie eliminate și care trebuie păstrate. Se înecă în informațiile provenind din imediata vecinătate. Acești copii au dificultăți în a acorda atenția necesară celor ce se întâmplă în clasă, deoarece sistemul lor de credințe elimină în mod incorect informația

provenind de la profesori sau învățători. Reclamele, pe de altă parte, nu sunt eliminate deoarece sunt astfel create încât să atragă atenția. E oare uimitor comportamentul copiilor?

Există două leacuri pentru TDA, iar îndoparea copiilor cu medicamente psihotrope nu este unul dintre ele. Fie reducem reclamele (n-ar fi frumos?) şi de asemenea cantitatea de informație oferită pentru fiecare fleac, fie încurajăm adaptarea sistemului de credințe la un debit superior de informații (ceea ce va însemna mai multe limitări personale şi obiceiuri mult mai stricte).

Informație cenzurată

Sistemul de credințe nu filtrează doar informațiile senzoriale, ci de asemenea modifică anumite informații cu scopul de a le adapta credințelor. Acest lucru ne conduce la un soi de cenzură, chiar propagandistică a ceea ce ne înconjoară. De ce este percepția noastră deformată astfel? Fiindcă rațiunea nu poate accepta idei şi obiecte care nu se conformează cu ceea ce estimăm noi că este realitatea. Filtrând intrările, sinele nu trebuie să-şi mai facă griji în ceea ce priveşte derapajele din interiorul sistemului de credințe, a cărui modificare ar afecta fără doar şi poate modul nostru de funcționare în planul fizic.

Sistemul de credințe este format prin experiență. În anii tineri, fiecare experiență suportată are ca efect dezvoltarea unei credințe. Dacă pe vremea când abia începeam să mergem ne-am lipit palmele de partea de sus a unei sobe încinse, am simțit durerea şi am stabilit de asemenea credința că plitele sunt obiecte periculoase. În mod similar, am stabilit credința că forța gravitației ne trage în jos, iarna e frig, cimitirele sunt înfricoşătoare, păsările au capacitatea de a ne bombarda cu lucruri nu tocmai plăcute, Pământul e rotund, spațiul e vast şi aşa mai departe. Numărul de credințe pe care le-am stabilit este aproape infinit.

Odată ce o credință e stabilită, ea este întărită atunci când trăim evenimente similare cu cel care a stabilit prima dată credința. De fiecare dată când întărim o credință, aceasta se înrădăcinează şi mai bine în sistemul nostru de credințe. În cele din urmă credința devine o parte integrantă a modului nostru de a interacționa cu realitatea, de la care punct ea începe filtrarea semnalelor senzoriale. Semnalele contrarii unei credințe ferme sunt pur şi simplu respinse astfel încât să nu ne deranjeze percepția asupra realității.

Spre exemplu, o femeie levitează fără vreo susținere. Trei bărbați sunt martorii acestui eveniment. Primul martor, care crede că oamenii pot zbura, n-are nicio problemă în a vedea levitația şi prin urmare acceptă evenimentul. Nici măcar nu percepe levitația ca pe ceva ieşit din comun, deoarece sistemul nostru de credințe este cel care ne dictează ce anume este şi ce nu este obişnuit. Cel de-al doilea martor crede că e imposibil pentru oameni să zboare. El este convins că levitația e un truc, o înşelătorie, fiindcă aceasta e singura explicație rezonabilă. Prin urmare, el nici măcar nu simte nevoia de a verifica dacă presupunerea lui e corectă. Aceasta e cea mai bună apărare a sinelui împotriva noțiunilor deranjante. (De exemplu, câți oameni consideră că e inutil să citească literatură despre fenomenul OZN pur şi simplu fiindcă, deşi n-au verificat acest lucru ei înşişi, sunt deja siguri că OZN-urile sunt ireale sau sunt un soi de farsă elaborată?)

Cel de-al treilea martor are o credință adânc înrădăcinată că oamenii nu pot zbura. Omul nici măcar nu vede levitația, deşi priveşte direct la femeie. Evenimentul este complet eliminat de filtrele instalate de sistemul său de gândire.

Un dezavantaj major al acestei dificultăți de a modifica sistemul de credințe este acela că lumea din jurul nostru, indiferent de modul în care o percepem, se schimbă rapid. Totul se schimbă permanent. Chiar şi propria noastră ființă se schimbă mai repede decât sinele, în nevoia sa de stabilitate, ar dori să

admită. Însă credințele, pe care le-am tot întărit pe parcursul întregii vieți, nu se pot schimba atât de repede. Întreaga noastră existență ar putea fi zguduită din temelii – credințele noastre nu ne-ar permite să aflăm asta. Ceea ce reprezentau cândva puncte de referință, credințele noastre, au devenit acum vălul care ne întunecă mintea.

Exercițiu: Afectarea credințelor

1. Pe durata unei zile întregi decideți în mod conștient în ce anume credeți.

2. Atunci când citiți ceva sau când cineva vă spune ceva – indiferent ce anume este – uitați-vă la ceas.

3. Dacă ceasul arată o oră impară, hotărâți atunci că nu credeți ceea ce vi se spune. Spuneți-vă „Nu cred asta".

4. Dacă ceasul arată o oră pară, hotărâți să credeți ceea ce vi se spune. Spuneți-vă: „Pare rezonabil. Cred asta".

5. Gândiți-vă cum afectează aceste afirmații ceea ce credeți despre informații de-a lungul timpului.

6.La sfârșitul zilei, gândiți-vă la credințele voastre. Sunt diferite de ceea ce erau la începutul zilei? Constatați acum că lucruri cu privire la care până astăzi erați sceptic vi se par acum mai ușor de crezut? Dacă așa stau lucurile, atunci știți că sistemul de credințe este de fapt o mașină ce poate fi programată în mod conștient. Cu alte cuvinte, dacă vă acordați suficient timp, vă puteți instrui să credeți în absolut orice doriți.

Cum ne afectează ceea ce credem în lumea astrală? Să luăm un exemplu. Un proiector astral se proiectează într-o pădure astrală și o găsește foarte frumoasă și liniștită. Proiectorul este extrem de satisfăcut de aceasta. Dar de ce ar exista o pădure în astral? Din niciun alt motiv decât acela că proiectorul consideră că astralul ar trebui să arate asemenea lumii fizice, iar pădurile un lucru foarte obișnuit în lumea fizică. Credințele noastre dictează percepțiile noastre. Ce-ar fi văzut proiectorul

în astral dacă n-ar fi avut nicio credință preconcepută despre ceea ce este astralul? Atunci, în limita capacităților sale, ar fi văzut adevărata natură a astralului, care este o parte importantă a naturii noastre ca și ființe multidimensionale. Cu alte cuvinte, proiectorul a avut o șansă să descopere o parte a propriei sale naturi, dar credințele sale au modificat percepția sa. Și mie îmi plac pădurile, ca oricui, dar nu vi se pare explorarea naturii ființei noastre un lucru mai măreț decât explorarea unei păduri?

În lumea medicală, placebo reprezintă un remediu „fals", adesea sub forma unei pilule din zahăr ori a unei operații chirurgicale înscenate. În articolul din 1955 al dr. Henry K. Beecher, intitulat „Puternicul Placebo", efectul placebo a fost găsit responsabil de ameliorarea sănătății a 21 până la 58 la sută dintre pacienții lotului de test. Un medicament de tip placebo folosește credințele pacientului în cursul tratamentului pentru a favoriza vindecarea. Dacă pacientul are o credință care spune că medicamentul respectiv îi va permite să-și vindece o anumită afecțiune, atunci vindecarea va avea loc fără aportul real al medicamentului, cu condiția ca pacientul să fie convins că i se administrează medicamentul respectiv. Placebo este un exemplu despre modul în care credințele ne guvernează realitatea.

Așadar iată marea întrebare: În conformitate cu fizica, insecta numită albină are aripile prea mici pentru a putea permite trupului ei mult prea mare să zboare. Și totuși ne face în ciudă bâzâind prin aer asemenea unui acrobat. Acum, imaginați-vă aceeași albină zburând la colegiu ca să studieze fizica și aerodinamica, fiindcă dorește să avanseze în stup. După absolvire, își privește propriul corp, măsurând raportul între aripi și greutatea corporală. Va mai fi oare albina capabilă să zboare sau nou-createle sale credințe în fizică o vor țintui la sol?

Vineri, 6 decembrie 2002

Învățarea levitației

Această experiență are loc undeva între lumea viselor și astral. Visez că stau pe o bancă în piața centrală din orășelul meu natal alături de ceea ce pare a fi familia mea. Nu-i recunosc pe acești oameni, însă simt că sunt familia mea. Un bărbat, care-mi amintește de Don Juan (din cărțile lui Carlos Castaneda), apare. Poate că sentimentul meu că acest bărbat e un învățător sau instructor este ceea ce îmi atrage mintea în a crea această paralelă cu Don Juan, care și el este un învățător, un instructor. În mod intuitiv, știu că acest bărbat e mort, dar îl pot vedea oricum. Pare a fi aici numai în spirit.

Levitează, plutește la câteva zeci de centimetri de pământ. Ne spune că a venit să ne învețe pe toți arta levitației. El mă încurajează să încerc. Încerc de câteva ori, dar de fiecare dată gândul „e imposibil" mi se ivește în minte. Prin urmare, e imposibil; nu poți face ceva dacă ești încredințat că acel lucru nu poate fi făcut. Bărbatul mă încurajează iarăși și iarăși. Un tânăr de alături începe să leviteze. Pare să nu aibă probleme în a învăța, eu însă am. În cele din urmă hotărăsc că cea mai bună modalitate de a împiedica aceste gânduri care-mi limitează capacitățile să-mi apară în minte este acela de a opri dialogul interior în întregime. Cred că asta ar fi făcut Don Juan.

În chiar secunda în care mi-am întrerupt dialogul intern, o explozie uriașă! Presupun că explozia este în lumea fizică din trezie. Se pare că acum sunt conștient de faptul că nu sunt treaz. Pot vedea bucăți dintr-o pocnitoare zburând prin fața ochilor mei din vis. Presupun că în lumea fizică o pocnitoare trebuie să fi explodat chiar lângă urechea mea stângă. Cine ar face așa ceva? Oricine ar fi, se pare că n-ar ezita să-mi facă rău. S-ar putea să fiu într-un mare pericol fizic. Mă zbat să mă trezesc. Reușesc să mă trezesc pur și simplu printr-un act de

voință. Durează zece secunde până ating starea de trezie mentală completă.

Privesc către stânga şi o văd pe soţia mea Barb şezând paşnică la masa din bucătărie. Concluzionez că trebuie să fi fost pisica cea care a făcut zgomotul cu pricina, poate trântind o conservă cu hrană de pe masă pe podea, însă mai târziu, când o întreb, Barb spune că n-a fost niciun fel de zgomot. De fapt întreaga dimineaţă fusese neobişnuit de calmă.

Cred că în cursul acelei nopţi, am petrecut o bună bucată de vreme la un centru astral de instruire, unde am participat la lecţii referitoare la modul în care credinţele noastre ne afectează realitatea. Persoanele pe care le percepeam ca fiind familia mea erau colegii mei de studiu. Poate că îi percepeam ca fiind rude fiindcă petrecusem atât de multă vreme împreună în astral. Ni s-a predat tuturor o lecţie cu privire la modul în care credinţele guvernează realităţile noastre. În acest caz, lecţia nu putea fi învăţată decât în cadrul unui vis, acolo unde cele mai multe dintre credinţele lumii fizice sunt intacte. Aşadar, întreaga clasă s-a mutat în dimensiunea visului, moment în care eu, cel care visa, am devenit conştient de lecţia care mi se preda. Profesorul ne-a demonstrat modul în care credinţa în gravitaţie ne poate împiedica să levităm. Nu exista absolut niciun motiv pentru care să nu levitez, deoarece în lumea viselor nu există gravitaţie, doar că eu nu credeam că levitaţia poate fi realizată.

Explozia mi-a semnalat încheierea lecţiei. Întreaga lecţie, se pare, fusese gândită astfel încât să mă aducă treptat la realizarea ideii că dialogul interior ţine credinţele pe locul lor. Când ne oprim dialogul interior, suntem liberi să vedem fără filtrul credinţelor. Atunci când lecţia a fost învăţată, profesorul a considerat că e inutil ca eu să mă mai învârt pe acolo, astfel că m-a convins să mă trezesc cu o mare bubuitură.

Evoluția minții

Oricât de mult ar filtra din aportul senzorial credințele noastre, există adesea o porțiune mică de informație imposibil de clasificat (în conformitate cu sistemul nostru de credințe), care reușește să se strecoare prin fisurile din sistemul nostru de credințe și ajunge la mintea noastră. Atunci când ne pătrunde în minte, nu putem să o înțelegem, fiindcă n-avem nicio experiență prealabilă de acest fel și nici vreo credință în raport cu care să o judecăm. Acesta e cazul în momentul primei noastre proiecții astrale.

Atunci când ne părăsim trupul pentru prima dată, evident că dăm de noi experiențe, fiindcă ne aflăm pe un teritoriu neexplorat. Încercăm cu disperare să înțelegem ce se întâmplă. În cursul primei mele proiecții astrale, am încercat să raționez logic, însă acest lucru nu a avut prea mare succes în astral. În ciuda eforturilor noastre de a înțelege, dacă sistemul de credințe nu conține vreo referință, experiența va rămâne o necunoscută pentru noi până ce subconștientul va avea timp să o digere. Ceea ce sistemul de credințe nu poate înțelege nu putem nici noi înțelege. După o vreme, trebuie pur și simplu să renunțăm să înțelegem în vreun fel; o etichetăm „Experiență meseriașă de gradul unu" și să o punem la păstrare undeva într-o zonă ascunsă a minții noastre.

Motivul pentru care nu putem să înțelegem experiența noastră astrală este acela că sistemul de credințe pe care-l avem despre natura realității intră în conflict cu ea. În timp, vom găsi subconștient o nevoie de a modifica sistemul de credințe cu scopul de a putea încorpora incontestabila experiență astrală. Acesta este un proces natural în cadrul căruia sistemul de credințe învață și se adaptează condițiilor de viață în schimbare. Procesul este destinat să optimizeze supraviețuirea în spațiul fizic, dar ar putea la fel de bine să fie folosit pentru a optimiza explorarea în spațiul nonfizic. Pe măsura restructurării sistemului de credințe, cu scopul de a permite configurarea de noi

reguli pentru realitate, ne găsim într-o situație neconfortabilă, fără a ști ce este realitatea sau ce este viața fizică. Pe scurt, nu știm în ce să mai credem.

Atunci când rearanjarea este în cele din urmă completă, constatăm că dintr-odată credem că a ne părăsi trupul este un lucru la fel de firesc ca succesiunea zi-noapte. O nouă credință, aceea că o persoană își poate părăsi trupul, a fost stabilită. În același timp, credința că „Sunt o ființă fizică" a fost modificată spre a include măcar posibilitatea ca conștiența acelei ființe să poată fi concentrată în afara fizicului, iar credința că moartea este *game-over*-ul final se clatină atârnată de un fir subțire. (*Vezi figura 1).*

Uneori avem senzația că stăm nemișcați, ca și când ne-am fi oprit din evoluție. Amintiți-vă atunci că cea mai mare parte a schimbărilor au loc în subconștient. Nu suntem conștienți de ele.

Schimbarea prin șabloane

Exercițiu: Reacțiile gândirii

1. Mergeți în baie.
2. În vreme ce vă aflați în baie, amintiți-vă ce-ați mâncat la micul dejun. Dacă nu ați servit micul dejun, amintiți-vă de ultima masă.
3. Gândiți-vă la mâncărurile servite care erau bogate în zaharuri: de exemplu cereale.
4. Dacă nu găsiți nimic servit la masa respectivă care să intre în acea categorie, gândiți-vă la tot ceea ce ați mâncat în ultimele zile până ce veți găsi o anumită hrană cu conținut mare de zahăr.
5. Mergeți și faceți toate acestea acum. Nu reveniți la carte până ce nu ați încheiat pașii 1 – 4.
6. De ce-a trebuit să faceți toate astea – vă întrebați. Veți vedea într-un minut.

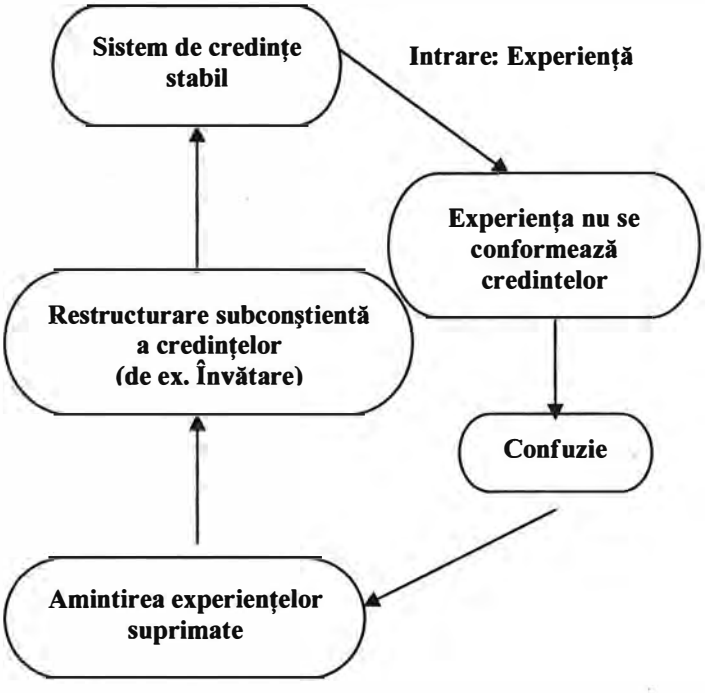

Figura 1. Procesul de învăţare al sistemului de credinţe ca răspuns la experienţa unei proiecţii astrale.

Există un aer de familiaritate în modul în care vă funcţionează mintea. Atunci când formulaţi un gând, un alt gând va urma imediat, ca şi când ar fi fost declanşat de primul gând. Fiecare gând declanşează o *reacţie gânditoare.* Acesta este un proces pe care l-aţi parcurs de atâtea ori încât a devenit o rutină – o rutină limitatoare!

Suntem fiinţe cărora le plac securitatea şi confortul oferit de obişnuinţă, astfel că adesea nu întâmpinăm cu bucurie schimbarea. Cu toate acestea, pentru a ne schimba imaginea asupra lumii, trebuie să ne modificăm modul de a gândi. După cum se spune: Schimbă-ţi mintea şi trupul o va urma. Ne vom

flexa acum mușchii minții în afara șabloanelor de gândire obișnuite, iar trupurile noastre o vor urma.

Schimbarea șabloanelor de gândire

Întreaga zi încercați să gândiți neconvențional.

1. Atunci când auziți un sunet (de exemplu sunetul unei motociclete), nu vă gândiți: „Da, o motocicletă", așa cum faceți de obicei. În loc de asta, gândiți-vă: „Da, o antilopă". Gândurile voastre vor fi ușor confuze și aceasta vă va permite să constatați cum funcționează mintea.

2. Ori de câte ori vă vine în minte un gând, și știți exact ce gând va urma ca reacție fiindcă ați mai făcut asta de atâtea ori, suprimați acel gând și înlocuiți-l cu o ciudățenie inventată de voi. De exemplu, atunci când turnați lapte în pahar dimineața, în loc să gândiți „... și-mi voi folosi abilitățile de echilibru astfel încât să nu-l vărs...", gândiți astfel: „Acesta-i un pahar de lapte vrăjit, făurit în măruntaiele de foc ale Muntelui Pieirii. Ține laptele la un loc prin forțele magice extraordinare pe care le posedă". Alimentați-vă mintea cu alte asemenea gânduri *neașteptate*.

3. Observați cum sentimentul de familiaritate dispare din mintea voastră. Vă schimbați modul de gândire și ca urmare șabloanele de gândire. Acest proces vă deschide mintea astfel încât să puteți vedea o gamă mai largă de posibilități decât sunteți obișnuit.

Acum, să revenim la exercițiul de reacții ale gândirii, în care ați mers la baie. Când v-ați gândit la zahăr, v-ați examinat dinții în oglindă? Dacă da, acesta e un exemplu viu despre modul în care funcționează reacțiile gândirii. În cursul anilor 1980, am fost bombardat cu propagandă pe tema: zahărul strică dinții. Aceasta a format în mine o teamă de zahăr. Dacă și voi

ați fost expuși aceleiași propagande, atunci e posibil să aveți aceeași teamă și voi.

În cazul exercițiului, când v-ați gândit la zahăr, în reacția voastră a intervenit teama, sub forma gândului de a vă verifica dinții să vedeți dacă n-au apărut carii declanșate de zahărul ingerat. Acesta este procesul subconștient automat al reacției gândirii. Acum că ați experimentat pe cont propriu cum anume lucrează reacțiile gândirii în cazul vostru, puteți învăța și să le întrerupeți și apoi să le transformați într-un proces conștient.

Realitățile fizice

Pentru a putea folosi adevărata putere a astralului, trebuie să înțelegi ce este astralul și cum tu, ca ființă conștientă, te relaționezi cu el. Sunt însă multe capcane pe drumul ce duce către acea înțelegere. Scriu despre aceasta aici și în capitolul următor fiindcă cea mai mare greșeală pe care am făcut-o – cea mai adâncă capcană în care am căzut – când am început cu proiecțiile astrale, a fost aceea de a presupune că astralul este doar o altă versiune a fizicului. Ei bine, nu e așa.

Adevărul este că, la un nivel superficial, astralul este orice doriți voi să-l faceți, astfel că, dacă doriți să-l faceți aidoma fizicului, puteți (imaginați-vă ce confuzie creează asta în astral). Dar nu asta dorim noi să facem. Noi vrem de fapt să trecem până la adevărata natură a astralului și nu să ne lăsăm prinși în altă realitate fizică.

E foarte probabil că orice noțiune preconcepută pe care o aveți despre ceea ce este astralul vă va limita aventurile. Chiar și cea mai măruntă așteptare vă va afecta experiențele astrale, așa cum mi le-a afectat și pe ale mele. Este prin urmare esențial să vă păstrați mintea complet deschisă asupra modului în care funcționează astralul. Trebuie să vă eliberați de toate ideile pe care le aveți despre ceea ce este astralul. Deschideți-vă mintea unor noi posibilități. Nu acceptați nicio limitare.

Uitați tot ce știți despre vedere, auz, pipăit, gust, miros și orice altceva asociat cu fizicul. Acestea nu sunt uneltele astralului. Dacă doriți să aflați ce este astralul, mai întâi eliminați toate noțiunile limitative cu privire la ce sunt lumea fizică și realitatea. Dacă aveți probleme în a accepta astralul ca parte a realității, trebuie să vă rescrieți definiția realității și poate chiar pe cea a vieții. Începeți de la zero și lăsați-vă experiențele astrale să vă formeze înțelegerea asupra astralului.

Miercuri, 13 martie 2002

Creația recursivă

În meditație, în ochiul minții mele, merg la Goldie, unul dintre spiritele mele călăuzitoare actuale. Îl rog să mă ajute să elimin vălul minții:

„Vreau să văd tot ce mă înconjoară", îi spun lui Goldie. „Vreau să văd întregul Creației".

„Nu totul poate fi văzut spune Goldie, fiindcă este infinit recursiv. Exact așa cum protonul este parte a unui atom care este parte la rândul său a unei molecule, așa este structurată și Creația. Universul e parte a ceva mult mai mare, care este la rândul său parte a ceva și mai mare, și așa la infinit. Lumea fizică e o parte a lumii spiritelor. Lumea spiritelor este și ea la rândul ei infinit recursivă."

Aceasta e pentru mine o informație de importanță esențială. Nimic nu are sfârșit. Nu există destinație finală a progresului sufletelor noastre pentru că nimic nu se sfârșește.

„Atunci vreau să văd o imagine suficient de mare."

Un alt spirit apare și-mi dă ceva ce seamănă cu o lampă. Privesc în lampă, iar aceasta mă orbește cu o lumină galbenă. Lumina își schimbă culoarea. Simt cum mă furnică ceafa mea fizică. Configurația energetică a gâtului meu se deschide. Văd, nu în imagini, ci în sentimente, cum e lumea spiritelor. E construită din sentimente ce n-au nume în limbile omenești. Îmi

amintesc de frumusețe, speranță, autorealizare, deschidere, aventură și creativitate.

În acest capitol, încerc să vă slăbesc credințele despre ce este realitatea. Nu trebuie neapărat să fiți de acord cu ceea ce scriu. Lucrul cu adevărat important este să acceptați posibilitatea ca viața și realitatea să însemne mai mult decât ați fost învățați. Acest punct de vedere vă va ajuta să profitați cât mai mult de pe urma experiențelor voastre astrale. Voi încerca să demontez orice fel de așteptări limitative cu privire la astral din sistemul vostru de credințe, să vă ușurez învățarea din călătoriile astrale. Cu toate acestea, deoarece schimbarea unui sistem de credințe este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le poate întreprinde o persoană, s-ar putea să vă doriți să citiți acest capitol de mai multe ori.

Credințe limitative

Prea mulți oameni privesc fizicul ca pe singura realitate. Ei cred că orice este real trebuie să fie fizic. Pentru ei, există două alternative: proiecția astrală este un fenomen fizic, sau este o halucinație. Este de neconceput pentru cei mai mulți dintre noi că o persoană poate intra în altă dimensiune care nu este fizică și totuși să perceapă călătoria ca fiind reală. Începând de la acest foarte îngust punct de vedere, cei ce încearcă să valideze sau să invalideze realitatea proiecției astrale (și eu am încercat aceasta) se folosesc de fapt de fizic pentru a încerca să demonstreze că proiecția astrală este reală. Acest lucru este imposibil de demonstrat, desigur, deoarece proiecția astrală nu este un fenomen fizic.

Doar ca joc al minții, ce s-ar întâmpla dacă cineva ar reuși să demonstreze că o proiecție astrală poate manifesta ceva, să zicem o briză răcoroasă prin aer, în fizic? Ar trebui oare ca doar manifestarea fizică să fie socotită drept reală? Nu putem dovedi că restul proiecției astrale este de asemenea fizică, astfel

că aceasta trebuie să însemne că partea aceea este ireală, nu-i aşa? Cauza devine ireală, iar efectul real.

Acest mod de a gândi este destul de larg răspândit în ştiinţa modernă. Este factorul limitativ în medicină. De exemplu, este un lucru puţin cunoscut faptul că majoritatea bolilor îşi au originea în minte – un tărâm care este considerat ireal – şi că multe dintre simptome apar în fizic. Orbiţi de credinţa noastră în fizic, încercăm să vindecăm boala ştergând simptomele fizice. Nu dăm nicio atenţie originii lor. Drept rezultat, boala supravieţuieşte şi apare în alte simptome, asemenea unui copac care odată tuns dă naştere altor ramuri. Ceea ce trebuie să înţelegem este că originea bolii este cheia sănătăţii, în vreme ce simptomele sunt create doar pentru a ne *ajuta*, alarmându-ne cu privire la existenţa bolii, astfel încât să putem să ne ocupăm de originile ei.

Savanţii refuză să se ocupe de zone ale cercetării care sunt considerate necorespunzătoare: proiecţia astrală, intuiţia, precogniţia, clarvăzătorii, telepatia, telekinezia, vederea la distanţă, OZN-urile şi visurile, spre a numi doar câteva. Aceia care o fac îşi primejduiesc carierele şi riscă ridiculizarea din partea colegilor lor. Dar cine oare poate hotărî ce anume se cuvine şi ce nu? Sinele. Sufletul nu are asemenea limitări cum ar fi necuvenit sau cuvenit.

Ştiinţa a devenit instituţionalizată şi prin urmare şi-a pierdut flexibilitatea necesară pentru a investiga un fenomen de tipul proiecţiei astrale. Nu există tragedie mai mare decât aceasta. Cumva, am reuşit să stingem flacăra care ne mână ştiinţa – dorinţa de a afla adevărul – şi făcând aceasta am împiedicat dezvoltarea de cercetări care ne-ar fi putut conduce într-o lume mai bună. Am putea să fi comunicat deja telepatic cu toţii de acum, de-am fi acordat acestui fenomen atenţia investigaţiei ştiinţifice pe care o merită de câţiva ani buni. Cumva, dorinţa de a cunoaşte adevărul a fost înlocuită de dorinţa de a apăra ceea ce am acceptat anterior drept adevăr,

fără alt motiv afară de acela că am investit în ele mândrie, în calitatea lor de adevăruri. Dar omenirea nu poate evolua agățându-se de adevărurile de ieri. Mintea omenească evoluează.

Ne îmbogățim realitatea pentru a fi capabilă să cuprindă dimensiuni din afara fizicului. Odată cu aceasta, noi adevăruri vor ieşi la suprafață. Acest lucru e inevitabil. Acesta e modul în care funcționează evoluția şi a funcționat încă de la naşterea a indiferent ce va fi fost la început, de va fi fost vreodată unul. Unele noi adevăruri ne vor face să punem sub semnul întrebării pe cele vechi (sau, mai degrabă, ceea ce credeam a fi adevăruri), însă acesta este doar sănătos. Ceea ce este nesănătos, pe de altă parte, este să ne agățăm de adevăruri depăşite, ca şi când ele ar fi însăşi viața noastră.

Nu e nimic rău în modelul ştiințific. Ceea ce este rău însă e că setul curent de adevăruri – adevăruri care, se presupune, au fost adunate folosind modelul ştiințific – este contaminat de false presupuneri: dimensiunea fizică est externă; orice nu e conectat de fizic e doar o iluzie; realitatea este constantă şi prin urmare o lume fluidă este mai puțin reală decât una ce se schimbă lent; şi orice lucru pe care nu-l putem înțelege cu mințile noastre logice este ireal. Modelul ştiințific are un mecanism pentru înlocuirea adevărurilor invalidate, dar acel mecanism este blocat de presupunerile a mii de savanți. Oricât de mult ar încerca cineva, este dificil să fie un savant obiectiv. Când i se prezintă rezultatele unui experiment, este în natura umană să recurgă la credințele susținute anterior atunci când le interpretează. Este dificil să dezvolte teorii care să intre în conflict cu nucleul a ceea ce a fost învățat anterior.

Duminică, 17 martie 2002

Esența mea

De multă vreme mă întreb dacă sunt un suflet, liber de legăturile cu trupul meu fizic, ori dacă sunt o mică conştiență aparținând unui trup, care este folosit şi manipulat de un suflet

necunoscut mie. Este clar acum că sunt un suflet. De-aş fi fost doar un trup, nu mi-ar fi fost posibil să am proiecţii astrale.

Cineva ar putea argumenta că conştienţa legată de trup ar putea realiza proiecţii (poate cu ajutorul sufletului), dar care-ar fi scopul unei asemenea abilităţi? Nu ar avea sens ca o conştiinţă legată de trup să poată proiecta, deoarece aceasta moare odată cu trupul. Dacă n-ar muri odată cu trupul, atunci n-ar fi legată de trup de la bun început şi-atunci ar fi un suflet.

Este mai probabil ca sufletul să fie cel ce realizează proiecţia, şi deoarece eu sunt cel care proiectează, eu sunt acel suflet. Proiecţiile dovedesc că eu, sufletul, sunt capabil să supravieţuiesc fără trup. Prin urmare, voi supravieţui morţii fizice. Ufff, ce uşurare.

Nu este prea dificil să ne imaginăm că cele cinci simţuri de care dispunem nu pot percepe întreaga creaţie. Dacă subscrieţi la teoria evoluţiei, atunci un simţ fizic este de fapt o unealtă creată de strămoşii noştri, posibil din pură coincidenţă, cu scopul de a-şi îmbunătăţi şansele de supravieţuire. Spre exemplu, animalele care trăiesc sub pământ nu au nevoie de ochi fizici deoarece acolo este mult prea întuneric pentru ca ei să vadă şi, prin urmare, ei nu-şi dezvoltă ochii.

Pentru a comunica ceea ce simţeau, strămoşii noştri au dezvoltat ideea abstractă a tuturor lucrurilor care puteau fi percepute prin intermediul simţurilor şi au botezat această colecţie *lumea fizică*. Dacă organismele biologice evoluează cu adevărat, este de conceput ideea că sunt numeroase lucruri în jurul nostru pe care nu le putem percepe, deoarece nu ne-am dezvoltat încă simţurile necesare pentru a le percepe. Ar fi o eroare extrem de limitativă să presupunem că setul nostru curent de simţuri este capabil să perceapă tot ceea ce se află în jurul nostru. Prin urmare ar fi incorect să presupunem că ceva este ireal doar fiindcă noi nu-l putem simţi. Puteţi fi siguri că va exista o versiune îmbunătăţită de oameni poate chiar peste un

an – şi alta peste încă unul, şi aşa mai departe. Puţin câte puţin, creăm simţuri pentru ceea ce nu putem percepe.

Mulţi oameni văd *mintea* ca pe un obiect ce poate călători prin fizic şi poate vedea ce se află acolo. Dar ceea ce noi percepem ca fizic se află *în interiorul* minţii noastre. Simţurile noastre alimentează mintea cu informaţii, iar mintea creează *experienţa* fizicului pe baza acelei informaţii. Acelaşi lucru este valabil şi pentru astral. Ceea ce ne inspiră să creăm experienţa fizicului sau astralului este ceva complet diferit şi nimeni nu pare a avea o idee prea bună cu privire la ceea ce este cu adevărat. Prin urmare, a susţine că proiecţia astrală este o iluzie (şi prin urmare ireală) deoarece se întâmplă doar în minte este absurd. Unde altundeva ar putea avea loc? Realitatea, fizică sau astrală, este ceva ce construim în interiorul minţii, nu ceva ce ne este servit de către un factor extern.

Natura fizicului

Prea mulţi sunt oamenii care au văzut fizicul ca pe singura realitate adevărată. Opinia aceasta se modifică acum, ca urmare a cercetărilor în fizica cuantică. Quarcii sunt binecunoscuţi ca fiind particulele care compun neutronii şi protonii, care la rândul lor compun atomul, despre care s-a presupus multă vreme că ar fi cărămida indivizibilă ce compune toată materia fizică. Fizicienii caută acum „cărămizile" din care sunt construiţi quarcii. Aceste cărămizi teoretice sunt numite de unii rishoni sau stratonii. Când şi dacă vor găsi aceste particule, sunt mari şanse că va trebui să înceapă căutarea particulelor care compun rishonii sau stratonii. Când şi acestea vor fi găsite, va începe vânătoarea după ceva şi mai mic. Particulele par să se dividă la nesfârşit în componente discrete din ce în ce mai mici.

Aceste particule minuscule sunt separate de distanţe comparativ uriaşe de spaţiu gol. Cu cât coborâm mai adânc în materie, cu atât găsim mai mult spaţiu gol. Un atom nu este o

particulă solidă, ci un spațiu gol locuit de neutroni, protoni și electroni. Neutronii sunt compuși din spațiu gol în care se află quarci. Asemenea, quarcii sunt de fapt spații goale locuite de rishoni. Rishonii sunt și ei în cea mai mare parte spațiu gol și așa mai departe. De fiecare dată când descoperim o particulă, se dovedește în cele din urmă că și aceasta reprezintă de fapt efectul unei alte particule și mai mici care „bântuie" un spațiu gol enorm. De fapt, nu se descoperă noi particule, ci doar și mai mult spațiu gol cu promisiunea unei particule și mai mici. Natura materiei este o șaradă eluzivă de gol infinit.

Acolo unde inițial credeam că vom găsi „cărămizi" nu e nimic. Cum se poate asta? Ce e de fapt acest lucru numit materie? Cum poate materia fizică să fie construită din nimic? Cum poate materia fizică să *fie* ceva ce *nu este*?

O analogie care mi se pare foarte potrivită, poate pentru că sunt inginer software, este realitatea virtuală. În software, realitatea virtuală este reprezentată de informații *despre* lume. Software-ul nu conține lumea însăși; de aici și cuvântul *virtual*. Un mod de a privi lucrurile este acela că nu există niciun fel de lume în software (sau oriunde altundeva), ci doar o descriere a lumii. Descrierea este folosită pentru a oferi *impresia* unei lumi efective. Desigur, cât de bine este recepționată această impresie depinde de receptor, utilizatorul uman al calculatorului. Poate aceasta este modul în care funcționează și lumea fizică.

Poate nici nu există o lume fizică, ci doar o *descriere* a ei. De unde vine această descriere a lumii fizice, nu știu. Poate că noi, ca indivizi ori ca grupuri, o construim continuu pe măsură ce interacționăm cu impresia noastră despre lume. Asemenea, cât de bine ne dă această descriere impresia unei lumi efective, depinde de cei ce o percep – noi – sau, mai degrabă, credințele și așteptările noastre. Poate în anumite cazuri, în care impresia noastră despre lume slăbește, ajustăm subconștient descrierea lumii astfel încât să o facem mai convingătoare. Ar putea oare

universul fizic să fie doar o *descriere*, o schemă veşnic schimbătoare, mai degrabă decât un loc real, efectiv?

Înapoia scenei se află un câmp de energie nonfizică pe care îl numim astral. Câmpul nu are nici formă, nici gust şi nici sunet. Nu se conformează modului în care considerăm noi c-ar trebui să se comporte o lume adevărată. Este pur şi simplu energie nonfizică neutră. Nu se află nimic în el decât abilitatea de a crea orice. Extragem energie din acest câmp în percepţia noastră. Odată ajuns acolo, modelăm energia în forme ce se potrivesc descrierii noastre despre lume. Realitatea dinapoia experienţei fizice este o formă de energie subiectivă modelată de minţile noastre individuale.

Există moduri inimaginabil de multe de a modela energia astrală. Dacă veţi avea ocazia de a întâlni alte fiinţe din univers, aţi putea constata că ei îşi privesc spaţiul înconjurător în moduri complet diferite. Nu împărtăşesc credinţele noastre despre cum ar trebui să arate o lume. Au propriile lor credinţe şi astfel modelează energia nonfizică încât să se conformeze acelor credinţe. Rezultatul acelei modelări este ceea ce ei percep ca fiind spaţiul lor înconjurător. Spre exemplu, ocupanţii OZN-urilor, se raportează că trec prin ziduri, apar şi dispar şi intră în vise. În mod evident, viziunea lor asupra lumii nu conţine ziduri şi uşi şi nici măcar o distincţie clară între conştienţa în stare de trezie şi cea în stare de somn.

Materia se dovedeşte a fi doar una dintre multele modalităţi de a privi la sau de a concepe energia nonfizică. Singurul lucru care face această percepţie a energiei specială este acela că noi, în calitate de fiinţe fizice (termenul pe care-l folosim noi), am dezvoltat simţuri – ochi, urechi, şi aşa mai departe – ca să ne ajute. Întrucât avem mijloacele necesare perceperii energiei în forma ei particulară a fizicului, am făcut acea percepţie realitatea noastră. Dacă ne-am fi dezvoltat simţuri capabile de a măsura energia în alte moduri, atunci *acel* mod ar fi fost cel pe care l-am fi considerat realitatea. Realitatea este în

ochii privitorului. Oferiți-i privitorului un ochi astral și el va accepta astralul ca fiind de asemenea o realitate. Oriunde-am merge, sus sau jos, gros sau dens, în cele din urmă ne dezvoltăm simțuri ce ne permit să ne obișnuim în suficientă măsură cu împrejurimile încât să le denumim realitate. Aceasta datorită faptului că suntem ființe nonfizice și ne putem adapta la orice formă de realitate decidem să creem.

De data aceasta, ne-am extins simțurile cu scopul de a interacționa cu energia în mod fizic. Am ales să facem fizicul realitatea noastră curentă. Spațiul fizic nu are frontiere reale pentru noi, cu excepția celor pe care le creăm noi înșine. Dacă credem că materia este unica modalitate corectă sau reală de a percepe energia, atunci nu vom fi capabili să simțim energia în nicio altă modalitate.

Este oricum în natura noastră să creăm în mod constant noi experiențe, și cea mai bună modalitate de a face aceasta este să ne extindem în teritorii necunoscute, inclusiv în cel fizic și în astral. Întreaga voastră copilărie a fost o lungă perioadă de adaptare la simțurile voastre fizice extinse. Acum vă extindeți simțurile spre a simți energia în mod astral. Va fi nevoie de timp și de eforturi, dar va merita. Nu vă veți opri cu astralul totuși. Nu veți înceta să vă extindeți pe voi înșivă astfel. Nu vă veți opri din explorarea de noi orizonturi.

Mintea asupra materiei

În 1927, Werner Heisenberg a dovedit că, datorită naturii lor, este imposibil să se măsoare mișcarea particulelor subatomice. Spre exemplu, dacă dorim să măsurăm poziția unui electron, trebuie să îi aplicăm lumină sau, în caz contrar, nu-l vom putea vedea. Lumina (fotonul) va energiza electronul, sporindu-i viteza. Cu alte cuvinte, nu putem măsura o particulă cuantică fără a o modifica.

Din fericire, în 1925, fizicianul Erwin Schroedinger a dezvoltat o funcție de undă cuantică cu scopul de a calcula cum

anume este un electron împrăştiat în spaţiul subatomic. Această funcţie de undă este aplicabilă tuturor particulelor de mici dimensiuni ce se comportă asemenea undelor, inclusiv quarcilor. În experimentele ulterioare, Max Born a confirmat că un electron rămâne mai degrabă corpuscular şi nu se împrăştie, rescriind astfel semnificaţia funcţiei de undă. Spre uimirea lui Schroedinger, funcţia de undă a ajuns să reprezinte *probabilitatea* de a găsi o particulă subatomică într-un anume punct din spaţiu, mai degrabă decât poziţia sa reală. Funcţia de undă oferă mai multe poziţii în care particula este probabil să se afle. Particula se spune a fi superpoziţionată, însemnând că poate fi în oricare dintr-un număr de poziţii. Noţiunea de superpoziţionare a fost atacată de numeroşi fizicieni, inclusiv de Einstein, deoarece, în conformitate cu fizica lui Newton, o particulă poate să se afle într-o singură poziţie la un moment dat, astfel că probabilitatea sa ar trebui să aibă o singură poziţie. Cu toate acestea, este evident că fizica convenţională nu poate explica comportamentul particulelor cuantice.

Niels Bohr a raţionat că natura particulei cuantice este probabilistică. Prin urmare, nu există în nicio poziţie, ci este probabil să existe în mai multe. Aplicând teoria lui Bohr, cunoscută astăzi sub numele de interpretarea Copenhaga a mecanicii cuantice, am putea spune că materia nu există, dar probabilitatea materiei există. Şi dacă materia nu există, spaţiul şi timpul nu există, deşi probabilităţile lor există.

Atunci când măsurăm particula, se iveşte o problemă. În momentul măsurării, ea încetează de a mai fi superpoziţionată şi apare în numai una dintre poziţiile probabile. Această tranziţie este cunoscută în fizica cuantică sub numele de colapsul funcţiei de undă. Funcţia de undă oferă în mod incorect mai multe poziţii probabile când noi ştim că particula se află într-una singură. Aceasta ridică întrebarea care se află în miezul problemei cuantice: Cum alege particula o poziţie dintre mai multe, toate cu probabilităţi egale?

Colapsul dintr-o stare probabilă într-una măsurată este teoretizat de unii a nu fi deterministic, ci mai degrabă o tranziție aleatorie guvernată de legile probabilității. Acest lucru ar însemna că Universul este aleatoriu și că stările sale viitoare nu pot fi prevăzute pe baza examinării stării curente, decât dacă te mulțumești cu o predicție probabilistică. Natura nedeterministă a Universului a fost foarte greu de digerat pentru fizicieni deoarece, în conformitate cu fizica clasică, Universul este un sistem de tip mașină, care efectuează o transformare energetică extrem de îndelungată ce se va încheia într-o stare ce i-a fost destinată în clipa în care Universul a început.

Pentru a complica și mai mult problema, o serie de experimente au sugerat că o particulă măsurată își alege poziția în conformitate cu așteptările sau ghicirea observatorului. Fie natura materiei fizice este subiectivă, fie nu avem înțelegerea necesară pentru a efectua cercetări productive de fizică cuantică. Pentru a combate subiectivitatea, Hugh Everett a emis o așa-numită teorie a lumilor multiple, care susține că atunci când măsurăm o particulă, universul este separat în mai multe universuri paralele, fiecare conținând particula într-o poziție singulară diferită și conținând o copie a observatorului. O teorie similară a fost formulată în cazul istoriilor consistente.

Eu postulez că așa cum natura materiei este de a ocupa mai multe poziții probabile simultan, aceasta nu este și natura conștienței umane. Mintea omenească nu poate manevra conceptul unei realități bazate pe probabilitate. Ea are nevoie de o realitate stabilă pentru a funcționa. Prin urmare, mintea omenească ia particula și o obligă să ocupe o singură poziție. Asta ar însemna că în fiecare clipă, fiecare dintre voi decide poziția particulelor din jurul vostru.

Vi se pare cunoscută ideea? Exact așa „funcționează" materia astrală. Se deplasează conform gândurilor și așteptărilor voastre. Care este diferența dintre fizic și astral? Linia ce separă fizicul și nonfizicul începe să devină neclară deoarece

fizicul şi nonfizicul sunt construite din acelaşi „lucru", „lucru' care poate fi găsit pretutindeni în existenţă. Unul dintre tipuril de constituenţi nu este superior ori mai bun decât celelalte Sunt doar diferite aspecte ale aceluiaşi fenomen sau modalităţ diferite de a privi acelaşi lucru, sau moduri diferite de a ofer imagini diferite ale aceluiaşi lucru – indiferent cum veţi dor să-l priviţi. Acest lucru este ceea ce numim câmp de energi astrală în lipsa unui cuvânt mai bun.

O paralelă interesantă este cea a ceasurilor digitale. V-aţ uitat vreodată la ceasul digital de pe noptieră şi să-l vedeţ indicând 2:22, 3:33 sau 4:44? Mie mi se întâmplă aproape în fiecare noapte. Ar putea părea o coincidenţă, dar în lumin interpretării de la Copenhaga, nu este. Deoarece timpul şi ma teria sunt legate, timpul este de asemenea superpoziţionat. E avansează în secunde egale doar dacă măsori mişcarea cea sului. Altfel, nu ştim dacă nu cumva timpul ar putea acceler sau încetini. Când vă treziţi noaptea, ora ar putea fi oricât într miezul nopţii şi dimineaţă. Privind ceasul, mintea se zăpăceşte aflând că timpul are o sumedenie de valori simultane posibile Ea decide rapid că ora ar trebui să fie ceva simplu, de tipu 2:22, fiindcă un număr simetric de tip 2:22 e mai uşor de in ventat decât unul de tipul 2:13 sau 2:29. Timpul devine atunc 2:22 în realitatea curentă. Ca rezultat, ceasul arată 2:22.

Eforturile fizicii cuantice reprezintă doar unul dintre mo durile în care viziunea noastră asupra lumii fizice se modifică Începem să vedem fizicul ca o extensie a Creaţiei, şi nu drep nucleul Creaţiei. Faptul că tot mai mulţi oameni au abilităţi d proiecţie astrală devine din ce în ce mai important, deoarec proiecţia ne permite să traversăm fizicul astfel încât să puten explora şi alte părţi ale Creaţiei şi să constatăm cum anume s relaţionează fizicul cu ele.

Miercuri, 10 aprilie 2002
Fluctuaţii spaţiu / timp

Aştept într-o staţie de autobuz. Devin nerăbdător. Îmi amintesc de Art Bell vorbind despre fluctuaţiile timp / spaţiu în timpul programului de radio Coast to Coast A.M. *Hotărăsc că atunci când îmi voi pune rucsacul în spate va veni şi autobuzul. Îmi pun rucsacul în spate, iar autobuzul apare de după colţ! Aceasta înseamnă că un singur om poate schimba lumea întreagă (sau crea un continuum spaţiu / timp doar pentru sine) doar hotărând că schimbarea va avea loc. Gândurile au putere creatoare. Cine ştie, poate într-un continuum spaţiu / timp alternativ eu încă mai stau aici, aşteptând autobuzul.*

Fizicul este doar o *interpretare* a Creaţiei. Percepem mici cantităţi de informaţie provenind dintr-un câmp de energie cu ajutorul simţurilor noastre fizice şi interpretăm această informaţie în conformitate cu credinţele noastre despre ce este realitatea. Interpretarea este construită de către minte. Prea adesea, uităm că ceea ce vedem ne arată cum sunt în realitate lucrurile. Ne agăţăm de această interpretare ca şi când ar fi adevărul ultim. Ca să fie şi mai rău, pe lângă percepţia noastră limitată, credinţele şi obiceiurile noastre ne fac să vedem unele aspecte în detaliu şi altele să nu le vedem deloc.

Iată şi o analogie: Un vânzător de pantofi şi un dentist se întâlnesc la prânz. Primul lucru pe care îl vede vânzătorul de pantofi la dentist este acela că dentistul poartă pantofi din piele maro numărul şapte. Primul lucru pe care dentistul îl remarcă la vânzătorul de pantofi este că are o plombă de aur la unul dintre dinţi. Similar, eu nu susţin că am creat cumva o fluctuaţie spaţiu / timp în menţiunea de jurnal de mai sus, dar fiindcă eu cred în ele este uşor pentru mine să interpretez astfel situaţia. Alţii, care nu cred în asemenea lucruri, ajung la înţele-

geri diferite a ceea ce s-a întâmplat, în funcție de ceea ce se potrivește credințelor lor. Poate autobuzul a apărut ca urmare a unei simple coincidențe.

Tărâmul astral constituie o altă interpretare, sau modalitate de a privi Creația. Asemenea fizicului, precepția astrală a Creației este de asemenea contaminată de credințele noastre. Când mă aventurez în astral, văd, aud, ating și chiar miros lucrurile. Cum e posibil acest lucru? N-am adus cu mine ochii, urechile, degetele sau nasul. De ce insist să-mi folosesc simțurile care sunt neadecvate mediului meu curent? *Credințele* mele despre ceea ce constituie interacțiune corectă cu mediul meu mă obligă să îmi folosesc simțurile fizice obișnuite. Sunt orbit de credințele mele privitoare la ceea ce este de fapt realitatea.

În moduri similare, ceea ce credem devine realitatea noastră. Dacă aș fi crezut că fizicul nu oferă niciun fel de informație vizuală, aș fi fost orb. Din fericire, cei mai mulți dintre noi nu au această credință. De ce nu? Ei bine, cred că subconștient, noi preluăm credințe unul de la celălalt. Atunci când suntem copii, ne așteptăm ca părinții să ne arate cum anume funcționează realitatea. Le privim mișcările și acțiunile și aplicăm ceea ce vedem la propriul nostru sistem de credințe. Nu se oprește la părinții noștri, însă. Sistemele noastre de credințe aleg câte ceva din fiecare întâlnire cu altă ființă. Aceasta explică de ce avem cu toții mai mult sau mai puțin aceleași credințe cu privire la modul în care funcționează lumea fizică.

Căutăm să stabilim o serie de credințe utile, astfel încât să putem funcționa în lumea fizică, dar făcând aceasta *creăm* de asemenea și lumea fizică. Fizicul nu este mai mult decât o idee sau gând – formă, și formăm ideea în conformitate cu ceea ce credem că este conținut în ideea aceea. Chiar și legile naturii nu sunt deloc legi, ci idei pe care le-am întărit de atâtea ori încât au devenit obiceiuri ale naturii (vezi *The Gathering,* de William Gammill). Creăm împreună realitatea fizică în con-

formitate cu credinţele noastre comune. Credinţele noastre formează realităţile noastre fizice individuale şi afectează modul în care realităţile altora sunt create în lumea întreagă (şi poate şi în întreg universul).

În ciuda tuturor acestora, mai există încă speranţă. Putem să punem la punct propriile mele interpretări ale Creaţiei şi prin urmare să schimbăm lumea pur şi simplu prin dorinţa noastră de a vedea lucrurile în mod diferit. Când ne folosim imaginaţia, ne creăm o lume alternativă pentru noi înşine. Această lume alternativă pătrunde câte puţin în realitatea noastră comună, încurajând-o să devină mai asemănătoare modului în care ne-o imaginăm noi. Unii numesc lumea alternativă o fantezie sau o iluzie; cu toate acestea e prea puţin diferită de realitatea noastră fizică comună. Amândouă sunt create prin gândire şi ambele există doar în mintea noastră.

Imaginaţia este cea mai bună unealtă pe care o avem pentru a crea. De fapt, imaginaţia noastră decide cum va funcţiona lumea fizică. Imaginaţia este de asemenea o unealtă pe care o putem folosi pentru a putea simţi părţi ale Creaţiei pe care nu le putem sesiza cu ajutorul simţurilor noastre fizice. Putem intra în contact cu intuiţia, creativitatea şi pasiunile. Putem vorbi cu ghizii noştri spirituali, cu prieteni care au trecut dincolo, şi cu alte părţi din noi înşine. Dar credinţele noastre autoinventate ne fac să disprețuim imaginaţia ca pe ceva lipsit de importanţă, când de fapt poate fi cel mai important simţ pe care putem spera vreodată să-l dezvoltăm. Un om îşi poate pierde ochii fizici şi totuşi să se descurce în continuare, dar unde ar fi el fără imaginaţie? Ar fi detaşat de tărâmurile nonfizice şi ar fi forţat să rătăcească pierdut, fără vreo pasiune care să-l călăuzească acolo unde vrea să meargă.

Duminică, 22 decembrie 2002

Tentativă de experienţă extracorporală aproape de fizic

Simt nevoia să realizez o experienţă extracorporală apropiată de fizic, adică să interacţionez pe planul fizic în afara corpului meu, pentru a înţelege cum se relaţionează fizicul cu astralul. Cum sunt legate cele două tărâmuri în aparenţă atât de diferite? Ce fenomen natural le ţine laolaltă?

Pe înserat hotărăsc să nu recurg la o experienţă extracorporală. Am o serie de sentimente de dezamăgire că s-ar putea să nu prea am cine ştie ce Crăciun anul ăsta, iar acele sentimente ar putea transforma experienţa extracorporală într-o experienţă extrem de neplăcută. Mă trezesc aproximativ la 10 p.m. După o scurtă vizită la baie, mă întorc în pat şi – în ciuda hotărârii mele – alunec într-o stare ciudată. Pur şi simplu îmi relaxez mintea şi îmi ridic trupul astral în şezut. Trupul meu fizic rezistă şi eu sunt tras înapoi culcat ca şi când aş fi legat cu benzi de cauciuc. Mă ridic din nou în şezut şi adaug şi o uşoară rotaţie / răsucire mişcării. Ies şi alunec în jos către dreapta. Stabilizez proiecţia şezând şi meditând asupra centrului pieptului o vreme. Apoi încep să mă agit. Vreau să fac cât mai multe posibil şi nu ştiu niciodată câtă vreme voi putea rămâne aici.

Ştiu că Barb e încă treză alături de mine în pat. Plutesc peste ceea ce bănuiesc a fi trupul ei fizic. Îi apuc braţele şi o scutur puternic în vreme ce îi strig numele iarăşi şi iarăşi. Cred că acesta-i un bun experiment. Dacă Barb observă vreo mişcare ori vreun sunet, atunci aceasta este o dovadă că pot afecta materia fizică dintr-o origine nefizică. Barb cea astrală din câte-mi dau seama vrea să fie lăsată în pace. Ea mormăie „nu... nu... nu". O las în pace.

Înapoia mea se află o prezenţă invizibilă. În momentul acela, nu mă gândesc la ea. Prezenţa pare naturală, ca şi când

ar fi normal să se afle acolo. Prezenţa îmi spune: „Nu aşa se face [proiecţia în astral]." Ştiu doar că asta doreşte prezenţa să ştiu.

Îl simt ca pe un mentor bărbat care corectează un student care bâjbâie (pe mine) în vreme ce îşi clatină capul nevenindu-i a crede cât sunt de neîndemânatic. Ştiu că el crede că proiecţia în fizic e ceva foarte obişnuit şi prin urmare ar trebui să ştiu deja cum să o fac, însă n-are nimic împotrivă să mă învăţe. Dar în vreme ce toate astea se întâmplă, eu încă n-am luat cunoştinţă efectiv de prezenţa lui. Sunt prea ocupat cu experimentele mele ca să-l observ. Vreau să mă întorc în trupul meu să văd dacă Barb mi-a observat tentativa de a o contacta. În câteva secunde, mă întorc, uşor ameţit. Citeşte paşnic în pat. E evident că n-a observat nimic şi îmi şi confirmă asta când o întreb.

Aţipesc din nou şi mă întorc în astral. Proiecţia mea astrală este plină de fiinţe şi întâmplări de coşmar şi mă trezesc repetat cu inima bătându-mi prea repede şi cu mintea încleştată de teamă şi panică. În ultima scurtă ieşire în astral, aud cu limpezime paşi mergând iute şi hotărât pe pietriş. Sar înapoi în realitate în deplină trezie. Sunt îngrozit. Oare se apropie cineva de casă la ora aceasta târzie? Locuim în mijlocul unui deşert. Arareori vin pe-aici oameni, şi nimeni nu vine după întuneric. Nu aud nimic. Să fi fost oare un avertisment că va veni cineva în viitorul apropiat?

În cele din urmă, mă liniştesc. Îmi amintesc de alte ocazii în care am auzit zgomote în astral. Nu s-a întâmplat nimic atunci, astfel că probabil voi fi în siguranţă şi acum. Poate să fi fost acea prezenţă care voia să-mi spună că se apropie? Îmi dau seama că a fost o prezenţă. Sunt foarte dezamăgit. Prezenţa ar fi putut să mă înveţe lucruri importante (ca răspuns la cererea mea?), chiar informaţia pe care plănuisem s-o obţin, dacă doar l-aş fi observat. Întreb prezenţa din mintea mea: „Dacă nu aşa se face, atunci cum se face?". Niciun răspuns.

Eşti o fiinţă multidimensională. Aceasta înseamnă că eşti capabil să îţi deplasezi conştiinţa de la o dimensiune a existenţei la alta. Însă aceasta nu e totul. Eşti de asemenea capabil să exişti în toate dimensiunile acelea şi, cu ceva antrenament, să-ţi menţii conştienţa în toate acele dimensiuni simultan. Să luăm, de pildă, visele în stare de trezie. Într-un vis treaz, conştienţa e atât în realitatea fizică din starea de veghe, cât şi în realitatea visurilor.

Eşti o fiinţă multidimensională. Asta înseamnă şi că în interiorul tău trăiesc toate dimensiunile. Împreună, ele te fac pe tine ceea ce eşti. În acelaşi timp, tu eşti tu însuţi în toate aceste dimensiuni. Nu te schimbi de la o dimensiune la alta. Eşti un singur ansamblu, indivizibil.

Dimensiuni

Aşadar, ce sunt de fapt aceste dimensiuni în care poţi exista? Cele trei dimensiuni care sunt cele mai vizibile sunt fizicul, visul şi astralul. Gândurile tale şi acţiunile într-una dintre aceste dimensiuni îţi afectează acţiunile în toate celelalte.

Spre exemplu, dacă, în mod conştient sau nu, participi la un centru de instruire în astral, aceasta va influenţa orice vis pe care l-ai putea avea. În dimensiunea visului, o şcoală – poate vechiul tău liceu sau colegiu – va fi creată şi încorporată în visul tău curent. Când te vei trezi (adică îţi vei muta conştienţa asupra dimensiunii fizice), vei simţi că, într-un fel, vei fi câştigat cunoaştere, chiar dacă nu poţi defini respectivele cunoştinţe în mod concret. Vei fi dobândit cunoaştere în centrul de învăţare din astral, dar acel lucru nu este uşor de amintit, deoarece atenţia ta se va fi aflat în dimensiunea visului în cursul educaţiei.

Iată şi alt exemplu, ceva ce mi se întâmplă adesea: Când îţi proiectezi conştienţa în astral, poţi simţi o altă parte, separată a ta, prinsă în visare. Sentimentul este ca şi când visul s-ar

desfăşura dedesubtul suprafeţei unui strat abstract aflat sub tine, asemenea unei piscine, iar conştienţa ta proiectată este singura ta parte care îşi ţine capul deasupra suprafeţei apei. Este atunci limpede că visul este creaţia ta proprie. Poţi de asemenea vedea că partea din tine care visează nu este conştientă de faptul că este prinsă în mrejele propriei ei lumi a viselor. Poţi de asemenea observa cum acţiunile tale din astral îţi influenţează visul, ce are loc în eul tău visător.

Aceste trei dimensiuni sunt guvernate de gândire. Spre a complica lucrurile, am putea spune că ceea ce se petrece în domeniul gândului afectează ceea ce se întâmplă în celelalte trei dimensiuni.

Gândurile subconştiente au foarte mare putere de influenţă în cele trei dimensiuni. În astral, mintea subconştientă are un efect direct asupra „materiei" astrale. Orice ar bântui în subconştient este oglindit în fiinţele astrale pe care le întâlnim şi în obiectele astrale care ne înconjoară. Este posibil să afectăm materia astrală cu gânduri conştiente, dar subconştientul are în cele mai multe cazuri preponderenţă, pur şi simplu pentru că nu putem controla în mod direct ceea ce se petrece în interiorul său.

În dimensiunea visului, subconştientul are şi mai multă putere. Aceasta are legătură cu faptul că mintea conştientă este „deconectată" şi prin urmare nu poate pune la îndoială evenimentele ce au loc într-un vis. Indiferent ce-ar scoate la iveală subconştientul, acestea se manifestă în dimensiunea visului ca situaţii din vis, simboluri şi emoţii. Dacă am pune sub semnul întrebării evenimentele dintr-un vis, subconştientul şi-ar pierde aproape toată puterea, iar visul ar deveni stare de luciditate. Am putea atunci să afectăm în mod *conştient* materia visului.

Atunci când ne focalizăm conştienţa către dimensiunea fizică, aşa cum procedăm atunci când ne aflăm în stare de trezie, putem efectua lucruri incredibile folosindu-ne de mintea noastră conştientă. Construcţia unei punţi în lumea fizică du-

rează ceva mai mult decât în dimensiunea visului, dar atunci când lucrul este împlinit, va rămâne în picioare atâta vreme cât gândurile noastre despre uzură şi deteriorare nu-i vor cauza prăbuşirea. Comparaţi aceasta cu dimensiunea viselor, acolo unde podul va dispărea imediat ce încetaţi să vă mai gândiţi la el. Cu toate acestea, mintea subconştientă ne afectează de asemenea şi în fizic. Auzul, vederea, pipăitul, mirosul şi gustul au toate loc la nivelul subconştientului. Atunci când ne deplasăm trupurile încoace şi încolo, fiecare muşchi ne este controlat de subconştient. Chiar şi percepţia noastră asupra mediului fizic este colectată şi compilată în mod subconştient. Dacă lucrurile n-ar sta aşa, am fi foarte neîndemânatici în mişcările noastre, dar am fi de asemenea capabili să decidem în mod conştient cum am dori să percepem lumea fizică.

Miercuri, 1 ianuarie 2003

Experienţă extracorporală în apropiere de pământ

Alunec încet în somn. Îmi ia neobişnuit de mult timp să intru în starea hipnagogică. Atunci când, în cele din urmă, reuşesc, o parte a mea conştientă se află în stare de trezie şi este capabilă de raţionament limpede, în vreme ce o altă parte din mine este pe jumătate inconştientă, adormind repede. Îmi vine ideea c-ar fi bine să merg la baie înainte să adorm, astfel ca să nu fiu nevoit să mă trezesc în mijlocul nopţii. Încerc să mă rostogolesc jos din pat, dar în loc de aceasta mă desprind de trup! Plutesc la vreo jumătate de metru deasupra lui. Nu pot vedea nimic, dar aud. Aud sforăitul uşor al lui Barb. Mă rostogolesc în aer ca să mă desprind de orice fel de legături de trup. În vreme ce mă rostogolesc, aud în mod distinct sforăitul mişcându-se, de asemenea.

Sforăitul provine de la o sursă fixă – Barb. Atunci când mă rotesc, percep sunetul din unghiuri diferite, ca şi când mi-aş roti trupul fizic. Concluzionez că probabil proiectez în fizic, fiindcă sunetul este de origine fizică şi îl pot percepe

relativ la deplasările conştienţei mele. Apoi partea care aţipise din mine se trezeşte şi sunt chemat înapoi în trup.

Credinţele creează

Astralul este un loc în care mediul vă este creat de mintea voastră. Acest lucru este adevărat, de asemenea, şi pentru dimensiunea fizică, dar este mai uşor de constatat în astral, deoarece acolo efectele sunt imediate. După părerea mea, motivul pentru care modificările în fizic se petrec atât de încet este acela că este locuit de atât de multe fiinţe, fiecare dintre ele posesoarea unui set de credinţe cu privire la cum trebuie să arate realitatea. Minţile lor aplică automat credinţele respective fizicului, pe care îl creează în fiecare clipă.

Dacă una dintre acele minţi hotărăşte să creeze ceva diferit, să spunem un cer verde, atunci mintea respectivă ar fi în contradicţie cu fiecare dintre minţile ce consideră că cerul ar trebui să fie albastru. În cele din urmă, cerul verde ar putea căpăta şi el formă, căci există o minte care asigură intenţia ca el să existe (mai pe larg despre intenţie în continuare în această carte), dar vă puteţi imagina timpul necesar ca intenţia să pătrundă dincolo de credinţele aflate în conflict cu ea ale celorlalte minţi. Este posibil să existe şi fiinţe nonfizice care ne înconjoară, fiecare dintre ele pe deplin angajate în susţinerea formei fizicului.

Astralul, pe de altă parte, este o realitate profund individualizată. Deşi există un mare număr de lumi astrale create în comun, în cele mai multe cazuri, atunci când proiectăm, cel puţin până ce învăţăm să navigăm cum se cuvine, ajungem în propria noastră lume în miniatură din astral. Există o singură minte (a proiectorului) ce locuieşte acea lume, astfel că nu există credinţe conflictuale care să încetinească actul creaţiei. Problema cea mai importantă a acestei stări de fapt este aceea că atunci când mintea părăseşte lumea astrală, lumea îşi pierde creatorul. Nu vor mai exista credinţe care să recreeze lumea

astrală în fiecare clipă a existenței ei, astfel încât să o facă să persiste. Lumea astrală se dizolvă aşadar în nimicnicie. Cu toate acestea, o lume astrală creată în comun, adică o lume astrală locuită de mai multe ființe astrale, se va schimba la fel de încet ca şi lumea fizică. Aceasta mă conduce la ideea că fizicul este de fapt doar o altă lume astrală.

Gândurile creează

Ca urmare a vitezei mari de modificare în astral, atunci când proiectezi în el, ai libertatea să creezi orice-ți doreşte inima, doar gândindu-te la lucrul respectiv. Dezavantajul este reprezentat de faptul că există părți din noi ce sunt dincolo de controlul nostru direct. Le etichetăm drept subconştient. Subconştientul gândeşte şi el, creând astfel lucruri care, spre frustrarea noastră, apar în mediile noastre astrale.

Conținutul subconştientului (lucrurile la care ne gândim) sunt vechi experiențe. Acesta încearcă continuu să „digere" amintirile unor vechi traume şi evenimente din afara sistemului său de credințe. Cele mai multe traume însă au nevoie să fie tratate conştient, astfel că această „digestie" ar putea să nu ducă nicăieri. Drept rezultat, subconştientul poate fi în mod constant „împănat" cu gânduri vechi, depăşite şi dureroase. Aceste gânduri se manifestă automat în astral atunci când proiectăm în el.

Prin urmare, veți obține mai mult control asupra mediului dvs. astral pe măsură ce învățați să vă îmblânziți subconştientul. Este vital să procesați toate traumele şi dependențele sau veți deveni sclavul subconştientului vostru şi prin urmare al mediului vostru astral. În astral, cine se aseamănă se adună. Dacă subconştientul vostru este tulburat, mintea voastră va crea sau va atrage tulburări în astral.

Aşa după cum v-ați putea imagina, subconştientul vă poate crea multe probleme în astral. Ca lucrurile să fie şi mai rele, uneori, în astral, limitările de tipul moralei nu funcționează. E posibil ca motivul acestei stări de lucruri să fie acela că morala

este una dintre trăsăturile sinelui, iar sinele este destinat să funcţioneze numai în fizic. Aceasta poate face ca dependenţele voastre, de pildă, să se dezlănţuie fără vreo posibilitate de a fi oprite sau limitate. De exemplu, dacă un proiector este dependent de cafea, atunci, subconştient, va crea o lume astrală a cafelei. Proiectorul nu are niciun fel de apărare împotriva asaltului subconştientului. Oricât de inofensivă ar părea dependenţa de cafea, va obstrucţiona ceea ce proiectorul doreşte să facă în astral.

În continuare în această carte, veţi constata direct cât de uşor vă puteţi influenţa mintea şi cât de mult va afecta acest lucru mediul vostru înconjurător. Fiecare gând afectează alt gând, şi toate gândurile se acumulează astfel încât rezultatul lor este mediul astral. Toate astea sunt grozave, atâta vreme cât avem control asupra gândurilor noastre. Problema apare atunci când nu putem controla direct gândurile subconştiente. Ne vom referi la aceasta în Cercul 3.

După cum am mai menţionat mai înainte, pentru a învăţa căile astralului, trebuie să lăsăm la o parte toate credinţele noastre referitoare la fizic. Să presupunem că astralul arată şi este perceput asemenea fizicului este o greşeală costisitoare. Din nefericire, credinţele noastre cu privire la fizic sunt adânc înrădăcinate în subconştientul nostru, şi nu putem pur şi simplu să intrăm în subconştient şi să rearanjăm tot ceea ce nu ne convine. Credinţele subconştientului sunt formate prin experienţă şi prin urmare trebuie slăbite tot prin experienţă.

Credinţele subconştiente iau automat controlul când suntem conştienţi, fie în fizic, fie în astral. De fapt, ele devin active şi când suntem inconştienţi în vis, de asemenea. Aţi încălcat vreo lege fizică în vis? Probabil că da. Probabil că la un moment dat aţi zburat în vis şi experienţa aceasta v-a uimit. De ce este acesta un eveniment atât de special? Este special doar fiindcă vă aşteptaţi să *nu* fiţi capabili să zburaţi. De ce însă vă aşteptaţi să nu fiţi capabili să zburaţi? Aţi presupus că şi lumea

viselor are gravitație, așa că nu v-ați gândit că ați putea zbura. Subconștientul vostru a creat gravitație pentru voi, și exact așa funcționează astralul (de fapt chiar așa funcționează și fizicul). Veți fi influențați numai de lucrurile pe care le creați. Ce se va întâmpla dacă veți reuși să depășiți această aplicare automată a credințelor fizice ale subconștientului? Veți fi liberi de orice limitări fizice. Veți fi liberi să faceți orice. Acesta e potențialul astralului – să aveți capacitatea de a crea orice. Singurul lucru care vă limitează sunteți voi înșivă.

Apel la cercetare astrală

Științele noastre sunt fără de speranță legate de dimensiunea fizică. Opinia generală este aceea că orice lucru care nu este fizic măsurabil nu este real. Această presupunere periculoasă constituie un puternic factor limitativ în calea progresului minții omenești. Putem să progresăm în tehnologia noastră fizică oricât vrem și vom fi în continuare novici în comparație cu alte civilizații, fie că e vorba de civilizațiile vechi ale Pământului sau de civilizațiile din alte dimensiuni. Desigur, aceasta cu condiția să nu începem să ne dezvoltăm propriile noastre tehnologii nonfizice. Atunci când în cele din urmă o vom face, putem doar spera că frumusețea acestei noi frontiere nonfizice ne va inspira, ca și rasă, să ne părăsim comportamentul distructiv.

Până acum, cercetarea asupra astralului a fost bazată pe realitatea fizică. Un experiment tipic implică un subiect care proiectează dintr-o cameră fizică printr-o ușă fizică încuiată și apoi în altă cameră, unde citește corect un număr întreg. Aceasta nici măcar nu se apropie de adevărata putere a proiecției astrale. Cercetătorii încearcă să dovedească dacă proiecția astrală este astrală sau nu câtă vreme ei nu au nici măcar un singur indiciu clar a ceea ce înseamnă cuvântul *real*. Ei fac o greșeală enormă presupunând că există lucruri care nu sunt

reale, şi mai fac apoi încă o greşeală presupunând că toate lucrurile reale sunt legate de lumea fizică.

Experimentele cu natura astralului n-ar trebui să aibă loc într-un mediu fizic. Ar fi ca şi când v-aţi verifica abilităţile de şofer rezolvând un test de matematică. Experimentele astrale trebuie să investigheze natura fizicului. Trebuie să ne reamintim că astralul este tărâmul minţii; nu urmează legile fizice decât dacă mintea aplică asupra lui legile fizice. Dar oare ce folosase ne-ar putea aduce forţarea aplicării legilor fizice asupra minţii pe parcursul explorării unui tărâm eliberat de chiar acele legi? Sugerez un supliment de cercetare asupra proiecţiei în parteneriat şi a mediilor astrale comune.

Un experiment ce implică proiecţia în parteneriat, constă dintr-o proiecţie cu doi sau mai mulţi proiectori astrali. În momentul ajungerii într-o stare nonfizică, participanţii încearcă să comunice în conformitate cu un protocol definit anterior, spre exemplu vorbire, scris, limbajul semnelor sau minte-la-minte. Mesajele comunicate sunt păstrate fără ştiinţa participanţilor până la comunicarea astrală. Dacă se constată că după întoarcerea în fizic, mesajele recepţionate de participanţii la experiment sunt chiar cele care au fost transmise, experimentul a fost încununat de succes.

În niciun caz însă nu se poate considera doar acest experiment ca dovedind ceva anume, deoarece comunicaţii de tipul acesta pot fi atribuite unei game largi de fenomene, de la sugestie subliminală la telepatie, însă se poate spune că ne învaţă lucruri importante cu privire la tehnicile de proiecţie astrală, permiţându-ne să dezvoltăm tehnici de proiecţie astrală mai eficiente şi experimente mai precise. Problema evidentă cu acest tip de experiment rezidă în găsirea a doi sau mai mulţi proiectori suficient de calificaţi pentru a putea să proiecteze simultan într-un mediu controlat.

Un experiment de tip mediu astral comun, se aseamănă cu experimentul privind proiecţia în parteneriat, cu deosebirea că

participanții nu trebuie să proiecteze în astral simultan. Atunci când proiectează, ei încearcă să intre într-o lume astrală asupra căreia s-a convenit anterior. Ei încep să facă modificări acelei lumi. Ar putea, spre exemplu, ridica clădiri sau doar scrie ceva pe un zid. Pe parcursul unei perioade de modificări, dacă percepțiile participanților asupra acelei lumi sunt similare, experimentul este un succes.

Temeri elementare

Așa cum veți descoperi pe parcursul proiecțiilor astrale, mediul vostru este o reflecție a dispoziției în care vă aflați. Atunci când vă părăsiți trupul, ajungeți într-un mediu înconjurător potrivit cu gândurile voastre, printre oameni ce gândesc la fel ca voi. Dacă mintea vă este ușoară și pozitivă, veți întâlni oameni săritori, care vă vor ajuta. Dacă pe de altă parte mintea vă este grea și temătoare, veți da și voi peste persoane temătoare. Oamenii care se tem au tendința de a-i agresa pe ceilalți cu scopul de a-și păstra sinele. Ca urmare, nu pot să subliniez îndeajuns importanța eliberării minții de gânduri pline de teamă.

După părerea mea, mintea este tot ceea ce aveți, singura voastră proprietate reală. Este responsabilitatea voastră s-o păstrați în formă, analizând în mod regulat orice sentiment de teamă ce și-a făcut loc în ea. Pentru a face aceasta, aveți nevoie să înțelegeți cum funcționează frica, și mai ales cum vă manipulează. Acest capitol vă oferă o serie de informații cu privire la dinamica fricii.

Un soi rău de frică

Pentru orice ființă umană ce n-a ajuns încă Buddha, viața este o luptă continuă împotriva fricii. Disprețuim sentimentul grețos de frică, dar o apreciem căci ne ferește de pericole fizice. Dar ce este oare acest pericol și unde se află el?

Oare de câte ori trebuie să ne luptăm spre a fugi de pericole fizice în societatea modernă? Nu mai fugim de tigri cu dinți sabie; am trecut de stadiul acela de multă vreme. Amenințările fizice apar aproape exclusiv în trafic, accidente, crime și război. Teama în asemenea situații îmbunătățește dramatic șansele noastre de supraviețuire. Problema o constituie faptul că simțim teama în mult mai multe situații, altele decât acestea.

Societatea a evoluat către țelul confortului fizic de atât de multă vreme că trebuie doar arareori să ne bizuim pe resursele corpurilor noastre fizice ca să ne ferească de pericol. Cu excepția cazurilor în care ne aflăm într-o zonă de război sau una cu criminalitate ridicată, ne bizuim prea puțin pe corpul nostru ca să ne asigure supraviețuirea. Majoritatea amenințărilor din ziua de astăzi se îndreaptă asupra minții și nu asupra corpului. Spre exemplu, o datorie nu constituie o amenințare directă asupra supraviețuirii noastre fizice și prin urmare nu ne putem folosi trupul spre a scăpa. Aceasta este o amenințare indirectă ce poate fi evitată numai prin manevre mentale.

Dacă șeful vă cere să faceți o prezentare a proiectului vostru curent, s-ar putea să fiți entuziasmați la început. Cu toate acestea, în noaptea dinaintea prezentării s-ar putea să nu prea dormiți, fiindcă trupul vostru se pregătește deja pentru luptă. Dimineața, sistemul vostru digestiv se va pregăti golindu-se complet și apoi închizându-se. Pe parcursul întregii zile palmele vă vor transpira excesiv, iar gura vă va rămâne uscată. Când păşiți către podium, limba vă este paralizată, iar mintea parcă vi se goleşte dintr-odată. Nu sunteți capabili să vă reamintiți discursul pregătit. Sunteți inhibați de nervozitate, care este o altă față a fricii. Această nervozitate face ca trupul vostru să se pregătească de luptă. Aveți de gând să vă luptați cu audiența? Nu. În această situație modernă foarte obișnuită, teama este greșit condusă. Nu vă ajută nici pe voi și nici auditoriul. Dacă frica v-ar fi pregătit însă pentru exerciții mentale, ați fi făcut o prezentare strălucitoare.

Deşi ameninţările din ziua de azi sunt complet diferite de cele suportate de strămoşii noştri, răspunul nostru emoţional rămâne acelaşi. Reacţia noastră la o prăbuşire a pieţei valorilor mobiliare este în mod fundamental aceeaşi ca şi a strămoşului nostru care îşi dădea seama că e pe cale să devină micul dejun. Teama ne creşte pulsul, ne întăreşte muşchii, ne scurtează timpul de reacţie. De asemenea, ne înceţoşează mintea, împiedicând-o să gândească limpede, fiindcă ultimul lucru pe care ţi-l doreşti în timpul unei lupte e să cugeţi şi să teoretizezi. Aceste pregătiri nu sunt potrivite pentru ameninţările mentale. Mai mult, avem nevoie ca mintea să fie alertă şi limpede, astfel încât să putem să ne gândim opţiunile. Ar trebui, prin urmare, să existe două feluri de frică: una care să ne pregătească pentru lupta fizică şi alta care să ne pregătească pentru folosirea minţii. Din nefericire, reacţia noastră emoţională n-a evoluat încă într-atât încât să ne ofere şi cel de-al doilea fel de frică.

Orice teamă asociată proiecţiei astrale este teama minţii. De exemplu, dacă în astral ne simţim confuzi şi dezorientaţi, se poate instala frica. Ne pregătim de luptă. Problema este că noi nu ne-am adus cu noi şi trupul fizic, aşa că n-avem cu ce porni la luptă. Chiar de-am fi venit însă în corpul fizic, orice ameninţare astrală n-ar fi luat probabil formă fizică şi, prin urmare, corpul fizic n-ar fi avut nicio putere asupra ei.

Teama minţii ne-ar ajuta aici. O teamă de acest fel ne-ar limpezi mintea, ajutându-ne prin urmare să înţelegem ceea ce ne înconjoară. Din nefericire, acest lucru nu se întâmplă. Prin forţa obişnuinţei, reacţionăm la ameninţările astrale pregătindu-ne pentru lupta fizică.

Fără griji

Grija este un tip foarte obişnuit de frică. Trăind într-o societate modernă, sunteţi probabil familiarizaţi cu grijile. În calitate de oameni moderni, ne facem griji în legătură cu aproape orice: Avem destui bani să plătim facturile de luna viitoare?

Sunt copiii în siguranță la școală? Ce otrăvuri se ascund în hrana noastră? Cât putem să stăm la soare fără să facem cancer? Cât o să mai putem plăti ratele la casă? Lista e nesfârșită. Știm cu toții ce se întâmplă oamenilor care nu-și pot plăti facturile. Îi vedem în față la magazin în fiecare zi, obligați să trăiască în umilință și înfometare, chiar dacă țara în care trăiesc se bucură de unul dintre cele mai înalte standarde de viață din lume. Societatea occidentală pare a purta un mare afiș pe care scrie: „Produce sau vei pieri".

Cauza grijii noastre cronice este aceea că este programată în genele noastre ca un fel de asigurare de supraviețuire. Pe vremea când strămoșii noștri bântuiau prin păduri, grija de prădători sau de iarna lungă și aspră ce va veni era cea mai bună cale de a supraviețui pentru ei. Chiar și astăzi, după zeci de mii de ani, cea mai eficientă modalitate de a rămâne în viață este să-ți faci griji. De aceea, deși am evoluat devenind posesorii unei tehnologii avansate, grija e o parte importantă a vieții noastre de zi cu zi. Probabil nu ne facem griji în legătură cu prădătorii carnivori, dar ne facem griji în legătură cu banii și cu casa, a căror lipsă, în cultura noastră, se poate dovedi la fel de letală ca și colții tigrului. Cu toate acestea, este remarcabil faptul că, după atâta vreme, n-am reușit să controlăm sau să măcar să înțelegem grija.

Adăugați la asta programarea culturii noastre. Am parcurs un drum lung de la societățile tribale de vânători-culegători, unde știrile din sat erau răspândite prin povești în jurul focului de tabără. De la naștere, suntem programați spre a lua în considerare pericolele societății noastre. Mijloacele de informare în masă ne amintesc continuu ce mulți ucigași sunt încă în libertate, unde ar putea lovi teroriștii, și câte trilioane de dolari datorează țara noastră. Reclamele încearcă să ne sperie să cumpărăm anumite produse, spunându-ne că numai pastilele acelea ne vor salva de la o moarte groaznică, doar oferta lor de asigurare ne poate proteja familia și doar folosind echipamentele lor

de antrenament vom putea să ne depăşim slăbiciunile fizice ce vor avea, în caz contrar, cu siguranţă, ca efect, respingerea, abandonul şi în cele din urmă o moarte singuratică în patul propriu.

Suntem condiţionaţi să fim cu băgare de seamă în ceea ce priveşte fiecare aspect al vieţii noastre. Pe parcursul ultimelor decenii, această programare a crescut exponenţial. Cu doar 20 de ani în urmă, oamenii nu-şi încuiau decât rareori uşile noaptea. Astăzi, am ajuns să ne punem gratii la ferestre. Suntem oare anormal de speriaţi sau spiritul uman a coborât cu adevărat la nivelul la care orice om obişnuit ameninţă să-şi nimicească vecinul?

Ascultaţi ştirile şi nu veţi auzi decât veştile cele mai proaste. Prea arareori aflăm şi veşti bune. Natural, dacă auzim numai informaţii despre cel mai nefavorabil scenariu din punct de vedere al temerilor, vom ajunge să credem şi să ne aşteptăm la ele. În gândurile noastre, teama a devenit justificată şi, odată justificată în gând, devine justificată şi în acţiunile noastre. În perspectiva de a suferi furt, rănire, îngheţ sau foame, desigur, ne facem griji. Această grijă însă constituie otravă pentru spirit. A fost atât de adânc înrădăcinată încât constituie o parte a fiecărui gând al nostru.

Reacţii emoţionale

Toate gândurile declanşează emoţii de intensităţi diferite. Cu alte cuvinte, emoţiile nu sunt decât efectul gândurilor noastre. Dacă formulăm un gând, oricare ar fi acesta, el va fi urmat imediat de un răspuns emoţional, care să intensifice gândul şi să ne îndemne la acţiune. Dacă ne gândim la îngheţată, emoţia poftei ne umple, motivându-ne să mergem până la frigider. În plus, ca şi consecinţă a condiţionării noastre, gânduri pline de grijă îl urmează pe primul: „Dacă-mi cumpăr îngheţată, o să mai am bani de facturi? Dacă mă hotărăsc să mănânc îngheţata asta, oare o să mă îngraş? O să mi se astupe arterele? O să fac

infarct? Cum o să plătesc după aia spitalul? Dacă mor din pricina înghețatei acesteia cine va plăti înmormântarea?".

Aceste gânduri ne trec atât de des prin minte încât nici nu le mai observăm. Suntem obișnuiți să ne temem de consecințele acțiunilor noastre. Ca răspuns emoțional natural la gândurile pline de teamă, grija se intensifică. Simțim o ușoară greață în stomac. Cea mai mare parte a oamenilor sunt așa de obișnuiți cu această senzație, că nici măcar nu-i mai pun la îndoială normalitatea.

Dacă reușim să scăpăm de greață suficient de multă vreme pentru a gândi: „Noo, înghețata nici nu e așa de bună", emoția poftei și grijile vor fi înlocuite de o senzație de bine. Nu ne vom mai gândi că înghețata e bună, așa că nici nu mai simțim pofta. Cine ar putea pofti la ceva cu gust neplăcut? Grija va fi și ea neutralizată fiindcă am decis să urmăm alt drum, unul care nu include „pericolele" înghețatei.

Există însă un mod mai bun de a neutraliza emoția produsă de teamă: Poți să elimini gândurile de teamă din gândul inițial (cel despre înghețată). Fără temeri, nu se vor mai produce emoții care să vă dea grețuri. Când vă gândiți la înghețată, și simțiți că vine greața, gândiți-vă doar din nou la înghețată, însă de data asta, identificați gândurile ce vă provoacă grijă și hotărâți-vă să nu le gândiți. Dacă veți proceda astfel cu fiecare gând, vă veți simți extraordinar de eliberați. Gândurile voastre nu vor mai fi reprimate de griji. Veți putea să vedeți ocazii incredibile în viață, ocazii care anterior erau blocate de teamă.

Gândurile pline de teamă au capacitatea de a dezlănțui haosul când ne părăsim trupul. Când vă treziți după un coșmar și vă gândiți dacă să vă părăsiți trupul, însă vă gândiți că s-ar putea transforma într-o experiență înfricoșătoare, aplicați tehnica de Eliminare a Gândurilor pline de Teamă spre a elimina teama ce apare în urma coșmarului. Dacă vă părăsiți trupul cu frică, veți avea cel mai probabil o călătorie neplăcută, însă dacă

eliminați teama înainte de a pleca, şansele unei experienţe minunate sporesc.

Exercițiu: Eliminarea Gândurilor pline de Teamă

1. Pentru fiecare gând formulat, cercetați-vă reacțiile emoționale.

2. Simțiți greață sau vă simțiți rău în vreun fel?

3. Examinați-vă gândurile spre a afla de ce anume vă simțiți rău. Ce gând v-a adus acea emoție?

4. E oare rezonabil motivul? Este reacția emoțională justificată? Sunteți oare atât de amenințați pe cât vă face să credeți gândul?

5. Dacă reacția nu este justificată, hotărâți-vă să o eliminați. Pur şi simplu nu-i permiteți să se întâmple. Gânduți doar gândul inițial, liber de reacția îngrijorată.

6. Dacă veți continua să vă simțiți rău, căutați alte gânduri care ar putea fi responsabile. Eliminați-le în acelaşi mod.

Teama de necunoscut

Motivul fundamental pentru care ne îngrijorăm în asemenea măsură, este acela că avem o teamă puternică de necunoscut. După părerea mea, teama de necunoscut este şi a fost cel mai mare obstacol întâmpinat de omenire chiar de când am început să gândim coerent. De câte ori încercăm să descoperim căi neumblate, teama noastră de necunoscut se află acolo spre a ne descuraja.

Istoria e plină de teamă de necunoscut. De exemplu, în antichitate, fiecare marinar ştia că nu trebuie să navigheze prea aproape de marginile lumii căci ar putea cădea de pe ea. Privind în urmă, la vremurile acelea, găsim că asemenea temeri sunt amuzante; dar pe atunci, le-am privit ca pe nişte preocupări normale. În mod surprinzător, în ciuda secolelor ce au trecut de-atunci, încă n-am învățat să înțelegem teama de necunoscut. Teama noastră de-a naviga în apropiere de capătul

lumii a trecut, dar teama de necunoscut încă există. A evoluat şi a crescut laolaltă cu progresul culturii, apărând oriunde cultura noastră duce lipsă de experienţă.

Un exemplu modern este cel al securităţii financiare. Cea mai mare parte a oamenilor par să creadă că trebuie să munceşti din greu când eşti tânăr, spre a aduna bogăţii fiindcă nu ştii niciodată ce-ţi va rezerva viaţa pentru când vei îmbătrâni. Crezând astfel, lăsăm teama de necunoscut să se interpună în calea modului în care ne trăim viaţa. Amânăm viaţa până după pensionare sau chiar până în clipa morţii.

Cei mai mulţi dintre noi cedează în faţa acestei temeri chiar şi fără a fi conştienţi de aceasta. Suntem atât de încâlciţi în temeri că nici măcar nu mai ştim unde ne e capul. Însă indiferent cum încercăm să raţionăm, nu putem să fugim de faptul că teama aceasta se bazează pe *nesiguranţă*, şi nu pe ameninţări reale. De aceea, nu are nicio raţiune de a exista, decât dacă îi oferim noi această raţiune. Natura nesiguranţei este duală. Pe de o parte, ne temem de pericolele ce ar putea să se ascundă în ea. Pe de altă parte, suntem intrigaţi de descoperirile potenţiale care ne aşteaptă. Dacă urmăm acest al doilea gând, putem vedea temerile ca pe semne de avertizare, şi nu ca pe bariere pe drumul nostru către descoperire.

Un mod foarte bun de a înceta să ne mai temem de necunoscut este să transformăm necunoscutul în cunoscut. Cercetând obiectul temerii noastre şi studiindu-l, teama se dizolvă pe măsură ce ne dăm seama că obiectul nu prezintă niciun pericol, şi că de la bun început n-a fost nimic de care să merite să ne temem. Spre exemplu, în vreme ce citiţi această carte, s-ar putea să vă simţiţi uşor îngrijoraţi cu privire la ceea ce vă aşteaptă în astral, dar pe măsură ce avansaţi, vă familiarizaţi cu subiectul şi, înainte să vă daţi seama, veţi fi transformat necunoscutul astral în cunoaşterea astralului. Teama se va risipi.

Teama de schimbare

Din teama de necunoscut izvorăşte nu doar grija, ci şi teama de schimbare. Cu toţii ne temem mai mult sau mai puţin de schimbare, deoarece ştim că dincolo de schimbare se află multe necunoscute. Cât de adesea oare vă spuneţi: „Mă rog, mai rău de-atâta nu se poate"? Nu prea des, sper, fiindcă nu-i adevărat, şi o ştim cu toţii. Întotdeauna se poate şi mai rău. Ca urmare, ne străduim să obţinem stabilitate în vieţile noastre, evitând schimbarea pe cât posibil. Dar ştiţi ce? Stabilitatea e plictisitoare!

Viaţa este o aventură, iar într-o aventură loc prea mult pentru stabilitate nu se află. Cât de interesante vi s-ar părea poveştile lui Tolkien dacă hobbiţii ar rămâne acasă în loc să pornească în aventura lor pe Pământul de Mijloc? Schimbările vor veni, probabil, nu sub formă de inele magice şi hoarde de orci, dar vor veni, fie că ne place ori nu. Putem să ne opunem, dar asta nu ne va duce nicăieri. E nevoie de mai mult efort şi de mai multă energie pentru a te opune schimbării decât pentru a te pregăti pentru ea şi a o accepta.

Astralul este pretutindeni în jurul nostru, tot timpul. Putem avea acces la el şi la potenţialul său tot timpul. Oricare dintre noi ar putea chiar în acest moment să intre în astral dacă doar ar vrea, doar gândindu-se la asta. Aşadar de ce n-o facem? Adevărul este că, în interiorul nostru, nu dorim. Nu dorim să ştim că se poate evada din fizic, că sunt locuri şi modalităţi mai bune de a trăi. Nu dorim să aflăm că vieţile noastre petrecute muncind din greu n-au fost decât iluzii. Ne temem să aflăm că lumea noastră este complet diferită, mai subiectivă şi supusă poruncilor noastre decât am crezut noi de-a lungul întregii vieţi. Putem oare rezista gândului că în orice moment am fi putut să ne lăsăm în urmă vieţile pline de greutăţi? Că nu era necesar să trecem prin niciuna dintre ele? Oare am prefera în continuare să ne cramponăm de credinţa că fiecare greutate a

fost o etapă în viața noastră, o viață ce nu se va schimba niciodată?

Însă dincolo de această teamă de a privi adevărata natură a vieții, vom găsi gânduri înviorătoare: Totul până acum, fiecare greutate din această viață, a făcut parte din pregătirea pentru acest moment. Fiecare pas înainte a permis încă un pas înainte, care la rândul său a permis un al treilea, ceea ce în cele din urmă ne conduce la a ne da seama că niciunul dintre paşi n-a fost necesar, deşi ei au fost necesari doar pentru a ne da seama că în realitate au fost inutili. Există întotdeauna un pas următor, iar pasul care urmează acum este să ne ridicăm, să părăsim viața grea de zi cu zi şi să intrăm în astral.

Să ne temem doar de teamă

Marți, 19 martie 2002

Vis în stare de trezie

Visez că mă aflu în casa părinților mei. În vis se petrece un eveniment ciudat. Gândesc: „E imposibil. Probabil visez. Acesta-i un vis". Îmi tot repet că acesta e un vis şi devin din ce în ce mai lucid. Dintr-odată ceva mă apucă din spate şi începe să mă învârtă! Sunt speriat. Îmi simt pieptul umflându-se de groază. Reuşesc să-mi depăşesc teama. Ştiu că în vise, nimic nu mă poate răni afară de teamă.

Mă învârt în cercuri, ridicându-mă în spirală. Privesc în jos, la patul părinților mei din sufragerie, acolo unde se afla în urmă cu zece ani. Rotația încetează şi plutesc în tavan, deasupra patului părinților mei. Intru în contact mai strâns cu trupul meu fizic. Îmi aud prietena sforăind. Încerc să mă concentrez asupra acestui vis în stare de trezie, dar sforăitul e foarte greu de ignorat. Mă trezesc în pat. Cred că afirmațiile referitoare la vise în stare de trezie cu sunete ale undelor cerebrale chiar există, doar că e nevoie de o săptămână ca să-şi facă efectul.

Noi, în calitate de fiinţe conştiente, suntem creatorii colectivi ai realităţilor noastre. Adică, creăm ceea ce ţi se întâmplă în fiecare moment. Sunteţi asemenea unei victime şi unui făptuitor amestecaţi într-o singură făptură. Dacă vă temeţi, atunci veţi fi încredinţat că teama cere apărare. Vă veţi crea apărarea construind ziduri în jurul vostru. Odată cu zidurile vine izolarea. Izolarea rodeşte nesiguranţă cu privire la ceea ce se află în afară. Nesiguranţa izvodeşte teama. Şi tot aşa.

Sinele vostru se asigură întotdeauna că este corect. Sinelui nu-i place când greşeşte. De fapt acesta este şi rolul sinelui. Să aibă întotdeauna dreptate. Şi după ce o vreme aşteaptă o ameninţare care nu-i de fapt acolo, el va *invita* ameninţarea pentru a vă demonstra că a vă teme n-a fost o pierdere de vreme. Iar ameninţările n-au cum să v-apară-n prag dacă nu le invitaţi chiar voi, fiindcă nimic nu se-ntâmplă decât dacă voi permiteţi să se-ntâmple. Ca să spun aşa, aţi materializat o ameninţare din nimic fiindcă vă temeaţi tocmai de o asemenea ameninţare.

Dacă în loc de asta vă detaşaţi de sine, veţi trăi printr-o atitudine iubitoare. Cu acest mod de comportare, veţi fi capabili să materializaţi orice cu minimum de efort, chiar şi călătorii grozave în astral. Veţi constata de asemenea avantajele creării de temeri doar pentru a putea să le depăşiţi şi să vă dezvoltaţi pornind de la emoţiile pe care le produce, fără a simţi că *trebuie* să vă fie frică. Veţi şti atunci că nu e nimic de care să merite să vă temeţi afară de teama însăşi.

Iubirea învinge teama

Vineri, 12 ianuarie 2001

Iubirea învinge teama

Mă plimb în pădure, lucru care-mi place la nebunie. Urc pe o colină. În ciuda faptului că mă tem de înălţimi, hotărăsc să mă apropii de margine şi să privesc în jos. Picioarele mi se

înnoaie ca nişte macaroane în vreme ce mă târăsc către margine, centimetru cu centimetru. Privesc în jos. E o prăpastie abruptă cu o cădere dreaptă de 10 metri sau mai mult. Îmi urmăresc cu mare atenţie reacţiile, astfel încât să nu fiu doborât de ameţeală şi să cad.

Îmi amintesc de ceva ce-am citit: Teama nu poate exista acolo unde se află iubirea. Ca să verific teoria, îmi amintesc de ceea ce iubesc mai mult. Mă gândesc la asta, şi mai ales mă gândesc la cât de mult o iubesc. Teama se risipeşte. E incredibil! Mă ridic. Picioarele mele sunt perfect normale, nici pic de tremurat. Mă aplec peste margine şi privesc în jos. Văd terenul de sub colină şi acest lucru nu mă sperie deloc. De fapt, sunt de părere că această colină nu e altceva decât o foarte drăguţă formă de relief, comparativ cu puţin mai înainte, când eram de părere că-i o adevărată capcană a morţii. Cobor pe povârnişul abrupt. În starea mea înfricoşată de puţin mai înainte, acest lucru ar fi fost imposibil, acum mi se pare de-a dreptul plăcut.

Una dintre legile universale este aceea că teama nu poate exista acolo unde există dragoste. Dragostea risipeşte teama. Dragostea este starea noastră naturală de spirit: prin urmare, putem întotdeauna să simţim dragostea, în ciuda oricărei dureri din viaţa noastră. Dacă reuşim să pătrundem prin emoţii ca teamă, tristeţe, durere şi furie, putem ajunge la dragoste, iar dragostea va risipi automat orice fel de vestigii ale acelor emoţii negative.

Exerciţiu: Risipirea fricii

1. Închideţi ochii.
2. Relaxaţi-vă mintea. Lăsaţi-o să se scufunde.
3. Deplasaţi-vă centrul gândirii în centrul pieptului.
4. Creaţi o mică perlă de dragoste în centrul pieptului.
5. Lăsaţi iubirea să emane din perlă în toate direcţiile.
6. Lăsaţi iubirea să scalde tot ce vă înconjoară.

7. Cum vă simțiți? Au dispărut grijile și temerile?
8. Repetați exercițiul cât puteți de frecvent astfel încât să devină un răspuns automat la teamă în astral.

Temerile proiecției astrale

Fiecare persoană este unică și prin urmare reacționează diferit la prima sa experiență de proiecție astrală. Unii găsesc că acest eveniment produce multă bucurie, alții în schimb intră în panică. Este o ocazie de bucurie, însă este în natura umană să lase teama să se interpună înaintea oricărui fel de distracție. Prima mea proiecție m-a speriat de moarte, și am vorbit cu numeroși alți proiectori care au reacționat în moduri similare. E soiul acela de teamă care te face să vrei să te întorci și să fugi cât de repede te pot duce picioarele, urlând cât te țin plămânii. E un lucru complet natural.

Subconștientul nostru n-are nicio idee cu privire la ceea ce se întâmplă în momentul în care realitatea fizică ne părăsește simțurile, iar lucrul acesta în sine este suficient să înspăimânte chiar și cel mai curajos suflet. Chiar dacă vom fi citit tot ceea ce e de știut despre proiecția astrală, teama constituie o posibilitate, chiar o probabilitate, până ce ne obișnuim cu experiența efectivă.

Teama nu îi împiedică pe oameni doar să încerce proiecția astrală, ci de asemenea îi împiedică să practice proiecția astrală după ce au reușit prima dată. Asemenea temeri nu servesc niciunui scop fiindcă în timpul unei proiecții nu e nimic de temut. Dacă vă temeți de ceva în cursul unei experiențe proiective, nu vă agitați. Teama va dispărea pe măsură ce vă obișnuiți cu ceea ce faceți. Vă promit că teama se va risipi dacă vă păstrați o atitudine iubitoare și aventuroasă către proiecția astrală, în ciuda temerilor. Și odată ce veți trece de teama inițială, vă veți bucura de fiecare moment petrecut în astral.

Sunt multe temeri ce trebuie învinse atunci când încercați să vă părăsiți corpul, în vederea primei proiecții astrale; vom examina câteva dintre cele mai obișnuite.

Teama de a nu fi posibilă întoarcerea

Oare vei fi capabil să-ți înapoiezi conștiența în trup odată ce ai îndreptat-o către astral? Da. E trupul tău și ai fost asociat lui pe parcursul întregii tale existențe fizice. De fiecare dată când te trezești îți înapoiezi conștiența în trupul tău. Pentru cineva care are în jurul a 30 de ani, asta înseamnă de peste 11.000 de ori, așa că antrenament ai destul. Cunoști procedeul cum îți cunoști buzunarele. L-ai transformat într-un obicei automat în asemenea măsură, că nici măcar nu-ți mai amintești cum să-l faci în mod conștient.

Dacă vreodată vrei să te înapoiezi în trupul tău în vreme ce te afli în astral, tot ce ai de făcut este să gândești cuvântul *corp*, iar amintirea trupului tău îți va răsări în conștiență. Mintea ta va asocia amintirea cu trupul tău efectiv și apoi conștiența ta va fi înapoiată asupra trupului. Vei constata probabil că de fapt opusul (a rămâne proiectat departe de trup) e cu mult mai greu, cel puțin la început.

Cu toate acestea, dacă proiecția astrală se transformă într-o constrângere, ar putea exista un pericol fizic. Tot ceea ce-ți dorești cu intensitate va deveni realitate. Dacă îți dorești să fii permanent în astral, atunci așa se va întâmpla. Dacă trebuie să-ți părăsești corpul pentru a-ți îndeplini dorința, atunci așa trebuie să fie. Atenție ce îți dorești, căci s-ar putea să obții. Să reformulez: Fii atent ce îți dorești, pentru că *vei obține* cu certitudine.

Viața este un dar minunat pe care ni-l oferim și e greu să-ți dorești altceva mai bun decât să fii viu. Uneori însă, constrângerile ne surprind și creează dorințe atât de puternice, încât nu putem să le împiedicăm să devină realități.

În *Planul Divin,* Robert Perala prezintă un caz neliniştitor. Prietena lui Perala, Devon, era un proiector astral frecvent. Din ceea ce se spune, se pare că a plecat din viaţa aceasta în cursul unei proiecţii astrale în 1992. Corpul ei a avut o convulsie şi ea nu s-a mai putut reîntoarce în el. Ştim mult prea puţine despre mecanismul legăturii trup-suflet pentru a determina o cauză mai precisă a morţii ei.

La moartea ei, Art, prietenul lui Perala, a intrat în transă pentru a afla ce s-a întâmplat. A contactat o serie de spirite care se aflaseră în jurul ei în acel moment. Din câte se relatează, ea obişnuia să proiecteze astral atât de frecvent şi pe durate atât de lungi, încât legătura ei cu trupul s-a uzat. (Unii îi spun firul de argint, eu însă cred că acel termen este înşelător, întrucât ne face să ne gândim la un fir fizic, în vreme ce de fapt această legătură este nonfizică sau semifizică.) În ciuda unor tentative repetate, nu s-a mai putut întoarce în trupul ei. De înţeles, s-a speriat şi a încercat ore în şir să obţină atenţia celor vii. Când în cele din urmă a înţeles moartea trupului ei, a regretat că avusese o dorinţă atât de intensă să petreacă timpul cu fiinţele astrale.

Aceasta e desigur o tragedie, însă Devon n-a murit degeaba, fiindcă ea ne-a învăţat ceva de preţ despre noi înşine. Suntem aici deoarece ne place experienţa vieţii fizice. Pentru a păstra această experienţă, trebuie să avem grijă de trupurile noastre. În momentul în care încetăm să mai apreciem această experienţă, dorind probabil mai mult să evadăm din viaţă decât să rămânem, trupul se deteriorează şi dorinţa noastră este îndeplinită. Asemenea lui Devon, mulţi dintre noi au o dorinţă puternică de a explora lumile de dincolo. Dorim să ştim ce se află dincolo de fizic. Trebuie însă să echilibrăm această dorinţă cu aceea de a experimenta viaţa, altfel proiecţiile astrale vor deveni o obsesie.

Perala îmi spune că el este încă de părere că proiecţia astrală este relativ sigură, şi eu sunt de acord cu el. Atâta vreme

cât ne părăsim trupurile cu frecvență și durată *moderată*, nu există pericol. Cred că odată pe săptămână e o frecvență optimă. Dacă proiectați mai des de atât, vă recomand să vă verificați motivele: Viața vă mai interesează ori încercați să fugiți de ea?

Cât de des mor oamenii în cursul proiecțiilor astrale? Din motive lesne de înțeles, nu există statistici. Dacă trupul proiectorului moare în cursul unei proiecții astrale, rudele sale vor presupune că trupul a murit în somn. Cazul lui Devon e singurul peste care am dat eu, sunt însă probabil și altele. Ar trebui să încercăm să învățăm din acestea.

Unii spun că firul de argint este legătura conștienței proiectorului cu trupul fizic. Noțiunea de fir poate să derive din modalitatea tridimensională de a privi legătura astral-fizic. Spațiul nu se aplică în astral, și astfel că ideea unui fir care să limiteze distanța pe care o poți parcurge depărtându-te de trupul tău pare ciudată. Conexiunea fizic- astral este nonfizică sau semifizică. Poate lua orice număr de forme vizuale. În funcție de cel ce o percepe, poate arăta asemenea unui fir de argint, unui câmp magnetic sau unei benzi de cauciuc. Nici măcar nu trebuie să fie vizibilă. Am văzut o singură dată firul de argint, dar asta ar putea fi datorită faptului că l-am căutat în mod intenționat. Firul pe care l-am văzut ar putea să fi fost creat de dorința mea de a-l vedea. Incontestabil, există o atracție între conștiența proiectată și trupul fizic, dar a o restrânge la un fir de argint ar însemna să diminuăm natura diferită a astralului.

Mulți proiectori se tem că desprinderea conexiunii astral-fizic – de exemplu un fir de argint – le-ar tăia posibilitatea de a reveni în trupul fizic, aducând astfel pieirea trupului fizic. Cum desprinzi însă ceva ce e nonfizic? Cum secționezi o culoare? Cum tai speranța, frumusețea, liniștea? Nu există nicio posibilitate de a rupe firul de argint printr-o mișcare violentă. Nu se poate încurca și nu se poate înfășura în jurul a nimic, exact cum

nu poți înfășura o culoare în jurul a ceva. Ar fi deosebit de dificil să secționezi conexiunea astral-fizic într-o manieră tangibilă.

Asemenea oricărui lucru nonfizic, conexiunea astral-fizic se află sub controlul minții. Nu putem pune mâna pe un fierăstrău ca să tăiem legătura, însă putem probabil s-o desprindem cu ajutorul minții. Prin intenția sa de a renunța permanent la conexiunea cu fizicul, proiectorul își poate ucide trupul. Această afirmație este desigur pur speculativă, deoarece eu unul n-aș dori s-o încerc. În cazul Devon, conexiunea s-a rupt din pricina dorinței ei de a rămâne în astral. Într-un sens, ea a ales astralul în detrimentul fizicului. Decesul trupului ei fizic a fost un act de voință și de intenție. Privind înapoi, ea a considerat că a fost o intenție greșită.

Miercuri, 24 ianuarie 2001

Primul contact

Mai întâi, doresc să spun că până în acest punct, n-am avut niciodată o EEC (Experiență Extra-Corporală). Am aflat despre proiecția astrală și toate celelalte cu doar două luni în urmă. De atunci am meditat în mod neregulat. Acum două săptămâni, am început să fac exerciții energetice.

În timpul zilei, fac exerciții de creștere a energiei. Seara, când merg la culcare, hotărăsc să meditez înainte de a adormi. Încep cu exerciții de relaxare: În vreme ce respir, îmi relaxez fiecare mușchi, de la picioare la vârful capului. După câteva încercări, simt rezistența în coapse, ceva ce n-am simțit niciodată înainte. Verific și constat că rezistența provine de la un flux energetic dinspre abdomen către picioare, adică invers de cum ar trebui. N-am mai simțit niciodată un flux energetic de o asemenea intensitate. Evident, picioarele vor să facă exercițiul invers, așa că schimb.

Îmi imaginez, nu, nu-mi imaginez, chiar există un cerc energetic, ce vine din aer, intrând în chakra inimii, curgând în

jos şi ieşind prin picioare. Radiez o vreme iubire în jurul meu, iar apoi nu pot face altceva decât să adorm. Când mă trezesc, câteva ore mai târziu, sunt încă în aceeaşi stare meditativă. Fascinant. Exerciţiile mele continuă, neîntrerupte de somn...

Trupul mi-e supraîncălzit. Căldura trebuie să fi fost provocată de acel puternic flux energetic. Ies din starea meditativă, dau la o parte pătura şi las aerul să mă răcorească. Sunt încă obosit, aşa că hotărăsc să mă culc la loc. Constat cât de delicate îmi sunt simţurile. Perna mi se pare incredibil de moale şi sunt foarte recunoscător pentru asta. Nu mulţumesc prea des pernei mele, aşa că aceasta e o ocazie specială. Mă răstogolesc pe o parte şi aştept să adorm.

Trei secunde mai târziu ceva greu vine peste mine. Vâjjj! Mă simt de parcă aş fi apăsat, comprimat şi absorbit printr-o conductă subţire. Cad apoi în jos şi către stânga, repede. Nu, cădere nu e cuvântul potrivit. Nu pare să existe accelerație, ceea ce mă face să cred că nu sunt supus gravitaţiei. E mai degrabă o plutire în jos, cu viteză constantă de trei metri pe secundă. Această senzaţie este reală. Nu pot să mă îndoiesc de faptul că mă deplasez. După şase metri, mă opresc. Mă simt ca şi când aş fi apăsat. Nu mă doare, dar sunt confuz şi îngrijorat cu privire la ceea ce se întâmplă.

Lumea fizică e cumva amortizată. Pot să-mi aud doar vag prietena respirând greu, în vreme ce doarme alături de mine. Totuşi nu pot vedea. Creierul parcă ar fi din oţel rece, foarte asemănător senzaţiei pe care o ai atunci când nu are destul sânge sau oxigen. Dintr-o dată, sunt extrem de speriat cumva de situaţia neobişnuită, dar mai ales deoarece cred că am creierul neoxigenat şi pierd repede celule nervoase. Sunt terifiat în asemenea măsură încât, de-aş fi avut vreo conexiune cu posteriorul meu fizic, mi-aş fi murdărit pantalonii.

Ştiu instinctiv ce e. Am o experienţă extracorporală! Spre a face faţă fricii, fac ceea ce mi-am spus să fac în situaţii terifiante: radiez dragoste în toate direcţiile. Mă simt apoi mult

mai bine, dar mă tem încă. Mi-am spus de mii de ori să nu-mi fie frică dacă mă eliberez de trupul fizic, dar frica, bănuiesc, trebuie să fie o emoţie foarte puternică şi dificil de controlat.

În conştienţa mea se formează un mediu astral. Mă aflu şezând într-o clasă uriaşă. Trebuie să fie alţi o mie de studenţi şezând în jurul meu. Atenţia tuturor este îndreptată către un profesor care ţine o conferinţă, dar informaţia ce curge dinspre el vine prea rapid pentru ca eu s-o pot înţelege. Încerc să iau note, dar degetele mele sunt neîndemânatice. Abia dacă pot ţine creionul. Mă simt ca şi când îmi folosesc mâna pentru prima dată după ani buni.

Hotărăsc atunci să fac încercarea finală: să-mi deschid ochii. Dintr-un motiv oarecare, mă aştept să-mi văd corpul fizic din perspectiva persoanei a treia. Din nefericire, ochii pe care-i deschid sunt cei fizici. Acest lucru mă readuce instantaneu în corpul meu.

Plutesc apoi spontan din nou în jos şi mă găsesc din nou în clasă. De data aceasta, pot simţi parţial şi trupul fizic. După câteva secunde, mă întorc în corp. Când încerc să plutesc din nou în afara lui, nu se întâmplă nimic. În mod ironic, nu pare să funcţioneze decât când nu încerc. Le mulţumesc spiritelor mele călăuzitoare pentru că m-au ajutat să trec prin această experienţă. Sfere de lumină se mişcă prin interiorul pleoapelor de câte ori închid ochii, multă vreme după ce experienţa s-a încheiat.

La câteva ore după experienţă, ajung la câteva concluzii:

- *Motivul pentru care lumea fizică era înăbuşită era conştienţa mea îndepărtată de funcţia de auz a creierului meu.*
- *Motivul pentru care îmi simţeam creierul rece este acela că nu se mai afla în conştienţa mea. Mi-am simţit creierul toată viaţa. Singurele momente în care-i simt lipsa sunt cele în care nu se află acolo.*
- *Exerciţiile energetice sunt esenţiale pentru contactarea lumii spiritelor.*

• *N-am intenționat să-mi părăsesc trupul. Pur și simplu doream să mă apropii de tărâmul spiritelor. Atunci când energia este în mișcare, se întâmplă lucruri neașteptate.*

• *N-am avut niciodată până atunci vreo experiență „paranormală", și nu sunt nici special dotat în acest sens și nici deosebit de sensibil. Sunt convins că o asemenea experiență este la îndemâna oricui.*

Teama de rănire fizică

Cele mai mari temeri în viața fizică sunt temerile de rănire fizică, prea rece, prea cald sau prea flămând. Este pur și simplu natural să avem aceleași preocupări și în timpul proiecției astrale, exact așa cum eu m-am temut de deteriorare cerebrală în extractul de jurnal de mai sus. Aceste pericole nu există ca atare în astral deoarece sunt preocupări fizice. Ne putem însă gândi că dacă proiectăm afară din trup, acesta ar putea uita să respire ori ar putea avea un accident, ca de pildă să se rostogolească și să cadă din pat. În orice caz, aceste temeri sunt nefondate. Am avut un mare număr de proiecții astrale, și pot spune cu mâna pe inimă că n-am avut niciodată vreun accident fizic, cu excepția unui singur eveniment neplăcut, când o podoabă indiană a căzut de pe perete și mi s-a încurcat peste ureche.

Spirite posesive

Doresc să clarific de la început că eu personal n-am avut nicio experiență cu un spirit posesiv și prin urmare nu sunt expert în acest domeniu. Nu pot nici măcar să spun dacă este posibilă posesia trupului unei ființe umane. Totuși există un număr atât de mare de relatări documentate, ce se întind înapoi în trecut până la Noul Testament, încât subiectul este greu de ignorat.

Frecvența posesiunilor pare să fi ajuns la apogeu către sfârșitul secolului al șaptesprezecelea și începutul celui de-al optsprezecelea, moment în care exorcismul catolic era folosit pe scară largă. Însă pe atunci vânătorile de vrăjitoare, cu paranoia lor însoțitoare, erau în plină vogă, astfel că nu putem spune câte dintre așa-numitele cazuri de posedare erau și posesiuni efective. Nu contează însă, sunt destule de multe cazuri suspecte de posesiune în timpurile moderne și putem să le observăm în scopul de a învăța mai mult. Am vorbit cu mai mulți oameni care cred că au experimentat asemenea posesiuni direct.

Ceea ce ne privește pe noi, proiectorii astrali, este faptul că sunt destule relatări care povestesc despre proiectori ce găsesc diferite feluri de creaturi la înapoierea în trupurile lor. Creaturile par să încerce să intre în trupurile proiectorilor, deși n-am auzit nici măcar de un singur caz în care tentativele lor să fi fost încununate de succes. Eu cred că măsura în care un trup poate fi posedat are mai multă legătură cu credințele, atitudinile și emoțiile pe care le are persoana ce locuiește acel trup decât cu disponibilitatea trupului. Chiar dacă vă lăsați trupul nesupravegheat, el rămâne trupul vostru (chiar dacă e doar împrumutat) și, prin urmare, un spirit posesiv trebuie să treacă de voi înainte de a putea accesa trupul. Cu alte cuvinte, dacă trupul vostru este posedat sau nu depinde de ceea ce se petrece în mintea voastră și are prea puțină legătură cu faptul că pentru o vreme v-ați lăsat trupul nepăzit.

Un proiector, Brian, bănuia că fratele său mai mic era posedat din când în când. Băiatul, spre încântarea părinților săi, dovedea o inteligență cu mult peste vârsta lui, probabil datorată spiritului. Cum se va fi rezolvat această situație nu știu, dar acest fapt îmi demonstrează că nu toate spiritele posesive au intenții rele.

Chiar și așa, se pare că spiritele posesive au capacitatea de a vă da viața peste cap mai mult decât orice altceva. Pot

chiar să vă ucidă (nu pe voi, ci trupul vostru fizic) sau, mai rău: să facă trupul vostru să ucidă oameni din jurul vostru. Există relatări despre bărbați și femei obișnuite, care au comis crime oribile. Ei susțin că ar fi fost posedați în timpul când au comis acele crime. E oare posibil să fi spus adevărul? E oare posibil ca poveștile lor să fie doar vârful aisbergului de cazuri de făptuitori posedați care sunt apoi nedumeriți cu privire la ce s-a întâmplat? Câți nevinovați sunt oare închiși ca urmare a crimelor comise de spiritele posesive?

Oricât de rău ar suna, e limpede că spiritele posesive nu sunt trimise de Diavol să vă strice ziua. Conceptul de Diavol și cel de rău sunt create de om. Nicio ființă nu este rea; doar se luptă în situația în care se află și folosesc cunoștințele de care dispun despre lume pentru a ajunge într-un loc mai bun. De fapt, ființele care pleacă la drum cu intenția de a face rău în mod conștient altor ființe sunt extrem de rare. Cea mai mare parte a spiritelor posesive vor doar același bun pe care-l avem și noi: experiența vieții fizice. Cu greu se poate spune că sunt ființe pornite să facă necazuri.

Pentru noi, în calitate de ființe ce locuiesc fizicul, ele pot apărea ca având minți anormale, deviante, dar trebuie să ne amintim că atunci când posedă un corp fizic, n-au nicio noțiune de moralitate. Sunt copleșite de propriile lor dependențe, exact așa cum suntem și noi copleșiți de ale noastre în astral sau în vise (detalii despre aceasta în Cercul 3). Ei fac lucruri pe care nu le-ar face în mod normal. Nu sunt în mod intenționat răi; pur și simplu nu se pot controla. Pentru ei, realitatea fizică apare așa cum multora le apar visele: un loc nou al existenței, atât de radical diferit de cel cu care ei sunt obișnuiți, încât nu-l pot accepta nici ca fiind real și nici ca fiind important. Deoarece nu li se pare real, nu-și pot asuma responsabilitatea pentru consecințele acțiunilor lor. Comportamentul lor nu este foarte diferit de al nostru. Cât de des oare noi, ca ființe fizice, ne asumăm responsabilitatea pentru ceea ce facem în vis?

Dacă aveți probleme cu spirite posesive, aveți nevoie de ajutor de la un vindecător cu experiență sau de la un exorcist. Sunt destui, dacă știți unde să căutați. O căutare pe Internet va da la iveală o parte din ei.

Teama de spirite rele

Mulți proiectori relatează că au văzut creaturi destul de urâte în astral sau în starea hipnopompică (starea de semi-conștiență în care intrăm atunci când ne trezim din somn sau dintr-o transă adâncă). Unii arată asemenea trolilor sau unor monștri. Notați totuși că doar fiindcă percepem o ființă ca fiind rea nu înseamnă în mod necesar că ne va face rău. O ființă bine intenționată poate fi percepută ca fiind rea, dacă teama se interpune în calea percepției noastre. O ușoară modificare de atitudine, de la teamă la dragoste, va schimba modul în care percepem un spirit.

Exercițiu: Anti-Frică

1. Închideți ochii.
2. Imaginați-vă un monstru care aleargă către voi, cu intenția vădită de a vă rupe în bucăți.
3. Imaginați-vă că brusc își schimbă intenția și aleargă către voi cu intenția de a vă îmbrățișa.
4. Evaluați diferența între modul în care ați priceput monstrul în cele două cazuri. Și-a schimbat aparența când voi v-ați modificat atitudinea?

Ceea ce vedeți în astral este în întregime sub controlul minții voastre. Prin urmare, hotărând că ceva nu este acolo, va dispărea. Într-un fel, voi permiteți obiectelor să fie prezente, și niciun obiect nu poate fi prezent fără consimțământul vostru. Dacă vă aflați într-o situație astrală înspăimântătoare, puteți, în mod conștient, s-o schimbați.

Exercițiu: Vezi că nu-i acolo

1. Închideți ochii.
2. Imaginați-vă din nou un monstru care aleargă către voi cu intenția de-a vă rupe în bucăți.
3. Imaginați-vă că monstrul nu e acolo.

Nu am întâlnit decât rareori ființe răuvoitoare. Cred că norocul meu are legătură şi cu atitudinea mea. De fiecare dată când proiectez în astral, mă aştept – chiar *ştiu* – că voi da peste experiențe amuzante. Prin urmare, *creez* experiențe plăcute. Dacă în loc de aceasta m-aş fi aşteptat la experiențe înspăimântătoare, subconştientul meu ar fi putut să-mi pună aşteptările în aplicare, atrăgând spirite răuvoitoare. Vă recomand să vă revizuiți aşteptările, chiar şi în viața fizică, deoarece aşteptările formează punctul de plecare al experiențelor voastre.

În astral, ființele nu vă pot face rău direct. Nu vă pot produce vreun rău fizic, pur şi simplu pentru că nu v-ați adus acolo şi trupul fizic. Ce pot face ei este să vă facă rău psihic, rămânând în jurul vostru vreme îndelungată. Stările lor de spirit vă afectează. Aceasta funcționează exact ca în fizic: Dacă vă păstrați un anturaj prost vreme destul de îndelungată, în cele din urmă veți sfârşi prin a adopta şi voi o parte din comportamentele lor distructive.

Protecția

Prevenirea e întotdeauna cea mai bună apărare. Următorul exercițiu descrie ce fac pentru a mă proteja de experiențe neplăcute. Exersați-l în mod repetat „pe uscat", ca să spun aşa, pentru a-l şti pe dinafară atunci când proiectați în astral.

Exercițiu: Protecție

1. Închideți ochii.
2. Deplasați-vă conștiența asupra centrului pieptului vostru.
3. Formați o mică bulă de lumină albă cețoasă în pieptul vostru.
4. Lăsați bula să înglobeze energia dragostei pe care o aveți.
5. Extindeți bula până ce vă înconjoară.
6. Întăriți bula cu scuturi cavalerești medievale, sau sticlă blindată, sau orice material dur preferați.
7. Formați încă o bulă blindată în jurul întregului vostru mediu.

Acum, că știți cum trebuie procedat cu ființele răufăcătoare, nu mai e necesar să vă temeți de ele. Trebuie să subliniez din nou că sunt mult mai multe ființe bune decât dăunătoare. Următoarea relatare din jurnal descrie o experiență care arată cât pot fi de prietenoase:

Luni, 8 iulie 2002

Vis UFO şi o Societate Naturală

În timp ce stau în pat seara, am un sentiment ciudat. Mi se pare că spațiul camerei este tăiat în două, ca şi când un perete metalic invizibil ar împărți camera. Simt o prezență. Imaginea unui extraterestru cenuşiu îmi vine în minte. Pentru prima dată după multă vreme, mă tem de întuneric, dar depăşesc temerea. În cele din urmă adorm.

Visez că mă aflu într-un oraş de coastă. Într-o noapte, oamenii văd lumini pe cer. Privesc în sus şi zăresc cruci de lumină albă pretutindeni pe cer. Trebuie să fie vreo 50. Coboară încet către mine. În apropiere e un chiosc al celor ce întreţin plaja. Alerg acolo şi văd o cameră video. Întreb dacă pot să o împrumut. Un bărbat se relaxează într-un fotoliu,

citind ceva. Spune: „Sigur". Privesc în camera de filmat şi întreb dacă au bandă. O femeie se duce către un videorecorder şi scoate din el o casetă. „Poţi înregistra peste asta", spune ea şi-mi dă caseta.

Alerg afară şi filmez crucile de lumină pe casetă. Se dovedesc a fi nave extraterestre. Dintr-o dată sunt teleportat într-una dintre ele. Filmez tot timpul. Nu-mi pot aminti ce se întâmplă în navă. Când revin pe sol, sunt bucuros că am filmat totul. Dau caseta înapoi şi o pun pe redare. Spre uimirea mea, întreaga bandă a fost cumva filmată la sol. Nu e nici măcar o fotogramă de la bordul navei. Apoi îmi dau seama: Sinele meu inferior a rămas în vis (în aparenţă ştiu că visez) pe suprafaţă, în vreme ce sinele superior s-a ocupat de treburi mai importante în sau dincolo de nava extraterestră. Cu alte cuvinte, conştienţa mea a mers împreună cu sinele superior pe tărâmurile mai înalte, în vreme ce sinele inferior a rămas cu aparatul de filmat pe plajă.

Cred că acesta e un fenomen interesant. Poate astfel sunt efectuate răpirile de către extratereştri, şi de aceea răpiţii au mari probleme în a-şi aminti ce se întâmplă în navă.

Alunec către starea de trezie. Notez ceva pe blocnotes astfel încât să nu-mi uit concluziile când mă voi trezi. Îmi dau seama că blocnotesul e probabil nonfizic, astfel că notele nu vor fi acolo când mă voi trezi. Cu toate acestea, cred că e o bună verificare a realităţii: dacă notele sunt acolo când mă voi trezi, atunci înseamnă că acum sunt chiar treaz.

Nu vreau să mă trezesc, aşa că aţipesc din nou. În vis, acum e noaptea următoare. Apar aceleaşi lumini şi le filmez din nou. Aceleaşi evenimente se repetă. Aproape că mă trezesc din nou, însă hotărăsc să mă întorc la somn. Pentru a treia oară, intru în acelaşi vis. Concluzionez că trebuie să fie ceva cu camera, deoarece de fiecare dată când privesc prin ea, conştienţa mea se proiectează în sinele superior. Decid să

încerc această teorie. Mă holbez prin cameră, aşteptând să se întâmple ceva.

Dintr-o dată, mă găsesc pe aleea din faţa casei părinţilor mei. Mă aşez un minut. Îmi împreunez mâinile asemenea călugărilor budişti. Mă concentrez asupra pieptului şi meditez o vreme, exact aşa cum fac în cursul experienţelor extracorporale spre a prelungi proiecţia. Împrejurimile se schimbă. Aleea şi clădirile din jurul meu sunt tot aceleaşi, dar acum sclipesc de energie magică de un alb transparent. Sunt acum într-un loc al fericirii extatice. Ciudat, mă aflu în acelaşi loc, şi în acelaşi timp e altul. Cu un simplu gest de concentrare asupra pieptului, un loc comun se transformă într-un paradis.

Mă ridic şi păşesc în josul străzii. E iarnă (în realitatea trează e vară). Zăpada acoperă totul. O serie de clădiri care în realitate se află acolo nu mai există acum. În plus, întreaga vale e acoperită de zăpadă. Zăpada are o lucire magică. E incredibil de frumoasă! Zâmbesc atât de mult, încât sunt sigur că şi chipul meu fizic radiază. Dacă acum cineva mi-ar privi chipul fizic, ar fi foarte uimit în legătură cu ceea ce se petrece înăuntru.

Mă plimb pe altă stradă. Se sfârşeşte, dar la capătul ei păşesc direct în ceea ce pare a fi un parc. Anotimpul se schimbă în toamnă în clipa în care păşesc pe pajişte. Sunt acolo copaci de un verde întunecat, ce sclipesc de forţă vie. Sunt şi fiinţe acolo, dar nu sunt oameni. Sunt scunde şi lătăreţe. Sunt foarte prietenoase şi vesele. Par să se bucure de viaţă. Nimeni nu e stresat. Nimeni nu simte că trebuie să facă ceva. Viaţa de-aici e una de relaxare, exact aşa cum cred eu că viaţa pe Pământ ar trebui şi ar putea să fie. Aceste fiinţe îmi amintesc de hobbiţii din poveştile lui Tolkien.

Descopăr câteva căsuţe. Înţeleg intuitiv că se află în simbioză energetică cu copacii mari de un verde întunecat. Nu ies în evidenţă ca locuinţele oamenilor. Par a fi o parte integrantă şi firească a parcului. Aici totul este în armonie cu

natura. E o privelişte relaxantă. Intru într-una dintre căsuţe. Câţiva dintre omuleţii rotofei coc ceva. Coincidenţa face să am şi eu la mine ceva prăjituri. Îi întreb dacă ar fi de acord să schimbe o prăjitură de-a mea cu una de-a lor. Zâmbesc şi-mi spun că pot să gust o prăjitură de-a lor şi mi-o pot păstra pe a mea. Îmi dau hrană fără a aştepta ceva în schimb. Într-adevăr, o societate extraordinară.

Aleg o prăjitură de pe o tavă de copt. Gustul e incredibil! Îmi lasă gura apă în vreme ce-o mestec. Cred că şi gura mea fizică mestecă. Reflectez cât de incredibil de real e gustul. Ştiu că nu-mi folosesc simţurile mele fizice de gust. Oare mintea mea inventează acest gust perfect sau este influenţa unei prăjituri reale nonfizice? Iau altă prăjitură din altă tavă. Gust o îmbucătură. Mmmm... prăjitură cu banane! Uimitor! E cea mai bună prăjitură cu banane pe care-am gustat-o vreodată. Dacă şi mâncarea fizică ar avea gust la fel de bun...

Ies pe balcon şi constat că mă aflu la etajul doi. Sub mine se află două terenuri de tenis. Cobor pe terenul de tenis şi intru la primul etaj. În momentul în care pătrund pe uşă, îmi pierd luciditatea şi alunec în vis.

Spirite păzitoare

Înainte de a intra în astral, s-ar putea să vă simţiţi mai în siguranţă dacă aveţi un spirit prieten care veghează asupra voastră. Există spirite (se cheamă ghizi spirituali sau spirite păzitoare) care se dedică activităţii de a-i ajuta pe proiectori. Dacă sunteţi nefamiliarizaţi cu procesul psihic de a vă adresa direct spiritelor, va fi suficientă rugăciunea. Fie că vă rugaţi lui Iisus, Buddha, Mahomed, strămoşilor voştri ori altui spirit cunoscut, rugăciunea funcţionează foarte bine. O rugăciune este un gând limpede transmis prin astral, iar o cerere către un spirit trebuie să fie limpede pentru a putea fi deosebită de bălmăjeala tuturor celorlalte gânduri ale voastre. Dacă cunoaşteţi

vreu ghid spiritual, îl puteți ruga să vă găsească un gardian, un păzitor, sau dacă voi, ca şi mine, vorbiți cu voi înşivă, rugați-vă pe voi să vă găsiți un păzitor. Nu vă simțiți stânjeniți sau nevrednici să cereți protecție. Nu e niciodată greşit să ceri ajutor.

Exercițiu: Cererea adresată unui spirit păzitor

1. Închideți ochii.
2. Relaxați-vă mintea. Lăsați-o să se scufunde.
3. Imaginați-vă că toate gândurile care vă trec prin minte sunt prinse în baloane de săpun şi dispar duse de vânt.
4. Puneți-vă mâinile în fața pieptului, cu vârfurile arătătorului, mijlociului şi inelarului atingându-se la un unghi de 45 de grade, formând un „V" întors cu vârfurile degetelor îndreptate în sus. Simțurile voastre interioare sunt foarte concentrate, dacă folosiți această poziție a mâinilor.
5. În ochiul minții, formați imaginea ghidului spiritual care vă ascultă rugămintea.
6. Gândiți limpede către spiritul care vă ascultă: „Cer un spirit bun care să-mi protejeze conştiența atunci când proiectez în astral".
7. Dacă vă temeți pentru trupul vostru, mai cereți un păzitor: „Cer un alt spirit bun care să vegheze asupra trupului meu în vreme ce eu proiectez în astral".

Dacă dați de bucluc în ciuda ghidului spiritual, amintiți-vă de bula de lumină albă şi dragoste, şi imaginați-vă că ceea ce vă amenință nici nu se află acolo, aşa cum ați mai încercat în exercițiile anterioare. Pretindeți că sunteți în astral şi parcurgeți paşii în mintea voastră, astfel încât să fiți bine pregătiți dacă se întâmplă să aveți probleme.

Luni, 18 decembrie 2000

Coadă de suflete

Sunt foarte obosit. Ştiu că nu ar trebui să fac niciun fel de exerciţii spirituale, fiindcă e foarte probabil să adorm. Cu toate acestea, curiozitatea mă împinge să încerc încă o călătorie astrală.

Vreau să vorbesc cu îngerii mei păzitori. Spre a iniţia contactul cu un spirit, trebuie să te imaginezi în prezenţa lui. Problema este că nu le cunosc numele şi nici nu ştiu cum arată. E foarte greu să începi să te prefaci că o persoană apare atunci când nu ai niciun fel de amintire despre persoana respectivă şi pentru a face contact şi a demara comunicarea singura soluţie este să te prefaci că ştii. Mă relaxez şi-mi imaginez că mă aflu într-o dumbravă. Concentrându-mă asupra pieptului, chem: „Sunt spirite aici, în jur?". Nu pot găsi cuvântul „păzitor". Încerc din nou: „Sunt oare aici... la naiba, cum se cheamă?".

Aud atunci chicoteli din dreapta şi de mai sus faţă de mine. Cel puţin mi se pare că aud. Sau aud cu adevărat? Chicotitul nu-mi este destinat direct, ci mai degrabă se referă la ironia situaţiei. Zâmbesc şi gândesc: „Bun, măcar unul dintre ei are simţul umorului". Apoi observ încă două spirite păzitoare în jurul meu. Îi întreb de nume, dar nu reuşesc să le aud răspunsul.

Îmi amintesc că mă gândeam că n-ar fi trebuit să călătoresc fiind atât de obosit. Scurt timp după aceea, adorm. Încep să visez. Surprinzător, spiritele mele păzitoare sunt încă acolo, împreună cu o grămadă de alte spirite. Apoi, un şir nesfârşit de suflete tulburate vin să-mi ceară sfatul. Vin toţi dinspre partea mâinii drepte. Fiecare dintre ei îmi prezintă două sau trei opţiuni privitor la ceea ce pot face, iar eu trebuie să aleg una dintre opţiuni pentru ei. Fiecare suflet duce un soi de meniu gălbui, foarte asemănător cu cel al unei aplicaţii Windows. Când selectez o opţiune din meniu, opţiunea respectivă devine

cenuşie. Apoi, sufletul pleacă, iar următorul îmi cere sfatul. Pot să simt că fiecare suflet din coada nesfârşită este foarte tulburat, dar îndată ce le ofer sfatul, ei sunt liniştiţi şi fericiţi.

Acest lucru mă îngrijorează, fiindcă cu câteva zile mai înainte, am hotărât să reduc volumul de sfaturi oferite celorlalţi. Aceasta deoarece am oferit recent cuiva un sfat care a dus la frângerea inimii cuiva. Oamenii sunt foarte capabili să ia propriile lor hotărâri, astfel că am hotărât să ofer mai degrabă încurajări şi nu sfaturi. Şi totuşi, iată-mă, dând sfaturi.

Ceva agitaţie din lumea fizică mă trezeşte. Sunt treaz, dar ochii mei sunt închişi şi sunt încă în faţa cozii de suflete înconjurat de spiritele mele păzitoare. Sunt în aceeaşi stare ca înainte de vis. E ciudat, de ce nu m-am trezit pur şi simplu, în lumea fizică, aşa cum mi se întâmplă întotdeauna după ce dorm? Îmi iau rămas bun de la spiritele păzitoare şi de la unele dintre celelalte spirite din jurul meu. Mă înapoiez apoi în lumea fizică. Ceasul îmi spune că am fost împreună cu spiritele de la coadă vreme de trei ore. Adorm iarăşi.

Miercuri, 2 ianuarie 2002

Braţe alinătoare

Noaptea trecută, la 5 a.m., în vreme ce stăteam în pat, am simţit că parcă stăteam întins pe burta cuiva şi că acel cineva mă ţinea alinător în braţe. M-am simţit complet în siguranţă şi liniştit.

Cercul 2
Ieşirea

Realizarea primei voastre proiecţii astrale

Să călătoreşti, plin de îndrăzneală, acolo unde nimeni n-a mai fost înaintea ta.
Star Trek: *Generaţia Următoare*

Fiecare capitol din acest Cerc vă transportă către realizarea primei voastre experienţe astrale; prin urmare, exerciţiile sunt de o deosebită importanţă. Proiecţia astrală este o abilitate pe care o putem dobândi utilizând-o, nu doar citind, prin urmare procedaţi la fiecare exerciţiu cu tot entuziasmul de care sunteţi în stare. Mult noroc în încercările voastre de proiecţie astrală, şi nu uitaţi să vă distraţi.

Stări de somn

Somnul este un proces natural de care avem nevoie pentru a rămâne sănătoşi. Pentru a beneficia pe deplin de procesul de somn, ar trebui să-l lăsăm să-şi urmeze cursul natural, fără amestecul ceasurilor deşteptătoare. Din nefericire, stilul nostru de viaţă haotic ne permite doar rareori aceasta.

Sunt numeroase stări de spirit din care putem proiecta în astral. Multe dintre acestea sunt stări de somn natural cu o uşoară modificare de conştienţă, ceea ce înseamnă că nu e nimic artificial sau nenatural în această privinţă. Stările de spirit obişnuite, cum ar fi starea de trezie fizică, păstrează conştienţa focalizată asupra simţurilor fizice şi a gândurilor, însă când obţinem o stare de spirit prielnică proiecţiei astrale, focalizarea

este deblocată şi suntem capabili să ne modificăm conştienţa, deviind-o de la fizic. Proceul de somn natural sare uneori într-una dintre aceste stări şi ne găsim conştienţi în lumea viselor. Anumite droguri cu efect relaxant sau psihedelic pot de asemenea să fie utile în atingerea unor asemenea stări, deşi nu sunt necesare.

Să examinăm ce se întâmplă atunci când o persoană doarme. *(Vezi figura 2)*

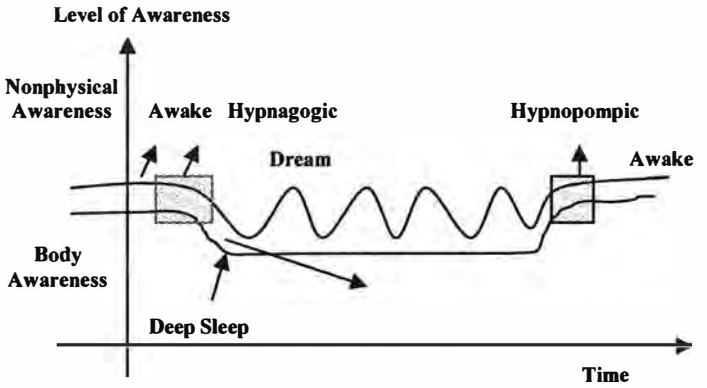

Figura 2. Stări de somn

Vineri, 19 iulie 2002

Servieta astrală

Înainte de a adormi, gândesc: „E ziua mea de naştere, aşadar am dreptul la o experienţă grozavă". Dimineaţa următoare, Barb e în faţa uşii bâjbâind cu cheile. Zgomotul mă deşteaptă într-o stare de buimăceală. Sunt pe jumătate în astral şi pe jumătate în realitatea fizică. În astral, văd o geantă semănând unei serviete sau mape. În mod ciudat, servieta este de asemenea o bilă roşie de energie. O recunosc imediat. N-am

văzut-o niciodată până atunci cu ochii conştienţei, dar ştiu că mi-a fost aproape ani buni. Gândesc: „Aha! Iată-te! Tu eşti obiectul acela care-mi controlează somnul. De ce nu te-am văzut până acum?".

Servieta e magică. Are ceva de-a face cu procesul de somn, deşi nu sunt tocmai sigur care este funcţia ei exactă. Poate e chestia care mă adoarme în fiecare noapte? Plutesc mai aproape de servietă. Mă cuprinde un soi de furnicătură, ca un bâzâit. Mintea îmi zbârnâie, iar întreg corpul meu fizic mă gâdilă. Încerc să-mi dau seama ce este servieta şi cum funcţionează. Acesta ar putea fi panoul de comandă pentru somn. Dacă voi stăpâni servieta, voi putea stăpâni toate stările de somn şi, prin urmare, toate proiecţiile. Din nefericire, devin din ce în ce mai treaz. Încerc să o vizualizez spre a o atrage înapoi, dar nu merge.

Încă buimac, notez câte ceva: „Servieta e folosită ca diversiune, dar e de asemenea ţelul ultim. Când te apropii e servietă, adormi". Scopul servietei mi se pare perfect inteligibil în starea mea de spirit actuală. În retrospectivă însă, nu poate înţelege care este diversiunea şi care este scopul. Sper că îmi voi reaminti cunoştinţele necesare.

Starea hipnagogică

Pe măsură ce alunecăm în somn, intrăm în starea hipnagogică (de la cuvintele greceşti *hypnos*, cu semnificaţia de „somn" şi *agogos* însemnând „comportament"). Această stare este resimţită ca începutul aţipelii. În această stare, conştienţa se retrage de la observarea simţurilor fizice şi se deschide lumii depărtate de fizic. Putem auzi voci ori sunete în starea aceasta. Pot chiar şi să ne sperie. Sună foarte asemănător fizicului, deşi adesea le lipseşte reverberaţia ce însoţeşte sunetele fizice.

Marți, 6 februarie 2001

Sunet șocant

Îmi cresc energia în vreme ce stau în pat. Încerc să îmi pun în mișcare energia nonfizică. Palmele și tălpile și uneori chiar și coapsele îmi vibrează mai puternic ca oricând. După câteva ore, hotărăsc să adorm, dar visez. Am un scurt vis în stare de trezie. Nu știu cum să-l numesc. Sunt doar pe jumătate treaz, dar visez. Visez că sunt reporter sau ceva asemănător și tocmai am intervievat un grup de biologi marini care pornesc într-o expediție submarină. În vreme ce ei se urcă într-o mică ambarcațiune, eu decid să mă alătur lor. Cu toții știm că barca ar putea ceda și am putea muri cu toții. Să aleg calea sigură și să merg acasă ori să-mi risc viața într-o aventură extraordinară?

Sar în barcă. În clipa în care aterizez pe puntea ei, aud un sunet foarte ascuțit în cap. Lovește la fel de iute ca trăsnetul. Sună de parcă un cablu de oțel de trei centimetri grosime ar fi fost rupt de o forță extraordinară. Sper că nu e creierul meu care se face bucăți.

Odată ce trec de șocul inițial, realizez că sunetul e doar în capul meu. Sunt sigur că nu vine prin urechi. E ușor înăbușit și nu e niciun fel de reverberație. Oare sunetul ar putea fi legat de decizia mea de a alege aventura în detrimentul siguranței? Am adoptat atitudinea de tip „ce mare brânză", ca să rămân calm, astfel că mă forțez să n-o analizez prea mult. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit dimineață.

Luni, 19 februarie 2001

Vibrații și vise în stare de trezie

După ce execut tehnica picăturii o vreme (mă imaginez trecând prin saltea în picături mici în vreme ce expir), apar vibrațiile. E prima dată când simt vibrațiile. Simt ca un curent electric care-mi trece prin piept. Mă apropii de starea de somn de câteva ori. Odată aud trei ciocănituri putenice: „Cioc, cioc,

zioc!". Gândesc: „Oare cine bate la uşa mea în mijlocul nopţii?". Apoi îmi dau seama că ciocăniturile sunt doar în capul meu. Sună însă ca şi când ar fi autentice doar că sunt înăbuşite. Sunt speriat, dar contracarez teama amintindu-mi de dragoste. Mă gândesc că ar putea fi totuşi cineva care bate la uşa mea astrală. Încerc să vizualizez deschiderea uşii în mintea mea. Nu e nimeni în prag.

Câteva minute mai târziu, un zgomot de rostogolire deasupra mea. La început, cred că e vecinul de deasupra care a scăpat ceva pe podea. Apoi îmi dau iarăşi seama că zgomotul nu e decât în capul meu.

După ce trec vreo două ore de tehnică a picăturii, mă hotărăsc să mă las în voia sorţii şi să nu mă mai opun somnului. Trec într-un vis lucid. E pe tema gangsterilor. E vorba de doi adolescenţi trăsniţi, un şef mafiot şi câţiva gangsteri. Eu sunt un ucigaş plătit. Apoi îmi dau seama: „Hei, dacă ăsta e un vis lucid, pot să-l fac pe şef să plutească". Îl fac pe don să plutească la câteva zeci de centimetri de sol în jilţul lui. Apoi levitez şi eu. Nu pot să mă mai opun somnului şi visul lucid se încheie.

Duminică, 15 iulie 2001

Întrebări şi răspunsuri spirituale

Noaptea, citesc în Călătorii în necunoscut, *a lui Bruce Moen, că cei patru paşi de parcurs pentru a obţine călăuzire sunt:*

1. *Aşază-te confortabil şi relaxează-te.*
2. *Pune o întrebare odată.*
3. *Renunţă la ea.*
4. *Aşteaptă un răspuns şi fii deschis pentru a-l primi.*

Încerc asta de câteva ori. Uneori, îmi vin în minte peisaje imaginare ca răspuns. Odată, o voce feminină îmi răsare în cap şi spune, cu voce puternică, dar supărată: „Ăsta nu-i mod de comportament!". E cam vagă afirmaţia. Aş categorisi-o ca

undeva între gând şi semnal audio. Nu recunosc vocea. Nu ştiu de unde vine, dar în mod clar, nu e din această lume.

În orice caz, ceea ce aud nu are legătură cu întrebarea pe care am pus-o. Sunete şi voci asemenea acestuia par destul de accidentale, cam ca atunci când stai pe o banchetă în gară şi asculţi vocile călătorilor care trec prin preajmă; nu poţi nici controla şi nici anticipa ce anume vei auzi. Poate că sunetele aparţin unor fiinţe din alte dimensiuni, şi le putem auzi doar atunci când ne deschidem, aşa cum se întâmplă în starea hipnagogică.

Cei mai mulţi oameni nu îşi reamintesc că au fost în starea hipnagogică. Aceasta deoarece este adesea de scurtă durată şi urmată direct de inconştienţă. E păcat, fiindcă starea oferă mijloacele de a accesa părţi ascunse din noi şi realităţi diferite de obişnuit, care trăiesc înăuntrul nostru. Este asemenea unei porţi către mintea noastră. În interiorul său, putem direcţiona vindecarea către corpul nostru fizic, putem comunica cu alte părţi din noi, şi putem să ne creăm viitorul prin vizualizare.

În starea hipnagogică, hotărâm ce dorim să facem în cursul somnului şi dacă dorim să proiectăm astral, să visăm sau să colectăm informaţie din afara lumii noastre. Subconştientul nostru este foarte uşor afectat în cursul stării hipnagogice. Dacă dorim să continuăm prin a proiecta, putem programa momentul şi destinaţia în subconştientul nostru, pur şi simplu imaginându-ni-l în minte.

Pe măsură ce starea hipnagogică se adânceşte, ne pierdem încet, încet cunoştinţa. Starea hipnagogică ajunge în punctul său culminant odată cu eliberarea conştienţei.

Marţi, 13 februarie 2001

Graniţa dintre stările de trezie şi de somn

Stau întins în patul meu, simţindu-mă mulţumit şi fericit. Îmi cresc energia. Nu-mi pasă dacă voi avea o sesiune încunu-

mată de succes sau nu. Sunt mulţumit oricum. După ceva vreme, alunec între starea de veghe şi de somn. Am un semivis. Jumătate visez, jumătate mă prefac. Îmi imaginez că mă plimb prin camera mea. Ştiu că stau întins în pat, aşa că sunt sigur că nu am o experienţă extracorporală.

Dintr-o dată, mă lovesc de un zid invizibil. Mă împiedic şi cad prin el. Instantaneu pierd legătura cu trupul meu. Creierul meu, ori ceea ce cred că este creierul meu, are din nou senzaţia aceea ciudată de „fără aer", exact aşa cum s-a întâmplat în cursul primei mele EEC. Încerc să mă echilibrez, dar zidul invizibil mă surprinde în asemenea măsură încât mă împiedic şi cad prin zid. Aterizez pe strada din afara casei mele. Sunt stânjenit fiindcă ştiu că nu port decât lenjerie. Oamenii trec pe lângă mine şi un bărbat se opreşte să mă ajute să mă ridic în picioare. În realitate nu există oameni în afara casei mele, deoarece este 4 a.m. Bărbatul poartă haine suedeze de la sfârşitul secolului 19. Interesant, casa a fost clădită în 1898. Din nefericire, încep să mă gândesc. Încerc să-mi analizez şi să-mi controlez experienţa, dar acest lucru o distruge. Simt că sunt din ce în ce mai mult în legătură cu corpul meu şi curând senzaţia de afară din trup dispare. Adorm.

În retrospectivă, cred că zidul invizibil era frontiera dintre starea de trezie şi cea de somn. Când trupul a adormit, am fost eliberat din el, ca şi când aş fi fost eliberat dintr-o funie elastică de care înainte fusesem legat. Am căzut înainte, lucru interpretat ca împiedicarea prin zid. Trupul meu a adormit, dar eu eram conştient încă. Acesta a reprezentat un şoc pentru mintea mea conştientă, şi în mod subconştient am transferat acest şoc evenimentului pierderii echilibrului. În cursul stării hipnagogice, conştienţa mea a fost pe jumătate deviată de la trup. Când am adormit, conştienţa mi-a părăsit complet trupul, ceea ce explică de ce am pierdut legătura cu trupul meu. Nu sunt sigur dacă conştienţa mea chiar a căzut în afara casei sau dacă era vorba de o casă din vis.

Se pare că am nevoie să fiu într-o stare de mulțumire pentru a avea o experiență. Nu trebuie să mă îngrijorez dacă sesiunea va fi reușită ori nu. Secretul succesului este să-mi păstrez conștiența alertă, dar pasivă (adică să nu analizez), în același timp păcălindu-mi trupul să creadă că sunt adormit. Când trupul crede că dorm, conștiența e eliberată de trup. Problema este aceea că e foarte dificil de realizat acest lucru fără pierderea cunoștinței.

Când subconștientul crede că ne-am pierdut conștiența, el deblochează legăturile către trupul fizic, care sunt atât de puternice în cursul orelor de trezie. Trupul fizic trece într-o stare de odihnă, iar conștiența, acum eliberată, proiectează în lumea viselor. Dacă reușim să rămânem conștienți pe timpul acestei eliberări, o vom observa ca pe un semnal de la trupul fizic. Semnalul spune: „Ping, ești gata de plecare!". Atunci suntem liberi să ne proiectăm conștiența în orice realitate dorim executând o tehnică de ieșire din proiecție. Cu ceva practică, putem obține abilitatea de a rămâne conștienți și putem simți acest semnal atunci când ieșim din ațipeală. Este o experiență interesantă, deși nu neapărat necesară pentru tehnica de proiecție astrală pe care o vom folosi.

Exercițiu: Testarea stării hipnagogice

1. În seara aceasta, pe măsură ce adormiți, închideți-vă ochii și bateți cu degetul arătător în saltea odată pe secundă.
2. Dacă alunecați în somn și vă treziți din nou, reluați bătaia cu degetul.
3. Câtă vreme puteți continua să bateți cu degetul înainte de a vă pierde conștiența?
4. Observați-vă cu atenție mintea. Prin ce modificări trece starea minții voastre pe măsură ce vă pierdeți controlul conștient asupra degetului?

5. Exersaţi aceasta în fiecare noapte, până ce veţi cunoaşte toate subtilităţile stării hipnagogice.

Starea hipnagogică este excelentă nu doar pentru proiecţie astrală, ci şi pentru orice altă activitate psihică: telepatie, canalizare, clarvedere, şi altele. Cu toţii avem aceste capacităţi, dar ele sunt blocate de ceva apropiat de raţiune. În starea hipnagogică, mintea critică şi raţiunea adorm. Aceasta îndepărtează blocajul şi permite abilităţilor voastre psihice să iasă la suprafaţă.

Sâmbătă, 16 august 2003

Canalizarea lui Ramtha în starea hipnagogică

Mă trezesc dimineaţa. Aş putea la urma urmei să proiectez în astral, căci simt că sunt pe punctul de a adormi din nou. Dar ce-aş vrea să fac după ce-mi părăsesc trupul? Hmmm. „Vreau să vorbesc cu Ramtha!". Ramtha e un spirit canalizat de J.Z. Knight. La pagina 16 a cărţii intitulate Ramtha, *editată de Steven Lee Weinberg, Ramtha descrie cum el, într-o viaţă fizică desfăşurată cam pe la 33.000 î.Hr., a avut o EEC. Mai târziu s-a ridicat din lumea fizică şi a decis să-l contacteze pe J.Z. Knight pentru a răspândi cunoştinţele legate de ascensiune. Afirm: „Vreau să vorbesc cu Ramtha" mai mult pentru mine, spre a mă asigura că nu uit asta îndată ce ies afară, dar, în aparenţă, e de asemenea o cerere către Ramtha.*

La nici o secundă după, gâtul şi partea din spate a capului mă gâdilă nebuneşte. Adorm acum, dar nu-mi dau seama de asta. Fiorul trebuie să fie Ramtha care soseşte. În vreme ce se instalează în mine, ies din trupul meu. Pierd simţul trupului meu. Pot lua controlul trupului, dar am senzaţia că acest lucru ar distruge experienţa. Sunt niţel îngrijorat, deoarece ar putea fi alt spirit răuvoitor, dar trec de asta. Sunt destul de sigur că e Ramtha, deoarece eu l-am invitat. E obişnuit să fie canalizat, astfel că procesul este uşor. Eu unul nu mă gândeam însă la

canalizare; aş fi preferat să mă proiectez către el şi să discutăm.

Mâna mea vrea să se mişte, astfel că o ajut. Unul câte unul, celelalte părţi ale corpului meu vor şi ele să se mişte. Le ajut. Cred că aceasta e modalitatea prin care Ramtha se obişnuieşte cu trupul meu. Pe urmă nu mai au nevoie de ajutorul meu. Se mişcă din proprie iniţiativă sau Ramtha le mişcă. Trupul meu se mişcă coborând din pat şi este tras pe spate de-a lungul podelei. Grozav. Intrăm în camera următoare.

Aceasta e o cameră de vis, fără asemănare cu vreo cameră pe care o ştiu din realitatea în stare de trezie. În mod greşit cred că sunt încă treaz. În orice caz, faptul că experienţa este un vis n-o face mai puţin reală. Sunt vreo patru oameni în cameră, dar niciunul pe care să-l recunosc. Sunt tras încoace şi încolo. Cred că Ramtha vrea să ţină un discurs, dar nimeni nu vrea să asculte. Ne întoarcem în dormitor, Ramtha îmi părăseşte trupul şi eu mă trezesc.

Motivul pentru care discutăm despre starea hipnagogică în asemenea detaliu este acela că o vom folosi pentru a ieşi din trupul nostru. Am putea să trecem doar în transă, pornind de la un punct de plecare în stare de trezie, şi să părăsim trupul acolo, dar ar putea dura ore întregi pentru a intra într-o transă bună, producând tensiuni asupra trupului şi minţii în cursul acestui proces. E cu mult mai uşor să folosim procesul natural de somn. Mai încolo, în această carte, ne vom părăsi trupurile în stare hipnagogică după ce ne vom fi trezit dintr-o perioadă de somn. Acest lucru este mult mai eficient decât încercarea de a proiecta astral după o perioadă de trezie, o *perioadă uscată*, după cum o numesc eu.

Anterior şi în cursul stării hipnagogice, cantităţi mari de hormon al somnului, numit melatonină, sunt eliberate în trup, producând adormirea acestuia. Mintea este folosită pentru a urmări impulsurile trupului. Spre exemplu, ne gândim la hrană atunci când stomacul începe să facă zgomote şi ne gândim să mergem la baie atunci când natura ne dă câte un imbold. În acelaşi mod, ne gândim să adormim atunci când trupul are nevoie de odihnă. Gândurile referitoare la somn fac mintea să cadă în inconştienţă. Am transformat aceasta într-un răspuns automat la dorinţele trupului, dar nu trebuie să fie astfel. Putem rămâne conştienţi chiar dacă trupul adoarme prin reprogramarea răspunsului minţii la dorinţele trupului.

Pentru a putea să ne reprogramăm modul de somn, trebuie să înţelegem relaţia trup-minte şi mecanismele stării hipnagogice. Starea hipnagogică funcţionează astfel:

1. Trupul este obosit şi eliberează hormonul somnului, melatonina.
2. Hormonul produce încetinirea funcţionării organelor.
3. Mintea devine ameţită ca răspuns la modificările produse în corp. Buimaci, nu putem raţiona limpede, însă intuiţia funcţionează.
4. Sistemul nervos îşi reduce capacitatea de procesare, inhibând intrările senzoriale.
5. Celulele corpului produc o vreme mai multă căldură pentru a compensa lipsa senzaţiilor provenind de la simţuri.
6. Trupul amorţeşte.
7. Mintea se retrage de la contactul cu simţurile fizice.
8. Mintea cade în inconştienţă. Putem schimba aceasta. Nu este limpede dacă mintea are nevoie de odihnă, deoarece este un obiect nonfizic.
9. În acest stadiu, corpul este practic oprit, cu excepţia funcţiilor sistemului nervos autonom, cum sunt respiraţia, bă-

tăile inimii, digestia şi evacuarea produşilor metabolismului celular. Trupul e în stare de paralizie.

10. Mintea se retrage din corp şi se concentrează pe astral.

11. Trupul este vindecat. Sunt duplicate celule sănătoase care le înlocuiesc pe cele deteriorate. Neuronii îşi sporesc sau reduc conductivitatea în raport cu neuronii adiacenţi pentru a putea optimiza răspunsul corpului la comenzile sosite de la minte. Acest proces optimizează de asemenea funcţiile autonome.

12. Mintea creează lumi astrale şi rulează în ele vise. Mintea este încă sub influenţa faptului că a căzut în inconştienţă şi prin urmare este incapabilă să conştientizeze faptul că visează.

13. În timpul viselor, mintea încearcă să mişte trupul aşa cum face de obicei atunci când este proiectată în el. Creierul primeşte comenzi să se mişte. Apare activitate cerebrală pe măsură ce creierul declanşează nervi ce mişcă muşchi. Datorită paraliziei, totuşi sistemul nervos nu transportă semnalele neuronale. Doar ochii se mişcă în vreme ce mintea accesează imaginaţia spre a crea lumi imaginare.

După cum puteţi vedea, dacă mintea reuşeşte să susţină conştienţa încă câteva secunde, ea va rămâne conştientă în vreme ce corpul va adormi, iar mintea va intra în astral. Aceasta este o experienţă deosebită. Spre a realiza aceasta, nu trebuie decât să vă concentraţi asupra a ceva ce vă va păstra mintea suficient de alertă, un obiect vizualizat sau un sunet, de exemplu, cu scopul de a ignora programarea şi a rămâne trează.

Faza de planificare

Anterior eliberării din trup, cea mai mare parte a oamenilor îşi pierd cunoştinţa şi simt (sau mai degrabă nu simt) timpul nocturn petrecut în astral ca somn adânc. O parte ascunsă din noi însă se proiectează în astral pentru a întâlni călăuze şi prieteni nonfizici. Această parte din noi este în mod

normal inaccesibilă folosind mintea noastră inconştientă sau care visează. Se întâlneşte cu călăuze, pentru a discuta evenimentele zilei care a trecut şi pentru a face planuri pentru mâine. E ca şi cum realitatea de zi cu zi ar fi un joc, iar noi ne planificăm în mod secret mişcările în vreme ce dormim. Persoana din joc, partea din noi conştientă şi raţională, n-are idee de faptul că viaţa de zi cu zi este o înscenare, şi prin urmare ia jocul în serios. Pentru a păstra jocul serios, ne păstrăm pe noi înşine în neştiinţă, plănuind în mod secret în spatele nostru.

Duminică, 1 iulie 2001

Comunicare astrală

Mi-e greu să adorm. Mă doare burta după prea multă mâncare şi bere. Observ un sunet în creier, aproape de tâmpla dreaptă. Sună asemenea unui pufăit de aer repetat mecanic. După două ore de somn, îmi recapăt conştienţa. Sunt într-o stare pe care n-am mai simţit-o anterior. La început, mi se pare că sunt treaz, dar pe urmă realizez că nu sunt în trupul meu. Nu ştiu să spun dacă este un vis lucid sau o proiecţie astrală. E probabil ceva la mijloc. Conştienţa mea se află într-un trup astral foarte subtil. Un alt trup, mai puţin subtil, viscază. Visul mă afectează, însă nu particip la vis. E ca şi când o a doua persoană ar participa la vis în vreme ce eu aş observa-o de la distanţă. Extraordinară senzaţie.

Vorbesc cu o fiinţă nonfizică. Cum am ajuns aici? Ştiu în mod intuitiv că vorbesc cu această persoană de câteva ore. Este învăţătorul şi călăuza mea. Am parcurs activităţile zilei trecute şi am discutat ce-ar fi de ameliorat şi cum anume mă pot încuraja pe mine cel fizic să facă acele îmbunătăţiri. O parte ascunsă din mine trebuie să fi purtat această discuţie înainte de a-mi recăpăta conştienţa, deoarece nu-mi pot aminti nimic din ea.

Din câte îmi pot da eu seama, o parte ascunsă din mine vorbea cu această persoană şi dintr-o dată, partea conştientă

din mine s-a trezit în mijlocul conversaţiei. Partea din mine care anterior vorbea o simt ca pe o copie identică a mea, doar că trăieşte într-un loc diferit de fizic. Are propria ei conştienţă dar sunt tot eu. Este o informaţie relevantă, dar şi înfiorătoare în acelaşi timp.

Persoana cu care vorbesc, un bărbat cu părul întunecat la culoare, e blocat. E complet luat prin surprindere. Nu se aştepta ca această parte a mea să se trezească în vreme ce el vorbea cu altă parte din mine. În câteva secunde, îşi revine. Am atâtea întrebări pe care vreau să i le pun, însă citesc în mintea lui că nu e sigur dacă mi-ar fi de folos să fiu informat cu privire la acest fapt. Simt cum presiunea se acumulează în mintea lui. Regretă că a fost descoperit de eul meu conştient, dar este de asemenea impresionat de capacităţile mele interdimensionale. Treaba pe care-o are de făcut e mai simplă atunci când e ascuns. Scoate repede la iveală un plan ca să dispară de-acolo înainte ca eu să aflu prea multe.

Mă prezintă lui Sarah, un spirit ajutător. El spune că există un mare număr de fiinţe asemenea ei. O privesc şi văd că e un greiere. În vreme ce-mi întorc atenţia spre ea, ghidul meu dispare. Ea pare a fi o „persoană" foarte jovială. Mă gândesc că aş putea, câtă vreme vorbesc cu ea, să-i prezint şi una dintre problemele mele şi să obţin părerea ei. În vreme ce-i vorbesc, mă străduiesc să vorbesc cu gura mea fizică. Obicei vechi, presupun. Indiferent cât de tare încerc să vorbesc clar, din gura mea fizică ies doar sunete înăbuşite. Ea pare însă să priceapă mesajul din gândurile mele în orice caz.

„Am o problemă. Când sunt în aglomeraţie, întotdeauna privesc corpurile femeilor. Nu pot să mă abţin. Chiar şi când sunt cu prietena mea, capul mi se învârte ca o antenă radar. Îmi place estetica trupului feminin. Dar nu vreau să mai fac asta. Poţi să-mi dai vreun sfat?"

„Ar trebui să încetezi, fiindcă-ţi va face rău." (De fapt, răspunsul a fost mai lung şi mai complex decât atât, însă nu mi-l amintesc pe tot.)

Nesatisfăcut de răspuns, spun: „Trebuie să fie un motiv mai bun de a nu face asta decât teama de consecinţe".

Ea îmi dă şi alt motiv, de care nu-mi amintesc. Nici de răspunsul acela nu sunt satisfăcut.

Vecinul meu de deasupra strigă: „Dacă tu eşti adormit acolo jos, atunci cum se face că te aud vorbind?". (Ciudat lucru să spună aşa ceva, dar acesta-i astralul, aşadar orice se poate întâmpla.) Sunt îngrijorat că mormăitul gurii mele fizice va atrage atenţia stânjenitoare a prietenei mele ori a vreunui vecin, iar strigătul e probabil o manifestare a acelei preocupări. Vocea vecinului meu vine prin uşa deschisă a balconului. Aş fi putut jura că am închis uşa înainte de a mă culca, dar se pare că probabil greşesc. (Uşa e închisă în fizic, însă deschisă în astral.)

„Sarah, scuză-mă, trebuie să mă întorc în trup şi să mă duc să închid uşa de la balcon." Sarah face semn din cap.

Mă regăsesc înapoi în pat, dar nu în trupul meu fizic. Mă rostogolesc din pat şi cad pe podea. Sunt ameţit. Vederea mi-e încețoşată şi distorsionată. S-ar părea că ochii îmi sunt fixaţi către tavan. Indiferent cât de tare încerc, nu pot să-i îndrept în altă direcţie. Gândesc: va trebui să ajung pe pipăite până la uşa de la balcon. Senzaţia pe care o am este similară celorlalte proiecţii astrale, deci raţionez că probabil acum proiectez. Doar aşa, de distracţie, plutesc prin aer de câteva ori, în drumul meu către uşă. N-ar fi şi mai amuzant să plutesc afară pe uşă? Verific să nu fiu dezbrăcat, ca să evit situaţiile jenante. Port chiloţi boxer şi un cearceaf mic. Hei, nu purtam cearceaful ăla când m-am dus la culcare! De unde a mai apărut? Arunc cearceaful pe podea. E o zi însorită. Norişori albi plutesc pe cer. Încerc să închid uşa, dar nu reuşesc. Mâinile mele nu pot apuca mânerul.

Instantaneu sunt înapoi în pat, dar sunt încă în afara corpului meu fizic. Continuu să vorbesc cu Sarah. Nu pot obține nici contact vizual şi nici auditiv, aşa că trebuie să comunicăm prin text. E ca şi când aş sta pe chat, pe Internet. Nu-mi pot aminti despre ce-am vorbit. Grija încă mă deranjează, astfel că mă hotărăsc să încerc să mă duc şi să închid din nou uşa balconului. Cobor din pat. Vederea mi-e la fel de distorsionată ca şi înainte. Nu pot vedea nimic afară de tavan. Mă lovesc de fotoliu şi de o lampă traversând camera. Încerc să închid uşa, dar două scaune de terasă, din plastic, stau în calea mea (nu sunt acolo în fizic).

Doi tineri stau în afara balconului meu. Beau bere şi vorbesc aşa cum discută oamenii când tocmai s-a terminat o petrecere, iar lucrurile s-au mai liniştit. Îl recunosc pe unul dintre ei. Închid uşa şi plutesc înapoi către pat. Mă opresc în mijlocul camerei şi mă întind pe podea. Poate că vreau să mă odihnesc ori poate vreau să proiectez. Am impresia că prietena mea mă întreabă: „De ce stai întins pe jos?". Stânjenit, mă ridic, plutesc către pat şi mă întind.

În vreme ce stau pe pat, mă gândesc că ar fi grozav să pot proiecta astral. (Uneori cred în mod greşit că mă aflu în trupul meu fizic, ceea ce e tulburător.) Mă vizualizez aproape de tavan, privind în jos la pat. O secundă mai târziu plutesc lângă tavan. Nu sunt sigur dacă proiectez într-un corp astral mai înalt ori corpul meu astral actual se mişcă acolo. Prietena mea îmi atinge fizic corpul în somn. Acest lucru mă duce imediat înapoi în pat, dar încă în afara corpului meu fizic (poate înapoi în corpul astral din care m-am proiectat).

Mă vizualizez într-un parc minunat. Mă mut acolo. Prietena mea mă atinge din nou şi iarăşi ajung în pat. Mă vizualizez într-un loc în care fiecare este amabil cu toți ceilalți. Nu se întâmplă nimic...

Apoi ies şi cad într-un gol. Un bărbat, pe care nu-l văd, îmi strigă numele în mod repetat, ca şi când ar încerca să

găsească un copil pierdut. Pot să spun după vocea lui că strigă de multă vreme, poate chiar de ani. Îi răspund în gând: „Aici sunt!". Prietena mea îmi atinge trupul a treia oară şi sunt înapoi în pat.

Am simţământul că trebuie să notez totul ca să nu uit. Dintr-odată am în mână un creion şi-un blocnotes. Scriu cât pot de repede. Sunetul creionului pe hârtie pare extrem de real. Pe urmă gândesc: Hei, de unde am luat creionul şi hârtia? Probabil că visez! Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Urmează o falsă trezire. Cobor din pat. Vederea mi-e încă tulbure, astfel că deduc că probabil sunt încă adormit. Mă deplasez prin cameră vreme de câteva clipe. Apoi mă trezesc fals din nou. Când îmi dau seama că încă dorm, înţeleg cât este de dificil să ştii dacă eşti treaz sau adormit. Şi dacă merg la baie în timp ce sunt adormit, dar cred că sunt treaz? Aţipesc puţin. Apoi mă trezesc de-adevăratelea. Mă ciupesc de braţ să văd dacă sunt încă adormit. Se pare că sunt fizic treaz.

Această experienţă a durat aproape o oră. M-a făcut să-mi dau seama că visele în stare de trezie şi proiecţia astrală sunt foarte îndeaproape legate. Sunt recunoscător pentru ocazia de a comunica conştient cu ceea ce cred că erau fiinţe astrale. Persoana care mi-a strigat în mod repetat numele pare să fie foarte nerăbdătoare să mă contacteze. Mă întreb de câtă vreme mă cheamă, de când mă aşteaptă să o ascult. Experienţa ridică de asemenea întrebări care intrigă, referitoare la posibilitatea de a proiecta dintr-un corp astral inferior într-un corp astral superior.

Poate că partea noastră ascunsă, care este prinsă în activităţi în astral, este fiinţa noastră cea mai sinceră, aflându-se în locul pe care-l numim casă, făcând lucruri pe care le consideră obişnuite, dar care sunt de neconceput pentru raţiunea noastră. Dintr-un motiv anume, nu ne permitem să tragem cu ochiul la ceea ce face. Datorită acestui secret, somnul rămâne un mister

pentru cei mai mulți oameni, însă nu pentru multă vreme. În fine, dezvoltăm unelte pentru a-l investiga.

Faza de vis

O acumulare de hormon vitalizant DHEA (dehydroepiandrosteron) stimulează mintea în suficientă măsură încât să creeze vise, însă în mod normal insuficient de mult pentru ca mintea să-şi dea seama că visează. Consecventă naturii sale creative, mintea creează imediat lumi în care să se afunde. Deoarece gândurile creează astralul, nu există limită cu privire la cât de asemănător fizicului şi cât de convingător poate fi un vis.

Un vis poate avea loc direct după starea hipnagogică sau după o perioadă de somn. Un vis este adeseori urmat de somn adânc, apoi de un alt vis, şi tot aşa până ce trupul se trezeşte şi recheamă mintea.

Putem spune dacă cineva visează privindu-i trupul. Ochii i se rostogolesc adesea (se numeşte Mişcare Rapidă a Ochilor - MRO) şi pot chiar să lipsească, în funcţie de cât de apropiată este conexiunea între mintea care visează şi corp, în momentul visului. Dacă un trup este adormit foarte profund, poate să nu fie deloc influenţat de mintea care visează.

Sâmbătă, 11 august 2001

Proiecţie astrală cu vedere

Mă culc la 6 dimineaţa şi mă trezesc la amiază. Port dopuri în urechi. Cred că pot face o proiecţie astrală, fiindcă ştiu că merge cel mai bine îndată ce te trezeşti. Le cer ghizilor mei să mă ajute să devin medium. Îmi cer mie însămi să am energia şi voinţa de a-mi antrena abilităţile de medium. Le cer ghizilor mei să mă ajute să pot proiecta astral în zece minute.

Trupul meu adoarme remarcabil de repede. Mintea mea rămâne trează. După 15 minute, trupul meu este complet deta-

şat de conştienţă. Adorm o scurtă perioadă de timp. Atunci când mă trezesc, sunt gata să ies din trupul fizic. Încerc să mă rostogolesc către dreapta, dar întâmpin prea multă rezistenţă. Mă rostogolesc către stânga şi cad din trupul meu fizic.

Vederea îmi e întunecată complet. Plutesc prin cameră. Camera este plină de mobile de care n-am fost niciodată conştient înainte. Îmi pun mâna astrală pe ele şi mi se par extrem de adevărate. Plutesc prin uşa închisă şi ies în coridor. Negreala dispare. Pot vedea. Ochii mei astrali funcţionează pentru prima dată! Mi-e tot timpul teamă că aş putea încerca prea tare să văd şi că voi începe să-mi folosesc ochii fizici în locul celor astrali, ceea ce-ar fi încheiat proiecţia.

Am ajuns pe coridor fără a cădea în vreun vid negru. De obicei, atunci când trec printr-o uşă sau zid ajung într-un mediu total diferit sau într-un spaţiu negru şi gol. Mă gândesc: „În regulă, prima mea proiecţie aproape de Pământ!". Sunt convins că celelalte proiecţii astrale ale mele au avut loc într-o replică astrală a camerei mele, care este singurul lucru iluminat într-un vid vast. Cred că şi această proiecţie are loc într-o replică, dar aceasta-i mai aproape de Pământul fizic.

Cred că ar trebui să-mi vizitez vecina de palier. Am această dorinţă perversă de a trage cu ochiul în camerele altora. Plutesc către uşa ei. Nu pot trece prin ea. Ciudat. Niciodată până atunci uşile nu m-au oprit. Poate că cea care mă opreşte e chiar conştiinţa mea, deoarece intenţiile nu-mi sunt chiar cele mai bune. Plutesc în josul coridorului, gândindu-mă la ce vreau să fac. Îmi vine ideea să mă duc acasă la prietena mea. Am citit că tot ceea ce trebuie să faci dacă vrei să ajungi la cineva este să te gândeşti la acea persoană. Mă gândesc la ea, dar nu se-ntâmplă nimic.

Probabil că încep să visez acum, deoarece dintr-o dată mă găsesc pe stradă, în faţa casei părinţilor mei. Din cine ştie ce motiv sunt convins că vecina mea de palier locuieşte la etajul al doilea al casei. Încerc să plutesc prin fereastră, dar

nici asta nu merge. O bătrână cu un căţeluş trece pe trotuarul de alături. Am citit cum reacţionează animalele la prezenţa persoanelor aflate în proiecţie, aşa că plutesc aproape de câine. La început, câinele e speriat, dar pe urmă devine jucăuş şi fericit.

Încerc să plutesc din nou către fereastră. Ţâşnesc asemenea unui balon, dar cad ca un bolovan, lovindu-mi spatele de pământ. Nu mă doare, este însă o procedură de aterizare deosebit de neconfortabilă. Practic levitaţia. Reuşesc în cele din urmă să găsesc o metodă funcţională ca să mă menţin plutind în aer: ori de câte ori încep să cad, folosesc aceeaşi metodă pe care o folosesc pentru a ţâşni de la pământ, numai că o fac cu mai puţină vigoare.

Ochii mei astrali încep să-şi piardă puterea, iar eu încep să mă trezesc în trupul meu fizic. Sunt fericit că am avut această experienţă, însă de asemenea sunt şi epuizat, astfel că adorm la loc. Când mă trezesc, nu sunt sigur dacă totul a fost un vis ori o proiecţie astrală. Nu cred că un vis poate imita senzaţia ieşirii din trup, astfel că eu cred că a fost o proiecţie astrală, însă ultimele zece minute au fost influenţate de un vis. Visul a fost despre casa părinţilor mei.

Sunt numeroase opiniile cu privire la natura viselor. Cei care nu au nicio experienţă în tărâmurile nonfizice spun că visele sunt doar imagini produse de celulele neuronale care se descarcă, create pe măsură ce creierul se deconectează după o zi de gândire, ori create pe măsură ce neuronii îşi rearanjează conexiunile între ei cu scopul de a-şi îmbunătăţi funcţionalitatea (adică învăţare). Sunt sigur că nu acesta e cazul. Visele nu sunt produse ale creierului, ci mai degrabă ale minţii, iar mintea nu depinde de creier.

Sunt lumi peste lumi, iar universul fizic şi lumile viselor sunt doar unele dintre ele. Anumite lumi sunt create într-o clipă şi dispar într-o clipă, la fel cum au apărut, în vreme ce altele

există de miliarde de ani. Ceea ce ne face să punem la îndoială realitatea lumii viselor este faptul că visele au viață scurtă și sunt veșnic schimbătoare prin comparație cu lumea fizică. Însă natura noastră se potrivește mai bine celei a viselor decât celei a fizicului. În mințile noastre, noi creăm și distrugem lumi cu viteza gândului. Natura încet-schimbătoare și profană a fizicului este atât de deosebită de propria noastră natură, că ne plictisim de ea. Cât de frecvent oare nu ne dorim acțiune și aventură? Ar trebui să punem la îndoială mai degrabă realitatea fizicului decât cea a lumilor din vis.

Starea hipnopompică

În drum spre realitatea fizică complet trează, intrăm în starea hipnopompică (din cuvintele grecești *hypnos*, însemnând „somn", și *pompe*, însemnând „a trimite departe"). Suntem atunci pe jumătate treji. Conștiența este divizată între tărâmul nonfizic și semnalele ce sosesc de la simțurile fizice. Aceasta este, asemenea stării hipnagogice, o stare foarte benefică activității de medium. Tocmai ne-am întors din tărâmul nonfizic și putem prin urmare să ne reamintim ce-am făcut acolo, deși e nevoie de foarte mult antrenament pentru a începe procesul de amintire. În cele mai multe cazuri, suntem amețiți și nu putem gândi suficient de limpede pentru a începe să ne răscolim amintirile. Partea bună este aceea că putem rămâne în acea stare pur și simplu spunându-ne să facem asta înainte de a adormi. Mahmureala de asemenea pare să ajute.

Duminică, 23 decembrie 2001
Misterul ceasului

Mă trezesc și privesc ceasul de lângă pat. Arată 11.30 dimineața. Privesc ceasul de mână și acesta arată 11.00. Am mai

multă încredere în ceasul de mână şi prin urmare concluzionez că ceasul de masă este probabil înainte. Deoarece ora e abia 11.00, mă culc la loc. Mă trezesc mai târziu, iar ceasul de lângă pat arată ora 1.00 după amiază. Atunci îmi dau seama că n-aveam cum să mă uit la ceasul de mână pentru că acesta nu numai că nu se află la mână, dar nici măcar nu e lângă mine. Şi totuşi nu se poate să fi visat totul, fiindcă ceasul de lângă pat mergea bine. E posibil să fi fost un fel de semivis, în care ceasul de lângă pat era adevărat, iar ceasul de mână era parte a unui vis. Totul părea atât de adevărat.

Pentru a profita la maximum de starea hipnopompică, evitaţi să folosiţi ceasuri deşteptătoare. Nu vreţi să ieşiţi prematur din starea hipnopompică trezindu-vă prea brusc.

Joi, 27 iulie 2001

Tovărăşie matinală

În vreme ce încep să mă trezesc, devin brusc conştient că în pat, lângă mine, este întinsă o femeie. Nu e un vis. Prima mea reacţie este cea de familiaritate, ca şi când aş fi gândit „Ah, tu eşti". Mă simt de parcă am fi trăit împreună vreme foarte îndelungată, dar nu ne-am văzut de ceva vreme. Îmi atinge faţa şi senzaţia este aproape ca aceea a unei atingeri fizice. Îi sug degetul şi îmi cobor mâna în jos de-a lungul abdomenului ei. Senzaţia e foarte fizică şi excitantă.

Mă trezesc tot mai mult acum, iar ea pare să dispară, deoarece trebuie să rămân în starea hipnopompică pentru a o simţi. Încerc din greu să mă concentrez pe ea şi ea apare din nou. Ne tot strângem în braţe vreme de vreo jumătate de oră. Bănuiesc că ea mă vizitează dintr-o lume nonfizică. Îmi dau seama că lucrul acesta nu se întâmplă foarte des, deoarece eu sunt încarnat fizic, iar ea nu este. E ca şi cum am fi prieteni foarte apropiaţi. Pe urmă mă trezesc atât de mult încât pierd contactul cu ea. Ea dispare. Încerc să asociez impresia pe care

mi-a lăsat-o cu o persoană, pentru a o identifica, dar nu reușesc. Nu-mi amintesc să o fi întâlnit pe această femeie în viața aceasta.

Atunci când mintea analitică este „deconectată", așa cum este în starea hipnopompică, persoana ta intuitivă este cea răspunzătoare de experiență. Această parte din tine are puteri și cunoștințe excepționale. Prin urmare, poți considera ceea ce simți în starea hipnopompică drept fiind adevărul, indiferent cât de irațională și de incomprehensivă ar putea fi considerată ulterior experiența de către mintea analitică. Acest adevăr nu este cel interpretat de mintea ta, ci mai degrabă adevărul direct, nemodificat, așa cum este el înțeles de subconștient.

Același lucru poate fi realizat și prin folosirea de droguri halucinogene (deși cred că aici cuvântul „halucinogen", implicând ideea că drogurile creează halucinații, este prost ales. Unele droguri pot pune mintea analitică în repaos, astfel încât să putem trăi adevăruri care în circumstanțe normale ar fi ascunse irațional și incomprehensibile. Din nefericire, efectele drogului sunt impredictibile. Pentru a putea folosi droguri, trebuie să te cunoști în amănunt; efectele unor asemenea droguri depind de starea de spirit și de ceea ce se petrece în subconștientul tău. Este dificil să păstrezi suficient control pentru a putea folosi adevărurile care îți sunt prezentate dacă subconștientul este în agitație. În plus, drogurile pot avea efecte dăunătoare asupra trupului tău. Desigur, nu trebuie să te droghezi pentru a găsi adevăruri. Tot ce ai de făcut e să folosești starea hipnopompică.

Exercițiu: Explorarea stării hipnopompice

1. Înainte de a adormi astă-seară, spune-ți să rămâi în starea hipnopompică înainte de a te trezi de tot dimineață.
2. Când te trezești, nu-ți deschide ochii și nu te mișca.
3. Nu începe să gândești. Lasă-te în voia minții.

Paralizia din somn

În cursul proiecției astrale, exact ca şi în cursul somnului normal, corpul este paralizat. Paralizia aceasta este puțin înțeleasă, dar este posibil ca ea să fie produsă de o lipsă a hormonului DHEA, care este produs în glanda adrenală. Cercetătorii nu au găsit un scop pentru producerea acestui hormon. Pare a avea o funcție de ordin mai general în aceea că favorizează vitalitatea şi conştiența prin intensificarea activității sistemului nervos.

Melatonina este hormonul care reglează ciclul de somn. Este produs pe baza serotoninei în glanda pineală. Producția de melatonină creşte pe măsură ce trupul oboseşte în cursul zilei. Melatonina inhibă producția de DHEA. Pe măsura descreşterii concentrației de DHEA, sistemul tău nervos încetineşte, devii din ce în ce mai obosit, iar mişcările îți devin stângace. În cele din urmă pierzi controlul asupra trupului tău, iar acesta adoarme. În cursul somnului, se produce doar atâta DHEA cât să mențină funcționarea sistemului nervos autonom.

Melatonina dispare în timpul somnului, permițând reluarea producției de DHEA. Când concentrația de DHEA a atins un nivel suficient, sistemul nervos este activ în suficientă măsură încât să îți permită să te trezeşti şi să preiei controlul asupra trupului tău.

Dacă te trezeşti înainte ca melatonina să se fi metabolizat în totalitate, iar producția de DHEA a crescut, sistemul tău nervos va fi inhibat; prin urmare nu vei fi capabil să-ți mişti corpul. Eşti conştient, însă trupul tău este adormit. Această stare este cunoscută sub numele de Conştiență în cursul Paraliziei din Somn (Sylvan Muldoon atribuia această stare fizică unei rigidități a trupului astral pe care a denumit-o Catalepsie Astrală).

Paralizia din somn este complet naturală. Dacă n-ar fi paralizia din somn, ne-am comporta cu toții aşa cum visăm. Unii

oameni şi-ar putea face atunci o afacere extrem de profitabilă din a aduce somnambulii înapoi la casele lor.

Adesea, oamenii se sperie atunci când se trezesc şi constată că sunt paralizaţi. Acest lucru e de înţeles, întrucât trupurile noastre sunt lipsite de apărare în starea aceea. Dacă acest lucru vi se întâmplă, amintiţi-vă că e doar temporar. Relaxaţi-vă atunci mintea şi executaţi o tehnică de ieşire, cum ar fi de exemplu *rostogolirea* (explicată ceva mai încolo). Starea de paralizie în somn este excelentă pentru proiecţia astrală.

Furnicăturile

Furnicăturile sunt modul în care corpul fizic recheamă conştienţa. Atunci când ieşi în astral, adesea vei simţi, de asemenea, furnicături sesizate de conştienţa ta. Părerea mea e că furnicăturile apar deoarece trupul nu vrea să fie părăsit de conştienţă. Corpul încearcă să-ţi atragă atenţia. Dar, fiindcă suntem aventurieri îndrăzneţi, nu vom lăsa acest lucru să ne împiedice să ne proiectăm dincolo de planul fizic şi de corpul care ne ajută aici.

Când proiectaţi şi nu apar furnicături, puteţi fi sigur că trupul doarme adânc şi nu are nevoie de conştienţă în acel moment. Această stare de fapt face proiecţia mai stabilă. Pe de altă parte, dacă simţi furnicături, vei putea şti că proiecţia urmează să fie instabilă. Ar trebui atunci să recurgi la tehnici de prelungire a proiecţiei. Acestea sunt prezentate în următorul Cerc.

Furnicăturile sunt foarte intense în starea hipnopompică deoarece corpul se trezeşte şi îşi recheamă conştienţa. Când conştienţa răspunde acestei chemări înapoindu-se în corp, te trezeşti. Este interesant să ne gândim ce s-ar putea întâmpla dacă conştienţa ar decide să nu se înapoieze în corp. Oare o parte importantă a conştienţei ar anima trupul astfel încât acesta, inconştient, poate ca un automatism, să-şi îndeplinească

programul unei zile normale, sau poate trupul ar continua să doarmă până la înapoierea conştienţei?

Furnicăturile hipnopompice pot trece neobservate dacă vei urma procesul de somn implicit (adică eşti adormit şi probabil visezi), dar furnicăturile sunt observabile dacă eşti conştient, aşa cum eşti în cursul proiecţiei astrale sau al visului lucid, în momentul în care trupul intră în starea hipnopompică.

Vineri, 16 august 2002

Cel mai lung vis lucid

E ora somnului de după amiază. În vis concertez împreună cu o orchestră într-un hambar înalt, din lemn. Îmi lovesc capul şi dau peste diferite obiecte mai tot timpul. Sunt furios deoarece nu vreau să mă aflu acolo şi, de câte ori încerc să fac ceva, mă lovesc. Brusc, renunţ şi mă arunc la podea. Aflăm că se apropie un foc de pădure, aşadar orchestra începe să-şi strângă catrafusele. În apropiere de Vancouver, unde mă aflu în realitatea fizică, are loc un incendiu de pădure, astfel că visul meu trebuie să fie afectat de gândurile mele despre această stare de fapt. Un tip prietenos mă vede zăcând acolo, învins, şi mă trage până la maşină. El şi tovarăşii lui mă transportă într-un loc, aflat în siguranţă faţă de foc. Atunci îmi dau seama că chitarele împrumutate pentru spectacol sunt încă în hambar, prea aproape de foc. Mă simt responsabil pentru ele, aşa că mă întorc să le recuperez.

Încep să merg către locul acela. E un miting aerian, exact ca acela care are loc în viaţa reală, în Portland. Cerul este întunecat, iar avioanele, cu sutele, fac manevre cu farurile aprinse, astfel că arată cu toate asemenea unei gigantice flori. Avioanele acelea pot face lucruri incredibile. Sunt mulţi oameni pe străzi. Sunt atât de mulţi, că nici nu mai pot înainta. Oriunde mă întorc, dau peste oameni. Mă arunc la pământ şi renunţ iarăşi.

O fetiță vine să-mi spună că nu pot rămâne acolo. Mă uit și traversez o parcare. Aud o voce în sistemul de megafoane spunând: „Dacă vă aflați aici și nu într-una dintre mașinile voastre, probabil urmăriți mitingul aerian", sau ceva similar. În momentul acela avea sens. Aud apoi mugetul unei mașini venind dintr-un cort. Probabil o înregistrare, dar mă sperie. În interiorul cortului merge o mașină albastru închis, fără șofer. E pe pilot automat. „Bună idee, mă gândesc, dar foarte periculoasă. Și zgomotoasă."

Cumva, ajung într-o căsuță. J. (o fostă prietenă) e acolo și vorbim. Eu gândesc: „Îmi place când vine J. pe la mine. Nu se întâmplă prea des, fiindcă locuim atât de departe unul de celălalt". Apoi apare un bărbat care începe să se giugiulească cu J. Mă gândesc că e bine că și-a găsit un nou iubit, însă tipul nu-mi place. Dintr-o privire, intuiția îmi spune că e destul de îngust la minte și, prin urmare, periculos într-un anume sens. Văd apoi flăcări ieșind pe fereastră! Un om, despre care se presupune că e pompier, aruncă cu o ceșcuță apă pe foc, într-o încercare fără sorți de izbândă de a-l împiedica să se întindă. Îi spun lui J. că trebuie să ieșim de-acolo fiindcă afară e un incendiu. Nu se mișcă. Nu cred că mă crede. Încep să-mi adun lucrurile.

Atunci îmi dau seama. Cum poate J. să fie aici? Ieri se afla la jumătate de lume distanță, iar acum e dintr-odată aici. Știu că visez. Știu ce-are să se întâmple după aceea. Voi anunța că visez și pe urmă o să am senzația aceea de furnicătură în stomac și voi deveni lucid. Merg către J. și spun: „Acesta-i un vis". Ea își scutură capul. Nu înțelege. Îi spun odată și încă odată. Ce-i mai rău, nu există niciun fel de senzație de furnicătură. Controlez complet mediul care mă înconjoară, dar nu am niciuna dintre senzațiile pe care am învățat să le asociez cu visele în stare de veghe sau cu proiecțiile astrale. Mi se pare ciudat. Poate sunt de fapt treaz, la urma urmelor?

În retrospectivă, mi se pare un semn bun că lipsesc senzaţiile. Cred că senzaţiile acelea de „bolboroseală" sunt produse de corpul fizic. Acestea sunt mecanismele prin care împiedică conştienţa să părăsească trupul prea multă vreme. Furnicăturile apar când se trezeşte. Din acest punct de vedere, e un lucru bun că lipsesc furnicăturile. Înseamnă că sunt departe de a mă trezi. Acest lucru, la rândul său, înseamnă că proiecţia e stabilă.

„E un vis." Oare gura mea fizică pronunţă aceste cuvinte? Nu ştiu, dar ar trebui să fiu prudent. Nu vreau ca Barb să creadă că visez urât, fiindcă atunci ar putea încerca să mă salveze trezindu-mă. Mă plimb bucurându-mă de libertate. Plutesc eu şi o fac şi pe J. să plutească. Vreau să transform toate astea într-o proiecţie astrală însă nu ştiu exact cum să fac asta. Încerc ceva ce nu-mi pot aminti. N-are efect. Apoi încerc ceva nou. Spun: „Arată-mi cel mai important aspect în ceea ce o priveşte pe Barb". Înaintea mea apare o fereastră. Barb, într-o maşină sport albă, ţâşneşte din dreapta spre stânga. Poartă un pulover tricotat alb, o eşarfă şi ochelari. Interesant. Mă întreb ce-o fi însemnând tot albul acela şi ce înseamnă maşina sport.

Spun: „Arată-mi cel mai important aspect cu privire la J." Nu-mi mai amintesc ce s-a petrecut apoi. Cred că deviez de la subiect. Am o grămadă de timp, aşa că fac numeroase lucruri, dar din cine ştie ce motiv sunt incapabil să mi le reamintesc pe vreunul. Trec patruzeci de minute. Se instalează apoi furnicăturile. Mă trezesc. Într-o secundă mă plimb în propriul meu vis în stare de veghe, iar în următoarea mă uit la tavan din pat. Tranziţia e instantanee. Încerc să mă înapoiez în luciditate, dar nu reuşesc.

Accentuare pozitivă

Există în mod esențial două tipuri de credințe: cele care-ți spun ce *poți* face și cele care-ți spun ce *nu poți* face. Primul tip de credință poate fi programat prin intermediul accentuării pozitive, mai cunoscută sub numele de afirmație. Acesta-i procesul în cadrul căruia tu (ori alticineva) îți spui că poți face lucruri pe care le priveai anterior ca fiind dificile. Rezultatul este o sporire a încrederii și motivației. Cel de-al doilea tip de credință poate fi programat pe baza accentuării negative, cunoscută și sub numele de cicăleală. În acest caz tu (sau altcineva, adesea părinții tăi) îți spun (sugerează) ție că ești incapabil să reușești.

De fiecare dată când gândești în termeni de: „Nu cred că pot", trimiți un mesaj sistemului de credințe. Sistemul de credințe nu are capacitatea de a critica, astfel că acceptă gândul ca pe un adevăr neîndoielnic. Depinde de tine să fii critic. Dacă accentuezi un gând repetându-l, sistemul de credințe va sfârși prin a transforma acel gând într-o credință bine stabilită. Ansamblul tuturor credințelor din sistemul tău de credințe formează viziunea ta asupra modului în care funcționează lumea. Dacă îți pui la îndoială abilitățile în mod constant, viziunea ta asupra lumii va fi modelată în mod corespunzător, făcându-te să crezi că lumea e greu de controlat.

Afirmațiile sunt mesaje pe care le trimitem sistemului de credințe. Sunt gânduri pozitive care te afectează în mod pozitiv. Este o modalitate foarte bună pentru tine să accepți posibilitatea existenței proiecției astrale. Spunându-ți în mod repetat că poți proiecta în astral, în cele din urmă vei crede că poți realiza acest lucru; apoi îți vei dovedi că ai dreptate, deoarece este în interesul nostru să ne dovedim nouă înșine (și uneori altora) corectitudinea credințelor noastre.

S-ar putea să vă întrebați dacă este o idee bună să stabiliți o credință conform căreia proiecția astrală este posibilă, atâta vreme cât nu aveți niciun fel de dovadă care să susțină această idee. Nu vă faceți griji. Procesul funcționează foarte bine și invers: Dovezile doar după ce începi să crezi. Modificându-ți credințele, îți modifici și mediul. Realitatea ta este un rezultat al credințelor tale. Orice este realizabil în această lume. Dacă poți să-ți imaginezi ceva, atunci poți s-o faci. Doar credințele limitative pot să te împiedice să faci ceva. În afară de asta, după cum se spune, dacă vrei să aterizezi pe Lună, trebuie să ținteşti stelele. Foloseşte afirmații extreme. Spune-ți că eşti capabil să faci lucrurile pe care nu le credeai niciodată posibile. Cu cât ținteşti mai sus, cu atât vei ateriza mai sus.

Exercițiu: Afirmații

Afirmațiile te pot motiva. Afirmația simplă: „Proiecția astrală e distractivă", te va stimula să încerci chiar și când alte obligații îți cer să le acorzi din timpul tău.

1. Înregistrează următoarele afirmații pe bandă sau pe un calculator:

„Nu ai niciun fel de limite."

„Eşti capabil să faci orice îți pui în minte."

„Meriți un număr infinit de experiențe astrale."

„Urmăreşti tot ceea ce se întâmplă în mintea ta în timpul somnului."

„În noaptea asta vei proiecta în astral."

„Eşti în legătură cu întreg universul."

„Totul e legat de tine."

„Vălul minții este eliminat."

„A trecut vremea să te îndoieşti de tine."

„Universul are grijă de tine, fie că te afli în interiorul ori în afara trupului tău fizic."

„Îndreaptă-te în sensul curgerii Universului şi lasă-te purtat de el. Încrede-te în faptul că Universul te duce în direcţia cea bună."

2. Adaugă câteva afirmaţii de proveniență proprie. Asigură-te că sunt la persoana a doua: foloseşte „tu" în loc de „eu", deoarece vei asculta aceste afirmaţii înregistrate, nu le vei rosti. Dintr-un motiv sau altul, probabil lipsa de autovalorizare, ne este mai uşor subconştient să credem ceea ce ne spun alţii decât ceea ce ne spunem noi înşine.

3. Ascultaţi activ înregistrările, până ce învăţaţi pe de rost cuvintele. După aceea, redaţi înregistrarea, la căşti sau folosind un walk-man, în fundal, în vreme ce vă vedeţi de îndatoririle zilnice. Nu mai ascultaţi activ înregistrările. Subconştientul vostru va şti ce conţin mesajele.

Vizualizare

Arta vizualizării

Exerciţiu: Imaginaţie

1. Închide ochii. Respiră de câteva ori adânc. Relaxează-ţi mintea.

2. Gândeşte-te la cuvântul *cal.*

3. Cuvântul va declanşa amintirile pe care le asociaţi cu el, probabil un cal pe care l-aţi întâlnit.

4. Pe ecranul minţii tale va apărea viziunea unui cal din amintirile tale. Nu-l vei vedea cu ochii fizici.

5. Întinde-te şi atinge calul cu mâinile imaginare.

6. Simte-i textura părului. Pare remarcabil de reală, nu-i aşa?

7. Apleacă-te şi miroase calul cu nasul imaginar. Calul ăsta ar cam avea nevoie de-o baie, nu-i aşa?

Iată cât de simplă e vizualizarea. Îți închipui că te plimbi, exact cum faci în fizic – privind, atingând, mirosind și ascultând din perspectiva persoanei întâi. Îți întorci conștiența departe de realitatea fizică, spre imaginația ta. Cu cât vei vizualiza mai multă vreme ceva în minte, cu atât mai departe se va detașa aceasta de realitatea fizică. De asemenea, cu cât vei practica mai des vizualizarea, cu atât mai ușor va fi să te detașezi de realitatea fizică și să te implici în lumea imaginară pe care o creezi.

Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că tocmai ai făcut o călătorie în astral? Tocmai ți-ai folosit simțurile astrale. Ceea ce ai văzut, atins și mirosit există efectiv în astral. Tu le-ai creat. Întorcându-te către imaginația ta, ți-ai proiectat conștiența în dimensiunea astrală și ai creat un cal. Vizualizarea este cea mai simplă cale de a intra în astral. Simplă și totuși foarte puternică. Atunci când combini vizualizarea cu o stare mentală modificată – de exemplu, o stare de somn natural – vei fi capabil să îți proiectezi pe deplin conștiența în astral. Nu te vei mai simți ca și când ți-ai imagina diverse lucruri vizualizate cu ochii minții, ci vei fi efectiv acolo, printre obiectele pe care le creezi. Aceasta este o putere extraordinară, iar tu vei avea posibilitatea să o încerci mai târziu în chiar acest Cerc.

Vizualizarea poate avea orice adâncime îi acorzi. Poți să te joci cu obiecte în ochii minții sau te poți afla pur și simplu printre ele. Poți controla cu ușurință acest nivel de vizualizare reglându-i intensitatea. Intensitatea este o măsură a nivelului de dominare pe care îl atinge impresia vizualizării, comparată cu impresia asupra simțurilor tale fizice. Îi poți cu ușurință spori intensitatea, folosindu-ți resursele imaginației și creativității. Pentru a permite deplina libertate creativă, voi oferi în mod deliberat un volum redus de detalii în exercițiile de vizualizare. Instrucțiunile mele exacte n-ar face decât să vă limiteze creativitatea și în consecință v-ar limita intensitatea vizualizării.

În mod contrar cu numele său, vizualizarea poate fi aplicată şi altor simţuri în afară de vedere. Pentru cei mai mulţi oameni, vizualizarea tactilă (prin pipăit) este cea mai bună pentru captivarea minţii. Pentru aceşti oameni, un mod excelent de sporire a intensităţii unei vizualizări este acela de a se concentra asupra atingerii imaginare mai mult decât asupra oricărui alt simţ imaginar. Deoarece variază de la individ la individ, vă încurajez să încercaţi să aflaţi care dintre simţuri vă captivează mintea voastră cel mai mult.

Exerciţiu: Vizualizare în orb

1. Închide ochii. Relaxează-ţi mintea.
2. Vizualizează-te mergând prin camera ta.
3. Închide-ţi ochii imaginari. Vederea ta va deveni întunecată, neagră.
4. Concentrează-te pe mâinile tale imaginare. Atinge zidul. Simte-i textura. Simte-o cu adevărat. Atinge covorul. Atinge mobila.
5. Concentrează-te acum asupra nasului tău imaginar. Miroase aerul. Nu te grăbi. Adulmecă mirosul de vopsea proaspătă sau de mobilă nouă.
6. Concentrează-te acum asupra ochilor tăi imaginari. Ce sunete poţi auzi?
7. Deschide ochii imaginari.
8. Atinge din nou zidul.

În exerciţiul de mai sus, oare faptul că ai închis ochii imaginari ţi-a intensificat celelalte simţuri? Care dintre simţurile tale imaginare a avut cea mai mare capacitate de a-ţi captiva mintea?

Marți, 12 februarie 2002
***Cutremurul* sufletesc**

Adorm îmbrăcat la 2 dimineața. Mă trezesc două ore mai târziu și hotărăsc să citesc istorisirile unor proiecții astrale pentru a-mi crește șansele de experiențe paranormale când mă voi întoarce să dorm. Nimeresc prima carte a lui Robert Peterson, Experiențe Extracorporale: Cum să le avem și la ce să ne așteptăm, *și fac exercițiul lui nr. 22:*

***Bâzâit** – Acest exercițiu este similar exercițiului cu imaginația muzicală. Relaxează-te complet, apoi încearcă să treci în acea stare pasivă, liniștită a minții. Pe cât de viu poți, imaginează-ți un sunet aspru ca un bâzâit care îți sună în cap. Prefă-te că bâzâitul e puțin cam prea slab pentru a fi auzit, dar se intensifică. În același timp, ascultă atent ca bâzâitul să devină suficient de tare pentru a fi auzit. Pe măsură ce bâzâitul devine mai tare, imaginează-ți că sunetul îți face sufletul să vibreze. Crește volumul sunetului imaginar până ce simți că sufletul îți este zguduit și zgâlțâit până în străfunduri. Menține bâzâitul și vibrația imaginară vreme de câteva minute. Repetă procedura de mai multe ori dacă este necesar.*

Adorm din nou cu sentimentul că sunt aproape de sufletul meu. Sunt curând trezit de sunete deranjante de motoferăstraie și tractoare, în vreme ce tipii de la întreținerea parcurilor taie copaci chiar sub fereastra mea. Zgomotul mă împiedică să adorm. Rămân în starea dintre veghe și somn vreme de vreo șase ore. În acest timp sunt foarte aproape de sufletul meu, ceea ce mă face fericit. Am prea puțin control asupra a ceea ce se întâmplă totuși. Comunic foarte mult cu ghizii mei. Dintr-o dată, patru dintre ei strigă la mine: „Cutremur!". Aceasta mă aruncă direct în starea de trezie. Simultan, toată casa se zguduie în vreme ce un copac cade pe jos afară.

De ce funcționează vizualizarea

Ceea ce simțim ca realitate fizică nu este în afara noastră. Realitatea se află înăuntrul nostru, deoarece realitatea este interpretarea noastră asupra informațiilor ce provin de la simțurile noastre fizice (auzul, văzul, pipăitul, mirosul și gustul). Poți spune că realitatea este o imagine din mintea ta, reprezentând lumea din exterior, o lume pe care o putem explora doar în mică măsură ca urmare a limitărilor impuse de simțurile noastre fizice. Nu putem să înțelegem pe deplin cum anume este lumea din afară, fiindcă nu putem simți decât fragmente și bucățele din ea. Asta chiar că te face să te întrebi cum e de fapt lumea exterioară, nu? Dacă imaginea este realitatea pe care o experimentăm, atunci ce este acest câmp de energie pe care îl sesizează simțurile noastre? Poate că nici măcar nu există, iar imaginea e tot ce se află acolo. Sau poate că lumea de afară e toată creația noastră.

Subconștientul umple spațiile goale în imaginea minții atunci când informația lipsește. De exemplu, pot vedea înaintea mea, dar nu și înapoia mea, astfel că subconștientul creează imaginea astfel: 1. Partea frontală a imaginii mediului meu înconjurător este construită din informațiile senzoriale, în principal cele provenind de la ochii mei. 2. Partea posterioară a imaginii este creată folosind amintiri și experiență. Această parte a imaginii e doar o estimare despre cum arată împrejurimile dinapoia mea.

Această imagine devine percepția mea asupra realității exterioare, dacă va fi existând așa ceva. Deoarece imaginea conține întotdeauna un element provenind pe baza celei mai bune estimări, nu putem nicicând să fim siguri că percepția noastră asupra lumii este exactă.

Vizualizarea este o modalitate de a înlocui imaginea noastră asupra lumii cu o altă imagine, creată de noi. În vizualizare, noi ne folosim imaginația pentru a afecta sau a înlocui

imaginea existentă asupra împrejurimilor. Cu cât va fi mai intensă vizualizarea, cu atât mai puțin dominant va fi fluxul de informații provenind de la simțurile noastre. Uneori, când vizualizezi, vei afla că uiți lumea fizică, la fel ca și când nici n-ar fi existat, iar vizualizarea devine întreaga ta realitate. Atunci îți vei fi proiectat mintea departe de realitatea fizică, într-o altă realitate creată de tine. Acest lucru nu este dificil de realizat și este foarte amuzant. Cu cât vei vizualiza mai mult, cu atât va deveni mai intensă realitatea vizualizată.

Subconștientul tău este incapabil să distingă dacă informațiile senzoriale provin de la simțurile fizice sau de la propria-ți imaginație, prin urmare nu acordă mare atenție locului în care se află corpul fizic. Nu-i pasă decât unde se află conștiența. Dacă te vizualizezi plimbându-te prin coridoarele piramidelor din Egipt, subconștientul tău va presupune că acolo te și afli de fapt. Nu poate distinge între imaginație și realitate. Doar mintea rațională poate face diferența între cele două. De fapt, doar mintea rațională crede că diferența dintre cele două este importantă.

Exercițiu: Vizualizarea elementelor

1. Închide ochii. Relaxează-ți mintea. Respiră adânc de câteva ori.
2. Concentrează-te pe centrul pieptului.
3. Vizualizează-te în camera ta.
4. Imaginează-ți că ieși afară ca să cauți un copac.
5. Atinge scoarța copacului cu mâinile tale imaginare. Examinează-i textura vreme îndelungată. Amintește-ți senzația.
6. Ridică o mână de țărână și simte-i textura.
7. Vizualizează cum se întărește vântul.
8. Ridică mâinile în aer. Simte vântul grăbind printre degete. Amintește-ți senzația.
9. Aprinde un chibrit imaginar și simte focul.
10. Caută un iaz cu apă.

11. Atinge apa cu mâinile imaginare. Simte-i textura. Amintește-ți senzația.

Pentru a naviga cum se cuvine înăuntrul trupului tău fizic, subconștientul are nevoie să-și înțeleagă mediul. Are nevoie să aibă o imagine coerentă a împrejurimilor. Dacă o asemenea imagine coerentă lipsește din vizualizarea ta, subconștientul tău va forța completarea imaginii. El va forța obiectele (pe care nu le vizualizezi în mod deliberat) să apară în câmpul tău vizual. Asta e o experiență foarte interesantă. Dintr-odată, dai peste obiecte pe care nu te așteptai să le întâlnești în vizualizarea ta. Este ca și când ai merge printr-o lume nouă. De fapt chiar *înseamnă* să mergi printr-o lume nouă.

Lumea există cu adevărat în astral, doar pentru că o faci tu să existe. Subconștientul va crea cel mai probabil un mediu care seamănă mediului fizic fiindcă acolo are el cea mai multă experiență, dar poate de asemenea obține inspirație de la energii care nu sunt de origine fizică.

Pe măsură ce mintea ta conștientă devine tot mai implicată în vizualizare, mecanismul de proiecție este pus la punct în fundal. Proiecția este un proces natural care intervine în fiecare noapte, dar numai dacă mintea ta conștientă nu intervine. Mintea conștientă vrea să fie conștientă de toate procesele. Cu alte cuvinte, vrea control peste tot și toate. E un soi de obsedat de control. Singura problemă o constituie faptul că nu știe cum să gestioneze anumite procese, cum ar fi intuiția și proiecția astrală.

Dacă ai experimentat vreodată intuiția, probabil ai observat că se manifestă cel mai bine atunci când ești cu mintea-n altă parte. Fără măcar să încerci să le ai, gândurile intuitive îți răsar în mintea conștientă; și când încerci să le obții, încetează să mai apară. Aceasta se întâmplă deoarece mintea conștientă intervine în procesul intuitiv. Același lucru este valabil pentru proiecția astrală. Pentru a evita această problemă, vom folosi

vizualizarea drept momeală pentru mintea conştientă. Când mintea conştientă este ocupată să se plimbe prin mediul vizualizat, mintea subconştientă este liberă să pună în practică proiecţia.

Vizualizarea şi Centrul Gândirii

Vă puteţi intensifica vizualizarea prin deplasarea centrului de gândire. Aşa cum s-a explicat în capitolul despre conştiinţă, capul oferă energia care propulsează partea analitică a minţii tale. Capul are numeroase subzone din care putem obţine diverse tipuri de energie proanalitică. Zona dintre ochi şi spaţiul din aer din faţa acelei zone (cunoscut şi sub numele de ecran al minţii sau cel de-al treilea ochi) oferă energie pentru accesarea memoriei. Aceste zone sunt în mod deosebit binefăcătoare pentru vizualizare deoarece oferă acces la amintirile din care putem împrumuta descrieri ale obiectelor pe care le vizualizăm. Atunci când ne concentrăm asupra acestor zone, obiectele vizualizate apar în general mai asemănătoare obiectelor fizice.

Exerciţiu: Vizualizarea memoriei

1. Închide ochii. Relaxează-ţi mintea.
2. Petrece un minut în întuneric. Imaginează-ţi că te afli într-un vid negru, undeva în spaţiul extraterestru.
3. Întoarce-ţi încet ochii în sus. Deplasează-ţi atenţia asupra spaţiului dintre ochii tăi, acolo unde începe sprânceana.
4. Vizualizează un cal, aşa cum ai făcut în exerciţiul precedent.
5. Sunt mai detaliate imaginea, senzaţia tactilă şi mirosul calului? Concentrându-te asupra zonei celui de-al treilea ochi, amintirile devin mai uşor accesibile. Cu mai multe amintiri din care să obţineţi amintiri pentru vizualizare, calul ar trebui să devină mai detaliat.

Concentrarea asupra ecranului minții este de asemenea o metodă bună pentru a vă stoca informații în memorie. Atunci când ne concentrăm asupra ecranului minții, vizualizarea s-ar putea să funcționeze prea lent. S-ar putea să devină chiar plicticoasă – şi cum plictiseala e ceva ce dorim să evităm – n-are nici un rost să vizualizăm dacă vizualizarea nu înseamnă şi distracție – va trebui să ne concentrăm asupra zonei care ne oferă mai multă creativitate şi distracție. Îmi place centrul pieptului deoarece conține o grămadă de energie creativă. Atunci când ne concentrăm asupra pieptului, nu simțim nevoia ca obiectele vizualizate să aibă detalii sau să semene obiectelor fizice. Exact ca unui pictor abstract, nouă ne pasă mai mult de sentimentele şi de semnificația picturii decât de asemănarea cu obiectele reale.

Exercițiu: Vizualizare creativă

1. Închide ochii. Relaxează-ți mintea.
2. Petrece un minut în întuneric. Imaginează-ți că te afli într-un vid negru, undeva în spațiul extraterestru.
3. Deplasează-ți centru gândirii în centrul pieptului.
4. Vizualizează un cal, aşa cum ai făcut în exercițiul precedent.
5. Imaginea, informația tactilă şi mirosul calului conțin detalii care vă surprind, lucruri pe care nu le-ați pus în mod intenționat acolo?

Concentrându-vă asupra centrului pieptului, vă stimulați creativitatea. Creativitatea umple imaginea mentală a calului din proprie inițiativă.

Exercițiu: Zone personalizate de concentrare

Repetă exercițiul de mai sus, dar concentrează-te asupra altor locuri din interiorul corpului tău care beneficiază de vizualizarea ta. Fiecare persoană are o configurație diferită a

energiei nonfizice, astfel că depinde de tine să afli ce părți ale trupului beneficiază de vizualizarea ta.

Indiferent de tehnica specifică de proiecție astrală pe care o folosim, ea nu are nevoie ca vizualizarea să fie precisă. Vizualizarea nu trebuie nici măcar să fie asemănătoare altor medii, indiferent care ar fi acelea. Cel mai important lucru este acela că are o intensitate care păstrează mintea conștientă fixată. Orice e acceptat, atâta vreme cât este captivant și amuzant. Fiecare persoană, desigur, are gusturi deosebite astfel că nu pot recomanda un mediu de a vizualiza în detrimentul altuia. O persoană poate afla plăcere în vizualizarea conceptelor abstracte, în vreme ce alții pot considera mai plăcută vizualizarea obiectelor asemănătoare fizicului.

Exersați, exersați, exersați!

De fiecare dată când exersați, abilitățile voastre de vizualizare se îmbunătățesc. Veți constata de asemenea că este mai ușor să vă detașați de semnalele de intrare ale simțurilor voastre fizice și să vă racordați la simțurile astrale. De fiecare dată când exersați, obiectele pe care le vizualizați vor deveni mai clare, vor avea mai multe detalii, vor oferi senzații tactile mai intense și vor mirosi mai bine.

Folosiți vizualizări amuzante, pentru a putea fi motivați în continuare. Îmi place să mă prefac că sunt invizibil. Apoi mă vizualizez furișându-mă în casa vecinei sau în vestiarul fetelor. Trebuie să păstrați sesiunile de proiecție astrală amuzante. Egoul, care vrea să păstreze conștiența ta concentrată asupra tărâmului material, va încerca să te împiedice să proiectezi astral, făcându-te să ți se pară că e plicticos și că e nevoie de multă muncă (ceea ce, desigur, nu este cazul). Așadar, păstrați-l distractiv.

Exercițiu: Exersează vizualizarea

În fiecare seară, înainte de a adormi, închide ochii și vizualizează-te într-unul dintre locurile care ți-au ocupat cel mai mult mintea în timpul zilei. Acestea sunt locuri care sunt importante pentru tine. Conectându-te la ele, poți folosi energia pe care ai legat-o de ele pentru scopurile tale de vizualizare. În cazul meu, locurile care-mi ocupă cel mai mult mintea sunt casa copilăriei mele și școala la care mergeam acum 15 ani. Nu știu de ce. Poate că acele locuri au fost cele care mi-au format imaginea asupra lumii. Sau poate că simt că am ceva încă neterminat acolo. Nu vă temeți dacă nu puteți rămâne treji. Dacă adormiți în mijlocul vizualizării, vizualizarea vă va afecta visele, oferindu-vă vise extraordinare, uneori chiar și visuri lucide. Faceți acest exercițiu în fiecare noapte vreme de o săptămână.

Vizualizări benefice pentru proiecția astrală

Poți folosi orice vizualizare pentru a obține o proiecție astrală sau un vis în stare de luciditate. Poți, așa cum am prezentat mai sus, să te vizualizezi plimbându-te prin dormitorul tău, atingând covorul și mobila. Cu toate acestea, anumite tipuri de vizualizări sunt mai benefice pentru proiecția astrală decât altele. Le-am clasificat în trei tipuri. Tipul A de vizualizare te mișcă emoțional. Tipul B îți schimbă locația. Tipul C te pune în situații diferite față de cele din viața reală, cu care nu ești obișnuit. Citiți mențiunea de jurnal și apoi încercați diferitele tipuri de vizualizare din exercițiile de mai jos. Atenție la modul în care ele vă afectează visele."

Vineri, 31 mai 2002

Amerindian

În timp ce adorm, mă vizualizez sub forma unui indian şezând într-o mică poiană înverzită. Dintr-o dată, vizualizarea devine foarte intensă. Mă simt ca şi când aş fi acolo. Am păr lung şi negru. Vânez. Arcul mi-e gata, de-ar fi ca vreo căprioară să traverseze poiana. În depărtare se vede un munte mare, întunecat. Mângâi iarba înaltă cu mâna. Gândesc: „Viaţa e bună". Întreaga fiinţă mi-e mulţumită. Am sentimentul că unele dintre imagini sunt amintiri dintr-o viaţă anterioară în care am fost indian.

Vizualizările în care dezvolţi emoţii, sunt benefice pentru proiecţia astrală deoarece emoţiile pe care le invocă le fac mai interesante şi acest lucru vă va păstra conştienţa centrată în vizualizare, chiar şi după ce veţi adormi.

Exerciţiu: Vizualizarea unui loc plăcut

1. Culcă-te în pat.
2. Închide ochii.
3. Vizualizează-te că eşti într-un loc care te face pe deplin mulţumit şi fericit. Poate e o dumbravă însorită, poate te vezi împreună cu o persoană specială. Doar tu poţi şti ce te face fericit. Cel mai important lucru este să rechemi emoţii fericite, vii.
4. Explorează împrejurimile. Aminteşte-ţi să te concentrezi în mod deosebit asupra simţului tactil imaginar.
5. Continuă să vizualizezi acesta pe măsură ce adormi.

Vizualizările care implică deplasarea ta sau a ceea ce te înconjoară sunt benefice pentru proiecţia astrală fiindcă îţi pun în mişcare mintea. Mişcarea va intra în conflict cu mişcarea iniţiată de visele tale. Conflictul te poate atunci arunca într-o

falie (de mişcare) între lumea vizualizată de tine şi lumea viselor. Poţi folosi această falie ca pe o poartă de intrare în astral.

Miercuri, 23 ianuarie 2002

Mişcarea şi proiecţia astrală

În vreme ce adorm, folosesc o tehnică de vizualizare pe care mi-a sugerat-o cineva într-un forum de discuţii despre proiecţia astrală. Mă vizualizez căzând într-o groapă fără de sfârşit.

Ceva mai târziu visez că mă aflu într-un oraş mare şi necunoscut, într-o staţie de metrou. Mi-am pierdut prietenii din vedere şi sunt plictisit, astfel că mă hotărăsc să merg acasă. N-am idee în ce staţie să merg. Iau prima scară rulantă care urcă. În vreme ce urc, citesc un semn. Nu sunt sigur unde-ar trebui să ajung, sunt însă sigur că scara aceasta merge în direcţia greşită.

Mă străduiesc să cobor de pe scară. Observ că în fundal e o mişcare continuă, iniţiată de căderea prin acea gaură nesfârşită din vizualizarea mea. Scara rulantă reprezintă o altă mişcare. Simt că cele două mişcări se află în conflict. Această luptă mă scoate din sincronizarea cu mişcarea scării rulante. Visul îşi pierde şi el sincronizarea şi se sparge în fragmente şi cade într-un gol.

Cad într-un spaţiu întunecat şi continuu să cad. Vederea mea nu funcţionează. Recunosc senzaţia: sunt în proiecţie astrală! Sunt foarte bucuros fiindcă e multă vreme de când am proiectat ultima dată. Cad. Analizez prea mult, ceea ce îmi întrerupe starea mentală, şi pierd starea de proiecţie astrală. Cred că m-am trezit, dar este probabil o stare de somn conştient. Îmi relaxez mintea şi mă întorc în starea de proiecţie astrală.

Cad încă printr-un spaţiu întunecat. E amuzant! Sunt foarte fericit. Mă aştept ca materialul lumilor prin care trec să îmi lovească trupul în vreme ce trec prin ele. Dintr-odată aşa

se şi întâmplă, ca şi când aş fi comandat asta (lucru la care mă şi aşteptam). Simt ca şi cum ar fi rafale de vânt, dar în mod intuitiv ştiu că acestea sunt întregi lumi astrale. Simt ca şi când aş cădea de la o mare înălţime, cu mare viteză, iar vântul mă apasă pe corp şi pe faţă. Probabil că aşa te simţi când faci paraşutism. Mă înveselesc foarte tare. Ştiu că nu voi lovi niciodată pământul, deoarece nici nu există – oricum niciunul care să-mi rănească trupul astral. Încerc câteva posturi asemănătoare celor pe care am văzut că le fac plonjorii aerieni. Mă distrez cum nu m-am distrat de ani buni.

Mă trezesc sau aşa cred. Fac câteva note rapide, astfel ca să nu uit ce s-a întâmplat. Când mă trezesc dimineaţa, nu mai pot găsi notele. Se pare că nu fusesem în realitatea fizică din stare de trezie, când le-am făcut.

Vis tropical

După ceva vreme, visez, cu puţină proiecţie astrală magică sau stare lucidă a minţii. Sunt un tânăr băştinaş pe o insulă tropicală. Stau pe o minunată plajă cu nisip. Valurile oceanului sclipesc. Visul este extrem de detaliat şi plin de culoare. Mă aplec şi beau apă dintr-un mic pârâiaş. Totul e perfect. Viaţa este simplă, iar eu sunt pe deplin fericit.

Merg către junglă. Privesc în jos şi văd o minunată furnică roşie. O rază de soare îi sclipeşte pe spate. Aud apoi sau mai degrabă simt că jungla se îngrijorează. Mă întorc şi văd trei mari corăbii cu pânze apropiindu-se de insulă. Una dintre nave este suficient de aproape pentru a acosta dintr-o clipă în alta. Privesc steagurile. Sunt negre. Piraţi! Trebuie să avertizez satul. Alerg cât pot de repede, dar cumva ştiu deja că-i prea târziu. Modul în care mă identific cu tânărul băştinaş mă face să mă gândesc că aceasta trebuie să fie o amintire dintr-o viaţă trecută.

Faceți unul dintre următoarele două exerciții. Faceți-l pe cel care credeți că e mai ușor. Dacă vă plac copacii, faceți-l pe primul. Dacă vă place să vă relaxați pe verandă, treceți la al doilea.

Exercițiu: Balansul copacilor – Vizualizare

1. Așază-te în pat.
2. Închide ochii.
3. Vizualizează-te stând în picioare într-o mică poiană din pădure.
4. Simte energia limpede ce provine de la copacii din jurul tău. Prezența copacilor te deschide pentru a primi energie din natură.
5. Vizualizează copacii plecându-se în bătaia vântului.
6. Pleacă-te și tu și unduiește-te ca și când ai fi unul dintre copaci.
7. Continuă până ce adormi.

Exercițiu: Vizualizarea hamacului lui Angie

1. Așază-te în pat.
2. Închide ochii.
3. Vizualizează-te stând întins într-un hamac pe o verandă.
4. În vreme ce adormi, clatină hamacul.
5. Continuă vizualizarea celor de mai sus în vreme ce adormi.

Vizualizarea căderii sau zborului sunt bune pentru proiecția astrală deoarece mintea nu este obișnuită să facă aceste lucruri, cel puțin nu într-o stare de trezie fizică. Așteptările minții și lumea ta inițiată prin vizualizare vor fi nesincronizate. Aceasta va crea din nou o falie între lumea vizualizată și lumea viselor.

Exercițiu: Vizualizarea găurii fără de sfârșit

1. Așază-te în pat.
2. Închide ochii.
3. Chiar înainte de a adormi, vizualizează-te stând în pi cioare alături de o gaură largă în pământ. Privești în jos prii gaură și nu poți vedea fundul, fiindcă nu există unul. Este (gaură fără sfârșit.
4. Aruncă-te în gaură.
5. Simte-te căzând. Simte senzația de sucțiune în abdo men. Dacă senzația nu e prezentă, creeaz-o.
6. Continuă vizualizarea pe măsură ce adormi.

Următoarea vizualizare profită de faptul că suntem condiționați să ne vedem pe noi înșine dintr-o perspectivă de tip persoana întâi relativ la corpurile noastre. Ideea de a ne afla în afara trupurilor noastre este departe de a fi una obișnuită, motiv pentru care funcționează bine pentru proiecția astrală.

Exercițiu: Vizualizarea lui Barb

1. Așază-te în pat.
2. Închide ochii.
3. Vizualizează-te privindu-te din tavan.
4. Apoi, în propriul tău ritm, depărtează-te până ce trupul tău nu mai e decât o pată măruntă.
5. Apropie-te apoi până ce îți poți vedea de aproape trupul.
6. Depărtează-te iarăși.
7. Continuă să te apropii și să te depărtezi (mărire / micșorare), în vreme ce adormi.

Aşa după cum probabil vei fi observat în aceste exerciţii, atunci când adormi în cursul vizualizării somnul îţi este puternic afectat de aceasta. Uneori ajungi într-o stare mentală ciudată. Stările acestea nu sunt ciudate în sensul adevărat al cuvântului, căci sunt parte a procesului natural de somn, ci doar par ciudate, deoarece numai rareori le experimentăm în stare conştientă. Vizualizarea ne ajută să devenim conştienţi în stările de somn în cadrul cărora să putem folosi aceste experienţe în moduri diferite de cel în care reuşeşte subconştientul. Una dintre utilizările unor asemenea stări de somn este experienţa proiecţiei astrale.

Pentru a induce experienţa proiecţiei astrale, vom aplica o tehnică pe care o descriu aici doar pe scurt, dar o voi prezenta pe larg în cursul acestui Cerc. Mai întâi trebuie să vizualizezi starea hipnagogică şi să adormi în cursul vizualizării. Vizualizarea ţine mintea conştientă cumva alertă, chiar şi după ce corpul fizic adoarme. Te poţi antrena să rămâi conştient în cursul vizualizării, multă vreme după ce ai fi devenit inconştient şi adormit adânc. Uneori vizualizez ore întregi după ce corpul meu fizic a adormit. Cu toate acestea, nu este necesar acest lucru pentru tehnica de proiecţie astrală pe care o vom folosi. Vom lăsa mintea subconştientă (mai degrabă decât cea conştientă) să ne călăuzească în tărâmul astral. Această abordare necesită mai puţin efort din partea minţii conştiente.

Dacă adormi în vreme ce vizualizezi, vizualizarea va continua fără a interacţiona cu conştienţa ta. Vizualizarea te înalţă, pe tine cel ce visează, producând un vis intensificat. (Prin cuvântul *intens*, înţeleg un nivel mai ridicat de alertă a minţii. Nu mă refer aici la conţinutul visului.) Este posibil să fii conştient de această influenţă sau se prea poate să n-o observi deloc. Nu contează. *(Vezi figura 3)*

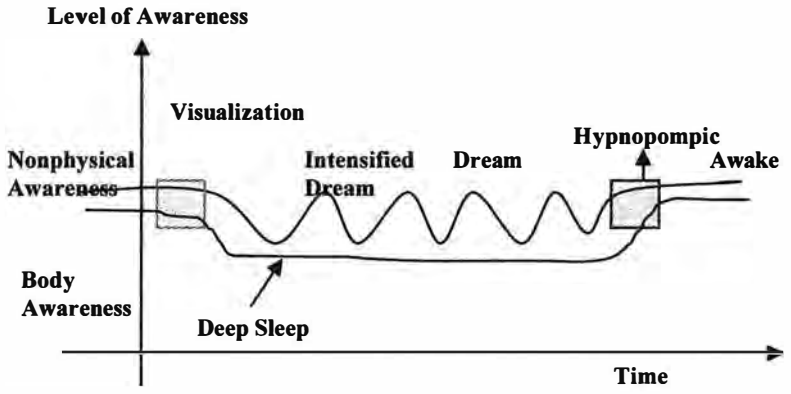

Figura 3. *Vizualizarea hipnagogică conduce la vise intensificate.*

Dacă te trezeşti şi apoi vizualizezi din nou în vreme ce adormi la loc, subconştientul va transfera vizualizarea în alt vis. Crezând că tu dormi, el va elibera conştienţa din corp, aşa cum face atunci când adormi în mod natural. Spre a evita căderea în inconştienţă, s-ar putea să trebuiască să induci o eliberare preemptivă a conştienţei prin aplicarea unei tehnici de ieşire (cum ar fi rostogolirea, discutată mai târziu). *(Vezi figura 4)*

În mod alternativ, dacă simţi că trupul şi mintea nu sunt suficient de nesincronizate pentru ieşirea prin rostogolire, s-ar putea să îţi permiţi să adormi în cursul altei vizualizări. Poţi repeta aceast ciclu vizualizare-somn de oricâte ori poţi, până ce te trezeşti într-o stare nesincronizată potrivită ieşirii prin rostogolire din trupul tău. Acesta este nucleul tehnicii noastre de proiecţie astrală şi va fi explicat într-un capitol ulterior.

Ca o paranteză, un vis intensificat ce urmează unei vizualizări poate fi atât de accentuat încât să puteţi aduna suficientă conştienţă spre a-l transforma într-un vis lucid, aceasta însem-

mând că mintea voastră conştientă va fi trează şi coerentă în suficientă măsură încât să preia controlul asupra visului. Aceasta e o experienţă plăcută, deşi nu constituie obiectivul acestei cărţi. E posibil chiar să reuşeşti o proiecţie astrală din interiorul unui asemenea vis lucid.

Cum se pot întâmpla atâtea în cursul unui somn de-o noapte? Ei bine, nu-i chiar aşa de neobişnuit. Se pare că am fost cu toţii condiţionaţi să rămânem inconştienţi în timp ce dormim. Vizualizarea păcăleşte partea din noi care se ocupă cu controlul procesului de somn, şi care, la rândul său, ocoleşte cumva alunecarea în inconştienţă, astfel încât să putem accesa mai multe dintre funcţiile noastre nonfizice.

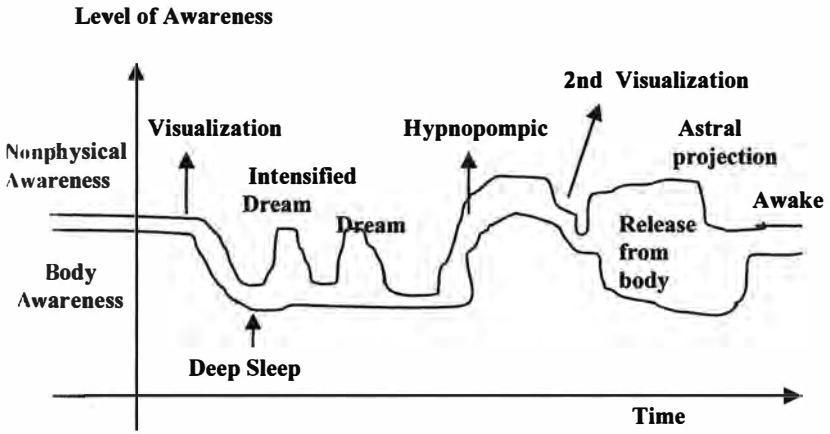

Figura 4. *Vizualizarea hipnagogică repetată conduce la proiecţie astrală.*

Deoarece este atât de simplu să înşelăm procesul de somn folosind vizualizarea, este chiar uimitor faptul că nu toată lumea realizează proiecţii astrale tot timpul.

Exerciţiu: Vizualizarea hipnagogică repetată

1. Pune-ţi ceasul deşteptător să te trezească în mijlocul nopţii.
2. Culcă-te.
3. Închide ochii.
4. În vreme ce adormi, vizualizează ceva ce îţi place (ceva amuzant), cu tine ca şi participant la persoana întâi.
5. Adormi în mijlocul vizualizării.
6. Când porneşte deşteptătorul, închide-l.
7. Coboară din pat. Mergi la baie. Încearcă să nu gândeşti prea mult. Încearcă să-ţi păstrezi starea mentală uşor confuză. Încearcă să nu te priveşti în oglindă deoarece acest gest va invoca mintea analitică şi te va trezi.
8. Întoarce-te în pat.
9. Închide ochii.
10. În vreme ce adormi din nou, vizualizează acelaşi lucru pe care l-ai vizualizat la 4.
11. Când te trezeşti data viitoare, observă-ţi starea mentală, dar n-o analiza. Aminteşte-ţi cum te simţeai.
12. Repetă exerciţiul în fiecare noapte, dar după primul renunţă la deşteptător. Dacă te trezeşti în mod natural în timpul nopţii, repetă vizualizarea în vreme ce adormi la loc. Altfel, poţi vizualiza şi dormi puţin în plus dimineaţa după ce te trezeşti.

Ori de câte ori te trezeşti în stare înălţată, e posibil să constaţi că mintea îţi bâzâie sau vibrează (deşi senzaţiile de acest tip nu sunt neapărat necesare). Nu te alarma. Nu-ţi vei deteriora creierul şi nu ţi se va întâmpla nimic rău.

Atitudine

Sunt puține atitudinile pe care le putem folosi cu scopul de a ne ameliora șansele de proiecție astrală. Ca o analogie, pentru a fugi cât poate de repede, un sprinter se poate privi pe sine ca pe o gazelă. Trupul atletului poate nu arată ca cel al unei gazele, dar mintea lui, da. În același mod, putem să jucăm mici feste minților noastre, cum ar fi aceea de a ne preface că nu suntem decât un observator neimplicat.

Observatorul

Mintea are prea puțină legătură cu creierul. Nu există o corelație directă între funcțiile minții și cele ale creierului. Mintea este un concept nonfizic, iar creierul este un organ fizic. Mintea poate exista fără creier, iar creierul poate exista în lipsa minții. Nu există vreo legătură între ele în afară de faptul că schimbă emoții, informații senzoriale și informații referitoare la manevrarea mușchilor.

Înțelegerea modului în care îți funcționează mintea (nu creierul) este cheia reușitei în orice dorești să întreprinzi, inclusiv în proiecția astrală. Iar pentru a înțelege ceva, orice, trebuie mai întâi să-l observi. Ca urmare, observă-ți întotdeauna mintea, în mod particular subconștientul, dintr-un punct de vedere *exterior*. Asumându-ți în mod conștient rolul unui observator extern, poți obține un fel de control de la distanță asupra proceselor tale mentale. Distanțându-te de această manieră, vei căpăta o anume limpezime a gândului, care-ți va permite o mai corectă observare a gândurilor tale.

Exercițiu: Observă-te!

1. Deplasează-ți conștiența (sau atenția) în afara corpului tău fizic, ușor mai sus și la dreapta față de fruntea ta.

2. Observă fiecare gând care-ți trece prin minte. Înțelege ce anume l-a provocat.

3. Observă la ce noi gânduri te conduce gândul inițial.

4. Observă ce emoții sunt declanșate și ce gânduri le-au declanșat.

5.Continuă-ți ziua în aceeași stare de spirit de observație.

Motivație

Din clipa în care ai decis să încerci să îți părăsești trupul fizic, voința îți va fi împărțită în două. Pe de o parte, dorești să te rupi de limitele fizice și să explorezi alte lumi. Pe de alta, vrei să acorzi atenție lucrurilor materiale, astfel ca trupul tău fizic să poată prospera în existența ta fizică. Cele două nu sunt ușor de reconciliat și întotdeauna unul va suferi pe cheltuiala celuilalt.

Interesele aflate în conflict (proiecția astrală contra supraviețuire materială) au adesea ca rezultat oboseala mentală, în care caz îți poți pierde motivația de a realiza una dintre cele două. Acesta e modul specific minții tale de a te forța să alegi una în detrimentul celeilalte pentru a evita colapsul mental. Cel mai probabil, latura ta materială va fi victorioasă. E un lucru bun, căci aceasta îți permite să te concentrezi asupra banilor și sănătății fizice, precum și altor elemente necesare vieții. Interesul tău relativ la proiecția astrală va fi dat la o parte și pus la conservare o vreme, dar nu e cazul să te îngrijorezi – în viitor se va trezi din nou. O pasiune se întoarce întotdeauna pentru a te inspira.

Unul dintre lucrurile pe care le poți face pentru a acoperi prăpastia care separă proiecția astrală de interesele materiale este să menții un nivel motivațional ridicat cu privire la ambele. Pentru a face orice, absolut orice, trebuie să ai voința de a face acel lucru, și trebuie să întreții acea voință astfel încât ea să dureze până ce ai încheiat ceea ce voiai să faci. Proiecția

astrală necesită o voință deosebit de puternică, nu fiindcă ar fi dificil de realizat în sine, ci pentru că adesea există credințe cu rol limitativ care fac tot ce pot pentru a-ți stăvili voința.

Să privim lucrurile în față: Tot ceea ce am fost învățați despre realitate până acum e depășit, dar eul nostru încăpățânat refuză să accepte acest lucru. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte eul este să-i fie dovedite ca false credințele deoarece ştie că acest lucru ar însemna că tot timpul şi eforturile cheltuite pentru construirea sistemului de credințe despre natura realității ar fi irosite, şi toată bogăția pe care eul s-a chinuit să o adune ar putea să se dovedească lipsită de orice valoare.

Proiecția astrală va invalida credințele noastre învechite despre realitate în doar câteva secunde. Eul, prin urmare, încearcă să ne împiedice să realizăm proiecția astrală manipulându-ne amintirile astfel încât să producă emoții care ne vor slăbi voința. Pare mai degrabă o chestie pe care ar face-o Darth Vader, dar realitatea e că procesul e natural.

Trebuie să vă întrețineți voința pentru a o păstra puternică. Rămâneți motivați concentrându-vă asupra părții amuzante şi aventuroase a proiecției astrale, mai degrabă decât asupra efortului şi timpului pe care le necesită pentru a fi realizată.

Aşa cum am mai spus şi anterior, vei avea nevoie de voință pentru a înfăptui absolut orice. A încerca să realizezi ceva fără a avea voința de a face acel lucru, poate fi un lucru dăunător şi epuizant. Nu continuați să vă rafinați abilitățile de proiecție astrală, dacă vă lipseşte voința. În loc de aceasta, concentrați-vă asupra întăririi voinței vreme de câteva zile. Proiecția astrală este amuzantă în realitate, dar n-o practicați cu prețul sănătății voastre.

Exercițiu: Lectură motivațională

Căutați în cărți sau pe forumuri pe Internet relatări ale unor proiecții astrale. Citiți în fiecare zi o asemenea relatare. Aceasta vă va ajuta să vă mențineți motivația la un nivel ridicat.

Exercițiu: Afirmații cu caracter motivațional

1. Înregistrați aceste afirmații pe un casetofon sau reportofon, ori pe un calculator:

„Proiecția astrală este amuzantă."

„Vizualizarea este amuzantă."

„Viața e o aventură."

„Ești un explorator."

„Să sari dintr-o realitate în alta e amuzant."

2. Ascultă aceste înregistrări ori de câte ori ai sentimentul că proiecția astrală este neinteresantă.

Curgere

Dacă n-ai realizat controlul deplin al abilităților tale psihice până în acest punct, mintea ta conştientă va încerca să te împiedice ori de câte ori vei încerca să le utilizezi. Dacă în loc de aceasta te concentrezi asupra a ceva complet diferit, cum ar fi de pildă visul în stare de trezie, mintea ta analitică nu se va opune ca simțurile tale psihice să se deplaseze în starea lor naturală, favorizând curgerea nestingherită a energiei mentale. Spre exemplu, uneori stau la biroul meu vreme de ore întregi, încercând să rezolv o problemă. Când mă duc la baie, mintea mi se relaxează iar soluția corectă îmi răsare în minte, aparent din propria ei voință. Mi se întâmplă mereu aşa ceva.

Spre a profita de acest fenomen, spune-ți mai întâi ce doreşti să faci. De exemplu, dacă vrei să afli răspunsul la o întrebare, formulează-ți întrebarea foarte limpede în minte. Ocupă-ți apoi mintea cu ceva fără nicio legătură cu respectiva întrebare. Atunci când este realizată curgerea, va veni şi răspunsul.

Dacă reuşeşti să obții curgerea, totul devine mai uşor. *Curgerea* este o stare de echilibru pe care atleții încearcă să o obțină înaintea unui concurs. Dacă o obțin, li se pare că trupurile li se mişcă pe aer. Îți conferă noroc, bucurie şi informație

intuitivă. Spre a găsi curgerea, trebuie să încetezi să te mai concentrezi şi să încerci cu tot dinadinsul să faci ceea ce vrei să faci. În loc de aceasta, trebuie să-i permiţi acţiunii respective pur şi simplu să ţi se întâmple. De asemenea, nu foloseşte să-ţi iei eforturile prea în serios. Dacă iei lucrurile prea în serios, îţi vei supune mintea unei presiuni importante, ce va avea ca efect blocarea curgerii.

Exerciţiu: Afirmaţii de tip curgere

1. Adaugă aceste afirmaţii înregistrărilor pe care le ai deja pe bandă sau digital:

„Realizezi proiecţii astrale fiindcă e amuzant."

„Nu-ţi pasă dacă reuşeşti sau nu să realizezi proiecţia astrală. Simplul amuzament al explorării posibilităţii proiecţiei o face să merite efortul."

„Proiecţia astrală e la fel de naturală ca şi visul."

2. Ascultă în fiecare zi înregistrarea.

În vreme ce încerci să înseninezi atmosfera, va trebui să rămâi motivat. Aceasta necesită un echilibru delicat. O sporire a motivaţiei nu trebuie să dea naştere unei sporiri a seriozităţii. Aminteşte-ţi să te amuzi şi vei reuşi să accelerezi procesul de învăţare.

Ca o analogie, secretul ca să devii un bun orator este să te concentrezi asupra a *ceea ce vrei să spui* şi *cui vrei să te adresezi* nu asupra *modului în care spui*. Nu încerca să-ţi controlezi mişcarea gurii în vreme ce vorbeşti – subconştientul deja face asta în locul tău. Gândeşte-te doar la mesajul pe care doreşti să-l transmiţi iar, gura ta va face restul. Proiecţia astrală funcţionează asemănător. Nu te gândi cum să realizezi proiecţia astrală, păstrează doar vie în minte dorinţa de a realiza proiecţia. Relaxează-te şi lasă partea ta ascunsă să te ducă acolo unde vrei să ajungi.

Cea mai mare parte a creaţiei nu poate fi cuprinsă cu mintea noastră analitică. De fapt, gândirea analitică nu este un proces natural pentru spiritele nonfizice care suntem. Este produsul multor ani de instruire în şcoli şi instituţii superioare de învăţământ. Pe parcursul încercărilor noastre de a afla ce anume e chestia aceasta care ne înconjoară, numită existenţă, am fost orbiţi de credinţa că logica este singura unealtă demnă de încredere cu ajutorul căreia o putem înţelege. Religiile au deviat şi milioane de oameni au fost induşi în eroare deoarece unii oameni, cu bune intenţii, de altfel, au încercat să ne explice un adevăr necomplicat cu ajutorul capului şi nu cu ajutorul inimii. Iarăşi şi iarăşi, nu reuşim să înţelegem cine suntem de fapt şi ce este conştienţa umană doar datorită faptului că insistăm să gândim cu capul.

Dar cum oare putem să înţelegem ceva fără a gândi? Nu e necesară înţelegerea. Nu e necesar ca lucrurile să aibă sens. Multe realităţi din afara fizicului nu sunt aplicabile gândirii. Lucrurile pur şi simplu *sunt* şi atunci când încercăm să înţelegem de ce pur şi simplu sunt, le modificăm din ceva ce *este* pur şi simplu în altceva ce am creat noi înşine gândind, ceva ce ele nu sunt de fapt. Acest concept pare complicat, dar numai fiindcă încercăm să-l pricepem gândind. În acest sens, axioma filozofică a lui Rene Descartes: „Gândesc, deci exist" pare eronată. Este foarte posibil să existăm fără a gândi. Este de fapt mai simplu să constaţi că exişti, dacă nu gândeşti.

O vrăjitoare amerindiană mi-a spus cândva: „Eşti o persoană foarte analitică. Gândeşti aici (şi a arătat către capul meu). Dar trebuie să-ţi aminteşti că aici (şi a arătat către pieptul meu) e locul unde suntem cu toţii *vii*". Este aşadar posibil ca logica să nu aibă nicio legătură cu cine suntem, cu locul *în care trăim*? E oare posibil ca logica să fie un instrument artificial şi prin urmare prost echipat pentru a putea cerceta cu ajutorul său

anumite tipuri de probleme? Eu unul aşa cred. Ce trebuie să facem, pentru a găsi răspunsuri la întrebarea ce suntem de fapt şi ce este de fapt existenţa, este să simţim răspunsurile cu inima. Nu muşchiul cardiac, ci portalul energetic universal care trăieşte în ea. Unii oameni cugetă cu capul. Alţii gândesc chiar cu pumnii. Dar cu toţii trăiesc în mijlocul pieptului.

Cea mai puternică unealtă de care dispunem pentru a înţelege este simţirea, dar numai atunci când aceasta nu este sufocată de gândire. Sentimentele şi emoţiile nu sunt acelaşi lucru. Emoţiile adesea umbresc şi acoperă sentimentele. De exemplu, furia te va împiedica să simţi o prezenţă spirituală în apropierea ta. Pentru a folosi acest simţ, trebuie să te obişnuieşti cu energia ta feminină, cu *yin*-ul tău.

Sâmbătă, 26 ianuarie 2002

Raţionalitate înflăcărată

Ceea ce simt şi ceea ce gândesc se află în conflict în ultima vreme, lăsându-mă confuz şi frustrat. Hotărăsc, aşadar, să nu mai folosesc partea mea raţională care analizează şi categoriseşte totul. De acum încolo, voi lăsa doar sentimentele să mă călăuzească.

Cel mai rău lucru pe care-l poţi face în astral este să încerci să analizezi ceea ce se întâmplă. Astralul se schimbă la porunca ta; dacă vei chema gânduri analitice, realitatea ta astrală le va oglindi, împiedicându-te fără îndoială să simţi lucrurile pe care ai venit să le explorezi.

Când am realizat prima mea proiecţie astrală, am ştiut că nu trebuie să încerc să analizez experienţa. Dar am făcut-o, deşi am încercat din răsputeri să nu fac asta. Este un obicei pe care-l au minţile analitice. Alegem să analizăm nu doar să simţim. Dacă dorim să încetăm să mai analizăm în astral, trebuie să renunţăm la obiceiul (sau poate ar trebui să folosesc cuvântul

dependență?) de a analiza tot ceea ce ni se întâmplă, atât în plan fizic, cât și în plan astral.

Analiza conștiincioasă a experienței proiecției astrale conduce adesea la concluzii false, fiindcă mințile noastre analitice nu pot să cuprindă întreaga experiență. Deoarece proiecția astrală este o experiență complet nouă pentru cei mai mulți dintre noi, și totodată atât de diferită de orice altceva experimentat anterior, a o compara cu ceva deja cunoscut nu va reuși decât să o limiteze și prin urmare să ne limiteze.

Există o modalitate mai bună de a înțelege astralul. Ceea ce experimentezi în astral sau oriunde altundeva, la urma urmei este absorbit de subconștient. Acesta e mult mai capabil să gestioneze fenomenele de tipul astralului decât mintea ta rațională, analitică. Subconștientul tău nu uită. Va parcurge repetat experiența până ce nu va mai rămâne nimic de parcurs. Încet și invizibil, cunoașterea se va infiltra dinspre subconștient în mintea ta conștientă.

Exercițiu: Întoarcerea la sentimente

1. Închide ochii. Relaxează-ți mintea.
2. Deplasează-ți centrul gândirii chiar sub centrul pieptului tău. Acesta e un loc bun pentru a simți intuiția.
3. Pune-ți palmele împreunate în fața pieptului cu degetele îndreptate în sus.
4. Caută senzația aceea de fremătat în piept.
5. Notează că, deoarece te vei concentra asupra pieptului, gândurile vor părea a fi mai puțin dornice să-ți răsară în minte. Mintea ta analitică va avea de procesat mai puține gânduri decât de obicei.
6. Continuă-ți ziua cu centrul gândirii focalizat în piept, cu mintea analitică în repaos și cu intuiția activă.
7. Fii atent și conștientizează când simți spirite mișcându-se în preajma ta.

8. Exersează păstrarea centrului gândirii în centrul pieptului în fiecare zi, astfel încât să poţi face acest lucru din obişnuinţă în astral.

Răbdare

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am observat în cazul proiecţiei astrale este acela că, de fiecare dată când realizez proiecţia, mi s-a pregătit deja o anumită experienţă. E ca şi cum eu sau poate altcineva interesat de evoluţia minţii mele a pregătit condiţiile pentru această proiecţie, inclusiv mediul şi interacţiunile. Parcă vieţile noastre s-ar afla sub o urmărire atentă, efectuată de o parte ascunsă din noi. Fiecare proiecţie reprezintă o lecţie, astfel concepută încât să mă facă să avansez şi mai mult în înţelegerea de sine. Fiecare lecţie trebuie asimilată înainte ca următoarea proiecţie să poată avea loc. Uneori trec săptămâni fără măcar o singură proiecţie. Pe urmă, brusc realizez impactul pe care l-a avut proiecţia anterioară. Ziua următoare proiectez din nou.

Se pare că nu ni se întâmplă nimic decât când suntem pregătiţi, şi pentru a fi pregătiţi, trebuie să reflectăm asupra şi să învăţăm din experienţele anterioare. Fiecare experienţă se constituie într-o acumulare, peste lecţiile precedente, şi a avea o experienţă este un lucru lipsit de sens dacă n-am învăţat lecţia pe care se construieşte experienţa respectivă. Reflecţia nu poate avea loc într-o minte nerăbdătoare, astfel că trebuie să ne liniştim minţile şi să ne oferim timp pentru a creşte pe baza experienţelor noastre. În mod ironic, a încetini este modul cel mai rapid de a accelera frecvenţa experienţelor.

Dragoste

Nu pot sublinia în destulă măsură importanţa unei bune dispoziţii atunci când realizezi proiecţia. Atunci când pătrunzi

în astral, nu preiei un set nou de emoții; iei cu tine ceea ce simți. Așa cum ar spune Deepak Chopra: „Gândurile sunt lucruri". Oricare ar fi emoțiile tale, acestea stârnesc gânduri, care în astral se transformă în lucruri tangibile. Lucru de înțeles, proiecția ta astrală poate să devină tare urâtă dacă vei păstra în tine emoții negative. Nu e un sentiment amuzant să fii speriat în timpul unei proiecții, așa cum am fost și eu în câteva ocazii.

Ce-i mai rău, emoțiile sunt adesea suprimate în tărâmul fizic, dar în astral nu există un asemenea control. Indiferent ce fel de emoții reprimate vei lua cu tine, ele vor fi eliberate în astral. Trebuie prin urmare să creăm punctul de plecare al unei bune dispoziții înainte de a încerca să intrăm în astral.

Așa cum am menționat în Cercul precedent, dragostea este cel mai bun antidot pentru frică și pentru alte emoții negative. Poți, oricând, crea un sentiment de dragoste pur și simplu relaxându-ți mintea, concentrându-te asupra pieptului, și să îți lași dragostea să radieze de-acolo. Dragostea va distruge orice fel de emoții negative. Nu e nevoie decât de câteva secunde pentru a o realiza, dar aceasta vă va asigura ore întregi de amuzament în astral. Folosiți această tehnică înaintea oricărei proiecții astrale.

Energia intenției

Luni, 11 noiembrie 2002

Un singur tip de energie

Pisica mă trezește în miezul nopții. Aleargă peste tot ca apucată, uitându-se pe rând pe fiecare fereastră. Barb este îngrijorată că cineva sau ceva s-ar putea afla în afara casei. Simt că în timpul somnului am învățat ceva, poate într-un centru de instruire astral. O parte din mine a fost educată în vreme ce altă parte din mine visa să meargă la universitate. Poate că visul a fost o consecință a faptului că m-am aflat într-un centru de instruire astral; o parte din mine afectează altă parte din mine.

Ceea ce mi s-a predat a fost o lecţie despre energie. Mă trezesc şi ştiu că în univers există un singur tip de energie. E pretutindeni şi pot s-o simt. Cu toţii putem. Sentimentul este cel al unor pungi de energie, împrăştiate în aer şi în materie. Cu cât este mai mare concentraţia de pungi energetice, cu atât mai energic este locul respectiv. O privesc pe Barb şi simt că şi ea e alcătuită din pungi de energie. Tot ceea ce mă înconjoară este alcătuit la fel. Sunt condus de o parte ascunsă din mine. Mintea mea raţională rămâne să fie trezită, sau decid să nu o folosesc. E dragostea un asemenea tip de energie? Nu... pare mai degrabă energia intenţiei. În orice caz, decid să n-o analizez, deoarece ştiu că subconştientul meu ştie deja exact ce înseamnă această energie, iar mintea mea analitică ar sta doar în calea mea.

Bănuiesc din întreaga agitaţie că e posibil să fie extratereştri prin împrejurimi, aşa că mă dau jos din pat, şi el alcătuit din pungi de energie, şi privesc pe fereastră. Sunt speriat de ideea că extratereştrii ori mai rău – oamenii – ar putea năvăli înăuntru şi ne-ar putea răpi spre a efectua asupra noastră experienţe dureroase. Mă tem doar de posibila durere, nimic mai mult. Perspectiva unui schimb cultural mă emoţionează. Întunericul şi luminile pâlpâitoare ale sobei contribuie la atmosfera de irealitate. Îmi dau seama apoi că dacă extratereştrii se află în apropiere, cu dispozitivele lor de comunicaţie interdimensională, ar trebui cu siguranţă să fie ceva turbulenţe printre pungile de energie de pe afară şi aş simţi aceasta aşa cum se simt undele pe un iaz. Mă simt mai liniştit şi frica dispare.

Dimineaţa următoare Barb îmi spune că a avut o imagine hipnagogică a unui extraterestru înalt, cu pielea de culoarea oţelului, privindu-ne prin ferestre în timp ce dormeam. Poate ne privea dintr-o altă dimensiune şi putea fi văzut doar în starea hipnagogică , atunci când raţiunea umană e adormită.

Tot ceea ce vezi, gândeşti, auzi, simţi, toate emoţiile, tot ceea ce miroşi este creat din aceeaşi energie. Există doar un singur tip de energie în univers. Din toate explorările mele astrale, cea mai apropiată descriere a acelei energii este aceea că e o energie a *intenţiei*. Nimic din univers n-ar exista dacă n-ar fi existat intenţia ca acel lucru să fie. Toată materia, sentimentele şi gândurile, toate există fiindcă cineva a dorit, a intenţionat să le experimenteze, să le simtă. Aceasta înseamnă de asemenea că, dacă le simţi, ţi-ai dorit să le simţi. Intenţia de a le poseda, de a le avea, atrage energia intenţională din univers, care are energie din abundenţă, şi formează energia în manifestarea intenţionată. Sunt două lucruri pe care trebuie să ţi le reaminteşti atunci când vine vorba despre această energie: 1. Există o rezervă aproape nelimitată de energie. Energia este pe atât de mare pe cât este intenţia noastră de a exista. 2. Intenţionând pur şi simplu ceva, fie acesta fizic sau nonfizic, poţi să creezi acel lucru din pură energie intenţională.

Energia intenţională poate fi ajustată astfel încât să vibreze la anumite frecvenţe. Cum se realizează acest lucru? Prin intenţie, desigur! Mintea ta constă din mai multe dimensiuni, căci eşti o fiinţă multidimensională. Fiecare dintre dimensiunile minţii tale dispune de o matrice energetică. O matrice este o funcţie a minţii care manipulează energia în conformitate cu intenţiile tale. Fiecare matrice este acordată în funcţie de ce tip de frecvenţe energetice vor fi procesate de respectiva matrice. Matricea energiei fizice este astfel acordată încât procesează o energie de joasă frecvenţă pe care o numim materie fizică. Această matrice absoarbe energie intenţională brută din univers şi îi modifică frecvenţa astfel încât să poată fi formată şi menţinută în forma particulelor subatomice. Acestea nu sunt de fapt particule solide, desigur; sunt doar energie intenţională vibrând cu anumite frecvenţe. Nu există nicio particulă solidă. Matricea energiei fizice obligă energia să interacţioneze într-un anumit mod astfel încât ea să alcătuiască molecule. Moleculele la rân-

dul lor sunt destinate să formeze celulele din corpul tău. Aceste molecule şi celulele nu sunt particule solide, desigur; sunt constituite doar din energie intenţională oscilând la anumite frecvenţe.

Totul este de fapt aceeaşi energie. De când Einstein a publicat *Asupra unui punct de vede euristic privitor la Producerea şi transformarea luminii*, în 1905, ştiinţa cunoaşte că lumina poate fi descrisă atât sub forma unei particule, cât şi sub forma unei unde. În 1924, Louis de Broglie a descoperit că materia se comportă de asemenea atât ca o particulă, cât şi ca o undă. În aparenţă, se pare că trăim în mijlocul unei mări de unde. Probabil că emoţiile şi gândurile, se va constata, au de asemenea proprietăţi de undă.

Matricele energiei emoţionale şi mentale funcţionează în acelaşi mod ca şi matricea energiei fizice, mai puţin faptul că sunt astfel acordate încât să proceseze energii cu frecvenţe care reprezintă emoţii şi respectiv gânduri. Sunt mult mai multe matrice energetice în mintea noastră, dar de dragul simplităţii, ne vom limita la acestea trei.

ENERGIE MENTALĂ
(ENERGIA GÂNDULUI)
ENERGIE EMOŢIONALĂ
ENERGIA MASEI ASTRALE
ENERGIA LUMINII VIZIBILE
ŞI A SPECTRULUI COLOR
ENERGIE SONORĂ
ENERGIA MASEI FIZICE

Cele trei matrice energetice se afectează una pe cealaltă. Spre exemplu, dacă matricea mentală manifestă (din intenţia noastră) un gând de inadecvare, matricea emoţională va manifesta, poate cu o întârziere de câteva zile, teama de inadecvare. Matricea fizică se va încurca atunci în mod deliberat în mani-

festarea celulelor noi, formând astfel condițiile ca o boală să intre în organism, creând astfel semnificația fizică a neadecvării. Un simplu gând pozitiv poate întoarce din drum o depresie extinsă sau o boală.

Matricele însele sunt slujitoarele intențiilor noastre. Orice intenționezi să se întâmple, matricele se vor manifesta, cu condiția să le acorzi doar ceva timp. Vezi, de fapt poți avea tot ceea ce îți dorești, doar intenționând să ai acel ceva. Problema este că noi, ca și ființe umane avem aproape întotdeauna dubii (născute din credințe) care ne spun că anumite lucruri sunt de neatins sau că nu suntem vrednici să le simțim. E greșit, fiindcă totul ne este la îndemână și suntem vrednici să avem și să putem orice. Cu toate acestea, atâta vreme cât avem acele credințe sau dubii, intenția noastră va fi sabotată și vom eșua în a manifesta lucrurile pe care le dorim.

Acum, amintiți-vă răspunsurile la aceste întrebări: Este posibil să vă părăsiți corpul fizic? Da, fiindcă orice e posibil. Sunteți oare vrednici de o experiență extracorporală? Da, sunteți vrednici de a experimenta orice.

Exercițiu: Fără îndoieli

Fă-ți din aceste afirmații motourile tale ori de câte ori ai de luat o hotărâre:

„Orice e posibil."

„Sunt vrednic de orice."

Manifestare prin intenție

1. În seara asta, în vreme ce stai întins în pat, cu ochii închiși, creează-ți singur viitoarea proiecție astrală vizualizându-ți ieșirea din trup și plutirea de colo-colo. Aceasta constituie o instrucțiune directă pentru matricele energetice să ajusteze modul în care procesează energia pentru a permite desfășurarea proiecției.

2. Vizualizează şi alte lucruri pe care ţi le doreşti în viaţă. Tot ceea ce vizualizezi cu suficientă intensitate şi perseverenţă *se va* întâmpla.

3. Vizualizează cum va fi ziua ta următoare. Pentru fiecare dintre lucrurile pe care trebuie să le faci mâine, vizualizează care ar fi cel mai avantajos deznodământ pentru tine.

Exerciţii energetice

Atunci când transferul de energie prin matrice descris mai sus este reglat în mod conştient, se pot petrece lucruri ciudate şi neaşteptate. Dacă vei spori în mod intenţionat fluxul de energie prin, să spunem, unul dintre picioare, şabloanele energetice din piciorul respectiv vor fi deranjate, iar tu vei primi senzaţii de tip fizic care par să aparţină unei alte dimensiuni – ceea ce e şi adevărat.

Marţi, 2 ianuarie 2001
Atingere astrală

Mă trezesc la 4 a.m. şi hotărăsc să am o EEC. Îmi relaxez trupul şi îmi eliberez mintea. Îmi vin în continuare gânduri, aşa că mă hotărăsc să ascult un sunet. Mă conving că în curând calculatorul meu va produce un bip. Când şi dacă aud bip-ul va trebui să cobor din pat imediat. Prin urmare, este foarte important să reacţionez la sunet cât mai repede posibil. E o prostie, deoarece calculatorul nu e nici măcar pornit. Oricum, funcţionează. Mintea mea opreşte oricare alte zgomote pentru a asculta bip-ul.

O vreme, simt un curent care curge din vârful capului până în piept. Mă simt exact ca atunci când am atins un gard electrificat, doar că de data asta nu mă doare. De-aici nu mai ştiu unde să mă îndrept. Caut ajutor. Două spirite, ambele masculine, îmi vin în ajutor (s-ar putea doar să se prefacă). Îi întreb ce-aş putea să fac pentru a-mi părăsi trupul. Unul dintre

ele (cel înalt) spune: „Ar trebui să te duci să urinezi". Chiar am nevoie să fac asta, dar cred că ar fi nevoie de prea mult efort pentru a mă înapoia în starea mea actuală şi îi spun asta. El repetă: „Ar trebui să te duci să urinezi". Eu spun: „OK, mă-ntorc în cinci minute. Mă aşteptaţi?". Ei răspun: „Da". Îmi recapăt controlul asupra trupului şi merg la baie.

Mă întorc în pat, îmi eliberez mintea de ascultatul după bip şi curând sunt iarăşi lângă ei. Încerc să le vorbesc, dar ei sunt într-un soi de transă. Stau cu picioarele încrucişate, aşa cum fac unii oameni când meditează. Îi chem din nou. De data aceasta îmi răspund. Îi întreb de ce erau în transă cu puţină vreme în urmă. Ei îmi răspund că încercau să se conecteze cu mine. Îmi dau seama apoi că tipii sunt de fapt vii şi sunt angajaţi în meditaţie, la fel ca mine.

Îi întreb din noi cum să îmi părăsesc trupul. Ei spun că ar trebui „să mă relaxez şi să mă las dus". Observ că fruntea nu-mi este suficient de relaxată; era deja tensionată când ascultam bip-ul. O relaxez şi mă las dus de val. Plutesc pur şi simplu, pasiv, pe lângă orice îmi vine în minte. Mă apropii de somn. Îmi apare o viziune: şed la masa din bucătărie. Mângâi marginea mesei cu mâna dreaptă, şi pare reală! Pot să simt lemnul cu degetele. Sunt alarmat de această senzaţie, care mă împiedică să adorm. Mi se mai întâmplă lucruri asemănătoare încă de două ori în pat. Plutesc către somn şi simt cum lovesc cu piciorul drept, asemenea unui spasm. Îl simt cum se mişcă şi cum loveşte cearceafurile. Cu toate acestea, sunt sigur că piciorul meu fizic nu se mişcă nici măcar un milimetru.

Ceva mai târziu, alunec iar către somn şi îmi simt mâna stângă mângâind cearceafurile vreme de vreo 15 secunde, dar corpul meu fizic nu se mişcă. În plus, simt acele senzaţii în ciuda faptului că trupul îmi este relaxat până la extrem, în asemenea măsură că nici măcar nu-l simt. Pe urmă trebuie din nou să mă duc la baie. Când mă scol, simt o briză răcoroasă pe obrazul drept. Cele două tentative care urmează eşuează

ambele; adorm la cea de-a treia tentativă, iar la cea de-a patra nu se întâmplă nimic.

Cred că zona aceea dintre relaxarea extremă şi somn este cheia unei EEC. Trebuie să explorez zona aceea.

Senzaţii îţi spun că piciorul tău poate fi cu mult mai mult decât ceea ce, prin puterea obiceiului, te-ai obişnuit să consideri că este. Îţi spun că este un picior multidimensional, folosit pentru mers nu doar în tărâmul fizic, ci şi în întreaga creaţie, în toate dimensiunile.

Atunci când energia este pusă în mişcare, canalele de energie nonfizică din picior sunt energizate. Aceste canale energetice, comparabile cu *nadis*, canalele energetice de mult cunoscute hinduismului. Atunci când energia curge prin anumite canale energetice, poţi simţi o senzaţie asemănătoare celei a unui curent electric de intensitate medie care ţi-ar trece prin picior. Acele canale energetice nu sunt canale fizice, aşadar nici senzaţia nu este una fizică. Proiectorii astrali cunosc această senzaţie sub denumirea de *vibraţii*. Notaţi că nu este nevoie de realizarea acestei senzaţii pentru a putea proiecta în astral. Nu trebuie nici măcar să faci exerciţiile energetice, dar acestea pot să vă fie de ajutor.

Canalele de energie nonfizică au cel mai mult nevoie de şabloanele create de obişnuinţă. Găsesc un mod de a canaliza energia prin trupul tău şi rămân la el. Pentru a putea explora noi căi de a fi, proiecţia astrală de exemplu, trebuie să spargem aceste şabloane energetice ale obişnuinţei. Exerciţiile energetice sunt una dintre modalităţile în care poţi face aceasta.

Canalele energetice pe care nu le utilizăm în stare de trezie au tendinţa de a intra în amorţeală. Asemenea unui muşchi care nu e folosit, ele slăbesc şi devin ineficiente. Pentru a le trezi din acest somn, tot ce avem de făcut este să sporim în mod conştient fluxul energetic prin ele.

Exercițiu: Cerc energetic

1. În pat, noaptea, închideți-vă ochii și imaginați-vă un întreg univers de energie.
2. Absorbiți energie prin piept.
3. De acolo, ea va călători în jos către picioare.
4. Energia va ieși din corpul vostru prin tălpile picioarelor și apoi va face un arc prin aer către piept, unde va face joncțiunea cu energia din univers care vă intră în piept.
5. Păstați acest cerc de energie în funcțiune circa 20 de minute. Urmăriți cu atenție să nu vă supraîncălziți.
6. Repetați acest exercițiu în fiecare seară.

După circa 20 de minute de direcționare a fluxului energetic prin corpul vostru, s-ar putea vă simțiți ușori, să simțiți furnicături, gâdilături, să vă simțiți ușori sau chiar oarecum amețiți. Acestea sunt simptomele generate de canalele energetice inactive activate brusc. Ați modificat șabloanele energetice nonfizice din corpul vostru, și prin urmare este normal să simțiți senzații noi. Această modificare a tiparelor energetice, chiar dacă durează doar câteva ore, vă permite să *gândiți* în moduri noi. Vă permite să accesați un mod mai dinamic, mai fluid și mai deschis de a vă controla și de a vă conduce gândurile.

De ce urcă oamenii pe munți? E periculos, e frig și e foarte obositor. O fac fiindcă actul ascensiunii și cuceririi este ceva ce iese din tiparele lor obișnuite de viață, de existență. În termeni energetici, ascensiunile montane oferă o modalitate de a modifica fluxul energetic prin canale nefolosite. Noul flux energetic îi face pe alpiniști să se simtă mai vii. E drept, nu e necesar să ne riscăm viața făcând alpinism pentru a simți un nou flux energetic. Tot ce avem de făcut este să direcționăm fluxul energetic folosindu-ne mintea, pentru a atinge o stare de existență excitată similar.

Când oamenii se urcă pe munți, fluxurile energetice fizice și mentale se modifică din necesitate. Trebuie să se schimbe pentru a putea să evite să cadă de pe pereții stâncoși. În cazul proiecției astrale, nu este necesară modificarea fluxurilor. Pur și simplu trebuie să facem mai mult efort pentru a vizualiza energia nonfizică care curge prin corpul nostru.

Exercițiu: Creație prin energie

1. Închide ochii.
2. Imaginează-ți că trupul tău devine mai fluid, mai dinamic, deschis și conductiv.
3. Absoarbe energie din univers prin toate vârfurile trupului tău.
4. Vizualizează energia cum curge peste intenția ta de a deveni fluid, transformând această intenție în realitate.

Dacă vrei, poți folosi unelte care să te ajute să îți direcționezi energia. Cristalele sunt deosebit de utile. Orice tip de cristal de cuarț este bun pentru a absorbi energie intențională. Dacă ai niște cristale, e grozav, dar nu trebuie să cumperi cristale noi, dacă n-ai niciunul. Poți folosi o piatră obișnuită, o plantă ori chiar pământ. Aminteşte-ți, puterea de a direcționa energie intențională se află în mintea ta, nu într-un obiect fizic. Totuşi mintea crede adesea mai mult în obiecte fizice externe decât în propriile ei capacități. Ar putea, prin urmare, să fie mai util să îți închipui că obiectele sunt cele care canalizează energia, mai degrabă decât să susții că acest lucru îl face mintea însăşi.

Spre a optimiza fluxul de energie, trebuie să găseşti puncte de pe trup care sunt în mod special deschise afluxului de energie. Aceste puncte pot coincide cu chakrele, deoarece acestea au o concentrație ridicată de canale energetice nonfizice. *Chakra* este un cuvânt sanscrit care înseamnă „roată". O chakra este presupusă a fi un nod energetic cu rolul de a ca-

naliza energie vitală către un corp fizic. Cele şapte chakre principale sunt aliniate de-a lungul şirei spinării.

Exercițiu: Localizarea punctelor energetice

1. Închide ochii.
2. Spune cu voce tare: EU.
3. Cercetează-ți corpul căutând zone care luminează, unde simți furnicături sau par a fi în mod deosebit active atunci când rostești EU. Aceste zone au fluxuri energetice puternice.
4. Reține unde anume se află aceste zone.

Odată ce ai câteva obiecte energetice (pietrele vor fi de ajuns) şi cunoşti care sunt punctele cu încărcătură energetică puternică ale corpului tău, poți optimiza fluxul energetic prin corp. Fă următorul exercițiu odată la trezire, odată după amiaza şi încă odată înainte de culcare seara, vreme de trei zile. Acest exercițiu ar trebui să-ți pună în mişcare energia.

Exercițiu: Flux energetic individualizat

1. Întinde-te orizontal.
2. Pune un obiect energetic (cristal, piatră, plantă etc.) într-una dintre zonele în care ai detectat un flux energetic puternic.
3. Pune alt obiect energetic în altă zonă de pe corpul tău care are, de asemenea, un puternic flux energetic (preferabil nu foarte aproape de prima).
4. Închide ochii.
5. În vreme ce inspiri, vizualizează energia curgând de la primul obiect energetic, prin corpul tău, şi în afară prin al doilea obiect energetic.
6. Odihneşte-te pe parcursul expirației.

7. Continuă repetând paşii 4 până la 6 vreme de zece minute. Nu trebuie să te concentrezi. Lasă-ţi gândurile să rătăcească. Fluxul energetic se va autoregla.

8. Atunci când ai terminat, doar de amuzament, ţine-ţi palmele depărtate cam la 2-3 cm una de alta. Simţi prezenţa energiei, ca o senzaţie de căldură şi furnicături?

9. De asemenea, pune-ţi palma dreaptă cam la 1 cm înapoia cefei. Simţi o briză răcoroasă?

Tehnici de ieşire

Cea mai mare parte a proiecţiilor astrale sunt precedate de ieşirea din corpul fizic. Aceasta nu reprezintă o ieşire în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă o modificare a punctului focal al atenţiei de la corpul fizic la unul dintre corpurile tale nonfizice. Faptul că literatura mai veche despre proiecţia astrală se referă la modificarea punctului focal al atenţiei ca la *ieşire* este produs de credinţa tradiţională umană că fizicul este starea noastră naturală de a fi (ceea ce nu este adevărat). Când cercetătorii au încercat să explice în vechime fenomenul proiecţiei astrale, au presupus firesc că o anume parte a noastră ieşea din ceea ce se credea atunci a fi centrul fiinţei noastre, trupul.

Şi dacă există părţi din noi care nu sunt niciodată efectiv *în* trupul nostru, ci zboară libere pe tărâmuri nonfizice? Spre exemplu, consideraţi sinele vostru din vis ca aflându-se înăuntrul copului? Acea parte din voi nu priveşte niciodată corpul fizic. Nu aduceţi niciodată corpul vostru fizic într-un vis (ceea ce nu înseamnă că acest lucru este imposibil). Prin urmare, visele nu au loc în tărâmul fizic, afirmaţie echivalentă cu a spune că visele sunt nonfizice. Nu enevoie ca sinele tău din vis să apară vreodată pe tărâmul fizic. Ar avea sens prin urmare ca sinele tău visător să fie complet nonfizic, ceea ce înseamnă că

el nu iese niciodată din corpul fizic. Acelaşi lucru se aplică şi pentru sinele tău astral.

Când realizezi o proiecţie astrală, îţi deplasezi conştienţa de la corpul fizic către o parte din tine care deja se află în tărâmul astral. Deplasarea are loc atât de repede încât să o poţi interpreta ca pe o mişcare fizică. La urma urmei, conştienţa ta este în prezent îndreptată către fizic. O secundă mai târziu, te vei afla în astral. Impresia de mişcare fizică şi mediul cel nou rezultând de aici te pot convinge să crezi că ai ieşit din trupul tău, când în realitate nu a avut loc decât o simplă deplasare de conştienţă de la o parte a fiinţei tale către alta.

Ieşirea este un subiect dificil, complicat şi mai tare de un limbaj orientată către fizic, cu toate acestea, merită să cheltuieşti ceva timp meditând la acest subiect. Cunoscând că mecanismul conştienţei este de o importanţă fundamentală pentru găsirea adevăratei noastre naturi: Suntem oare noi fiinţe fizice capabile de a scăpa temporar de limitele acelui trup fizic, sau suntem fiinţe nonfizice capabile de a se materializa într-un trup fizic?

Duminică, 10 iunie 2001

Ieşire prin rostogolire

Sunt foarte obosit după amiaza, astfel că mă culc pe la 5 după amiază. Nu plănuiesc să proiectez astral. Îmi deschid mintea pentru comunicare telepatică. Oscilez în şi afară din Focus 10 (denumirea pe care a dat-o Robert Monroe situaţiei „trup adormit / minte trează") şi aţipesc de câteva ori. După o oră şi patruzeci de minute, mă gândesc impulsiv: „Destul, hai afară!". Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar simt o rezistenţă semnificativă în zona pieptului. Reuşesc cu greu să mă ridic cam la 45 de grade deasupra corpului meu nemişcat. Mă gândesc că ar fi mai bine să ies prin rostogolire. N-am folosit niciodată rostogolirea ca tehnică de ieşire înainte de aceasta,

aşa că ceva de dincolo mă inspiră, probabil. Mă rotesc înăuntrul corpului meu fizic.

La început cred că şi corpul meu fizic e antrenat în rotire, dar ulterior corpul meu astral se eliberează. Cad prin pat, prin podea, şi ies într-un spaţiu întunecat. Este o dezamăgire, căci doresc să proiectez înăuntrul camerei mele. Departe, în depărtare, văd o planetă ori un soi de lumină estompată şi îmi închipui că singurul lucru amuzant pe care-l pot face este să mă duc acolo. Conştienţa mea devine puţin ţeapănă şi ataşată trupului meu fizic (deşi nu mă aflu deloc lângă el), astfel că mă mai rotesc de câteva ori şi sunt din nou liber. Îmi ridic braţul drept în stil Superman şi ţâşnesc cu o viteză uimitoare către planetă. Sunt copleşit de vibraţiile şi furnicăturile extraordinare!

La jumătatea drumului către planetă, mă plictisesc. Tot mai vreau să proiectez înăuntrul camerei mele. Ştiu că un impuls vizual de la ochii mei fizici m-ar trimite înapoi în tărâmul fizic. Îmi deschid puţin ochii fizici şi apoi îi închid. Mă găsesc înapoi în camera mea. Mă rostogolesc apoi ieşind pe podea şi plutesc prin cameră vreme de câteva secunde. Experienţa se încheie apoi şi nu mai pot crea altă proiecţie astrală.

O *tehnică de ieşire* este o succesiune de acţiuni care pregătesc şi execută deplasarea conştienţei tale de la corpul fizic la acea parte a ta care se află în astral. Cea mai mare parte dintre tehnicile de ieşire sunt astfel concepute încât să deplaseze, ca din întâmplare, o parte a ta, semifizică (unii o numesc eterică). Când acea parte din tine este pusă în mişcare, ea face apel la conştienţa ta pentru asistenţă conştientă. Vei observa că aceasta are loc sub forma unui semnal distinct, dar abstract, care îţi va spune când eşti gata de a-ţi părăsi trupul.

Vei dobândi atunci mai mult control asupra părţii semifizice pe măsură ce o deplasezi. O poţi deplasa pur şi simplu voind să o deplasezi. O altă modalitate prin care o poţi deplasa este aceea de a încerca să deplasezi corpul fizic, care atunci va

fi probabil deja adormit. Deoarece corpul este adormit, tentativa ta de a-l mişca va avea ca efect mişcarea corpului semifizic.

Atunci când, intenţionat sau nu, ne deplasăm partea semifizică din noi, conştienţa noastră se refocalizează asupra ei. În cele mai multe cazuri, conştienţa nu se opreşte acolo, ci continuă către partea din noi care este complet nonfizică – astralul, de pildă.

Oricum, pentru a putea deplasa pentru început acea parte semifizică, corpul fizic trebuie să fie adormit adânc sau altfel el va fi cel care se mişcă. Vom găsi corpul „dormind adânc" în oricare dintre stările de somn, dar pentru a fi suficient de conştienţi spre a controla ieşirea, trebuie să limităm ieşirile la stările hipnagogice (de adormire) şi hipnopompice (de trezire). Din experienţa mea, starea hipnagogică, după o perioadă de somn, este cea mai benefică pentru ieşire. Aceasta poate pentru că în faza respectivă, corpul este obişnuit să predea conştienţa mecanismului de somn. Exploatăm astfel procesul natural de adormire în scopuri de proiecţie astrală. Aceasta înseamnă că trebuie mai întâi să adormim, să ne trezim şi apoi să „aproape adormim" din nou înainte de a putea aplica o tehnică de ieşire. Nu vă faceţi probleme, e mai uşor decât pare.

Ori de câte ori corpul adoarme, conştienţa este în mod automat eliberată în lumea viselor. Cu ajutorul tehnicii de ieşire, putem efectua o eliberare prealabilă a conştienţei. Singura diferenţă între cele două tipuri de eliberare este aceea că în cazul eliberării preventive (prealabile), vom rămâne conştienţi, în vreme ce conştienţa este eliberată din trup şi deplasată în partea noastră nonfizică. Există şi un alt tip de ieşire, pe care se poate conta mai puţin ca siguranţă a rezultatului, tip de ieşire numit ieşire inconştientă.

Spre a obţine o ieşire inconştientă, trebuie să vă pregătiţi pentru ieşire chiar înainte de a adormi. Puteţi face aceasta vizualizând ori afirmând ceva, ca de exemplu: „Dacă-mi văd

mâinile în vis, voi şti că visez" sau: „În noaptea asta voi avea un vis în stare de veghe", sau: „În noaptea asta îmi voi da seama că visez", sau: „În noaptea asta, misiunea mea este aceea de a-mi studia registrul Akashic în vreme ce dorm".

Adormiți apoi. Partea din voi care preia controlul pe timpul somnului, va prelua ordinele de acest tip fără a le cerceta, fiindcă mintea conştientă nu mai este acolo pentru a-i spune ce este şi ce nu este imporant. Va face tot ce poate pentru a le duce la îndeplinire. Mai târziu, în mijlocul visului, vei realiza dintr-odată că nu te afli în realitatea fizică ci într-una a visului. Vei putea alege atunci între a lăsa visul să se deruleze sau a deveni suficient de conştient pentru a prelua controlul asupra mediului tău. Aceasta se poate dovedi o alegere destul de dificilă, fiindcă raţiunea va fi adormită prea adânc ca să-ţi mai vină în ajutor să alegi ce e mai important pentru tine.

În mod tradiţional, vei avea un vis în stare de veghe, deşi este deja un loc comun faptul că mediul de vis se destramă atunci când devii conştient, făcând astfel ca experienţa să semene mai degrabă cu o proiecţie astrală decât cu un vis în stare de veghe. Diferenţa dintre visul în stare de veghe şi proiecţia astrală pare a fi greu de desluşit uneori. Oricum ai defini, proiecţia astrală şi visul în stare de veghe sunt cu siguranţă înrudite.

În această carte, ne vom ocupa exclusiv de ieşirile conştiente, pe care le vom trata în capitolul următor. Deocamdată, vom exersa câteva dintre tehnicile de ieşire „pe uscat", adică în stare de trezie fizică. Atunci când vom intra în starea aceea de ameţeală hipnagogică, tehnica de ieşire ne va fi atât de familiară, încât nici măcar starea de somn nu ne va face să ne pierdem şirul.

Exerciţiu: Ieşirea prin rostogolire

1. Pune perne alături de pat, pentru a-ţi amortiza căderea dacă vei cădea din pat.

2. Culcă-te pe pat.

3. Închide ochii.

4. Relaxează-ți trupul şi mintea cu câteva respirații adânci.

5. Roteşte-ți umărul înainte, ca şi când ai vrea să te rostogoleşti jos din pat. Nu folosi jumătatea inferioară a corpului. Foloseşte-ți doar umerii şi spatele pentru a intra în mişcarea de rostogolire.

6. Continuă rostogolirea, fără a-ți folosi picioarele, până ce aproape cazi din pat.

7. Repetă rostogolirea de câteva ori până ce vei şti cu aproximație ce muşchi foloseşti.

8. Prefă-te că eşti deconectat de corpul fizic.

9. Vizualizează că te rostogoleşti *în interiorul* corpului tău fizic, fără a cădea în afară. Foloseşte aceeaşi mişcare ca în rostogolirea de mai sus.

Dacă vei executa ultimul pas din exercițiul de mai sus în momentul în care aproape că adormi, conştiența ți se va elibera de trupul fizic şi vei suporta o proiecție astrală, distrându-te pe cinste. În plus, odată ce ai ieşit din trup, poți folosi rostogolirea pentru a te desprinde de orice atracție din partea corpului fizic.

Ieşirea prin rostogolire este cea mai simplă tehnică de ieşire pentru mine, dar fiecare proiector astral are propria preferință. Unii ar putea prefera o lovitură de picior în sus (ar fi atunci vorba de un picior semifizic) sau pur şi simplu să se ridice în capul oaselor. Ați putea avea succes pur şi simplu vizualizând că vă aflați în afara trupului. Lista tehnicilor de ieşire e fără de sfârşit, dar vom mai examina doar încă una. Aceasta foloseşte puterea minții şi este, prin urmare, destul de diferită de tehnicile în care încerci să-ți mişti trupul.

Exercițiu: PA acum!

1. Întinde-te pe pat.

2. Închide ochii.
3. Relaxează-ți trupul și mintea.
4. Îndreaptă-ți atenția la baza gâtului.
5. Adună-ți toată forța gândului în acel punct.
6. Amuțește-ți toate gândurile în așteptarea a ceva extrem de important ce va fi declarat de tine peste câteva secunde.
7. Comandă: „PA acum!". (PA este, desigur, prescurtarea de la Proiecție Astrală.)

Deoarece acest exercițiu a fost efectuat în stare de conștiență și treaz, cel mai probabil nu s-a întâmplat nimic. Totuși, în starea hipnagogică, adică atunci când ești aproape adormit, comanda ar fi avut efect imediat. Stările de somn sunt controlate din zona mentalului, astfel că orice comandă făcută folosind mintea în această stare va avea efect. Realitatea fizică din stare de trezie este de asemenea guvernată de minte. Comenzi similare vor avea efecte identice asupra ei, dacă n-ar fi credințele care ne spun ce anume putem și ce nu putem să facem folosindu-ne mintea.

Să punem totul laolaltă

În această seară veți porni într-o extraordinară călătorie de explorare. V-ați pregătit vreme îndelungată pentru aceasta (vreme de cel puțin câteva capitole). Aveți toate cunoștințele și tehnicile de care aveți nevoie. Unele dintre ele le-ați învățat din această carte sau din altele, dar sinele vostru astral a dobândit cea mai mare parte din cunoștințe în vreme ce dormeați. Pentru mulți dintre voi aceasta este prima voastră proiecție astrală conștientă și prin urmare este o ocazie interesantă și de mare bucurie. S-o păstrăm bucuroasă și prin urmare e cazul să uitați de toate temerile. Nu au niciun scop, căci n-avem de ce să ne temem. Citiți cu atenție instrucțiunile de mai jos și memorați-

le, aşa încât să nu aveţi vreo problemă în a le executa astă seară.

Exerciţiu: Proiecţie Astrală

Intenţia

1. Spune familiei să nu te trezească dimineaţa. Dacă sunt deschişi la minte, spune-le că-ţi vei părăsi trupul şi nu trebuie să fii deranjat. Dacă ai bănuieli că nu vor înţelege, spune-le că vei medita.
2. Asigură-te că opreşti orice ceas deşteptător – nu doreşti să te trezeşti prea brusc.
3. Înainte de a te culca, scrie toate lucrurile pe care trebuie să le faci mâine. Pune lista jos şi uită tot ceea ce ai scris. Lista va fi acolo şi mâine, prin urmare e inutil să ţii minte toate lucrurile acelea.
4. Cu ochii minţii, imaginează-ţi că înaintea ta se află o fântână adâncă. Aruncă-ţi toate problemele şi grijile în ea. Pot de asemenea să aştepte până mâine. N-ai nevoie de ele acum. De asemenea, aruncă în fântână şi toate grijile şi aşteptările tale cu privire la viitor, alături de toate amintirile dureroase ale trecutului. Acum, există doar prezentul. Prezentul e singurul de care ai nevoie acum. Trecutul şi viitorul pot să aştepte până mâine.
5. Spune-ţi: „Am muncit din greu pentru asta. *Merit* o proiecţie astrală"
6. Afirmă apoi: „Mă voi culca astă seară şi n-am să mă scol înainte de a fi realizat proiecţia". Nu, nu, nu! Spune cuvintele crezând în afirmaţia pe care o faci.
7. Culcă-te în pat aşa cum faci de obicei, în orice poziţie, de preferinţă singur. Nu vrei ca cineva să-ţi atingă corpul în vreme ce tu proiectezi departe de el, căci asta te-ar putea aduce înapoi. Nu-ţi strica însă căsnicia pe chestia asta.
8. Închide ochii.
9. Relaxează-ţi mintea. Las-o să se scufunde.

10. Gândeşte clar: „Intenţionez să-mi părăsesc temporar trupul". Vizualizează-te apoi stând în picioare în câmp deschis. Fă ca persoana vizualizată să-şi deschidă braţele şi să strige cât o ţine gura: „Intenţionez să-mi părăsesc temporar trupul!". Intenţia este cea care hotărăşte ce se întâmplă în tărâmurile nonfizice. Declarându-ţi intenţia, dai prin urmare dispoziţii părţilor nonfizice din tine. De asemenea, e posibil ca în societăţile umane vorbele să nu însemne mare lucru, dar în cea mai mare parte a realităţilor nonfizice, ele funcţionează asemenea unor puternice contracte verbale. Tot ceea ce spui în aceste tărâmuri nonfizice se va materializa, se va întâmpla.

Buna dispoziţie

11. Câteva respiraţii adânci te vor ajuta să-ţi relaxezi trupul şi mintea. Spune-ţi în gând în mod repetat: „Cu fiecare respiraţie devin mai relaxat".

12. Deplasează-ţi centrul gândirii imediat sub centrul pieptului. Aceasta va ajuta fluxul imaginaţiei în vreme ce, în acelaşi timp, va împiedica fluxul energiei gândurilor să curgă către cap, partea trupului asociată gândirii analitice şi raţiunii. În cursul acestei prime călătorii astrale, nici raţiunea şi nici logica nu-ţi vor fi necesare, şi cu siguranţă nu vei avea nevoie să analizezi ce ţi se întâmplă. Invocarea minţii analitice s-ar putea să te aducă înapoi în trupul tău, căci s-ar putea să devină tare confuză. Mintea raţională va presupune rapid, deşi incorect, că eşti în pericol de a fi rănit fizic, dacă eşti eliberat din corp. Această teamă, sau mai degrabă panică, îţi va întrerupe brusc proiecţia. E clară deci importanţa lipsei de analiză. Nu este necesar să înţelegi ce se întâmplă decât după ce te-ai înapoiat în trup. Până atunci lasă-te dus de val.

13. Dintr-un punct în piept, simte dragostea pentru Pământ şi pentru toţi locuitorii săi. Aminteşte-ţi ceva ce iubeşti enorm. De exemplu, gândeşte-te ce minunat este să te afli lângă un pârâiaş care clipoceşte şi să inspiri aerul primăverii. Ia sentimentul de dragoste pe care aceasta îl generează în pieptul tău şi

radiază acea iubire în toate direcțiile. Un sentiment de dragoste îți va garanta o experiență pozitivă în tot ceea ce faci, inclusiv în proiecția astrală.

Vizualizare și afirmație

14. Vizualizează că stai în picioare într-o poiană deschisă în pădure. Vizualizează aceasta cât poți de intens. Intrările senzoriale provenind de la poiană ar trebui să fie cel puțin la fel de intense ca și cele ce provin de la corpul fizic.

15. Vizualizează razele de soare lovindu-ți picioarele. Căldura le relaxează.

16. Afirmă-ți ție însuți în mod repetat: „Astă seară voi proiecta astral". Persoana din poiană este cea care afirmă aceasta, nu persoana care se află în pat. Continuă această afirmație cât durează vizualizarea (adică, până adormi).

17. Căldura soarelui se răspândește în sus pornind de la picioare prin întregul trup, relaxându-ți mușchii pe măsură ce se răspândește.

18. Vântul se întețește prin poiană. O briză caldă îți mângâie fața. Simte briza.

19. Vezi iarba verde vălurindu-se sub briză.

20. Simte aroma distinctă a pinilor ce înconjoară poiana.

21. Vizualizează-te plimbându-te prin poiană. Atinge iarba, scoarța copacilor, și orice altceva îți apare în față.

22. Continuă să te vizualizezi plimbându-te prin poiană în vreme ce adormi.

23. Te poți trezi din când în când în cursul nopții. De fiecare dată când te trezești, continuă să te vizualizezi plimbându-te prin acea poiană în timp ce adormi la loc. De asemenea, repetă afirmația: „În noaptea asta voi proiecta astral".

Ieșirea

24. Aproape de zori, te vei trezi într-o stare mentală ușor confuză, parcă plutind. S-ar putea să simți că mintea ți-e ușor desincronizată față de corp, ca și când mintea n-ar putea prelua controlul asupra corpului. E posibil să ai simultan senzații

asemănătoare unor vibraţii sau bâzâituri în minte, fiecare vibrând la o frecvenţă diferită. Îţi va fi greu să le îmbini în vibraţia unică necesară pentru gândire coerentă.

25. Continuă să vizualizezi şi lasă-te să te apropii încă puţin – dar fără a adormi complet – de somn. Senzaţia de plutire va spori.

26. Vei primi un semnal distinct din partea corpului care-ţi va spune că e gata să te elibereze.

27. Aplică o tehnică de ieşire. De exemplu, împinge umărul drept înainte pentru a obţine momentul necesar pentru a te rostogoli ieşind din corp. Deoarece corpul fizic e deja adormit, umărul tău semifizic va fi cel ce se va deplasa. Conştienţa ta se va roti în interiorul corpului vreme de o secundă şi apoi va ieşi din corp prin partea stângă. Dacă nu merge, împinge-ţi înainte umărul stâng şi ieşi prin partea dreaptă.

28. Distracţie plăcută în astral.

Dacă nu-ţi iese din prima....

Dacă n-ai reuşit să-ţi părăseşti corpul fizic în cursul exerciţiului anterior, nu dispera. Nu te îndoi de capacităţile tale de a proiecta în astral, deoarece orice fiinţă din universul fizic poate face asta, inclusiv tu. Uneori trebuie să mai insişti, o proiecţie astrală merită cu siguranţă efortul. Nu renunţa. O să reuşim să te scoatem din corpul tău imediat.

Primul lucru pe care vreau să-l faci este să estimezi cât de intensă a fost vizualizarea în cursul exerciţiului anterior. Cheia proiecţiei astrale folosind această tehnică este intensitatea vizualizării. (Prin intensitate, în acest caz, vreau să spun bogăţie şi detalii ale informaţiilor senzoriale oferite de vizualizare. Nu mă refer în niciun caz la viteza cu care s-au succedat evenimentele în cursul vizualizării.)

În cazul unei vizualizări optime, ar trebui să pierzi orice fel de noţiune referitoare la trupul tău fizic care este întins în

pat. Toată atenția ta ar trebui să fie focalizată asupra poienii imaginare în care te plimbi. Singurul mod în care poți face asta este să intensifici informația senzorială provenind de la acea poiană, astfel încât tot ceea ce vezi, atingi și miroși în poiana aceea să fie copleșitor. Sentimentul să fie că sunt mai intense și mai bogate în detalii decât ar fi informațiile senzoriale provenind de la lumea fizică. Evident, nu trebuie să-ți deplasezi complet atenția de la corpul fizic în vreme ce proiectezi, dar desigur asta ajută.

Exercițiu: A doua încercare

1. În noaptea asta în pat, cu ochii închiși, repetă vizualizarea poienii însorite din exercițiul anterior, dar de data aceasta cu intensitate extremă (adică bogăție a viziunii, auzului, gustului, mirosului și atingerii).
2. Plimbă-te vreme de câteva minute în respectiva poiană, atingând diversele obiecte.
3. Afirmă în mod repetat: „În noaptea asta voi PA".
4. Vizualizează o gaură enormă în pământ în centrul poienii. Diametrul ei ar trebui să fie suficient de mare pentru a putea intra în ea zece mașini.
5. Mergi până la marginea gropii și privește în jos. Groapa e atât de adâncă încât nu-i poți vedea fundul. Continuă pe adâncime de mii de mile.
6. Strigă „Geronimo!". și sari în gaură.
7. Gaura e atât de largă, încât nu trebuie să-ți faci griji că i-ai putea lovi pereții.
8. Simți rezistența aerului în vreme ce accelerezi în cădere. Aerul îți biciuiește fața și întregul corp în vreme ce treci prin el.
9. De asemenea, simți senzația de gol în stomac. Dacă nu e acolo, vizualizeaz-o.
10. Continuă vizualizarea căderii în gol în vreme ce adormi.

11. De fiecare dată când te trezeşti în cursul nopţii, vizualizează căderea prin gaură din nou, în vreme ce adormi. Afirmă de asemenea în mod repetat: „În noaptea asta voi PA".

12. După câteva runde de trezire în timpul nopţii, vizualizare şi adormire din nou, vei simţi o senzaţie de plutire în vreme ce aluneci spre somn vizualizând. Vei fi atunci gata pentru a ieşi din corp.

13. Rostogoleşte-ţi conştienţa afară din corp, aşa cum ai face dacă te-ai rostogoli din pat şi ai cădea pe podea.

Dacă tot n-ai reuşit să proiectezi astral, nu te descuraja. Treci „înapoi pe cal" şi încearcă din nou. Mie unuia mi-a luat mai multe luni de antrenament intensiv până am reuşit să proiectez astral pentru prima dată, dar, pe de altă parte, n-am folosit această tehnică excelentă. Fiecare persoană are diferite puteri şi, prin urmare, proiecţia astrală e mai uşoară pentru anumiţi oameni; totuşi uşoară sau grea, abilitatea de a proiecta astral se dobândeşte, nu uita că proiecţia astrală este o abilitate care poate fi învăţată şi cultivată. Încearcă în continuare şi vei reuşi. E doar o chestiune de timp până ce te vei putea bucura de lumile aflate dincolo de fizic.

Din nou, pentru numeroşi proiectori, cel mai mare obstacol în calea obţinerii unei stări propice pentru proiecţia astrală este lipsa de intensitate a vizualizării lor. Indiferent cât de tare încearcă, nu pot face ca vizualizările lor să fie suficient de mari. Vizualizarea nu le dă nimic înapoi. Nu are propria ei viaţă aşa cum ar trebui. Vizualizarea devine o muncă asiduă şi prin urmare, întreaga sesiune de proiectare în astral este văzută mai degrabă ca muncă şi nu ca distracţie şi amuzament, aşa cum ar trebui. Problema aici nu este că proiectorul este lipsit de capacitatea de a vizualiza corect. Fiecare dintre noi poate vizualiza, fiindcă toţi avem imaginaţie. Problema este că proiectorul încearcă prea tare.

Vizualizarea este un joc. N-ar trebui luat prea în serios. Dacă proiectorul îl ia prea în serios, atunci vizualizarea va închide partea imaginară a minții sale, blocând astfel însuși mecanismul vizualizării. Singura soluție de a evita aceasta este desigur aceea de a vizualiza un loc sau eveniment pe care proiectorul le consideră distractive și interesante. Dacă ți-ai găsit pasiunile în exercițiile anterioare, ar trebui să ai deja o imagine destul de clară asupra a ceea ce ți se pare că ar reprezenta amuzament. Alege doar una dintre pasiuni și construiește o vizualizare pe baza acelei teme. De exemplu, dacă îți place să faci cumpărături, atunci e șansa ta să mergi la mall în minte și să cumperi toate acele lucruri pe care altfel nu ți le-ai putea permite.

Exercițiu: A treia încercare

1. Continuă să faci exercițiul pentru proiecție astrală în fiecare noapte până ce reușești să ieși din trup.
2. Doar pentru diversitate, și pentru amuzament, înlocuiește poiana cu un mediu vizualizat pe care îl găsești amuzant și interesant. De exemplu, dacă îți plac submarinele, atunci vizualizează că te plimbi printr-un submarin. Dacă îți place viața dintr-un mare oraș, atunci vizualizează o plimbare printr-un oraș mare. Lasă-ți creativitatea să lucreze.
3. Asigură-te că atingi obiecte. Nu lăsa nimic să scape degetelor tale imaginare. Imaginează-ți că sensibilitatea vârfurilor degetelor tale a sporit de zece ori.
4. Continuă vizualizarea și afirmația „Astă seară voi Proiecta Astral" până ce adormi.
5. De fiecare dată când te trezești repetă vizualizarea și afirmația pe măsură ce adormi din nou.
6. Atunci când te vei trezi la ora obișnuită, petrece cam două minute citind despre proiecții astrale.
7. Culcă-te la loc și repetă vizualizarea în vreme ce adormi.

8. Când te trezeşti data următoare, repetă vizualizarea şi afirmaţia în vreme ce adormi la loc.
9. În vreme ce adormi vei intra într-o stare ciudată de plutire.
10. Rostogoleşte-te şi ieşi din corp.

Tehnică simplificată de proiecţie astrală

În următoarea menţiune din jurnal folosesc tehnica mea obişnuită (cea explicată în capitolul precedent) mai puţin vizualizarea şi afirmaţia. Este o tehnică de proiecţie astrală mai „din mers", căci necesită mai puţină pregătire. Sunt de părere că este o tehnică excelentă. Ne scuteşte de efortul vizualizării. Proiecţia astrală nu are nevoie de o jumătate de zi de pregătire. Asta m-a împiedicat din când în când să proiectez: Tehnica mea obişnuită are nevoie de mult prea mult timp, iar vizualizarea aferentă are nevoie de prea multă energie.

Duminică, 10 august 2003
Proiecţie astrală simplă

Citesc din Seth: Vise şi proiecţii ale conştienţei *de Jane Roberts. Seth sugerează următoarea tehnică de proiecţie astrală: 1. Inducerea unei transe de mediu în indiferent ce doreşti. 2. Găseşte-ţi eul interior. 3. Imaginează-ţi acest eu interior ridicându-se. 4. Va surveni un moment în care vei simţi că identitatea şi conştiinţa se vor retrage în mod clar din organismul fizic. 5. Expulzează-te printr-un efort de voinţă cu o mişcare rapidă.*

Mă gândesc: „Chestia asta o să meargă, dar mi-ar trebui ore întregi să intru în transa de mediu, aşa că o să fac ceea ce fac întotdeauna: o să mă culc astă-seară şi când mă trezesc, mă voi împinge afară aşa cum sugerează Seth în vreme ce adorm din nou". La urma urmei, starea hipnagogică este o stare de transă.

Înainte de a mă culca, mă întreb de ce n-am mai proiectat astral de mai bine de o lună. Am sentimentul că nu progresez. Am sperat să-mi dezvolt intuiția și alte facultăți, dar am sentimentul că dezvoltarea mea psihică stagnează. Privesc apoi la Barb cum doarme liniștită. Seninătatea ei mă face să îmi dau seama că abilitățile mele psihice evoluează, dar modificarea subconștientului cuiva e un proces lent, care durează. Dar progresez. Obțin o oarecare liniște a minții din această concluzie. E amuzant cum progresul vine abia atunci când nu mai suntem nerăbdători.

În cele din urmă adorm, la 1 dimineața, după ce privesc tavanul vreme de 2 ore. Când mă trezesc în puterea nopții, îmi amintesc să „împing" conștiența afară. Împing, și iar împing, dar nu se întâmplă nimic. Mă gândesc: „Bah! Nu mege chestia asta", și hotărăsc să renunț și să mă întorc la somn.

Visez că sunt împreună cu un grup de persoane. Starea de spirit generală e foarte plăcută. Mă simt bine în compania lor. Oare aceasta este o privire asupra vieții mele la nivel sufletesc? E și un profesor care ne învață pe toți. După o vreme se încheie orele. În vreme ce plec către lumea exterioară a viselor, profesorul îmi spune: „Și acum să nu uiți să-ți împingi conștiența afară". Replic: „Nu voi uita".

Când mă trezesc la 6 dimineața, îmi amintesc de promisiune. Împing conștiența spre exterior în vreme ce păstrez atenția îndreptată către tavan, ca și când aș fi acolo, încercând să-mi privesc corpul aflat în pat. După doar câteva secunde, trupul meu pare să cadă de pe mine. Ciudat, nu pare ca și când mi-aș părăsi trupul, așa cum simt de obicei. Mi se pare mai degrabă că trupul meu mă părăsește pe mine. Poate că adoarme, mă gândesc. Nici nu-mi vine să cred cât e de ușor! Conștiența mea e liberă de trup, dar încă legată de el. Am acele furnicături familiare „afară din trup" peste întreaga mea conștiență. Încerc să mă ridic în capul oaselor de câteva ori

dar nu pot rupe legăturile cu trupul. Încerc să mă rostogolesc, dar nici asta nu merge.

Mă gândesc apoi că, de câte ori ies prin rostogolire ajung într-o lume autocreată, iluzorie. Poate că dacă pur şi simplu îmi comand să ies, voi proiecta undeva mai aproape de lumea fizică, sau undeva similar ei. Comand o vreme, apoi încep să recapitulez ce voi face odată ce ies: Să întâlnesc nişte spirite care mă pot învăţa căile astralului, şi să văd dacă pot să mă apropii de planul fizic. Recapitularea aceasta e importantă fiindcă ştiu că atunci când părăsesc complet corpul, amintirile vieţii zilnice îmi vor fi inaccesibile dacă nu le recapitulez chiar înainte de ieşire. Dar când termin recapitularea, starea de proiecţie astrală este încheiată, iar eu mă găsesc din nou înapoi în corp.

Deşi nu am reuşit să-mi părăsesc pe deplin corpul, sunt foarte satisfăcut de această sesiune. Am învăţat o tehnică rapidă şi simplă de proiecţie, cu ajutorul profesorului din vis.

Recomand această tehnică simplificată oricărui proiector. Este mai puţin eficace decât tehnica descrisă mai devreme, dar e nevoie de mult mai puţin efort. Alege-o pe cea care se dovedeşte mai potrivită pentru scopurile tale; e nevoie de siguranţă sau de simplitate? În orice caz, pentru a folosi această tehnică simplificată, e nevoie să ai experienţă în starea hipnagogică. Dacă folosim starea hipnagogică ca starea de ieşire în transă, avem nevoie să înţelegem exact când să aplicăm fiecare pas din tehnică. Acestă experienţă este uşor de dobândit: Tot ce ai de făcut este să observi ce se petrece în minte în fiecare noapte, când adormi.

Exerciţiu: Tehnică simplificată de proiecţie astrală

1. Înainte de a te culca, spune-ţi: „Când mă voi trezi în cursul nopţii sau dimineaţa, îmi voi reaminti să încerc tehnica de proiecţie simplificată".

2. Culcă-te aşa cum o faci de obicei. Nu e nevoie de pregătiri speciale.

3. Când te trezeşti în cursul nopţii, nu te mişca deloc. Nu-ţi deschide ochii.

4. Relaxează-ţi corpul.

5. Relaxează-ţi mintea. Las-o să se scufunde.

6. Concentrează-ţi conştienţa în piept.

7. Întoarce-ţi atenţia asupra aerului de sub plafon. Încearcă să detectezi orice fel de mişcare sau sunet acolo (aceasta e doar o diversiune pentru minte).

8. Prefă-te că o parte din tine se află deja acolo, în vreme ce altă parte, conştienţa din pieptul tău, este aproape de corp.

9. Din partea din tine care se află sus în tavan, întoarce-te şi priveşte trupul de jos.

10. Încearcă să faci conştienţa din pieptul tău să apese în afară şi în sus către partea din tine care este agăţată de tavan. Imaginează-ţi că cele două vor să se unească.

11. Rămâi aproape de tavan, privind în jos către corp şi apăsând în sus din piept, simultan. Permite corpului tău să adoarmă oricând, dar nu da prea mare atenţie corpului.

12. Dacă mica ta diversiune a fost suficient de captivantă, vei rămâne treaz în vreme ce trupul tău adoarme. Vei fi atunci eliberat din trup.

13. Dacă eşti încă legat de trupul adormit, aplică o tehnică de ieşire. Rostogoleşte-te în interiorul corpului (nu ieşi prin rostogolire încă) pentru a putea rupe legăturile. Încearcă să porunceşti: „Ieşi acum!". Dacă nici asta nu te ajută să ieşi, încearcă să te apeşi către creştetul capului. Ca ultimă încercare, rostogoleşte-te afară!

Realitatea proiecţiei astrale

După prima proiecţie astrală, întrebarea pusă de fiecare persoană crescută şi educată într-o societate de tip occidental

este: „A fost real sau proiecția astrală a avut loc doar în mintea mea?".

Răspunsul la această întrebare este: Da. A fost reală *și* a avut loc doar în mintea ta. Când simțim realitatea fizică în stare de trezie, nu o simțim direct. În loc de aceasta, ceea ce simțim este de fapt *percepția* noastră asupra realității fizice. Această percepție nu există decât în mintea noastră. Percepția asupra realităților astrale o simțim în același mod. Prin urmare, atât fizicul cât și astralul au loc în mintea noastră.

Întrebarea în sine este eronată. Ea presupune că ceea ce are loc în minte se află în afara realității. Adevărul e contrar celor afirmate mai sus: Ceea ce are loc în minte decide ce anume este realitatea pentru mintea respectivă. Ceea ce se întâmplă în mintea ta *este* realitatea ta. Realitatea este ceva ce *creezi* cu gândul și cu intenția, nu ceva ce ți se întâmplă. De fapt, este foarte probabil să nu existe o lume exterioară. E posibil ca tot ceea ce a existat vreodată să fi fost creat în interiorul unuia dintre noi. Materia fizică ar putea fi un produs exclusiv al minții. Cercetările viitoare în fizică cuantică ne-ar putea îndrepta către această direcție neliniștitoare.

Fie că accepți astralul ca real sau nu depinde de credințele tale. Realitatea este un concept subiectiv. Mulți oameni sunt de părere că astralul este ireal. Mulți alții cred că este real. Numeroși alții cred că tărâmul fizic este real și unii cred că fizicul este ireal. Toate punctele de vedere sunt corecte. Avem asemenea dificultăți în a ne pune de acord asupra a ceea ce este real și ireal deoarece încercăm să ne impunem unii asupra altora sistemele de credințe. Suntem aproape disperați în a găsi sau a face pe cineva să confirme că avem o înțelegere solidă a realității. Ceea ce nu ne dăm seama însă este că realitatea este suficient de subiectivă pentru a putea încorpora toate credințele asupra acestui subiect.

Nu există vreo definiție oficială a cuvântului *real*. Nu știm cum să deosebim un obiect real de unul ireal, altfel decât

subiectiv. Prin urmare, măsura realității trebuie din nefericire redusă la credințe. Este destul de simplu: Dacă crezi că astralul e real, este real. Dacă crezi că este ireal, atunci e ireal. Te poți induce în eroare ori într-un sens ori în altul. Poate că cea mai corectă abordare este de a păstra un punct de vedere neutru, în vreme ce încercați cât mai multe experiențe astrale. În timp, experiențele tale astrale vor forma o credință cu privire la realitatea astralului.

Deoarece realitățile fizică şi astrală trăiesc ambele în mintea noastră, ele vor răspunde nivelului nostru de credință în ele. Dacă credeți că sunt reale, ele vor deveni o parte importantă a vieții voastre. Dacă credeți că sunt ireale, atunci rolul jucat va fi semnificativ mai mic. Credințele tale îți guvernează realitatea. Foarte probabil, dacă încetezi să crezi că fizicul este real, acesta se va fragmenta în bucățele şi va dispărea.

În mintea ta, totul este posibil. Nu trebuie să îți categorizezi experiențele ca reale sau ireale. Categorisirea poate fi mai mult obstructivă decât de ajutor, deoarece vei cântări continuu dacă ceea ce trăieşti este aplicabil realității. Dacă doreşti să creezi o experiență fizică, fă-o pur şi simplu. Dacă doreşti să creezi o experiență astrală, fă-o şi atât. Depinde de tine dacă doreşti să le distingi între ele în funcție de cât de reale crezi tu că sunt.

Provocări personale pentru proiector

Aşadar acum ai văzut astralul. Credințele tale se vor modifica, puțin câte puțin, pe măsură ce subconştientul tău confirmă noua experiență. Sistemul tău de credințe se va deschide pentru a face loc acestei noi frontiere. Unele credințe vechi vor muri, iar altele se vor schimba. Pe măsură ce fac aceasta, ți se vor deschide noi uşi. Noi posibilități despre cum ți-ai putea trăi viața ți se vor înfățişa automat. Foarte posibil, viața ta nu va mai fi niciodată aceeaşi. Lasă acest proces subconştient să-şi

urmeze cursul. Nu-ți analiza prea mult experiența, dar păstreaz-o vie amintirea a ceea ce s-a întâmplat.

Împărtășirea experiențelor tale

Posezi acum o cunoaștere pe care mulți oameni nu o au. Dacă alegi să împărtășești cu alții această cunoaștere, vei putea constata că vor reacționa cu neîncredere sau chiar cu resentiment. Reacțiile lor depind de deschiderea și flexibilitatea minții lor. S-ar putea să le oferi cunoștințe care nu concordă cu sistemele lor de credințe. În subconștientul lor, ei își dau seama că informația pe care le-o pui la dispoziție ar putea să le deranjeze propria viziune asupra realității, chiar să le zguduie din temelii întreaga existență. S-au străduit vreme de decenii să-și construiască un complex de credințe despre cum funcționează realitatea și acum tu amenințî să demontezi tot ceea ce ei au construit. Sistemul lor de credințe intervine și-i obligă să nege, conteste și să uite ceea ce le spui tu.

De teama cunoașterii și a schimbării pe care ea o reprezintă, apărarea sistemului lor de credințe vrea să te discrediteze și să te ridiculizeze astfel încât să te poată elimina. I-ar putea forța chiar să te privească ca pe un lunatic care are nevoie de asistență psihiatrică. S-ar putea distanța de tine sau și-ar putea construi un zid de protecție care să împiedice și alte idei deranjante să ajungă la ei. Aceasta este o reacție naturală. Se tem că le vei deranja viețile pe care au muncit atât de greu să le stabilizeze. Într-un cuvânt, nu pot face față versiunii tale de adevăr.

Reacția lor de neîncredere este de înțeles. Când am descoperit prima dată proiecția astrală am fost foarte uimit. Nu auzisem niciodată de ceva asemănător. Era oare posibil să-mi fi trăit toată viața ignorând ceva atât de fundamental pentru ființa noastră, cum ar fi abilitatea de a traversa realități? Dacă ar fi posibil să ne părăsim trupurile, cu siguranță părinții mei sau

altcineva apropiat m-ar fi învățat cum să fac asta. Ori poate era un secret?

Puțină vreme după aceea, am realizat că EEC era o chestiune delicată. Nu te lauzi prietenilor: „Hei, băieți, ghiciți ce-am făcut azi de dimineață! Mi-am lepădat trupul fizic şi m-am dus să-i vizitez pe extratereştrii de pe Europa, ştiți voi, al patrulea satelit al lui Jupiter în ordinea mărimii. Erau la un grătar – un grătar vegetarian". Dacă faci asta, ai toate şansele să te trezeşti fără prieteni, şi poate într-o cameră cu pereții capitonați. Acesta, presupun, e motivul care îi împiedică pe oameni să vorbească despre asta şi împiedică răspândirea cunoştințelor despre proiecția astrală.

Ar trebui să ştiți că nu e nevoie să convingeți pe nimeni altcineva de ceea ce ați simțit. Nu e responsabilitatea voastră să-i convingeți pe ceilalți de adevărul nou-formatelor voastre credințe (da, interpretarea pe care voi o dați experiențelor nu formează altceva decât nişte convingeri care oglindesc în măsuri diferite adevărul). Puteți să le oferiți şi altora cunoştințele voastre, dar depinde de ei să şi „mănânce" ceea ce le gătiți voi. Sau cum spune proverbul, poți duce calul la apă, dar n-ai cum să-l faci să bea. De fapt, nici n-ar trebui să insistați ca ei să se împărtăşească din nou-găsita voastră cunoaştere. Ar fi o violare a supremației lor.

Ei sunt ființe puternice, capabile de a se îngriji de propria viață. N-au nevoie să le arăți tu calea deoarece calea ta ar putea să nu fie şi calea lor. Nu doresc cunoaşterea ta, deoarece indiferent cât de imposibil de trăit ar putea părea la suprafață viețile lor, în adânc ei au totul sub control. Ei sunt unde sunt fiindcă au ales să fie acolo şi au făcut asta dintr-un motiv anume. Cine suntem noi să desfacem toată munca asiduă pe care au depus-o pentru a ajunge acolo unde şi-au dorit?

În cele din urmă, nu contează dacă te cred sau nu. Vor ajunge la concluziile lor şi în ritmul lor, cu sau fără intervenția

ta. Alegerea între a accepta sau a nega este un drept de care se bucură orice ființă.

Obiceiuri de somn

Nu doar ceea ce comunici li se urcă pe sistem unora. Tehnica de proiecție astrală folosită aici profită de procesul de somn. Folosindu-l, obții cunoștințe neprețuite despre ceea ce se întâmplă când dormim, şi odată cu această cunoaştere apare dorința de a petrece mai mult timp în starea de somn. Pe cale de consecință, vei constata că petreci perioade de timp neobişnuit de lungi dormind, proiectând sau pur şi simplu visând. De aceea, ceilalți vor crede că eşti leneş sau chiar nesimțit.

Somnul şi-a pierdut din importanță în societatea modernă. Cea mai mare parte a oamenilor dorm doar fiindcă corpurile lor au nevoie de odihnă. Dincolo de aceasta, ei consideră somnul o risipă de vreme. Cu toate acestea, în timpul somnului efectuăm cele mai importante activități. În cel mai rău caz, somnul poate fi considerat o poartă către alte dimensiuni, de unde ne luăm inspirația şi ideile creative pe care le folosim în viața de zi cu zi. N-a fost întotdeauna astfel însă. Amerindienii, de exemplu, credeau că visul este viața adevărată, iar trezia este o simplă pauză sau întrerupere a vieții adevărate. Nu e tragedie mai mare decât eliminarea acestei culturi şi pierderea cunoaşterii lor referitoare la somn.

De înțeles, oamenii condiționați de această atitudine detrimentală despre somn vor dori să vă scape de obiceiurile voastre de leneşi. Din nefericire nu prea aveți şanse să-i convingeți cât de mult apreciați somnul. Nu intenționează să-şi schimbe credințele despre zi şi noapte decât dacă dobândesc experiențe efective referitoare la ce le poate oferi somnul. O credință este un lucru periculos atunci când nu le oferă altora libertatea de alegere. În orice caz, nu vă simțiți jigniți de insistența lor. Înțelegeți mai bine de unde vin şi ce credințe despre somn au.

Proiecția v-a speriat? Dacă s-a întâmplat așa, e perfect normal. Va mai trece ceva vreme până să întâlnesc o persoană care nu s-a speriat să-şi iasă din minți când simțul realității i-a fost întors pe dos. Şi eu am fost îngrozit pe parcursul primei mele scurte proiecții. De fapt, am intrat în panică.

Trebuie să vă spun că teama pe care ați încercat-o poate face mult rău. Așa cum se spune, *n-avem a ne teme de nimic afară de teama însăşi.* Proiecțiile nu sunt dăunătoare în vreun fel. Dovada o constituie faptul că ați proiectat şi sunteți încă bine sănătoşi. Singurul mod în care puteți fi răniți este dacă permiteți fricii să vă controleze viața. În afară de asta, nu are sens să vă temeți de experiența proiecției astrale. De ce v-ați teme de capacitățile voastre, de natura voastră, de propriul vostru sine?

Joi, 25 ianuarie 2001

Blocat de teamă

Când merg la culcare în noaptea urmând primei mele proiecții astrale, simt o durere ascuțită în stomac. Îmi ia ceva vreme să îmi dau seama care e cauza. Se pare că subconştientul meu a asociat experiența astrală înspăimântătoare de noaptea trecută cu actul de a adormi. El crede că dacă încep să adorm, s-ar putea să am aceeaşi experiență, care este ceva ce el vrea să evite. Ca urmare, subconştientul meu îmi creează dureri pentru a mă ține treaz. E neacceptabil. Nu pot sta treaz veşnic.

Poruncesc subconştientului meu să elimine noua regulă. Îi explic că nu e nimic dăunător în experiența respectivă. Dovada acestui fapt e că am rămas nevătămat. Îi spun de asemenea, într-o manieră mai puțin politicoasă, că îmi mai doresc experiențe astrale şi că indiferent cu ce vine n-are să mă

oprească. Îi spun că nu mă doboară doar pe mine, ci şi pe el cu aceste reguli stupide. Ce să vezi: durerea dispare imediat.

Exerciţiu: Afirmaţii

Pentru a putea gestiona teama, redă afirmaţiile înregistrate în capitolul *Afirmaţii*, în fundal, întreaga zi:

„Eşti o fiinţă nelimitată."

„Poţi face orice îţi pui în minte."

„Meriţi un număr nesfârşit de experienţe astrale."

„Observi tot ce se întâmplă în mintea ta pe parcursul somnului."

„În noaptea asta vei proiecta în astral."

„Eşti legat la tot şi toate."

„Totul e legat la tine."

„Vălul minţii e ridicat."

„Universul are grijă de tine fie că eşti înăuntru ori în afara trupului fizic."

„Îndreaptă-te în direcţia universului şi urmează-i curgerea. Ai încredere că te duce în direcţia bună."

Dacă pe parcursul primei proiecţii ai simţit teamă, subconştientul tău va construi probabil o bună apărare împotriva viitoarelor tentative de a proiecta. Apărarea aceasta e pentru protecţia ta sau cel puţin aşa crede subconştientul tău. Trebuie să demontezi în mod conştient această apărare. Poate chiar produce durere fizică, dacă încerci să proiectezi din nou. În cazul meu, o durere de stomac sfâşietoare. Dacă se întâmplă aşa ceva, stai relaxat şi confirmă că durerea este creată de subconştientul tău şi că nu e nimic în neregulă cu corpul tău fizic.

Dacă cedezi fricii şi încetezi să mai practici proiecţia astrală, teama se va înrădăcina şi mai adânc în subconştient pe măsura trecerii timpului. Dacă renunţi la proiecţia astrală, laşi teama să îţi guverneze deciziile pentru tot restul vieţii. În câţiva ani, teama de a-ţi părăsi trupul va fi o parte substanţială a vieţii

tale. Atunci va fi foarte dificil de dizolvat. De aceea, cel mai bun moment de a lupta cu frica este acum, înainte de a fi de necontrolat. Înapoi în şa imediat – adică, continuă să exersezi proiecţia astrală în ciuda fricii.

Exerciţiu: Destrămarea fricii

Înaintea următoarei tale proiecţii astrale, fă din nou acest exerciţiu de destrămare a fricii:

1. Închide ochii.
2. Relaxează-ţi mintea.
3. Deplasează-ţi centrul gândirii în centrul pieptului tău.
4. Crează o mică perlă de dragoste în centrul pieptului tău.
5. Lasă iubirea să radieze din acea perlă în toate direcţiile.
6. Lasă dragostea să scalde totul în jurul tău. Cum te simţi? Au încetat grijile şi temerile?

Efecte secundare psihice

De când am început să practic proiecţia astrală, au început să se întâmple lucruri ciudate. Se pare că, cu cât practic mai mult, cu atât mai mult mi se dezvoltă simţurile subtile, deschizându-mă către intuiţie şi către abilităţi similare.

Luni, 25 iunie 2001

Clarvedere la prânz

Pregătesc masa de prânz. Iau o farfurie din dulap şi în cap îmi răsare un gând: „Dacă scap farfuria, se va sparge de podea". Gândul pare a fi al meu. Lucrul ciudat e că nimic nu pare să mă fi condus către el: Dintr-odată gândul e acolo, neinvitat. Pun ceva mâncare pe farfurie şi o încălzesc în cuptorul cu microunde. Când iau farfuria din cuptorul cu microunde mă gândesc: „Aş face bine să ţin farfuria cu ambele mâini ori altfel s-ar putea s-o scap pe jos". Sunt îngrijorat că

aș putea scăpa farfuria pe jos și nu pot înțelege de ce. Apoi mă gândesc: „Ce e cu mine? N-o să scap nimic. Nu scap niciodată nimic!".

În drum spre masă, farfuria se rupe în două (procesul de încălzire a produs probabil o crăpătură în ceramică), iar hrana cade pe podea. Acum am câte o bucată de farfurie în fiecare mână și o expresie idioată pe față. Sunt parțial uimit de gândurile avute înainte de accident, parțial dezamăgit că mâncarea îmi e risipită, dar cel mai tare sunt furios că nu mi-am ascultat intuiția.

Uneori se deschide o fereastră către altă lume. E doar o aruncătură de privire, guști scurt, o lume ce se află dincolo de înțelegerea minții raționale. Dacă aceasta e adevărata casă a sufletelor noastre nu știu, dar știu că e accesibilă, și singurul lucru care ne împiedică să pășim în ea este sistemul nostru de credințe limitativ. Atunci când luăm contact cu acea lume, mintea rațională începe să explice ceea ce vede în termeni convenționali, și atunci când nu poate explica ceea ce vede, neagă experiența și închide fereastra către acea lume. În timp și cu practică, părți mai subtile ale inteligenței noastre vor înlocui mintea rațională în această interacțiune.

Luni, 12 noiembrie 2001

Lumină albă strălucitoare în camera mea

Mă trezesc dimineața devreme. Camera este încă întunecată. Nemișcat în pat, îmi curăț ochii de murdăria adunată în cursul nopții. Dintr-odată, un fulger de lumină albă, strălucitoare. Durează o secundă. Arată la fel ca farul unei mașini, dar cu o deschidere mai mare. Sursa de lumină trebuie să se afle în interiorul camerei, fiindcă perdelele sunt închise și nu aud niciun sunet de mașină trecând prin apropiere.

După aceea, mă întreb ce-o fi însemnat fulgerul. Poate vreo entitate care a vrut să-mi arate că nu sunt singur. Sau poate vreme de o clipă am văzut dincolo de lumea fizică, iar

eul meu mi-a închis fereastra imediat ce şi-a dat seama ce făceam. Sau poate ar trebui să declanşeze vreo amintire despre ceva ce trebuie să fac. Sau poate am ceva la ochi ori la creier.

Luni, 12 noiembrie 2001

Văd prin pleoapele închise

Acum câteva zile, în cursul unei tentative de EEC, am putut privi prin pleoapele închise. N-am mai reflectat atunci la asta, deoarece părea natural. Puteam să văd tavanul prin întuneric.

Dacă la momentul respectiv foloseam ochii astrali sau pe cei fizici, rămâne un mister. Nu mi s-a părut la acel moment că conştienţa mea fusese extrasă din trupul fizic, ceea ce mă face să mă gândesc că fie că direct din starea de trezie a minţii este disponibilă o facultate nonfizică de vedere, ori ochii fizici sunt capabili de mult mai multe decât am descoperit până în prezent.

Duminică, 9 decembrie 2001

Gândul unei călăuze

Pornesc calculatorul şi plec la baie. Îmi amintesc apoi că trebuie întotdeauna să pornesc monitorul înaintea calculatorului altfel monitorul va fi desincronizat. Mă gândesc: „Oh, nu, acum trebuie să mă aplec şi să deconectez cablul de la monitor, şi pe urmă să-l cuplez la loc ca să funcţioneze corect. Ce plictiseală". Aud apoi un gând: „S-ar putea să fie mai puţin de lucru decât crezi". Mă gândesc că s-ar putea să fie una dintre călăuzele mele care-mi spune să nu-mi fac griji, aşa că nu-mi fac. Când mă întorc de la baie şi pornesc monitorul merge perfect.

Într-o zi în care eram departe unul de celălalt, Barb şi cu mine am decis să proiectăm astral în casa ei. Deşi n-am avut o ieşire prea grozavă din trup, am reuşit totuşi să percep dormitorul ei în mod corect, când m-am vizualizat plutind înăuntrul

lui. Iată mai jos un extras dintr-o discuție pe Internet din ziua următoare:

Joi, 12 ianuarie 2002

Percepție la distanță

Barb: Era vorba că vii aici noaptea trecută.

Magnus: Am fost acolo, dar eram încă treaz.

B: Pe bune? Vreau detalii!

M: Și tu erai trează, așa cred.

B: Și ce făceam?

M: Erai așezată pe spate nu într-o parte?

B: Eram pe spate, de obicei dorm pe burtă, dar aseară încercam să te „absorb".

M: Cuvertura era până la nivelul brațelor, nu până la bărbie?

B: Da!

M: La început am avut impresia că ai o armată de perne sub cap. Pe urmă a apărut doar una. Albă.

B: O, Doamne, da! Era o armată de perne, dar le-am mutat. Începuse să mă doară și capul. Și altceva? Văzut, auzit și simțit?

M: Am plutit deasupra ta o vreme, apoi m-am odihnit lângă tine. Tu te-ai întors și ai privit către mine la un moment dat.

B: Aveam mâinile cu palmele în sus și te-am simțit, mai mult către dreapta mea... sau, mai puternic în dreapta mea. Te-ai așezat în dreapta mea?

M: Prima dată m-am așezat în stânga ta, apoi în dreapta, fiindcă din nu știu ce motiv era mai ușor (de vizualizat).

B: Era mai ușor fiindcă acolo voiam eu să fii, și la un nivel foarte jos, undeva, tu știai asta. Te-am simțit... pe tine sau în orice caz pe cineva... dându-mi părul la o parte de pe față.

M: Hei, chiar te-am tras de păr. Tare! Și e posibil să-l fi și periat.

B: Nu m-a durut, dar am simţit, foarte tare. De ce m-ai tras tare de păr?

M: Fiindcă n-ai reacţionat la periere. Poţi să-ţi descrii tunsoarea?

B: Nu e prea mult de descris, de fapt. Lung, aproape până la nivelul baretei de la sutien. Aproape o lungime, blond, semiondulat.

M: Am avut impresia că era înnodat sau aşa ceva.

B: Era de fapt, tras în spate, prins la spate cu un „pieptene". Dar mai târziu, am scos pieptenele. Era prea inconfortabil să dorm cu el.

M: Parcă televizorul tău era la picioarele patului?

B: Aşa şi e.

M: Fixat în perete sau aşezat pe o masă?

B: Masă.

M: Bun. O chestie amuzantă. Am plecat şi m-am întors de câteva ori. De două ori am nimerit în dormitorul altcuiva. Tare stânjenitor.

B: Erau... într-o... postură compromiţătoare?

M: Un cuplu în vârstă în pat. Citeau, mi se pare.

Sâmbătă, 1 iunie 2002

Bănuţi norocoşi

Barb şi cu mine ne plimbăm. Găsim un bănuţ pe stradă. Barb spune: „Am găsit un bănuţ ieri şi încă unul astăzi. Sunt bănuţi norocoşi dar doar dacă îi găseşti cu stema în sus. Trei este un număr magic". Continuăm să ne plimbăm, cotim după un colţ şi găsim un al treilea bănuţ pe stradă! Şi ăsta are stema în sus.

Mai 2003

Moneda de zece cenţi

Barb şi cu mine suntem iarăşi lefteri. Tot ce ne-a mai rămas e o mână de mărunţiş. Intrăm într-un soi de brutărie

economică. Au o ofertă, cinci pâini pentru trei dolari şi ceva. Când ajungem la casă aflăm că ne lipsesc vreo şapte cenţi. Ce stânjenitor. Barb iese la maşină să caute pe sub scaune, dar nu-s prea mari şanse să mai găsească ceva fiindcă deja am curăţat maşina de fiecare bănuţ pe care l-am putut găsi. Fără vreun motiv aparent, îmi întorc privirea către podea şi găsesc o monedă de zece cenţi zăcând acolo, holbându-se la mine. Moneda aia nu era acolo până acum! Cu umilă mulţumire, o ridic şi plătesc pâinea noastră cea de toate zilele.

Uneori poţi obţine informaţii despre evenimentele viitoare cu simţurile psihice subtile. Adesea nu ştii cum sau de unde ai primit informaţia. Pare ca şi când gândurile ţi-ar răsări în cap, fără motiv. Desigur însă, există o cauză, iar cauza acea este faptul că suntem capabili să simţim lumea din jurul nostru în mult mai multe moduri decât credem în mod obişnuit.

Vineri, 6 septembrie 2002
Premoniţie

Barb, Jazz şi cu mine ne plimbăm prin Parcul Lewisville din Vancouver. Miroase a zmeură. Mă opresc şi caut, dar nu găsesc. Fir-ar să fie, mi-era aşa de poftă de nişte zmeură. Continuăm în josul potecii şi dăm peste tufişuri de zmeură! Apoi, după ce-mi umplu gura, simt impulsul de a-mi întinde braţele şi de a imita un avion cu elice. „Brrrruuuaaaaooom!" Câteva secunde mai târziu, un avion cu elice zboară peste capetele noastre. În vreme ce mergem cu maşina către casă dinspre parc, remarc faptul că norii arată exact la fel ca şi cei din desenul animat The Simpsons. *O secundă mai târziu, cineva de la radio menţionează personajul Ralph din* The Simpsons.

Octombrie 2002
Vis precognitiv

Visez o vizită la o ghicitoare ţigancă. Îmi spune că am să călătoresc în alt oraş unde voi întâlni o femeie, pe care o voi

recunoaşte după o carte de tarot pe care mi-o va da. Femeia îmi va spune şi ea, la rândul ei, ceva ce n-am să cred, dar cu toate acestea, este adevărat.

Patru luni mai târziu, Barb şi cu mine ne-am mutat în Tucson, Arizona. Nu planificasem mutarea în momentul visului meu. Într-o zi, întâlnim o femeie fără adăpost care a fost alungată din rezervaţia sa de indieni de către conducătorii tribului pentru că obţinuse un ordin de restricţie împotriva soţului său indian care o trata abuziv. Acum cerşeşte la intersecţie împreună cu cei doi copii ai ei banii necesari ca să locuiască la un motel. Ce om ar alunga copiii din casa lor?

Femeia, al cărei nume este Sue, îmi spune despre norii chimici de pe cer. Se presupune că unii dintre conducătorii noştri poluează în mod conştient aerul cu substanţe radioactive şi cu alte otrăvuri. Nu prea ştiu ce să cred. De ce oare şi-ar otrăvi conştient populaţia? Cine oare ar face aşa ceva? Cum pot dormi noaptea? Trebuie să admit totuşi că ceea ce credeam a fi dâre de condensare ale unor motoare de avion sunt distribuite pe întreg cerul, paralele şi în unghiuri drepte una faţă de cealaltă. Rămân acolo ore întregi în vreme ce dârele de condensare sunt risipite de vânt în câteva minute. Dârele acestea sunt create de ceea ce par a fi avioane militare. N-am văzut niciodată un avion de linie făcând aşa ceva.

Când ştirile TV anunţă că proporţia cazurilor de cancer printre copiii din Tucson este superioară celei a restului ţării, nu mai ştiu ce să cred. Oare cauza să fie dârele chimice sau radioactive?

Sue şi cu mine ne găsim un interes comun: Carlos Castaneda. Înainte de a ne despărţi, Sue îmi dăruieşte ultima lui carte, Roata timpului. *Imaginaţi-vă surpriza mea în clipa în care am descoperit că are o copertă ce seamănă unei cărţi de tarot.*

Cercul 3
Gândiți-vă pașii

Simțiți cum mintea afectează astralul și învățați să-i folosiți puterile creative.

E întotdeauna ciudat să ne dăm seama că realitatea fizică vă reține prea puțin, comparativ vorbind, că puteți evada din ea cu atâta ușurință, că e mai degrabă ca un celofan transparent și strălucitor decât ca o stâncă solidă ori ca lemnul. Poți intra și ieși din ea, trece prin ea și te poți înapoia, fără să lași vreo urmă. Și totuși lumea pare atât de coerentă și de neîntreruptă atunci când te afli în corp și concentrat asupra lui.

Jane Roberts, *Seth:*
Vise și proiecția conștienței

Bun venit în cel de-al treilea cerc al *Proiecțiilor astrale și naturii realității!* Până acum, veți fi avut probabil măcar o proiecție astrală, așa că nu veți avea vreo problemă în a înțelege subiectele pe care doresc să le discut acum. În acest Cerc, vom explora natura astralului. Până acum, am evitat în mod deliberat să descriu opinia mea despre modul în care arată și funcționează astralul, fiindcă n-am dorit să creez anumite așteptări din partea voastră. Așteptările afectează puternic percepția cuiva și interpretările date experiențelor astrale.

Este, cu toate acestea, momentul acum să investigăm ce se întâmplă pe parcursul unei proiecții astrale. Pentru a deveni proiectori iscusiți, avem nevoie de această cunoaștere. Amintiți-vă că trebuie să vă formați propria înțelegere asupra As-

tralului, pe baza propriilor voastre experienţe. Luaţi ce puteţi din subiectele parcurse în acest Cerc, dar numai dacă se potrivesc propriilor voastre experienţe.

Nevoi de creştere

Mediile noastre astrale sunt foarte individualizate. Unii proiectori astrali povestesc că au văzut lumi similare lumii noastre, alţii vorbesc despre lumi de neconceput pentru raţiunea noastră. Unii întâlnesc oameni de tip obişnuit, alţii vorbesc despre îngeri ori spiriduşi. Varietatea experienţelor ce pot fi suportate în astrale e năucitoare. Ca oameni, suntem instruiţi să credem în termeni fizici, astfel că evaluăm această enormitate astrală. Dacă suntem nenorocoşi, ajungem la concluzia că astralul nu este un loc real, doar o creaţie a imaginaţiei noastre; dacă suntem norocoşi, vom concluziona că astralul nu este fizic şi ca urmare nu poate fi înţeles în termeni fizici. Prin urmare noţiunile de *real, loc* şi *doar* nu se aplică în astral.

Metalumea

Având în vedere toate obiectele şi gândurile care apar în astral, astralul trebuie să fie o *metalume*: un tărâm în care lumile sunt create şi nimicite cu o clipire din ochi sau păstrate o eternitate, fiecare lume având propriile sale obiecte şi creaturi unice. Un simplu gând, venind dintr-o conştienţă, produce apariţia unei noi lumi în această metalume. Gândurile provoacă de asemenea crearea de fiinţe şi de obiecte care populează această nouă lume. Poate chiar şi universul nostru fizic îşi are rădăcinile în astral, creat de un gând astral iniţial şi păstrat de gândurile tuturor entităţilor ce locuiesc fizicul.

Motivul pentru care diferiţi proiectori astrali relatează întâlniri diferite este acela că ceea ce au văzut este ceea ce ei înşişi au creat. Astralul, fiind o metalume, va crea sau va atrage

orice doreşte să vadă sau să simtă o minte anume. Din această teorie, putem vedea importanţa noastră ca şi creatori în fizic şi în astral.

Starea noastră de spirit ne formează gândurile, care la rândul lor formează lumea noastră curentă. Urmând această idee, ajungem la această regulă simplă: Schimbaţi-vă pe voi înşivă, iar mediile astral, al visului şi fizic se vor modifica. Mintea unui om încarnat este complexă, conţinând mai multe straturi de intenţii conştiente şi inconştiente. Fiecare dintre aceste straturi au o idee diferită despre ceea ce este în interesul nostru: ca urmare, fiecare are idei diferite despre ce doreşte să vadă în astral, sau oriunde altundeva, la urma urmei.

Atrăgătorul

Pentru proiectorul novice, o parte a minţii care rezidă în subconştient devine adesea dominantă şi preia rolul de creator. Acest lucru se întâmplă în mod natural. Suntem atât de obişnuiţi să lăsăm subconştientul să ne călăuzească în fizic – ne conduce când mergem, alergăm, conducem sau facem altceva ce considerăm automat – încât nici măcar nu punem sub semul întrebării faptul că încearcă, de asemenea, să ne călăuzească în astral. O parte a subconştientului ştie prea bine cum să manevreze astralul deoarece îşi petrece cea mai mare parte din timp acolo. Din nefericire, aceasta nu este partea care conduce.

Partea din subconştient care conduce este ceva ce eu numesc *atrăgătorul* – o parte a minţii care atrage sau creează exact situaţiile de care ai nevoie pentru a avansa ca şi spirit. Motivaţia sa este intenţia divină, conformându-se ţelului nostru primordial, acela de a avansa prin experienţă. Prin urmare, ceea ce vedem în astral este ceea ce *avem nevoie* să vedem, după părerea atrăgătorului. Spre exemplu, dacă atrăgătorul consideră necesar să mă pună într-o situaţie care îmi ameninţă viaţa astfel încât să mă facă să îmi dau seama că viaţa mea pe planeta

Pământ este prea prețioasă pentru a fi irosită pe un job care mă face nefericit, atunci va face asta oricând are ocazia. Sunt destule ocazii pentru aceasta în astral, deoarece acolo poate fi creat orice.

Poate va crea un balaur care aruncă flăcări sau o banană ranchiunoasă. Posibilitățile sunt infinite. Ceea ce el alege să creeze astfel ca eu să întâlnesc, depinde de ce fel de persoană sunt şi de ce anume trebuie să parcurg la un moment dat. Va fi unic, în sensul că atrăgătorii altor persoane vor crea ceva diferit, mai apropiat de personalitatea acestora.

Desigur, atrăgătorul nu trebuie să creeze o situație ce aduce amenințare vieții. Fiecare persoană dispune de o mulțime de obstacole în calea libertății pe care trebuie să le recunoască şi să le înțeleagă, iar posibilitățile de a le recunoaşte în astral sunt la fel de nesfârşite ca şi varietatea de obiecte care pot fi create.

Atrăgătorul este, de asemenea, activ şi în fizic. Ați observat, fără îndoială, că sunteți pus în situații şi apar persoane exact atunci când aveți nevoie de ele. Poate odată, când erați fără un ban în buzunar, s-a întâmplat să câştigați la loterie sau cineva s-a oferit să vă împrumute bani. Sau poate derbedeul ăla vă sâcâia în şcoală, iar acum, privind înapoi, vă dați seama că sâcâiala lui era exact ce aveați nevoie pentru a creşte ca persoană. Cu toate acestea, fizicul este o lume care se modifică încet. Timpul necesar pentru a manifesta un derbedeu în astral este de mii de ori mai rapid decât în fizic. De aceea numesc astralul „Autostrada autoperfecționării".

Creştere din experiențe nonfizice

Lumea viselor manifestă de asemenea obiecte foarte rapid. La fel ca şi în astral, oferă ocazii pentru dezvoltare spirituală. Ceea ce este interesant cu privire la vise, însă nu sunt entitățile pe care le întâlneşti sau specificitățile situațiilor, ci

modul în care *reacţionezi* la acele situaţii. Atrăgătorul te pune rapid în situaţii de vis care îţi arată unde trebuie să intervii pentru a depăşi următorul obstacol spiritual. Modul în care reacţionezi la o situaţie din lumea viselor este aproximativ acelaşi cu modul în care ai reacţiona într-o situaţie similară din lumea fizică. Gândeşte-te la lumea viselor ca la un laborator, în care comportamente care n-ar putea fi acceptate în lumea fizică, sunt tolerate. Dacă după trezire consideraţi că v-aţi comportat prost într-un vis, atunci ştiţi cam ce anume din voi are nevoie de atenţie. (Nu vă chinuiţi prea tare însă; nimeni nu poate fi rănit în vis.) Şi toate acestea mulţumită atrăgătorului!

Pe măsură ce timpul de zbor în astral creşte, învăţăm cum afectează mintea astralul, şi în cele din urmă putem să încetăm a transfera controlul creaţiei atrăgătorului. O altă modalitate de a pune problema este aceea că dorinţa de a explora activ astralul creşte mai mult decât dorinţa de a învăţa pasiv, care este modul de învăţare al atrăgătorului. Există multe minuni de privit în astral, şi nu dorim ca atrăgătorul să se interpună în calea noastră în vreme ce noi explorăm lucrurile acelea.

Există un număr incomensurabil de lumi în astral. Dacă vom categorisi aceste lumi în conformitate cu durata lor de viaţă, putem spune că sunt două tipuri principale: tranzitorii şi persistente. Lumile tranzitorii au viaţă scurtă, lumi temporare în care poţi crea orice. Obiectele apar şi dispar după toanele gândurilor tale. Lumile permanente sunt cele care există înainte ca tu să poţi proiecta în ele şi care există şi după ce tu le părăseşti. Obiectele au o durată de viaţă mai lungă.

Într-o lume tranzitorie tipică, tu eşti singura fiinţă care o locuieşte. Ca atare, lumea va răspunde doar la intenţiile tale. O lume permanentă poate fi locuită de milioane de fiinţe. Aparenţa lumii permanente este ţinută în loc de intenţiile, credinţele şi gândurile fiinţelor astrale care o locuiesc. Simplul număr al gândurilor „cheltuite" asupra lumii respective perpetuează existenţa acesteia. Dacă o fiinţă încetează să se mai gândească

la lume, există în continuare milioane care continuă să se gândească la ea. De aceea lumea este persistentă. Dacă toate fiinţele ce o locuiesc ar înceta să se gândească la acea lume, lumea ar deveni tranzientă.

Lumile tranziente şi persistente sunt superficiale, în aceea că ele sunt controlate de gândurile noastre. Obiectele din interiorul lor sunt pur şi simplu forme-gând. Nivelurile mai adânci ale astralului nu sunt atât de uşor afectate. Acestea constituie fundaţia pe care sunt create lumile superficiale. Este foarte dificil să ajungi la nivelurile mai profunde, dacă nu înţelegi exact cum reacţionează la gândurile tale lumile superficiale.

Fără această înţelegere, demersul explorator va fi stânjenit căci ne vom împiedica în obiectele superficiale pe care mintea noastră le creează pentru noi. Cu timpul, vom prelua controlul asupra minţii noastre, încetând astfel crearea de obiecte superficiale. Nu vom avea apoi nicio problemă în a detecta şi a atinge nivelurile profunde ale astralului.

Îmblânzirea minţii

Aşa cum am menţionat în secţiunea anterioară, mintea ta este regizorul mediului tău astral. Tot ceea ce poţi concepe, poţi şi crea. Veştile proaste sunt că mintea subconştientă este marele maestru al concepţiilor, pentru orice, de la frumuseţi care-ţi taie respiraţia până la coşmare oribile, şi creează aşa ceva continuu dacă n-o îmblânzeşti.

Exerciţiu: Opreşte lumea

1. Închide ochii.
2. Încetează să te mai gândeşti vreme de un minut. Nu încerca să amuţeşti gândurile individuale. Opreşte întreg procesul de gândire.

3. Rămâi cufundat în acest vid complet vreme de un minut.
4. În starea curentă, ai control complet asupra minții tale.
5. Repetă acest exercițiu în fiecare zi.

Replici astrale ale spațiilor fizice

Atunci când suntem liberi în astral, ne găsim adesea pentru început în ape necunoscute. Reacția noastră ar putea fi confuzia. În mod conştient, ne interogăm simțurile noastre fizice, obişnuite, în căutare de informații, ceea ce e acelaşi lucru cu a cere subconştientului să ne spună cum arată împrejurimile locului în care ne aflăm, deoarece simțurile noastre sunt acum gestionate de subconştient. Subconştientul caută apoi în împrejurimi şi găseşte că ochii, urechile şi simțul tactil nu funcționează.

Subconştientul nu poate înțelege situația, aşa că ne informează despre aceasta. În mod evident subconştientului nu-i place să fie confuz, astfel că e foarte posibil să ne stimuleze să intrăm în panică. Avem acum de ales conştient între a intra în panică, a ne speria, a încerca încă odată să simțim spațiul înconjurător, ori a ne păstra cumpătul şi a avea încredere că lucrurile vor merge bine în cele din urmă.

Vom alege cel mai probabil una dintre primele două alternative (panica sau teama) în cursul primelor câtorva proiecții, dar atunci când în cele din urmă vom reuşi să ne controlăm temerile, vom putea controla mai bine situația. Vom începe atunci să insistăm încăpățânați că *trebuie* să existe un soi de „împrejurimi" care să poată fi simțite. Din moment ce suntem obişnuiți cu un flux constant de informații provenind de la simțurile noastre corporale, ne aşteptăm în mod „automat" ca acest serviciu să ne fie asigurat, chiar atunci când călătorim în afara tărâmului fizic. Nu putem accepta faptul că simțurile noastre fizice au încetat să ne mai asigure informații.

Ceea ce se întâmplă în continuare este esențial pentru cunoașterea căilor astralului. În cursul căutării de informații despre mediul ambiant, imaginația noastră va alege cea mai vagă urmă de gând conștient sau subconștient și va căuta apoi foarte asiduu prin amintirile noastre conștiente sau subconștiente orice amintire asociată ce descrie un spațiu fizic. Atunci când găsește una – și găsește întotdeauna, căci mințile noastre sunt pline de amintiri ale diverselor locuri din spațiul fizic – imaginația va crea acest spațiu ca mediu astral pentru noi. Spre exemplu, atunci când proiectăm, dacă avem vreun gând subconștient cu privire la camera fizică din care am efectuat proiecția, mintea noastră subconștientă va crea o replică astrală a acelei camere ca noi s-o experimentăm. Drept rezultat, mintea noastră subconștientă nu mai este confuză, deoarece cauza acestei confuzii, lipsa informațiilor senzoriale, este eliminată. „Excelentă soluție!", spune subconștientul. Cu toate acestea, e posibil ca ceea ce ni se oferă să nu fie ceea ce ne dorim noi, deoarece mintea noastră conștientă va fi foarte confuză cu privire la natura spațiului înconjurător: este acesta spațiul fizic ori o replică astrală a acestuia.

Astralul nu opune rezistență la acest act de creație. Replica astrală va fi uimitor de detaliată și sentimentul va fi că este exact ca și un spațiu fizic, cu deosebirea că putem pluti în aer, trece prin mobilier și pereți, și putem crea în mod conștient orice obiecte suplimentare dorite. În replica astrală, ni se va părea că ochii și urechile noastre fizice sunt încă active, însă aceasta e doar încă o modalitate de a face mintea subconștientă să se simtă confortabil. Simțurile fizice se află încă în corpul fizic, acolo unde conștiența noastră nu se află.

Sâmbătă, 30 noiembrie 2002

O EEC zgomotoasă

Procedez la o regresie de memorie în căutarea a orice ar putea semăna unei răpiri de către extratereștri ori a unui ecran

de protecţie al vreunei amintiri ce se referă la vreo experienţă de acest tip. Nu găsesc nimic, însă în vreme ce încep să aţipesc, subconştientul meu intră în dialog cu un extraterestru dintr-o altă dimensiune. Nu mă gândesc la ciudăţenia evenimentului, deoarece doar mintea mea conştientă, care este pe punctul de a adormi, îl percepe ca neobişnuit. Discuţia continuă vreme de ore întregi, şi nu sunt niciun moment complet adormit ci rămân suspendat undeva în starea hipnagogică.

Mă trezesc scurtă vreme şi mă hotărăsc să am o experienţă extracorporală. Fac ceva ciudat cu mintea mea. Nu ştiu cum mi-a venit ideea, dar mi se pare că e ceea ce trebuie să fac. Mi se pare că „trag" de conştienţă, de parcă ar fi gumă de mestecat, prin spatele capului, în vreme ce capul pare să freamăte. Conştienţa se întoarce înapoi în cap, ca elasticul unei praştii.

Simt că mai e cineva prezent. Presupun că e Barb. Vreau s-o ajut să iasă şi ea din corpul ei. Mă gândesc către ea: „Hai s-o luăm înaintea timpului". Accelerez curgerea timpului prin conştienţa mea (să nu mă-ntrebaţi cum am făcut asta). Timpul curge acum mai repede decât normal. Curge chiar mai repede decât poate să se descurce corpul meu, corp care rămâne în urmă. Simt evenimente care i se vor întâmpla corpului meu fizic cu câteva secunde în viitor: O particulă de praf care n-a căzut încă îmi aterizează pe piept. Simt un spasm muscular pe care încă nu l-am avut.

Conştienţa mea este încă deformată, întinsă din corp, timpul e deformat în timp, şi o uşoară rostogolire mă face să cad din corp. Plutesc. Încerec să-mi amintesc ce plănuisem să fac câtă vreme voi fi afară din corp. Fac apel la o procedură de amintire care e cumva gestionată de o parte din mine care se află încă în corp. Ca urmare, îmi recapăt simţirea asupra corpului şi încep să sar între punctul meu de proiectare a conştienţei şi corp. Îmi amintesc că am plănuit să vizualizez un cântec să văd dacă învie în astral. Mă gândesc la câteva me-

lodii, dar niciuna nu se transformă în ceva autosusţinut. Toate rămân simple melodii.

Plutesc în cameră, dar nu-mi pot aminti că am proiectat din cabană. N-am idee cum trebuie să arate camera. Prin urmare, nu pot crea o replică astrală a camerei aşa cum fac de obicei. Mă simt stânjenit. Sunt atât de obişnuit să fiu undeva încât a fi nicăieri îmi produce senzaţia că m-am rătăcit şi mă simt confuz. Acestea nu sunt veşti deloc proaste, deşi nu îmi dau seama de asta în momentul respectiv. Am transformat procedura subconştientă de creare a mediului astral într-un efort conştient. Aceasta este o realizare extraordinară, cel puţin pentru mine. Puterea creaţiei este la dispoziţia mea conştientă. Aceasta poate însemna doar că încep să-mi stăpânesc mintea.

Aleg să recreez studioul din Vancouver, deoarece bănuiesc că de acolo am proiectat (ceea ce nu e de fapt adevărat). Nu-mi pot aminti cum arată. Am trăit acolo vreme de şase luni, dar în prezent nu mai am nicio amintire referitoare la cum arăta. Acest blocaj al memoriei trebuie să aibă vreo legătură cu mecanica proiecţiei. Cred că ar trebui să existe acolo ceva ce arată ca un bar şi desigur, curând cad în şi prin materia astrală solidă a unui bar din lemn. În spaţiul fizic nu există niciun bar. Simplul fapt de a ghici că acolo se află un bar a şi creat barul în astral.

Îmi vine ideea că, dacă fac suficient zgomot, Barb îl va auzi în lumea fizică din stare de trezie. Acesta va fi un bun experiment pentru a vedea dacă sunetul din astral poate ajunge în fizic. Plutesc în bucătărie şi încep să deschid şi să trântesc uşile de la frigider. Evident, nu-mi amintesc amplasamentul fizic al frigiderului fiindcă acesta nu s-a aflat niciodată în bucătărie, dar îmi amintesc că are uşă dublă. Acest lucru mă face să mă întreb de ce unele amintiri sunt accesibile din astral în vreme ce altele nu. Fac un zgomot teribil trântind în mod re-

petat uşile frigiderului. Fac atât de mult zgomot, că Barb care doarme în mica mea lume astrală se trezeşte şi urlă: „Taci!".

Revin în corpul fizic. Umerii mei fizici se mişcă de parcă ar trânti în continuare uşile. Realizez că mă aflu în cabana din Arizona, nu în studioul din Vancouver. Barb se trezeşte la scurt timp după aceea şi, când o întreb, îmi spune că n-a auzit zgomote nici în lumea fizică şi nici în vis.

În cursul acestei experienţe extracorporale mi-a fost atât de teamă, că mi se făcuse greaţă. Mi se întâmplă foarte rar să mă tem în cursul unei proiecţii. Frica derivă din teama mea dacă se va petrece vreodată un asemenea eveniment, de a găsi un extraterestru prezent fizic în dormitorul meu noaptea. E un eveniment pe care îl doresc şi de care mă tem în acelaşi timp. M-am înapoiat din proiecţie aproape terorizat, dar am reuşit să împrăştii frica cu ajutorul iubirii. Am verificat totuşi fiecare colţişor al cabanei.

Atunci când am trecut prin procedura automată de creare a unei replici astrale a unei camere de câteva ori, realizăm că împrejurimile astrale pe care imaginaţia le-a creat pentru noi, în ciuda faptului că arată şi le simţim convingător, nu se află în spaţiul fizic efectiv, ci într-o replică astrală a acelui spaţiu, creată din amintirile pe care le avem noi despre acel spaţiu. Am putea numi această replică astrală o iluzie, dar la urma urmei toate lumile astrale create în aceeaşi manieră ar trebui să fie de asemenea iluzii, inclusiv lumea fizică. Aşadar, la urma urmei, cea mai mare parte din ceea ce ştim despre Creaţie este o iluzie. Pe cale de consecinţă, cuvântul *iluzie* îşi pierde semnificaţia. Ce rămâne este un set de lumi care pur şi simplu *sunt*. Nu le mai putem clasifica drept reale şi nici ca iluzorii.

Odată ce realizăm că trecem prin lumi astrale create de propria noastră minte subconştientă cu ajutorul imaginaţiei, putem îmblânzi subconştientul şi prinde procesul automat de creare a mediilor astrale încă din faza incipientă. Putem face aceasta pur şi simplu înţelegând cum funcţionează subconşti-

entul nostru şi să-l obligăm prin voinţă să înceteze să mai creeze replici astrale. Când acest lucru este realizat, vom proiecta pur şi simplu într-un gol astral. Aceasta este meta-lumea care înconjoară lumile astrale. De acolo, putem explora liber orice lumi astrale create de alte fiinţe sau investiga nivelurile mai adânci ale astralului.

Cu toate acestea, îmblânzirea subconştientului poate să nu fie un proces atât de simplu. Există idei şi modele de gândire care pur şi simplu nu vor ceda. Se vor interpune în calea eforturilor noastre de a atinge vidul astral. Dacă se întâmplă acest lucru, trebuie să regresăm prin amintiri şi timp pentru a găsi cauza (adesea o traumă) modelelor de gândire obstructive, astfel încât să le vindecăm. Se poate spune că, într-un fel, trebuie să ne curăţăm propria casă din astral, înainte de a putea vizita căminele astrale ale altora. Această vindecare ne eliberează nu doar în astral, ci şi în vieţile noastre fizice, care devin mai limpezi şi mai libere.

Dependenţe

Când aud cuvântul *dependenţă,* mintea mea îmi arată imagini ale unor oameni fumând un pachet de ţigări pe zi sau ale vreunui nefericit obligat să trăiască în stradă fiindcă trebuie să-şi cheltuiască toţi banii pentru a-şi satisface nevoia de narcotice. Dar dependenţele nu trebuie să fie atât de severe. O dependenţă este pur şi simplu un impuls sau o dorinţă căreia mintea noastră conştientă este incapabilă măcar să-i reziste, fără a mai pune la socoteală să o şi controleze. Ca atare, trebuie să construim un sistem complex de credinţe care înconjoară respectiva dependenţă. Aceste credinţe ne ajută să prevenim interferenţa comportamentului adictiv în viaţa noastră, în vreme ce în acelaşi timp nu mai trebuie să facem faţă respectivei dependenţe. Problema acestui tip de soluţie este că aceste cre-

dinţe ne complică viețile şi ne împiedică să fim cei ce suntem cu adevărat.

Dependențele au multe forme şi dimensiuni. Pot apărea sub forma unei slăbiciuni pentru ciocolată ori a unei idei fixe cu privire la modul în care se presupune că trebuie să interacționăm cu alți oameni. Doar creativitatea noastră ne limitează forma şi severitatea unei dependențe. În orice caz, independent cât de nesemnificativă este o dependență, ne poate face probleme în astral. Astralul este foarte sensibil la ceea ce se întâmplă în interiorul minții noastre. Dacă ceva iese de sub control în mintea noastră, atunci mediul nostru astral şi comportamentul nostru astral vor ieşi de sub control. Independent cât de inofensivă poate părea în fizic o dependență, ne poate produce probleme serioase în astral.

Aspirăm să călătorim cu cât mai puține piedici posibile, dar dependențele reprezintă piedici. Când călătorim în mediul fizic, folosim credințe sociale şi morale pentru a suprima impulsurile sau poftele de tip adictiv, însă în astral, acest lux nu ne mai este pus la dispoziție. În astral, suntem asemenea unor cărți deschise, incapabili să suprimăm vreo parte din noi. Ca urmare, trebuie să ne tratăm dependențele înainte de a ne aventura nestânjeniți în astral.

Exercițiu: Identificarea dependențelor

1. Pentru a determina dacă aveți o dependență, listați toate posesiunile şi realizările pe care le considerați importante în viața voastră.

2. Pentru fiecare dintre elementele listei, întrebați-vă:

- **„Simt cu adevărat că trebuie să am / să fac acest lucru?“**
- **„Simt că dacă nu reuşesc această întreprindere, nu voi fi în stare să rezist rezultatului?“**

• **„Simt că indiferent dacă am / reuşesc acest lucru, voi fi la fel de bun, fericit, valoros şi preţios cum sunt acum?“**

(Indicatori recomandaţi de Ken Keyes)

Dacă la prima sau a doua întrebare aţi răspuns pozitiv, iar la ultima negativ, atunci aveţi o dependenţă. În acest caz, marcaţi acel item din listă ca dependenţă. Nu vă faceţi griji. Vă descurcaţi de minune. Faceţi în acest mod primul pas spre a deveni un om mai liber.

Realităţi şi credinţe

Ar putea fi de ajutor să vă gândiţi la proiecţiile astrale în termenii unui model realitate-filtru, aşa cum se descrie mai jos. L-am dezvoltat pentru a putea înţelege ce anume se întâmplă în mintea noastră în cursul unei proiecţii. Este doar un model şi prin urmare nu oglindeşte în mod necesar cu exactitate adevărul (dacă există aşa ceva) a ceea ce se întâmplă.

Funcţia credinţelor

În momentul în care ne proiectăm conştienţa într-un anume loc din Creaţie, acel loc devine realitatea noastră. Există un număr vast de locuri care servesc drept realităţi. Naturile lor pot fi categorisite ca fizic, astral, mental şi alte moduri de a fi, cea mai mare parte dintre ele rămân încă să fie descoperite. Când cineva proiectează într-o anume realitate vreme îndelungată, persoana respectivă începe să înţeleagă cum funcţionează acea realitate. Aceste regului sunt nimic altceva decât credinţa şi sunt parte din sistemul de credinţe al unei persoane, care dictează (şi limitează) cum se comportă o persoană în acea realitate. O credinţă ne ajută să interacţionăm cu o anume realitate, însă cu toate acestea ne limitează împiedicându-ne să vedem alte modalităţi posibile de a interacţiona în acea realitate.

Eliminarea unei credințe are o serie de efecte stranii. De exemplu, deoarece am proiectat în mediul fizic vreme atât de îndelungată, subconștientul nostru și-a construit o serie de reguli care ne spun cum să interacționăm cu gravitatea. Aceste reguli pot deveni complicate. Dacă o entitate nefamiliarizată cu aceste reguli ar proiecta într-o realitate fizică, ar fi probabil foarte surprinsă când planeta ar încerca să o absoarbă în sol; privitorii ar trage o porție bună de râs privindu-i mișcările neîndemânatice.

Subconștientul creează, de asemenea, reguli despre modul în care să acționăm în raport cu alte ființe. Le numim reguli morale și sociale. Dacă aceeași entitate novice ar urma să proiecteze pe un Pământ fizic, n-ar înțelege cum anume să interacționeze cu oamenii și ar putea chiar, fără a înțelege acest lucru, să le facă rău. De aceea o serie de spirite posesive par a fi atât de lipsite de considerație în actele lor efectuate asupra altor oameni.

Evitarea credințelor

Când proiectăm în afara unei realități, putem evita o parte dintre credințele care aparțin acelei realități. De exemplu, dacă proiectați într-o relitate astrală, ai putea face acolo lucruri care sunt considerate dăunătoare într-o realitate fizică. V-ați putea angaja în acte sexuale sau violente fără să vă simțiți vinovat sau să vă simțiți rău cu privire la asta până ce nu vă întoarceți în fizic. Acest lucru se petrece deoarece v-ați evitat credințele morale. V-ați lăsat pur și simplu morala în realitatea fizică.

În cartea lui Jane Roberts *Seth: Vise și proiecții ale conștienței*, Seth, un spirit ghidat, spune: „Folosind forma a treia (după părerea lui Seth, o proiecție poate lua una dintre aceste trei forme, unde a treia este cea mai viguroasă), poate exista o tendință ca tu să nu-ți recunoști propria situație fizică (de ex., pierzi complet legătura cu corpul și realitatea fizică). Ar fi

dificil să-ţi duci cu tine amintirile personalităţii egoului prezent (şi morala aferentă ei)". Nu ştiu încă de ce nu putem să ne aducem egoul cu noi în cursul proiecţiei. Până ce vom fi explorat o parte mai mare a naturii noastre, va trebui să ne mulţumim cu faptul că a ne lăsa egoul în urmă este o parte componentă a mecanicii proiecţiei.

Datorită acestei separări de ego, dorinţe care anterior erau suprimate de credinţele noastre morale în fizic, se pot elibera şi îşi pot face de cap în astral. Aceasta vă poate stânjeni în propriile voastre călătorii, deoarece nu există nimic mai rău decât să fiţi victima propriilor voastre dorinţe. Asemenea, dorinţele unui spirit posesiv pot să se dezlănţuie în fizic. Un spirit posesiv îşi evită credinţele morale atunci când posedă (se proiectează în) un corp uman. Nu poate rezista actelor dăunătoare dacă asemenea dorinţe sunt prezente, şi nu pare să se simtă vinovat din pricina asta, deoarece credinţa că actele dăunătoare este cea care-l face pe spirit să se simtă vinovat, dar în cazul spiritelor această credinţă lipseşte.

Proiectând înapoi în realitatea fizică, credinţele morale pe care le-am evitat revin în forţă, şi simţim remuşcări pentru actele noastre astrale şi poate chiar ruşine pentru impulsurile noastre. Credinţa că acele acte sunt rele ne face să ne simţim vinovaţi că le-am comis. Leacul este prin urmare eliminarea dorinţei prin găsirea cauzelor sale şi înţelegerea mecanicii sale. Leacul nu este să ne întărim credinţele morale, aşa cum par să creadă unele religii. Aceasta ar produce doar intensificarea dorinţelor noastre, ceea ce ar face comportamentul nostru astral chiar şi mai imprevizibil. Toate dorinţele noastre sunt pur şi simplu semne ce ne indică ceva din interiorul nostru care are nevoie de atenţie, iar ele se vor intensifica până ce ne vor fi captat atenţia. Dorinţele sunt acolo pentru a ne ajuta să ne ajutăm pe noi înşine. Nu sunt fapta Diavolului.

Conştiența este capacitatea de a gândi, nu gândurile însele. Într-o mică scânteie a Creației, un gând se naşte din conştiența ta. Gândul este o intenție în stare pură. În drumul său către mintea noastră conştientă, el trebuie să treacă printr-o serie de credințe din subconştientul nostru. Fiecare credință este asemenea unui filtru care colorează gândul şi-i dă o direcție. Filtrele se ajustează gândului astfel ca el să se aplice realității tale curente. Când gândul atinge în cele din urmă la mintea voastră conştientă, el şi-a pierdut puritatea originală. (Totuşi poți simți puritatea ascultând spațiul *dintre* gânduri.) Este acum o reprezentare a credințelor voastre privind intenția originală. Gândul vă va deplasa mintea într-o stare hotărâtă de sistemul vostru de credințe dacă nu controlați conştient şi ferm gândul şi nu-l examinați critic.

Atunci când ai acționat conştient asupra gândului, gândul părăseşte mintea conştientă şi alunecă înapoi în subconştient. În funcție de modul în care ai acționat, mintea subconştientă întăreşte credințele cu scopul fie de a încuraja, fie de a descuraja gânduri viitoare într-un context similar. Gândul este un rezultat al sistemului de credințe, dar serveşte de asemenea ca reacție inversă pentru el. Dacă n-ai chestionat în mod conştient gândul sau n-ai acționat de o manieră antagonistă, subconştientul ar putea presupune că gândul este acceptabil în limitele relității tale curente.

Modul de raționare a minții subconştiente este acela că, dacă gândul a trecut prin sistemul de credință şi mintea conştientă fără incidente sau vreo obiecție, atunci sistemul de credințe este dovedit a fi corect, exact şi bine ajustat pentru a funcționa în realitatea curentă. Calea rezonabilă de acțiune în acest caz este aceea de a întări sistemul de credințe, înrădăcinând credințele şi mai adânc cu scopul de a promova o coloratură similară a gândurilor şi în viitor. Dacă, pe de altă parte,

gândul a dat peste probleme – de exemplu, dacă mişcarea unei mâini ghidate de acel gând a produs căderea unei vaze pe podea şi spargerea acesteia – atunci sistemul de credinţe va fi modificat în sens negativ, producând pe viitor apariţia mai rară a unor asemenea gânduri. Puteţi vedea acum valoarea capacităţii de a vă critica propriile gânduri şi credinţe.

Impulsuri sexuale astrale

Vă voi împărtăşi acum câteva detalii intime cu privire la conţinutul minţii mele subconştiente. Nu fac aceasta pentru a mă distra, ci pentru a ilustra cât de severă poate fi invalidarea de către dependenţe a explorărilor astrale şi cât de mult se poate ca acestea să se interpună în calea lucrurilor pe care dorim să le facem. Ştiu că acest capitol va fi de folos multor călători. Chiar dacă dependenţa ta nu este de aceeaşi natură ca a mea, există cu siguranţă similarităţi: ceva ce toate dependenţele au în comun. Sunt convins că există un leac comun pentru toate dependenţele.

Miercuri, 10 octombrie 2001

Sex astral

Citesc cartea lui William Buhlmann Aventuri dincolo de trup. *El foloseşte următoarea tehnică de EEC: În vreme ce adormi, vizualizează că te afli într-un loc depărtat dar familiar. Pentru a o încerca, mă prefac că mă aflu în sufrageria părinţilor mei, aşa cum arăta ea acum 14 ani, pe vremea când o foloseau ca dormitor. Înainte de a adormi, îmi spun: „Vreau să am un EEC astă seară", şi spre deliciul meu o altă parte din mine replică: „Bine".*

Adorm şi mă trezesc o oră şi jumătate mai târziu. Trupul mi-e amorţit. Recunosc imediat partea ca perfectă pentru EEC. Îmi las mintea să se afunde rapid într-o stare relaxată. Mă gândesc: „EEC acum!" şi sunt surprins să văd că funcţionează

când mă ridic în capul oaselor în pat şi simt că trupul meu fizic este încă întins în pat. Nu mă rostogolesc din corp aşa cum fac de obicei, poate fiindcă Buhlmann indică să mă ridic în capul oaselor în cartea lui, sau poate fiindcă tehnica nu are nevoie de rostogolire. Tehnica lui Buhlmann este mult mai simplă decât ceea ce fac eu de obicei, ceea ce îmi adoarme trupul, lăsându-mi mintea să alunece către somn, şi sperând că voi ieşi înainte de a adormi.

Plutesc prin cameră vreme de câteva secunde. Nu pot vedea şi cred că trebuie să-mi deschid ochii fizici pentru a vedea. Îmi deschid ochii fizici, dar numai pentru a vedea tavanul de deasupra patului, unde se află corpul meu. În acelaşi timp, partea proiectată a conştienţei se află alături de bibliotecă, deşi nu o pot vedea. Îmi închid ochii. Mă gândesc: „Limpezime acum!" şi viziunea mea astrală funcţionează. Gândesc apoi: „Vreau să-l întâlnesc pe Richard!". (Richard e unul dintre ghizii mei spirituali şi încă unul foarte bun.) Nu se întâmplă nimic. În retrospectivă, bănuiesc că eram pe o frecvenţă energetică prea joasă pentru a-l vedea. Conştienţa mea corporală sporeşte şi mă găsesc din nou în pat.

Îmi relaxez mintea din nou şi mă ridic în capul oaselor. Plutesc afară din cameră prin perete. O bătrânică examinează un copăcel (care nu se află acolo în realitatea fizică) pe pajişte a de afară. Zbor pe lângă ea şi constat că parcul de afară e plin de oameni. Mulţi dintre ei sunt la picnic. Unii dintre ei mă văd în vreme ce zbor pe deasupra capetelor lor. Îşi întorc privirile către mine. Alţii nu mă pot vedea. Am sentimentul că unii dintre aceşti oameni nici nu trebuie să mă vadă, deoarece ar descoperi într-un mod prea abrupt că nici nu mai trăiesc pe Pământ. Este doar imaginaţia mea ori sunt oamenii aceştia morţi? Dacă sunt, nu par foarte deranjaţi de aceasta. De fapt, toată lumea pare să se distreze de minune.

Cred că-mi păstrez o altitudine suficientă, dar dintr-o dată mă izbesc de o femeie aflată la picnic. Mă gândesc: „Tre-

buie să fi durut al naibii!". Mintea începe să-mi lucreze încercând să găsească un mod de a mă scuza, care să fie acceptabil pentru aceşti oameni, dar ea nu pare nici măcar să fi observat impactul. Nici pe mine nu mă observă.

Îmi place asta. La urma urmei, fac ceva ce nimeni dintre ceilalţi oameni nu poate. Mi se urcă la cap. Sunt rapid şi sunt invizibil. La un moment dat, mintea mea raţională adoarme, iar impulsurile mele primitive preiau controlul.

Zbor până la câţiva dintre cei aflaţi la camping. Mă prăvălesc peste cortul lor. Chestia asta cu zburatul e destul de complicată. Observ apoi o tânără femeie care se depărtează de cei aflaţi în camping. Are ceva special. E ceva în ceea ce o priveşte, care mă intrigă. Zbor până la ea, iar ea e dezamăgită şi furioasă. S-a certat cu unul dintre cei aflaţi în camping, care simt că este fostul ei prieten. De-acum, deja mintea mea primitivă a preluat controlul. Nu există vină ori ruşine în ceea ce fac, fiindcă acele părţi din mintea mea subconştientă sunt adormite. Impulsurile mele sexuale preiau controlul.

Are un trup senzaţional. Îi strâng sânul, iar acesta e mai moale decât aerul. Spun fără ezitare: „Vreau să fac sex cu tine. Acum". Ea spune nu la început, dar pe urmă spune: „Bine, dar trebuie mai întâi să merg acasă să mă schimb. Pe urmă putem să mergem şi să ascultăm orchestra şi pe urmă putem să facem sex". Sunt de acord. Pleacă spre casă. În retrospectivă, sper că ea şi ceilalţi oameni sunt doar personaje de vis, deoarece credinţele mele morale mă fac să cred că mă fac de râs pe deplin.

Întunericul cade peste parc. Plutesc peste clădiri unde cântă o orchestră. Zbor peste o coadă lungă de oameni care aşteaptă să intre, dar sunt oprit de portar. E un vechi prieten din tinereţe, dar e încă în viaţă. Îmi verifică braţele căutând ştampila clubului. Încerc să creez una cu mintea, dar nu pare să semene deloc cu ştampila clubului. Spune că deoarece vor închide oricum în zece minute, pot să intru şi fără ştampilă. Eu

răspund: „Bine" şi plutesc pur şi simplu prin zid către locul în care cântă orchestra. Uneori e bine să nu fii solid. Orchestra e împărţită pe două scene, cu spectatorii între ei. Aranjamentul e foarte interesant. Mă întreb cum reuşesc să evite reacţia de buclă închisă în microfoane. După o vreme, văd portarul şi câteva gorile făcându-şi loc printre oamenii de pe podiumul de dans. Vin după mine. Nedorind să fiu aruncat afară, hotărăsc că e mai bine să părăsesc locul prin perete.

O întâlnesc pe femeie afară. Ea s-a schimbat şi poartă acum o fustă extrem de scurtă. Dumnezeule, ce bine arată! Îi spun că vor închide în cinci minute, aşa că am putea foarte bine să renunţăm la orchestră. Ea e de acord. Mergem într-o zonă retrasă din parc, care printr-o coincidenţă are un pat alături de o piscină. Facem sex. Sunt destul de sigur că pot avea un orgasm fizic, dar nu vreau, căci prietena mea e alături de mine în patul fizic. Bănuiesc că e mai bine să-mi mut trupul fizic afară din pat mai întâi. Mă deplasez înapoi în trup instantaneu. Încerc din greu să-mi mut trupul, dar nu merge deoarece e adormit. Apoi însă, fără efort, îl mut din pat. Cred că trupul meu se mişcă din pat, dar mă înşel. Nu sunt în corp. În toată confuzia asta, trupul meu se trezeşte şi eu revin în pat.

Îmi relaxez mintea şi mă ridic ieşind din corp. Plutesc în jos către podea şi mă ridic în picioare. Gândesc: „Claritate acum!". Vederea mi-e limpede precum cristalul. N-am văzut niciodată aşa de bine în întreaga mea viaţă. Mai întâi, totul arată exact ca şi camera mea, dar pe urmă lucrurile încep să se schimbe. Patul meu se află dintr-odată pe peretele opus. Există doar o fereastră mică, în loc de două mari. Gândesc: „Hei, nu e un mod prea rău de a aranja mobila. E mult spaţiu liber". Dar pe urmă observ că lipsesc calculatorul şi o parte din lucrurile mele, aşa că poate nu e o combinaţie câştigătoare la urma urmei. Sunt tras înapoi în corpul meu. A trecut o oră şi jumătate de când am ieşit din corp prima dată.

Această proiecție m-a uimit. Apogeul sexual a fost ceva din altă lume. N-a fost nici măcar ca o contopire a două entități. Erau două entități care împărțeau aceeași energie, topindu-se împreună pentru a forma o bulă de extaz.

Înapoindu-mă din astral, credințele mele morale revin în activitate. Oare aceasta înseamnă că am trișat? Vina mă apasă din greu. Când mă aflam în astral, vina nici măcar nu mi-a trecut prin mintea mea cea mititică. Pare că partea din mintea mea responsabilă de vină și loialitate este deconectată în vreme ce mă aflu în astral.

Femeia din astral poate să fi fost o entitate astrală separată, ori pur și simplu o creare a imaginației mele. Nu pot să spun care e diferența. Este oare mintea capabilă să creeze o experiență fără ajutorul unei entități externe? Sunt uimit de asta, dar sunt încă și mai uimit de nevoia incontrolabilă de a o avea pe acea femeie. Nu m-am putut reține. Eram asemenea unui lup care luase o urmă de sânge, complet la mila instinctelor mele primitive.

E posibil ca eu, în fizic, să am aceeași dorință puternică să mă împerechez, pe care am suprimat-o cu succes cu ajutorul credințelor morale și sociale – aceleași credințe care par să fi zburat pe fereastră în momentul în care am ieșit din trup.

Luni, 12 noiembrie 2001

EEC

Mă trezesc în mijlocul nopții, simțindu-mă foarte alert. Sunt supărat din pricina a ceva ce am visat, dar nu-mi amintesc ce anume. E ceva în legătură cu starea mea care-mi spune că pot avea o EEC, astfel că mă rostogolesc în interiorul trupului meu fizic și sunt aruncat în afară. Cad pe podea. Mă mișc iute fiindcă sunt furios, neștiind de ce. Pot spune după starea mea că nu voi fi în capabil să rămân afară mai mult de câteva secunde.

Plutesc prin uşă, traversez coridorul şi intru prin uşa vecinei. O lumină roşie umple camera ei. Ce ciudat. Camera nu are forma din realitatea fizică. Încep să mă simt atras către corpul meu fizic, aşa că mă rostogolesc iute ca să mă eliberez. Impulsurile mele sexuale preiau din nou conducerea (vai). Vecina mea are o prietenă la ea în cameră. Mă pregătesc de sex când sunt tras înapoi în corp.

Încă odată, dorinţele mele sexuale au preluat conducerea. Încep să realizez că aceste impulsuri constituie un obstacol serios. Sexul astral e bun în toate privinţele, dar aici nu e vorba despre sex. E vorba despre capacitatea de a exercita autocontrolul în astral sau în oricare alt tărâm necunoscut, la urma urmei. Pentru a putea călători liber, trebuie să pot controla fiecare parte din mine. La urma urmei, doresc să-mi petrec timpul în astral, găsind răspunsuri la ce suntem noi şi ce este cu adevărat realitatea şi, din acest punct de vedere, dorinţele sexuale nu sunt decât o pacoste.

Duminică, 14 aprilie 2002

EEC ca teste

Mă trezesc dimineaţa după o noapte de petrecere. Încerc să mă întorc la somn, dar corpul îmi amorţeşte şi conştienţa mi se deplasează. După câteva secunde, pot să ies din trupul meu. Nu văd nimic, aşa că mă concentrez asupra imaginaţiei din chakra inimii. O aud pe prietena mea bătând pe tastatura ei sub pat prin urechile mele fizice. Plutesc în jos înapoia ei. (Privind retrospectiv, e o prostie să cred că un concept cum e spaţiul încă se mai aplică în timp ce sunt în afara corpului.) Agitaţia mă trage înapoi în corp. Ies din nou de trei ori.

Brusc, pot să văd. Sunt într-o cameră mică. O femeie albă şi una de culoare stau întinse pe o parte pe podea, cu capetele sprijinite în mâini. Sunt goale; ce drăguţ. Am impresia că m-au aşteptat. Impulsurile mele sexuale hiperactive mă fac să plutesc până la ele şi să fac sex cu ele. Fata albă dispare, aşa că

continuu să fac sex cu cea de culoare. Zâmbeşte bucuroasă când devenim intimi.

În vreme ce sunt tras înapoi în trup, realizez că acesta-i un test. E un exerciţiu de autocontrol pus la punct de ghizii mei. Fetele sunt momeala. Scopul acestui test mi se pare evident: trebuie să preiau controlul asupra impulsurilor mele sexuale înainte de a mi se permite să pătrund mai adânc în astral. E clar că nu pot călători unde doresc înainte de a reuşi să-mi controlez impulsurile. În viitor, ori de câte ori voi simţi că impulsurile sexuale preiau controlul, îmi voi spune că pot face sex mai târziu, dar nu acum. Pe măsură ce îmi dau seama că acesta este un test, îmi rog călăuzele să-mi mai dea o şansă să ies din trup, dar nu reuşesc să ating starea potrivită.

Testele din cursul EEC oglindesc slăbiciunile mele din lumea fizică. E posibil să fie mai uşor să-mi rezolv problemele în astral fiindcă aici sunt mult mai evidente, iar călăuzele mă ajută să pun la punct teste eficiente şi ajutoare în învăţare.

Ceva mă împiedică efectiv să mă aventurez mai departe în astral. Bănuiesc că sunt înconjurat de călăuze astrale care ştiu mai multe despre dorinţele mele sexuale decât mine. Ei îmi încurajează subconştientul să pună la punct situaţii în care pot experimenta aceste dorinţe într-o stare cât mai pură, fără restricţii de ordin moral. Scopul este limpede: să înţeleg cum funcţionează aceste impulsuri şi în ce mod îmi afectează vieţile fizică şi astrală. Mi s-a oferit o ocazie extraordinară de dezvoltare personală.

Partea din astral în care m-am aventurat este un laborator în care orice fel de comportament este acceptabil şi consecinţele sunt blânde. În mod similar, realitatea fizică este un laborator în care putem învăţa mai mult despre noi înşine. Este o tablă de joc unde încercăm noi experienţe. Consecinţele sunt blânde, deoarece viaţa fizică este scurtă. În adâncul astralului însă, în domeniile adevăratei noastre naturi, acţiunile noastre chiar au greutate. Acolo ai nevoie de un control extraordinar

asupra minții tale, fiindcă un comportament neadecvat poate avea consecințe grave.

Încep să inventez modalități de a-mi manipula mintea astfel ca să împiedic declanşarea impulsurilor sexuale. După o serie de încercări şi greşeli, aflu că amânarea impusurilor funcționează cel mai bine. În mod tipic, imediat ce ies din trup, îmi spun: „Nu am nevoie să fac sex chiar acum fiindcă sunt suficiente ocazii de a face sex mai târziu, după ce închei ce-am început să fac".

Exercițiu: Joaca cu focul

1. Închide ochii.
2. Relaxează-ți mintea.
3. Consultă lista de dependențe pe care ai întocmit-o în cadrul exercițiului „Identificarea dependențelor". Pentru fiecare dintre dependențe fă astfel:

a) Vizualizează-te înconjurat de oameni sau obiecte (concrete sau abstracte), care concordă preferințelor dependențelor tale.

b) Vizualizează obiectele atât de intens şi cu detalii atât de minuțioase, încât în mod normal ar declanşa impulsul corespunzător respectivei dependențe. În cazul meu, deoarece sunt dependent de sex, aş vizualiza persoane de sex opus care îmi fac avansuri, dar aceasta, desigur, s-ar putea să nu fie şi preferința dependenței tale.

c) Spune-ți: „Am lucruri mai importante de făcut. Nu trebuie să cedez impulsurilor dorințelor mele acum. Pot face asta cât doresc *mai târziu*. Totul o să fie bine. O să mă distrez la fel de bine dacă aleg *să nu* fac asta acum".

4. Simți că-ți poți controla mai bine dependențele acum? Fii mândru de tine pentru nivelul de autocontrol atins.
5. Amintește-ți ce-ai făcut în acest exercițiu. Dacă simți că dependențele tale preiau controlul oricând cât timp te afli în

astral, execută pur şi simplu pasul ca pentru a prelua din nou sau a-ţi întări controlul.

Totuşi, amânarea oferă doar o uşurare temporară. Ceea ce îmi trebuie este o soluţie permanentă care să mă ajute să preiau controlul călătoriilor mele astrale. În eforturile mele de a găsi o soluţie permanentă, îmi reafirm: „Nu-mi trebuie sex astral". Apoi o altă parte a mea răspunde: „Ba da, chiar îţi trebuie". O a treia parte a mea constată în faptul că mă mint singur, iar o a patra bufneşte isteric în râs.

Evident, am nevoie de sex, dar de ce? Impulsurile mele sexuale în astral trec mult dincolo de ceea ce ar putea fi considerat instinctul normal de perpetuare a speciei şi transmitere a genelor. Trebuie să fie altceva la pândă în subconştientul meu.

Cauzele dependenţei

Marţi, 21 mai 2002

EEC dintr-un vis

Pe parcursul zilei, ţin două cristale în mână. În timp ce inspir, absorb energie din cristale în braţe. Uneori, împing energie până în labele picioarelor.

În vreme ce adorm mai târziu în aceeaşi zi, vizualizez că mă aflu într-o pădure. Ating copacii şi frunzele. E o parte din tehnica de EEC a lui Buhlmann. Simultan îmi întorc ochii şi atenţia către spaţiul dintre ochii mei. Îmi repet: „Voi realiza o EEC în noaptea asta" iarăşi şi iarăşi. E greu să faci toate aceste trei lucruri în acelaşi timp, dar nu imposibil. Vizualizarea se dezintegrează mereu. De fiecare dată când îmi reiau vizualizarea, mă găsesc în altă pădure.

Odată mă aflu chiar în ceea ce numesc locul de acasă, un loc unde sunt deplin mulţumit. Ar putea fi un loc din altă realitate, poate pe altă planetă. Se află acolo un tufiş verde cu multă energie. Împrejurimile strălucesc de împlinire şi energie

a bucuriei. Subconştientul meu mă trage cu violenţă înapoi după câteva secunde, ca şi când n-ar trebui să văd locul de acasă. Poate că subconştientul meu se teme că amintirile acelui loc mă vor întări pe mine, sufletul.

Trei ore mai târziu, la 5 dimineaţa, visez că mă aflu într-un grup de oameni care fug cu un jeep printr-un peisaj deşertic. Ne ascundem de Lucifer. Nu vrem să ne judece, fiindcă ştim că dacă ar face-o, am merge cu toţii în Iad. Ne ascundem înapoia unei coline. Vedem o mamă cu două fiice gemene. Fiicele îşi înfig picioarele în pământ de parcă ar fora după petrol. Ele încep să respire greu. Mama lor oftează; nu crede în ceea ce fac ele. Ele insistă că cea mai bună modalitate de a contacta spiritele bune este să respire apă. Cumva, actul lor de respiraţie pompează apă din sol în picioarele lor şi apoi afară prin gură. În retrospectivă, presupun că „apa" e mai degrabă un soi de energie asemănătoare apei. Cred că această parte a visului este destinată să mă înveţe o serie de lucruri despre controlul energiei prin intermediul respiraţiei.

Plecăm mai departe cu jeepul. Lucifer ne detectează. Suntem îngroziţi în vreme ce Pământul ne absoarbe în adâncul său. Ne trezim escortaţi de paznici uriaşi printr-un coridor subteran verde deschis. Mergem la locul judecăţii. Coridorul este cald şi confortabil. Mă gândesc: „Ei, măcar e cald aici jos". Apoi mă gândesc: „Hei, eu nu cred în Diavol!". Gândul ăsta rupe visul ca şi când n-ar putea supravieţui fără credinţele mele. Coridorul se sparge în bucăţi, iar eu cad prin podea.

Mă găsesc într-un gol. Am acea senzaţie de furnicături şi sentimentul de aventură pe care le am întotdeauna în cursul unei EEC. Mă găsesc plutind deasupra patului meu într-un duplicat astral al dormitorului meu. Mintea mea trebuie să presupună ca de obicei că mă aflu încă în Suedia, fiindcă în realitatea fizică eu mă aflu în Vancouver. Plutesc în jos prin podea. Sunt orb. Poruncesc: „Limpezime acum!" de câteva

ori. Pot să văd cu o limpezime extraordinară. Îmi trec mâna de-a lungul marginii patului. O simt la fel de reală ca şi în realitatea fizică. Mă gândesc la ceea ce vreau să fac. Impulsurile mele sexuale preiau controlul. (În retrospectivă regret că n-am stabilit un ţel limpede pentru această călătorie.) Hotărăsc să merg la etaj într-un fel de cameră a femeilor şi să le văd cum dorm. După toată instruirea, cred că mă aflu încă în realitatea fizică, deşi în realitate mă aflu într-o arenă astrală creată de propria mea minte.

Plutesc prin uşă. Rezistenţa e mai mare decât de obicei, dar împing prin lemn. Mă aştept să mă aflu pe un coridor, dar în loc de aceasta mă găsesc pe o veche scară de incendiu. Simt că am mai fost pe acea scară înainte, poate în altă EEC sau în vis. Plutesc în sus şi intru în coridorul de la etajul doi. Mă întorc spre dreapta şi intru într-o cameră. Pe podea sunt oameni care se odihnesc în saci de dormit. Mă salută când intru în cameră. O copie a mea se află deja acolo. Fratele meu îi masează picioarele acelei copii, ceea ce mi se pare ciudat. Nu m-ar atinge niciodată, ba să-mi mai ofere şi plăcere. Nimeni nu reacţionează la faptul că sunt doi de „eu" în încăpere. Mă aşez alături de copia mea.

Mă plictisesc repede. Impulsurile mele sexuale preiau din nou controlul. Văd pe cineva cunoscut în încăpere, o fată pe care am cunoscut-o acum vreo 12 ani. Era faimoasă pentru sânii ei mari. Plutesc către ea, o apuc cu mâna de sânul drept şi o sărut. Toată lumea din încăpere e surprinsă şi se holbează. Ea are o privire surprinsă pe chip. Simt că e jignită. O apuc şi de sânul drept şi o sărut. Aceeaşi reacţie. Sânul e mai mic, aşa că hotărăsc să mă întorc la precedentul. Sunt tras înapoi în trupul fizic. Mă trezesc în Vancouver. Am cedat iarăşi impulsurilor mele sexuale. La naiba.

Am trecut prin uşă cu intenţia clară de a privi femei dormind. E o veche fantezie de adolescent. Fantezii din copilărie nesatisfăcute par să rămână în subconştient, sub formă de

dependenţe compulsive. Cum să le rezolv? Prin regresie. Ar trebui să îmi consult fanteziile din copilărie şi poate să şi retrăiesc câteva. Voi obţine apoi control conştient asupra lor. Sunt periculoase doar când sunt ascunse.

Într-un efort de a-mi înţelege emoţiile şi adicţiile aparent nerezonabile, hotărăsc să mă aventurez în copilărie. Ca din întâmplare dau peste Tehnica Mişcărilor Oculare Rapide destinată să elibereze amintiri vechi, pe care o şi execut după câteva mici ajustări (vezi exerciţiul următor).

Exerciţiu: Tehnica mişcărilor oculare rapide

1. Înainte de a executa acest exerciţiu, asigură-te că nu ai niciun fel de întâlniri programate pe parcursul restului zilei, întrucât informaţiile (inclusiv amintiri dureroase) îţi vor inunda conştienţa din subconştient. Ar trebui să ai grijă ca un prieten apropiat să se afle lângă tine pentru a-ţi oferi sprijin emoţional când amintirile vor ieşi la suprafaţă. Tot ce are de făcut prietenul tău este să asculte (de preferinţă fără a face judecăţi etice ori de valoare) povestea ta. Scopul scoaterii la suprafaţă a amintirilor tale refulate este acela de a le procesa şi de a elibera durerea înglobată în ele. Uneori doar a vorbi despre ele ajută enorm.

2. Detaşează-te mental de situaţia ta de viaţă curentă. Situaţia ta curentă este legată puternic de adicţiile tale, deoarece într-o anume măsură, adicţiile tale te-au adus în situaţia în care te afli astăzi. Este mai uşor să lucrezi cu adicţiile atunci când te depărtezi de terenul lor de manifestare.

3. Înregistrează afirmaţia: „Eşti liber de orice sentiment de dezgust, dezonoare, ruşine, vină, teamă şi durere. Eşti liber de toate sentimentele de abandonat, lipsă de dragoste, opresie, tristeţe şi mâhnire. Eşti liber de orice sentiment de nevrednicie, de sentimentul că nu eşti destul de bun, că nu ai destul. Eşti liber de sentimentele de evadare, uitare, suprimare şi negare". Dacă puteţi înregistra asta pe un calculator, atunci o puteţi rula

în buclă la redare. Altfel, înregistrați afirmația cam de trei ori în succesiune.

4. Fă rost de un băț cam de 30-35 cm.

5. Întoarce-ți ochii ușor în sus, privind la un loc aflat între sprâncene.

6. Clipește foarte repede din ochi.

7. Mișcă bățul în fața ochilor foarte repede. Încearcă să urmărești capătul bățului cu privirea, dar continuă să clipești. Acest pas este destinat să imite mișcările oculare rapide ale unei persoane adormite. La început mișcă bățul lateral, apoi de sus în jos și apoi în oricare alt mod simți că ar avea vreun efect asupra vălului subconștientului tău.

8. În vreme ce urmărești cu ochii bățul și clipești, ascultă în fundal afirmația înregistrată. Nu trebuie să asculți activ, adică să fii atent, concentrat asupra ei. Subconștientul tău va primi mesajul chiar dacă conștientul nu-l receptează.

9. În starea de mișcări oculare rapide, subconștientul tău va accepta afirmațiile fără a le pune la îndoială. Cei mai mulți dintre noi au credința că sunt rușinoși, dar pe măsură ce afirmația: „Ești eliberat de orice sentimente de rușine" este acceptată de subconștientul nostru, credința respectivă nu mai este valabilă. Credința a fost formată cu mult timp în urmă din situații care dovedesc că trebuie să-ți fie rușine. Deoarece amintirile sunt dureroase, ele sunt păstrate în stare suprimată în subconștientul tău. Aceste amintiri dureroase ar interfera cu viața ta de zi cu zi, și prin urmare credința păstrează experiența pe care ele o reprezintă, mai puțin durerea. Pe măsură ce credința intră în conflict cu afirmația, credința e pusă la îndoială. Din acest conflict, subconștientul realizează o dorință de a remodela credința. Credința a fost dovedită ca incorectă; pentru a o corecta, vechile amintiri dureroase trebuie aduse la suprafață și procesate încă odată, pentru a oferi o bază experimentală credinței îmbunătățite. Vestea bună este că pe măsură ce amintirile ies la suprafață, vei avea o șansă de a le procesa conștient,

hotărând astfel cum va fi modificată credința. Poți de exemplu să vizionezi amintirile dintr-un punct de vedere pozitiv, încurajând formarea unei credințe de tipul „sunt lipsit de rușine".

10. Începând cu câteva ore după aceea, aceste amintiri dureroase pot continua să iasă la suprafață vreme de zile. Nu încerca să le negi sau să le ignori. Trăiește-le, descrie-le unui prieten sau scrie-le în jurnalul tău.

11. Când ai încheiat cu descrierea amintirilor, eliberează-le de importanță. Au fost suprimate deoarece sunt importante pentru tine. Acum, că le-ai prelucrat, te-ai împărtășit din scopul lor, astfel că și-au depășit importanța. În final, păstrează doar amintirile care se referă la amuzament și distracție.

După exercițiu, mă simt furios adesea, dar fără vreo cauză aparentă. Mă enervează orice. Mai târziu în noaptea aceea, digul care îmi ține zăgăzuite toate emoțiile se năruie. Sunt copleșit de tristețe, durere și o grămadă de autocompătimire. Plâng până îmi ies ochii din cap. Din fericire, Barb e acolo ca să mă susțină. Cu ajutorul ei, izbutesc să văd această descărcare emoțională mai degrabă ca pe o purificare și nu ca pe o prăbușire. Amintirile pe care subconștientul meu s-a luptat atâta vreme să le suprime (în încercarea sa de a mă proteja de efectul lor negativ) sunt acum în câmp deschis, ușor accesibile. Cu toate îmi inundă conștiența.

La început, mă deprimă teribil, dar după ce îi povestesc lui Barb fiecare detaliu, simt că parcă le-am procesat în cele din urmă, și sunt teribil de ușurat. Parcă mi s-a ridicat o greutate de pe umeri, o greutate pe care subconștientul meu a hotărât că trebuie să o port deoarece el a estimat că sunt incapabil să fac față amintirilor. Mă simt mai liber, mai puțin controlat de subconștientul meu. De asemenea, mă simt mai energizat, deoarece energia folosită pentru a suprima amintirile „dăunătoare" este acum eliberată și se află la dispoziția mea.

În ziua următoare, propulsat de energia eliberării de memorie, notez tot ceea ce-mi amintesc de la naştere până astăzi. Chiar dacă îmi pot aminti doar circa cinci procente din viaţa mea, reuşesc să văd un anume sens în anumite situaţii repetitive şi în modul în care am reacţionat la aceste situaţii.

Exerciţiu: Revederea vieţii

Atunci când simţi amintirile eliberate folosind tehnica mişcării oculare rapide, notează tot ceea ce-ţi poţi aminti din această viaţă.

Constat existenţa în viaţa mea a unui şablon repetitiv de situaţii în care încerc să obţin atenţie din partea altor oameni, în principal aparţinând sexului opus. Nevoia mea de a fi observat şi, mai presus de orice, de a fi acceptat şi plăcut e mai puternică decât orice. Pe parcursul adolescenţei, m-am simţit neplăcut de oameni şi am pus la punct modalităţi de a mă găsi în situaţii care prezintă mai multe posibilităţi de a fi plăcut.

Subconştientul meu mi-a crescut, încet-încet, dorinţa de a face sex. Mi-am imaginat că, cu o dorinţă sexuală mai puternică, aş fi mai susceptibil de a intra în asemenea situaţii. Un act sexual ar fi o dovadă incontestabilă că eram plăcut (măcar de parteneră) şi de această dovadă avea nevoie subconştientul meu. Nevoia mea de a fi plăcut ar fi fost atunci împlinită. Transformarea dintr-un băiat care simţea că oamenii din jurul lui nu-l plăceau suficient către un maniac sexual al astralului a avut loc în subconştient, iar schimbarea a fost atât de subtilă, încât a devenit o a doua natură autocreată.

De fiecare dată când impulsurile mele sexuale au fost exacerbate, o altă parte din mine mi-a întărit credinţele mele morale şi sociale; la urma urmei, trebuia să funcţionez în societate în pofida impulsurilor mele sexuale în creştere. Această luptă între credinţele morale şi impulsuri primare a fost oarecum echilibrată până într-o zi caldă de primăvară când mi-

am părăsit trupul. Am adus impulsurile sexuale cu mine în astral, în vreme ce, dintr-un motiv oarecare, care bănuiesc că are legătură cu mecanismul proiecției astrale, mi-am lăsat credințele morale în urmă. Nevoia mea de sex a devenit evidentă. Echilibrul dintre impulsul sexual şi credințele morale care mă trăgeau înapoi a fost deranjat. Toată bula a explodat, iar bluff-ul subconştientului, jocul dorinței şi manipulării, a fost demascat.

Vindecarea dependențelor

Duminică, 2 iunie 2002

Cauzele dependenței de sex

Am cerut ajutor în privința impulsurilor mele sexuale în astral în urmă cu o săptămână, iar ajutorul tocmai a sosit sub forma unei introspecții. Privind înapoi către copilăria mea, mi se revelează dintr-odată: Sexul a devenit o modalitate de a obține dragoste, aprobare şi respect – exact lucrurile de care simțeam că duc lipsă în copilărie.

Gândiți-vă doar – e logic ca persoana care face sex cu mine să simtă dragoste, aprobare şi respect pentru mine. Nevoia de aceste lucruri este atât de puternică, încât atunci când nu sunt întrunite, le caut cu agresivitate. Fac aceasta înmulțindu-mi impulsurile sexuale până ce sunt incapabil să le mai rezist. Ele preiau controlul. Sunt lipsit de apărare în fața impulsurilor sexuale. Toate acestea se întâmplă în subconştient. Nu voi fi niciodată capabil să satisfac aceste nevoi înainte de a realiza că sunt iubit, aprobat şi respectat. Până atunci, nevoile mele sexuale vor rămâne necontrolate în astral.

Motivele dependenței

Acum ştiu de ce în mod repetat ajung în astral în situații şi medii ce conțin sex: Subconştientul meu este centrat pe

obținerea sexului ca mod de a mă simți plăcut și apreciat. Nu înțeleg pe deplin de ce subconștientul ar face asemenea eforturi doar pentru a fi plăcut, dar știu că toți oamenii au dorința de a fi plăcuți. Avem nevoie să ne simțim plăcuți pentru a înflori ca indivizi. Este o nevoie umană fundamentală.

Miercuri, 12 iunie 2002

Vizualizarea unei intrări prin efracție

Visez că mă aflu în casa părinților mei. Sunt un soi de agent într-o operație sub acoperire. Colegii mei sunt în preajma mea. Spionăm un vecin. Bănuim că este implicat în crima organizată. Ne urcăm în mașină, pregătiți pentru cazul în care ar trebui să-l urmărim. Șoferul e pe punctul de a parca pe stradă. Știu că vecinul ne va descoperi dacă parcăm acolo, dar șoferul e de părere că suntem în siguranță. Ne certăm o vreme. Închei cearta cu remarca: „Nu vei parca aici".

Continuăm în josul străzii. Parcăm pe aleea cuiva. Ne gândim că oamenii care locuiesc în casa respectivă sunt în vacanță. Suspecții vin într-o mașină către noi, așa că fugim să ne ascundem în garaj. Pe podeaua garajului este împrăștiat material de ambalare folosit. Ne furișăm în casă. Urcăm pe o scară, când auzim pe cineva în casă. Barb face zgomot în fizic și mă trezesc.

Mă vizualizez înapoi în casa din vis. În copilărie mă tot întrebam cum oare arată casa aceea pe dinăuntru. Era cea mai luxoasă casă din cartier și presupuneam că acolo locuiesc bogătași. Mă furișez în sus pe scară. Sunt singur acum; colegii mei agenți au dispărut. Vizualizarea este extrem de reală. Nu sunt câtuși de puțin legat de corpul meu fizic. Ating lucruri, iar textura lor e reală. Mă furișez prin casa cuiva și e extrem de interesant. Ajung la capătul scării. Vreau să explorez toate camerele. Încep cu camera de zi. Privesc către un zid. Pot să văd și să ating tapetul. Fac zidul să unduiască asemenea unui lichid. E un efect foarte tare.

Sunt pe punctul de a intra într-o cameră. Mă gândesc mai întâi să trec direct prin uşă, dar pe urmă îmi dau seama că aş putea să ajung cine ştie unde mă va duce mintea mea (uneori după ce trec prin uşi sau pereţi ajung în locuri tare ciudate). Hotărăsc să deschid uşa în loc de asta. Intru într-o cameră. Aparţine unui adolescent. Pe birou sunt o grămadă de teme şi diverse proiecte şcolare. E şi un calculator foarte vechi. O etichetă de pe el anunţă „C-kit" sau ceva similar. O grămadă de halate de mătase atârnă pe unul dintre pereţi. Îmi dau seama că în cameră locuieşte de fapt o fată. Am presupus la început că era vorba de un băiat datorită calculatorului şi altor chestii tehnice de pe birou. Sunt pur şi simplu surprins.

Părăsesc camera şi văd o femeie mai în vârstă în altă cameră. Trebuie să fie mama casei. Poartă pantaloni albi strâmţi şi o bluză roşiatică. Picioarele-i sunt destul de grase, iar sânii mari. Corpul ei nu e foarte atrăgător, dar e ceva în energia pe care o emite. Pot să spun că e o persoană foarte bună la suflet. Intră în camera de zi şi cumva mă simte. Mă întreabă ceva de genul „Cum e să fii descarnat?". Îi răspund ceva ce nu-mi mai pot aminti. Apoi mă întreabă dacă am ucis vreodată pe cineva în timp ce eram descarnat. Spun că „Nu, din câte-mi pot eu aminti". Încerc apoi s-o sperii mârâind şi atacând către ea. Glumesc doar şi chicotitul ei îmi spune că şi ea simte asta. O sărut.

Vreau să fac sex cu această femeie. Mă gândesc o vreme la asta. Este oare şi acesta un alt impuls produs de dependenţa mea de sex? Nu cred, deoarece ea e foarte diferită de toate celelalte „tentaţii" pe care le-am întâlnit. Sunt atras de personalitatea ei, nu de trupul ei. La scurtă vreme după aceea, vizualizarea se încheie.

Am vrut să fac sex cu ea, dar nu am simţit că trebuie neapărat. Aceasta trebuie să însemne că încep să-mi depăşesc dependenţa de sex. Motivul pentru care am putut explora casa aşa de liber cum am putut înseamnă că îmi permit să explorez

mai mult. Riscul de a fi prins în scene de sex este mai mic, ceea ce-mi oferă ocazii mai bune de a explora mai mult. În plus, faptul că trupul ei nu era sexy înseamnă că mintea mea nu consideră că mai este necesar să creeze femei sexy pentru mine. Aceasta îmi oferă o percepţie mai exactă a lucrurilor peste care dau în astral.

A fi plăcut, apreciat şi acceptat sunt nume diferite pentru a fi *iubit*. În mod ironic, pe parcursul tuturor acelor ani în care căutam sex, în realitate ceea ce căutam era iubire. De fapt, toate dependenţele sunt doar unelte inventate de către subconştient pentru a atrage dragostea din partea altor fiinţe. Un elev care nu se poate comporta corect în clasă este dependent de comportamentul defectuos sau dependent de a se afla întotdeauna vârât în probleme cu colegii şi profesorii. Acest elev pune la punct în mod subconştient aceste situaţii deoarece doreşte atenţie, şi nu există mod mai eficient de a atrage atenţia decât a face scandal în clasă sau de a-şi necăji colegii şi profesorii. Elevul crede că nu poate primi iubire decât dacă i se acordă atenţie. În subconştientul său, atenţia nu este altceva decât dragoste, şi toţi oamenii îşi doresc asta. Nu e nimic rău dacă e un mic scandalagiu, afară de o lipsă percepută de iubire.

Dependenţa nu este produsă de vreun dezechilibru chimic, ci de un dezechilibru emoţional. Un dezechilibru emoţional poate produce un echilibru chimic, nu invers. Dezechilibrul chimic, la rândul său, dă naştere poftelor. Cu alte cuvinte, toţi dependenţii, de la cei de cafeină la drogaţi, au în comun o dorinţă nesatisfăcută de dragoste. Satisfăcută dorinţa de dragoste, dependenţa lor se va dizolva.

Dragostea universală

Coincidenţă, în cursul unei explorări astrale, am simţit fără pic de îndoială că există o conştienţă vie pe care o pot doar descrie (datorită inadecvării limbajului uman) ca universul. E

constituită de toate conştienţele individuale din univers, deşi nu se limitează la universul *fizic*. Mai mult, în cursul acestei explorări astrale, mi s-a arătat că universul ne iubeşte pe fiecare dintre noi şi are mare grijă de fiecare. Poate să pară că mi s-a spălat creierul de către una dintre religiile instituţionalizate, dar nu e cazul. Ştiu că universul ne iubeşte fiindcă l-am văzut, nu fiindcă altcineva a scris asta, iar eu vă încurajez ca voi să vedeţi acelaşi lucru.

N-avem motive să ne simţim singuri, fiindcă niciunul dintre noi nu e vreodată singur. De fapt, atunci când ajungi să înţelegi universul, aşa cum sunt sigur că veţi ajunge şi voi în timpul proiecţiilor voastre astrale, este imposibil să te simţi singur. De asemenea, nu e nevoie să te simţi neiubit. Aşa cum sunt aranjate lucrurile, toate fiinţele din univers te iubesc, fie că-şi dau seama de asta ori nu. Dacă nu ne-am iubi unul pe celălalt, universul întreg s-ar sfărâma şi ar dispărea în nimicnicie. Universul trăieşte şi respiră prin intenţia de a crea, iar singurul motiv pentru care creăm ceva este acela că iubim ceea ce am creat şi vom crea.

Gândiţi-vă la asta: În prezent, omenirea dispune de armele necesare pentru a arunca în aer întreg Pământul de peste 20 de ori. Dar deşi războaiele sunt dovezi suficiente că nu ne placem unii pe ceilalţi, Pământul rămâne intact, iar specia umană supravieţuieşte. De ce nu ne-am făcut unii pe alţii praf şi pulbere încă? Cu câteva excepţii, nu dorim să ne distrugem unii pe alţii. De ce nu? Ne temem oare de represalii? Nu, ne reţinem, deoarece ne iubim unii pe ceilalţi. Dacă nu ne-am fi iubit unul pe celălalt, ne-am fi nimicit de multă vreme cu toţii.

Acea persoană care te-a jignit ieri a făcut-o pentru că era pierdut în propria ignoranţă, dar asta nu schimbă faptul că te iubeşte. Asemenea, şi tu iubeşti toate celelalte fiinţe din univers, chiar dacă nu eşti conştient de asta. Unii oameni simt că anumite fiinţe nu sunt vrednice să iubească şi deşi e complet în regulă să simtă astfel, nu schimbă în niciun fel faptul că dra-

gostea e acolo. Dacă priveşti suficient de profund, vei afla că simţi dragoste chiar şi pentru cei mai aprigi duşmani ai tăi.

Aşadar, dacă există aşa de multă dragoste în univers, de ce ne simţim atât de neiubiţi şi de singuri? Ei bine, înainte de a ne simţi iubiţi, trebuie să *ne dăm seama* că suntem iubiţi. Ca analogie, am putea să privim ziua întreagă o pictură frumoasă, dar la ce bun, dacă am ţine ochii închişi? Realizând faptul că suntem deja iubiţi (de către universul întreg), ne satisfacem imediat nevoia fundamentală de iubire şi de a fi plăcuţi. Subconştientul nu va mai avea atunci vreo nevoie de a inventa vreun tip de dependenţă, din moment ce scopul dependenţei este acela de a atrage iubirea. Vom deveni atunci liberi de orice fel de dependenţă, ceea ce la rândul său înseamnă că putem călători prin astral liberi de orice fel de dorinţe.

Exerciţiu: Călăuza dragostei

1. Închide ochii.
2. Relaxează-ţi corpul şi mintea.
3. Într-un gând limpede precum cristalul, nu în mod necesar direcţionat către cineva anume, cere o experienţă care să vă ajute să descoperiţi în ce măsură sunteţi iubiţi de tot şi de toate în univers.
4. Această experienţă va putea avea nevoie de circa o săptămână pentru a se manifesta, aşa că nu vă ţineţi respiraţia.

Realitatea iubirii universale rezolvă de asemenea traumele personale. Într-un moment sau altul al vieţii noastre, ne simţim cu toţii şocaţi, răniţi sau violaţi. Partea neplăcută în a fi o persoană, un individ este aceea că luăm lucrurile personal. Ne asumăm repede rolul de victimă. Suntem aşa de cufundaţi în evenimente, că nu putem vedea imaginea cea mai mare, cauza şi efectul la nivel universal.

Fiecare lucru dureros care ţi s-a întâmplat a avut loc din dragoste pentru progresul tău. Scopul creşterii este acela de a

realiza că eşti iubit de tot universul. Durerea ţi-a fost provocată de cei care te iubesc, fiindcă te iubesc. Străinii îţi provoacă şi ei durere, tot fiindcă te iubesc. În această lumină, durerile trecute nu sunt dureri şi dovezi de iubire. Daunele emoţionale trecute nu sunt daune, ci leacuri. De asemenea, ceea ce-ai făcut în trecut altora, intenţionat ori nu, ai făcut din dragoste pentru ei – o dragoste trăind într-o parte atât de ascunsă a ta, încât e posibil ca la momentul respectiv să nu fi fost nici măcar conştient de ea. Poţi să crezi că ai făcut rău cuiva, dar ceea ce s-a întâmplat în realitate a fost aceea că cineva a atras experienţa durerii şi a rănirii fiindcă avea nevoie de ea pentru a creşte. Ca urmare a dragostei tale pentru acea persoană şi pentru creşterea ei, ai fost cel care a produs rănirea.

Prin urmare, nu te simţi vinovat sau ruşinat pentru nimic din ceea ce ai făcut şi nu te simţi rănit de alţi oameni. De ce te-ai simţi prost deoarece creşti? Aceasta este implicaţia iubirii universale. Dacă accepţi această iubire, toate traumele şi rănile trecutului se vor vindeca. (Voi da din mână în mână urna pentru donaţii, acum.) Poţi apoi să-ţi arunci tot bagajul emoţional, deoarece nu mai are niciun scop. A avut un scop la un moment dat, iar acel scop a fost ca tu să-ţi dai seama că întregul univers te iubeşte.

Indicatoare de drum către creştere

Aşa cum am menţionat, cea mai bună cale de a te împiedica să te rătăceşti în astral este prin rezolvarea dependenţelor tale. În mod ironic, „rătăcirea" însăşi încearcă să te ajute să faci tocmai aceasta, adică să-ţi rezolvi dependenţele. Îţi arată exact care îţi este dependenţa, astfel încât să o poţi rezolva. Realitatea încearcă şi ea să-ţi arate acelaşi lucru, dar, aşa cum am menţionat anterior, lucrurile se manifestă mai repede în astral decât în fizic. Cauză şi efect sunt adesea atât de depărtate, că e foarte dificil de văzut ce produce şi din ce motiv. Dar din fericire, mulţumită abilităţilor tale de proiecţie astrală, ai acum

capacitatea de a identifica natura dependenței tale, lăsându-ți dependența să-și arate adevărata față în astral.

Sâmbătă, 22 iunie 2002

Soluție

Iau două kava-kavas pentru relaxare (aceasta e prima dată când iau kava) și îmi dau cu niște loțiune pentru calmare pe încheieturile mâinilor înainte de a adormi la 11.30 p.m. Barb pune cristale de cuarț în jurul patului. Visez că eu și încă un tip suntem pierduți într-o zonă de pădure uscată. Poate că ne ascundem de cineva care ne urmărește. Găsim un cuib de pasăre. Cum murim de foame, hotărăsc să fur două ouă din cuib. Celălalt tip e de părere că e păcat să luăm viețile a două păsări. Și eu cred la fel, dar trebuie să o fac pentru a supraviețui.

Mai târziu în vis, sunt așezat lângă o trecere peste calea ferată cu un grup de oameni. Facem ceva important, dar nu-mi pot aminti ce anume. Poate filmăm un film, fiindcă și actorul Dan Akroyd e acolo. Sau poate doar îndrumăm mașinile să treacă în siguranță peste calea ferată. Sunt multe mașini. Au venit oare ca să privească la filmare?

Dintr-o dată izbucnește o furtună electrică. Nori negri se formează deasupra noastră. Vedem un mic mănunchi de fulgere albastre în nori. Explodează apoi și plonjează în jos către șinele de tren ca un mare trăsnet. Pot spune că nu e o furtună obișnuită. Fulgerele se comportă aproape inteligent. Hotărâm că trebuie să plecăm de acolo cât mai repede. Cineva strigă: „Trebuie să plecăm, acum!". Sunt tocmai pe punctul de a pleca, dar pe urmă mă gândesc că ar fi interesant să rămân și să văd ce se întâmplă. Undeva în minte știu că e doar un vis.

Un al doilea mănunchi albastru se formează în nori. Lovește chiar lângă mine! Se aud pocnituri puternice când distruge vagonul de cale ferată în care stau. Trăsnetul se împarte în două ramuri, iar una dintre ele mă lovește. Îi simt

energia albastră pătrunzându-mi în piept. Totul încremeneşte. Timpul se scurge cu încetinitorul. Văd imagini din trecut. Mă aflu în pântecele mamei. Văd un chip de copil şi ochii lui negri. Să fie oare geamănul meu? Oare părinţii mei au avut gemeni şi mie nu mi-au spus niciodată? Sau poate chipul pe care-l privesc este al meu? Mor oare? Ştiu că visez, dar poţi oare muri în vis? Nu vreau să mor, astfel că hotărăsc să mă retrag în avatarul meu din vis, cel care zace nemişcat lângă calea ferată. Rememorarea imaginilor încetează.

Visul se transformă într-o proiecţie astrală. Mă găsesc prin în jocuri sexuale. Îmi place libertatea de a crea aceste situaţii sexuale. Apare apoi un spirit călăuzitor care-mi spune să încetez cu plăcerile sexuale fiindcă trebuie să-mi vorbească. În ciuda acestui avertisment, mai continuu puţin. După o vreme îmi dau seama că n-am nevoie de sex. Realizez că aş beneficia mai mult din explorare. Încetez cu jocurile sexuale. Sunt mândru că am acest control asupra gândurilor mele.

Mă găsesc în grădina unui orfelinat. Sunt meri şi o pajişte verde. Văd mulţi copii fericiţi care locuiesc în acest orfelinat. Ghidul se află alături de mine. Îl întreb: „Dacă eşti cu adevărat un spirit călăuzitor, care-i următorul meu pas în viaţă? Ce-are trebui să fac în continuare?". Râde şi-mi spune: „Viaţa ta este exact cum ţi-o faci. O creezi din mers. Nu există vreun pas următor prestabilit".

Sunt pur şi simplu uimit de această revelaţie. Viaţa nu e planificată dinainte! Mă simt liber, eliberat de sub povara conceptelor de destin şi soartă. Discutăm o vreme. Pe urmă cobor în josul străzii. La colţ, două fete de la orfelinat joacă UNO, jocul de cărţi. Mă alătur. La un moment dat trebuie să ridic o grămadă de cărţi şi îmi dau seama că n-am cum să câştig. Fără vreo şansă de-a câştiga, am prea puţine motive să rămân, astfel că le spun adio şi mă duc pe cea de-a doua stradă.

Strada aceasta are un rând lung de magazine. Intru într-unul dintre ele, în care simt că am mai fost, poate într-un vis. Găsesc secţiunea cu jocuri pe calculator şi caut jocuri care mi-ar putea plăcea. E un joc cu piraţi intitulat „1720". În vreme ce plutesc prin magazin, câţiva oameni mă privesc şi mă întreabă dacă mi-e bine. Ştiu că, fiindcă sunt vizitator pe tărâmul lor, par palid şi puţin transparent pentru ei. Le spun că mă simt perfect. La un moment dat fac un „Oooooooo-ooo-oooooo", ca o fantomă şi, spre surpriza mea, altcineva replică cu un alt „Ooooo-oooo!". Cred că acest sunet trebuie să vină din realitatea fizică din jurul corpului meu. (Mai târziu, după ce mă trezesc şi o întreb pe Barb, ea îmi spune că n-au fost nici un fel de sunete provenind dinspre trupul meu fizic ori dinspre al ei.)

Găsesc un mare pachet învelit în hârtie roşie şi care conţine kitul Ejay hip hop pentru preţul de 390 de coroane suedeze, care în aparenţă are tot ce ai nevoie, de la compus muzică la ars CD-uri şi imprimat etichete. Sunt familiarizat cu Ejay, dar n-am văzut în realitatea fizică un kit la fel de complet. Privesc peste umăr ca să mă asigur că nu mă vede vreun angajat al magazinului şi pe urmă îl deschid. Conţine o grămadă de plicuri pentru CD-uri.

Au textul „Lice MT" imprimat pe ele. Acela trebuie să fie numele de marcă.

În vreme ce ies din proiecţie, am o viziune a maşinii lui Barb tractate de poliţie. Maşina are excremente de animal pe scaunul din faţă. Sunt apoi pe deplin treaz în patul meu. Proiecţia a durat mai bine de o oră.

Notă adăugată la 1 august, 2003: Aprilie, zece luni mai târziu şi la trei state distanţă, maşina lui Barb se opreşte în Tucson. Câţiva ofiţeri de poliţie din Oro Valley sunt suficient de drăguţi să oprească şi să încerce să o ajute (kudos pentru poliţiştii din Tucson). Când verifică motorul, găsesc un cuibuşor de şoareci pe baterie (ştiam că sunt şoareci în maşină, dar

credeam că i-am evacuat pe toți) și excrementele aferente în scaunul pasagerului din față. După ce polițiștii renunță și pleacă, remorcăm mașina la cel mai apropiat service.

Continuarea vindecării

Pentru a reacapitula, există două motive pentru care mintea creează obiecte cu caracter adictiv (de exemplu, un obiect sexual) în astral: 1. Obiectul adictiv oferă temporar o satisfacție minții, și 2. Obiectul ee alertează cu privire la adicție astfel încât să o rezolvi (dacă decizi asta). Mintea dorește să fie liberă de adicții.

Capitolul de față și cel precedent demonstrează importanța eforturilor de a avea o minte deschisă și liberă. Percepția unei lipse de iubire creează traume. Trauma poate fi ceva rapid, asemenea unui accident de mașină, sau poate fi o problemă de familie complicată, care poate rămâne nerezolvată vreme de mai mulți ani. Desigur, dacă taică-tău te plesnește peste cap în fiecare week-end, atunci vei crede că nu te iubește. Lipsa percepută de iubire creează o traumă. În ciuda acestui abuz, tatăl tău se poate să te iubească foarte mult, dar acest lucru n-are relevanță: Ceea ce *percepem* produce traume, indiferent cât de aproape sau de departe am fi de ceea ce s-a întâmplat efectiv.

Amintirile traumatice sunt, în interesul sănătății tale mentale, ascunse în subconștientul tău. De aceea e atât de complicat să găsești cauza unei dependențe. În timp, subconștientul formează o dependență pe baza amintirilor traumatice. Dependența este astfel creată în mod specific pentru a te ajuta să obții dragostea pe care simți că ai pierdut-o în cursul traumei suferite. Când realizezi că e posibil ca deja să fi obținut dragostea aceea, dependența se poate dizolva.

Totuși, în cazuri grave, dependența poate persista, chiar dacă diminuată, fiindcă dependențele sunt la fel de încăpățânate ca și oamenii. Atâta vreme cât amintirile traumei rămân la lo-

cul lor, va exista un stimulent care să păstreze dependența vie. Prin urmare, amintirile traumelor reprezintă obstacole. Acestea creează limitări în calea călătoriilor astrale, dar şi a vieții noastre; adică până ce luăm în mod conştient controlul procesului de vindecare şi aducem la lumină amintirile.

Pentru a vindeca o dependență, este necesar să explorăm amintirile unei traume şi să înțelegem modul în care ele se relaționează cu dependența noastră actuală. Acest lucru s-ar putea să presupună mult efort, dar cu siguranță merită strădania noastră. După ce am găsit cauza, dependența va dispărea probabil, deoarece în momentul în care înțelegem dependența, aceasta îşi pierde scopul de a fi, care este acela de a ne avertiza asupra prezenței unei traume, analog cu modul în care înțelegerea cauzelor unui război aduce pacea. Dependența nu are putere asupra noastră decât atâta vreme cât se află în subconştient. Odată ce observăm în mod conştient dependența şi cauza sa, aceasta încetează să mai funcționeze.

Când rezolvăm o dependență, nu am rezolvat doar o inconvenientă, ci de asemenea am crescut ca oameni în mod substanțial. Găsirea şi rezolvarea dependețelor noastre este cea mai rapidă cale către învățarea accelerată şi către creştere spirituală. Uneori, rezolvarea unei dependențe este un element esențial în continuarea existenței. Dependențele pot fi esențiale chiar şi pentru supraviețuirea speciei umane. Atâta vreme cât noi vom continua să negăm faptul că, în calitate de specie, avem probleme rămase nerezolvate, vom continua să distrugem planeta care ne suportă, săpându-ne astfel singuri mormântul comun.

Aşa cum am mai menționat la începutul acestei discuții, nu am inclus aceste capitole în carte din pur amuzament. Acest tip de autovindecare este de o imensă importanță pentru noi toți. Dependențele au un rol important nu doar în astral, ci de asemenea în întreg procesul nostru de creştere personală. Ele sunt asemenea unor alarme, care ne avertizează: „Hei, avem o problemă aici, care trebuie rezolvată IMEDIAT!". Dacă depen-

dențele nu s-ar fi format niciodată, n-am fi bănuit nicicând că ducem cu noi cicatricele unor traume care au nevoie de a fi vindecate. Desigur, același efect poate fi obținut negând existența dependențelor și prefăcându-ne că totul e bine.

O minte nu poate evolua atâta vreme cât neagă existența amintirilor dureroase. Nu putem evolua din punct de vedere spiritual decât dacă îndrăznim să înfruntăm fiecare parte din noi. În partea întunecată a naturii noastre, ca ființe umane, acolo unde se ascund durerea și întristarea, în chiar locul în care ne e groază să privim, se află cheia fericirii și a frumuseții. Atunci când îndrăznim să înfruntăm acea parte întunecată și să o aducem la lumină, suntem gata pentru o viață mai bună. Primul pas însă, să ne confruntăm cu înșeși lucrurile care sunt ascunse tocmai fiindcă sunt prea dureroase spre a fi confruntate direct, acesta este printre cele mai dificile lucruri pe care le poate înfăptui cineva. E testul final al voinței.

În cele din urmă alegerea se rezumă la a trăi pentru a evita durerea sau a trăi pentru a rezolva cauzele durerii. Putem să ne alegem singuri atitudinea. Dacă dorim să evităm durerea, e posibil să avem vieți bune, dar nu vom putea să ne dezvoltăm ca ființe. Vom trăi negând, prefăcându-ne că amintirile traumatizante nu sunt acolo, iar în termeni de creștere spirituală nu vom fi realizat nimic. În cel de-al doilea caz, vă puteți imagina trăind fără durerile trecutului, fără tristețe în prezent, fără grijă față de viitor? Gândiți-vă la acest lucru și astfel: Când v-ați înfrânt durerile și temerile, acestea nu mai există. Veți fi în sfârșit liberi.

Exercițiu: Invitație în subconștientul tău

1. În această noapte, când te întinzi în pat, invită amintirile vechilor dureri să iasă la suprafață. Orice lucru de care te temi să-l mai trăiești, orice lucru despre care regreți că l-ai făcut și orice-ți dorești să nu se mai repete.

2. Când amintirile dureroase ies la suprafață, trăiește-le. Lasă-le să se deruleze. Nu le bloca. Nu încerca să le ții la o parte.

3. Încearcă doar să trăiești experiențele. Fii doar observator. Nu te interpune atunci când ele se derulează. Nu încerca să-ți dai seama de ce încă le mai porți cu tine, cât de rău te-ai comportat, ce-ar fi fost mai bine să faci sau cum vei evita ca situații similare să apară în viitor.

4. Când s-au derulat complet, ceea ce-ar putea dura ore întregi, relaxează-te și bucură-te de liniște. Te-ai descurcat bine.

5. Încearcă să intuiești despre ce-a fost vorba în amintirile pe care le-ai urmărit. Ce-au încercat să-ți spună? Se mai află încă în subconștientul tău dintr-un motiv anume. Se află acolo pentru a-ți comunica ceva despre tine.

6. Ceea ce încearcă să-ți spună nu trebuie neapărat să fie ceva rău. De fapt, natura acestor amintiri este aceea că ele caută să evidențieze mai degrabă lucruri bune și nu rele. Fac referire la lucruri rele doar pentru a-ți atrage atenția.

7. Nu-ți utiliza în exces mintea analitică, deoarece n-are nicio idee de ce subconștientul reacționează așa cum o face. Folosește-ți în loc intuiția.

8. Încearcă să simți intuitiv cum se relaționează amintirile cu lista ta de dependențe. Există oare o dependență care e destinată să prevină acte similare celor comise de tine ori de altcineva în amintirile tale? Dacă da, acele amintiri pot fi cauza existenței acelei dependențe.

9. Ar putea dura câteva săptămâni să înțelegi cauza acelor vechi dureri. Fă acest exercițiu cât de des rezişti, fără a deveni depresiv. De fiecare dată când execuți acest exercițiu, înțelegi un pic mai bine ceea ce se întâmplă înăuntrul tău; de fiecare dată când îl efectuezi, devii un pic mai liber și te simți puțin mai bine.

Fără îndoială, evoluția spirituală este scopul cel mai plin de recompense în viață. Evoluția minții ar trebui să fie prioritatea numărul unu. Toți profeții au subliniat asta, iar religiile oficiale sunt, se presupune, create exclusiv în acest scop. N-ai însă nevoie de religii sau de vreun guru atunci când ai dependențe, căci dependențele sunt prin ele însele învățători. Fie că-ți vine sau nu să crezi, dependențele sunt acolo pentru a te ajuta. Ele sunt pietrele care-ți jalonează drumul, indicându-ți exact care ar trebui să-ți fie următorul pas. Fără ajutorul lor, n-ai fi avut parte de creşterea spirituală pe care exercițiul de mai sus te poate ajuta s-o dobândeşti.

Următorul lucru pe care-ar trebui să-l faci, ca un gest de a pune lucrurile în ordine, este să ajungi la ceea ce a produs trauma de la bun început. Dacă trauma a fost produsă de lipsa de iubire, înțelege atunci că eşti iubit de tot ceea ce poartă o conştiință şi că nu ai nevoie să încerci să cauți dragostea. Dacă dependența a fost creată de faptul că fratele tău mai mare ți-a furat acadeaua când erai mic, atunci pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi cumpără-ți o tonă de acadele doar pentru tine.

Claritate acum!

Dacă ți se întâmplă să proiectezi într-o zonă din astral în care nu poți vedea (cu alte cuvinte nu ai informații vizuale), poți folosi comenzi de tipul *„Claritate acum!"* sau *„Mai clar, mai clar, mai clar!"*. Vei începe imediat să primeşti informații vizuale. Ți se va părea că ochii îți încep brusc să funcționeze după o perioadă de orbire. Dintr-o dată vei fi capabil să vezi ce-i în jurul tău.

Exercițiu: „Claritate acum!"

1. Proiectează în astral folosind una dintre tehnicile descrise în Cercul precedent.

2. Dacă ai deja informații vizuale, mergi undeva unde n-ai asemenea informații. Poți pluti în jos printr-o podea ori poți trece printr-un zid. Acest lucru mă ajută uneori să îmi pierd vederea.

3. Dacă constați că nu ai informații vizuale, comandă ***Claritate acum!***

4. După comanda aceasta ar trebui să aveți informații vizuale din belșug. Dacă nu se întâmplă acest lucru, continuați cu ***Mai clar... mai clar... mai clar!***

Puterile tale creative

Dacă proiectezi într-o lume astrală preexistentă, acea lume va fi ceea ce vei vedea. Dar dacă proiectezi într-un vid astral, înainte de a comanda claritate, nu e nimic de văzut. Asta dă impresia de orbire. Atunci când n-ai deloc informații vizuale, poți presupune că nu există niciun fel de obiecte de vreun fel, care să poată fi văzute.

Comanda privitoare la claritate va produce apariția în existență a unei întregi lumi, izvodită din nimic. Comanda *Claritate acum!* nu este o comandă care să producă clarificarea, limpezirea ochilor tăi astrali, deși inițial era destinată acestui scop. În loc de aceasta, comanda este un ordin direct dat subconștientului tău să informeze mintea conștientă despre ceea ce te înconjoară. Nerăbdător de a se conforma comenzii respective, subconștientul iese în exterior și simte... nimic! deoarece, la urma urmelor, te afli într-un gol. Zăpăcit de această situație, subconștientul încearcă să dea un sens celor ce te înconjoară. Pentru noi, ființele fizice, conceptul de gol este prin forța lucrurilor dificil de conceput. Suntem atât de obișnuiți să avem obiecte în jurul nostru, obiecte pe care să le privim și pe care să le atingem mereu, că nu știm cum să ne comportăm atunci când constatăm că nu sunt acolo.

Subconştientul îşi spune: „Ştiu c-am ieşit din trup şi aşa mai departe, dar chestia asta tot e superciudată. Nu înţeleg unde mă aflu. Hei, ultima dată eram în dormitor, aşa că poate încă mă mai aflu acolo?". Acest scurt gând este de fapt tot ceea ce este necesar pentru a crea efectiv o lume astrală care seamănă dormitorului tău până la cel mai mărunt dintre detalii. Subconştientul trece în revistă toate amintirile tale cu privire la dormitorul tău, spre a decide dacă într-adevăr te afli acolo. Încearcă să compare aşteptările amintirilor tale cu privire la cum arată camera ta, cu împrejurimile efective.

În mod ironic, făcând asta, subconştientul creează de asemenea un corespondent astral al tuturor obiectelor din dormitorul tău. Acest proces nu durează decât câteva milisecunde. Brusc, poţi vedea în dormitorul tău, dar numai fiindcă tocmai l-ai creat din nimic, nu fiindcă ochii tăi astrali au început să funcţioneze. N-ai avut de fapt nicicând vreo problemă cu ochii.

Miercuri, 21 martie 2001

Tentativă de confirmare a unei EEC

Mă culc la 3 a.m. Deşteptătorul mă trezeşte la 7.15 a.m. Mă relaxez vreme de vreo 30 de minute sau cam aşa, până ce corpul meu adoarme. Mintea mea alunecă spre somn. Când mă aflu aproape de somn, încerc şi reuşesc o experienţă extracorporală. Intru şi ies din corp de vreo zece ori. Atracţia către trupul meu e atât de puternică încât nu pot sta afară mai mult de zece secunde odată.

Totul arată exact ca în realitatea fizică, mai puţin faptul că totul vibrează uşor. Culorile sunt mai aprinse, iar textura mobilierului este mai intensă decât în realitatea din stare de trezie, dar e de aşteptat din moment ce nu-mi folosesc simţurile fizice tocite.

Am pregătit un mic test care va verifica dacă plutesc cu adevărat în afara trupului meu fizic, dar în spaţiul fizic. Am pus pe birou o broşură necitită, cu textul îndreptat către pe-

rete. Dacă pot citi textul când sunt în afara trupului, voi fi convins că EEX este reală. (Notă: Acest experiment a avut loc în „zilele vechi", pe vremea când încă mai credeam că fizicul este singura realitate adevărată.) Plutesc către birou.

Când ajung la broşură, aceasta a căzut cu faţa în jos şi nu pot citi textul. Mă gândesc că cineva a trecut pe lângă ea şi trebuie că broşura a fost suflată de curentul de aer stârnit. Sunt furios că un eveniment atât de simplu mi-a distrus experimentul. Eforturile mele de a ieşi din corp au fost irosite. (După ce mă trezesc, verific broşura. E în continuare în picioare, aşa cum am lăsat-o. EEC nu a avut loc în camera mea. Fie a avut loc într-un duplicat astral asemănător unui vis al camerei mele, unde mintea mea a făcut ca broşura să cadă, fie am visat totul. N-am avut impresia c-ar fi fost un vis, totuşi.)

Într-una dintre „ieşiri" plutesc în jos către subsol. Un vecin spală. Singura problemă e că în realitate casa nu are niciun fel de subsol. În alt episod, plutesc prin tavan în camera vecinului de deasupra. În vreo două altele, mă înapoiez şi-mi privesc trupul. Văd trupul zăcând în pat, încovrigat în poziţia fetală. În realitate, ştiu că trupul meu e întins pe spate, deoarece aceasta e poziţia corporală pe care o folosesc cel mai adesea înainte de a ieşi din trup.

Atunci când ne dăm seama că dorind să vedem un loc din astral, creăm o *replică* a acelui loc şi nu ne mutăm acolo, obţinem controlul asupra minţii noastre, şi pe cale de consecinţă asupra călătoriilor astrale. Înţelegând în mod conştient procesul de creare din astral, subconştientul realizează că ceea ce face el (crearea de replici) nu este ceea ce ne dorim noi de fapt. Să te plimbi într-o lume pe care-ai creat-o singur poate fi drăguţ, în cele mai multe dintre cazuri însă, ne distrage de la ceea ce vrem să facem cu adevărat. Subconştientul îşi schimbă apoi modul de funcţionare. *Claritate acum!* încetează prin urmare să mai funcţioneze. După ce se întâmplă aceasta, replicile astrale nu ne

vor mai înşela făcându-ne să le confundăm cu locuri reale (dacă există un asemenea lucru ca locurile reale).

Modul în care subconştientul îşi schimbă modul de funcţionare ne afectează de asemenea şi vieţile fizice, deşi cei mai mulţi dintre oameni nu comandă *Claritate acum!* în fizic. Suntem atunci capabili să vedem lucruri pe care anterior nu le puteam vedea. Fizicul este asemănător lumii astrale în multe privinţe. Ne creăm mediul înconjurător cu ajutorul minţii subconştiente atât în fizic, cât şi în astral. Când modificăm modul în care creăm în astral, schimbăm modul în care creăm în fizic. Dacă reuşim să suspendăm actul de creaţie în fizic, fie şi numai pentru câteva secunde, permitem altor lucruri să-i ia locul, lucruri pe care în societatea modernă le numim efecte paranormale.

Simţuri astrale

S-ar putea să vă întrebaţi de ce ochii, fiind simţuri fizice, funcţionează într-un mediu ambiant nonfizic, cum este astralul. Informaţia de ordin vizual, poate fi oferită de o mare varietate de simţuri, printre ele fiind ochii noştri fizici şi ceea ce numim imaginaţie, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. În afară de fabricarea de obiecte, imaginaţia este capabilă să vadă lucruri pe care ochii fizici nu le pot vedea şi să facă ca informaţiile vizuale să prindă viaţă. Ochii fizici, pe de altă parte, sunt un echipament destul de lipsit de rafinament, oferindu-ne doar informaţii vizuale brute. Trebuie să ne folosim imaginaţia pentru a completa informaţia ce lipseşte. Atunci când interacţionăm cu astralul, implicăm pe deplin mecanismul vizual în procesul imaginativ, fiindcă nu ne purtăm cu noi pretutindeni ochii fizici.

Toate celelalte simţuri fizice pot fi înlocuite de imaginaţie. De exemplu, o presoană care a orbit, după ce a văzut o perioadă, continuă să vadă în minte imagini ale obiectelor şi

emoțiilor. O persoană invalidă ce a fost cândva sănătoasă simte încă senzația plimbării în mintea sa. O persoană cu acromie sesizează încă diferențele dintre culori.

Rezultatul este acela că atunci când proiectăm la distanță de simțurile noastre fizice, așa cum se întâmplă când proiectăm în astral, informațiile senzoriale oferite de imaginație devin atât de intense și de complete, încât suntem uimiți de ceea ce experimentăm. În jurnalul meu de proiecții astrale, descriu adesea textura unui obiect astral ca fiind *extrem de reală*. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că textura, așa cum este ea simțită tactil de imaginația mea, pare atât de intensă încât depășește cu ușurință orice îmi pot oferi simțul meu fizic al pipăitului.

Aceasta pare să fie adevărat nu doar pentru simțul tactil, ci de asemenea pentru restul simțurilor. Îmi amintesc că am mâncat cozonac cu banane în astral în urmă cu câteva luni. Deși se prea poate să nu-mi fi umplut stomacul (e cea mai grozavă dietă de slăbit), aroma, moliciunea și textura sa au fost mai bune decât aș fi putut să le simt în oricare restaurant fizic.

Cu toate acestea, în astral, impulsurile senzoriale de gust nu sunt obligatorii. Dacă nu ești vreu fan al prăjiturii cu banane, imaginația nu trebuie să-ți ofere și gustul ei. În plus, nu există nicio regulă care să spună că prăjitura cu banane trebuie să aibă gust de prăjitură cu banane în astral, căci mediul ambiant în astral este subiectiv în cel mai înalt grad (sau personalizat, dacă vă place mai mult expresia). Eu unul spun întotdeauna: „Gustul prăjiturii cu banane e pe limba celui care o gustă".

De asemenea, nu este nevoie să primim informații vizuale în astral decât dacă dorim o experiență vizuală. Cu toate acestea, utilizarea informațiilor senzoriale care imită simțurile fizice vă va face să vă simțiți mai bine pe parcursul călătoriilor în astral, acesta fiind și motivul pentru care subconștientul le folosește.

Simțuri astrale extraordinare

Există multe simțuri încă netrezite în fizic, simțuri corespunzătoare cunoașterii și intuiției, care ne permit să simțim dincolo de spațiu, timp și de alte dimensiuni. Ele pot fi dezvoltate în fizic, dar e mai simplu și mai rapid să le accesăm în astral. Ele ar putea să ne ofere mai multe informații decât simțurile comune. Folosiți-le în astral odată ce vă simțiți confortabil să vă suspendați simțurile obișnuite.

Exercițiu: Percepție extrasenzorială

1. Proiectează în astral.
2. Încearcă să găsești din nou acel vid vizual ca în exercițiul precedent.
3. Relaxează-ți mintea.
4. Concentrează-te pe centrul ființei tale astral (sau pieptul astral).
5. Liniștește-ți orice gânduri.
6. Oprește orice fel de dialoguri interioare:
   - Comandă-ți: **„Raționalitate oprită!"**
   - Comandă-ți: **„Dialog interior oprit!"**
7. Așteaptă semnale provenind de la simțurile alternative în tăcere.
8. Când te înapoiezi în fizic, ceea ce ai perceput va fi probabil dificil de descris într-un limbaj uman, la fel cum visele pot fi uneori indescriptibile. Nu trebuie însă nici să descrii și nici să analizezi nimic în vreun fel, pur și simplu să-ți amintești sentimentul generat de informația primită.

Adevărul este că simțuri precum văzul, auzul sau pipăitul sunt de prea mică valoare în astral. Ceea ce contează în starea de extracorporalitate, nu e cât de bine percepi un obiect. Ceea ce contează este cât de limpede îți e mintea, nivelul ei de pre-

zență și de luciditate. Când ceri claritate, n-ar trebui să ceri limpezime pentru ochi, ci pentru minte.

Atracție fizică

Luni, 19 martie 2001

EEC matinală

Trebuie să stau treaz toată noaptea pentru a scrie un referat, astfel că nu reușesc să dorm decât trei ore, de la 5:00 la 8:00 a.m. După ce mă trezesc, mă duc la universitate pentru a preda referatul. Când mă întorc, mă așez în pat, îmi îndrept atenția către al treilea ochi, și aștept să intru în starea trup adormit / minte trează. Aceasta e prima mea sesiune de dimineață. Durează aproximativ 40 de minute. Încep să picotesc. Când mă trezesc din unul dintre scurtele mele vise, simt că trupul meu e adormit.

Efectuez de câteva ori tehnica de plonjare (mă scufund rapid în timp ce expir). Încep vibrațiile. Mă gândesc: „Hei, ce ușor e!". Mai încerc de câteva ori și dintr-odată simt că plutesc în jos cu adevărat. Plutesc în jos și în afară. Pot să văd. Camera mea nu arată la fel ca în fizic, dar toate lucurile despre care cred că sunt importante se află acolo.

Stau în picioare cu spatele către trupul meu. Pot vedea scurtă vreme și firul de argint. (Gândindu-mă mai bine, cred că imaginația mea a fabricat un fir care părea să fie legat de conștiența mea, fiindcă am căutat intenționat firul de argint. Îmi doream să-l văd, astfel că imaginația mea s-a conformat.) Sunt atras înapoi în trup. Mă oblig prin voință să mă deplasez până la birou. Încerc să mă țin de birou, dar mâinile nu-mi funcționează. Hotărăsc să fug de absorbție părăsind camera. Mă oblig prin voință să mă deplasez către ușă, care nu se află însă la locul ei. E mai aproape de birou decât în lumea fizică.

Plutind prin ușă, îmi pierd vederea. Am intrat probabil într-un vid. Plutesc orbește în josul a ceea ce cred că este

coridorul. Prietena mea, care se află alături de mine în pat, face o mişcare uşoară, iar atracţia către corpul meu sporeşte. Îmi doresc să merg la universitate, astfel că încep să plutesc în direcţia aceea, dar atracţia către corpul meu este prea puternică. Mă trezesc în corp şi-mi deschid ochiul stâng. Corpul mi-e paralizat, iar glezna stângă arde precum focul. Încerc o a doua EEC, dar trupul meu nu pare a fi în starea potrivită pentru asta. Estimez că întreaga experienţă trebuie să fi durat circa 25 de secunde.

Unul dintre lucrurile pe care le veţi observa pe parcursul primelor proiecţii astrale este forţa cu care corpul vostru fizic vă trage înapoi. Corpul fizic *nu vă trage,* în sensul propriu al cuvântului, ci vă *cheamă.* Mintea subconştientă nu este obişnuită să fii conştient şi să lipseşti din trupul fizic în acelaşi timp. Pe baza unui vechi obicei, crede că atunci când eşti conştient, locul în care trebuie să te afli în mod normal este corpul fizic. Prin urmare, subconştientul comandă corpului să te cheme înapoi. Tu detectezi semnalul corpului şi îţi redirecţionezi conştienţa imediat către corpul fizic, unde „te trezeşti". Acest fenomen ar putea arăta ca şi cum corpul fizic te-ar suge prin spaţiu, dar de fapt e doar o modificare a conştienţei.

Divizarea minţii

Deoarece suntem fiinţe multidimensionale, capabile de a exista în mai multe dimensiuni şi locuri simultan, o parte a conştienţei tale poate decide să rămână în astral în vreme ce restul este chemat înapoi în trup. Ai putea avea sentimentul că te afli în acelaşi timp în mai multe locuri, şi că eşti conştient de toate acele locuri; sau ar putea părea ca şi când conştienţa ţi-ar sări foarte rapid între acele locuri. Ca o a treia alternativă, partea din conştienţă care se află încă în astral, ar putea rămâne acolo neobservată de tine, dar ar putea mai târziu să-ţi „cheme" partea conştienţei aflate în fizic, moment în care vei fi de ase-

menea „absorbit" în astral pentru a fuziona cu partea deja proiectată a fiinţei tale. Proiectorul astral Robert Bruce numeşte acest fenomen *divizarea minţii.*

Miercuri, 22 octombrie 2001

Scurtă proiecţie

În vreme ce adormeam noaptea trecută, m-am vizualizat întorcându-mă de la şcoală aşa cum făceam în urmă cu şapte ani. Acum abia m-am trezit şi stau în pat aşteptând să adorm din nou. Simt o uşoară mişcare în trupul meu astral. Atunci îmi dau seama, sunt gata să-mi părăsesc trupul. Mă relaxez şi-mi conduc conştienţa afară prin creştetul capului. Plutesc în jos şi mă trezesc undeva în astral. Ştiu exact ce-am plănuit să fac: să învăţ să-mi cresc şi să-mi scad frecvenţa energetică şi să creez folosindu-mi gândul.

Pot să spun că proiecţia este instabilă. Ştiu că pot fi trimis înapoi în trup rapid, în orice clipă. Cred că trebuie să mă fixez, scăzându-mi frecvenţa. Mă gândesc; îmi cobor frecvenţa. Asta a fost o greşeală. Sunt aruncat înapoi în corpul meu fie fiindcă frecvenţa mea e prea scăzută, fie datorită zarvei pe care o face prietena mea. Au trecut doar aproximativ cinci secunde de când am ieşit din trup.

Ce e interesant este că eram într-o stare pe care n-am recunoscut-o ca precedând o EEC. Nu eram paralizat. N-am simţit niciun fel de vibraţii sau gâdilături. Singura diferenţă faţă de o stare fizică a fost aceea că mintea mea era desincronizată faţă de trup. Aveam o senzaţie de plutire în zona capului. Am crezut la început că era doar greaţă de la mahmureală (deşi nu petrecusem în noaptea dinainte). Capul mi-era înconjurat de o bulă de energie. Ce anume declanşează o EEC? Evident, nu e starea trup adormit / minte trează. Cred că pot să ajung din nou în starea aceea fără prea multă muncă.

O jumătate de minut mai târziu, mă aflu brusc în ochiul minţii mele plimbându-mă pe mijlocul unei străzi. Conştienţa

mea e proiectată pe strada aceea, dar n-am ieşit din trup. Sunt complet racordat la această parte a conştienţei mele. Cealaltă parte care stă încă întinsă în pat, în interiorul corpului meu, a dispărut pentru moment. Se poate oare ca această parte a conştienţei mele să fi rămas afară în vreme ce partea asupra căreia m-am concentrat în cursul EEC a fost trasă înapoi în trup?

Strada arată la fel ca orice stradă de pe Pământ, dar e atâta frumuseţe, că mi se pare că trebuie să fie undeva, pe un plan ceva mai înalt. Sunt acolo clădiri mari, minunate. În planul fizic, ar fi fost urâte. Sunt şi copaci obişnuiţi, dar aici arată fantastic. Totul are culori puternice. Cobor în continuare pe stradă. Nu se vede niciun om. Intru într-o zonă de port, unde proiecţia se încheie.

Motivele pentru care eşti chemat înapoi

Să fii chemat înapoi în trup prematur poate fi foarte frustrant atunci când îţi doreşti de fapt să rămâi în astral. Mi s-a întâmplat în mod repetat, până ce am început să mă întreb de ce se întâmplă. Iată câteva motive bune pentru care trupul tău fizic te poate chema înapoi:

- Mintea ta subconştientă este zăpăcită de experienţa de a se afla într-un mediu nonfizic şi hotărăşte să se întoarcă într-un mediu familiar, corpul tău fizic.
- Cineva îţi intră în camera fizică. Chiar dacă persoana respectivă nu face niciun zgomot, subconştientul tău se agaţă de prezenţa lui şi îţi alertează conştienţa.
- Cineva sau ceva îţi atinge trupul fizic. Muştele şi ţânţarii te pot înnebuni chiar şi în absenţa ta.
- Urechile tale fizice aud un zgomot deranjant.
- Corpul tău fizic se trezeşte natural, aşa cum o face după un somn normal. Din punctul de vedere al corpului fizic, o proiecţie astrală nici nu este altceva decât o perioadă de somn

normal. Această trezire va fi factorul limitativ final al călătoriilor tale astrale, chiar dacă vei rezolva toate celelalte surse de perturbări.

• Ai un gând conştient sau subconştient referitor la corpul tău fizic. Proiecţia ta astrală este condusă de gândurile tale, astfel că orice îţi trece prin gând se va întâmpla. Mintea este întotdeauna responsabilă de trupul tău. Trupul urmează întotdeauna instrucţiunile mentalului. Dacă ai chiar şi cel mai scurt gând referitor la corp, corpul se va conforma alertându-şi conştienţa despre existenţa sa. Odacă ce conceptul existenţei corpului va intra în conştienţa ta în această manieră, sunt prea puţine lucruri ce se pot face spre a împiedica trupul să-şi crească tracţiunea.

• Încerci să-ţi analizezi experienţa proiecţiei. Când analizezi, nu ai cum să nu compari situaţia ta curentă cu credinţele formate de experienţe vechi. Cea mai mare parte a credinţelor tale se ocupă de lumea fizică (cu excepţia rarelor cazuri în care ai o vastă experienţă astrală), astfel că analiza conduce în mod natural la gânduri subconştiente despre corpul tău fizic, ceea ce-i sporeşte tracţiunea.

• Proiectezi într-o zonă în care încă nu ştii cum să-ţi susţii conştienţa. Spre exemplu, o serie de învăţăminte religioase vorbesc despre planuri multiple ale existenţei, unul „deasupra" (în lipsa unui cuvânt mai potrivit) celuilalt, sau aranjate asemenea foilor de ceapă. Teozofia sugerează şapte planuri ale existenţei, budismul 32, hinduismul o mulţime de tărâmuri numite „lokas", iar islamismul, şapte raiuri. În conformitate cu învăţăturile, planurile sunt variate, de la planul fizic la tărâmul zeilor, unde totul este una: inseparabil şi separabil în acelaşi timp. Planul astral este definit ca aflându-se undeva la mijloc. Ţineţi minte că acest sistem al planurilor nu este decât un model şi prin urmare poate sau nu să ilustreze adevărul (dacă va fi existând un asemenea lucru). Dacă am proiecta dintr-un plan al existenţei în altul, ar fi rezonabil să presupunem că dificultăţile

în susținerea conștienței noastre este proporțională cu diferența dintre natura planului fizic (deoarece folosim în mod automat experiența adunată în fizic atunci când călătorim în alte planuri) și natura planului în care proiectăm.

• Un ghid astral decide că e momentul să te întorci în corpul fizic. Ar putea face aceasta dacă el consideră că te implici într-o situație pe care nu ești instruit să o gestionezi. Ghizii astrali pot de asemenea pregăti în mod deliberat mici lecții astrale care să vă adâncească cunoașterea despre astral ca pregătire pentru viitoarele provocări astrale. Lecțiile sunt date cel mai adesea sub forma unor elemente de distragere a atenției sau a unor obstacole practice care te împiedică să te orientezi în lumea ta astrală. Ghidul tău te poate trimite înapoi atunci când consideră că ai învățat destul. Notează că e complet irelevant dacă ai reușit să învingi obstacolele pe care ți le scoate înainte. Obiectivul important este volumul de experiență câștigată din obstacol.

False treziri

Adesea, urmând unei extrageri din corpul fizic, când ți se pare că te-ai trezit în corpul fizic, ești încă proiectat în astral. Mai exact, te afli într-o replică astrală a dormitorului tău sau o replică a unui dormitor dintr-o perioadă anterioară din viața ta, în funcție de care i se pare mai naturală minții tale subconștiente. Aceasta este o *falsă trezire*. Este foarte dificil de spus dacă te afli într-o cameră fizică ori într-o replică astrală. Trebuie să-ți folosești intuiția ca să-ți dai seama. Este chiar mai dificil decât a ști că visezi atunci când visezi. Desigur, ai putea crea mobilier nou în cameră cu gândul. Dacă reușești să creezi mobila aceea, știi că te afli încă în astral. Cu toate acestea, acel act de creație poate fi posibil și în fizic. Tot ce este necesar este o minte fără îngrădiri.

Sâmbătă, 17 martie 2001

Patru false treziri

Mă trezesc alături de prietena mea. Sunt ameţit şi nu pot vedea limpede. Când îmi mişc braţele, am sentimentul că şi braţele mele astrale fac aceeaşi mişcare, doar că o jumătate de secundă mai târziu. Mă gândesc: „Uau! Pot să-mi văd corpul astral!". Mă aflu în casa părinţilor mei. Cobor ca să privesc oglinda din hol. Fac câteva mişcări rapide cu braţele. Braţele astrale se află încă în afara braţelor fizice. Marfă!

Văd apoi alt chip în oglindă. E o femeie între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, cu chipul rotund şi păr roşcat. Se întinde către mine, ca şi când aş avea ceva ce vrea să-mi ia neapărat. Braţele ei trec prin mine. Ştiu că nu are un corp fizic. O privesc intens şi încerc să-i atrag atenţia. Ea nu-şi dă seama că eu pot s-o văd. Îi apuc mâinile. E surprinsă că o pot vedea şi atinge. Se preznită ca fiind un soi de angajat al departamentului de relaţii cu publicul de la şcoala unde am fost elev. E ciudat, fiindcă nu-mi amintesc să fi existat o asemenea poziţie. Oricum, pare o persoană drăguţă.

Ieşim afară, în grădină. E noapte. Ea îmi spune la revedere şi se târăşte sub ceea ce pare a fi un cort de grădină căzut. Mai există un alt cort mic în grădină. Acesta e făcut din pânză de sac. Şi el e căzut, iar de sub el se iţesc afară o pereche de picioare încălţate în bocanci cazoni. Mă gândesc că probabil frate-meu o fi dat una dintre petrecerile lui nebune.

Mă trezesc apoi. Gândesc: „Ce păcat că toată faza cu braţele astrale a fost doar un vis". Sunt surprins, fiindcă visul din care abia m-am trezit părea foarte real. Încerc aceleaşi mişcări cu braţele în altă oglindă (nu mă mai aflu în casa părinţilor mei, sunt la mine acasă). Nu se întâmplă nimic. Trebuie să fac ceva dar nu-mi amintesc ce anume. Încerc să cobor din pat, dar prietena mea mă reţine. Îşi bagă degetele în spatele meu, în joacă. Doare! Strig la ea să înceteze.

Mă trezesc apoi. Gândesc: „Destul cu falsele treziri!".

Mă trezesc apoi. Prietena mea e deja trează. Încearcă să coboare din pat. O reţin, dar o împung cu degetele în joacă. O doare, aşa că latră la mine să încetez. Îi explic că tocmai am avut trei false treziri uimitoare. Brusc, gura mi-e paralizată şi pot doar să emit mârâituri. Sună ca un monstru. Îmi atac în joacă prietena.

Mă trezesc apoi de-adevăratelea (?) în lumea fizică.

Prelungirea proiecţiei

Imaginează-te în astral, ocupându-te cu activitatea ta preferată din astral. Dintr-o dată simţi că te trage înapoi corpul tău fizic. Ce faci? Există tehnici pe care le poţi aplica în scopul de a păstra proiecţia, cum ar fi relaxarea, centrarea, păstrarea concentrării. Cu toate acestea, este dificil să rămâi suficient de calm pentru a face aceste lucruri în vreme ce eşti tras dintr-o dimensiune în alta; sugerez în loc o tehnică ce foloseşte forţa activă. Dintr-un anume motiv, o serie de mişcări sunt utile în întreruperea tracţiunii. *Rostogolirea* este în mod deosebit eficace în acest scop. Rostogolirea este similară tehnicii de ieşire prezentată mai devreme în această carte. În ambele cazuri, rostogolirea este aplicată pentru a rupe orice legături cu corpul fizic.

Exerciţiu: Rostogolirea de prelungire

1. Proiectează în astral.
2. Pluteşte de colo-colo vreme de câteva secunde pentru a te obişnui cu noua stare de spirit.
3. Rostogoleşte-te cât poţi de repede. Adică, învârte-te ca şi când ai face piruete.
4. După circa 10 rotiri, ar trebui să ai un sentiment limpede de rupere a oricăror legături cu corpul tău fizic. Conştienţa ta devine mai independentă de trup.

5. Legăturile încearcă să se refacă pe nesimțite, astfel că ar trebui să-ți formezi obiceiul de a te rostogoli la fiecare circa cinci minute.

Din nefericire, perioada de timp dintre momentul în care apar legăturile şi până în clipa în care eşti tras înapoi în corp, este adesea atât de scurtă, încât în momentul în care începi să simți legăturile, e deja prea târziu ca să mai reacționezi prin aplicarea rostogolirii. Tracțiunea din partea corpului sporeşte rapid până la nivelul la care, împotriva voinței tale, îți deplasezi conştiența. E uneori nevoie doar de câteva secunde pentru ca trupul să facă atracția să devină irezistibilă. Evident, o tehnică mai bună ar fi una care împiedică apariția de la bun început a acelor legături. Meditația astrală este o bună tehnică preventivă.

Meditația calmează în general gândurile dezordonate, astfel încât să ne putem concentra asupra unui singur set de gânduri. Cu toate acestea, meditația este întotdeauna dificilă în fiic, deoarece simțurile fizice ne distrag. De câte ori n-ați încercat să meditați, doar pentru a fi distraşi de ceva de genul unei dureri de spate? În plus, trebuie să depunem efort şi în liniştirea sistemului nostru de credințe, care încearcă continuu să ne convingă că avem lucruri mai importante de făcut decât să stăm degeaba (ceea ce şi este meditația). Atunci când ne părăsim trupurile, lăsăm în urmă simțurile fizice. Nu există dureri de spate în astral. De asemenea, lăsăm în urmă cea mai mare parte a sistemului nostru de credințe. S-ar putea spune că astralul ne oferă o conexiune lipsită de perturbări cu mintea noastră, ceea ce ne oferă posibilitatea de a ne optimiza practica meditației. Dacă credeți că meditația este eficientă în fizic, încercați-o în astral.

Faceți exercițiul de mai jos, mai întâi „pe uscat" (în realitatea fizică în stare de trezie) de câteva ori, astfel încât să vă amintiți când proiectați în astral. Când deja v-ați însuşit

tehnica pe dinafară, aplicați-o de fiecare dată când vă aflați în astral.

Exercițiu: Meditație de prelungire

1. În momentul în care ieşi din trup, pluteşte în jos către podea, într-un vid.
2. Încrucişează-ți picioarele astrale (dacă desigur te decizi să ai picioare în astral) în poziția lotus.
3. Pune-ți palmele laolaltă (dacă decizi să ai mâini) în fața pieptului.
4. Închide-ți ochii astrali (dacă ai hotărât să ai ochi).
5. Respiră adânc.
6. Relaxează-ți mintea.
7. Liniştește-ți toate gândurile şi dialogurile interne.
8. Deplasează-ți centrul gândirii către pieptul tău astral. Centrează-te pe piept.
9. Rămâi vreme de un minut în această stare de spirit relaxată.
10. Fă ceea ce ți-ai propus să faci în astral.
11. Repetă meditația ori de câte ori îți simți mintea nesincronizată ori dezechilibrată în orice fel în astral.

Meditația în astral nu doar prelungeşte proiecția, ci de asemenea te transportă într-un mediu astral mai plin de bucurie şi mai paşnic. În astral, starea ta de spirit afectează mediul. Meditația este cea mai bună cale pe care am găsit-o de a aduce în cuget o stare de spirit fericită şi prin urmare este cea mai bună cale în care mediul astral poate fi afectat în mod pozitiv.

Creația minții

Acum, că am realizat deja un bun nivel de autocontrol – adică putem proiecta astral fără a fi deviați de dependențele noastre – putem să ne bucurăm de o deplină libertate de creație.

Ţi-ai dorit vreodată să poţi crea muzică fără toată tevatura de a învăţa să cânţi la un instrument muzical? În astral, poţi. Imaginează-ţi câtă muncă şi timp sunt necesare pentru a înălţa un castel fizic. În astral poţi face asta în câteva secunde. Dar să începem cu începutul.

Decorarea mediului astral

Ar trebui să fii deja familiarizat cu modul în care mintea ta conştientă şi subconştientă creează mediul astral, măcar la nivel teoretic. Pentru a recapitula, iată ce se întâmplă când ieşi din corp:

1. Conştienţa ta intră într-un „spaţiu" astral liber (conceptul de spaţiu nu este aplicabil astralului), dacă n-aveţi întâlnire programată cu un mediu astral sau lume fizică preexistent.

2. Spaţiul îţi aparţine ca să faci tot ce doreşti. Spaţiul se va modifica astfel încât să se conformeze celor mai mici intenţii ale tale. Dacă, asemenea celor mai mulţi dintre noi, ţi-ai petrecut prea multă vreme în spaţiul fizic, te vei aştepta să vezi obiecte fizice. Aşteptările tale se vor transforma rapid în intenţii. Dacă te aştepţi să îţi vezi propria cameră fizică, spaţiul astral se va modifica arătând aşa cum te aştepţi tu să arate camera ta.

3. Oricum, dacă nu te aştepţi la nimic – şi poţi face asta înţelegând că spaţiul astral nu e spaţiul fizic şi că nu trebuie să se comporte nici măcar pe departe asemănător acestuia – spaţiul tău astral va rămâne gol. Acesta este nivelul de control asupra minţii pe care-l căutăm. Obţinerea vidului astral poate necesita ceva antrenament; prin urmare nu te îngrijora dacă nu ai reuşit încă să-l obţii. Cu timpul vei izbuti. În orice caz, exerciţiile din acest capitol pot fi efectuate într-un spaţiu gol ori într-o lume astrală plină de obiecte.

4. Atunci când spaţiul tău astral e gol, nu vei primi niciun fel de informaţii de la simţuri, nici măcar vedere. Din acest

spațiu gol, poți crea o lume astrală care oferă și informații vizuale, dacă dorești aceasta. La fel de bine poți crea o lume care nu dispune de informații vizuale. Informația vizuală nu este specifică astralului și nici nu este necesară. Informația vizuală există în astral doar fiindcă am dorit noi să fie astfel.

Exercițiu: Să creăm o sofa astrală

1. Ieși din corp și proiectează în astral.
2. Meditează asupra pieptului tău așa cum ai făcut în exercițiul anterior.
3. Selectează o zonă din fața ta.
4. Gândește-te: **„Cred că este o sofa acolo. Da, e o sofa acolo. E albă“.**
5. Ar trebui ca în fața ta să apară o sofa.
6. Plutește până la sofa.
7. Atinge sofaua. Simte-i textura cu degetele tale astrale.
8. Întinde-te pe sofa. Ridică-ți picioarele. Bucură-te vreme de un minut de creația ta.
9. Relaxează-ți mintea.
10. Încearcă să simți, fără a analiza, cum a apărut această sofa.
11. Repetă exercițiul, dar în loc de a crea o sofa, încearcă ceva diferit. Ce-ai zice de o cadă?

Încercarea limitelor

Așa după cum probabil ați observat, sofaua v-a oferit informațiile tactile și vizuale cu care sunteți obișnuit din fizic, poate chiar mai intense decât acolo. Sunt adesea uimit că texturile din astral par adesea mai tangibile fizic decât texturile fizice autentice. Poate că motivul pentru aceasta este acela că fizicul e doar altă lume astrală, dar una cu informații senzoriale ușor atenuate.

Luni, 28 octombrie 2009

Ridicarea nivelului de vibraţie astral

Îmi întorc privirea în sus şi afirm „Am o EEC" în vreme ce adorm. Deşteptătorul mă trezeşte după şase ore. Petrec treaz o oră şi pe urmă mă culc din nou. Îmi întorc ochii în sus iarăşi şi repet afirmaţia în vreme ce adorm. Am două vise. Când mă trezesc, corpul îmi e paralizat.

Îmi relaxez mintea şi îmi ridic corpul astral în şezut. Stau pe marginea patului cu picioarele atârnând. Nu pot vedea, dar aud un radio cântând. În realitatea fizică nu e niciun radio. Mă concentrez asupra chakrei inimii pentru a mă racorda la facultăţile de comunicare. Trebuie să aflu cum funcţionează lucrurile în astral, aşa că mă antrenez făcând să apară o canapea prin puterea gândului. Apare o canapea neagră de piele. Mă întind pe canapea şi mă odihnesc o vreme. Pare suficient de reală.

Mă plimb prin cameră. Simt podeaua cu picioarele, pare reală. Cumva ştiu că prietena mea e în bucătărie. Trec prin bibliotecă şi prin zid, un sentiment ciudat. Cobor scările, prin coridor şi intru în bucătărie. Mă arunc în aer şi plutesc către ea. O sărut şi ea zâmbeşte. Nu sunt sigur dacă mă poate vedea. Pare uşor surprinsă şi nu înţelege de unde a venit sărutul. Suflu uşor pe gâtul ei ca să o conving că nu îşi imaginează. Apoi mă trezesc brusc înapoi în trupul meu fizic.

Mă relaxez şi-mi ridic trupul astral în şezut. Sunt iarăşi orb, dar îmi revine curând vederea. Mă gândesc să mă întorc la prietena mea, dar dintr-odată mă trezesc stând în picioare în bucătăria părinţilor mei. Prietena mea stă la masă mâncând un sandviş cu castraveţi şi ardei gras. Se mai află acolo şi un spirit familiar sau personaj din vis, dar nu ştiu cine e şi nici nu mă gândesc prea mult la asta. Cred că ar fi amuzant să-mi necăjesc prietena, acum că nu mă poate vedea. Arunc o bucată de castravete pe podea. Când se apleacă să o ridice, o apuc eu

şi-o arunc celuilalt tip. O aruncăm de la unul la altul de câteva ori. Pe urmă mă plictisesc.

Vreau să aflu ce se găseşte în dimensiunile mai înalte, aşa că mă trag puţin mai într-o parte. Îmi comand în mod repetat: „Frecvenţa mea creşte". Dintr-odată, ceva mă înşfacă, la fel ca şi când cineva din spate m-ar trage de tricou cu putere. Sunt niţel speriat, dar îmi trece. Indiferent ce m-o fi apucat din spate, începe să alerge în jurul meu în cercuri, ţinând încă strâns spatele tricoului meu. Mă rotesc şi eu. Mă înşurubez în sus. Peisajul se schimbă. Încetez rotirea. În jurul meu totul e orbitor de strălucitor. Sunt lumini albe şi turcoaz, poziţionate în straturi verticale. Nu reuşesc să desluşesc nimic afară de lumini orbitoare. Mă gândesc: „Acest tip de schimbare de frecvenţă de obicei mă trage înapoi în corp", lucru care, desigur, mă aduce înapoi în corpul meu.

Mă relaxez din nou şi ies prin rostogolire. Vreau să mă apropii de planurile mai dense şi deci comand: „Frecvenţa mea încetineşte puţin". Nu se întâmplă prea multe. Prietena mea păşeşte în cameră şi îmi spune că vrea să facă sex. Spun: „Desigur". Dar abia începem şi sunt tras înapoi în corpul meu. Ea nu se află în camera fizică.

Poţi folosi de asemenea celelalte simţuri pentru a interacţiona cu astralul, simţuri pe care în mod normal nu le folosim în fizic. Deocamdată, n-avem nume pentru ele. Adesea, spunem doar: „Simt asta sau aia, dar nu pot să explic". Am putea să numim asta al şaselea simţ, sau intuiţie, dar asta ar însemna să generalizăm. Aceste simţuri vor deveni utile în explorările ulterioare, dar deocamdată ne vom limita la a folosi doar vechile noastre simţuri, pentru a ne putea obişnui cu astralul şi a înţelege în ce măsură şi prin ce diferă acesta de fizic.

Exerciţiu: Mersul pe apă

1. Ieşi din corp şi proiectează în astral.

2. Meditează un minut asupra pieptului tău.
3. Selectează o zonă din faţa ta.
4. Imaginează-ţi că acolo se află o mare întindere de apă, de exemplu un lac. Aşteaptă-te să se afle acolo.
5. Descrie-ţi fiecare detaliu al lacului.
6. Lacul ar trebui să apară înaintea ta. Dacă nu, sporeşte nivelul de detalierea în vreme ce-ţi imaginezi din nou lacul.
7. Păşeşte pe suprafaţa apei.
8. Când oboseşti să mergi, ai putea dori să te scufunzi în apă.
9. Dacă cumva creaţia ta e consistentă, vei constata că poţi respira sub apă (ceea ce desigur nu te va surprinde, întrucât ştii că orice e posibil în astral).
10. Dacă n-ai furnizat niciun fel de detalii despre mediul aflat sub suprafaţa lacului, s-ar putea să te trezeşti în vid ori într-o lume complet diferită, când vei intersecta suprafaţa lacului.

Acum, fii foarte atent cui vei povesti această experienţă. Oamenii pot fi foarte paranoici, temători şi defensivi şi s-ar putea să te trezeşti pus pur şi simplu la zid. (Lucrul ăsta s-a mai întâmplat în istorie, desigur.) Dacă teoria cu privire la tărâmul fizic ca fiind doar o altă lume astrală e corectă, atunci Iisus se prea poate să fi mers pe apă. Dacă gravitaţia este doar o altă regulă indusă de credinţe pentru a ne guverna realitatea, atunci nu e niciun motiv pentru care şi altcineva să nu izbutească să elimine credinţa respectivă şi să meargă pe apă în fizic.

Persistenţă astrală

Următorul lucru pe care ar trebui să-l facem este să creăm *o lume-casă astrală.* Exact aşa cum alpiniştii îşi stabilesc o tabără de bază înainte de a explora muntele, aşa vom stabili şi noi un spaţiu familiar înainte de a ne aventura mai departe în astral. Aici vom fi în siguranţă, protejaţi şi în pace. Va fi de

asemenea un spațiu unde alte entități, preferabil cele interesate de progresul nostru astral, ne pot găsi și poate ne pot da câteva indicii cu privire la modul în care funcționează lumea astrală.

Exercițiu: Crearea unui cămin astral

1. În fizic, relaxează-ți mintea.
2. Gândește-te la un loc care radiază liniște. Eu unul prefer pajiștile înverzite și grădinile cu flori, dar tu poți alege orice loc imaginabil.
3. Vizualizează-te plimbându-te prin zona respectivă. Atinge și miroase obiectele. Acordă atenție maximă modului în care simți vibrațiile locului. Ar trebui să îți ridice moralul. Cu alte cuvinte, plimbarea prin locul respectiv ar trebui să te facă să te simți fericit.
4. După ce te înapoiezi din vizualizarea ta, scrie câteva note despre ce-ai simțit și ce-ai văzut astfel ca în seara următoare să-ți poți împrospăta memoria.
5. Când e ora de culcare, vizualizează-te păşind prin același loc din nou. În vreme ce faci asta, afirmă: „În noaptea asta voi proiecta astral în acest loc". Continuă vizualizarea și afirmația pe măsură ce adormi. Aceasta este tehnica de proiecție astrală descrisă mai devreme în această carte.
6. Dacă te trezești în mijlocul nopții, vizualizează-te plimbându-te prin acel loc din nou și repetă-ți afirmația pe măsură ce aluneci din nou în somn.
7. Când te găsești în astral, fie că ai preluat conștiența în timpul somnului, fie că mai întâi te-ai trezit și apoi te-ai rostogolit afară, imaginează-te ca fiind în locul pe care l-ai vizualizat anterior.
8. Începe să-ți descrii locul. Începe cu obiectele mai mari și mai apropiate. Ar trebui să apară acolo unde dorești.
9. Mai departe, uită-te mai atent la împrejurimile imediate, descoperind din ce în ce mai multe detalii despre spațiul tău.

10. Mergi sau plutește prin spațiul tău. Așteaptă-te să vezi lucruri pe care le-ai vizualizat anterior, iar ele vor fi create.

11. Când te simți mulțumit de căminul tău, înconjoară-l cu o bulă de lumină albă. Bula va atrage exclusiv ființe pozitive. Întărește bula cu un scut fabricat de tine (eu folosesc metal, dar un scut futuristic de plasmă sau orice altceva ar trebui să meargă la fel de bine), pentru a păstra entitățile nedorite afară.

12. Definește regulile nou create tale lumi făcând o ultimă cerere în gând: „Aceasta-i lumea mea-cămin în astral. E persistentă, așadar va rămâne în existență fie că eu sunt aici ori absent. Mă voi înapoia aici la începutul fiecărei proiecții astrale".

13. Bucură-te de noul tău cămin.

De acum încolo, de fiecare dată când proiectezi în astral, amintește-ți de casa ta astrală, astfel încât s-o vizitezi adesea. Cu cât vizitezi acest loc mai des, cu atât îi poți oferi mai multe detalii prin puterea creației. Fii atent totuși să nu te obișnuiești cu ea atât de mult încât s-o socotești adevăratul tău loc de existență. Va deveni atunci mai mult o închisoare decât o casă. Deoarece existența fizică e atât de intensă și petrecem atât de mult timp în ea, mulți dintre noi (nu proiectorii astrali, desigur) se gândesc la ea ca fiind singurul loc al existenței, ceea ce-o transformă într-un soi de pușcărie. Ar fi deosebit de nefericit dacă am fi prinși în același tip de celulă autoinventată și în astral.

Manifestări fizice

Acum că ți-ai exercitat puterea de creație, care este dreptul tău din naștere, ne vom mai aventura într-o singură încercare. Presupunând că fizicul este o lume astrală, ar trebui să fie destul de ușor să creezi obiecte în fizic doar prin forța gândului. Singurul lucru care ne împiedică să facem aceasta este propria noastră credință că un asemenea lucru este imposibil. Dacă

vom putea cumva ocoli sistemul de credinţe, atunci vom avea mai mult succes. O modalitate de a face acest lucru ar putea fi aceea de a crea un obiect în astral şi de a-l aduce înapoi în fizic. Exerciţiul de mai jos a fost efectuat cu succes în mai multe ocazii, deşi nu de către mine.

Exerciţiu: Manifestări astral-fizice

1. Când ieşi din corp şi intri în astral, imaginează-ţi că ai un trandafir roşu în mână.
2. Aşteaptă-te ca trandafirul să fie în mâna ta.
3. Priveşte trandafirul şi examinează-l atent.
4. Atinge-i petalele catifelate.
5. Miroase trandafirul.
6. Afirmă: **„Intenţia mea este ca acest trandafir să fie fizic"**.
7. Revino în fizic şi găseşte trandafirul în mâna ta fizică.

Cereri

În exerciţiul numit „Claritate acum!" ai poruncit subconştientului să ofere informaţii vizuale minţii tale conştiente. Subconştientul primeşte comenzi de la mintea conştientă în acest mod, atâta vreme cât comenzile date nu intră în conflict cu vreuna dintre credinţele subconştientului. De exemplu, comanda „Îngheţată acum!" va funcţiona în astral, dar „Zboară acum!" va funcţiona doar dacă subconştientul şi-a eliminat credinţa în gravitaţie sau dacă a stabilit o nouă credinţă, anume că astralul nu se supune gravitaţiei.

Poţi imagina tot felul de comenzi pe care ţi-ai putea dori să le foloseşti în astral. Iată câteva exemple:

„Claritate acum!"	Iniţiază percepţia vizuală a unei lumi astrale preexistente sau forţează crearea unei noi lumi astrale.

„Stabilizează!“	Stabilizează starea de spirit curentă astfel încât să poți rămâne mai multă vreme în realitatea curentă.
„Corpul fizic acum!“	Te duce înapoi la corpul fizic sau, dacă acesta este adormit prea adânc, creează o lume astrală în care vei suferi ulterior o falsă trezire.
„Mergi la X acum!“	Te va transporta în lumea astrală sau la persoana numită X sau va crea o replică a lui X pentru tine, în fincție de nivelul de control pe care-l ai asupra minții tale.
„Mergi la casa din astral acum!“	Te va duce la lumea-casă astrală pe care ai creat-o în capitolul precedent sau o creează din nou (ceea ce de fapt e același lucru).
„Arată-mi cel mai important aspect al lui X!“	Îți arată, prin orice mijloace disponibile, cel mai important aspect al persoanei sau locului numit X, cu excepția cazului în care persoana respectivă ori locul respectiv nu dorește să dezvăluie respectiva informație.

Ultima cerință e foarte interesantă. Hai să o încercăm.

Exercițiu: Cerința *Arată-mi*

1. Notează-ți o întrebare pe care ai tot rumegat-o în minte o vreme, fără rezultat.

2. Proiectează într-un vid astral.

3. Meditează asupra centrului pieptului vreme de 15 secunde pentru a stabiliza proiecția.

4. Comandă: **„Arată-mi cel mai important aspect al Sfinxului de la Gizeh!“**.

5. Nu te îndepărta prea repede, așteaptă să vină răspunsul. Răspunsul poate lua orice formă. Poate veni sub formă de

obiecte sau oameni care apar ori pur şi simplu sub forma cunoaşterii.

6. Când ai primit răspunsul, continuă interogaţia poruncind: **„Arată-mi cel mai important aspect al meu!“**.

7. Când primeşti răspunsul, pune întrebarea pe care ai scris-o la punctul 1.

Notează că răspunsurile pe care le-ai primit au fost aduse dintr-un loc în subconştient şi pot prin urmare să fie colorate sau interpretate greşit, de către subconştientul tău. S-ar putea ca răspunsurile să nu reflecte întocmai adevărul, dar cu toate acestea ele vor fi mai precise decât cele pe care le-ar putea iscodi mintea ta conştientă. Spre exemplu, dacă subconştientul a primit informaţii despre natura vieţii, subconştientul ar putea să-ţi reprezinte aceste informaţii printr-un dulap. Brusc, înaintea ta în astral apare un dulap. Pentru mintea conştientă, dulapul e doar un dulap, dar pentru mintea subconştientă, dulapul este o reprezentare a naturii vieţii, deşi mare parte din informaţie s-a pierdut în translaţia de la starea de adevăr la cea de dulap.

Notează de asemenea că deoarece răspunsurile nu au fost construite de mintea conştientă, mintea conştientă s-ar putea să nu aibă capacitatea de a le înţelege. Dacă primeşti un răspuns pe care nu poţi să-l înţelegi, nu încerca să-l înţelegi, continuând să-l analizezi conştient. Acest tip de acţiune va avea ca rezultat doar forţarea unei interpretări greşite, deoarece mintea analitică simte că o interpretare eronată e totuşi superioară confuziei. Alte părţi ale tale, necunoscute minţii tale conştiente, înţeleg exact ce înseamnă răspunsul. Aceste părţi operează în afara graniţelor raţiunii şi logicii.

Luni, 5 februarie 2001

Oboseală

Rezervele mele energetice sunt epuizate de ceva vreme. Rezultatul acestei stări de lucruri este proasta dispoziţie. Totuşi mă refac. Cred că „Primul Contact" mi-a secătuit energia nonfizică. Va trebui să-mi refac din temelii centrii energetici pentru a-i întări.

Astăzi am făcut primele mele exerciţii după o bună bucată de vreme. Am onservat că partea mea stângă e mai sensibilă decât dreapta mea. De exemplu, dacă-mi gâdil palma sau talpa stângă, simt senzaţia vreme de aproape jumătate de minut. Dacă-mi gâdil palma sau talpa dreaptă, senzaţia dispare după doar câteva secunde. Acest lucru se întâmplă probabil pentru că partea stângă a energiei mele nonfizice este mai activă decât partea mea dreaptă. Va trebui să fac multe exerciţii pentru a activa partea mea dreaptă.

În ziua ce urmează unei proiecţii astrale te vei simţi probabil obosit din punct de vedere fizic. A doua zi, ai putea să te simţi epuizat din punct de vedere mental, ceea ce poate conduce la plictiseală, deznădejde şi poate chiar la depresie. Aceasta e din cauza unei lipse de energie mentală. Proiectarea în astral necesită multă energie şi aici o cheltuieşti. Dar nu te teme, îţi vei înnoi automat energia şi în câteva zile vei fi refăcut din punct de vedere energetic.

Pentru a evita epuizarea mentală, recomand să nu proiectezi în astral prea des. Odată pe săptămână e excelent pentru începători. În timp, ne adaptăm la astral şi învăţăm să nu irosim atât de multă energie în timpul cât ne aflăm acolo. Se poate spune că ne optimizăm utilizarea energiei în astral. Odată realizat acest lucru, putem proiecta cam de două ori pe săptămână. În nici un caz nu recomand proiecţii mai des de trei pe

săptămână. Solicitarea rezervelor de energie mentală ar fi prea mare. În orice caz, există exerciții pe care le putem face cu scopul de a accelera încărcarea cu energie.

Exercițiu: Impecabilitate personală

Cea mai rapidă cale de a te încărca cu energie este luând decizii pentru tine și urmărind aplicarea lor. Atunci când nu mai sunt deloc „ce-ar fi dacă" și nici „poate", energia se va acumula direct în rezervorul personal. De exemplu, ai putea hotărî să ții un regim în cadrul căruia vei mânca de trei ori pe zi fără gustări între mese. Sau, dacă ești fumător, ai putea hotărî să renunți la fumat. Dacă, în ciuda dorinței de-a aprinde o țigară sau de a ronțăi dulciuri între mese, îți vei respecta deciziile respective, energia te va încărca automat.

1. Ia o hotărâre despre care ești convins că îți va îmbunătăți viața zilnică.

2. Respectă acea hotărâre indiferent de cât de dificil îți va părea. Nu o amâna.

Exercițiu: Efectul frumuseții

1. Încearcă în mod intenționat să vezi unicitatea și frumusețea lucrurilor obișnuite din mediul fizic. Oameni, plante, animale, obiecte, chiar și autostrăzi, toate sunt incredibil de frumoase, dar adesea uităm să le apreciem frumusețea.

2. Leagă-ți un șnur în jurul unuia dintre degete pentru a-ți reaminti să te concentrezi asupra frumuseții fiecărui lucru care-ți iese în cale. Frumusețea te va transporta într-o stare de uimire, care este benefică pentru refacerea energiei.

Exercițiu: Mereu mai sus

1. În fiecare persoană pe care o întâlnești, caută acea sferă argintiu-albăstruie luminoasă care reprezintă eul ei superior, minunat de frumos, în loc să vezi egoul și faptele sale. Fiecare persoană are un eu superior pozitiv.

2. Conectează-te cu eul superior al altor persoane. Făcând astfel, te vei conecta cu propriul tău eu superior, ceea ce produce un sentiment extraordinar.

3. Eul tău superior va atrage atunci în mod automat energie din univers pentru a-ți reumple rezervele.

Exercițiu: Meditație energetică

1. Închide ochii.

2. Relaxează-ți mintea şi intră într-o stare de calm.

3. Descarcă-ți mintea trimițând toate emoțiile deranjante în pământul de sub tine.

4. Gândeşte-te la şira spinării ca la un tub organic flexibil, prin care energia curge între capul tău şi tot restul corpului.

5. Fă acel tub să se extindă, ca şi când ar lăsa mai multă energie să curgă prin el.

6. Imaginează-ți că tubul continuă până la partea de sus a capului tău. Deschide acel capăt al tubului.

7. Imaginează-ți că o parte din energia din tub curge afară prin capătul tubului şi se amestecă cu restul energiei din univers.

8. Începi să absorbi energie din univers prin capătul superior al tubului.

9. După câteva minute, închide capătul tubului.

Exercițiu: Meditație de refacere

1. Închide ochii.

2. Vizualizează cum ar arăta şi cum ți-ai simți trupul şi mintea dacă ar fi în formă perfectă. Acordă atenție deosebită emoțiilor pe care ți le-ar oferi o minte şi un trup perfect.

3. Pune acea imagine în centrul pieptului tău.

4. Deschide tubul spinal, aşa cum ai făcut în exercițiul anterior.

5. Lasă energia universului să te curgă spre interior prin capătul de sus al tubului, în jos pe coloana vertebrală, las-o

să-ți scalde imaginea din centrul pieptului, făcând ca imaginea aceea să devină realitate.

6. După câteva minute, închide capătul de sus al tubului.

Cercul 4
Natura realității

**Află adevărul despre viață,
univers şi toate ce ne înconjoară.**

Se spune că visele sunt adevărate doar atâta vreme cât durează. Putem oare spune acelaşi lucru şi despre viață?
***Viață adevărată* (film)**

Bun venit în Cercul 4, unde ne vom afunda în misterele existenței. Până acum ați simțit deja direct modul în care gânduri simple îți pot afecta precepția despre astral. Pasul următor este să încercăm să evaluăm enormitatea acestor abilități. Reprezintă oare ele capacitățile noastre naturale? Sunt oare parte din ceea ce suntem ca ființe nonfizice? Le putem oare folosi în stare de veghe? Cum ne afectează ele viziunea asupra realității?

Semnificația vieții

De ne aflăm aici? De unde am venit oare? Suntem oare doar nişte fulgi insignifianți într-un univers incomprehensibil de întins ori există oare un scop al vieților noastre? Aceste întrebări îşi vor găsi răspuns în timp. Le tot punem de o sută de mii de ani încoace, dar în vremea din urmă ne apropiem mai tare de găsirea unor răspunsuri decât am făcut-o vreodată. Abilitățile mentale ale speciei noastre se trezesc, iar cu ajutorul acelor abilități putem explora mai mult din natura noastră şi din lumea dimprejurul nostru.

Cel mai probabil, semnificația vieții nu poate fi rostită în cuvinte, cel puțin nu în vocabularul nostru curent. Deocamdată, semnificația va trebui să devină mai degrabă un sentiment înlăuntrul fiecăruia dintre noi, o impresie subiectivă pe care ne putem retrage în vremuri grele.

De ce încarnare?

O serie de tradiții orientale vorbesc de încarnări automate: Când mori, te trezești instant în alt corp omenesc. (Hinduismul include şi posibilitatea încarnării într-un corp de animal.) Acest proces de naştere „automată" pare a fi în contradicție cu natura noastră, iar viețile noastre par a fi prea bine pregătite pentru ca noi să ocupăm chiar „orice trup".

Este mai probabil că dispunem de liber arbitru la nivel sufletesc, exact aşa cum avem liber arbitru aici pe Pământ. Prin urmare, noi alegem dacă dorim să ne reîncarnăm. Putem rămâne între lumi în mod nedefinit dacă decidem astfel. De asemenea, alegem unde, când, cum şi de ce să trăim. Pe urmă ne petrecem cea mai mare parte a vieții întrebându-ne care o fi fost acel „de ce".

Văzând cât de aspră poate fi viața, e nevoie de un suflet viteaz pentru a se reîncarna. Noi, cei materializați, suntem cei curajoşi. E posibil însă, pe de altă parte, ca noi să fim cei nesăbuiți. Îmi pot imagina că trebuie să fie dificil să prevedem cum anume ne vom simți în viața fizică atunci când nu vom fi înglobați în ea. Ar putea părea simplu în stadiul de planificare, dar când suntem prinşi în ea, fără amintiri ale vieților sufletelor noastre, e foarte greu de rezistat. Suntem cu toții probabil foarte încrezători în abilitățile noastre la nivel sufletesc, dar când ne sunt luate la naştere, viața ne oferă provocări cu totul diferite.

Acesta însă e, la urma urmei, şi motivul pentru care am prins viață: pentru a ne supune experiențelor, fără ajutorul abilităților sufletului nostru. Dorim să interacționăm între noi ca

ființe umane, fiindcă această interacțiune ne oferă posibilitatea de a învăța multe despre noi înșine ca ființe umane. Ca o analogie: Dacă participi la un curs de supraviețuire în sălbăticie, poți citi cât vrei și totuși să nu știi nicim măcar primul lucru despre cum trebuie să ne comportăm în sălbăticie. Trebuie să mergem acolo, să mâncăm ultimul sandviș cu salam, să ne rătăcim și apoi să încercăm să supraviețuim.

Privilegiul de a trăi

Prin reîncarnare, ne dovedim dispuși să trecem prin toată durerea pe care ne-o poate oferi viața: tristețe, boală, dor de casă. Nu doar atât, odată ce-am trecut prin asta, hotărâm să revenim încă și încă odată, supunându-ne din nou aceloraşi suferințe. Fie pur și simplu nu receptăm mesajul, fie căutăm ceva atât de valoros, încât suferința e insignifiantă în comparație cu asta. Ce-ar putea deține oare lumea fizică atât de valoros? O fi oare simplul fior de a fi acolo? O fi oare faptul că întreaga viață căutăm aventura, proiectând și ridicându-ne pe un plan spiritual, pentru a ne deschide drumul către suflet, dar când ajungem acolo, realizăm că nu e nimic – că viața fizică este de fapt emoția, partea intrigantă, aventura? Suntem noi, oare, cei încarnați, în cel mai extraordinar și mai stimulativ loc construit vreodată, dar n-avem creierul să profităm de ocazia de a trăi viața în cel mai deplin sens al cuvântului?

Luni, 12 august 2002

Mama din viața trecută și fericirea

Este ora 2 după amiază. Sunt pe jumătate treaz. Visez că mă aflu într-o mașină. Mama mea (dintr-o viață anterioară?) e de asemenea în mașină. Simt dragoste pentru ea. Iese și pleacă. Apoi îmi reamintesc. Văd că în vreme ce pleacă, mă stropește în joacă cu apă dintr-un furtun de grădină, care se află alături de mașină. Mă aflu înapoia mașinii. Îmi ridic mâna și

prind apa. Când jetul de apă mă loveşte, am un sentiment uimitor: Viaţa e atât de frumoasă! Viaţa e fericire. Viaţa este o şansă de a fi fericit tot timpul. În fiecare clipă a vieţii, avem opţiunea de a fi fericiţi. Fericirea este doar la depărtare de o hotărâre simplă de noi. Hotărâm cum dorim să ne simţim. Putem decide să eliminăm complet conceptele de teamă şi furie. Tema din Forrest Gump *se aude în fundal.*

Cineva a murit recent în vis (ar putea fi mama din viaţa mea trecută; oare faptul că a coborât din maşină reprezintă moartea?), dar ştiu că moartea nu înseamnă nimic. Sentimentele mele de respect şi loialitate mă îndeamnă să jelesc, dar eu decid să fiu fericit. În realitatea din stare de veghe, codiţa lui Jazz bate podeaua în timp ce ea doarme. Mă întreb dacă şi ea poate simţi fericirea. Îmi deschid ochii să văd dacă se află vreun spirit în cameră, dar nu văd nimic neobişnuit.

Există atât de multă plăcere în viaţa terestră, însă doar ararеori ne îngăduim să o simţim. Îmi sunt dragi mirosurile, energia copacilor, aerul pe pielea mea, respiraţia în plămâni, mirosul pielii mele şi pulsaţia sângelui care îmi aleargă prin vene. Iubesc de asemenea nesiguranţa: să nu ştiu ce se va întâmpla în clipa următoare. Viaţa e ca o carte albă, pe care o umplem cu aventuri, pe măsură ce trăim. Acestea-s lucruri pe care nicăieri altundeva nu le putem trăi şi totuşi ele sunt cele mai simple lucruri în viaţă. Sunt atât de simple că nici măcar nu le observăm. Şi totuşi acestea sunt comorile după care am venit. Sunt motivele încarnării noastre.

Şcoala vieţii

Pe lângă minunatele senzaţii de pe acest plan, noi venim aici pentru a evolua. Limitările fizicului oferă un bun teren de instrucţie. Câtă vreme ne aflăm în această „şcoală", n-avem idee ce se află dincolo de limita absolvirii. Poate există o altă

şcoală, şi încă una după aceea, şi tot aşa la infinit. Sau poate suntem eliberaţi în viaţa adevărată după absolvire. În filmul *Apărându-ţi viaţa,* Pământul este descris ca fiind asemenea unei şcoli în care scopul elevilor este de a-şi pierde temerile astfel încât să poată deveni cetăţeni ai universului. Poate că nici nu e prea departe de adevăr.

Suntem propriii noştri instructori, iar gândurile pe care ni le adunăm sunt uneltele noastre de învăţare. Avem de asemenea asistenţi care locuiesc în afara fizicului, continuu angajaţi în a ne ajuta să ne facem lecţiile.

Miercuri, 30 octombrie 2002

Descoperind credinţa

Cu câteva zile în urmă, eu şi Barb am băut câteva pahare. Am avut o senzaţie de plutire. Era emoţionant. Mi-a amorţit tot trupul. Barb a trebuit să mă hrănească deoarece nu-mi puteam controla braţele în suficientă măsură pentru a ţine ceva. Mă simţeam ca şi când eram gata să proiectez astral, dar când am încercat ieşirea prin rostogolire, corpul fizic s-a rostogolit odată cu mine.

Astă seară bem din nou. Barb vede din nou scarabeul ăla mare şi negru din altă lume fugind pe podea. Îmi împărtăşeşte observaţia iar eu spun: „Cool!". În capul meu se întâmplă diverse lucruri. Brusc, cineva bate la uşă. Barb o deschide şi intră Susanne cu căţelul ei, Lăbuţă. Îi tot dă zor cu nu ştiu ce notă grosolană pe care Eric i-ar fi lăsat-o lângă maşina de spălat vase sau aşa ceva. Barb aleargă în bucătărie, încercând să fie ocupată ca să n-o privească pe Susanne. Nu vrea ca Susanne să ştie că noi am băut. Scapă lucruri din mână şi din când în când se mai clatină. Pare că îşi canalizează toată energia în încercările de a merge drept, sau poate doar mie mi se pare aşa. Pare amuzant şi chicotesc în sinea mea. Lăbuţă sare pe pat şi-mi linge faţa.

Nu vreau să vorbesc fiindcă lumea devine neclară şi îmi pot imagina că şi vocea o să-mi sune de parc-aş fi retardat şi o să mă dea de gol. Susanne se întoarce şi mă vede şezând pe pat. „O, salut Mag!". Îi fac semn cu mâna (o eroare, probabil că par beat ca dracu') şi spun: „Salut!". Parc-ar fi zis-o altcineva, cineva din altă realitate. Alunec. Nu mă mai pot concentra asupra realităţii fizice. Vreau să evadez într-o realitate alternativă şi s-o explorez, dar Susanne îi tot dă zor despre cât de bădăran este Eric, ceea ce, desigur, e o minciună, fiindcă noi ştim că Eric e un om bun. De ce nu pleacă odată? Simt că parcă sunt pe marginea unei proiecţii astrale, dar negativismul ei mă tot trage înapoi în realitatea fizică.

Şi dintr-odată îmi cade fisa. Starea asta modificată îmi permite să văd cu limpezime incredibilă: Susanne e dependentă de milă! Subconştientul ei caută în mod deliberat motive, în comportamentul altor oameni, pentru ca ea să se simtă jignită. Aşadar, ea interpretează majoritatea evenimentelor ca fiind atacuri asupra persoanei ei. De asemenea, pune în scenă situaţii dăunătoare, în care ea să se poată simţi rănită fizic şi emoţional, astfel ca să poată atrage mila celor din jurul ei. Vrea dragoste şi, subconştient, crede că o poate obţine sub forma milei celorlalţi. Aceasta e cauza subterană a sănătăţii ei fizice şubrezite. Acum, se plânge de Eric doar pentru a putea obţine mila lui Barb. Nu prea merge însă, fiindcă în starea de beţie a lui Barb nici nu există măcar ideea de milă. Tare aş mai vrea să-i spun lui Susanne despre această introspecţie, dar în ultimul moment, reuşesc să-mi dau seama că într-o stare de spirit obişnuită, cum e cea a lui Susanne, ar fi considerată o bădărănie.

Ţin pisica în braţe. Următorul lucru de care-mi dau seama e că pisica fuge pe podea. Cum oare a ajuns acolo? Ce se-ntâmplă oare? Încerc să-mi reamintesc, dar n-am niciun fel de imagine despre ceea ce s-a întâmplat în ultimele câteva secunde. Nu pot să mă mai concentrez asupra realităţii imediate.

Am doar scurte imagini ale ei, atâta doar. Îmi scot ochelarii şi mă prefac că-i examinez. Îmi ţin ochii fixaţi asupra lor. Nu pot privi nicio fiinţă vie, fiindcă se schimbă continuu. Fiecare face câte ceva şi eu uit în mod repetat ce-a făcut în ultima secundă în care-am privit-o. Privesc un obiect care nu se schimbă şi asta mă ajută să-mi păstrez simţul realităţii. Susanne mă vede privind la ochelari şi simt că ia asta drept o sugestie că nu mai sunt interesat ca ea să rămână în apartament. „Hai, Lăbuţă!", zice şi apoi iese. În sfârşit, ne lasă să ne bucurăm de starea de conştienţă modificată.

Următorul lucru de care-mi dau seama e că mă „trezesc", iar Barb îmi vorbeşte. Am o amintire vagă cum că i-aş fi spus lui Barb că aproape am proiectat astral în timpul când Susanne era acolo, dar am senzaţia că această discuţie a avut loc parcă într-un vis, din care abia m-am trezit. Barb spune: „Pe bune, aproape ai proiectat?". Iisuse, ce se mai întâmplă acum? Cum de ştie asta? Am crezut c-am visat asta? Nu ştiu nici ce să-i spun.

Acum nu mai ştiu despre ce am vorbit, fiindcă amintirea visului dispare treptat. Mă holbez la ea, zăpăcit. Am o scurtă viziune a realităţii fizice. Durează zece milisecunde. Petrec apoi cele 40 de milisecunde care urmează într-o lume a visului. Am apoi încă o scurtă viziune a realităţii fizice şi apoi continuă. Nu pot controla acest fenomen. Încerc să-mi dau seama dacă nu cumva realitatea fizică e visul, iar visul e real, ori e cine ştie cumva altfel. Am sentimentul că am un vis în stare de veghe, dar visul are loc în realitatea fizică.

Trăiesc doar în clipa prezentă. În fiecare moment îmi creez din nou toate intenţiile şi planurile. De la o clipă la alta, nu-mi mai pot aminti ce făceam sau ce intenţionasem să fac. Mintea mea adoarme şi se trezeşte de 20 de ori pe secundă. Mă zbat între realitatea din vis şi cea din stare de trezie. Urăsc asta. Nu-mi place în general să mă trezesc dimineaţa, iar acum fac asta de 20 de ori în fiecare secundă! De fiecare dată sunt

confuz şi abia-mi mai pot aminti despre ce am visat. Învinuiesc fără intenţie diverse zgomote pentru că m-au trezit. Mă enervez.

Barb şi eu discutăm. Ea vorbeşte cu mine ca să se asigure că mă simt bine şi poate pentru a mă ajuta să mă concentrez asupra realităţii fizice. Eu mă gândesc că ea vorbeşte prea mult fiindcă alcoolul o face vorbăreaţă. Brusc, mă trezesc, iar ea mă întreabă: „Te-ai supărat?". Nu-mi pot aminti despre ce vorbeam, ce anume o fi făcut-o să creadă că sunt nervos. Îmi caut orice amintire din vreun vis, ştiind că ceea ce găsesc se prea poate să se fi petrecut în realitatea fizică.

Încep apoi să bănuiesc că e de fapt vorba de vreo supradoză de alcool ori de o reacţie de tip alergic, deşi de aceasta din urmă n-am auzit vreodată. Iisuse, trebuie să fac ceva. Mă gândesc că s-ar putea să m-ajute dacă mă ridic şi merg prin casă ceva vreme; asta-mi va pune sângele-n mişcare şi creierul meu va primi oxigen proaspăt. Oare-mi pot controla corpul în suficientă măsură încât să mă ridic? Nu-mi simt corpul. Mă ridic totuşi.

Mă deplasez prin pur efort de voinţă. Voind să merg, merg. Mă gândesc că probabil subconştientul îmi controlează corpul, iar eu îi dau comenzi prin intermediul voinţei. Sau poate eu doar plutesc în afara corpului? Peste alţi câţiva paşi, mă trezesc doar ca s-o văd pe Barb stându-mi în drum. Mă întreabă de ce tot merg prin casă. Să fiu al naibii dacă ştiu. Nu-mi pot aminti nimic. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam în pat, dar şi asta mi se pare că se va fi întâmplat într-un vis.

Continuu să sar înainte şi înapoi într-o lume de vis. Uneori am coşmaruri. Când mă trezesc din ele, ceea ce se întâmplă de 20 de ori pe secundă, sunt panicat şi inima îmi galopează. Eul meu ia comanda. Sunt încremenit de frică. Oare o să am un atac de cord? Oare alcoolul mi-a ucis creierul?

Voi ajunge o legumă căreia-i curg balele? Oare mor? Îmi trebuie ajutor.

Vreau s-o rog pe Barb să mă ducă la un spital ca să-mi facă ăia o injecţie cu adrenalină ori altceva ce ar putea să mă readucă în realitatea fizică imediată. Îmi lipseşte atât de tare limpezimea gândurilor unei minţi treze. Urăsc să mă aflu în lumea viselor. Îmi plac gustul, mirosul şi cum se simte realitatea fizică. Îmi place să respir aerul, dar în lumea viselor, nu am cum experimenta aceste lucruri. Dar, mai presus de orice, urăsc să mă aflu în două realităţi simultan.

Visele izbucnesc şi dispar în şi între scurtele-mi momente de trezie şi mă zăpăcesc. Îmi acopăr faţa cu mâinile, încercând disperat să creez un soi de baliză în realitatea fizică ce-mi va păstra concentrarea acolo. Barb se sperie tare. Se teme pentru sănătatea mea. Şi eu, de asemenea. Oare înnebunesc? Oare creierul meu e distrus şi acum sunt destinat să-mi petrec restul vieţii mele sărind între realitatea din stare de trezie şi din stare de vis, fără a fi capabil să le deosebesc şi fără a-mi reaminti ce s-a întâmplat cu doar câteva secunde mai devreme?

Barb mă conduce înapoi în pat. Merg cu ea; la urma urmei, nu-mi pot aminti de ce m-am ridicat dintru bun început. Muncesc din greu pe parcursul multor cicluri trezie – somn ca să formulez un strigăt de ajutor. O întreb: „Ce faci când ai băut prea mult?". Ea spune: „Ai face bine să mănânci ceva. Vrei să-ţi aduc un sandviş şi nişte lapte?". „Da. Şi-o banană". Oare cum de-mi aduc aminte că abia am cumpărat banane? Bananele par o amintire spectaculoasă, care iese în evidenţă din negura în care plutesc. Ea se întoarce cu un sandviş cu brânză. Încerc să-l ţin în mână, dar n-am niciun fel de simţ în palmă. Sandvişul îmi alunecă din mână, iar pisica mănâncă din el. Vreau să spun: „Iisuse, nici măcar un sandviş nu mai pot să ţin". N-ajung însă decât până la „Iisuse". Apoi uit ce voiam să spun. De fiecare dată când mă trezesc, văd că sandvişul mi-a mai alunecat un pic din mână.

Nu-mi pot simți stomacul, dar bănuiesc că mai am puțin și-o să vomit. Ar cam fi cazul, nu? Mă ridic și mă oblig să merg la baie. Mă așez pe toaletă, încercând să-mi păstrez percepția asupra realității fizice laolaltă. Vreau să revin în realitatea fizică. Îmi bag capul sub duș, udându-l vreme de câteva minute cu apă rece. După o vreme, corpul începe să-mi înghețe, așa că trebuie să renunț. Percepția mea senzorială e atât de slabă încât nu simt frigul, dar știu din modul în care îmi reacționează pielea (fac piele de găină) că nu pot să mai rezist multă vreme. Starea mea e doar cu puțin mai bună.

Mă întorc în pat și încerc să mă încălzesc. În ciuda câtorva straturi de pături, nu-mi pot crește temperatura corpului. Acum chiar am făcut-o. Am accelerat procesul de deces prin răcirea corpului. Sunt din ce în ce mai convins că mor. Probabil că starea mea se va înrăutăți. O să tot oscilez între realitatea fizică și tărâmul viselor până ce nu voi mai fi în stare să spun care-i care. La un moment dat voi rămâne complet în lumea viselor, lăsându-mi trupul în urmă să putrezească. Oare așa-i moartea, un fel de pâclă confuză? Nu așa mi-am imaginat-o.

Dar nu e drept! Am încă atâtea lucrururi de terminat. Scriu o carte. Acum n-am s-o mai văd gata. Mi s-a răpit prin înșelăciune restul vieții mele. Nu mi-a spus nimeni, niciodată, că o cantitate așa de mică de etanol te poate ucide. N-a fost niciun avertisment. Nu e drept. Chestia asta mă înfurie.

Apoi se-ntâmplă ceva ciudat. Data următoare când mă trezesc dintr-o asemenea microațipeală, chipul lui Barb e foarte aproape de al meu. Are așternut un fel de strat de liniște sclipitoare. Ochii ei privesc calm în ai mei. Cu doar o clipă în urmă era speriată de moarte, iar acum e complet liniștită. Oare ce-a provocat această schimbare? Nici nu mi se pare că mai e Barb. E oare Barb sau vreun spirit înțelept ce i-a împrumutat trupul pentru a-mi transmite un mesaj? Ori poate Barb e inspirată de un asemenea spirit? Ori poate Barb chiar este un

spirit de acest fel, care lasă adevărata-i natură să iasă la suprafaţă doar când e necesar? Oare pe cine privesc acum?

Atunci când vorbeşte, lucrul ăsta nici nu mai contează: „Eşti foarte aproape de sufletul tău chiar acum. Mergi cu el, iar eu voi veghea asupra corpului tău câtă vreme eşti tu plecat". Exact asta aveam nevoie să aud. Întreaga fiinţă îmi e scăldată de un val de uşurare. Dar cum oare a ştiut Barb să spună aşa ceva? În momentul următor, stratul de linişte îi dispare de pe chip, ca şi când spiritul care mi s-a adresat îi părăsise trupul. Oare Barb e conştientă de tot ce mi-a spus? Ea aşa pare a fi, dar pare de asemenea surprinsă că a spus-o.

Liniştit în ceea ce priveşte siguranţa mea, încetez în cele din urmă să mă mai agăţ de realitatea fizică. Alunec în altă stare de conştienţă. E întuneric. Stai puţin; există ceva acolo. Pot să simt asta. E uriaş! Se apropie. Nu pot să-i pun un nume. Cea mai apropiată descriere ar fi să spun că e universul. E un vârtej gigantic de negru şi roşu întunecat. Oh, uau! E viu.

Vrea ca eu să ştiu că fie că ne aflăm în trupurile fizice, fie că suntem în afara lor (adică morţi), universul are grijă de noi. Oricare ar fi rezultatul posibil al acţiunilor noastre, universul se află acolo, ca să aibă grijă de noi. Suntem întotdeauna în siguranţă. Dintr-odată, grijile cu privire la viitor se duc ca spălate de ape. Nu contează dacă mor sau nu. Înţeleg că în oricare caz, eu sunt şi voi continua să fiu în deplină siguranţă. Iisuse, eu chiar nu sunt aşa! De unde oare vine seninătatea şi împăcarea asta? E o îmbunătăţire evidentă.

Universul îmi trimite gânduri. Pentru a putea simţi grija aceasta, tot ce trebuie să fac e să mă îndrept în direcţia în care merge universul şi voi pluti împreună cu el. Nu ai de înfruntat obstacole în viaţă atunci când mergi în direcţia universului. Cred că tocmai am găsit credinţa, ceva ce n-am avut niciodată în viaţă. N-am avut nicicând vreun motiv să cred că există ceva ce are grijă de mine, dar iat-o, învârtejindu-se sus în dreapta mea. Cred că acum pot renunţa la îngrijorarea mea cronică în

legătură cu problemele mele în viaţă. O viaţă fără griji, ce binecuvântare.

Ba chiar mai mult, simt această dragoste incredibilă pentru toate fiinţele din univers. Există o dragoste universală ce nu va pieri şi nu se va diminua vreodată. Cu toţii ne iubim unii pe ceilalţi, chiar dacă n-o ştim poate. Am de asemenea un sentiment că trupurile noastre fizice nu ne aparţin. Doar le împrumutăm.

Mai există o prezenţă aici. Universul se estompează în vreme ce îmi îndrept atenţia către noua prezenţă. E o creatură mică, metalică, ce se află chiar lângă urechea mea dreaptă, comunicându-mi tot soiul de lucruri. Ştiu că e eul meu. Nu reflectez asupra scopului său. Mă simt ca şi când ar fi stat dintotdeauna acolo, lângă mine, spunându-mi tot felul de lucruri. Oare s-a aflat tot timpul acolo şi abia acum îi conştientizez prezenţa? Ştiu fără putinţă de îndoială că-mi spune minciuni. Îi spun iarăşi şi iarăşi „nu" în mintea mea.

Dau din mâini în faţa lui ca semn de respingere. Resping minciunile pe care mi le spune. Îi resping sfatul. Mă revolt împotriva acestei creaturi pentru prima dată în viaţa mea. Ştiu că tot ce vrea este să mă controleze. Inventează minciuni urâte ca să mă înşele şi să cred că am nevoie să-i urmez sfaturile. Ciudat, acum, privind în retrospectivă, cât de mult se aseamănă descrierea acestei creaturi Diavolului. Nu cred totuşi în existenţa Diavolului.

În acelaşi timp, observ o mulţime de omuleţi mişunând împrejur. Sunt cu toţii îmbrăcaţi în culorile pădurilor, verde şi brun. Oare şi pielea lor e verde? Ce naiba – pitici? Par teribil de ocupaţi, alergând de colo-colo. Ştiu ce fac fără să întreb. Lucrează intens pentru a pune la punct experienţa pe care o trăiesc. Ei controlează fiecare eveniment prin intermediul unei maşinării invizibile.

Şi şezând pe o platformă deasupra piticilor muncitori se află spiritele mele călăuzitoare. Sunt trei sau patru. Simt că au

investit eforturi deosebite în pregătirea acestei experienţe pentru mine şi acum se relaxează şi îi urmăresc pe pitici cum o duc la bun sfârşit. Ei sunt creierele din spatele acestei experienţe. Sunt impresionat de timpul şi efortul de care simt că a fost nevoie pentru a pune laolaltă această experienţă. Simt că spiritele călăuzitoare au petrecut mai bine de şase luni planificând în detaliu această experienţă.

Văd acum şi motivul experienţei. Călăuzele au văzut o ocazie de a mă trece printr-un mare număr de experienţe pe perioada în care creierul meu era modificat de alcool. Scopul acestor lecţii era acela de a mă lepăda de o parte din eul meu şi de a-mi întări credinţa. Cea mai bună cale de a face aceasta era să mă facă să mă confrunt cu gândul morţii, dar de asemenea să-mi arate şi adevărul despre univers. Lecţiile n-ar fi putut fi învăţate într-o stare de spirit obişnuită. Mintea raţională a trebuit dată la o parte.

Ca la un semnal, toţi piticii încetează să mai lucreze. Piticii şi spiritele călăuzitoare aplaudă. Se aplaudă pe ei înşişi pentru o treabă bine făcută, şi de asemenea mă aplaudă pe mine deoarece am profitat de eforturile lor învăţând ceea ce ei doreau ca eu să învăţ.

În copilărie, am fost învăţat că îngerii veghează asupra fiecăruia dintre noi. Credeam că îngerii se află acolo spre a mă ajuta dacă dau de prea multe belele. Acum aflu că de fapt treaba îngerilor e exact pe dos: este să mă *bage în necazuri*! Chiar şi aşa, totul e în conformitate cu voinţa mea. Am dorit să experimentez ceea ce tocmai am descris. Am dorit să mă confrunt cu teama mea de moarte astfel încât să pot trăi mai deplin. De asemenea, am dorit să ştiu ce e acolo, dincolo de limitele fizicului. N-am rostit niciodată verbal aceste dorinţe, dar ele se aflau acolo, în conştienţa mea. Astfel că spiritele călăuzitoare s-au conformat.

În acelaşi mod, experienţele pe care le dorim ne sunt oferite în viaţă. Subconştientul este asemenea unui burete, plin

de dorințe din trecutul nostru. Fiecare gând pe care-l avem, întărit de emoții, ajunge în subconștient sub forma unei dorințe. Dacă noi, de pildă, ne temem de șerpi, atunci teama aceasta, fiind o emoție puternică, va crea o dorință de a depăși teama de șerpi din subconștientul nostru. Dorința la rândul său va crea o experiență în cadrul căreia avem o șansă de a experimenta teama, astfel încât să o înțelegem și să o dizolvăm. Poate dura ani ca experiența să se manifeste. Timpul depinde de șovăiala noastră în a o avea. Putem să pregătim asemenea experiențe chiar noi înșine, ori le putem cere altora, oameni sau călăuze decorporalizate, să ne ajute.

Emoția puternică, desigur, nu trebuie să fie o emoție negativă. Putem crea la fel de bine folosind fericirea și beatitudinea. Dacă hotărâm să experimentăm fericirea, atunci acea emoție puternică va crea o dorință subconștientă de a experimenta și mai multă fericire.

Natura noastră

Să ștergem praful de pe suflet

Există o multitudine de lucrări științifice care prezintă fenomenele de extracorporalitate și experiențele pe pragul morții în modalități academice de prezentare, ca de pildă istorisiri ale martorilor, electroencefalograme și orice altceva reprezentând investigații științifice. Lucrările sunt scrise de profesioniști în domeniul medicinei și psihologiei pur și simplu deoarece au dat peste așa ceva, evenimente pe care, în ciuda educației lor aprofundate și a experienței, nu le pot explica. Adesea, autorul nu are nicio experiență personală în ceea ce privește aceste fenomene, dar este intrigat de poveștirile pacienților și colaboratorilor săi.

Din nefericire, fără experiență personală, ei oferă fără putință de scăpare, o imagine deformată a fenomenului, ceea ce induce în eroare masele. Spre exemplu, persoana obișnuită

vede experiența extracorporală ca pe o scurtă călătorie în lumea fizică, dar în afara corpului. Nu are idee despre abundența de lumi minunate ce pot fi aflate în afara fizicului şi de imensitatea din spatele acestor lumi. Lucrările neinformate nu fac decât să întărească această imagine. Fac prea puțin în sensul explicării naturii adevărate a EEC.

Asemenea autori, folosind cele mai moderne tehnologii, nu pot explica de sunt de fapt asemenea fenomene ori ce le produce. Nu pot face asta, deoarece fenomenele nu se încadrează în imaginea lor despre lume. Înțelegerea lor asupra lumii le indică să privească doar spre fizic pentru explicații. În mod obişnuit, ei se aşteaptă să obțină răspunsuri studiind creierul biologic. Creierul este presupus a fi cel mai complex obiect din universul nostru fizic cunoscut, astfel că dacă este ceva ce nu poate fi explicat (telepatie, precogniție, EEC, EPM, experiențe în pragul morții), ei le pot „explica" imediat ca fiind cine ştie ce funcție cerebrală încă necunoscută. Creierul însă rămâne tăcut. Nu sosesc niciun fel de răspunsuri dinspre el. Cu toții am văzut aceste minunate printuri ale înregistrărilor activității cerebrale, dar niciuna dintre ele nu pare să spună: „Hei, eu sunt ceea ce-ați căutat vreme de atâția ani! Eu sunt cea ale cărei efecte complicate voi le-ați atribuit sufletului. Ha, ha, i-auzi vorbă! Suflet!".

Oare ce lipseşte din toate aceste relatări? De ce nu putem oare explica EEC şi EPM din punctul nostru de vedere ştiințific actual? Ei bine, oare nu e evident? Experiențele extracorporale şi cele în pragul morții se întâmplă deoarece noi, în ciuda convingerilor ştiințifice actuale, *nu suntem ființe fizice.* Nu suntem minți create de circuite biologice. Suntem minți care CREEAZĂ circuitele biologice şi toate celelalte obiecte fizice. Viețile noastre n-au început atunci când tata spermă a dat peste mama ovul; ele continuă din vremuri cu mult înainte ca Pământul să fi fost gândit. Acest fapt este ignorat de ştiință, motiv pentru care ştiința nu poate explica fenomenul EEC. Din teama de a nu fi deranjată,

ştiinţa nu se afundă în adâncurile minţii pentru a o explora. Soarta nefericită a ştiinţei este din păcate aceea de a cerceta orice în afară de singurul lucru important: cine suntem.

Din experienţele lor personale obţinute prin părăsirea corpului şi intrarea în astral, cea mai mare parte a proiectorilor astrali concluzionează că ei sunt în principal fiinţe nonfizice. Restul omenirii, sau cel puţin al societăţii occidentale, crede încă în faptul că sunt fiinţe fizice pe de-a-ntregul, poate eventual cu un adaos de abilităţi psihice ciudate (la care contribuie creierul, desigur). Pentru ei, e uşor să îşi imagineze că fizicul e starea noastră naturală. La urma urmei, ne petrecem acolo cea mai mare parte a timpului nostru.

Pentru aceia care n-au avut încă ocazia de a proiecta în astral sau de a încerca una dintre celelalte capacităţi umane impresionante, fenomenul EEC pare uimitor, extraordinar, chiar anormal. Îl resping ca şi când ar fi un soi de boală ce le ameninţă însăşi existenţa (de fapt aşa e; într-adevăr le va schimba vieţile). Dar dacă îşi schimbă punctul de vedere strict fizic într-unul din care pot, de asemenea, să vadă natura lor nonfizică, EEC devine complet natural.

Suntem fizici doar fiindcă am ales să proiectăm o vreme în fizic. Când ne-am săturat de asta, ne îndreptăm atenţia în altă direcţie. Contrar credinţelor noastre convenţionale, ar fi straniu dacă n-am putea să ne părăsim corpurile fizice ori de câte ori dorim pentru a ne înapoia în acea existenţă mai mare şi cu care suntem atât de familiarizaţi. Oamenii îşi pot părăsi corpurile lor fizice, aşadar care-i marea problemă? Ar trebui să fim mai surprinşi dacă n-am putea, dacă am fi blocaţi în fizic, în corpurile astea strâmte.

Să ne descoperim adevărata natură

Dacă toate acestea sunt adevărate, dacă suntem fiinţe nonfizice care doar visează un vis despre fizic, de ce oare nu ne

putem trezi în lumea „adevărată"? Trăim acest vis dintr-un anumit motiv: pentru a creşte în moduri ce nu ne sunt accesibile în lumea reală. Visăm acest vis extraordinar şi, adânc în el, nu dorim să ne mai trezim. Ne vom trezi atunci când suntem gata, puteţi conta pe asta, dar nu înainte. Nicio noapte nu durează veşnic.

Provocarea este să ne dăm seama cum anume să ne pregătim. Cum oare putem profita pe deplin de acest vis şi să învăţăm cât putem de mult din el? Cum oare ne putem trata minţile astfel încât să fie gata să se trezească? Ne bucurăm deplin de viaţă. Mirosim florile şi privim cerul până ce suntem sătui de experienţa vieţii. Ceea ce *nu* facem este să alergăm de colo-colo, stresaţi în fiecare clipă a zilei, planificând fără oprire ziua de mâine, construindu-ne continuu imperiile noastre personale. Atunci când am văzut cerul fără limitările credinţelor şi ale aşteptărilor, ştim că nu mai avem ce vedea în fizic şi atunci decidem să ne trezim.

În clipa în care ne trezim, ne scuturăm de toate limitările vieţilor noastre fizice. Realizăm că suntem fiinţe vaste. Vedem că suntem atât de imenşi încât galaxia noastră, Calea Lactee, nu e decât un fulg în comparaţie cu noi. În mod ironic, acea mică, autocreată şi insignifiantă bucăţică din atenţia noastră pe care am socotit-o realitate atât de multă vreme, viaţă după viaţă, pe atâtea planete diferite. Realizăm că timpul petrecut în astral a fost o extensie a visului, dar pe marginea trezirii la viaţa adevărată. Cum oare am putut fi atât de orbi? Cum oare am putut evita să vedem ce suntem de fapt? Pare incredibil cum ne-am creat visul şi am păşit în el. Şi cum acesta ne-a înghiţit şi ne-a făcut să uităm viaţa adevărată.

Şi atunci ne devine evident: motivul real pentru care nu ne-am putut da seama ce suntem este că de fapt *noi suntem tot.* Suntem chiar orice gândim că suntem. Suntem peste tot şi suntem toate. Ne gândim la un lucru, iar apoi devenim acel lucru, exact aşa cum au devenit şi trupurile noastre fizice. În cursul

călătoriei noastre către fizic, noi *am fost* lumile din jurul şi din interiorul fizicului. Conştientizarea acestui fapt este o realizare uimitoare.

Exerciţiu: Deschiderea spre imensitate
Înregistraţi şi ascultaţi aceste afirmaţii:
„Eşti nelimitat."
„Viaţa este o experienţă nesfârşită."
„Viaţa ta e un loc fără hotare."
„Eşti imens."
„Eşti totul."

Lumile de dincolo

Aşadar, credeai că viaţa e totul şi, atunci când se încheie, nu trebuie să-ţi mai faci griji în legătură cu nimic, niciodată? Ei, ghinion! Se pare că vom continua cu toţii să existăm foarte multă vreme, poate pentru totdeauna. Dar unde şi cum? Cu siguranţă, nu putem rămâne veşnic în viaţa fizică?

Fizicul e un vis

Am scris pe larg despre realitatea noastră fizică şi despre credinţele ce o guvernează. Aţi văzut deja singuri cum afectează aceste credinţe mintea şi cum mintea, la rândul ei, guvernează astralul. Gândiţi-vă din nou la ideea că fizicul este de fapt o lume astrală, în întregime la dispoziţia puterilor voastre creative. Prin urmare, ceea ce aţi creat în astral, puteţi crea şi în fizic.

Exact la fel ca şi în astral, fizicul se bazează în atât de mare măsură pe mintea noastră pentru a-i susţine existenţa, încât nu poate fi altceva decât o creaţie a noastră. Realitatea fizică nu pare altceva decât o glumă, o farsă pe care ne-am făcut-o singuri, dar nu una lipsită de gust.

Marți, 11 februarie 2003

Trezirea

Mă trezesc în starea hipnopompică. Ramtha trebuie să-mi fi făcut o impresie grozavă, fiindcă relevarea faptului că „Fizicul e un vis" mi se pare la fel de naturală ca și deschisul ochilor. Privesc prin cameră. Percepția mea este identică cu cea din visele în stare de veghe: clară și vibrantă. Știu că privesc realitatea fizică, însă înțeleg totuși că nu e vorba decât de un alt vis. Realitatea fizică este la fel de flexibilă și de lipsită de importanță (sau de importantă, depinde cum preferi s-o privești) ca și un vis. O senzație de plutire și furnicături îmi înconjoară ființa. Pereții par să vibreze asemenea zgomotului static pe un ecran TV, dar mai lin.

La comanda mea, camera se îndoaie asemenea unei foi de hârtie într-un arc înaintea ochilor mei. Camera pare ca și când ar fi fost închisă într-un cilindru. Nu mi se pare nimic neobișnuit în asta. La urma urmei, deoarece realitatea fizică e doar un vis, orice e posibil. Mă culc la loc. Sau mă trezesc doar dintr-un vis de-o viață?

Dacă lumea fizică e o lume din vis, ce este oare o lume din vis? Din moment ce putem crea orice obiect în vis, exact așa cum putem și în lumea astrală, este rezonabil să presupunem că o lume din vis este o lume astrală. Aceasta înseamnă că fizicul este cu adevărat o lume astrală. Problema este acum: Dorim oare să ne trezim din acest vis și, dacă da, cum facem asta oare? În mențiunea de jurnal de mai sus, am văzut prin iluzia soliditătii fizice. Am fost capabil să fac asta deoarece am avut credința (formată de Ramtha) care s-o susțină, iar rațiunea mea era încă prea profund adormită pentru a-mi spune că acest lucru e imposibil.

După cum știm, o lume astrală este guvernată de minte, iar mintea aceea este în cel mai înalt grad afectată de credințele

noastre. Credințele sunt la rândul lor, modificate de gânduri. Afirmațiile sunt doar gânduri destinate special modificării credințelor. Astfel, pentru a vedea prin iluzia fizicului, trebuie să ne îndreptăm majoritatea gândurilor în direcția a ceea ce se află dincolo de fizic, preferabil ca şi când am şti deja că fizicul este o iluzie. Mai mult chiar, trebuie să cunoaştem raţiunea, pentru a o putea opri. Nu dorim ca raţiunea să se amestece cu înțelegerea noastră intuitivă a fizicului. Raţiunea nu este totuşi simplu de oprit, deoarece ea se teme de cedarea controlului, astfel că am putea mai bine să folosim o stare naturală de somn pentru a realiza aceasta.

Natura astralului

Tot ce avem este un mănunchi de lumi astrale, printre ele, universul / universurile fizice şi lumea din vis. Oricât de diferite ar părea, sunt cu toatele interconectate iar noi, creatorii lor, suntem acea conexiune. Aţi avut vreodată vreun vis precognitiv care apoi s-a adeverit? Dacă da, probabil acceptaţi faptul că visele sunt reale. Precogniţia voastră a avut loc în altă lume – asta-i tot.

Nu un înger sau agent al intervenţiei divine a coborât şi a strecurat această informaţie în visul tău. Viitorul nu s-a derulat înapoi în mintea ta aflată în stare de vis, şi nici mintea ta nu s-a extins în viitor. Ai creat doar evenimentul acela într-o lume pe care o vizitai în vreme ce visai, şi ulterior ai creat acelaşi eveniment în lumea pe care o vizitai în vreme ce erai treaz din punct de vedere fizic. Tu eşti creatorul oricărei lumi astrale în care se întâmplă să te afli, inclusiv în fizic.

E poate dificil pentru tine să accepţi asta, mai ales deoarece avem uneori visuri precognitive ale tragediilor care urmează să se întâmple. Asemenea tragedii sunt adesea create în comun, adică un grup de oameni plănuieşte evenimentul. Pentru ca o tragedie să aibă loc în viaţa ta, trebuie ca şi tu să o creezi. De-

oarece asemenea evenimente sunt planificate la nivel sufletesc, ele nu sunt de fapt tragedii, ci experienţe din care putem învăţa sau experienţe care conduc la viitoare experienţe de învăţare.

Am vorbit de replici astrale, lumi astrale care seamănă lumii fizice şi, sperăm, ai plutit prin ele. Sunt ele oare mai puţin reale decât fizicul? Nu, ele sunt asemenea lumii fizice, construite din acelaşi material – gândul – şi chemate de aceeaşi fiinţă – tu. Aşa-numitele originale ale copiilor sunt doar alte replici ale indiferent ce anume se află în mintea ta, indiferent ce va fi ceea ce doreşti să gândeşti.

Astralul poate conţine un număr nesfârşit de lumi, fiindcă nu este limitat de spaţiu sau timp. Noi decidem să creăm lumi astrale, fizice ori onirice în interiorul său. Făcând aceasta, noi decidem preferinţele lor: dacă au spaţiu, gravitaţie, timp, materie şi aşa mai departe. Noi concepem aceste lumi, deoarece procesul creativ ne încântă. Apoi, desigur, după ce petrecem prea mult timp în interiorul creaţiilor noastre, uităm că noi suntem cei ce le-au creat şi încercăm disperaţi să ne dăm seama ce sunt şi cum putem ieşi din ele. Astralul este într-adevăr un loc minunat, locul de joacă perfect pentru cei suficient de curajoşi pentru a se încarna într-una dintre lumile sale, şi de asemenea facilitatea educaţională perfectă pentru aceştia.

Dacă tu eşti creatorul, unde anume îţi vei pune creaţia? Puţin probabil să fie într-o lume externă, deoarece aceasta s-ar afla în exteriorul tău. Îţi vei pune creaţia în interiorul tău, în ceea ce denumim percepţie. Percepţia ta este o imagine autoinventată a lumii, dar este de asemenea şi întreaga ta lume. Nu există o lume externă. Dacă proiectezi în astral şi creezi o lume astrală, îţi vei pune noua lume în percepţia ta. Astralul este mintea ta, iar lumile pe care le creezi trăiesc în percepţia acelei minţi. Fizicul trăieşte de asemenea doar în percepţia minţii tale. Nu există o lume fizică externă.

Când oamenii se adună în acelaşi spaţiu, aşa cum ne aflăm noi împreună în acest univers, împărţim nu spaţiul ci

percepțiile noastre individuale. Percepția ta este preluată de oamenii din jurul tău și folosită pentru a reinventa ceea ce vezi în propriile lor percepții. O lume comună apare similară în mințile tuturor locuitorilor săi ca urmare a transferanței mentale. Universul nostru este doar un concept virtual descris de percepția tuturor locuitorilor săi. Percepția la rândul său este modificată în mod continuu de imaginația lor.

Motivul pentru care nu știm dacă un univers fizic este infinit sau se termină undeva, este acela că nimeni n-a hotărât încă să-l facă într-un fel sau altul. Toate legile fizicii au fost inventate în mințile strămoșilor noștri. Ca urmare a reîncarnării, noi suntem propriii noștri strămoși, desigur. Totul s-a întâmplat în prezent până ce unul dintre noi a decis să inventeze timpul. Eram lipsiți de formă până ce cineva a inventat materia. Pluteam de colo-colo într-o ceață nedefinită, până ce cineva a hotărât să inventeze gravitația.

Tot ceea ce te înconjoară este percepția ta. Nu e nimic sub ea. Tu îți creezi percepția, iar oamenii care văd același lucru creează și ei aceeași percepție, influențați de percepția ta. Acest lucru devine evident în vise și proiecții astrale, în care îți poți schimba mediul. Dacă o a doua persoană ar proiecta în lumea ta de vis, ar crea aceeași lume onirică în interiorul percepției sale. În plus, ar modifica anumite obiecte și ar adăuga altele, cu scopul de a adapta visul tău la personalitatea sa.

Cu alte cuvinte, atunci când manipulezi o lume din vis, așa cum poate vei fi încercat într-un vis în stare de veghe, tu nu vei modifica lumea onirică ce te înconjoară, deoarece nu există vreuna, ci doar tu îți modifici percepția. Același lucru se aplică fizicului. Nu există spațiu, masă sau timp. Toate acestea există doar în percepția ta. Apuci nimicul și-l transformi într-o lume de spațiu, masă și timp.

Dacă nu există lume externă, atunci ce este real? Pe ce anume ne putem baza ca să nu fie creații ale imaginației noastre? Singurul obiect prezent constant e mintea noastră. Mintea e

singurul lucru „real". Creierul fizic, corpul, întregul univers, precum şi toate lumile astrale sunt doar invenţii ale acelei minţi.

Mintea pură

Dacă lumile astrale nu sunt decât invenţii ale minţilor noastre, ar trebui să fim capabili să ne oprim din inventat măcar suficientă vreme încât să putem cerceta singurul lucru adevărat: mintea – noi. Mai devreme în această carte, m-am referit la asta ca metalumea, astralul adânc, sau astralul pur. Astralul pur este mintea a cărei percepţie e goală. Dacă îţi părăseşti corpul şi ajungi într-un vid întunecat, percepţia ta este goală. Acest lucru poate fi înspăimântător la început, deoarece suntem obişnuiţi să percepem ceva tot timpul.

Din vidul astral, suntem capabili să dezactivăm complet mecanismul percepţiei. Este uşor să manipulezi mecanismul percepţiei când nu există o lume care să ne umple percepţia. Putem atunci simţi mintea aşa cum este ea fără invenţiile ei. Aceasta poate fi o experienţă puternică. Este un sentiment de cunoaştere şi de prezenţă. Când l-am atins pentru prima dată, a fost ca şi când aş fi simţit ceva real pentru prima dată. Era singura componentă constantă a existenţei. Pentru prima dată am găsit ceva ce nu percepeam şi cream în mod simultan.

Putem de asemenea atinge mintea pură plecând din fizic. Tot ce avem de făcut este să oprim activitatea acelei părţi din noi care creează în mod constant lumea astrală curentă (adică fizicul), dialogul nostru interior. La aceasta se referă Don Juan atunci când vorbeşte despre oprirea lumii. Singurul mod de oprire a lumii este să ne oprim gândurile, deoarece această lume nu e altceva decât gândurile noastre.

Sâmbătă, 12 octombrie 2002

Stratul iluzoriu al astralului

Mă trezesc în starea hipnopompică. Barb porneşte al doilea calculator. În timp ce ventilatorul de pe procesor porneşte, crescându-şi turaţia, mintea mea cumva îl ascultă şi îşi sporeşte şi ea turaţia. Vibrez uşor. Conştienţa mea pluteşte la 1 inch deasupra corpului meu. E un sentiment extraordinar. Nu recunosc această stare de spirit ca fiind ceva ce am simţit anterior, dar bănuiesc că e potrivită pentru proiecţie astrală. Mă gândesc la posibilitatea de a ieşi din corp prin rostogolire, dar ceva îmi spune să nu fac nimic altceva decât să observ.

Simt prezenţa unui strat de existenţă. Este lumea pe care am numit-o astral în cursul tuturor călătoriilor mele. Este o iluzie. Pare a fi alcătuită din ghemotoace de ceaţă cenuşie acoperind ceea ce e real. Îmi deplasez centrul gândirii în piept. Fac tot ce pot ca să mă opresc de a mai gândi, dar nu e uşor. Mici gânduri continuă să apară pe neaşteptate.

Ghemotoacele de ceaţă cenuşie se limpezesc în lături şi pot simţi suprafaţa astralului pur. E netedă, densă şi cenuşie la culoare. Mă gândesc să-mi extind simţurile în interiorul ei, dar făcând aceasta invoc gânduri, ceea ce readuce ceaţa iluziei. Să învăţ să nu gândesc necesită o grămadă de antrenament. Corpul meu mă cheamă înapoi pe măsură ce se trezeşte. Senzaţia de plutire încetează.

Oare ce s-ar putea ascunde dedesubtul suprafeţei netede şi cenuşii a minţii? Este oare o simplă iluzie a existenţei ori este un alt set de lumi conţinute în interiorul percepţiei unei superminţi? Sunt ele oare de neatins de către puterea noastră creativă sau măcar de neatins de către gând, aşa cum cunoaştem noi gândul? Sunt destule necunoscute de explorat în această zonă. Partea bună însă este că nu trebuie să petrecem jumătate de zi pregătindu-ne de proiecţie astrală pentru a face aceasta. Tot ce avem de făcut este să încetăm să gândim vreme de jumătate de minut.

Exercițiu: Oprește lumea

1. În seara asta, când mergi la culcare, relaxează-ți mintea.
2. Închide ochii.
3. Deplasează-ți atenția către cap. Nu o deplasa în zona pieptului. Pieptul produce gânduri sub forma imaginilor. Capul produce gânduri „verbale". Gândurile verbale sunt mai ușor de oprit decât imaginile, cel puțin pentru mine.
4. Comandă: ***Rațiune: oprită!***
5. Comandă: ***Dialog interior: oprit!***
6. Încrucișează-ți privirea și privește ușor în sus. Aceasta constituie o diversiune pentru minte.
7. Stopează procesul de gândire. Hotărăște-te pur și simplu să nu-l mai folosești. Nu încerca să-ți amuțești gândurile; în loc de asta oprește întregul sistem, întreaga mașinărie de gândit. Gândurile nu-ți apar în cap prin vreun proces magic, inexplicabil – *tu* ești cel ce le creează. Tu ai creat fiecare gând pe care l-ai avut vreodată. Și dacă le poți crea, poți refuza să le creezi vreme de un minut.
8. Așază-te într-un vid lipsit de gândire vreme de câteva secunde. Dacă procesul de gândire repornește, oprește-l din nou.
9. Nu căuta nimic. Bucură-te de pace și atâta tot.
10. La un moment dat vei adormi.
11. Dacă te trezești noaptea, continuă să oprești procesul de gândire.
12. În dimineața în care te trezești, înainte de a face orice altceva (nu încerca nici măcar să-ți dai seama unde te afli), oprește-l din nou vreme de câteva minute. Există întotdeauna câteva gânduri imediat după ce te trezești, așadar acest procedeu ar trebui să aibă rezultate interesante.

În cadrul exercițiului de mai sus, ai reușit să-ți oprești gândurile astfel încât să poți pătrunde prin lumea fizică și să poți simți ce se află dincolo de ea? Dacă nu, am o idee și mai

bună. Totul se întâmplă mai repede atunci când te afli în afara acestei lumi fizice. Din acest motiv, ar putea fi mai uşor şi mai eficient să încetezi procesul de gândire atunci când proiectezi în altă lume astrală, aşa ca în exerciţiul următor:

Exerciţiu: Opreşte cealaltă lume

1. Proiectează în astral.
2. Relaxează-ţi mintea.
3. Aşază-te şi meditează asupra centrului pieptului tău vreme de o jumătate de minut, pentru a stabiliza proiecţia.
4. Comandă: ***Raţiune: oprită!***
5. Comandă: ***Dialog interior: oprit!***
6. Încrucişează-ţi privirea.
7. Opreşte procesul de gândire. Hotărăşte pur şi simplu să nu-l foloseşti. Nu încerca să le spui gândurilor să tacă; în loc de aceasta opreşte pe de-a-ntregul tot procesul de gândire.
8. Aşază-te într-un vid lipsit de gânduri vreme de câteva secunde. Dacă procesul de gândire se reia, opreşte-l din nou.
9. Nu căuta nimic. Bucură-te de pace şi atât.

Ascensiune

În cercurile New Age, se tot vorbeşte de vreo 30 de ani încoace despre ascensiune. Pe scurt, unul câte unul sau toţi deodată, Pământul împreună cu locuitorii săi îşi vor ridica frecvenţele energetice de la cea de-a treia dimensiune (fizicul) la cea de-a patra dimensiune (sau a cincea, în funcţie de faptul că socoteşti timpul ca o dimensiune sau nu). N-am explorat acest lucru în suficientă măsură în tărâmurile nonfizice, aşa că mă voi abţine de la speculaţii excesive asupra lui. În orice caz, mi se pare că destinaţia este un pic mai aproape de potenţialul nostru nelimitat. Acest eveniment va debloca mare parte din mintea noastră şi ne va înapoia puterea ce ne aparţine, dacă suntem pregătiţi pentru ea.

Marți, 15 octombrie 2002

Să vezi cealaltă lume

Sunt convins acum că oamenii se înalță din cea de-a treia dimensiune în cea de-a cincea. Don Juan din cartea lui Carlos Castaneda pare să-și petreacă jumătate din viață acolo, chiar dacă-i spune altfel, cu alte nume. Eu fac exact ceea ce el i-a spus lui Carlos Castaneda să facă: îmi încrucișez privirea, cu scopul de a opri lumea și de a lăsa subconștientul să pună lucrurile la locul lor în loc de a le analiza conștient.

După doar două zile, pot vedea lucrurile în afara obișnuitului. Îi ofer înghețată lui Barb, iar pisica încearcă disperată să ajungă la bolul lui Barb. Pisica e neobișnuit de obraznică astă seară, se pare. În vreme ce merg prin spatele televizorului către partea mea de pat, văd motanul alergând către mine prin pat. Îl văd cu detalii depline vreme de două secunde. Brusc, dispare. Presupun că a sărit din pat sau e în spatele televizorului. Îl văd apoi șezând lângă pat, urmărind-o liniștit pe Barb cum mănâncă înghețată. O întreb pe Barb dacă s-a mișcat în ultimul minut, iar ea-mi spune nu. Ce-am văzut era pisica, dar nu în această lume.

Mă culc. Pisica mă trezește. Stă alături de capul meu, în pat. Mă aflu în starea hipnopompică. Simt pisica cum mă plimbă prin cea de-a patra dimensiune, destinația ascensiunii noastre, povestindu-mi cum e să trăiești acolo. Adorm, iar pisica mă trezește de multe ori. De fiecare dată, mă găsesc fiind plimbat de pisică prin a cincea dimensiune. Bănuiesc că pisica e un animal cu puteri deosebite, capabil de călătorii interdimensionale. E aici pentru a ne arăta mie și lui Barb câteva lucruri care sunt pregătite omenirii.

Ziua următoare, Barb vede un scarabeu negru alergând pe podea. Apoi dispare. Câteva zile mai târziu, eu văd motanul sărind la ceva pe perete. Se joacă. Mă-ntreb la ce-o fi sărind, fiindcă peretele e alb și neted. Data următoare când mă uit la

el, văd o pată neagră pe perete. Nu-mi pot crede ochilor. În acel moment de necredință, pata dispare.

Destinația ascensiunii ar putea, desigur, să fie doar o altă lume astrală, asemenea fizicului dar cu mai puține limitări. Poate că suntem deja în curs de a crea prin gândurile noastre această altă lume, doar întrebându-ne cum va fi. În conformitate cu legile din astral, simpla aşteptare a ascensiunii în altă lume, va crea această altă lume şi ne va deplasa acolo. Cel mai probabil, noi copiem o serie de caracteristici ale vechii lumi în cea nouă, deoarece noi aşa gândim c-ar trebui să arate o lume. Să sperăm însă că vom evita copierea unui număr prea mare de limitări fizice.

Destinația ar putea de asemenea să fie astralul pur, unde există lumea „reală". Acest lucru ar însemna sfârşitul frumuseții fizice. S-a terminat cu ceruri albastre văzute prin ochi limitați. Iar acest lucru ne va aduce în fața următoarei întrebări: De ce oare ne-am dori ascensiunea? La urma urmei, dacă nu o irosim prin exces de ocupații, viața e chiar frumoasă. Aşadar, de ce s-o părăsim? Trebuie să ne verificăm motivele, la urma urmei. Dacă dorim să plecăm deoarece viața e prea grea, atunci am ratat întreg sensul existenței, al vieții, care este acela de a ne bucura de viață în simplitatea ei, ştiind că viața, fie ea uşoară sau grea, este întotdeauna doar ceea ce o facem noi să fie.

Noi am creat lumea fizică dintr-un motiv: pentru a ne putea bucura de frumusețea creației noastre din perspectiva „persoana întâi". Oare acest motiv nu mai e valabil? Oare ne-am bucurat de toată frumusețea pentru care am venit aici? Oare am crescut „mai mari" decât realitatea noastră curentă? Dacă da, atunci ascensiunea ar trebui să fie pasul următor. Nu are sens să rămânem aici dacă e atât de multă frumusețe de descoperit altundeva.

Ramtha s-a ridicat deoarece a dorit să fie liber asemenea vântului. Ramtha a descoperit că e mai mult decât o ființă fizică. Odată cu aceasta, n-a mai fost înghițit de fizic şi prin ur-

mare fizicul nu mai prezenta decât prea puțin interes pentru el. Îmi pot imagina că viața fizică e destul de plictisitoare atunci când ai de făcut atât de multe alte lucruri. De ce să trăiești pe o planetă micuță când tu ești cel ce-a creat întreaga galaxie? Ramtha a plecat ridicându-și frecvența energetică a trupului său.

Oare am ajuns și noi la acel nivel? Avem oare același nivel de înțelegere al propriei persoane pe care l-a avut și Ramtha? Acceptăm oare ideea că suntem uriașe ființe nonfizice? Cu excepția unei mâini de iluminați, nici pe departe. Dar încet-încet, vom ajunge și noi acolo. Unul după altul, ne vom trezi în sinele nostru superior. Chemarea de trezire se tot împrăștie printre oameni de câteva decenii. Ca parte a acestei treziri, proiecția astrală ne oferă o dovadă personală că suntem cu mult mai mari decât am crezut că suntem.

Natura realității

Nimic altceva decât opinii

Deoarece realitatea fizică este un mediu în cel mai înalt grad subiectiv (noi suntem cei care o creăm în interiorul nostru), constatăm cât este de dificil să ne comunicăm unii altora percepția. De fapt, nimeni dintre noi nu poate spune altuia cum e de fapt lumea, căci lumea diferă de la un individ la altul. Tot ce avem sunt propriile noastre creații, niciuna dintre ele asemănătoare celeilalte. În ciuda acestui fapt, sunt destui cei ce încearcă să își impună celorlalți propriile lor viziuni asupra lumii. Preoții și predicatorii fac aceasta de milenii, politicienii încearcă de decenii, iar eu, la rândul meu, o fac prin intermediul acestei cărți.

Religia, intelectul, știința, literatura, experiența, autoritatea, piața muncii, gravitația, toate acestea sunt doar opinii. Se ridică și se prăbușesc pe baza ideilor oamenilor. Partea bună cu privire la opinii este aceea că nu trebuie să le acceptăm decât

dacă ne dorim aceasta. Avem la dispoziție opțiunea de a le respinge. Şi chiar ar trebui să le respingem pe multe dintre ele. Ar trebui să fim foarte pretenţioşi când e vorba de opinii, căci în momentul în care le acceptăm, ele se transformă în credinţe, care la rândul lor ne guvernează existența.

Nimic nu e bătut în cuie, absolut nimic. Nu există calități constante ale naturii, nu există legi absolute, nici fapte veşnice. Nu există cale a descoperirii ştiinţifice sau spirituale care să conducă la revelația finală a naturii. Există doar drumul nesfârşit pe care-l creăm pe măsură ce-l parcurgem. Niciun adevăr nu rămâne adevărat pe termen nedefinit şi nu există niciun adevăr de ordin superior care să nu fie construit de noi. Trăim într-o lume fluidă care se schimbă după toanele noastre.

Realitatea se schimbă la porunca noastră. Poți schimba orice vrei. Realitatea noastră se schimbă cu viteza cu care gândim. Folosind această înțelegere, poți face realitatea să progreseze în orice direcție vrei. Viața e a ta ca să faci cu ea orice doreşti.

Exercițiu: Manifestare

1. Închide ochii.
2. Imaginează-ți în minte ceva ce îți doreşti (bani, o maşină frumoasă sau o casă, abilități psihice, înțelegere, îndemânare, fericire etc.).
3. Scrie acel lucru pe o bucată de hârtie.
4. Vizualizează cum ar fi să poți avea acel lucru. Fii cât mai precis şi cât mai detaliat posibil. Cel mai important, vizualizează emoțiile evocate de posesia acelui lucru sau însuşiri.
5. Notează în calendar. Peste un an uită-te la notă. S-ar putea să constați că ai dobândit deja lucrul dorit.

Marți, 24 iunie 2003

Paralizia somnului

Cam pe la 10 a.m., citesc cartea lui Whitley Strieber, Confirmare, *când încep să alunec înapoi în somn. Înainte de a adormi pe deplin, gândesc ceva ce mă sperie, trezindu-mă. Nu-mi pot aminti conținutul gândului. Cu toate acestea, constat că pieptul și brațele îmi sunt imobile datorită paraliziei somnului. Mă gândesc „Hei, pariez că pot să-mi fac Reiki chiar bine acum. Nu va exista niciun fel de tensiune în brațe care să obstrucționeze fluxul energetic datorită paraliziei, și nu va exista vreun gând de îndoială ca urmare a minții mele amețite".*

După câteva minute de Reiki, adorm din nou. Visez că mă aflu într-un stadion. Sunt în vârstă de 12 ani. Un grup de copii, între care și eu, fac sport. Sunt și extratereștri aici, dar nu-i putem vedea. Mințile noastre le percep prezența sub forma unor șobolani cenușii. Teama de ceea ce-ar putea fi șobolanii (extratereștri) mă face isteric, la fel ca și pe ceilalți copii. Devin din ce în ce mai isteric, aproape intru în panică. Hotărăsc că trebuie să mă trezesc. Caut starea de conștiență trează, exact în modul în care un țipar înoată către suprafața oceanului.

Îmi revin în pat. Paralizia somnului e în plină activitate acum. Brusc, ușa se deschide și cineva intră în cameră. Trebuie să fie Barb. Cel puțin, cred că e Barb. Trebuie că s-a întors acasă mai devreme de la serviciu. Trebuie să verific dacă e cu adevărat Barb, ca să fiu sigur că vreunul din extratereștrii ăia nu m-a urmărit până aici din vis. Încerc să-mi rotesc capul, dar sunt împiedicat de paralizia somnului. Aud pași, ca niște tălpi ude de plastic care se freacă pe linoleum. Persoana, indiferent cine o fi, pășește până în partea stângă a patului și se oprește. Se pare că persoana respectivă stă alături

de pat, privindu-mă, dar capul meu e întors în partea cealaltă, astfel că nu pot să văd cine e.

Nesiguranţa mă exasperează. Trebuie să ştiu cine e acolo! Cu efort extrem, mă desprind din paralizia somnului şi cu forţa îmi întorc capul către stânga. Nu e nimeni acolo. Patul e perfect normal, aşa precum e şi zidul, şi nu se vede nimeni. E prea ciudat. Hotărăsc să cobor din pat şi să fug din cameră, preferabil urlând de groază. Încerc să mă rostogolesc din pat pe partea dreaptă, dar sunt aruncat în poziţia culcat de parcă aş fi legat cu o bandă de cauciuc. Ceva mă ţine fixat de pat. Încerc în mod repetat să scap, dar fără niciun rezultat.

Îmi dau seama acum că sunt într-o stare de stupoare, una dintre acele stări deosebit de benefice proiecţiei astrale. Îmi vine o idee ciudată: dacă nu pot vedea persoana cu ochii mei fizici, poate că o pot vedea cu ochii astrali. Mă rostogolesc din nou, dar de data asta cu intenţia de a ieşi prin rostogolire din corp. Acelaşi rezultat: sunt aruncat înapoi în pat. Oare nu e niciun fel de posibilitate de a fugi de această persoană? Apoi îmi dau seama, aşa cum am făcut-o şi cu câteva minute în urmă, că trebuie să mă trezesc din nou. Mă lupt să-mi trezesc conştienţa în direcţia fizicului. După ceva vreme, reuşesc să mă trezesc în pat.

În vreme ce mintea mea părăseşte starea de somn, persoana invizibilă plasează un gând în capul meu: „Realitatea e ceea ce o faci tu să fie, nu ceea ce percepi tu ca fiind adevărat". Cred că e un punct de vedere extraordinar. Ilustrează atitudindea unuia care face. Trebuie să-mi amintesc asta. Dar persoana se pare că nu e mulţumită doar cu atât: „Pune-o în cartea ta!". *Gândul acesta îmi deşteaptă ecouri în minte. E concluzia întregii cărţi. Această afirmaţie simplă descrie natura realităţii.*

Realitatea e ceea ce o faci tu să fie. Viaţa în general şi mediul care ne înconjoară sunt creaţia ta proprie. Această afirmaţie e adevărată pentru toate dimensiunile. La nivel fizic,

dacă deplasezi un creion pe birou dintr-o parte în alta, ți-ai modificat realitatea. La un nivel mai înalt, nu mişti creioane, ci situații de viață, ba chiar modul în care arată şi se comportă viața. Toate situațiile în care ajungem sunt creația noastră. Acest lucru poate fi dificil de acceptat, deoarece uneori ne găsim în situații dăunătoare sau traumatice. Dar la un nivel mai înalt, e posibil să apreciem acele situații ca ceea ce sunt de fapt: unelte grozave pentru favorizarea creşterii.

Desigur, nu *trebuie* să creăm asemenea situații. Entitatea care le creează eşti tot tu, deşi e posibil să nu îți fie accesibile din cadrul fizic al minții tale. Însă indiferent în ce tip de cadru mental te afli, dacă nu doreşti o situație, nu te vei afla în ea. Cred că cea mai bună lecție aici este înțelegerea faptului că poți face orice dacă-ți pui mintea la contribuție şi te implici la nivel emoțional.

Noi decidem, de asemenea, modul în care dorim să interacționăm cu ceea ce am creat. Nu trebuie în mod necesar să ne folosim brațele, picioarele, ochii, urechile etc. Acestea sunt doar ceva ce-am creat pentru noi înşine. S-ar putea să dorim să ne folosim mintea pentru a interacționa direct cu creația noastră sau poate să inventăm o unealtă complet nouă destinată acestei interacțiuni.

Nu ceea ce percepi tu ca fiind adevărat înseamnă că fie că percepem ceva a fi adevărat sau fals n-are niciun fel de relevanță cu privire la cât e de real acel lucru. Totul e o parte a realității, deoarece tu eşti cel ce-o pune acolo. Nu poți crea ceva, să susții că e fals şi apoi să îi conteşti locul şi rolul în realitate. Nimic din ceea ce nu e real nu există. Miezul acestei afirmații este acela că realitatea nu este un agent extern care poate fi adevărat sau fals. În loc de aceasta, realitatea este o parte a ta interioară, deoarece izvorăşte din propria ta minte.

Ştiu din experiență că mesaje asemenea acestuia nu vin niciodată singure. Ele sunt întotdeauna însoțite de exemple practice. Profesorii buni ştiu că o teorie nu va fi acceptată sau

apreciată decât dacă este exemplificată de o serie de experienţe personale (numărăm mai întâi mere sau portocale la şcoală tocmai fiindcă suntem mai obişnuiţi, avem experienţe personale cu merele şi portocalele). De asemenea, ghizii calificaţi ne oferă mai întâi exemple practice, şi abia apoi mesajul este prezentat ca o concluzie, astfel că putem să ne afundăm şi să trăim exemplele necolorate de concluzie. Această stare de fapt oferă de asemenea posibilitatea studenţilor de a trage singuri concluziile dorite din exemplele prezentate, ceea ce constituie o metodă de învăţare mult mai bună. De obicei, eu unul nu trag concluziile dorite. Majoritatea viselor şi experimentelor astrale mă lasă nedumerit în ceea ce priveşte semnificaţia lor posibilă. Însă semnificaţia se află acolo, aşteptând să fie eliberată.

Pentru a vedea ce fel de exemple practice au fost oferite, mă întorc la cele petrecute în timpul somnului. Mai întâi, mă trezesc, sau cel puţin am crezut că mă trezesc, doar pentru a afla că nu mă pot mişca. Evenimentul acela are o semnificaţie de exemplu puternică ataşată: eu am *creat* evenimentul paraliziei. Lucrul ăsta chiar mă sensibilizează. Conceptul de paralizie autoindusă îmi aminteşte de ceva ce am citit în cartea lui Whitley Strieber *Străpungerea: Pasul următor*. Ce sincronicitate că am citit încă una dintre cărţile lui Strieber chiar înainte de a adormi. Ori poate Strieber e unul dintre autorii ăia care le au pe toate.

Pe scurt, ce se întâmplă în această parte din *Străpungerea* este că Strieber este invitat de Vizitatori (numele pe care el îl dă extratereştrilor cenuşii) să-i însoţească în cadrul unei răpiri clasice a unei fiinţe umane de către extratereştri (în lipsă de un nume mai bun). Vizitatorii împreună cu Strieber, merg la domiciliul prietenei acestuia, Dora, aflată la circa şapte state distanţă de locul din care este luat Strieber. Călătoria ia doar câteva minute. Dacă au călătorit în formă fizică ori nonfizică, e un detaliu care rămâne încă neclar. Ceea ce este clar însă, este că Strieber se afla într-o stare de conştienţă modificată. Treaba lui, cel puţin în aparenţă, este s-o ţină pe Dora în pat în vreme

ce „coloana vertebrală a fiicei Dorei este întărită, ca şi când ar fi fost pregătită să îi asigure o forţă şi hotărâre de care va avea nevoie întreaga viaţă".

Ce se întâmplă cu Dora în dormitor se aseamănă unui exemplu practic care mi-a fost oferit mie. Dora se trezeşte în vreme ce fiica ei, care se află în alt dormitor, ţipă oripilată de prezenţa Vizitatorului. Strieber spune: „Se auzi apoi un ţipăt – un urlet oribil. Trecu prin mine asemenea unei săgeţi în flăcări. Ochii Dorei se deschiseră larg, se ridică ţeapănă în şezut, privind drept spre mine, dar ochii îi erau stranii şi întunecaţi şi am ştiut imediat că priveau doar în lumea coşmarelor. Se lupta, dar ceva anume o împiedica să se ridice. Se aruncă înainte, dar se opri brusc, de parcă s-ar fi lovit de un perete de sticlă. *Părea că îşi făcea asta singură, reţinându-se ea pe sine într-un mod complet ciudat* [sublinierea mea]. Eu însă mă simţeam cumva responsabil. Foarte responsabil. Eu o ţineam pe ea".

Oare Strieber o ţinea pe ea ori Dora însăşi se reţinea? E posibil ca sugestia să se reţină să îi fi aparţinut lui Strieber, dar decizia finală cu privire la reţinere să fi fost a Dorei? Şi oare de ce ar hotărî cineva să fie ţinut? Cu siguranţă nimeni n-ar face asta într-o stare mentală de trezie fizică, ci poate ar părea ca un lucru corect de făcut într-o stare de spirit mai informată. Strieber menţionează chiar că ochii Dorei „priveau doar în lumea coşmarelor", ceea ce ar putea însemna că era acordată unei stări non-fizice care-i permitea să vadă beneficiile neamestecului în intervenţia Vizitatorilor.

Sentimentul meu este că fiicei Dorei i s-a făcut un dar minunat de către Vizitatori şi, într-o stare de spirit informată, Dora a realizat că nu e cazul să-i răpească fiicei ei acest dar. Acesta ar putea fi un argument bun în favoarea creării unei paralizii ce-ar fi fixat trupul ei fizic pe pat. De asemenea, şi eu am creat o paralizie pentru a mă asigura că voi acorda atenţie mesajului ce mi-a fost transmis în precedentul pasaj din jurnal. Desigur, după înapoierea în starea mentală de trezie fizică,

Dora va presupune, aşa cum ar fi făcut-o oricine altcineva dintre noi, că paralizia i-a fost impusă de un agent extern.

Dacă afirmaţia *Realitatea este ceea ce o faci tu să fie* este corectă, o concluzie a sa trebuie să fie aceea că noi accesăm starea de spirit informată în mod subconştient, cu scopul de a ne crea în mod continuu realităţile. Dacă însă ne creăm realităţile în mod subconştient, putem probabil transforma această acţiune într-una conştientă sau, cel puţin, să avem un cuvânt conştient de spus în întregul proces subconştient. Totuşi, înainte de a face, trebuie să menţinem o stare de spirit informată; altfel n-am şti care este realitatea optimă ce trebuie creată. Dar cum oare accesează cineva o stare de spirit informată? Subconştientul accesează această stare de spirit continuu, aşadar de ce atunci n-am fi şi noi capabili să o accesăm în mod conştient? Una dintre modalităţile de a face asta ar fi să oprim lumea, ca în exerciţiul descris mai înainte. Proiecţia astrală ar putea oferi şi ea o ocazie bună pentru a atinge acea stare de spirit prin intenţie conştientă, dar nu mă îndoiesc că mai sunt şi alte căi. Tot ceea ce trebuie să facem este să fim dispuşi să lucrăm asupra noastră şi, cel mai important, să lucrăm cu mintea.

Chiar dacă încă nu putem controla un proces subconştient, cum ar fi de pildă crearea realităţilor, îl putem totuşi influenţa. Subconştientul nu este o parte clar separată de noi. Are numeroase conexiuni cu mintea conştientă prin care îl putem afecta şi noi în mod conştient. De exemplu, înainte de vis, am citit despre Vizitatori, sau *extratereştri* dacă vreţi. Aceasta a fost o acţiune conştientă. Subconştientul a fost influenţat într-un mod care l-a făcut să creeze un vis ce conţinea extratereştri. Acesta e doar unul dintre modurile în care putem influenţa subconştientul în cadrul procesului de creare a realităţii, căci visul devenise realitatea mea, chiar dacă doar pentru o oră.

Subconştientul poate de asemenea fi influenţat prin hipnoză, vizualizare, afirmare şi vis în stare de veghe. Există poate şi alte abordări, mai directe, cu scopul de a-l influenţa. Poate

vom putea chiar dezvolta unelte tehnice cu scopul accesării subconştientului nostru. Vizitatorii din cartea lui Strieber par să posede acest tip de tehnologie. Ei au accesat subconştientul Dorei, aşadar noi de ce să nu putem să-l accesăm pe al nostru?

Exerciţiu: Realitatea este – afirmaţii

1. Înregistrează afirmaţia: **„Realitatea e ceea ce faci tu din ea".**

2. Ascultă afirmaţia în fundal vreme de şase zile.

Înainte de a crea paralizia pentru mine, am creat evenimentul în cadrul căruia m-am trezit, deşi nu într-o stare de spirit de trezie. Trezirea a devenit realitatea mea. Oare ce motiv m-a făcut să mă trezesc, altul decât acela că eu l-am creat? Trezirea nu e un lucru care se-ntâmplă pur şi simplu; e creată. Nu de către corpul fizic ori de către vreo forţă a naturii, ci de către mine. Şi atunci când te trezeşti dimineaţa, trezirea aceea e *realizarea ta.* Fie că te trezeşti în dormitorul tău fizic, ori că te afli într-o replică astrală a acestuia, e irelevant. Cele două dormitoare sunt amândouă creaţia ta, iar acea creaţie devine realitatea ta.

A fost apoi evenimentul paşilor audibili. A fost cam înfricoşător, dar educativ. Nu există motiv pentru care să se audă sunete de paşi în dormitorul meu decât dacă eu le-am pus acolo. Chiar dacă ar fi fost o persoană care să însoţească sunetele de paşi, persoana aceea ar fi fost tot creaţia mea. Persoana poate avea originile în propria ei conştienţă, dar acest lucru e fără importanţă. Fie că este o persoană conştientă ori o nălucire a imaginaţiei mele, pentru ca el să poată exista în realitatea mea, eu trebuie să-l creez în interiorul minţii mele.

Şi cu această afirmaţie simplă, *Realitatea este ceea ce faci din ea,* vine şi libertatea alegerii: Dacă aleg să am ceva anume în viaţa mea, creez acel lucru. Dacă aleg să nu existe, mă abţin de la a-l crea. Cu toţii avem această libertate. Realitatea poate fi indiferent ce dorim să fie. Singurul lucru necesar

este să ştim exact ce fel de realitate dorim să creăm. În cadrul acelei libertăţi avem puterea de a ne schimba lumile. Depinde doar de noi ce dorim să facem cu această putere. Acesta ar putea fi capătul tuturor suferinţelor, care ne-au însoţit vreme de mult prea multe milenii. Nu suferim decât pentru că noi hotărâm să creăm suferinţa. Acum este momentul să alegem să ne umplem realităţile cu lucruri frumoase, culori care-ţi taie respiraţia, sentimente luminoase. Să hotărâm acum şi aici, să nu acceptăm în vieţile noastre decât tot ce-i mai bun. Să transformăm căldura gândurilor în strălucirea lumii noastre. Să ne dedicăm râsului şi prieteniei în viitor.

Continuarea explorării

Scopul acestei cărţi a fost acela de a vă oferi uneltele (tehnici de proiecţie astrală) necesare pentru a explora alte dimensiuni. Cartea aceasta nu s-a dorit a fi o prezentare a unor descoperiri frumos ambalate, gata de a fi digerate, deşi a fost uneori necesară prezentarea unora dintre experienţele mele personale, cu scopul lărgirii orizontului vostru de posibilităţi. Aş fi nebun să încerc să convertesc pe cineva la sistemul meu de credinţe. În loc de aceasta, eu aleg să vă ofer uneltele necesare explorării şi să vă încurajez să vă formaţi propria voastră imagine asupra lumii.

Spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, numeroşi oameni de ştiinţă erau deprimaţi de „faptul" că în vremea lor, comunitatea ştiinţifică deja descoperise cam tot ceea ce se putea descoperi. Acum, la mai mult de un secol şi câteva mii de descoperiri mai târziu, chicotim la gândul naivităţii noastre de atunci. Dar avem încă aproape aceeaşi credinţă: Credem că avem o idee destul de bună cu privire la modul în care funcţionează cele mai multe lucruri. Ei bine, nu e aşa. Ne este doar teamă de cât de mici ne vom simţi dacă ar fi să recunoaştem cât de puţine ştim cu adevărat.

Creaţia este plină de necunoscute. O descoperire nu este doar o revelaţie asupra unui obicei al naturii, ci de asemenea revelarea a sute de alte întrebări ce-şi aşteaptă răspunsuri. N-ar trebui să mai presupunem nicicând că nu mai avem nimic de descoperit. Când vom fi descoperit sensul vieţii, ne va mai rămâne de aflat sensul sensului vieţii. Călătoria noastră de explorare e fără de sfârşit.

Orizonturi de explorat

Aş dori să vă ofer câteva idei cu privire la ce să explorați. Acestea sunt întrebări pe care mi le-am pus eu însumi de multă vreme, dar n-am avut timp să le explorez eu. Dacă aceste întrebări vă intrigă, atunci angajaţi-vă în propriile voastre expediţii în căutarea răspunsurilor.

- Explorați-vă ființa în afara vieții fizice.
- Explorați astralul pur încetând orice gând.
- Vizitați lumi astrale create de alte ființe.
- Vizitați prieteni care nu sunt încarnați în prezent.
- Vizitați alte civilizații non-fizice.
- Vizitați ființe fizice de pe planete îndepărtate.
- Vizitați-vă pe voi înşivă în vieți precedente.
- Cercetați procesul de reîncarnare.

Procedura de explorare

E întotdeauna util dacă procesul de explorare e cumva structurat. Următorul set de paşi este un bun cadru de la care vă puteți forma propriul proces personalizat de explorare.

Exercițiu: Explorare

1. Notați o întrebare la care doriți răspuns. Prietenii voştri nonfizici vă vor ajuta pregătind o experiență astrală pentru voi.

Cu ajutorul lor, veți pregăti energii astrale, obiecte și persoane care să interacționeze cu voi.

2. În seara dinaintea următoarei proiecții astrale, citiți nota, astfel încât să vă reamintiți misiunea.

3. Când proiectați astral, bucurați-vă de experiență.

4. Când vă reîntoarceți în corp, reflectați la cum se relaționează experiența astrală cu întrebarea voastră.

5. De asemenea, gândiți-vă cum voi și prietenii voștri nonfizici ați pregătit experiența. În cazul meu, ei îmi oferă de obicei o serie de lecții. Fiecare lecție include o serie de exemple practice. La sfârșitul fiecărei lecții, leg laolaltă exemplele trăgând o concluzie sau o inspirație. Odată ce am tras o concluzie, începe următoarea lecție. Luate împreună, lecțiile îmi oferă răspuns la întrebarea mea.

Amintiți-vă, proiecția astrală e doar o unealtă. Nu e scopul. Puteți folosi această unealtă în căutarea lucrurilor care sunt importante pentru voi. Și doar voi puteți hotărî care sunt acelea.

Stranger Secret Files
Nr. 011 – B
Bioenergie şi hipnoză
Autor: **VASILE BOLOGAN**
Republica Moldova
Sacramento[6], California, SUA

PARTEA A II-A

BIOENERGIE ŞI HIPNOZĂ [7]
DIN MISTERELE FIINŢEI UMANE[8]
Autor VASILE BOLOGAN[9]

Lucrarea de faţă este un studiu personal efectuat, pe parcursul mai multor ani, de Vasile Bologan. Nu este o opinie creată în cadrul unei instituţii de specialitate sau al unui laborator ştiinţific.

---

[6] Autorul este român născut în Republica Moldova (Basarabia), unde a trăit până în 1990. În prezent locuieşte în SUA, California, la Sacramento.

[7] Toate drepturile asupra acestui studiu apaţin lui Vasile Bologan (Capitolul 2 din prezenta lucrare).

[8] Nu s-a efectuat nicio modificare asupra textului original predat de autor editurii.

[9] Lucrarea de faţă este un studiu personal efectuat pe parcursul mai multor ani, nu este o opinie creată în cadrul unei instituţii de specialitate sau al unui laborator ştiinţific.

VASILE BOLOGAN
Un om normal fenomenal

Constantin Alexandru

Vasile Bologan este născut în Basarabia, într-o familie de țărani, cu mulți copii. A cunoscut de mic greutățile, dar și frumusețile vieții rurale. A fost un copil obișnuit, gata în orice moment să facă o șotie sau să participe la una. A trecut însă printr-un moment greu al vieții, când o afecțiune cardiacă nedepistată l-a trimis în tunelul spre „dincolo", din care puțini mai revin. Dar el avea de îndeplinit o misiune și a fost trimis înapoi.

Părinții și rudele au început să-l „menajeze" pe cel care a „văzut moartea", fapt care îl deranja pe adolescentul ambițios și iubitor de frumos. A refuzat mila celorlalți și a continuat să se lupte cu boala și cu dificultățile specifice vieții la țară. Având o sensibilitate deosebită și un simț al frumosului foarte dezvoltate, a văzut curând că îi poate distra pe cei din jur fie cu cântecele sale, fie făcând pe unul sau pe altul să latre ca un cățel, să spună lucruri hazlii, spre încântarea celor din jur. Nu știa încă ce se întâmplă, dar începuse să folosească, instinctiv, metode hipnotice. La o vârstă destul de fragedă a devenit sufletul petrecerilor și distracțiilor din sat, pentru că oamenii se simțeau bine în prezența lui.

Convins că menirea lui este să ajute oamenii să treacă mai ușor peste necazuri, a decis să facă studiile superioare în domeniul artei teatrale. A terminat cu succes facultatea și a activat pe tărâmul cultural peste 23 de ani, înregistrând rezultate frumoase, montând 13 spectacole teatrale, 25 de spectacole de divertisment, publicând mai multe piese de teatru în Moldova, Federația Rusă, Armenia și Ucraina. Fiind un bun organizator, a deținut funcții de conducere în Uniunea Teatrală și în Minis-

terul Culturii din Republica Moldova. Dar în tot acest timp nu a ezitat să vină în ajutorul oamenilor în suferință. La cererea pacienților şi la rugămintea medicilor, a practicat hipnoza de tratament şi uneori, spre distracția celor dragi, a organizat spectacole de hipnoză.

Fire curioasă şi dornică să-şi explice ce-i în jurul lui, a luat cunoştință de activitatea unor specialişti care se ocupau de lucruri aşa-zis paranormale. A cunoscut-o, astfel, pe faimoasa Djuna, de la care a luat lecții de bioenergie interactivă, a studiat lucrări ale unor specialişti ruşi de răsunet, s-a întâlnit cu mari maeştri ai hipnozei, cum ar fi A. Kaşpirovski, F. Orlov, B. Ivanov şi alții, oameni de ştiință care se ocupau de probleme de acest gen.

După ce Republica Moldova a devenit independentă, omul plin de idealuri care era Vasile Bologan a fost convins că idealurile naționale ale românilor dintre Prut şi Nistru se vor împlini, în sfârşit.

Convins că poporul din care făcea parte are dreptul la o cultură curată, în care tradițiile şi moştenirea istorică să fie valorificate la cel mai înalt nivel, intră în conflict cu cercurile de afaceri ce operau în acest domeniu, urmărind exclusiv câştiguri cât mai mari, din afaceri dubioase, de subcultură, şi ca urmare pleacă de la Ministerul Culturii şi se hotărăşte să treacă în România.

Venit în România, încearcă să se afirme în domeniul artei teatrale, în care era specializat, dar spre dezamăgirea lui nu reuşeşte să-şi găsească un loc, întrucât cei care îi promiseseră că-l vor ajuta imediat ce va sosi refuză să-l mai cunoască. A reuşit însă să se descurce pe diferite căi, ultima activitate fiind la Radiodifuziunea Română.

Viața lui avea să cunoască o cotitură radicală după ce ia cunoştință, de la un bun prieten, despre unele preocupări existente în domenii de mare sensibilitate, cum ar fi bioenergia, radiestezia, inforenergetica şi încercările de a explica unele feno-

mene aşa-zis paranormale prin principii ale ştiinţei şi pe baza unor fenomene şi experienţe efectuate în aceste domenii, fapt care l-a convins că oamenii au mai mare nevoie de cunoştinţele şi de capacităţile sale pentru a-şi reface sănătatea decât de spectacole, de distracţie. Contactele serioase cu cercetările în domeniu făcute în fosta Uniune Sovietică l-au ajutat foarte mult în acest sens. A înţeles mai bine şi posibilităţile pe care i le deschideau cunoştinţele şi practica lui în ce priveşte hipnoza.

De fapt, este unul dintre puţinii oameni care deţin cunoştinţe temeinice în toate aceste domenii. Acest lucru, îmbinat cu dragostea şi respectul lui faţă de oameni, mai ales faţă de cei aflaţi în nevoie, l-a determinat să încerce aplicarea cunoştinţelor acumulate pentru rezolvarea unor probleme de sănătate ale celor apropiaţi şi ale unor oameni care îi relatau despre suferinţele lor.

Însuşirea principiilor şi metodelor de radiestezie îi permite să depisteze şi să diagnosticheze cu uşurinţă afecţiuni cunoscute de medicina alopată, dar şi dereglări ale funcţionării organismului uman, cauzate de disfuncţii energetice, cum ar fi blocajele energetice, surplusul de energii malefice şi lipsa unor energii benefice, punctele sensibile la astfel de situaţii, nivelurile atinse de deficienţele respective. De fapt, prin această modalitate de operare, poate detecta orice disfuncţie a oricărui sistem anatomic, a oricărui organ al corpului uman, mergând până la nivelul celulei organice. De asemenea, poate măsura valorile câmpurilor energetice fundamentale şi parţiale ale organismului, deficienţele existente în aceste câmpuri şi stabileşte posibilitatea şi modalitatea de corectare a acestora.

Acest lucru a fost posibil şi ca urmare a abordării unei ştiinţe relativ tinere, care se cheamă *inforenergetica.*

Având cunoştinţe solide în ce priveşte structura şi funcţionarea organismului uman, nu i-a fost greu să înţeleagă ce perspective îi poate deschide această ştiinţă, abordată cu metodele şi instrumentele radiesteziei.

După înțelegerea corectă a modului în care funcționează un organ sau o parte a acestuia, inclusiv prin valorile inforenergetice măsurate, cunoscând procesul de interacțiune între sistemul inforenergetic propriu și sistemul inforenergetic al subiectului analizat, precum și modalitatea de a modela frecvențele câmpurilor inforenergetice, a început să se ocupe de ameliorarea stărilor de boală la diverse persoane, obținând succese notabile acolo unde, deseori, medicina alopată nu mai avea posibilitatea de a interveni cu succes, prin metodele specifice.

Înțelegând bine problemele câmpului energetic uman, care se manifestă prin frecvențe modulate în funcție de starea funcțională a fiecărui organ, câmp energetic ce are o natură mai puțin cunoscută, determinată de modul în care se desfășoară reacțiile chimice deosebit de complexe, la nivelul producerii și schimbului de energie cu mediul, Vasile Bologan a învățat repede și modalitatea în care pot fi utilizate astfel de frecvențe în influențarea reacțiilor chimice din materia organică vie. Pentru el, aura energetică a organismului uman nu mai este doar un fenomen interesant, ci înseamnă capacitatea specială a ochiului uman de a sesiza armonice foarte înalte și foarte slabe ale unor câmpuri energetice subtile (nu electrice, nu magnetice) emise de reacțiile chimice vitale, frecvențe care sunt foarte joase și care se pot propaga la distanțe foarte mari. El poate măsura fără dificultate aceste frecvențe, iar contururile aurei le poate defini cu ajutorul radiesteziei.

Abordarea pe baza acestor principii și cunoștințe a diferitelor afecțiuni și disfuncții ale organismului uman i-a adus satisfacții deosebite, văzând cum se însănătoșesc oameni cărora medicina alopată nu le putea vindeca anumite afecțiuni, dar i-a îmbogățit substanțial și experiența de tratare a fiecărui pacient, ținând seamă de caracteristicile inforenergetice specifice ale acestuia.

Niciodată însă Vasile Bologan nu a negat capacitățile și binefacerile medicinei alopate. El știe că sunt anumite afecțiuni

pe care numai medicina modernă, prin mijloacele ei specifice, le poate rezolva. Şi nu ezită niciodată să sfătuiască o persoană care apelează la el să se adreseze medicilor pentru tratament specific sau intervenţie chirurgicală, atunci când mijloacele proprii de investigaţie îi arată acest lucru.

Domeniul lui predilect este cel al afecţiunilor de natură energetică, a căror rezolvare se poate realiza în timp foarte scurt, chiar şi la distanţe foarte mari, cu rezultate remarcabile.

Oameni care au stări de rău, de disconfort organic, generate de funcţionarea defectuoasă a unor componente ale corpului uman şi pe care medicina alopată nu le poate explica şi aborda, sunt aduşi în stare normală prin tratarea inforenergetică a unor astfel de afecţiuni. Migrenele, unele tulburări psihice şi de comportament sunt rezolvate uşor şi simplu prin metodele utilizate de Vasile Bologan. Dar şi afecţiuni mai complicate, atunci când sunt generate de insuficienţe sau dereglări energetice, pot fi rezolvate prin intervenţia benefică a acestui om.

Dezvoltarea la un nivel superior a capacităţilor sale hipnotice îi permit să abordeze afecţiuni care îşi au originea în moştenirea genetică a subiectului, karmice, în dificultăţile de adaptare a acestuia la mediul social sau natural.

Hipnoterapia, un domeniu vast şi complex de acţiune asupra psihicului uman, dar şi asupra unor stări fizice, este aplicată de Vasile Bologan cu mult succes. Oameni cu diferite fobii, cu tulburări comportamentale în diverse situaţii îşi găsesc vindecarea prin metodele practicate de acesta, dintre care pot fi menţionate regresia şi progresia hipnotică, sugerarea hipnotică a unor situaţii şi stări benefice pentru subiectul tratat. El are posibilitatea să trimită subiectul cu o sută, cu o mie de ori mai mulţi ani în urmă, stimulându-i hipnotic informaţia genetică. Pentru a putea trage concluziile ce se impun, în vederea corectării disfuncţiilor sau afecţiunilor subiectului, el poate folosi intens sugestia hipnotică, poate stimula puternic autosugestia, dirijând astfel reacţiile circumstanţiale ale celui în cauză.

Rezultatele obținute astfel sunt remarcabile. Oameni care nu puteau trece o apă, nu se puteau urca în avion, se speriau de anumite zgomote sau imagini au scăpat de aceste obsesii. Dar şi de altele, indiferent de natura lor. Ne putem imagina cât de mult se poate schimba viața unui om care poate acționa normal la stimuli şi semnale din mediul înconjurător, fără spaime sau angoase pe care să nu le poată controla.

Progresia hipnotică o poate realiza fără dificultăți, deşi aceasta este mai complexă, întrucât intervin factori aleatorii şi situații imprevizibile, care pot modifica evoluția în viitor. De aceea, această metodă este mai puțin folosită şi numai pentru a evidenția anumite disfuncții ce ar putea afecta, în viitor, starea de sănătate a subiectului. Nu-şi propune ca prin acest procedeu să prevadă viitorul, ci numai să prospecteze anumite evoluții posibile ale afecțiunii tratate.

Modul în care Vasile Bologan abordează hipnoterapia este total diferit de hipnoza de spectacol, care îşi propune să distreze sau să uimească publicul asistent, fără implicații terapeutice.

Utilizarea combinată a procedeelor menționate are ca rezultat o eficiență deosebită a terapiei complexe practicate de Vasile Bologan pentru rezolvarea unor afecțiuni complexe, ale căror cauze sunt greu de depistat şi de controlat prin metodele clasice de tratament.

În prezent, la nivel mondial sunt numai câțiva oameni care pot realiza performanțe similare cu cele ale lui Vasile Bologan. Din această cauză, este permanent în contact cu oameni din cele mai diverse colțuri ale lumii, de diferite condiții sociale, culturale sau materiale, cărora, de câte ori poate, le face servicii prețioase, în ce priveşte sănătatea lor.

Prolog

Dintr-un accident, dintr-o întâmplare, la dorința cuiva, suntem aici, în acest colț de rai care se cheamă Terra și avem un mic răgaz să trăim acest miracol care se numește viață. Este o mare realizare dacă reușim să o trăim din plin, să ne bucurăm de ea, să ne înseninăm clipele, zilele noastre și ale celor din jur, să fim fericiți și să-i facem fericiți și pe cei de lângă noi. Este minunat să fim împreună, să ne luminăm sufletele reciproc și să ne bucurăm de acest spectacol divin. Dacă a trecut o zi și nu am făcut pe nimeni să zâmbească, să fie bucuros, cel puțin o clipă, să se simtă important, capabil, dacă nu am reușit să facem nici un bine, ci din contră, i-am făcut pe cei cu care ne-am aflat în contact să fie necăjiți, umiliți, frustrați, întristați, nemulțumiți, insultați, e cazul să ne întrebăm: Ce am realizat? Cu ce ne-am ales? Am mai agonisit un ban în plus? Ce sentimente ne domină în asemenea clipe? Ce senzații avem?

Care este răspunsul? Ce ar fi să ne întrebăm: nu cumva am ratat o zi din viața noastră? O să realizăm mult mai târziu, sau poate niciodată, că am făcut o mare greșeală când ne-am împovărat sufletul cu gânduri și fapte urâte, nedemne de ființa noastră umană, și prin aceasta am încetinit urcușul spre lumină și armonie, căci aceasta este calea trasată de Dumnezeu pentru noi, oamenii. Ar fi bine ca, din când în când, să ne facem un examen al conștiinței, al comportamentului și faptelor noastre. Să ne evaluăm viața și modul nostru de a fi. Fiecare dintre noi are dreptul și libertatea de a proceda într-un fel sau altul. Este alegerea fiecăruia. Totul va rămâne numai în mintea și în conștiința noastră și e bine să fie așa, dar întrebarea, odată pusă, va cere un răspuns care, la rândul său, va crea inevitabil o stare, de natură să genereze un plus de energie, să prefigureze noi intenții sau, din contră, să afecteze energiile... Putem să progresăm spre un spirit mai bun și mai înalt sau să rămânem să ne bălă-

cim, în continuare, în mediocritate şi insucces, în neîncredere, suferinţă şi frica pentru ziua de mâine.

Nu intenţionăm să ţinem prelegeri sau predici în sprijinul celor de mai sus, având în vedere că acestea se bazează pe legea armoniei universale, explicată de lideri spirituali ai diferitor filosofii şi religii.

Pentru oamenii de ştiinţă din lumea modernă, după zborurile şi explorările cosmice, după apariţia şi dezvoltarea rapidă a informaticii, care a deschis o nouă eră în domeniul cunoaşterii, lărgind posibilităţile şi capacităţile de cercetare şi comunicare, reducând la miimi de secundă accesul la informaţiile din toate domeniile şi permiţând milioanelor, miliardelor de oameni să ia act de descoperirile şi realizările efectuate, devine tot mai actuală întrebarea dacă suntem singuri în univers sau mai există şi alte lumi, poate chiar paralele cu a noastră, alte forme de viaţă decât cele existente pe Terra, chiar dacă ele nu sunt întotdeauna materiale şi nu pot fi măsurate cu instrumentele de care dispune ştiinţa de astăzi şi ţin mai mult de domeniul energetic, spiritual-informaţional sau de domeniul fenomenelor inexplicabile încă. Şi chiar dacă s-au făcut anumite descoperiri în această privinţă, au avut loc şi unele contacte senzoriale cu aceasta, unele chiar înregistrate cu ajutorul mijloacelor tehnice moderne, oamenii de ştiinţă încă nu se grăbesc să confirme acest lucru. Se ştie că „ei" sunt aici de la începuturi. Sunt menţionaţi în diverse legende şi opere antice şi moderne. Le-au fost filmate navele aeriene şi subacvatice. Tot mai des sunt evocate fenomene inexplicabile, descrise de martori oculari, surprinse pe înregistrări foto şi video, difuzate de numeroase posturi de radio şi tv, menţionate în presa scrisă, şi totuşi autorităţile ştiinţifice, politice şi nu numai manifestă încă unele rezerve în ce priveşte capacitatea de explicare şi prezentare publică a acestora. De ce oare? Să fie cauza principală lipsa unor dovezi palpabile, credibile şi vizibile, să ne reţină frica de a nu deveni ridicoli? Nu a sosit încă momentul potrivit pentru o ast-

fel de dezvăluire? Lumea nu este pregătită pentru o asemenea descoperire ori cuiva, din diferite motive, nu-i convine ca aceste argumente să fie comunicate tuturor? Sau poate, pur şi simplu, suntem produsul unui experiment biologic al uneia sau mai multor civilizaţii care se află la un nivel de dezvoltare net superior nouă, iar cunoaşterea adevărului ne-ar face să ne simţim mai puţin importanţi, mai puţin confortabil? Sau poate toate cele menţionate mai sus, luate la un loc şi nu numai? Dezvăluirea parţială a adevărului în această privinţă ar duce, fără doar şi poate, la căderea religiilor, nu şi a credinţei, sau la unificarea lor şi, incontestabil, ar contribui esenţial la dispariţia multiplelor manipulări generate de bani, putere şi sferele de influenţă. Inevitabil, va sosi şi această zi, la care omenirea visează de la începuturile sale. Dar pentru a apropia această clipă, să ne aplecăm şi mai atent asupra cercetării fiinţei umane şi a tot ce este viu, pentru a putea înţelege mai bine acest mare miracol al universului, care este viaţa. Până atunci însă, să ne bucurăm de viaţă, să fim fericiţi şi să aducem bucurie în sufletele oamenilor.

De unde vine şi ce este totuşi omul?

Sunt bine cunoscute cele două teorii referitoare la originea şi evoluţia vieţii pe pământ: teoria creaţionismului şi teoria evoluţionismului. Fiecare dintre acestea cu diverse variante. Această situaţie este generată de faptul că niciuna dintre cele două teorii nu a avut şi nu are suficiente dovezi şi ipoteze credibile, care să explice cum a apărut ceea ce există la ora actuală şi dezvoltarea, în continuare, a vieţii pe planeta noastră, inclusiv apariţia şi evoluţia omului.

Este acceptată teoria potrivit căreia Pământul nu este singura planetă, singurul corp cosmic ce a oferit şi oferă condiţii de viaţă. Pornind de la această ipoteză, s-ar putea spune că viaţa are un caracter perpetuu, fiind una dintre formele de mani-

festare a energiei, singura care are caracter veşnic, sub cele mai diverse forme. Una dintre aceste forme este materia, cu acea categorie specială care este materia vie, cu cea mai înaltă formă a ei de organizare – creierul uman.

Potrivit unor cercetări din ultimele decenii, materia vie este o combinaţie specială între materia inertă şi un sistem energetic special, respectiv sistemul inforenergetic. Acesta nu este altceva decât formarea şi evoluţia unor structuri moleculare care au capacitatea de a se autodezvolta, a se autoreproduce, a absoarbe şi produce anumite forme de energie, pe care sunt modulate informaţii specifice ce dirijează o anumită stare a materiei, făcând-o capabilă a se organiza şi a evolua diferit de materia inertă, ale cărei organizare şi evoluţie sunt mult mai lente, interacţiunea primeia cu mediul înconjurător având o plajă mult mai largă decât a celei de a doua. Aşa se face că durata şi condiţiile de menţinere a materiei vii sunt mult mai variate, aceasta putând dăinui de la zecimi de secundă până la zeci şi sute de milioane de ani.

Acestea sunt numai câteva considerente generale, dar problema fundamentală a materiei vii constă totuşi în modul în care a apărut aceasta pe Pământ şi cum a ajuns la varietatea enormă de forme în care există în prezent.

Conform teoriei creaţioniste, totul a apărut şi s-a dezvoltat potrivit voinţei unor fiinţe supranaturale, zeii, sau a unui spirit veşnic, atotputernic, respectiv Dumnezeu, în diferitele accepţiuni ale acestuia. Dar şi în acest sens sunt unele deosebiri, unii acceptând creaţia ca ceva dat odată pentru totdeauna, iar alţii considerând că începutul a fost făcut de entitatea supremă, iar ulterior, opera acesteia a evoluat, s-a adaptat unor condiţii deosebite, s-a perfecţionat sau a involuat, până la dispariţia anumitor forme de manifestare particulare.

Teoria evoluţionistă este cunoscută mai ales ca fiind structurată şi fundamentată de omul de ştiinţă englez Charles Darwin. Această teorie este larg acceptată, aşa că vom men-

ţiona numai că, potrivit acesteia, viaţa a apărut pe Pământ în nişte condiţii naturale cu totul speciale (activitate vulcanică intensă, umiditate, descărcări electrice, radiaţii cosmice şi câmpuri electrostatice foarte puternice). Acestea au concurat la formarea, din atomi ai unor elemente naturale, a unor molecule complexe, care au dobândit capacitatea de a se autoîntreţine, de a se reproduce şi a se diferenţia, ajungând, prin modificări succesive, la formele foarte diferite de viaţă existente astăzi pe Pământ, începând de la cele mai simple (viruşii) până la forma superioară, care este fiinţa umană.

Ambele teorii, cu variantele lor, suferă însă de unele imprecizii, evaluări incomplete sau lacunare. Acesta este şi suportul de la care am pornit în a emite o ipoteză (poate cam îndrăzneaţă) privind apariţia şi evoluţia vieţii pe Pământ. Multe dintre ideile abordate au mai fost prezentate în diverse lucrări, dar sistematizarea lor, cât de cât coerentă, ar putea duce la o mai bună înţelegere a acestei probleme deosebit de complexă.

Prima chestiune este cea a situaţiei cosmogonice. Este acceptată în general teoria că sistemul solar s-a format cu circa 5 miliarde de ani în urmă, iar planetele, inclusiv Pământul, s-au format cu 2-3 miliarde de ani mai târziu. Totuşi modul în care au apărut acestea nu este suficient de clar. Cel mai probabil, s-au format în faze diferite ale evoluţiei astrului central, Soarele, atât prin expulzări masive de materie, în urma unor explozii solare deosebit de puternice, cât şi prin atragerea de materie cosmică difuză ori structurată (asteroizi, meteoriţi, comete, praf cosmic).

Având iniţial temperaturi foarte ridicate, o structură fluidă, formată din aproape toate elementele naturale, libere sau în combinaţii simple, planetele s-au răcit treptat, mai ales la suprafaţă, iar compuşii chimici s-au diversificat şi au căpătat proprietăţi specifice. Răcirea straturilor de la suprafaţă a generat contracţia tinerelor planete, fapt care a provocat expulzarea materiei fierbinţi din interior, respectiv fenomenul vulcanic. De

asemenea, reducerea activității solare a făcut ca planetele aflate la distanțe mai mari față de astrul central să se răcească mai repede, deci formarea unor combinații chimice complexe nu a mai avut loc sau nu au mai fost atât de variate. Acest complex de împrejurări nu a permis dezvoltarea unor condiții propice apariției vieții, acestea fiind prezente numai pe Marte (probabil) şi pe Pământ, pe Venus fiind posibile într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, iar peste miliarde de ani îi va veni, probabil, rândul celei mai apropiate planete față de Soare, respectiv Mercur. O astfel de evoluție se încadrează atât în legitățile astronomice, cât şi în cerințele legii armoniei universale. Unul dintre principiile acesteia din urmă este cel al conservării, constanței energiei universale, diferite fiind numai formele ei de manifestare, în funcție de cerințele echilibrului universal.

Prin prisma celor de mai sus, primele forme de viață au apărut pe Pământ în urmă cu aproximativ un miliard de ani, atunci când suprafața terestră s-a răcit suficient de mult. Cum a apărut prima formă de viață, prima ființă unicelulară este o chestiune destul de controversată. Două sunt însă ipotezele cele mai răspândite: structurarea specială a unor molecule complexe, care le-a permis o autogenerare, sau ajungerea pe Pământ a unor forme de materie vie existente în spațiul cosmic, ce au găsit aici condiții propice de dezvoltare. Prima ipoteză face obiectul teoriei evoluționismului, iar cealaltă îşi face din ce în ce mai mult drum spre fundamentare şi acceptare. În continuare, ne vom ocupa în mod deosebit de teoria originii cosmice a vieții pe Pământ.

Existența unor forme de materie vie în spațiul cosmic este posibilă, dacă avem în vedere că orice corp ceresc are o evoluție finită, de la apariție şi până la dispariția sa. Cele două momente se pot produce din diverse cauze, atât pe cale naturală, cât şi din cauza unor accidente: ciocniri aleatorii ale unor corpuri cereşti, explozii de supernove, răcirea rapidă a unor aştri, fenomene generate de ființe inteligente ş.a. Oricum, condițiilor din

spațiul cosmic le rezistă foarte puține forme de viață, de regulă cele foarte puțin dezvoltate, simple, capabile să-şi conserve un minimum de energie în condițiile date.

Este posibil ca astfel de forme primitive de viață să fi ajuns pe Pământ într-un moment propice resuscitării lor şi reluării ciclului evolutiv. Un astfel de moment se pare a fi fost atunci când temperatura la suprafața solului nu era mai mare de 60-70°C, existau suprafețe întinse de zone foarte umede, se formaseră deja mari acumulări de apă, compuşii chimici se înmulțiseră şi se diversificaseră semnificativ, iar radiațiile cosmice dăunătoare nu mai ajungeau la suprafața planetei, întrucât se formase deja o atmosferă, în care predominau oxigenul, azotul şi vaporii de apă, dar care mai conținea şi alte elemente, respectiv carbon, hidrogen, heliu ş.a., cu o pătură protectoare de ozon. Este posibil ca astfel de condiții să fi corespuns locului de origine al acestor forme primare de viață, ceea ce a făcut ca dezvoltarea lor să fie suficient de rapidă.

Momentul următor a fost descoperirea planetei noastre de către una sau mai multe civilizații extraterestre foarte evoluate, care explorau spațiul cosmic, probabil în scopul descoperirii unor corpuri cereşti cu condiții similare celor din care proveneau acestea. Primele contacte cu planeta (deja) albastră au fost favorabile, Pământul devenind obiect de observare, dar şi de studiu pentru civilizațiile respective, pentru o perioadă lungă de timp, în perspectiva umană, dar normală pentru ființe care aveau durata de viață mult mai lungă decât cea umană (rămasă în memoria umană sub forma patriarhilor biblici, a căror vârstă ajungea până la o mie de ani).

Beneficiind de mijloace tehnice foarte evoluate, civilizațiile respective au putut să-şi instaleze baze cosmice în proximitatea planetelor din sistemul solar, putând urmări eficient, direct sau prin dispozitive adecvate, evoluția situației de pe aceste planete. Apariția primelor forme de viață, probabil pe Marte mai întâi, apoi pe Pământ, a trezit interesul acelor civilizații, spe-

rantele acestora de a avea posibilități de instalare în această zonă a spațiului cosmic, propice unei evoluții liniştite, departe de pericolele altor regiuni cosmice, mai aglomerate, mai periculoase prin manifestările energetice majore.

Este foarte posibil ca lumile din care proveneau astfel de civilizații să se găsească la distanțe destul de mari față de Pământ, cel puțin în stadiul actual al științei şi tehnologiei pământene. Probabil că legăturile lor cu zonele de origine se realizau prin sisteme pe care noi, în prezent, nici nu ni le putem imagina.

Odată ajunşi pe Pământ, reprezentanții civilizațiilor respective au trecut la explorarea şi utilizarea condițiilor găsite aici, pentru atingerea propriilor scopuri, dintre care, se pare, cel mai important era perpetuarea speciilor din lumile de proveniență. O astfel de acțiune presupune cunoştințe extraordinar de evoluate, prin care să se poată implementa diverse forme de viață, care să se poată adapta şi dezvolta în condițiile specifice noului mediu. Una dintre condițiile ce se cereau pentru o astfel de evoluție era ca noul mediu să aibă caracteristici cât mai apropiate de cel specific formelor de viață care urmau să populeze Pământul. Având însă în vedere alte experiențe similare, soluția cea mai potrivită pare să fi fost nu evoluția spontană, aleatorie, care ar fi necesitat foarte mult timp şi nici nu garanta că o astfel de evoluție ar fi mers în direcția dorită, inclusiv apariția materiei superior organizate, având conştiința de sine, ci o evoluție dirijată, controlată şi supravegheată.

Se pare că aceste civilizații dispuneau deja de elementul care putea grăbi substanțial evoluția şi diversificarea formelor de viață. Este vorba de o structură moleculară extraordinar de complexă, pentru care ar fi fost necesară o perioadă de evoluție mai mare decât durata de viață a unui astru de mărime medie, cum era Soarele. Este vorba de acidul dezoxiribonucleic (ADN), care înmagazina un volum enorm de informații, într-un spațiu foarte mic. Este elementul care stă şi astăzi la baza oricărei

forme de materie vie. Descoperirea şi încercările de descifrare a structurii şi proprietăţilor acestui compus sunt de dată relativ recentă, dar rezultatele sunt deja spectaculoase.

Civilizaţiile care au descoperit sistemul solar, inclusiv cele două planete propice vieţii (Marte şi Pământul), nu puteau însă să transporte forme de viaţă deja existente pe planetele de origine şi au recurs la o metodă mai simplă şi mult mai rapidă: Prelevarea de ADN de la formele de viaţă existente în zonele de origine şi plasarea lor în primele fiinţe pluricelulare dezvoltate pe Pământ (pentru simplificare, nu vom mai menţiona cealaltă planetă, Marte, a cărei evoluţie a fost similară cu cea a Pământului, dar numai până la o anumită fază, cauza fiind masa mai redusă a acesteia şi distanţa mai mare faţă de astrul central).

Procesul a durat, probabil, o perioadă destul de lungă, de ordinul sutelor de milioane de ani, în care au fost experimentate atât forme de viaţă vegetală, cât şi cele de viaţă animală. Fiecare dintre acestea trebuia să aibă forme cât mai apropiate de evoluţia Pământului şi mediului natural al acestuia. Este una dintre explicaţiile apariţiei şi dispariţiei unor forme de viaţă ale căror fosile se descoperă în diferite locuri, dar a căror evoluţie este greu de descifrat.

Modificările rapide şi majore ale mediului natural se pare că au determinat civilizaţiile extraterestre să amelioreze şi să aducă pe Pământ mostre de ADN prelevate de la forme de viaţă de pe mai multe corpuri cereşti pe care exista viaţă. Aceasta ar explica şi varietatea foarte mare de forme de viaţă, care au apărut şi dispărut în perioade relativ scurte de timp, dar din care unele se păstrează şi astăzi. Astfel, în perioada când Pământul avea o temperatură şi o umiditate ridicată, au fost posibile dezvoltarea rapidă şi supravieţuirea unor plante şi animale de dimensiuni foarte mari, având forme ciudate, dar despre ai căror precursori nu au fost descoperite niciun fel de urme. Nu se ştie

nimic despre strămoşii reptilelor gigant, despre modul cum au apărut diferite specii vegetale, despre apariţia omului.

Totuşi se pot pune întrebări, cum ar fi: cum au apărut speciile acvatice, cele amfibii şi cele terestre? Cum au evoluat acestea până la formele pe care le cunoaştem azi? Ce a determinat varietatea atât de mare a speciilor vegetale? De ce nu au evoluat şi formele simple de viaţă, unele şi pluricelulare? De ce primatele nu mai evoluează de foarte mult timp? Ce rost au avut elefanţii? Dar delfinii şi balenele?

Pentru a răspunde la astfel de întrebări, teoria evoluţionistă a lui Darwin este insuficientă, iar creaţionismul nu poate explica suficient de convingător marea pluralitate a formelor de viaţă.

Având în vedere cele de mai sus, se pare că începe să fie tot mai convingătoare teoria originii extraterestre a vieţii pe Pământ. Mai ales că aceasta ar explica şi unele aspecte ale creaţionismului, o teorie formată din cauza lipsei de mijloace la îndemâna omului pentru a pătrunde în tainele istoriei naturii, în general, şi ale naturii umane, în special.

Această ultimă chestiune este deosebit de sensibilă. Numai dacă ne uităm la varietatea de rase şi tipuri umane, vedem că unele aspecte nu sunt încă lămurite. Dacă ne gândim la faptul ilogic că rasele de culoare închisă au apărut în zone unde radiaţiile sunt mai puternice, deşi normal ar fi fost ca acolo culoarea să fi fost mai deschisă, pentru a diminua absorbţia acestora, că populaţiile din zonele mai reci au rămas fără mijlocul natural de protecţie faţă de temperaturile joase, respectiv părul, putem constata că teoria evoluţiei naturale este greu de susţinut. Problematică şi greu de explicat prin teoriile actuale este şi situaţia că omul este singura fiinţă raţională, conştientă de sine, care are darul vorbirii. Poate fi pusă sub semnul întrebării ideea că fosilele aşa-zişilor strămoşi ai omului ar fi, cu adevărat, fiinţele din care ne tragem.

Pe baza studierii atente a unor lucrări, a unor fenomene şi dovezi, legate într-un sistem logic, vom putea susţine teoria extraterestră a apariţiei vieţii pe Pământ, la care s-a adăugat evoluţia determinată de variaţia permanentă a condiţiilor de mediu.

În sensul celor de mai sus, excludem de la bun început ideea aducerii pe Pământ a unor forme de viaţă, în formă fizică, din alte zone ale spaţiului. O astfel de formulă ar fi fost foarte greu de realizat, sub aspect material, având în vedere energia enormă ce ar fi fost necesară pentru transportul lor, inclusiv pentru supravieţuirea pe timpul deplasării. De altfel, este posibil ca fiinţele extraterestre foarte evoluate care ţin sub observaţie Pământul să fi adus aici o tehnologie ultraperfecţionată de inginerie genetică, care să le permită să opereze la faţa locului modificările genetice necesare transformărilor structurale şi morfologice cerute de schimbarea relativ rapidă a condiţiilor de mediu. Există ipoteze despre existenţa unor astfel de laboratoare pe fundul oceanelor, pe lună sau în subsol.

Una dintre dovezile că viaţa a fost adusă pe Pământ din alte zone ale spaţiului este cea biblică. Scrierile biblice nu sunt altceva decât expresia unei memorii colective care a dăinuit la nivelul de înţelegere al omului ancestral. O primă exprimare a apariţiei vieţii o găsim în *Geneza* biblică, unde, în mod simbolic, sunt menţionate principalele etape ale formării planetei noastre.

O primă idee este că „Dumnezeu a creat mai întâi cerurile şi Pământul". Deci forţa, puterea care a „creat" avea nevoie de „ceruri", deci îşi avea locul undeva, în afara Pământului. La început, acesta era „pustiu şi gol". (*Geneza* 1, 1-2)

Este confirmat, mai întâi, faptul că Pământul avea deja o mişcare de rotaţie în jurul propriei axe, dar şi în jurul astrului central, Soarele. Aşa au apărut lumina şi întunericul, ziua şi noaptea. Următoarea etapă a fost formarea atmosferei, a apelor şi uscatului.

Forma inițială de viață, atunci când condițiile au devenit favorabile, a fost cea a ființelor monocelulare simple, pentru care condițiile deveniseră favorabile, mai ales în apă, atunci când Pământul s-a răcit, s-a contractat, ceea ce a permis apariția vaporilor de apă, sublimarea apei și ciclicitatea celor două forme ale acestui compus. Condițiile din această fază a evoluției planetei noastre a făcut posibilă dezvoltarea unor forme elementare de viață, a căror origine putea fi atât cosmică, dar și formată sub influența condițiilor de mediu speciale. Oricum, se pare că Pământul a devenit interesant pentru alte civilizații în această fază a evoluției sale. Este posibil ca acestea să fi cunoscut, mai întâi, planeta Marte, dar aceasta nu s-a dovedit propice pentru o evoluție favorabilă vieții, pe termen lung. Cei care au cunoscut planeta noastră atunci au promovat, mai întâi, forma vegetală de viață. Era logic să fie așa, având în vedere că cele mai multe forme de vegetație au o structură relativ simplă, au un sistem de alimentare bazat pe sinteza produșilor anorganici, cei mai mulți fiind combinații ale carbonului, oxigenului, hidrogenului și ale altor câtorva elemente chimice, existente atât în atmosfera umedă, dar și în sol, combinații care foloseau, pentru întreținere, energia solară. În plus, prin sinteza unor produși anorganici, sub acțiunea energiei solare, prin fotosinteză, a fost posibilă emanarea în atmosferă a unor cantități foarte mari de oxigen liber și absorbirea bioxidului de carbon. Este un prim argument că această formă de viață, puțin pretențioasă în ce privește condițiile de dezvoltare, dar foarte utilă pentru crearea unui mediu propice și altor forme de viață, a fost cea de-a doua, după viața primară, a unor organisme foarte simple, unicelulare. Totuși este posibil ca acestea să fi fost suportul organic pentru alte forme de viață. Se pare că formele de vegetație nu au fost aduse ca atare, ci sub forma de ADN (acid dezoxiribonucleic), administrat primelor forme de viață. Iar civilizația (civilizațiile) care au descoperit Pământul aveau în mod sigur capacitatea de a selecta, modela și administra ADN la

purtători organici, pe care îi dirijau astfel încât să se dezvolte într-un anumit fel.

Biblia consemnează această fază, care începe prin separarea uscatului şi apelor în *Geneza* (1, 11-12): „Apoi Dumnezeu a zis: să dea pământul verdeaţă, iarbă cu sămânţă, pomi roditori, care să facă rod după sămânţa lor şi care să aibă în ei sămânţa lor pe pământ. Şi aşa a fost. Pământul a produs verdeaţă, iarbă cu sămânţă după soiul ei şi pomi care fac rod...". Cele două versete confirmă începutul acţiunii şi succesul ei. Nu se ştie însă cât a durat această a treia zi a facerii, dar logica este evidentă.

Totuşi primele forme de viaţă organică animală au fost cele acvatice. Logica celor care au dirijat acest proces era foarte strânsă: apa oferea condiţii bune pentru dezvoltarea unei forme de viaţă mai complexe decât cea vegetală, prin faptul că oferea atât oxigenul necesar, cât şi produsele organice mai uşor de asimilat, apte să permită dezvoltarea unor forme de viaţă care să nu fie legate de o anumită poziţie, să poată asimila produse organice atât de origine vegetală (în prima fază), cât şi animală (microorganisme, fiinţe mai mult sau mai puţin dezvoltate). Şi aici intervenţia iniţială cu ADN a fost posibilă. Administrat unor forme de viaţă primare, acesta a făcut să apară foarte repede formele de viaţă animală în mediul acvatic. Existenţa unei mari varietăţi a unor astfel de forme a fost necesară, se pare, pentru a permite o selecţie eficientă a acestora, pe măsură ce condiţiile de viaţă se modificau, ca urmare a evoluţiei situaţiei geomorfologice a Pământului. Acest lucru a fost impus şi de faptul că suprafaţa solidă a Pământului nu oferea încă cele mai potrivite condiţii pentru existenţa vieţii animale.

Condiţiile necesare pentru ca pe uscat să poată exista viaţă animală erau dictate de o liniştire a atmosferei, de limpezirea ei, prin reducerea cantităţii de vapori de apă şi de alţi produşi, rezultaţi, mai ales, din erupţiile vulcanice, generate de contractarea relativ rapidă a masei Pământului. Această fază este menţionată

de Biblie prin „apariția cerului, pe care erau soarele, stelele și luna". (*Gen.* 1, 14-16)

Această „zi", ca și celelalte, a durat o întreagă perioadă geologică, adică 200-300 de milioane de ani, poate chiar mai mult, timp în care, probabil, planeta a fost ținută sub observație, au fost făcute ajustările necesare, au fost transferate aici, cu ajutorul ADN, specii de pe diferite corpuri cereşti, unde condițiile erau similare cu cele de pe pământ. Au fost aduse mai întâi diferite insecte, apoi vietăți amfibii și zburătoare mai puțin evoluate, reptile de diferite dimensiuni, unele foarte mici, altele uriaşe, fapt care denotă originea lor diferită, dar concertată. Marea varietate a acestora arată preocuparea celor care efectuau operația de a adapta ființe ce puteau trăi și se puteau dezvolta în condițiile existente atunci pe Pământ, dar și în perspectivă.

Dezvoltarea rapidă a speciilor erbivore și a insectelor a făcut necesară introducerea factorilor de echilibrare, respectiv a carnivorelor și insectivorelor. La început, acestea erau uriaşe sau foarte mici, ca și victimele lor. Dar erau aduse, probabil, de pe corpuri cereşti cu o forță gravitațională mai redusă, iar evoluția lor în mediul terestru era marcată de o forță gravitațională destul de mare. Acest dezechilibru a făcut ca reptilele uriaşe să nu poată rezista prea mult, nici cele erbivore, nici cele carnivore. Mai ales că reproducerea ovipară era foarte puțin productivă, exemplarele foarte mici provenite din ouă fiind o pradă foarte uşoară pentru speciile carnivore. De asemenea, diferența între ouăle de ierbivore și cele de carnivore fiind aproape inexistentă, erau foarte frecvente cazurile când carnivorele mâncau ouă ale propriei specii. Acesta a fost, se pare, motivul pentru care cei care administrau experimentele de pe Terra au găsit de cuviință să aducă aici o generație de animale mai evoluate, respectiv mamiferele. Acestea erau de dimensiuni mai reduse, se puteau mişca mai uşor și mai rapid în condițiile gravitaționale și de mediu existente pe Pământ. Pe baza experien-

ţei anterioare sau a cunoştinţelor căpătate deja, nu au mai fost aduse specii de dimensiuni foarte mari, a căror viabilitate se dovedise a fi precară, ci specii de dimensiuni mai mici, care să se poată adapta mai uşor condiţiilor de pe planetă, dar şi vieţuitoare care puteau evolua în mediul aerian, respectiv păsări. Nici acestea nu au fost aduse ca atare, ci tot prin intermediul ADN. Un timp, acestea au coexistat cu cele anterioare, care au dispărut însă, din cauza inadaptabilităţii lor la noile condiţii existente pe pământ. S-au menţinut unele specii de reptile, de regulă amfibii, dar şi trecute la viaţa terestră, toate fiind însă de dimensiuni mai reduse, adaptate la noile condiţii de mediu. Au fost aduse, de asemenea, păsări şi peşti mai uşor de adaptat la noile condiţii. Este lesne de înţeles că aceste operaţii durau zeci de milioane de ani şi erau strâns legate de faza în care ajungea mediul terestru.

Treptat, condiţiile de pe Pământ au devenit tot mai favorabile vieţii unor fiinţe superioare. Aşa se face că, în urmă cu circa 100 milioane de ani s-a început aducerea unor fiinţe tot mai diversificate, atât mamifere, cât şi din celelalte genuri. Este foarte puţin probabil ca ele să fi fost originare de pe un singur corp ceresc, având în vedere varietatea foarte mare a acestora, modul lor de viaţă diferit, dar şi aspectul morfologic divers. Astfel, este greu de crezut că elefantul a avut aceiaşi strămoşi, să zicem, cu girafa sau cu rinocerul. Cele două varietăţi ale acestei specii, respectiv mamutul şi elefantul, au provenit de pe un corp ceresc cu gravitaţie redusă, a cărui temperatură a scăzut în timp, aşa că au fost aduse ambele tipuri, având în vedere sistemul variaţiei de temperatură de pe Pământ. Se poate observa că elefanţii au articulaţia picioarelor din spate similară cu cea de la om, fapt care poate duce la ipoteza că acestea aveau capacităţi amfibii, deci se puteau scufunda şi deplasa prin apă, iar trompa le servea pentru a respira. Spre deosebire de mamuţi, care erau adaptaţi să trăiască în medii reci, având un păr bogat, elefanţii nu au păr, deci zonele în care trăiau aceştia erau relativ

calde. În ce priveşte soarta mamuţilor, aceştia au dispărut din cauza scăderii apreciabile a temperaturii în arealurile lor, fapt care a dus la reducerea substanţială a vegetaţiei, deci au rămas fără sursa de hrană. În plus, au apărut şi primele fiinţe raţionale, a căror hrană era mixtă (animală şi vegetală).

Este totuşi foarte greu de explicat şi de acceptat că marea varietate a formelor de viaţă care au existat şi există pe Pământ, mai ales în ce priveşte cele a căror hrană provine din prima, a doua sau a treia verigă a lanţului trofic (prima verigă o formează plantele, care transformă materia nevie în materie organică, ce de a doua este formată din fauna a cărei sursă de hrană o constituie fauna erbivoră, iar cea de a treia este formată din fiinţe care se hrănesc cu materie din ambele forme – vegetală şi animală), ar fi apărut prin evoluţia protozoarelor, chiar dacă durata epocilor geologice a fost suficient de mare. Deşi de la apariţia unor forme de viaţă primare, până la semnalarea unor forme de viaţă superior organizate au trecut peste 100 milioane de ani, este puţin probabil ca în acest interval de timp să se fi dezvoltat o varietate atât de mare de forme de viaţă. În acest caz, cea mai plauzibilă ipoteză rămâne cea a transferului de ADN, aparţinând unor forme de viaţă existente în alte regiuni ale Universului, la fiinţe de pe Pământ. În acest sens poate fi interpretat şi primul verset din Geneza, care creditează ideea că a existat o forţă exterioară, Dumnezeu, care a făcut, mai întâi, „cerurile şi Pământul". Aceeaşi forţă exterioară a hotărât, în „ziua a cincea", să „creeze" vieţuitoarele mării şi ale aerului, respectiv peştii şi păsările. (*Geneza*, 1, 20-22) Deci, înainte de apariţia peştilor, existau şi alte vieţuitoare marine. Probabil că acestea au fost cele care au primit ADN adus din altă parte, au fost cele care au devenit hrană pentru marea varietate de peşti şi de alte vieţuitoare marine evoluate, care beneficiau de condiţiile de viaţă existente în mediul marin, înainte ca solul să poată oferi condiţii propice de viaţă.

A trebuit să treacă alte 200-300 milioane de ani până când solul a devenit favorabil pentru apariţia şi dezvoltarea unor forme de viaţă, a căror hrană consta din flora ce se dezvoltase suficient de mult şi putea asigura hrana unor forme de viaţă mult mai complexe. La început, acestea au fost forme amfibii, care se puteau hrăni atât cu resurse din mediul marin, dar şi cu vegetaţia sau cu fauna ce apăruse deja pe uscat. Pentru ca apariţia acestor noi forme de viaţă să nu dureze prea mult şi pentru a realiza adaptarea lor la noile condiţii, iarăşi a fost nevoie de utilizarea experienţelor realizate deja, probabil, în alte zone ale Universului, fapt care a însemnat o nouă utilizare a ADN, pentru obţinerea de vieţuitoare amfibii, dar şi a unora care să poată evolua în mediul terestru, care conţinea suficient oxigen şi alte elemente necesare vieţii. Aşa că uscatul a fost populat, în „ziua a şasea", cu o mare varietate de vieţuitoare (*Geneza* 1, 24- 25), create de aceeaşi forţă exterioară.

Această imensă varietate de forme de viaţă nu putea fi rezultatul unei simple evoluţii bazata pe „accidente genetice". Sunt prea mari diferenţele dintre fiinţele monocelulare şi reptilele uriaşe, între mamifere, păsări şi nevertebrate, între vieţuitoarele acvatice simple şi mamiferele ce trăiesc în mediul acvatic. Explicaţia cea mai plauzibilă a acestei varietăţi enorme de forme de viaţă pare a fi tot originea lor extraterestră, bazată pe transferul de ADN, din diferite sisteme planetare în care exista viaţă. Pe măsură ce aceste condiţii se modificau semnificativ, alte eşantioane de ADN erau folosite, pentru a se obţine vieţuitoare apte să se dezvolte în noile condiţii. Cele care nu puteau fi viabile, nu se mai puteau adapta suficient de repede erau fie transformate prin mutaţii genetice, fie lăsate să dispară, atunci când nu mai aveau perspective de adaptare sau ameliorare.

Evoluţia condiţiilor favorabile vieţii a fost destul de rapidă pentru a permite multiplicarea formelor de viaţă, prin popularea pământului cu clase, specii şi varietăţi, pentru care, în

sistemele de origine, fusese nevoie de mult mai mult timp, iar condițiile acestora deveniseră prea vitrege pentru a le menține.

Dar nu vom insista pe această temă, ci vom analiza, mai detaliat, situația speciei umane.

Este de remarcat mențiunea biblică, potrivit căreia în cea de a şaptea zi Dumnezeu s-a odihnit, mulțumit fiind de cele făptuite în primele şase zile. (*Geneza* 2, 1-3) Dar a constatat, după ce a făcut pământul, că „nu are cine să se bucure de el şi să-l lucreze, căci nu dăduse încă ploaia, ci numai un abur se ridica de pe pământ şi uda toată fața pământului". (*Geneza* 2, 4-6) În continuare, se precizează că „Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață şi omul s-a făcut astfel un suflet viu". (*Geneza* 2, 7) Din aceste texte se poate deduce că Dumnezeu l-a făcut pe om în alte condiții decât pe celelalte forme de viață de pe pământ. Cărora nu le-a „suflat viață". Omul a fost pus imediat într-o grădină special sădită pentru el, Edenul (Raiul). Descrierea acestei „grădini" face notă discordantă cu ceea ce se făcuse pe pământ până atunci. Condițiile pe care le oferea această „grădină" erau de aşa natură, încât depăşeau cu mult tot ce putea fi găsit pe pământ, deci Edenul era situat în altă parte a cosmosului. Acolo Dumnezeu a creat şi femeia, „din coasta lui Adam". (*Geneza* 2, 21) Mai mult, Biblia precizează că omul a fost făcut în urma celorlalte viețuitoare de pe pământ, pe care „le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească". (*Geneza* 2, 19) Se poate observa însă că acea ființă creată şi pusă în Eden (o „grădină" care ar fi putut fi creată chiar pe pământ, într-o zonă propice), nu a respectat legea ținutului respectiv şi a trebuit să suporte consecințele, respectiv să fie trimis pe „pământ", împreună cu femeia lui. Ce făcuse, de fapt, Adam? Incitat fiind de Eva, ispitită, la rândul ei, de şarpe, „a gustat din roadele pomului cunoaşterii binelui şi răului". Este momentul în care omul a dobândit conştiința de sine, a devenit, de fapt, Om.

Din momentul săvârşirii „păcatului iniţial", omul a fost răspândit pe pământ, unde condiţiile erau încă destul de aspre. A trebuit „să-şi câştige hrana cu sudoarea frunţii, să se înmulţească precum nisipul mării, iar femeia să-şi nască în dureri pruncii". Această descriere poate fi interpretată ca însemnând că omul a fost adus pe pământ ca atare, având deja capacitate de gândire.

Extrapolând, rezultă că undeva în Univers există preocupări şi posibilităţi de a forma fiinţe superioare, cu conştiinţă de sine, care să poată fi transferate, la momentul potrivit, pe alte corpuri cereşti, unde condiţiile de viaţă se dovedesc a fi de perspectivă, pentru o perioadă mai lungă de timp. Iar în momentul când aceste condiţii ar deveni improprii, aceste fiinţe să nu se piardă definitiv, ci să fie transferate pe un alt corp ceresc. Acest proces presupune stăpânirea unei inginerii genetice deosebit de perfecţionate.

Faptul că mai întâi a fost creat bărbatul ar putea fi explicat prin ideea clonării. Probabil că, pe corpurile de origine, fiinţele gânditoare ajunseseră la o asemenea fază, încât nu mai era necesară înmulţirea sexuată, ci era suficientă clonarea, în perspectiva unei vieţi cu o durată suficient de mare. Dar condiţiile de pe Pământ nu erau potrivite pentru o astfel de viaţă, şi atunci s-a decis revenirea la viaţa sexuată, ca la animale, fapt care permitea şi o evoluţie mai diferenţiată, necesară probabil şi în alte scopuri.

Revenind la ce s-ar fi putut întâmpla pe pământ, în ce priveşte omul, se poate observa că acesta provine dintr-o specie amfibie, având mai multe varietăţi (rase). Acest aspect rezultă din caracteristicile fiziologice ale omului: faţa, mai ales nasul şi buza superioară – care, iniţial, se pare că putea obtura nările, iar părul din sprâncene şi gene apăra ochii de impurităţile din apă. De asemenea, lipsa părului abundent ar putea avea aceeaşi cauză, adică nevoia de a trăi şi în mediul acvatic, unde părul ar fi constituit un impediment serios. La aceeaşi concluzie ar

putea duce şi faptul că fătul uman se dezvoltă în mediu lichid, primul contact al pruncului cu aerul fiind foarte neplăcut. Este posibil ca apa sau un alt lichid care ar fi fost pe corpul ceresc de origine să fi avut calităţi deosebite faţă de apa de pe pământ (procentul de oxigen, natura compuşilor chimici dizolvaţi etc.).

Pe linia ipotezelor menţionate mai sus, se poate presupune că rasele speciei umane provin de pe corpuri cereşti diferite, iar dispunerea lor pe pământ a fost generată de momentul aducerii lor, cu evitarea amestecului şi luarea în considerare a condiţiilor diferite de mediu. În fazele iniţiale ale populării pământului, zonele favorabile erau relativ restrânse şi nu puteau asigura condiţii de existenţă pentru un număr prea mare de exemplare. Aceasta ar putea fi explicaţia pentru diferenţele semnificative în ce priveşte aspectul exterior al raselor. Astfel, rasa albă a avut un areal ce cuprindea Europa şi America, rasa galbenă – Asia şi unele insule din Pacific, iar rasa neagră – Africa şi unele insule din jur. Nu este de neglijat nici existenţa pigmeilor, care au rezistat până în zilele noastre, dar şi posibila existenţă a „uriaşilor", care nu au putut face faţă condiţiilor din ce în ce mai dificile de pe pământ. Din aceste rase au derivat şi rasele metis, respectiv indienii, amerindienii, berberii. De menţionat că, în prezent, metisarea raselor este mult mai amplă, dar aceasta dă un plus de viabilitate speciei, prin mixarea genetică.

Ar fi foarte greu de explicat, pe baza evoluţionismului, că toate aceste rase ar fi provenit dintr-un strămoş comun, ai cărui urmaşi au evoluat la distanţe foarte mari unii de alţii, în condiţii similare. Argumentul major al evoluţionismului este adaptarea la mediu, atunci când este vorba de rase umane diferite. Este însă greu de acceptat că rasa galbenă ar avea caracteristicile specifice determinate de condiţii de mediu. Astfel, ne putem întreba în ce măsură forma specifică a ochilor sau culoarea gălbuie a pielii ar fi putut contribui la o mai bună adaptare la mediu. Acelaşi lucru se poate spune şi despre rasa neagră, şi despre rasa albă.

O observaţie se impune şi în ce priveşte limbajul, limbile şi celelalte modalităţi de comunicare. În primul rând, diferenţele dintre acestea sunt atât de mari, încât se exclude existenţa unei proveniențe comune, dar şi a unei evoluţii determinate de condiţiile de mediu. Din acest motiv se poate presupune că aceste rase au apărut în momente diferite ale evoluţiei planetei noastre. Astfel, vestigiile paleontologice descoperite până în prezent dovedesc că oamenii din Africa şi Australia au apărut înaintea celor din Asia, iar rasa albă a apărut ultima. Cu toate acestea, evoluţia lor conţine multe aspecte comune, cum ar fi structura fiziologică similară, conştiinţa de sine, darul vorbirii, capacitatea de abstractizare ş.a.

Cele de mai sus sunt numai câteva argumente, în afara celor biblice, în favoarea ipotezei originii extraterestre a speciei umane, despre care vom vorbi în continuare.

În general, oamenii de ştiinţă consideră că specia umană a apărut în urmă cu 1,6 milioane de ani, ca rezultat al evoluţiei unei specii de maimuţe antropoide, explicată printr-un accident genetic. Evoluţia fiinţei protoumane a durat circa 1,4 milioane de ani, fără însă ca etapele parcurse să poată fi suficient de clar stabilite arheologic. O descriere interesantă a acestui fenomen este făcută de scriitorul american Morris Desmond, în lucrarea sa *Maimuţa goală*, tradusă şi în limba română, în anul 1991. De asemenea, arheologul român Sabin Adrian Luca a publicat o Introducere în preistoria generală, în care încearcă să explice evoluţia omului de la maimuţa antropoidă până la *Homo sapiens*. Dacă scriitorul american caută răspunsuri la întrebarea „de ce omul şi-a pierdut protecţia naturală, prin păr, mai ales că a trecut printr-o eră glaciară", autorul român prelucrează datele existente în paleoarheologie. Acesta pune la îndoială apariţia din nimic a fiinţei care a evoluat spre specia umană, menţionând că o astfel de evoluţie „nu poate pleca de la nimic". De altfel, punerea la îndoială a teoriei evoluţioniste în ce priveşte specia umană a devenit destul de răspândită. Astfel, Erich von

Daniken (*Carul Zeilor*) aminteşte de legendele privind originea cosmică a speciei umane, idee care este prezentă şi în numeroase mituri antice despre carele de foc venite din cer, despre atlanţi, despre spiritele cereşti.

În prezent, este general acceptată teoria că fiecare dintre noi vine în această lume nici rău şi nici bun, nu este deştept şi nici nepriceput în toate. După cum se menţiona încă în antichitate, fătul se naşte curat „ca o foaie imaculată de hârtie" şi totul depinde de ce va fi scris pe ea. Astăzi însă trebuie să menţionăm că el vine cu un anumit program stabilit înainte de naştere în care sunt prevăzute circa 60% din acţiunile strategice pe care le are de îndeplinit în această viaţă. Mai aduce cu sine şi unele moşteniri karmice şi unele experienţe anterioare pe care spiritul le cunoaşte încă de la naştere şi care, toate luate la un loc, formează soarta individului. Dacă în plan strategic nounăscutul are un program prestabilit de dezvoltare fizică, psihică şi spirituală, atunci în plan tactic el are libertatea de a alege cum să-şi ducă la îndeplinire misiunea terestră. Este vorba de fatalism? Nici pe departe. Este vorba de un program în care sunt stabilite problemele şi căile de fond pe care trebuie sa le parcurgă fiecare individ în parte. Divinitatea, dacă o acceptăm, nu a lăsat nimic la voia întâmplării. Totul este foarte riguros elaborat şi controlat. Deşi viitorul nu este niciodată stabilit definitiv şi în fiecare secundă se schimbă, programul fiecăruia se poate modifica datorită împrejurărilor în care el se dezvoltă şi fiecăruia i se acordă mai multe căi de acţiune şi cunoaştere. În cazul în care spiritul nu are de achitat aşa-zisele plăţi karmice (suferinţe fizice şi psihice pentru achitarea unor greşeli grave din vieţile anterioare), omul se naşte pentru a fi fericit, pentru a fi sănătos şi puternic. Poate atinge, pe parcursul vieţii, culmi nebănuite încă, în orice domeniu, dacă se va ghida de respectarea Armoniei Universale şi a cunoaşterii de sine. Pentru a nu intra în contradicţie cu Armonia Universală, ale cărei principii

fundamentale se regăsesc în cele zece porunci care se află la baza tuturor religiilor. Aceste „porunci" au fost făcute cunoscute oamenilor pe diferite căi, toate legate de forțe din afara Pământului. Viața este cea mai înaltă valoare pe care trebuie să o respectăm. Aici nu există șpagă, nu te pot ajuta părinții, relațiile, prietenii și nu poți copia sau trișa. Dacă nu vei reuși să iei examenul, va trebui să revii din nou și să reiei experiența vieții de unde ai rămas. Omul, dacă ar fi să-l comparăm cu computerul, este cel mai perfect și performant aparat biologic, dotat cu un centru de comandă – creierul, care nu este altceva decât un computer biologic, foarte performant. Se știe că creierul uman este format din două categorii de materie: materia cenușie (între 3% și 8% din masa acestui organ) și materia albă. În general, este acceptată ideea că materia cenușie este cea care răspunde de partea activă a funcționării și manifestării ființei umane, conștiente, constituie sistemele de operare necesare pentru relațiile cu mediul (softul), iar materia albă ar fi inertă, având un rol mai mult de susținere, dar care de fapt înmagazinează toate informațiile fundamentale ale speciei și pe cele legate de comenzile sistemelor de operare (hardul).

Ca o lege a echilibrului universal, natura nu face nimic la întâmplare, cu atât mai puțin în ceea ce privește ființa umană. Această parte (cea mai mare) a creierului are însă un rol foarte important, constituind „baza de date" a speciei și a individului, baza memoriei și a gândirii prospective, pe când materia cenușie are rolul de a „prelucra" datele obținute din mediu, combinându-le și comparându-le cu cele existente în „baza de date" proprie. Mecanismul prin care se desfășoară acest proces se bazează pe interacțiunea câmpurilor energetice complexe, care sunt modulate cu informațiile de stare ale fiecăreia din „microprocesoarele" implicate în procesul de gândire, dar și în cel legat de perceperea și prelucrarea semnalelor din mediul extern. Pentru a fi mai ușor de reținut, să considerăm că subconștientul își are sediul în hardware – baza de date, iar conștientul, în

software – baza de programe, şi deci omul dispune de toată informaţia necesară şi are la îndemână suficiente programe pentru a fi perfect, pentru a se autoregla, armoniza, inclusiv energetic şi psihic. De noi înşine depinde dacă pe parcursul vieţii reuşim să ne autocunoaştem şi să beneficiem din plin de informaţiile stocate în baza de date prin utilizarea corectă a programelor de accesare. Cheia rezolvării tuturor problemelor cu care se confruntă omul pe parcursul vieţii sale este cunoaşterea de sine.

Nosce te ipsum (lat.: „Cunoaşte-te pe tine însuţi") – Cicero, Tusculane (1, 22, 52). Traducerea latină a unei expresii greceşti.

Das eigentliche Studium der Menschheit ist der Mensch (germ.: „Adevăratul studiu al omenirii este omul") – Goethe, 1809, iar cu două sute de ani mai devreme, mai precis în anul 1601, această idee a fost lansată de Pierre Charron: *La vraie science et la vraie etude de l'homme, c'est l'homme* – (fr.: „Adevărata ştiinţă şi adevăratul studiu al omului este omul")

Oamenii de cultură şi ştiinţă, filosofii vin să afirme acest mare adevăr cunoscut şi formulat de marii înţelepţi din Grecia Antică şi este posibil ca el să fi fost rostit cu mii şi zeci de mii de ani, poate chiar cu milioane de ani în urmă de alte civilizaţii care au locuit cândva pe Terra; şi cu toate acestea, până astăzi omul a reuşit să cunoască mai mult corpul său fizic, dar până la ora actuală mai rămâne o mare enigmă pentru el spiritul şi câmpurile lui energetice. Noi suntem deprinşi să credem numai în ceea ce vedem, simţim, putem gusta sau pipăi. Omul ca entitate, ca fiinţă, ca modalitate de percepere este mult mai complex decât se cunoaşte în prezent, dar pentru a progresa, pentru a evolua, el trebuie să cunoască mai profund posibilităţile şi capacităţile ascunse în el însuşi. Totdeauna omul a admirat păsările cerului şi a visat să zboare. Să ne amintim cum stăteam ore în şir, culcaţi pe spate şi admiram păsările sau norii de pe cer. Omul şi-a construit fel de fel de aparate de zbor, în timp ce

mărturiile istorice confirmă că el este capabil să zboare. Să ne amintim de Sfântul Augustin, care în timpul rugăciunii se ridica deasupra enoriaşilor şi plutea prin biserică – starea de levitaţie. Ar fi avut omul nevoie de atâtea eforturi pentru a se ridica în aer, dacă ar fi evoluat mai mult pe plan spiritual decât material? La ce nivel de dezvoltare s-ar afla omenirea astăzi, dacă am fi utilizat telepatia în loc de aparatele de comunicare? Câte mii şi mii de întrebări rămân fără răspuns?

Tot pe baza scrierilor biblice putem înţelege mai uşor că omul a venit din afara planetei. Cei care au descoperit şi ţinut sub observaţie Pământul au inclus în memoria fiinţei asemenea lor informaţiile necesare a fi accesate în faze ulterioare etapei iniţiale. De aici ideea biblică potrivit căreia *„Dumnezeu l-a creat pe om după **chipul şi asemănarea Sa**"*. Mai mult, i-a asigurat şi gândirea raţională, potrivit versetului biblic: *„La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul"*. (*Evanghelia după Ioan, Întruparea Cuvântului*, 1, 1).

Ce înseamnă aceste două mari adevăruri ce stau la temelia explicării existenţei noastre pământeşti? De ce din cele mai îndepărtate timpuri înţelepţii şi liderii spirituali strigau la unison aceste adevăruri, pe care noi nu le auzim sau nu vrem să le auzim nici astăzi?

Să încercăm să le explicăm sau cel puţin să le dăm o interpretare modernă şi să vedem cum ne pot ele ajuta în viaţa de zi cu zi, dacă le cunoaştem cu adevărat.

Câmpurile energetice şi bioenergetice

În fiecare dintre noi, indiferent de rasă, naţionalitate şi cultură, există o părticică din Divinitate: sufletul (la creştini, Duhul Sfânt) sau, dacă vreţi, un nimb sau o aureolă de energie informatizată care nu moare odată cu trupul fizic, ci se uneşte cu energia universală, sau şi mai exact rămâne o entitate energetică în toata complexitatea sa doar fără corpul fizic – spiritul.

Divinitatea a creat totul, macrocosmosul, şi prin fiecare unitate separată, inclusiv omul – microcosmosul, care are toate componentele macrocosmosului. „În fiecare picătură de apă se află un ocean", constatare dată cu mii şi mii de ani în urmă, iar tot ceea ce noi vedem, simţim, gustăm, auzim şi pipăim nu este altceva decât o formă sau alta a energiei – materia nu este decât o stare a energiei comprimate, de o anumită vibraţie, este vorba de o energie cu o anumită frecvenţă, care determină de fapt forma, proprietăţile fizice şi chimice ale materiei, iar variaţiile de frecvenţă determină, în mod incontestabil, diversitatea formelor de existenţă ale materiei.

Pentru a înţelege mai profund complexitatea fiinţei umane, a relaţiilor sale cu lumea înconjurătoare, a interacţiunii microcosmosului cu macrocosmosul, a câmpurilor bioenergetice şi inforenergetice cu starea psihică şi corpul fizic, o să încercăm o abordare holistică a problemei.

Potrivit filosofiei orientale, omul este format din corpul fizic în toată complexitatea sa şi câmpurile energetice sau aşa-zisele învelişuri energetice – aura, reprezentate prin:

1. *Alter ego* (dublura eterică)
2. Învelişul intelectual
3. Învelişul energetic
4. Învelişul mental.

Luate în ansamblu, şcolile antice orientale Tantra şi Vedanta evidenţiază cinci învelişuri ale omului, care formează trei corpuri: corpul fizic, corpul astral şi corpul cauzal.

Barbara Ann Brennan, în lucrarea *Hands of light* (Bantman Book, New York, 1988), susţine că omul este format, după cum am menţionat mai sus, din corpul fizic, recunoscut de toată lumea şi necontestat de nimeni, şi dintr-un câmp bioenergetic format la rândul său din 7 (după unii cercetători, după alţii 9, şi nu este exclus să mai fie descoperite şi altele) învelişuri, corpuri energetice. Prin prospectare hipnotică am constatat că aceste învelişuri energetice formează fiinţa umană în

complexitatea sa, care are corpul fizic, astral, mental şi spiritual. La alte şcoli ele au fost numite Corpul fizic, Alter ego (dublura eterică), Învelişul intelectual, Învelişul energetic şi Învelişul mental. Indiferent cum le numim noi, aceste corpuri energetice se întrepătrund şi se înconjoară unul pe altul cu învelişuri succesive care, luate împreună sau în totalitatea lor, alcătuiesc aura umană, fotografiată, interpretată şi demonstrată în mod ştiinţific. În România, autorii Doina-Elena şi Aliodor Manolea au prezentat, în manualul pentru detectarea şi decodificarea aurei energetice a fiinţei umane, *Aura Energetică*, Editura Aldomar Extrasenzorial, mai multe fotografii care prezintă aura mai multor persoane şi interpretarea lor. Fenomenul în sine a fost cunoscut de mii de ani în Tibet, Egiptul Antic şi Grecia Antică, iar dacă ne referim la lumea creştină, haloul luminos, fie numai din jurul capului, fie în jurul întregului corp a fost cunoscut de la venirea lui Iisus Hristos, iar picturile ulterioare confirmă acest lucru, chiar dacă ele au fost atribuite doar sfinţilor. Acum câţiva ani, oamenii de ştiinţă din SUA au elaborat un program special de citire pe computer a aurei şi un manual de interpretare a acesteia, iar astăzi oricine doreşte le poate avea. La fel, în cadrul NASA şi Rosskosmos, au fost elaborate biorezonatoare care măsoară starea câmpurilor energetice. Ele au fost construite pe bază de rezonanţă electromagnetică şi măsoară până la nivel de unităţi ceea ce este o mare performanţă, dar ele nu sunt în stare să măsoare la nivel de zecimi, sutimi sau miimi de unităţi, iar bioenergia este mult mai subtilă decât energia electromagnetică şi foarte greu de decelat prin mijloace tehnice, fiindcă cea mai importantă parte a parametrilor bioenergetici rămâne în afara câmpului prospectat, cu atât mai mult cu cât aceste biorezonatoare nu pot modifica frecvenţa câmpurilor bioenergetice subtile, ci stimulează doar aceste câmpuri prin impulsuri electromagnetice, ceea ce nu este unul şi acelaşi lucru. Dacă din punct de vedere al diagnosticării aparatele respective arată modificările din câmpul

energetic, din aură, ele nu pot elimina energiile malefice, paraziții energetici de tot felul, și asta am constatat-o după ce mulți pacienți care au făcut mai multe ședințe de tratament au venit la mine cu aceiași paraziți energetici și cu aceleași blocaje. Aparatele menționate estompează uneori, la unii pacienți, pentru puțin timp însă, activitatea paraziților energetici, dar se pare a fi confundat cu un factor mai mult psihologic decât real.

Aura este manifestarea energetică a corpului, dar și a ceea ce numim sufletul, spiritul, ecranul pe care sunt proiectate toate proprietățile karmice bune și mai puțin bune, afecțiunile fizico-organice, ereditare și dobândite, psihice și energetice, gândurile, sentimentele și starea întregului sistem sofisticat care este organismul uman, până la nivel de celulă. Toate frecvențele individuale și combinate ale câmpurilor specifice. Tot ceea ce cunoaște omul modern despre calitățile, defectele și capacitățile sale, inclusiv bucuria și durerea, succesul și insuccesul, gândurile bune sau rele și nu numai, toate pot fi citite în aură. Nimic nu poate fi ascuns și tăgăduit, inclusiv starea de sănătate, cu toate modificările organice, psihice, energetice și cele care au loc în corpul fizic, iar în cazul unor boli incurabile, câmpurile energetice încep să se subțieze până la retragerea totală în corpul fizic, în interior. Este normal să fie așa, având în vedere că toate acestea sunt rezultatul funcționării sistemului organic deosebit de complex, al reacțiilor chimice coordonate și armonizate, ale căror frecvențe optime se modifică atunci când apar factori perturbatori, disfuncții. Aceste modificări, prin armonicele frecvențelor respective, pot fi vizualizate în aură sau măsurate inforenergetic, prin radiestezie. O dovadă a celor menționate este mărturisirea unui adolescent clarvăzător care a fost invitat să asiste în secret, după un paravan, la o întâlnire dintre Dalai Lama și o delegație chineză (înainte ca Tibetul să fi fost anexat de China), adolescent care ulterior a devenit, la rândul său, Mare preot al religiei budiste din Tibet. „Din ascunziș se vedea foarte clar cum străluceau aurele lor. Pe valurile de culoarea opalului apăreau

pete roşii-întunecate – gândurile chinezilor erau plămădite din ură şi furie, formau furtuni. Vedeam cum pe aura lor treceau sub forma de panglici furia şi ura. În faţa mea nu erau oameni spirituali, ci persoane care s-au dedat materialismului şi crimei." Ca dovadă a celor menţionate, nu mult timp după aceasta Tibetul a fost invadat de chinezi. (*Al treilea ochi*, de T. Lobsang Rampa)

Filosofia orientală a susţinut şi a definit existenţa oceanului universal de energie – „Prana", în care se scaldă tot ce există. Acesta este conceput ca un câmp complex, având componente multiple, de origine spirituală, subtilă.

Câmpurile fizice sunt studiate şi bine cunoscute de ştiinţele moderne. Este vorba de câmpuri cum ar fi cel magnetic, electric, caloric, sonor, gravitaţional. De asemenea, se cunosc destul de multe aspecte ale câmpurilor biosice şi noesice, care, deşi sunt generate de diferite stări funcţionale ale materiei vii, sunt câmpuri vibratorii (în continuare, „câmpuri") de natură subtilă, ele fiind specifice materiei vii.

Ceea ce apare nou este demonstrarea existenţei categoriei de câmpuri subtile, câmpuri de stare. Orice materie vie prezintă un câmp subtil complex, care corespunde diferitelor stări ale generatorilor respectivi.

Câmpurile materiei inerte pun în evidenţă starea de agregare (atom, moleculă simplă său complexă), energia lor provenind din mişcarea atomică şi respectiv moleculară simplă.

Mult mai complexe sunt însă câmpurile materiei vii, gama stărilor acesteia fiind foarte amplă, generată de multitudinea reacţiilor chimice implicate. Acest domeniu este studiat acum cu ajutorul unei metode complexe, bazată pe interacţiunea câmpurilor de stare ale materiei vii analizate cu câmpurile de stare şi noesice ale fiinţei umane.

Este ştiut că materia vie se bazează pe reacţii chimice programate genetic la nivel molecular, celular şi organic. Fiecare astfel de reacţie este însoţită de consum sau eliberare de energie, iar energia se manifestă în exteriorul sistemului prin câm-

puri. Datorită faptului că energia, respectiv câmpul generat de aceasta, nu sunt uniforme, caracteristicile energiei se vor regăsi în structura câmpului, modulată cu informațiile corespunzătoare naturii și intensității reacției pe care o generează sau o absoarbe, mai exact, energia informatizată.

Din punct de vedere fizico-chimic, fenomenul nu necesită prea multe explicații. Astfel, un atom de hidrogen generează câmpul său specific, iar în momentul când este combinat cu atomul unui alt element, în cadrul unei molecule, câmpul emis de energia interioară a combinației va avea caracteristici diferite, atât față de cele ale atomului de hidrogen, cât și ale celuilalt atom. Situația este similară în cazul unei molecule formată din atomii mai multor elemente.

În cazul materiei vii, situația este mult mai complicată. Procesele care se produc în celula vie sunt foarte complexe, ele fiind determinate de un program strict, încă insuficient cunoscut în intimitatea lui. Se știe însă că acest program constă dintr-un complex de informații transmise pe cale genetică, fapt care necesită o anumită formă de energie, pe care sunt modulate informațiile necesare. Această energie codificată există la toate formele de materie vie, fiind specifică fiecărei celule, fiecărui țesut sau organ specializat, fiecărui organism viu, în ansamblul său. Proporția energiilor cunoscute și studiate până în prezent de către om în rezultanta generală este destul de mare, dar codificarea informațională privind starea sursei este foarte greu decelabilă pe câmpurile acestor energii, datorită faptului că nivelul lor este mare, iar modulația informațională de stare este foarte slabă, aproape inexistentă pentru sensibilitatea aparatelor de măsură folosite în mod curent. Singura modalitate, deocamdată, de a pune în evidență aceste modulații este interceptarea și interacțiunea cu câmpurile subtile, prin etaloane ideale produse pe hardul celui care măsoară, diferențele putând fi ușor vizualizate prin metode radiestezice.

Pentru a înțelege mai bine ce reprezintă aceste câmpuri subtile, ne vom referi la procesele interne din materia vie. O primă formă de astfel de energie este cea rezultată din procesul de programare, recepționată de componentele materiei vii, care se structurează corespunzător rolului și funcției care le revin. În limitele programate, componențele respective consumă și produc energie, câmpurile care însoțesc acest fenomen variind corespunzător nivelului, amplitudinii, vitezei și intensității variațiilor necesare unei funcționări normale a sistemului. Aceste variații modulează frecvențele și amplitudinile câmpurilor de stare. Orice modificare a unuia dintre parametrii programați va genera impulsuri de autoreglare, iar acestea au o anumită energie, care modulează câmpul subtil de stare. Dar modificarea unor parametri poate fi generată și de influența câmpurilor externe. Acestea pot fi atât de natura celor deja cunoscute, dar și de altă natură. Cel mai important dintre acestea din urmă este câmpul universal („prana"), în care sunt cuprinse o multitudine de subcâmpuri, cum ar fi cel astral, teluric, biosic, noesic, de interacțiune și comunicare, alte câmpuri subtile. Să vedem care sunt câteva dintre aceste câmpuri, mai frecvent folosite pentru anumite determinări.

Câmpul universal (al divinității, al lui Dumnezeu, Budha etc.) cuprinde, așa cum îi este numele, întregul Univers, fiind rezultanta câmpurilor tuturor energiilor care se produc (pozitive) sau se consumă (negative). În ansamblu lui, este infinit, atât în timp, cât și în spațiu, ca și materia, sub toate formele ei.

Câmpul astral este cel care asigură legătura cu energia aștrilor, mai mici sau mai mari, care se intersectează, se interconectează și se influențează reciproc, dar codificarea lor poate influența și câmpurile particulare, de stare, specifice diverselor stări ale materiei vii.

Câmpul de stare specifică este cel ce caracterizează orice formă de existență a materiei, fiind manifestarea energiilor interne ale materiei respective. Individualizarea acestui câmp și capacitatea

de a-i descifra codificarea pot asigura o gamă largă de informații asupra subiectului analizat.

Câmpul biosic este rezultanta câmpurilor particulare generate de fiecare subsistem al materiei vii, singura care generează un astfel de câmp. De asemenea, acesta posedă informații despre conectarea sistemului viu respectiv la mediul înconjurător, la câmpul astral, teluric şi, în anumite condiții, la cel noesic. Conectarea se face în ambele sensuri, cu intrări şi ieşiri specifice. La om, sistemul principal de conectare este format din chakre, care asigură atât intrările, cât şi ieşirile altor câmpuri, şi din terminale de câmp, situate la extremitățile corpului (palmele, tălpile etc.). O cunoaştere profundă a structurii unui sistem viu analizat permite decelarea informațiilor referitoare la starea şi funcționarea fiecăruia dintre componentele acestuia.

Câmpul noesic, respectiv cel generat de sistemul cerebral al omului este deosebit de complex, multe dintre componentele sale fiind încă necunoscute sau numai intuite. Acesta este modulat cu informațiile provenite din funcționarea creierului uman, al cărei rezultat sunt gândurile (proiectarea, abstractizarea, analiza şi sinteza), starea spirituală şi conştiința de sine, precum şi conştientizarea conectării la câmpul universal şi la cel astral.

Termenul de energie informatizată (inforenergie) este cunoscut de la începutul secolului XX şi pe baza acestei descoperiri a fost posibilă dezvoltarea radioului şi a TV. Pe energia electrică transmisă şi recepționată se suprapune, se codifică sunetul şi imaginea. În cazul inforenergiei, acest proces este mult mai complex şi subtil. Deşi se pare că respectă aceeaşi lege ce generează câmpul de stare identificat doar în ultimii ani.

1. Bioenergia

Este un câmp energetic subtil, complex, produs de orice materie vie, fie unicelulară sau multicelulară şi până la nivelul cel mai înalt de dezvoltare, cum ar fi plante, păsări, animale sau

om, care se află în jurul corpului fizic, aidoma câmpului electric, aflat în jurul conductorului străbătut de curentul electric.

Fiecare om posedă bioenergie. Utilizarea acesteia în scopul autoterapiei sau al terapiei se poate face prin modularea, cu ajutorul unor câmpuri generate de subconştient, prin concentrarea puternică asupra semnalelor pe care terapeutul vrea să le transmită subiectului tratat, respectiv prin inforenergie. Mult timp, acest lucru era făcut de terapeuţi în mod instinctiv, cu o modulare generală, nu strict direcţionată. După apariţia şi fundamentarea inforenergeticii, bioenergia a putut fi utilizată mult mai eficient, chiar de persoane al căror câmp bioenergetic nu este foarte puternic. Cel care a învăţat procedeele fundamentale de concentrare şi detaşare de mediu, se poate autovindeca, dar poate trata şi alte persoane, de un şir întreg de afecţiuni, să elimine durerea, să contribuie la armonizarea funcţionării organismului. Bioenergia, cuplată cu inforenergia, permite stabilirea diagnosticului, a cauzei răului de care suferă organismul respectiv, precum şi la eliminarea sau diminuarea unor energii negative, malefice, cum ar fi pierderile energetice, blocajele şi paraziţii energetici, spiritele străine, să oprească o hemoragie, să mărească sau să micşoreze tensiunea arterială şi intracraniană, să amelioreze problemele intestinale şi de respiraţie etc. După cum am precizat mai sus, corpul fizic este acoperit de învelişurile energetice, iar energia circulă prin biomeridiane (căi de comunicare ale bioenergiei şi inforenergiei), care pot fi blocate de diferite structuri energetice sau paraziţi energetici, ceea ce duce la dezechilibrarea sistemului energetic, iar aceasta, la rândul său, duce la apariţia disfuncţiilor, durerii şi adesea duc la îmbolnăvirea parţială său totală a organelor şi a corpului fizic, în general. Disfuncţiile organice, la rândul lor, se reflectă în câmpurile energetice, pe care le modifică, în comparaţie cu starea lor ideală.

2. Radiestezia

Diagnosticarea bioenergetică poate fi făcută cu ajutorul palmelor, al vizualizării şi decodificării aurei, al scanării inforenergetice – biolocaţie.

Una dintre metodele cunoscute din cele mai vechi timpuri pentru punerea în evidenţă şi măsurarea acestor câmpuri este **radiestezia**. O definiţie foarte scurtă a acesteia este: *capacitatea omului de a decodifica şi pune în evidenţă câmpul unei anumite entităţi vii sau nevii, a naturii acestui câmp, pe baza realizării rezonanţei dintre propriului sistem de câmpuri şi cel de identificat şi măsurat.* Şi întrucât este nevoie de senzori adecvaţi pentru a pune în evidenţă diferenţele dintre câmpurile ideale generate de hardul şi softul uman şi câmpurile care urmează a fi identificate şi cuantificate, este necesar un indicator sensibil, adecvat, omul a recurs la diferite „terminale" ale câmpului propriu, care să poată semnala diferenţele dintre cele două mărimi – cea ideală şi cea reală –, sau a folosit instrumente cum ar fi bagheta, pendulul, ansa, balanţa şi altele.

Mecanismul de identificare şi măsurare este strict legat de capacitatea creierului de a asigura interconectarea analitică cu alte câmpuri, de a stabili rezonanţa cu un anumit câmp şi a diferenţia informaţia codificată a câmpului respectiv.

Numeroasele studii efectuate până în prezent relevă faptul că orice materie vie se caracterizează pe un complex de reacţii chimice şi fizice care pun compuşii respectivi în starea de a se menţine şi multiplica, începând de la forma cea mai simplă, unicelulară, până la creierul uman, care este forma cea mai complexă de materie vie organizată, cunoscută până în prezent.

Am făcut această menţiune pentru a aduce în discuţie unul dintre fenomenele cele mai interesante în care este implicat creierul uman. Este vorba de rolul său de receptor al câmpurilor subtile existente pretutindeni în univers („Prana") şi de emiţător al câmpului energetic al fiecărei fiinţe umane, câmp care se înregistrează în câmpul universal.

Câmpul universal constituie una dintre formele de manifestare a materiei, el fiind compus din vibrațiile complexe generate de diferitele forme de prezentare a acesteia, începând de la cele mai simple (particule elementare) şi până la cele mai complexe (materia vie). Pe acest suport se grefează şi informațiile referitoare la starea şi funcționarea fiecărui generator de câmp. Natura vibratorie a câmpurilor ce se manifestă într-un mediu cu factor de amortizare practic zero face ca acesta să se mențină pe o perioadă de timp apropiată de infinit, extinzându-se în infinitatea spațiului. Deşi valoarea unor astfel de câmpuri este infinitesimală, informația pe care acestea o conțin se grefează, prin interacțiune, pe alte câmpuri, ajungând astfel în câmpul universal. De acolo, informațiile sunt preluate prin receptori specifici de rezonanță, de câmpurile de stare ale materiei vii.

După cum am mai menționat, materia vie, fiecare formă de organizare şi existență a acesteia generează câmpuri de stare caracterizate de frecvențe specifice, situate în gama infrafrecvențelor (între 1 şi 25 Hz). Acest fenomen a fost pus în evidență de către cercetătorii americani, care au pus la punct un rezonator special ce poate măsura frecvența unor organe, în anumite limite. „Metodele inforenergetice permit însă o determinare precisă a acestor frecvențe, dar şi a abaterilor generate de o cât de mică disfuncție a sistemului (sistem organic, organ, secțiune de organ, celulă) supus măsurării. Pe această bază pot fi stabilite cu o foarte mare precizie nu numai disfuncțiile patogene ale oricărui organ, dar şi abaterile minore de la starea normală, care nu implică neapărat o stare patogenă. Mai precis, o abatere cu până la 30% poate fi considerată ca disfuncție nepatogenă, dar care afectează funcționarea corectă a organului respectiv. Şi orice medic care lucrează cu medicina alopată ar fi foarte mulțumit să poată depista o eventuală afecțiune aflată în acest stadiu." *(Constantin Alexandru)*

Potrivit şcolilor orientale, canalele principale prin care circulă energia către chakre sunt Pingala, Merudanata, Ida, Canalul Central şi Sushumna.

Capacităţile extrasenzoriale sunt nu numai înnăscute, ci şi cultivate. Deci, practic, fiecare persoană este capabilă să devină extrasenzor şi prin anumite exerciţii să-şi mărească capacitatea bioenergetică şi inforenergetică, dar obligatoriu, înainte de a practica tratamentul cu astfel de metode, trebuie să cunoască foarte bine anatomia corpului uman. Ideal ar fi să aibă studii medicale, să posede un înalt nivel spiritual şi moral, să iubească oamenii ca pe sine însuşi, indiferent de rasă, cultură şi religie, să fie bun la suflet, să fie onest şi corect, să folosească cunoştinţele obţinute numai şi numai spre binele omului. Poate de aceea iniţierea în acest domeniu în ţările orientale durează zeci de ani, sub stricta supraveghere a preoţilor şi a persoanelor iniţiate.

Tratamentul bioenergetic cunoscut până nu demult în ţările orientale a căpătat la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI o răspândire foarte largă în ţările ex-sovietice, în Europa, inclusiv în ţările din America Latina şi America de Nord. Printre cele mai răspândite şcoli de tratament cu bioenergie din spaţiul ex-sovietic sunt cele fondate de Djuna Davitaşvili, Nikolai Vasilţov şi Albert Ignatenko, şi de discipolii acestora, dar nu numai.

Djuna Davitaşvili a renăscut şi îmbogăţit metodica de tratament bioenergetic cu ajutorul mâinilor, de care se foloseau popoarele din Estul şi din Nordul Asiriei din antichitate şi care fusese uitată în ultimii 6.000 de ani. Djuna vine dintr-o familie cu tradiţii vechi de vraci populari, iar bunica ei a fost o adevărat maestră în acest domeniu. Capacităţile şi metoda elaborată riguros de Djuna au fost testate de oamenii de ştiinţă de la Academia de Ştiinţe a fostei URSS şi alte instituţii de cercetări ştiinţifice, unde s-a constatat, fără echivoc, eficienţa acestei practici, s-a argumentat ştiinţific şi s-a arătat influenţa benefică asu-

pra organismului uman. Djuna considera că metoda sa are un caracter profilactic şi, chiar şi atunci când tratează un organ, influenţa bioenergetică se răspândeşte asupra întregului organism şi astfel elimină lacunele care ar duce la alte îmbolnăviri. În timpul acţiunii bioenergetice a operatorului asupra organismului pacientului se produc modificări însemnate ale sângelui pacientului. Acest lucru a fost demonstrat ştiinţific în laboratoarele de cercetare. Cresc hemoglobina, temperatura şi se îmbunătăţeşte circulaţia sanguină, iar cercetările posterioare au demonstrat şi influenţa benefică asupra sistemului limfatic.

Oamenii de ştiinţă A.A. Gureevici, B.P. Kazanţev, în colaborare cu Iuri V. Guleaev şi E.E. Godik, au constatat existenţa câmpurilor energetice în jurul organismelor vii. În componenţa acestor câmpuri au fost descoperite practic toate formele de câmpuri energetice cunoscute de fizicieni.

„Astfel de oameni, ca Djuna, au învăţat să extragă din spaţiul energetic, să acumuleze, să direcţioneze şi să dozeze energia spre organismul bolnav, refăcând sănătatea. Cred personal în capacităţile curative ale Djunei? Da, cred! Şi am la îndemână nu numai rezultatele multiplelor cercetări şi observaţii ştiinţifice, ci şi experienţa personală, care este cel mai credibil argument. Ea mi-a tratat nişte eczeme de la mâini de care sufeream de mai mulţi ani şi la care medicii nu au găsit nicio soluţie. Djuna, prin dăruirea sa, fără margini, ştiinţei, ne-a silit să recunoaştem existenţa reală a bioenergeticii, a capacităţilor neobişnuite ale omului, demonstrând eficienţa înaltă a bioenergiei şi marea perspectivă de utilizare practică a acesteia“ – menţionează doctorul în medicină prof. A.N. Medeleanovski în prefaţa la cartea *Masajul fără contact, metodă profilactică*, apărută la Editura Goskomizdat, „Educaţia fizică şi sportul“, Moscova, anul 1989.

În anii ce au urmat, Djuna Davitaşvili a organizat şcoli în cele mai importante oraşe din fostul imperiu şi a instruit mii şi mii de discipoli, selectând în majoritatea cazurilor oameni cu

studii medicale. Metoda elaborată de Djuna reprezintă în primul rând tratarea cu bioenergie în şedinţe de 10-15 minute prin concentrarea energiei asupra organelor bolnave ale pacientului şi echilibrarea energetică a organismului în general.

Personal am cunoscut-o pe Djuna Davitaşvili la începutul anilor '90, la Chişinău, Republica Moldova, unde a avut mai multe prezentări publice şi a ţinut un curs de instruire, la Clubul Universităţii. Avea o putere de concentrare incredibilă şi reuşea să se încarce cu energie foarte puternic. Se pregătea riguros de fiecare întâlnire şi nu uita să amintească discipolilor săi: „În tratarea unor boli mai serioase eu şi discipolii mei utilizăm o metodă mult mai complexă, care este doar la îndemâna celor ce au însuşit foarte bine metoda profilactică, au studii medicale şi dispun de aparatura necesară pentru a verifica şi ţine sub control starea de sănătate a pacientului". Era un pas important în promovarea inforenergeticii, ca metodă de diagnosticare şi tratament.

Şcoala organizată de Nikolai Vasilţov preia o mare parte din principiile de tratare cu bioenergie, cunoscute în orient şi în spaţiul ex-sovietic, readuce în prim plan tratamentul naturist, urinoterapia, tratamentul prin post, medicina populară, dieta, şi propune un program de educare a viitorilor bioenergeticieni foarte bine pus la punct, care prevede relaxarea, concentrarea, dezvoltarea gândirii astrale, acumularea de energie, protecţia şi tratamentul. Nikolai Vasilţov leagă tot tratamentul bioenergetic în primul rând de credinţa în Iisus Hristos şi de tradiţiile medicinei populare.

Medicina alternativă s-a aflat şi se află în centrul atenţiei mai multor specialişti din lumea întreagă. Astfel, preşedintele Asociaţiei Ucrainene a Extrasenzorilor din spaţiul ex-URSS şi preşedintele Asociaţiei Internaţionale de Psihoenergosugestie, Albert Ignatenko, împreună cu Veniamin Galovaneţ, membru în conducerea Asociaţiei Extrasenzorilor din fosta URSS, medic reflexoterapeut, maestru în psihoenergetică, autor a două-

zeci de traduceri din limbile franceză, engleză, germană şi sanscrită pe teme Hatha-yoga, Raja-yoga, Yoga-Vedanta, Zen-Budism şi de acupunctură, precizau încă în anul 1991, în lucrarea *Bioenergie – ABC – Psihosugestie*, apărută la Luţk, Republica Belarus (publicată şi în România la Editura Biodava, colecţia „Bios"), că nu există o viziune unică asupra acestei probleme şi şi-au propus să pună la punct o concepţie unitară referitor la câmpul bioenergetic, încercând să sistematizeze experienţa acumulată pe plan mondial în studierea bioenergeticii şi a extrasenzorialului, atât actuală, cât şi a şcolilor antice orientale.

Printre şcolile antice din Orient care s-au ocupat de aceste probleme autorii menţionează şcoala ermetică din Egipt şi Babilon, din India – Vedanta şi şcolile tantrice, în Tibet – ramificaţiile budismului Mahayana şi Vadjrayana, în China – şcolile taoiste şi secta chineză Mahayana-cen şi consideră că este preferabilă folosirea rezultatelor Tantra, a surselor vedantiste, a concepţiilor teoretice ale taoismului şi ale lui Mahayana, completate cu recomandări practice.

Autorii menţionaţi au abordat problema bioenergeticii şi a extrasenzorialului sub următoarele aspecte:

1. Interacţiunea macrocosmos – microcosmos;
2. Cele cinci tipuri de forţă vitală, la om;
3. Principalele tipuri de chakre şi controlul asupra lor;
4. Cele trei corpuri ale omului şi învelişurile componente ale acestora;
5. Metodele de încărcare cu energie;
6. Modul optim de viaţă;
7. Metode de diagnosticare;
8. Metode de tratament bioenergetic;
9. Metode de apărare;
10. Caracteristicile concepţiei de diagnosticare şi tratament;
11. Psihoenergosugestia – o nouă direcţie în practica mondială. Ştiinţa sugestiei.

Albert Ignatenko şi Veniamin Galovaneţ au ajuns la concluzia că datele de care dispunem astăzi în această privinţă corespund întru totul concepţiilor şcolilor antice menţionate, iar Albert Ignatenko nu este un oricare în acest domeniu, ci profesor de extrasenzorial, cunoscut în mai multe ţări ale lumii, unde a apărut de nenumărate ori în public, demonstrând cu brio capacitatea sa bioenergetică asupra obiectelor şi fiinţelor. Procedeele de analiză, instruire, diagnosticare şi tratament propuse de ei sunt preluate în mare măsură de la şcolile orientale Yoga şi nu numai.

Tot în această perioadă, oamenii de ştiinţă din Europa şi SUA vin şi ei cu multiple descoperiri şi precizări. Nu putem trece cu vederea lucrările şi experienţa lui Edgar Cayce, a doamnei Barbara Ann Brennan (*Light Emerging, The Journey of Personal Healing*, Ed. Bantamm Book, 1993, şi *Hands of Light. A Guide to Healing through the Human Energy Field*, Ed. Bantamm Book, New York, 1988) care, printr-un studiu profund ştiinţific şi de lungă durată în cadrul NASA, vin să argumenteze şi să demonstreze existenţa corpurilor energetice ale omului şi a tot ce este viu.

Şcoli asemănătoare s-au dezvoltat în majoritatea ţărilor din lume. Fiecare a adus un plus la ceea ce se cunoştea până în prezent, utilizând practici locale şi tradiţionale, nemaivorbind de şcolile din ţările orientale, unde această practică este cunoscută, studiată şi practicată de mii şi mii de ani.

În lucrarea de faţă nu mi-am propus să analizez toate şcolile şi curentele din domeniul bioenergeticii şi nici capacităţile marilor maeştri. De asemenea, nu doresc nici să preiau terminologia originală din limbile orientale sau să încerc să combin filosofia orientală cu cea occidentală. Nu ducem lipsă de aşa ceva. În prezent există foarte multă literatură, emisiuni radio, TV şi materiale care pot fi obţinute de pe site-urile de internet. Aş vrea însă să prezint grafic chakrele, pentru a înlesni înţelegerea fenomenului în sine. Nu încerc, de asemenea, să-mi aplec

privirea asupra cercetărilor ştiinţifice în domeniul activităţii creierului uman, elaborate în laboratoare cu dotări de ultima oră. Complexitatea acestor cercetări e mult mai bine să fie preluată de la sursă.

Ce mi se pare mult mai important este faptul că doar în interacţiunea armonioasă a câmpurilor energetice ale psihicului şi corpului fizic se află sănătatea noastră de toate zilele şi orice disfuncţie este sesizată în plan energetic cu mult timp înainte de a afecta corpul fizic, iar aceasta permite prevenirea sau lichidarea unor disfuncţii, afecţiuni, boli, înainte ca ele să afecteze corpul fizic.

Am menţionat cele de mai sus pentru a arata fără niciun fel de dubii că tratamentul bio- şi inforenergetic nu este o şarlatanie, cum mai continuă să o considere unii, din neştiinţă, ci un procedeu cunoscut din cele mai vechi timpuri şi foarte benefic corpului uman, care deblochează, purifică şi fortifică câmpurile energetice şi contribuie la refacerea sănătăţii omului, desigur, când este practicat de persoane iniţiate şi capabile, însă nu este un panaceu care tratează orice maladie sau disfuncţie, deşi este benefic în orice situaţie, când este aplicat corect.

Nimic în această lume nu se face fără voia Forţei Divine, fără Dumnezeu, fără respectarea legilor armoniei universale. Omul este doar un instrument prin care Divinitatea, Dumnezeu, Budha, Allah, Logos sau Muzica Constelaţiilor la grecii antici, Armonia Universală etc. îşi fac lucrarea, indiferent cum este numită de oameni această forţă. Creatorul lucrează tot prin oameni şi deci există o serie de afecţiuni care, cu ajutorul acestor persoane, unele cu har de la Dumnezeu, altele iniţiate, pot fi eliminate mai rapid decât prin rugăciune, iar câmpurile energetice aduse mai repede în armonie şi echilibru.

3. Tratamentul bio- şi inforenergetic

La ora actuală, tratamentul bioenergetic este un tratament complementar medicinei tradiţionale, şi atât timp cât va fi prac-

ticat de entuziaşti, şi nu de profesionişti, va rămâne ca atare. Dar nu este departe clipa când tratamentul bioenergetic va fi recunoscut de mai-marii medicinei alopate, va fi practicat în mare parte de medici profesionişti psihoenergosugestologi şi va ocupa locul de cinste ce i se cuvine, alături de alte ramuri ale medicinei. Apariţia şi dezvoltarea din ultimii ani a inforenergeticii deschide căi apreciabile de abordare creatoare a problematicii sănătăţii şi armoniei dezvoltării fiinţei umane, a vieţii, în general.

Până atunci însă, să ne plecăm fruntea în faţa medicilor ce stau zi şi noapte alături de cei în suferinţă, le alină durerile şi le refac sănătatea. Ei sunt cei care duc povara cea mai grea în lupta cu durerea şi suferinţa. Unii medici reuşesc vindecări spectaculoase şi intervenţii chirurgicale fenomenale. Toate cuvintele de mulţumire existente sunt insuficiente pentru a răsplăti milioanele de vieţi salvate şi bucuria de a fi printre noi a celor ce au beneficiat de bunătatea şi cunoştinţele lor. Însă medicina tradiţională tratează boala şi durerea – efectul în sine, şi nu cauza, dar nu este vina oamenilor care activează în acest domeniu, ci mai degrabă este vina sistemului de educare şi iniţiere a acestora, aplicarea şi respectarea unui concept parţial greşit conceput, şi nu de astăzi sau de ieri. Civilizaţia occidentală a acceptat această cale de dezvoltare a medicinei moderne, preluată de la şamani şi vraci. Şi dacă aceştia aplicau în procesul de vindecare tratamentul energetic, psihic, tratamentul cu plante şi alte metode ale medicinei populare a diferitelor popoare, care implică şi alte procedee, tradiţii ce mai pot fi întâlnite în Tibet, la triburile din Asia, Africa, Australia, America Latină, unde vindecarea implică o abordare holistică, adică este tratat omul în complexitatea sa: energetic, psihic şi fizic, atunci medicina modernă a păstrat şi abordat doar tratamentul corpului fizic şi al psihicului, lăsând spiritul pe seama Bisericii. Ce a urmat este cunoscut de toată lumea: Inchiziţie şi restricţii religioase, dispersare şi manipulare, sărăcie, boală şi suferinţă. Din

cauza unor profitori, omenirea a fost aruncată cu mii de ani în urmă. Cu toate acestea, până în prezent, din punct de vedere tehnic şi ştiinţific, în domeniul medical au fost atinse culmi nebănuite, dar toate aceste realizări studiază şi tratează doar corpul fizic. Este bine sau este rău? Sigur că e foarte bine, dar ce ne facem cu învelişurile energetice, cu spiritul, cel care mişcă totul, dă viaţă? A plecat spiritul şi corpul omenesc rămâne ca o maşină biologică ce se va opri, din lipsă de substanţe nutritive sau fiindcă va ceda veriga slabă din sistem. Mă refer la unele cazuri când persoanele sunt menţinute în viaţă cu ajutorul aparatelor, uneori chiar ani în şir, şi care mi se pare o lipsă de respect sau de dragoste faţă de aceste spirite care trebuie să plece, din moment ce nu există nicio cale de recuperare. A sosit timpul când această concepţie trebuie să fie revăzută, deşi va întâmpina o mare rezistenţă din partea concernelor farmaceutice internaţionale, a companiilor de asigurări de sănătate, şi nu este exclus ca în această bătălie să se implice şi Biserica, pentru a se autoapăra. Motive sunt destule. Este vorba de manipularea unor sume exorbitante de bani şi privilegii, iar unde sunt bani apar şi celelalte feluri de manipulare. Dar aceasta este o temă separată, foarte amplă, şi probabil vor veni specialişti bine pregătiţi, din domeniul necesar, pentru a-şi spune cuvântul.

Revin la problema de bază pe care o abordam, unde menţionam că medicina alopată rezolvă de fapt efectul, şi nu cauza. Omul în sine este un sistem foarte complex. Să zicem că avem cel mai performant computer. Ce putem face cu el, dacă nu avem curent electric? În ce se transformă acest aparat? Bioenergeticienii, psihoenergosugestologii tratează cauza, omul în toată complexitatea sa, permit curentului să circule în tot sistemul şi prin aceasta permit şi diagnosticarea corectă a detaliilor, a sistemelor. Deoarece şi unii şi alţii ne străduim să păstrăm sănătatea populaţiei, iar în unele cazuri să refacem sănătatea omului, nu este corect să avem o atitudine antagonistă unii faţă de alţii. Ceea ce rezolvă medicii din medicina tradiţională nu pot re-

zolva bioenergeticienii şi psihoenergosugestologii (îndeosebi la bolile psihice, infecţioase, ereditare, traume şi toate afecţiunile ce necesită intervenţii chirurgicale prompte şi destul de sofisticate, legate de disfuncţii organice etc.). Medicul tratează corpul fizic, dar oricâte tratamente medicamentoase şi intervenţii chirurgicale va suporta un bolnav, el nu se va debarasa de blocajele energetice şi de paraziţii energetici, dacă acestea nu sunt rezultatul unor disfuncţii organice ale corpului fizic, nemaivorbind de refacerea unor dereglări legate de sistemul de funcţionare al organismului. Orice metodă aplicată este bună atunci când duce la însănătoşirea bolnavului şi, credeţi-mă, nu există la ora actuală panaceu la toate bolile, de aceea nu-i credeţi pe cei care vă spun: „Lăsaţi medicamentele şi veniţi la mine, eu va tratez de orice boală". Astfel de afirmaţii sunt total greşite şi iresponsabile. Sănătatea noastră este primordială, mai presus de orice interes, ambiţie şi, nu rareori, de incompetenţă. Şi printre bioenergeticieni sunt oameni care au văzut în asta un mijloc de a se căpătui şi s-au trezit peste noapte mari specialişti. Una e să te autovindeci şi să faci experimente pe corpul propriu, pe propria piele şi sănătate, şi cu totul altceva să practici tratarea altor persoane. Sănătatea populaţiei este o problemă de interes naţional şi de aceea e corect ca statul să protejeze populaţia, dar este mult mai înţelept ca în facultăţile de medicină să existe catedre de medicină alternativă – şi ele există la ora actuală în multe ţări. Nu totul poate fi soluţionat prin restricţii, iar acest fenomen mai persistă încă în ţările ex-socialiste. Fiecare om are dreptul constituţional să-şi rezolve problemele de sănătate la propria alegere, iar statul este obligat să-i creeze mai multe posibilităţi de a alege. În cazul în care ambii specialişti sunt de valoare reală, este mult mai productiv şi benefic pentru pacient tratamentul paralel bioenergetic şi medicamentos aplicat corect. Un profesionist ne va sfătui cu multă grijă, dar nu va insista, iar alegerea ne aparţine. Pe de altă parte, nici înghiţirea pastilelor cu nemiluita nu este o soluţie. Industria farmaceutică modernă,

prin reclamele prezentate la televizor, pe site-urile de Internet şi nu numai a devenit foarte agresivă, sugerând populaţiei folosirea cât mai des a medicamentelor, pentru orice fleac, deşi, din păcate, multe dintre aceste medicamente duc la dependenţă, nu tratează boala, ci o menţin într-o stare latentă, forţând bolnavul să folosească în permanenţă medicamente, substanţe nutritive artificiale, ale căror consecinţe se vor face resimţite în timp. În ţările foarte dezvoltate, asigurările de sănătate sunt foarte scumpe şi deseori nu sunt la îndemâna oricui, iar „zeciuiala" inventată de preoţi este folosită cu iscusinţă de sistemele medicale şi sistemele de asigurări de tot felul. Pe lângă laturile pozitive pe care le-a atins industria farmaceutică, producând suplimente şi medicamente foarte bune, nu rareori opinia publică constată şi mari eşecuri, care sunt plătite cu sănătatea noastră şi foarte scump, cu viaţa celor dragi. Majoritatea medicamentelor sunt produse chimic, tratează una şi distrug alta, iar pe primul plan pentru managerii acestor concerne multinaţionale nu mai este demult sănătatea pacientului, a clientului, ci profitul, cu orice preţ. Cert este că în natură există leac la orice boală, cu excepţia celor inventate de om. Important este să le cunoaştem şi să le folosim cu pricepere. Spre exemplu, usturoiul este cel mai bun antibiotic natural şi tratează circa 99 de boli, iar consumarea sa raţională şi sistematică ne va scuti de un şir de probleme. Sâmburii de caise şi de migdale micşorează cantitatea de colesterol din organism, iar varza murată, după cum au constatat specialiştii britanici, este cel mai bun anticancerigen natural, iar ceaiul verde, cel mai bun antioxidant. Consumarea permanentă de cafea reduce cu peste 64% posibilitatea de apariţie a cancerului mamar la femeile de peste 50 de ani – şi în acest caz nu este vorba de cofeina prezentă în cafea, ci de alte substanţe conţinute de aceste boabe, aşa încât poate fi folosită cu succes şi cafeaua decofeinizată. Această listă poate continua. Fiecare popor cunoaşte plantele medicinale din arealul său şi de obicei acestea sunt cele mai eficiente.

Multe dintre ele sunt consumate de zeci de mii de ani în alimentație fie ca produse alimentare, fie sub formă de ceaiuri și unguente. Problemele de sănătate trebuie privite sub toate aspectele și medicina viitorului va fi obligată să accepte și să îmbine unele practici ale actului vindecării care astăzi sunt numite bioenergetice, inforenergetice, psihoenergosugestive, paranormale și spirituale, cu tratamentul naturist, educația fizică și sportul și dezvoltarea sofisticată a medicinei moderne, iar această coeziune poate ridica medicina viitorului la un nivel la care ar putea vindeca majoritatea bolilor ce țin de domeniul fizicului, mentalului și spiritualului, iar statul, care percepe tot felul de taxe și plăți, este obligat să asigure sănătatea populației și prin asta să ridice nivelul de trai al oamenilor și prosperitatea societății și, în mod sigur, până la urmă aici se va ajunge – la o asigurare de sănătate efectuată și controlată de stat, de proprietatea publică.

Să nu uităm nicicând: viața pacientului e mult mai importantă decât toate ambițiile și cunoștințele noastre și nimeni nu ne dă dreptul să ne jucăm de-a experimentul cu sănătatea omului.

4. Spirit. Viață spirituală

Ce este de fapt spiritul? Sunt numeroase definiții ale acestei categorii filosofice. În general, se acceptă ideea că spiritul este esența activității noesice a creierului uman. Este o categorie cu totul specială, a cărei implementare în organismul uman se face prin transferul de date fundamentale ale speciei, rasei și individului. Este vorba despre un „microprocesor" care se transmite prin gameți, într-un volum extrem de mic, dar cu un volum de informație extraordinar de mare. Câmpul produs de acest sistem este foarte complex, fiind concentrat și structurat după legi proprii. Aceste legi permit în primul rând formarea conștiinței de sine, inclusiv relaționarea acesteia cu alte asemenea câmpuri, provenite de la alți indivizi sau din alte

surse, inclusiv astrale. Aceste informaţii există în oceanul informatic universal, „prana", şi se transmit pe distanţe enorme, aproape instantaneu („viteza gândului"). În această categorie sunt incluse şi informaţiile noesice generate de fiinţele raţionale, care reflectă relaţia lor energetică cu mediul înconjurător, dar şi informaţiile genetice moştenite sau dobândite din experienţa propriei activităţi noesice (de gândire). În spirit se include şi învăţarea, însuşirea unor cunoştinţe acumulate de alţii şi transmise în cadrul unui sistem mai mult sau mai puţin coerent. Din acest sistem complex de relaţii apar şi formele specifice de manifestare a spiritului, cum ar fi idealurile, sentimentele, trăirile, cu toată varietatea lor, dar care, toate, trec prin filtrul conştiinţei de sine. Spiritul îi permite fiinţei umane să-şi controleze în bună măsură instinctele, care sunt însuşiri esenţiale ale tuturor vieţuitoarelor.

Nivelul spiritual depinde în bună măsură de moştenirea genetică specifică, dar şi de influenţele externe, de activitatea fiecărui subiect care are o astfel de calitate.

Spiritul se manifestă prin ceea ce numim generic „trăiri spirituale". Nu vom insista asupra acestei noţiuni, ea fiind tratată, pe larg, în numeroase studii şi lucrări de specialitate, atât laice, cât şi religioase.

Creşterea nivelului spiritual poate fi obţinută prin credinţa în Dumnezeu, Armonia Universală şi cunoaşterea de sine. În această privinţă, la îndemâna oricui stă Biserica (mai puţin cea habotnică sau extremistă), unde fiecare persoană este îndrumată cum să-L cunoască şi să-L iubească pe Dumnezeu. Dumnezeu este unul şi credinţa în El este unică, iar religiile au fost create de om de-a lungul istoriei, în funcţie de nivelul de evoluţie al acestuia, de tradiţiile culturale, şi de aceea unele religii se nasc şi altele dispar. Orice religie are dreptul la existenţă, dacă duce spre Dumnezeu, iar agresivitatea dintre religii arată gradul de evoluţie al societăţii pe care o reprezintă.

5. Afecţiuni ale câmpurilor energetice

Viaţa spirituală se manifestă prin diferite forme, asupra cărora nu vom insista, dar poate fi afectată de diferite structuri energetice subtile, care există în cantităţi egale şi uniform repartizate în Univers. O parte dintre acestea au un caracter benefic, sunt pozitive şi asigură o existenţă armonioasă a fiinţei umane. La nivelul cunoaşterii comune, acestea sunt în general spirite bune, favorabile, cunoscute, în funcţie de cultura şi religia oamenilor, sub diverse denumiri: spiritele sfinţilor, ale martirilor, îngerii, duhurile bune ş.a. Dar există şi contraponderea acestora, spiritele negative, malefice, care realizează cerinţele Legii Armoniei Universale. Acestea sunt cele care generează, în principiu, diverse afecţiuni, cu repercusiuni asupra spiritului uman, uneori şi asupra stării sănătăţii fizice. În cele de mai jos, ne vom ocupa de cele mai cunoscute astfel de afecţiuni ale câmpurilor energetice, mai ales ale celor din domeniul spiritual, dar nu numai.

Plăţile karmice, spiritele străine, paraziţii energetici, paraziţi astrali, găurile verzui, blocajele energetice, vampirii energetici şi inducţiile sunt principalele fenomene care pot fi considerate afecţiuni ale câmpurilor energetice ale fiinţei umane.

Plăţile karmice sunt nişte modificări în câmpul energetic ce nu pot fi tratate de bioenergeticieni, preoţi şi medici, ci pot fi ridicate numai de Divinitate, atunci când omul respectă programul prestabilit. Plăţile karmice sunt cea mai dură disfuncţie a câmpurilor energetice şi de cele mai multe ori sunt însoţite de boli patologice grave ale corpului fizic şi ale psihicului, care duc la handicapuri de tot felul. Plăţile karmice nu sunt o pedeapsă venită de la Dumnezeu, ci este modalitatea prin care noi înşine, înainte de a ne naşte, suntem datori să plătim greşelile din vieţile anterioare. Nu este vorba de ispăşirea păcatelor înaintaşilor noştri, ci de achitarea datoriilor personale. Noi venim cu această povară şi cunoaştem acest lucru. „Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus", şi ducem această cruce pentru a ne purifica

şi pentru a progresa spiritual. Sunt foarte multe cazuri când persoanele handicapate conştientizează acest lucru şi nu-i auzi niciodată plângându-se de acest necaz şi îşi duc crucea cu stoicism şi, mai mult decât atât, refuză ajutorul din afară – care, după părerea lor, ar putea să-i împiedice să ducă la bun sfârşit programul, dar nu toate bolile genetice, handicapurile pot fi puse pe seama plăţilor karmice, ci sunt şi multe suferinţe cauzate de factorul uman, ecologice etc.

Spirite străine sunt de mai multe categorii. Dintr-o primă categorie fac parte spiritele altor persoane decedate care, din diferite motive, nu au părăsit această lume, ci au pătruns în aura altei persoane. De obicei, acestea sunt spirite ale unor persoane care au decedat în mod violent, fie în accidente rutiere, fie în confruntări militare, crime sau acte de sinucidere. Din aceste motive, spiritele respective, care au preluat energie negativă din cauza plecării forţate din corpul fizic, nu dispun de cantitatea suficientă de energie şi lumină pentru a se putea ridica la nivelul la care ar trebui să ajungă, fie din cauză că încă nu şi-au îndeplinit programul şi sunt obligate să rămână în apropiere de pământ atât timp cât ar fi trebuit să trăiască o viaţă pământeană, fie că sunt rătăcite sau au fost prea legate de lucrurile materiale pe care le-au avut aici şi nu se pot despărţi de ele. De foarte multe ori, ele rămân în locul unde a fost comisă crima, unde au fost nedreptăţite, şi cer explicaţii sau ajutorul celor din jur. Astfel apar casele în care se întâmplă lucruri ciudate, locuri unde apar fantome. Unor astfel de locuri în popor li se spune „bântuite", iar persoanelor care au în aura lor spirite străine li se mai spune „persoane posedate", inclusiv celor „posedate" de demoni.

Demonii sunt entităţi energetice negative foarte bine structurate şi cu capacitate de autoreproducere, uneori se pot materializa şi atacă de cele mai multe ori creierul mic şi ficatul. Omul crede că uneori poate dirija aceste entităţi energetice şi de-a lungul secolelor această ocupaţie a fost numită „magia

neagră". Cum am mai spus, demonii sunt spirite de vibrație joasă a lumii întunericului. Ca intensitate şi forță ele se împart în trei categorii: puternice, medii şi slabe – în popor şi în folclor li se mai spune demoni: satan, diavoli şi drăcuşori. Unele dintre aceste spirite vorbesc sau transmit mesaje prin sistemul vocal al persoanei „posedate" şi răspund la întrebări, uneori povestesc cu lux de amănunte de unde vin, cine le-a chemat, cum au fost trimise şi cu ce scop. Sunt uşor detectabile prin biolocație, de către pacienții în transă hipnotică, mediumuri sau clarvăzători.

Lumea energiilor şi a spiritelor este la fel de complexă şi vastă ca şi lumea reală în care trăim, poate chiar ceva mai mult. Nu vorbesc despre lumea divină, fiindcă cunoaştem multe – din Biblie, mărturisirile sfinților şi ale unor lideri spirituali. Această parte a lucrării se axează mai mult pe zona întunecată a fenomenului, pentru a echilibra balanța, dar şi pentru a ajuta cititorul să se orienteze mai bine, să înțeleagă ce se întâmplă şi să aleagă ce este mai benefic pentru el şi, totodată, să-şi păstreze toți parametrii sistemului, de la toate nivelurile, la o cotă optimă de funcționare.

O altă categorie de spirite străine sunt **paraziții astrali**. Ei au fost văzuți în transă hipnotică de mai mulți pacienți, sunt uşor detectabili prin biolocație, transă hipnotică, de către mediumuri sau clarvăzători.

Pe lângă cele menționate mai sus, spiritele şi demonii pot fi invocați în timpul rugăciunii; ei sunt pretutindeni în jurul nostru atunci când ceri să fii ajutat pentru a atinge nişte scopuri materiale, financiare, nişte performanțe care să-ți satisfacă orgoliul propriu, trufia, mândria, goana după avere sau să ieşi învingător într-o confruntare cu alte persoane, dar nu pentru că ai merita cu adevărat, ci pentru că aşa vrei tu – şi aceasta, din nefericire, este calea cel mai des întâlnită de preluare a unor spirite străine de vibrație joasă. Trebuie să amintesc aici lucrările arhimandritului Ilie Cleopa, care arată foarte limpede şi cu lux

de amănunte influența energiilor malefice, ispita care ne pândește la tot pasul și valoarea sufletului nostru. O altă modalitate de contaminare cu spirite străine (demoni) este Internetul, unde puteți descoperi site-uri satanice, materiale oculte și curiozitatea de a le experimenta vă atrage în mreaja vibrației joase, iar consecințele le veți simți nu peste multă vreme. De foarte multe ori, aceste lucruri se întâmplă din joacă, fără niciun gând ascuns sau vreo rea intenție. De aceea, trebuie să fim foarte atenți ce cerem și de la cine cerem, ce dorim și pentru ce dorim. Să fim atenți ca copiii noștri să nu nimerească în cercuri rău famate, cu ritualuri cu tentă satanică și oculte, pentru că răul este totdeauna la îndemâna oricui și poate fi invocat și utilizat cu ușurință. Pentru început, cel în cauză va avea niște mici reușite, care îl vor entuziasma, dar foarte curând va începe plata, uneori sesizabilă, alte ori nu, însoțită de alunecarea continuă în hău. Binele se obține și se face cu un anumit efort, dar ne ridică spiritual și ne duce pe calea luminii, către Dumnezeu. Nu întotdeauna spiritele sunt rele și de multe ori pot fi chiar ale rudelor apropiate, dar cu toate acestea ele creează un mare disconfort și, atunci când reușesc să se impună, apar trăsăturile de caracter și obiceiurile persoanelor care au trăit cândva. Multe dintre aceste spirite fac parte din categoria spiritelor nemulțumite, care au fost silite să părăsească această lume din cauza unor morți violente, cum ar fi confruntări militare, accidente de mașină, crime, sinucideri etc. De multe ori însă, ele pot fi reținute din prea mare dragoste de persoanele iubite, care nu acceptă sub nicio formă trecerea din viață a acestora. Persoanele care au preluat astfel de spirite, fie din greșeală, fie că i-au fost trimise, au un comportament ciudat, de multe ori se dedublează, având apucături stranii și schimbări bruște de dispoziție. În interior se duce o luptă permanentă între spiritul străin și propriul spirit. Când iese în evidență spiritul străin, el impune o stare de panică, frică, depresie și agitație, încearcă să plece în lumea spiritelor și nu reușește, iar pentru a rămâne aici nu mai are

forță şi adesea apare dorința de sinucidere. Practic, acest spirit nu-şi află locul, deoarece a părăsit corpul în care se simțea comod şi stăpân, a trecut printr-o experiență tragică şi nu a reuşit să realizeze că nu mai dispune de corpul său fizic, adică a murit sau a trecut în altă dimensiune. În popor există termenul de „om posedat", care de fapt reprezintă această situație şi despre care am vorbit ceva mai sus, iar în medicina alopată aceste persoane sunt diagnosticate cu boli psihice şi sunt internate la psihiatrie. Uneori, medicii cu experiență sfătuiesc rudele să caute altă modalitate de a-i vindeca, să se adreseze unui preot sau în altă parte. Firesc apare întrebarea: ce este de făcut? Cum să rezolvăm o astfel de situație?

Spiritele străine, după cum am mai precizat, sunt observate de clarvăzători, pot fi detectate prin biolocație şi văzute de persoanele aflate în transă hipnotică. Există spirite bune, spirite rele şi demoni, dar indiferent de proveniența lor, în cazul în care afectează integritatea şi sănătatea omului, ele sunt considerate rele, chiar dacă în esență, ca nivel vibrațional, sunt bune şi, dacă ar pleca în lumea spiritelor, s-ar plasa pe un plan superior. Foarte rar se întâlnesc cazuri ca spiritele cu vibrație înaltă să rămână prinse în aura altor persoane. Cel mai des întâlnite sunt spiritele de vibrație joasă. De foarte multe ori am întâlnit la copii spiritele fraților, ale părinților sau bunicilor. Aceste spirite sunt rătăcite şi trebuie ajutate pentru a ajunge la locul unde trebuie să ajungă sau unde le este locul. În astfel de cazuri trebuie să fim foarte atenți, foarte cooperanți, fără brutalitate; se foloseşte o cu totul altă tehnică pentru a le înlesni plecarea.

De asemenea, trebuie să fim foarte atenți când lucrăm cu spiritele şi să determinăm foarte precis cu cine ne confruntăm. Înainte de a trece la acțiune trebuie să verificăm toate posibilitățile şi în primul rând să alegem varianta care este mai puțin traumatizantă pentru pacient şi mai puțin riscantă pentru exorcist.

„Suflet vândut“. Foarte des sunt întrebat ce înseamnă „suflet vândut“. Cui poate fi vândut sufletul nostru? Care sunt consecințele unui astfel de pact? Sufletul vândut poate fi recuperat? Ce înseamnă să practici magia neagră? La ce riscuri te expui? Cum afectează evoluția noastră acest pact cu diavolul? Acestea sunt doar o mică parte din miile de întrebări pe care le primesc zilnic. Am să încerc să răspund la ele, pe măsura cunoștințelor mele, deși un răspuns mult mai profund îl puteți găsi în Biblie, în mărturiile unor sfinți, ale unor lideri spirituali. După cum am menționat și mai sus, o parte din semenii noștri, de diferite religii, constrânși de necazurile zilnice, unii din neștiință, alții cu bună știință, apelează la forțele întunericului pentru a obține anumite facilități, bunuri materiale, avere, putere de decizie, slavă, popularitate, recunoștință, superioritate și multe, multe altele. În popor se spune: „Te faci frate cu dracul până treci puntea“. Uite că de cele mai multe ori nu mai poți scăpa de această frăție, iar toate privilegiile și bunurile de care ai beneficiat îți ies pe nas. Chiar cu riscul de a mă repeta și de a spune lucruri arhiștiute, precizez că la fel cum există lumina există și întunericul, plusul și minusul, binele și răul, Dumnezeu și Lucifer. Lupta contrariilor este izvorul mișcării și la nivel subtil al vieții. Cum nimic nu se naște din nimic, tot așa nu poți obține nimic dacă nu oferi nimic. Ce poate oferi omul în contravaloare la facilitățile pe care le solicită, care este moneda de schimb? Sufletul. De ce sufletul? Fiindcă de celelalte valori diavolul nu are nevoie, și le poate însuși singur, sunt la îndemâna lui. Noi suntem entități astrale, pe Terra venim pentru a experimenta și pentru a însuși ceva, iar toate beneficiile noastre acumulate aici se măsoară în nivel de vibrație, lumină și întuneric. Multe spirite, după decorporalizare, rămân aici, în zona pământeană, deoarece în timpul vieții terestre, în loc să progreseze prin faptele pe care le-au comis, s-au lăsat pradă energiilor malefice și, în momentul când au dezbrăcat haina de lut, corpul, nu le ajunge lumina și energia pentru a se

ridica la nivelul lor vibrațional. Toate gândurile frumoase şi de bine adresate celor decedați, precum şi pomenile date în memoria lor ajung la ei sub formă de lumină şi energie, dar ele nu pot să anuleze faptele cu care s-au împovărat în viața pământeană. În momentul când facem pact cu diavolul şi ne vindem sufletul, de fapt ne dezicem de lumină şi evoluție spirituală. Sufletul poate fi vândut personal sau de rudele apropiate, de sânge. De aceea, atunci când sunt în transă hipnotică, toți oamenii care au sufletul vândut nu văd decât întuneric; prin acest pact, spiritul care a fost vândut acceptă în vehiculul biologic (care este entitatea pământeană în toată complexitatea sa: corp fizic, învelişuri energetice şi psihic) prezența unor entități negative, de vibrație joasă, care de fapt preiau într-un fel comanda, iar proprietarul de drept, sufletul respectiv din corp, devine un fel de rob în propria casă şi este silit să îndeplinească voința intruşilor, iar de cele mai multe ori este expulzat în iad sau îngropat în cimitire.

În unele cazuri, când acest pact a fost făcut în afara prezenței spiritului propriu, de alte persoane (mama, bunica, sora, fratele etc.), „sufletul vândut" poate fi recuperat, la rugămintea spiritului respectiv şi, desigur, cu voia lui Dumnezeu. Am întâlnit cazuri când am reuşit să recuperăm spiritul unei persoane care, din greşeală sau din neştiință, şi-a vândut sufletul, dar numai şi numai la rugămintea acestuia şi cu acceptul Creatorului. Au fost şi foarte multe cazuri când Dumnezeu nu a acceptat recuperarea „sufletului vândut", fiindcă multe dintre aceste persoane au săvârşit un act de sinucidere în alte vieți ori au avut prea multe greşeli, păcate, s-au ocupat de lucruri necurate şi au pricinuit mari suferințe semenilor, nu şi-au însuşit lecția ori, prin rugăciunile adresate Creatorului, nu au convins că au înțeles greşeala şi că nu o vor repeta în viitor.

Paraziții energetici reprezintă structuri energetice de la cele mai difuze şi până la cele bine organizate şi ordonate. Paraziții energetici afectează în primul rând chakrele şi sunt pe locul trei ca afecțiuni energetice. Ei, ca şi spiritele străine şi demonii,

pot pătrunde în aura omului din întâmplare, mai ales în urma unui stres puternic şi atunci când scutul energetic de protecţie al omului, garda sa, este lăsat jos, în urma unui şoc emoţional, după consumul de alcool sau droguri când, în luptă cu toxinele care au pătruns în organism, nivelul vibraţional al corpului scade şi se creează un culoar prielnic pentru pătrunderea acestora, dar şi în cazul unei extenuări a corpului fizic, slăbit de boală, foame şi deshidratare. Paraziţii, ca şi spiritele, pot fi preluate întâmplător, dar şi induse de alte persoane pe căi oculte şi atribuite, după cum am menţionat mai sus, magiei negre şi lumii întunericului. Unii specialişti din domeniu au observat aceste goluri în aură, dar nu au reuşit să-şi explice proveniența lor şi cum influenţează aceste structuri energetice starea de sănătate a omului. Deoarece chakrele sunt căile de comunicare ale sistemului complex energetico-material, omul şi macrocosmosul reprezentând nişte ferestre deschise către univers, tocmai pe aici pătrund de cele mai multe ori paraziţii energetici, iar locul plasării lor determină, într-o mare măsură, nivelul şi gradul afecţiunilor. Când este vorba de structuri energetice difuze, influenţa lor este mai slabă şi de cele mai multe ori oamenii nici nu le sesizează, însă cu cât concentrarea lor creşte, cu atât şi efectul produs este mai puternic. În cazul în care parazitul sau paraziţii sunt plasaţi la cap, pe Adjana chakra, care se găseşte în centrul creierului şi se proiectează pe locul unde se află glanda pineală (epifiza), el blochează comunicarea cu macrocosmosul, preluarea de energie şi informaţie astrală, îngheaţă sau reduce frecvenţa de stare a acestei glande şi a creierului, în general, iar prin aceasta, scade nivelul hormonal în organism, fapt care duce la dezechilibrarea sistemului endocrin şi la reducerea nivelul de coordonare a activităţii organismului, inclusiv a capacităţii de gândire, distorsionează sistemul de circulaţie a informaţiei, ceea ce în plan fizic apare sub formă de migrene, lipsă de forţă, de vitalitate, stări de somnolenţă, depresie, panică, frică, agitaţie, uneori coşmaruri, stări care pot fi provo-

cate, de asemenea, şi de proasta oxigenare a scoarţei cerebrale şi a creierului, de îngustarea ori strangularea unor vase sanguine din zona craniană, apariţia unor inflamaţii sau tumori. De obicei, când investigaţiile sunt făcute prin mijloace tehnice moderne (tomografii etc.), aceşti paraziţi nu sunt sesizabili şi medicii spun, pe bună dreptate, că pacientul nu are nicio disfuncţie din punct de vedere organic, dar el are o mare disfuncţie energetică, cea care duce la dezechilibrarea întregului sistem şi împiedică funcţionarea armonioasă a acestuia. Dacă parazitul afectează un centru care coordonează activitatea unor organe sau a unui sistem, atunci inevitabil pacientul va suferi o disfuncţie în aceste zone, iar medicii vor trata pacientul de boli de inimă sau ficat, care sunt practic sănătoase. Nu mai vorbesc de disfuncţiile psihice pe care le produc şi pe care le-am precizat mai sus. La fel se întâmplă şi cu paraziţii care sunt plasaţi la Anahata-chakra, care se află la nivelul inimii şi se proiectează pe plexul nervos cardiac; ei vor crea stări de palpitaţii, insuficienţă cardiacă, hipertensiune arterială sau hipotensiune, aritmie, sufocare etc. Pacienţii se plâng de senzaţia de gheară în piept, iar cei care au această senzaţie în zona gâtului au un parazit la Vişuddha-chakra. În momentul când parazitul a atacat Manipura-chakra, care se proiectează în zona plexului solar, acesta paralizează, îngreuiază într-un fel cooperarea armonioasă dintre învelişurile energetice şi corpul fizic, pacienţii simt cum îi apasă ceva pe piept, o stare de balonare şi sufocare, constipaţie şi dereglarea sistemelor respirator, digestiv şi urinar. Deoarece aici se măsoară forţa vitală a organismului, la nivelul Manipura-chakra, blocarea duce la slăbirea forţei vitale, deci la diminuarea stării de sănătate a întregului organism. Iar plasarea paraziţilor pe Svadhisthana-chakra, care se află în partea inferioară a coloanei vertebrale, la nivelul proiecţiei organelor genitale (prostata la bărbaţi şi uterul la femei), afectează conlucrarea învelişului eteric (sau *alter ego*-ul) şi corpului fizic, duce la disfuncţia organelor menţionate, la scăderea tem-

peraturii uterului şi îngreuiază reproducerea. Persoanele afectate de paraziţi pe Svadhisthana-chakra au o senzaţie de frig în partea de jos a abdomenului, le îngheaţă picioarele. Când este afectată Muladhara-chakra, care se află la capătul Merudantei şi care, în corpul uman, corespunde capătului coloanei vertebrale (coccisul), unde se află osul sacral, slăbeşte rezistenţa şi stabilitatea corpului fizic, fiindcă această chakră controlează învelişul fizic grosier şi duce, de asemenea, la diminuarea schimbului de energii. Paraziţii energetici, ca şi spiritele străine, pot fi eliminaţi de inforenergeticieni cu experienţă.

Blocajele energetice sunt nişte structuri energetice simple care afectează îndeosebi biomeridianele energetice şi apar de obicei la o naştere grea, în urma stresului, a unor suprasolicitări de tot felul, deshidratări, răceli sau lovituri fizice şi care de cele mai multe ori pot fi eliminate de oricine, inclusiv de persoana afectată. La nou-născuţi, blocajele energetice se află de regulă în zona capului şi pot să lase urme adânci în dezvoltarea normală a copilului, iar uneori, în funcţie de centrele care sunt afectate, pot duce la îmbolnăviri cu urmări foarte grave, la dezvoltarea nearmonioasă a corpului fizic, a unei gândiri mai lente, la deficienţe psihice şi psihiatrice, disfuncţii ale aparatului auditiv, vocal şi ale vederii.

Blocajele energetice existente la nivel de ţesut sau organ reduc frecvenţa de stare a acestuia, de la nivel de celulă şi până la nivel de organ sau sistem, şi împiedică circulaţia informaţională, iar cele situate la cap duc incontestabil la reducerea frecvenţei de stare a creierului şi, ca urmare, apar migrene de tot felul şi stări inexplicabile de frică, panică, agitaţie, sufocare, dereglări ale activităţii corpului fizic şi unele dureri fluctuante etc.

Inducţiile sunt afecţiuni energetice şi psihice provocate de alte persoane, voit sau inconştient. La inducţii am putea enumera, potrivit Bibliei, invidia, blestemele, farmecele, inducţii verbale de rău, legate de spor, noroc, sănătate, fericire, copii, dar

şi gândurile rele etc. Aceste inducţii sunt nişte impurităţi care afectează câmpurile energetice şi împiedică funcţionarea armonioasă în aceste domenii. Pot fi observate ca nişte structuri energetice mai puţin condensate, plasate în zona mentalului, care abat de la calea firească, bruiază şi distorsionează modalitatea de gândire a individului.

Invidia, potrivit dicţionarelor, este un sentiment egoist de părere de rău provocat de succesele, de calităţile, de situaţia bună a altuia; pizmă.

Cum acţionează invidia asupra persoanei care a fost supusă unui astfel de atac? – fiindcă, până la urmă, este vorba de un atac energetic, voit sau involuntar. Privirea invidioasă, gândurile invidioase voite sau involuntare creează nişte structuri energetice de frecvenţă joasă, care sunt direcţionate către persoana invidiată şi, după cum am văzut, omul are capacitatea, la nivel subtil, de emiţător şi receptor al energiilor subtile pe care sunt grefate armonicele de frecvenţă joasă ale acestor priviri sau gânduri. Dacă ţinem cont de faptul că, la nivel subtil, omul comunică mult mai mult şi într-o gamă mult mai largă decât prin cuvinte, atunci devine foarte clar că această inducţie a sentimentului egoist de părere de rău pătrunde în aura noastră, se prinde de învelişul mental şi duce la reducerea abilităţilor acestuia. Ca urmare, învelişul mental nu mai este la fel de sensibil la informaţiile ce vin din exterior, nu mai are aceeaşi flexibilitate în aprecierea unor situaţii şi în luarea unor decizii. În consecinţă, acest blocaj energetico-psihic duce la diminuarea eficienţei gândirii şi a rezultatelor obţinute. Cu cât invidia este mai mare, cu atât structura energetică de vibraţie joasă este mai puternică şi afectează mai grav, apar ghinioanele, ratările de tot felul şi insuccesul. Când cineva este invidiat de mai multe persoane, în aura sa, la nivelul învelişului mental, se văd nori întunecaţi.

Blestemul, potrivit dicţionarelor, este imprecaţia prin care se invocă abaterea unei nenorociri asupra cuiva; în basme şi

legende, vrajă căzută asupra cuiva sau a ceva. Blestemele sunt tot o inducție energetico-psihică ce afectează învelișurile energetice ale corpului mental și intelectual, dar sunt de o densitate mai mare și au un impact mai puternic și de lungă durată. De ce în popor se spune că cel mai greu blestem este cel care vine de la mamă sau de la rudele apropiate? Deoarece câmpurile energetice sunt înrudite și deci pătrunderea lor este mult mai amplă. Câmpul energetic al persoanei afectate acceptă acest intrus ca pe ceva al său și nu luptă împotriva lui ori armonicile grefate pe energia aproape identică a persoanei afectate sunt interpretate ca făcând parte din programul prestabilit – soarta individului. Pe lângă structurile energetice, în cazul în care persoana respectivă știe de acest blestem (sau blesteme) și cunoaște impactul care îl are, se creează blocaje energetice, iar persoana devine și mai frustrată de acest eveniment și își creează suplimentar blocaje psihice. Deci lovitura este dublă – energetico-psihică. Ținând cont de faptul că fiecare dintre noi știe, din generație în generație, prin intermediul tradițiilor, al proverbelor și zicătorilor, precum și din cunoașterea unor cazuri reale, atestate în istorie, despre impactul uneori devastator al acestora, fenomenul în sine se transformă într-o obsesie care afectează întreaga viață.

Farmecele, așa cum se explică în dicționarul limbii române, reprezintă (în basme și superstiții) acțiunea de a fermeca; transformare miraculoasă, prin vrăji, descântec, a lucrurilor. Dacă invidia și blestemul sunt la îndemâna oricui, atunci farmecele, vrăjile, sunt practicate de persoane inițiate. Farmecele simple sunt bazate, în principiu, pe practici oculte, verbale și ritualuri păgâne, care duc la inducția unor structuri energetice mai concentrate și a unor paraziți energetici (uneori foarte bine structurați și cu capacitate autonomă de refacere), care blochează activitatea chakrelor de bază, iar vrăjile practicate de magia neagră implică invocarea și trimiterea unor spirite străine (demoni), ale lumii întunericului, asupra victimelor. Farmecele făcute

prin intermediul magiei negre se întâlnesc mult mai rar şi de obicei sunt foarte dure şi puternice. Exorcizarea acestor entităţi malefice este mult mai grea şi foarte riscantă. Dacă nu aveţi o pregătire necesară, nu dispuneţi de un scut de protecţie foarte puternic, riscaţi în orice clipă să preluaţi paraziţii energetici şi mai ales entităţile malefice. Să nu credeţi că invocarea scutului de protecţie divin înseamnă că l-am şi primit. Nu în zadar, când se citesc Molitvele Sfântului Vasile cel Mare şi se fac exorcizări de către preoţi, ei lucrează în grup de trei, cinci, şapte sau nouă feţe bisericeşti; nu fac asta pentru a impresiona audienţa, ci pentru a se autoproteja şi susţine reciproc în demersul lor.

Vampirii energetici sunt de mai multe feluri. Cei mai cunoscuţi sunt vampirii energetici înnăscuţi, care nici nu bănuiesc aşa ceva, dar care se alimentează cu energia celor din jur şi, nu de puţine ori, a rudelor şi persoanelor iubite. Câmpurile energetice ale vampirilor au nişte tentacule foarte greu de depistat, dar care se lipesc de aura victimei şi de cele mai multe ori aceasta nu poate scăpa, chiar şi atunci când se află la mii de km distanţă. Astfel de vampiri sunt cei mai periculoşi şi greu de depistat.

O a doua categorie de vampiri energetici sunt persoanele în vârstă, a căror aură este afectată şi au mari scurgeri de energie. Pentru a suplini lipsa de energie şi pentru a supravieţui, ele preiau bioenergie de la cei din jur şi mai ales de la copii şi adolescenţi – de aceea nu este bine ca cei mici să doarmă cu bunicii într-un pat sau într-o cameră. Victimele au, de cele mai multe ori, senzaţia de leşin, ameţeală, lipsă de energie, lipsă de vlagă. Pentru a trata aceste persoane, este foarte important a evidenţia ce fel de vampir este în spatele acestor necazuri. Dacă este vorba de o persoană bătrână, atunci victima trebuie să se afle cât mai puţin în prezenţa acestei persoane sau pur şi simplu să o evite, iar dacă este vorba de un vampir înnăscut, atunci trebuie tăiate aceste tentacule de legătură, iar victima să fie fortificată cu un scut de protecţie. Tehnicile de operare sunt la

alegerea bioinforenergeticianului, dar este obligatoriu ca după separarea celor două aure terapeutul să mențină victima sub supraveghere o perioadă mai îndelungată. De obicei, dacă victima este bine protejată, atunci vampirul se va simți foarte rău ori de câte ori va încerca să o abordeze, la fel ca și în momentul separării.

Găurile verzui în aură reprezintă niște breșe lipsite de energie, iar faptul că în jurul lor se simte și se vede o pulsație este tendința învelișurilor energetice de a reveni la starea firească, la echilibru, la armonie. Această tendință de echilibrare și armonizare este programată la nivel genetic, pe toate planurile: energetic, psihic și organic. Atât timp cât aceste disfuncții nu depășesc 20-25%, ele sunt remediate în timpul somnului, nu necesită intervenții externe și nu duc la disfuncții organice. Cu cât dezechilibrul energetic crește, cu atât este mai greu de armonizat și sporește pericolul unei îmbolnăviri a corpului fizic.

Toate aceste afecțiuni ale câmpurilor energetice sunt ușor depistate de bioenergeticieni prin biolocarea și scanarea aurei. Când biolocația se face cu ajutorul mâinilor, dau o senzație de frig, înțepături sau căldură în palmă; de asemenea, sunt ușor văzute de clarvăzători și de persoanele aflate în transă hipnotică. În câmpurile energetice sau în aură ele reprezintă niște locuri goale, pete negre, fibre întunecate, fisuri, iar la nivelul capului ele sunt văzute ca niște puncte negre care afectează creierul și cu extindere în exterior, sub formă de fisuri sau pâlnii. Neeliminarea acestora duce, după o anumită perioadă de timp, la îmbolnăvirea corpului fizic, la boli patologice foarte grave și, de obicei, cedează veriga slabă.

Pentru a recapitula într-un fel ceea ce am menționat mai înainte și a conștientiza cauzele principale care duc la afecțiunile energetice, reamintesc următorii factori: nu invocați ce nu știți, nu practicați „creșterea nivelului spiritual" preluată de pe Internet sau la îndrumarea unor persoane dubioase. Nu vă lăsați pradă deznădejdii și gândirii negativiste. Doar gândirea poziti-

vă, credința în Dumnezeu, Forța Supremă, crearea unui program pozitiv şi utilizarea lui în fiecare zi duc la protecția aurei şi la eliminarea structurilor energetico-psihice nefaste. Când este vorba despre paraziți energetici mai puternici, de spirite străine, demoni sau vampiri energetici induşi de magia neagră sau pe care i-ați preluat prin întâmplare şi pe care nu oricine îi poate elimina, adresați-vă unui preot cu har sau unui specialist. Dumnezeu lucrează prin oameni, iar când afecțiunile sunt mai ample, ele nu mai pot fi eliminate doar prin rugăciune, deoarece persoana respectivă nu se mai poate concentra şi nu mai poate adresa o rugăciune sinceră şi profundă, de aceea vindecarea prin rugăciune şi fără ajutorul unei terțe părți, în astfel de situații, durează luni, ani şi uneori o viață întreagă. Pentru a nu ne împovăra sufletul cu fel de fel de energii malefice, blocaje psihice, este bine să fim corecți cu oamenii din jur. Să respectăm cele zece porunci, care includ legile armoniei universale aplicate la natura umană. Fiecare faptă, gând se monitorizează şi, până la urmă, omul va da socoteală pentru acțiunile şi gândurile sale. Să nu râvnim la ce nu ne aparține. Totul se poate obține pe căi legale, normale, dacă dorim foarte mult, iar ceea ce nu reuşim înseamnă că nu ne este dat să obținem.

De interes direct pentru starea spirituală a ființei umane sunt afecțiunile ce privesc organul purtător al sistemului spiritual, respectiv creierul, şi anume afecțiunile psihice.

Afecțiunile psihice sunt de trei feluri: afecțiuni psihice provocate de probleme organice ale creierului, funcționale şi induse de structuri energetice străine.

Printre afecțiunile psihice provocate de probleme organice ale creierului, cele mai des întâlnite sunt neoxigenarea creierului, obturarea vaselor sanguine, strangularea lor, tumorile, trombozele, traume de tot felul, modificarea reacțiilor biochimice etc., iar printre cele funcționale – migrene, fobii, frică, panică, stres, blocaje psihice, inadaptabilitate, diminuarea capacităților psihomotorii, tulburări ale somnului, lipsa puterii de

concentrare, enurezis etc., care au fost provocate de şocuri psihice şi, după cum am menţionat mai sus, cele cauzate de structurile energetice. Cele organice sunt tratate de medicina alopată, cele psihico-funcţionale pot fi tratate prin hipnoză, iar cele energetice, aşa cum s-a precizat mai sus.

Frica, după cum precizează dicţionarul, este o stare de mare nelinişte, provocată de un pericol, real sau imaginar, lipsă de curaj sau teamă. Frica este duşmanul nr. 1 al omului. Frica blochează fireasca funcţionare a întregului organism. Când omul este cuprins de frică intervine crisparea la diferite niveluri, încordarea inconştientă a celulelor sistemului nervos şi muscular, ducând la circulaţia proastă a informaţiei, sanguine şi limfatice. Din această cauză survin o serie de probleme la nivel organic, psihic şi energetic. După cum susţin unii savanţi, frica este un sentiment real, un fel de infecţie psihologică, dar cauza acestei infecţii poate avea multe motive. Să încercăm să analizăm mai multe feluri de frică şi metodele de tratare a acestei infecţii psihologice.

1. Frica ce survine din cauza afecţiunilor energetice (plăţi karmice, spirite străine, demoni, paraziţi energetici, paraziţi astrali, găuri verzui, blocaje energetice, vampiri energetici şi inducţii) poate fi învinsă prin metodele menţionate la afecţiunile energetice, nu necesită tratamente medicamentoase, nu pot fi tratate de medicina alopată, ci pot fi doar inhibate pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp.

2. Frica ce survine din cauza afecţiunilor organice (neoxigenarea celulelor creierului, obturarea vaselor sanguine, strangularea lor, tumori, tromboze, traume, sechele în urma unor infarcturi cerebrale, modificarea reacţiilor biochimice etc.) poate fi înlăturată odată cu eliminarea cauzelor care o generează, a afecţiunilor organice, dacă este posibil. Majoritatea acestor afecţiuni sunt tratate de medicina alopată şi nu de puţine ori se reuşeşte o vindecare parţială sau definitivă.

3. Frica psihologică, impusă printr-o educație greșită, indusă în urma unui șoc psihic, poate fi eliminată prin hipnoterapie și nu necesită tratament medicamentos. La acest capitol, aș dori să specific două feluri de frică: una este frica pe care am trăit-o cândva, în această viață, în copilărie, în adolescență sau în urma unui accident, a unei acțiuni militare, întâlnirea neașteptată cu un animal sălbatic care ne punea viața în pericol, un vis urât, un coșmar, o acțiune care ne-a luat prin surprindere, și cu totul alta este frica pe care nu putem conștientiza de unde vine, știm doar că ne este frică să ne urcăm în avion, în automobil, frica de apă, de spații închise, foc, întuneric, diferite animale sau vietăți etc.

4. Frica existențială este o forță redutabilă, care îi împiedică pe oameni să obțină tot ce doresc de la viață. Frică existențială mai poate fi numită neîncrederea în forțele proprii, în fizicul și psihicul propriu și care survine în urma unei educații proaste, a stresului, eșecurilor, inadaptabilității, gândirii negative și în urma unor stări autoinduse. Sigur, și această frică poate fi decelată în mai multe segmente:

a). Frica sau jena că nu ai fost înzestrat de Dumnezeu cu un corp fizic frumos și puternic, cu o abilitate psihică așa cum ți-ai fi dorit;

b). Frica de a nu fi destul de pregătit și atractiv pentru a obține un anumit post sau a efectua un anumit lucru;

c). Frica de a nu rata;

d). Frica de a nu apărea caraghios în fața celorlalți;

e). Frica de a începe ceva nou, de a acționa;

f). Frica de șefi, de superiori în rang și funcție;

g). Frica de a te prezenta la un test, examen, concurs;

h). Frica de a nu suferi un accident, de a nu fi rănit sau omorât de calamitățile naturale, tunete și fulgere;

i). Frica de a nu fi atacat de alte persoane; frica, frica, și iar frica, ce are atâtea fețe și atâtea justificări.

Dar, după cum susțin mai mulți cercetători, trebuie să recunoaștem că ea există și, așa cum am menționat mai sus, este o boală energetică, organică sau psihologică infecțioasă. Și atunci, firesc, ne punem întrebarea: Cum să ne lecuim? Cum să scăpăm de această infecție? În primul rând, trebuie să repet, viața este o lecție, are un început și un sfârșit, dar spiritul nostru este nemuritor, deci moartea în sine nu există, ci e doar o trecere dintr-o stare în alta. Sigur că este justificată într-un fel frica de necunoscut, dar, indiferent cât s-ar opune liderii unor religii, reîncarnarea este un fenomen real, demonstrat științific, la fel ca și lumea de dincolo, care este la fel de reală ca și cea de aici, demonstrată tot prin date științifice, atestată în mii și mii de experimente efectuate în peste o sută de ani. De ce aceste date sunt menținute încă în secret? Simplu. Lumea „îmbrobodită" cu fel de fel de dogme și ideologii este mai ușor de controlat, de manipulat și de „muls" de bani. Scuzată fie-mi fraza cam rudimentară. De cine este dirijat acest proces? De cei care dețin monopolul asupra banilor. Dacă viața nu este decât o lecție, un experiment, dacă fiecare se naște și la o anumită vârstă va muri, va trece în lumea de dincolo – unde, de fapt, suntem acasă –, de ce ne-ar fi frică? Ne este frică de necunoscut, din necunoaștere. Ne este frică de apă fiindcă nu știm să înotăm. De îndată ce am învățat să înotăm, nu ne mai este frică de apă, de îndată ce am descifrat personalitatea șefului și am vorbit cu el, nu ne mai este frică. Înțelegem perfect că este un om la fel ca noi, cu calitățile și defectele lui. Ne este frică de întuneric, am aprins lumina, fie o lanternă sau o lumânare, și frica a dispărut.

Toate felurile de frică menționate mai sus fac parte, dacă se poate spune așa, din categoria fricilor obiective, care sunt generate de niște motive reale și pot fi eliminate numai când este eliminată cauza care le provoacă.

Mulți medici prescriu „medicamente" neutre, inofensive celor care insistă să li se dea ceva împotriva stărilor de frică, de

panică şi insomnie. Pentru mulţi, simpla îngurgitare a unei pastile – chiar dacă, fără ca ei să ştie, pastila nu este un medicament – îi face să se simtă mai bine, parcă le dă curaj. Foarte mulţi vor spune: „Dacă ne naştem şi murim, ce rost mai are să riscăm, să ne zbatem, care este sensul?". Sensul este să trăim frumos şi fericit, să nu ne fie frică de nimic şi să realizăm ce ne-am pus în gând, spre binele nostru, al copiilor şi al semenilor.

6. Gândul

Gândul este rezultanta acţiunii speciale, superioare a activităţii cerebrale, la care participă întregul sistem al acestui organ extrem de complex care este creierul uman. El rezultă din interacţiunea energetică specifică a celulelor, prin intermediul sinapselor nervoase, prin care energia informatizată se deplasează instantaneu pe anumite direcţii, este prelucrată în „hard" şi pusă în evidenţă cu ajutorul „soft"-ului, care are şi mijloacele necesare pentru difuzarea în exterior. Gândul, gândirea constituie forţa motrice care pune în acţiune tot sistemul numit fiinţă umană. Gândurile pozitive accelerează viteza de realizare, proiectând acţiunea în viitor, iar cele negative o stopează, adică consumă energia în gol sau o pun în mişcare inversă, adică înapoi.

Bolile provocate de emoţii (BPE)

În remarcabila lucrare *Cum să trăiţi din plin 365 de zile pe an*, doctorul Schindler demonstrează că în orice spital, trei din fiecare grup de patru paturi sunt ocupate de bolnavi ce suferă de BPE. Imaginaţi-vă că trei din patru astfel de oameni ar fi perfect sănătoşi, dacă ar fi învăţat cum să-şi ţină emoţiile în frâu.

Doctorul Walter Alvarez, profesor emerit, specialist la renumita clinică Mayo, explică: „Îi rog întotdeauna pe cei ce îşi fac griji să se străduiască să se autocontroleze. Spre exemplu,

când l-am văzut pe acel individ ce era convins că suferă cu vezica biliară, deşi opt radiografii arătaseră că e perfect sănătos, l-am rugat să nu-şi mai facă radiografii. Am rugat sute de pacienţi preocupaţi de inima lor să nu-şi mai facă atâtea electrocardiograme". Toate cele menţionate de doctorii Schindler şi Walter Alvarez par a fi reale şi corecte, dacă nu ar exista problemele energetice şi psihice care au fost relatate mai sus. Ele nu pot fi măsurate şi tratate de medicina alopată, dar au un impact considerabil asupra sănătăţii şi vieţii oamenilor.

7. Cauze care pot genera îmbolnăvirea corpului fizic

Infecţiile virale şi microbiene, frigul excesiv, căldura toridă, umiditatea, uscăciunea sau acţiunea dăunătoare a vântului, deshidratarea şi suprasolicitările de tot felul, poluarea mediului şi a hranei şi vârsta (uzarea organismului fizic) reprezintă cauzele îmbolnăvirilor fizice.

După cum afirmă adepţii Shastra, „toate bolile încep în corpul astral" şi sunt provocate, în mare măsură, de principalele cauze care duc la îmbolnăvirea corpului fizic şi care au fost menţionate mai sus, un şir de afecţiuni care se produc la nivel subtil, fiind cauzate de frica excesivă, şocurile neuropsihice şi emoţionale (decesul persoanei iubite, o pierdere mare de bani, înşelarea în dragoste, trădarea, pierderea serviciului, stresul permanent etc.).

Cum acţionează principale cauzele ce duc la îmbolnăvirea corpului fizic ştie toată lumea. Ai îngheţat bine, o să te alegi, în cel mai bun caz, cu o temperatură ridicată şi puţină tuse, bronşită, amigdalită, iar ceva mai grav ar fi o eventuală pneumonie simplă sau dublă, degerarea membrelor etc. Cum are loc acest lucru? Corpul fizic este planificat genetic să funcţioneze la o anumită temperatură în care el se simte comod şi, după cum am menţionat, este acoperit de aşa-zisele învelişuri energetice, reprezentate prin: 1. – *alter ego* (dublura eterică); 2. – învelişul intelectual; 3. – învelişul energetic; 4. – învelişul mental. În mo-

mentul în care ne aflăm la o temperatură scăzută, iar arderile din organism nu pot compensa pierderea de energie pentru a menține temperatura corpului în limitele prevăzute, cutia toracică se răcește din cauza respirației, astfel că învelișul energetic, care se află la circa 2-5 cm deasupra pielii, se diminuează și ca urmare survine pneumonia, cu toată simptomatologia clinică.

Când bem băuturi alcoolice tari, care nu există firesc în natură, ci au fost create de om, ficatul – laboratorul chimic al organismului – caută posibilitatea să elimine alcoolul, care nu este altceva decât o toxină, devenind suprasolicitat, crește frecvența câmpului de stare a organului și respectiv a celulelor, ducând la mărirea ficatului, se blochează căile organice, energetice și informaționale, crește consumul de energie, începe lupta organismului în general cu intrusul care a pătruns în interior. În consecință, dacă acest lucru are loc în repetate rânduri, ficatul va deveni veriga slabă a organismului, iar în cel de-al doilea înveliș astral, Manomaiua kosa, vor apărea modificări, pete întunecate, iar în timp medicii vor constata ciroza. Astfel de modificări pot apărea la ficat și după inhalarea unor substanțe chimice toxice sau consumul de alimente contaminate. Cu cât omul este mai extenuat, cu atât riscul de îmbolnăvire de orice fel este mai mare, și cu cât corpul fizic este mai sănătos, călit, cu atât va fi mai rezistent la toate provocările externe. De aceea, dacă dorim să avem o sănătate bună, trebuie să știm foarte bine ce bem, ce mâncăm și ce respirăm, nemaivorbind de bolile provocate de mâinile murdare. Fiecare boală are istoria, cauzele și chiar explicațiile sale și deci ar trebui să înregistrăm nenumărate situații în care omul își pierde sănătatea. La ce bun? Mai bine să ne reamintim un adevăr simplu: omului nu-i pasă de sănătatea lui atât timp cât o are și se trezește la realitate abia atunci când este nevoit să o recupereze, dacă mai este posibil. Să încercăm să nu consumăm produse alimentare semifabricate, cu termene de garanție mari. În mod sigur, în ele se află tot felul de E-uri care afectează sănătatea. La fel este și în cazul băutu-

rilor răcoritoare care au în componența lor arome artificiale, conservanți și coloranți. Să nu credem orbește în reclamele de tot felul. Producătorii au nevoie să-și vândă produsele, să le facă mai atractive și nu întotdeauna țin cont și de sănătatea consumatorilor. Să consumăm produse alimentare naturale. Să ieșim cât mai des posibil în natură. Să părăsim cel puțin o dată pe lună orașele mari și poluate. Să limităm statul în fața televizorului sau a calculatorului. Somnul este cel mai bun mijloc de refacere și echilibrare energetică și psihică, iar o oră sau o jumătate de oră dormită la prânz reduce cu o treime atacurile de cord – au constatat specialiștii americani. Să respectăm orele de odihnă și relaxare, de comunicare cu persoanele dragi. Ele ne ridică tonusul și ne creează bună dispoziție, poftă de viață și vitalitate.

Afecțiuni psihice provocate de probleme organice ale creierului sau funcționale:

a) afecțiuni psihice provocate de probleme organice ale creierului (neoxigenarea creierului, anchilozarea vaselor sanguine, strangularea lor, tumori, tromboze, traume, modificarea reacțiilor biochimice etc.);

b) funcționale: migrene, fobii, frică, panică, stres;

c) blocaje psihice;

d) inadaptabilitate;

e) diminuarea capacității psihomotorii;

f) tulburări ale somnului;

g) lipsa puterii de concentrare;

h) enurezis etc.

Toți bolnavii care au probleme psihice legate de una sau mai multe disfuncții organice trebuie să fie îndrumați către medic, pentru a beneficia de diagnosticul și îngrijirea acestora, și doar bolile psihico-funcționale și energetice pot fi rezolvate de psihoenergoterapeuți. Ar fi excelent dacă medicul ar poseda toate aceste calități, iar în cazul când nu există o astfel de posi-

bilitate este de dorit o conlucrare a specialiştilor, dar sub supravegherea strictă a medicului, spre binele bolnavului.

Diagnosticarea afecţiunilor organice

Nu voi menţiona în acest capitol diagnosticarea medicală efectuată în instituţiile medicale, ci doar pe cea făcută prin intermediul biolocaţiei şi transei hipnotice.

Afecţiunile organismului, ale sistemelor, ale organelor sau ale unei părţi de organ pot fi diagnosticate până la nivel de celulă. Această diagnosticare se face de operatori care au cunoştinţe medicale, cunosc anatomia sau cel puţin au o cultură medicală generală foarte înaltă. În majoritatea cazurilor, această diagnosticare trebuie să coincidă cu diagnosticul pus de medici, cu mici excepţii, când una dintre părţi greşeşte. Diagnosticarea corectă este cel mai important lucru.

Schema de diagnosticare poate fi următoarea:

1. Boală genetică (bolile transmise ereditar) – se identifică boala şi gradul de afecţiune al organismului.
2. Boală organică (boli care generează modificări în starea firească a organismului, cum ar fi deprecierea unor ţesuturi, blocarea sau afectarea funcţionării unor celule, sechele după un accident, după diferite traumatisme, intervenţii chirurgicale, îngustări de vase, boli patologice, infecţioase etc.).
3. Boală infecţioasă (bolile provocate de microbi şi alţi factori patogeni).
4. Sistemul sau sistemele afectate.
5. Organul sau organele afectate (se verifică până la nivel de celulă).
6. Modalităţile de tratare.
7. Medicina tradiţională:
   a). medicamentos;
   b). intervenţie chirurgicală;
   c). acupunctură;

d). masaj, reflexoterapie etc.;
e). tratament mixt.

În cazul în care pacientul necesită tratament în cadrul unei instituții medicale tradiționale, fie urgent (intervenție chirurgicală, boală infecțioasă, genetică, psihiatrică etc.), fie de lungă durată, acest lucru i se aduce obligatoriu la cunoștință bolnavului, acesta fiind sfătuit să se adreseze medicului; în paralel, pot fi aplicate și tratamente naturiste, homeopatice sau de altă natură, dar se recomandă a fi făcute sub supravegherea strictă a medicului. Nu încercați să vă substituiți medicinei tradiționale, medicului, faceți o mare greșeală.

8. Medicina alternativă:
a). tratament inforenergetic și bioenergetic;
b). tratament cu plante;
c). hipnoterapie;
d). tratament mixt;
e). alte tratamente.

Diagnosticarea prin hipnoză:

Autorul a practicat această modalitate de diagnosticare de foarte multe ori și poate spune că niciodată nu a dat greș. Cum se procedează? Introducând pacientul în stare de transă hipnotică, îl rugăm să scaneze cu privirea interioară întreg corpul, de la unghia degetului mare de la picior și până la firele de păr din cap, și să spună unde vede vreo disfuncție sau vreo pată întunecată. Unii vedeau doar petele întunecate, alții îmi descriau în amănunt cum funcționează fiecare organ, cum circulă sângele, cum se contractează mușchii și, ce este mai important, unde este rupt ori afectat nervul.

Concentrarea:

Concentrarea și detașarea sunt foarte importante în momentul efectuării biolocației, și nu este vorba de o concentrare în general, ci foarte concretă, asupra subiectului sau obiectului

măsurat. Deconectarea de la tot ce ne înconjoară în momentul măsurătorii, prin comanda dată conştientului şi subconştientului: „Sunt un aparat de măsurat, nu cunosc nimic în acest domeniu şi doresc să ştiu precis..." – şi urmează întrebările la care vrem să aflăm răspunsuri. Comanda să fie dată foarte precis, în care parte trebuie să se rotească ansa la valoare pozitivă sau negativă. Direcţia şi modalitatea de comportare a ansei depinde exclusiv de dorinţa dumneavoastră. De ce să menţionăm: „Sunt un aparat de măsurat, nu cunosc nimic în acest domeniu"?. Fiindcă de cele mai multe ori, în cazul în care nu vă puteţi concentra la maximum asupra obiectului sau subiectului măsurat, prin autoinducţie, autosugestie, o să primiţi ca rezultat deducţiile din subconştient, şi atunci tot efortul va fi egal cu zero, ba chiar şi mai rău, o să aveţi uneori informaţii eronate, conform cunoştinţelor pe care le deţineţi, pe care le-aţi mai şi uitat. Este foarte greu de măsurat afecţiunile unor rude apropiate sau prieteni, deoarece intervine factorul emoţional, psihologic, firesc de altfel, de milă şi neîncredere în ceea ce vă spune ansa. Emoţiile, compasiunea şi factorul psihologic legat de rudenie poate juca un rol nefast în momentul diagnosticării sau al altor evaluări. Când este vorba de unele îmbolnăviri incurabile, creierul nostru parcă refuză să accepte realitatea şi încearcă a ocoli adevărul. În astfel de situaţii, autosugestia îşi spune cuvântul; de aceea, dacă nu aveţi destulă încredere şi experienţă, este mult mai bine să apelaţi şi la alţi operatori pentru a afla adevărul. În transă hipnotică lucrurile stau altfel, deşi în cazul unui somn superficial se pot primi răspunsuri eronate.

Diagnosticarea prin radiestezie:

Radiestezia, despre care am pomenit mai sus, este cunoscută din cele mai vechi timpuri, de pe vremea faraonilor, şi ca dovadă istorică serveşte toiagul (bagheta) lui Moise, nuieluşa de alun şi alţi copaci care îşi păstrează timp mai îndelungat flexibilitatea şi de care se foloseau anticii pentru a găsi locul

potrivit pentru a-şi construi casa, a descoperi apa, comorile, zăcămintele de tot felul, cele mai favorabile locuri pentru amplasarea templelor, a bisericilor şi mănăstirilor, descoperind câmpurile energetice de comunicare ale Pământului cu Universul. Cei interesaţi de problemă pot găsi materialele corespunzătoare, chiar sub formă de manuale, şi îşi vor perfecţiona măiestria.

Diagnosticarea holistică reprezintă diagnosticarea afecţiunilor energetice şi psihice, uneori a moştenirilor sorţii (karmice) şi a corpului fizic, unde pot fi aplicate toate metodele de diagnosticare cunoscute; toate sunt bune, depinde de capacitatea operatorului. Eu mă voi opri în majoritatea cazurilor la două modalităţi de diagnosticare, şi anume: biolocaţia, care îmi este mai la îndemână şi care mi se pare mult mai precisă, şi diagnosticarea prin hipnoză.

Schema de diagnosticare a învelişurilor energetice, câmpurilor energetice – aura.

1. Starea energetică generală, probleme legate de soartă – karmice;
2. Spiritele străine, demonii, paraziţii energetici, paraziţi astrali, găuri verzui, blocaje energetice, inducţii şi vampiri energetici;
3. Blocaje energetice;
4. Structuri energetice, inducţii (invidia, blestemul, farmecele).
5. Boala genetică (starea acesteia, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).
6. Boala organică (starea acesteia, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

7. Boala infecţioasă (starea acesteia, cât la sută este boală infecţioasă şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

8. Sistemul sau sistemele afectate (starea acestora, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

9. Organul sau organele afectate se verifică până la nivel de celulă (starea acestora, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

10. Modalităţile de tratare:

a). tratament inforenergetic, bioenergetic;

b). hipnoterapie;

c). tratament mixt etc.

Cunoscând afecţiunile şi cauzele îmbolnăvirii, este mult mai uşor să aplici diverse scheme de tratament cunoscute de medicina tradiţională, de medicina populară, bioenergie, psiho-energosugestiv, iar în caz de necesitate să aplici un tratament mixt. Dar orice om trebuie să ştie afecţiunile care nu beneficiază de tratament inforenergetic, bioenergetic şi hipnotic. Ele sunt cele ereditare, organice, infecţioase, psihiatrice şi chirurgicale. În aceste cazuri, inforenergia, bioenergia şi hipnoza pot fi utilizate la fortificarea şi mobilizarea organismului în lupta cu maladia, dar în paralel cu tratamentul prescris de medic.

Un operator bun care utilizează ansa poate spune cu precizie schema de tratament la orice boală. După cum am menţionat anterior, „în procesul de diagnosticare este utilizat învelişul energetic sau intuitiv şi care îşi desfăşoară activitatea sub controlul strict al spiritului, sau al lui Buddhi. După Vedanta, Buddhi reprezintă acea capacitate de a lua, în momentele cele mai critice din viaţă, hotărârea decisivă şi cea mai corect posibilă. Din două tendinţe diametral opuse, Buddhi alege întotdeauna pe cea mai justă, pentru realizarea scopului propus". (A. Ignatenko şi V. Galovaneţ). Cu alte cuvinte, spiritul, sufletul

nostru atotştiutor ne poate ajuta în orice situaţie, dacă va fi întrebat şi dacă vom şti să-l auzim şi să-l înţelegem.

Ideal ar fi ca pacientul să beneficieze de un tratament holistic, adică patologia sau disfuncţia organică să fie tratată de medic, iar partea energetică să fie tratată de bioinforenergetician. În majoritatea cazurilor, acesta din urmă poate să-i comunice medicului compatibilitatea medicamentului prescris şi eficienţa schemei de tratament propuse, astfel ar fi posibilă acordarea unui tratament optim şi vindecarea pacientului într-un termen mai scurt.

Să nu uităm că organismul uman, în complexitatea sa, este format nu numai din corpul fizic, ci şi din corpurile energetice, iar pe lângă circulaţia sanguină şi limfatică mai există circulaţia energetică, informaţională. Blocarea circulaţiei pe una dintre aceste artere duce inevitabil la dezechilibrarea întregului sistem. Creierul este cel care coordonează şi controlează, distribuie şi redistribuie substanţele nutritive, oxigenul şi energia la sistemele sau organele corespunzătoare. Să luăm o situaţie ideală: un om sănătos ia masa. Creierul diminuează cantitatea de sânge din sistemul locomotor, respirator şi cardiovascular şi îl dirijează spre sistemul digestiv. Să presupunem că toată atenţia este concentrată asupra sistemului locomotor, respirator sau sanguin. E foarte simplu: atenţia principală este dirijată către sistemul sau organul solicitat, restul relaxându-se şi consumând minimum necesar pentru a se menţine în formă. Să presupunem că pe una dintre arterele sanguine de la un picior a apărut un blocaj (tromboză, îngustare sau strangulare a unui vas); în câteva miimi de secundă, creierul primeşte informaţia că în locul cutare a apărut acest inconvenient şi sistemul de coordonare dă comanda să crească tensiunea sanguină, pentru a elimina acest blocaj, inima îşi accelerează bătăile şi tensiunea creşte. În cazul în care blocajul nu poate fi înlăturat, irigarea nu se va face la nivelul necesar şi consecinţele sunt cunoscute: ori apare inflamaţia cauzată de lipsa de oxigen, care mai apoi se va transfor-

ma în cangrenă, ori, din cauza tensiunii, va plesni un vas sau mai multe din sistemul cardiovascular, inclusiv la creier. Să presupunem că în zona piciorului avem un blocaj energetic. Circulația sanguină și limfatică este bună, toate analizele medicale sunt bune, medicul va spune – și pe bună dreptate – că nu aveți nimic și, cu toate acestea, piciorul este mai rece, vă doare, nu mai are abilitatea și ușurința de până acum, îl simțiți mult mai greu, de parcă aveți turnat plumb în el, și uneori aveți înțepături dureroase. Vă asigur nu este altceva decât efectul surplusului de energie negativă acumulată în această zonă sau a lipsei de energie, un simplu blocaj energetic care va afecta sistemul de transmitere a informației. Blocajele energetice și paraziții energetici au capacitatea de a îngheța sistemul de transmitere a informației, iar în cantități mai mari ori sub formă de paraziți structurați, chiar să distorsioneze informația și să reducă frecvența de stare a organelor, inclusiv a creierului. În timp, acest inconvenient, la început foarte greu de sesizat, duce la disfuncții organice și boli care se manifestă și pot fi văzute foarte bine la nivelul corpului fizic, prin analize și observații clinice.

Ce înseamnă scăderea frecvenței de stare a unui organ – a creierului, a celulelor? Este acesta un semn de boală?

Fiecare celulă, fiecare țesut, organ, sistem și organism, în general, are frecvența sa de stare, care poate varia, în anumite limite, potrivit situației și activității respective. Limitele sunt destul de strânse, pentru a nu interfera cu frecvențele altor celule, țesuturi sau organe. În general, acestea se situează între 6 Hz (țesut osos) și 18-20 Hz. Dacă fiecare celulă, țesut, organ are o frecvență proprie, frecvența generală a organismului uman este relativ constantă, ea situându-se între 15 (la persoanele comune) și 90 Hz (la persoane cu capacități și caracteristici deosebite). Aceste frecvențe sunt controlate și dirijate de creier. În timpul repausului, al somnului, frecvențele unor organe se reduc față de frecvența din timpul activității, dar, din cauza unui stres extern sau intern, din cauza unei suprasolicitări,

frecvența acestora poate crește considerabil și acesta este un semn de mare pericol, putând semnala îmbolnăvirea organului respectiv. În cazul în care frecvența de stare a celulelor, a organului, cum ar fi fierea, este scăzută, ea semnalează reducerea activității acesteia și, în consecință, este vorba de o dischinezie biliară. Fiecare organ are o abatere față de frecvența ideală atunci când intervine o afecțiune. O frecvență scăzută a creierului în stare de veghe (nu în timpul somnului) este un semnal de reducere a activității cerebrale, consecințele fiind diminuarea gândirii prospective, care poate duce la depresie, frică, obsesii și migrene, iar la nivel fizic apare oboseala nejustificată, o stare de lâncezeală, lipsă de vitalitate, disfuncții ale tuturor sistemelor și organelor, care se schimbă de la un sistem la altul și de la un organ la altul, se reduce câmpul energetic vital și se diminuează densitatea celorlalte învelișuri energetice, cu întunecarea aurei. Cauza fiziologică poate fi diminuarea circulației cerebrale, deci oxigenarea insuficientă a celulelor deosebit de sensibile ale creierului, generată fie de afecțiuni fiziologice, fie de blocaje sau disfuncții energetice, fie și de una și de alta. Medicina tradițională constată stări de anemie pe care nu și le poate explica, iar în scurt timp apare o debusolare, o dereglare totală sau parțială a activității organismului, cu dureri fluctuante. Astfel de bolnavi nici nu au un sfârșit tragic, nici nu pot spune că trăiesc din plin și, în cele din urmă, cedează veriga slabă din organism și intervine boala unui organ sau sistem din corpul fizic.

Diagnosticarea după fotografie sau voce

Fotografia, firul de păr sau vocea permit obținerea informației despre pacient, prin accesarea ei din Sistemul Inforenergetic Universal, iar capacitatea creierului uman este incredibil de precisă, în cazul în care operatorul are o forță de concentrare bună ori foarte bună. Este vorba de diagnosticare prin biolocație (radiestezie), care poate indica un diagnostic subtil, sensi-

bil şi precis ce permite evidenţierea unor modificări calitative şi cantitative în organism. Sigur, poate fi aplicată şi diagnosticarea după „fantomă" sau alte procedee de diagnosticare practicate de operator. Toate sunt bune, dacă sunt practicate corect.

Schema de tratament

Înainte de a trece la aplicarea unei scheme de tratament este necesară analiza profundă a diagnosticului, după cele trei scheme: diagnosticul afecţiunilor corpului fizic (cele organice), ale învelişurilor energetice şi al afecţiunilor psihice, stabilirea naturii afecţiunilor. Este extrem de bine dacă, pentru comparaţie, există şi diagnosticul stabilit de medic şi analizele de laborator. Este foarte important să cunoaştem foarte bine toate rezultatele, fiindcă ele sunt interdependente şi de cele mai multe ori în primplan apare efectul, adică durerea emisă de organul sau sistemul afectat, dar cauza poate fi în altă parte. Nedescoperind şi neeliminând cauza care a dus la disfuncţie, tot efortul este zadarnic sau aproape nul.

Înainte de a stabili schema de tratament prin bioinforenergie, terapeutul va verifica cu atenţie compatibilitatea sa cu pacientul. Prin această operaţiune se urmăreşte descoperirea unei eventuale incompatibilităţi reciproce.

Incompatibilitatea are două explicaţii:

1. Când afecţiunile energetice sunt cauzate de soartă – karmice. De obicei, aceste afecţiuni nu pot fi soluţionate fără permisiunea Divinităţii. În cazul în care bioinforenergeticianul ignoră, uită sau nu ştie că trebuie să ceară permisiunea Divinităţii şi încearcă să rezolve problema descoperită, starea pacientului se agravează sau rămâne neschimbată, iar câmpul energetic al terapeutului se reduce considerabil; dacă procedura va fi efectuată în repetate rânduri, extrasenzorul se va pomeni că nu mai are capacitatea de a trata sau, şi mai rău, se va îmbolnăvi.

2. A doua explicație a incompatibilității este de natură pur energetică. Circa 90-96% din populație are câmp energetic pozitiv, iar 4-10% are câmp energetic negativ. Dacă nu se ține seama de acest lucru, există riscul de a agrava starea de sănătate a pacientului, iar propriul sistem energetic să fie perturbat. În cazul în care nu există compatibilitate cu pacientul, cel mai indicat este renunțarea la aplicarea tratamentului specific.

După cum se știe și este cunoscut din cele mai vechi timpuri, organismul uman, în toată complexitatea sa, inclusiv creierul, poate fi atât emițător, cât și receptor inforenergetic. În momentul când operatorul reușește să emită, să concentreze o cantitate mare de energie informatizată și să o direcționeze către o altă persoană – pacientul, care, în condiția dată, este receptor –, să intre în rezonanță cu el, se produce un contact direct emițător-receptor, indiferent de distanță, timp în care are loc un schimb instantaneu de informații la nivel subtil, la nivel de stare și pe ambele niveluri conștient-subconștient. În momentul când operatorul se află față în față cu pacientul, acest schimb are loc la nivel de bioenergie, sugestie verbală și nonverbală, hipnoză, iar în cazul când distanța dintre ei este mare și foarte mare, până la zeci de mii de kilometri, acest schimb nu se mai face prin bioenergie, ci printr-un fascicul îngust de inforenergie, care se deplasează aproape instantaneu și practic, străpunge orice fel de materie întâlnită în calea sa. Este vorba de frecvențe joase, a căror natură nu a fost încă precizată.

Dacă înainte de a începe tratamentul, indiferent de distanța la care se operează, bioenergeticianul sau psihoenergosugestologul nu și-a asigurat scutul de protecție, nu s-a concentrat, nu a ținut cont de puterea paraziților energetici (mai ales dacă ei sunt structurați), riscă să-i preia în propriul câmp energetic. În momentul când fluxul de energie este direcționat către pacient, se deschid ieșirile energetice ale propriului sistem energetic și, în timp ce energia benefică pleacă, un alt flux de inforenergie vine dinspre pacient și se produce un schimb de

energie informatizată. Dacă tratamentul este făcut cu bioenergie, prin procedeul față în față cu pacientul, riscul este de a prelua nu numai paraziții, ci și energia malefică. Ce urmează? Dureri de mâini și de picioare, ca împunsăturile de ace, greutate la extremități, oboseală nejustificată, stări de neliniște și pierderea somnului sau stări de somnolență, dereglarea propriului sistem energetic și afectarea acestuia, cu scăderea frecvenței de stare a corpului fizic, a creierului, a vibrației, și care în timp va duce la boală. Cel mai important lucru în tratamentul cu bioenergie este protecția propriului sistem. Cine nu cunoaște acest procedeu sau nu-l stăpânește destul de bine să nu încerce să trateze alte persoane. E ca și cum ai sări în apă adâncă de opt metri pentru a salva o persoană de la înec fără a ști să înoți. Invocarea protecției divine prin rugăciune sau utilizarea în acest scop a diferitor simboluri încă nu înseamnă că au fost instalate scuturi de protecție. Foarte des vin la mine bioenergeticieni, unii chiar cu renume local, foarte dur afectați și care susțin că au utilizat invocarea protecției divine și s-au și văzut în scuturi de lumină. Dacă totul a fost așa cum susțin ei, ce s-a întâmplat de au fost contaminați energetic? De ce au preluat energiile negative de la foștii pacienți? Simplu. Nu au utilizat datele reale, ci s-au lăsat păcăliți de inducțiile și doleanțele proprii. Mult mai grav este faptul că, în acest mod, ei nu preiau numai energii malefice, ci și spirite străine sau paraziți energetici care nu mai pot fi eliminați doar prin spălare de mâini sau alte procedee simple și cunoscute. Cu astfel de probleme se confruntă medicii, preoții, reflexoterapeuții, practicanții unor tehnici radiante sau masaj etc.

Relaxarea și concentrarea

Cea mai bună relaxare a corpului fizic se predă în școlile sportive, de teatru și de circ. Relaxarea fizică începe de la încordarea și relaxarea mușchilor de la degetele de la mâini și se încheie cu degetele de la picioare. Exercițiile trebuie să in-

cludă toţi muşchii şi se exersează timp îndelungat, până se ajunge la controlul foarte bun al oricărei părţi a corpului. Pe lângă mişcările fizice este necesară şi concentrarea mentală asupra muşchiului sau a grupului de muşchi cu care se lucrează. Atât încordarea, cât şi relaxarea trebuie să fie controlate mental şi în doza necesară. Se trece succesiv de la un deget încordat şi restul degetelor mâinii şi corpul relaxate şi până la încordarea întregului organism şi relaxarea totală a degetului. Toate aceste exerciţii pot fi efectuate în sala de sport, stând în fotoliu, pe scaun, pe o bancă în parc sau întins pe podea. După ce se ajunge la controlul mişcărilor fizice, se începe controlul mental al energiei corpului, spre a fi dirijată către zona dorită. De exemplu, să fie preluată din zona piciorului şi dirijată către mână, apoi trimisă către umărul de la cealaltă mână. Concentrarea energiei se face în felul următor: se aşază palmele la o distanţă de circa 10-20 cm una de alta, ca şi când între ele ar fi o minge sau o sferă, ţinându-le sub un unghi de 90 de grade în faţă, încercând a concentra cât mai multă energie între ele, pentru a umple cu energie mingea sau sfera. Apoi, palmele se apropie şi se depărtează una de alta, pe o concentrare foarte puternică asupra a ceea ce se întâmplă între palme. În momentul când începe controlul energiei, se va simţi cum la apropierea palmelor se creează o presiune care le respinge, iar atunci când sunt îndepărtate, se va simţi cum această energie parcă s-ar prelinge printre degete. Şi aceasta nu este tot. Fiecare om are bioenergie şi exerciţiile de mai sus ajută la dirijarea energiei din propriul corp, putând fi utilizată la autovindecare. Bărbaţii, punând mâna stângă în dreptul plexului solar, la o depărtare de 5-10 cm (mâna stângă preia energia, iar mâna dreaptă transmite energia; la femei mâinile se inversează), iar dreapta plasându-se la aceeaşi depărtare de locul dureros sau de un organ bolnav, vor putea observa cum durerea scade treptat şi chiar dispare. Ce se întâmplă? Prin acest exerciţiu este suplimentată cu energie zona sau organul care are insuficienţă energetică. Undeva, meridianul

energetic este blocat şi din această cauză zona sau organul nu primeşte cantitatea de energie necesară. În timpul somnului, corpul astral pleacă în călătorii, iar subconştientul reechilibrează toate sistemele energetice. Un somn profund este semnul că aveţi o sănătate bună. Odihna este la fel de importantă ca şi hrana, apa sau aerul. Cel mai bun somn este între orele 23-24. Orice întârziere o să necesite mai mult timp pentru a adormi şi somnul nu va mai fi la fel de eficient. Mai trebuie făcută o menţiune: cele de mai sus sunt valabile pentru bioenergeticianul care lucrează cu energia proprie. Cei care stăpânesc elementele şi cunoştinţele necesare de inforenergetică operează de regulă cu energii din câmpul universal, mult mai eficiente şi mai lipsite de riscuri, dar care la rândul lor trebuie foarte bine şi corect informatizate. Nimic nu se întâmplă de la sine.

Mintea noastră nu are astâmpăr, sare de la un gând la altul. De multe ori auzi zicându-se: „Domnule, este băiat deştept, dar nu reuşeşte să realizeze nimic important, fiindcă nu ştie să se concentreze asupra a ceea ce face". O calitate importantă a unei persoane este capacitatea de a controla foarte bine propriile gânduri, de a-şi concentra atenţia numai asupra gândurilor care o interesează şi de a nu da niciun fel de atenţie celor care nu interesează sau pe care le poate elimina.

Sugestia, aşa cum este definită în dicţionar, este procesul de influenţare a psihicului sau a comportamentului unei persoane sau a unor grupuri, cu sau fără participarea conştiinţei şi voinţei lor; acţiune exterioară care provoacă acest proces. Ceea ce se sugerează cuiva; propunere, idee sugerată. Cu alte cuvinte, este o influenţare verbală, vizuală, auditivă, gustativă, energeticosubtilă. Este calea cel mai des folosită pentru educare, îndoctrinare, manipulare în bine sau rău, intoxicare şi formare a concepţiei despre tot ce ne înconjoară şi respectiv a reacţiei şi a atitudinii noastre. Sugestia este cea mai folosită armă psihologică utilizată în manipulări politice, militare şi economice. De

fapt, sugestia stă la baza tuturor manipulărilor, iar cel care deține arta sugestiei va accede la putere, control şi dominare. Este de ajuns să analizezi, din acest punct de vedere, programele de ştiri de la radio şi TV, comentariile politice sau economice, presa în general şi poți observa, dacă ai ochiul format, ce val enorm şi ce presiune sugestivă, nu întotdeauna corectă, se revarsă asupra noastră. Iar dacă analizăm reclamele comerciale de tot felul, vom înțelege foarte multe lucruri. Cu cât societatea este mai dezvoltată, cu atât este supusă unei presiuni sugestive mai mari, iar căile de îndoctrinare mai sofisticate şi subtile. Nimerind într-o astfel de societate, un om nepregătit este pur şi simplu strivit psihologic, îşi pierde încrederea în forțele proprii, capacitatea de orientare şi de luare a unor decizii corecte. După câteva eşecuri mai dure, o astfel de persoană se va închide în sine, va fi debusolată, va pierde contactul cu societatea, va fi stresată şi speriată, nu-şi va afla locul şi se va pomeni cu foarte multe dereglări psihice. Dacă nu sunt luate măsurile care se impun, va ajunge la psihiatru. Dar dacă un urs poate fi dresat să meargă pe bicicletă, un câine să meargă pe scuter, iar delfinii să se joace cu mingea, de ce am crede că nu suntem în stare să realizăm ce ne-am pus în gând? Cu ce suntem mai prejos? Ce ne lipseşte? Voința? Aptitudinile? Calificarea necesară? Condițiile? Este cu adevărat o mare înşelătorie să crezi că poți realiza ceva numai când ai condițiile necesare. Condițiile la care noi visăm nu sunt altceva decât pretextul cu care ne justificăm inactivitatea sau, mai bine zis, este Sfânta Lene, în toată splendoarea sa. Cel care doreşte cu adevărat să realizeze un anumit obiectiv caută să-şi creeze condițiile necesare pentru a pune în practică ideile care îl frământă, iar cel logodit cu Sfânta Lene va găsi un milion de motive care l-au împiedicat să ducă la bun sfârşit o anumită idee. Să ne gândim câte persoane ne îndrumă, ne instruiesc cum să ne punem în practică un plan; câte ne susțin ideile? Câte îşi exprimă dorința de a ne acorda suportul material în caz de necesitate? Câte îşi arată interesul de a fi parteneri

la realizarea lui? În general, foarte puține. De ce oare? Fiindcă peste 90% din populație este fără inițiativă, trăiește de azi pe mâine, nu are un scop și un program de lungă durată. Îi lipsește planul strategic al vieții, ce intenționează să realizeze. Mulți dintre noi am putea spune: nu oricine poate să devină cosmonaut, cercetător științific sau conducător de stat. Așa este, și nici nu este nevoie ca fiecare să ajungă cosmonaut sau conducător de stat, dar fiecare dintre noi își poate atinge scopul propus: să fie un bun specialist în domeniul ales și în primul rând să aibă o sănătate de invidiat și să fie fericit, să aibă o familie unită, iubitoare, o stare materială satisfăcătoare și să nu ducă lipsă de nimic.

Autosugestia, după cum precizează Dicționarul explicativ al limbii române, este o sugestie exercitată asupra propriei persoane, influențarea propriei comportări – dar despre aceasta vom vorbi mai mult în partea a doua a lucrării.

Hipnoza

Potrivit definiției din Dicționarul explicativ al limbii române, hipnoza este o stare asemănătoare cu somnul, provocată artificial, prin sugestie, în timpul căreia acțiunile celui hipnotizat sunt supuse voinței persoanei care hipnotizează. Deși starea în sine este cunoscută din cele mai vechi timpuri și se pierde în negura istoriei, termenul de „hipnoză" a fost definit abia la mijlocul secolului XIX de chirurgul englez Braid (termenul a fost preluat din limba greacă: *hipnos* = somn). Acest termen s-a înrădăcinat în știință și în viață, împingând în zona uitării termenul de „magnetism", utilizat până atunci și care fusese lansat de medicul austriac Franz Anton Mesmer. Braid este considerat primul medic care a pus bazele teoretice și practice ale hipnoterapiei. Toate cercetările sale teoretice și practice de mai mulți ani au fost sistematizate în lucrarea *Horologia hipnotică, sau tratatul despre somnul nervos, din perspectiva magnetismului*

descoperit la lumea animală şi a multiplelor cazuri de utilizare pentru tratarea şi vindecarea pacienţilor, care a văzut lumina tiparului în anul 1843, la Londra şi Edinburgh. Începând din această perioadă şi până în prezent, au existat şi există în multe ţări ale lumii diferite şcoli, curente, spitale şi institute de cercetări ştiinţifice care cercetează şi aplică în practică hipnoza în procesul de tratare şi vindecare a pacienţilor. În ultimii peste 200 de ani, hipnoterapia şi-a demonstrat eficienţa în eliminarea unor disfuncţii şi blocaje psihice. Ea este utilizată la tratarea individuală şi colectivă a diferite disfuncţii sau boli, cum ar fi: neurastenia, isteria, migrenele, unele tulburări psihice şi de comportament, stările de frică şi panică, obsesiile, disfuncţiile sexuale, alcoolismul, dependenţa de droguri, fumatul, bâlbâiala, unele forme de epilepsie, disfuncţii organice şi dereglări psihice etc. Medicina modernă a elaborat anumite metode de tratament hipnoterapeutic. Nu rareori, pentru a spori efectul tratamentului, paralel cu hipnoterapia se foloseşte şi tratamentul medicamentos chiar în timpul şedinţei hipnotice. Cel mai eficient este ca hipnoterapeutul să fie medic, şi de aceea majoritatea specialiştilor din acest domeniu obţin licenţă de liberă practică abia după ce au absolvit facultatea de medicină sau de psihologie, dar există şi excepţii.

Desigur, cei care au absolvit facultatea cu specializarea psihiatrie cunosc foarte bine aceste lucruri, inclusiv patologia manifestării bolilor şi metodele de tratament, cu aplicarea medicamentelor şi dozelor corespunzătoare, dar hipnoterapia nu a dăunat niciodată, ci din contră, a ajutat foarte mult, când a fost folosită cu pricepere.

Nu vreau să vorbesc în această lucrare nici despre treptele hipnozei, fiindcă specialiştii din diferite ţări le diferenţiază în trei sau patru trepte cu denumiri diferite. Cert rămâne faptul că prima treaptă este o stare foarte uşoară a hipnozei, când pacientul nu pierde contactul cu lumea înconjurătoare, iar ultima treaptă este atunci când pacientul este într-o stare profundă de

hipnoză, nu mai ține cont de ceea ce se petrece în jurul său și este supus voinței hipnotizorului; însă nici în această stare el nu va săvârși o crimă sau un act imoral. În cazul în care va primi o astfel de comandă, el se va trezi brusc. Cel care nu va pierde nici pentru o clipă controlul asupra situației este Turnul de Control, Punctul de veghe, Paznicul – spiritul persoanei hipnotizate.

Foarte multă lume continuă să confunde hipnoterapia cu magia de circ sau cu hipnoza de spectacol. Adesea, pacienții mă întreabă cu jumătate de glas: „Ședința asta a dumitale, de hipnoză, cum îi spui, nu-mi afectează starea de sănătate, nu-mi scurtează viața?". Nu afectează nimic și nu scurtează nimic. Persoana care se află în transă hipnotică, dacă din diferite motive nu este trezită de hipnotizor, se va trezi singură după o scurtă perioadă de timp. Din stare de hipnoză omul trece fără niciun efort în stare de somn obișnuit, fără să-i fie afectată sănătatea, doar să fie lăsat în liniște să-și continue somnul, dar să nu fie trezit forțat și să nu se creeze panică în jurul lui. Se va trezi ca după un somn profund, bine odihnit.

În templele din Tibet, hipnoza este folosită în sistemul de educare a copiilor și tinerilor. Acest fapt este atestat cu sute de ani în urmă. În stare de hipnoză se memorizează mai bine și mai rapid programele școlare, limbile străine, se dezvoltă clarviziunea și alte calități care astăzi mai fac parte din categoria paranormalelor. Este foarte important ca această educare să se facă de persoane inițiate, foarte bine pregătite și cu o responsabilitate bine pusă la punct.

Progresia hipnotică o folosesc de cele mai multe ori pentru a prospecta în viitor starea de sănătate a pacientului, evoluția bolii; când este cazul, ajut pacientul să-și elaboreze un plan de acțiune de lungă durată pentru a reduce sau elimina cauzele care ar putea duce la înrăutățirea sănătății persoanei date. Când este necesar, îndrept pacientul la medicul specialist

sau la instituția medicală care-l poate ajuta. Nu folosesc progresia hipnotică pentru prezicerea viitorului, aşa cum o fac ghicitorii în cărți, bobi, cafea sau clarvăzătoarele. Dacă e să vorbim cinstit, viitorul este imprevizibil, intervin foarte mulți factori aleatorii care modifică în fiecare miime de secundă situația şi reacția fiecăruia. Ceea ce observă persoana aflată în transă hipnotică, mediumul, cu privire la viitor este situația din clipa respectivă, când se face această prospectare, dar doar peste câteva secunde, timp în care se vorbeşte despre acest lucru, factorii care conlucrează la desfăşurarea evenimentelor se pot modifica, şi atunci totul ia o altă întorsătură. Mediumul poate extrage informația cu privire la evoluția strategică a persoanei date, parametrii de bază care trebuie să fie atinşi în domeniul sănătății, câți copii va avea, daca va fi fericită sau nu, realizarea profesională, financiară şi progresul spiritual, dar încă odată spun: mediumul, sau persoana în transă, preia această informație din baza de date a individului prospectat, dar acestea sunt date posibile în cazul în care persoana respectivă va acționa conform programului stabilit, dacă nu vor interveni factori aleatorii, ceea ce este greu de crezut.

Regresia hipnotică este întoarcerea în timp, în transă hipnotică, pentru a elucida cauzele îmbolnăvirii sau a studia mai precis unele întâmplări care au avut loc cu zeci, sute, mii sau chiar sute de mii de ani în urmă. Nu toate persoanele hipnotizate pot efectua regresii hipnotice în alte vieți. Unele pur şi simplu nu au acces la regresia sau progresia hipnotică, altele pot efectua această manevră într-o perioadă de timp limitată, atât în regresie, cât şi în progresie hipnotică. Nu este vorba numai de calitățile hipnotizorului, ci şi de cele ale celui hipnotizat, de nivelul de evoluție spirituală al acestuia. Precizia cu care se face regresia depinde de hipnotizor şi de abilitatea celui hipnotizat.

Hipnoterapia

Cum se aplică hipnoterapia în tratarea migrenelor, a obsesiilor, fricii, stărilor de panică, alcoolismului, fumatului, narcomaniei, bulimiei etc.? În primul rând, trebuie să ştim foarte precis care este cauza care a generat acest inconvenient. Dacă este de natură energetică sau organică, trebuie eliminată prin metodele precizate la capitolele respective, iar dacă e pur psihică, atunci se aplică hipnoterapia. Cum? Din conversaţiile cu pacientul aflăm, dacă e posibil, cauza care a declanşat aceste dereglări sau a provocat consumul excesiv de produse alimentare, alcool, tutun sau droguri, care este plăcerea provocată de consumul de alcool, tutun, droguri sau mâncare, care sunt reacţiile adverse şi ce le provoacă neplăcere şi dezgust, de ce anumite păsări, animale sau insecte le creează o stare de frică. Cu alte cuvinte, evidenţiem istoria bolii din toate punctele de vedere, inclusiv influenţa habitatului, a anturajului, a lacunelor din educaţie etc. În această perioadă de evaluare trebuie să fim foarte atenţi ca relatările pacientului să nu fie perturbate de prezenţa părinţilor, a altor persoane. Trebuie să creăm o atmosferă de profundă sinceritate şi încredere. Să informăm pacientul că metodele pe care urmează să le folosim nu sunt dăunătoare sănătăţii lui, nu provoacă dureri, ci din contră, sunt spre binele lui şi fără să-i creeze stări adverse. Numai după ce avem clară situaţia introducem în stare hipnotică persoana – sau persoanele, dacă este vorba de tratamentul în grup. Grupurile sunt formate din persoane cu aceleaşi afecţiuni sau vicii. Numărul de şedinţe depinde de afecţiunile de care suferă pacientul, de receptivitatea acestuia şi de efectul tratamentului. Fiecare hipnoterapeut foloseşte, pentru introducerea în stare hipnotică a pacientului sau a grupului, metodele proprii sau clasice – fie prin şoc, fie printr-un procedeu mai lent. În mare măsură depinde şi de starea în care s-a prezentat pacientul. Hipnoterapeutul este cel care alege procedeul, bazându-se pe experienţa şi abilitatea sa. Tot el este cel care stabileşte numărul de şedinţe şi intervalul

dintre ele, de comun acord cu pacientul sau părinții acestuia. În practica internațională există mai multe scheme de tratament și fiecare hipnoterapeut aplică ceea ce știe mai bine și care este mai eficientă. Important este ca scopul propus să fie atins. În primul rând, să scadă plăcerea pacientului față de băutură, mâncare sau droguri și să sporească dezgustul față de consumarea acestora. În cazuri mai complicate, când este necesară și administrarea unor medicamente pentru a obține rezultatul dorit, tratamentul se face sub stricta supraveghere a medicului, care prescrie medicamentele și dozele necesare, iar hipnoterapia vine în sprijinul fortificării psihice și a voinței. Când medicul este și hipnoterapeut, el știe foarte bine ce are de făcut și nu are nevoie de sfaturi pentru aprofundarea stării hipnotice sau pentru ridicarea eficienței tratamentului. De aceea, tratamentul pentru alcoolism și narcomanie trebuie efectuat în instituții medicale specializate.

La tratarea traumelor psihice, dar care nu sunt organice sau energetice, cum ar fi: frica creată de abuzuri în copilărie, de dascăli, examinatori, părinți, rude, frica de injecții, doctori, stări depresive, de panică, obsesii, frica de anumite animale sau insecte, spații închise etc., pentru început folosesc adesea o ședință hipnotică de relaxare, când pacientul călătorește sub formă de pasăre în înaltul cerului, în savană sau în munți, se leagănă pe catargul unei corăbii cu pânze, coboară ca un delfin în adâncul mării și oceanului și călătorește acolo, descoperind tot felul de comori și distrându-se, iar între timp, după ce îi dau posibilitatea să se relaxeze, să simtă libertatea gândirii și a mișcării, îi elimin cauzele care i-au creat probleme, fortificând încrederea în forțele și capacitățile proprii. Când am posibilitatea, pentru a stabiliza încrederea și a verifica rezultatele, îi mai propun câteva ședințe. Sigur, numărul de ședințe depinde de afecțiunile pe care le are, de receptivitatea și capacitatea pacientului de asimilare și de complexitatea afecțiunilor. Cele mai multe dintre metodele folosite implică regresia hipnotică,

pentru a ajunge la cauza bolii şi a o elimina, fie prin sugestie hipnotică, fie prin inforenergetică.

Tratamentul spiritual

Foarte des, în tratarea unor maladii sau disfuncţii energetice, psihice şi organice folosesc schemele de tratament propuse de spiritul pacientului, iar în cazurile când este nevoie, chiar cer ajutorul spiritului în eliminarea acestor deficienţe. De cele mai multe ori, în urma unor astfel de conlucrări pot fi eliminate în totalitate cauzele care au dus la îmbolnăvire, obţinând vindecarea deplină a pacientului. Un astfel de tratament îl numesc **tratament spiritual**. Ca să fiu mai bine înţeles, am să vă prezint, în ultima parte a lucrării, câteva cazuri care, după opinia mea, demonstrează cele menţionate mai sus.

Autosugestia

„Oamenii sunt ceea ce cred ei în adâncul sufletului că sunt." (*Profetul David*)

În capitolele anterioare v-am prezentat un şir de afecţiuni care ne pot marca viaţa din punct de vedere energetic, psihic şi organic. Am prezentat, de asemenea, un şir de modalităţi de a scăpa de aceste afecţiuni, unele cunoscute, altele mai puţin cunoscute. Şi cu toate astea, realizez că mai există o serie de întrebări. Cum putem să devenim mai puternici, mai rezistenţi la astfel de afecţiuni? Cum trebuie să procedăm pentru a face faţă greutăţilor cu care ne confruntăm, să ne aranjăm viaţa şi să fim fericiţi? De unde să începem şi cum să începem?

Ca un paradox al existenţei umane, societatea în care trăim, prin regulile de convieţuire socială, ne inhibă iniţiativa, deoarece cei aflaţi la putere, chiar dacă s-au schimbat de-a lungul istoriei, au emis legi care le apără interesele. Atât conducătorii statului, cât şi conducătorii marilor corporaţii naţionale şi internaţionale au nevoie de lucrători supuşi, loiali, care nu creează probleme prin neastâmpărul lor. Astfel, de-a lungul is-

toriei s-a creat un sistem de educare care omoară inițiativa, dorința de a realiza ceva, curiozitatea, plăcerea de a face ceva neobișnuit, de a face ceva mai bun și mai performant într-un anumit domeniu. Cu toate piedicile care există, totuși unii reușesc să iasă în evidență, să se facă remarcați, alții se plâng toată viața că s-au născut într-o societate care nu le permite să facă nimic, să se realizeze. Unii trăiesc prosper și fericiți, iar alții continuă să se bălăcească în mizerie, deznădejde și suferință. Ce se întâmplă? De ce unii reușesc, iar alții nu? Care este secretul? Să începem cu începutul:

1. Luați o foaie de hârtie și trageți o linie pe verticală care o împarte în două. În prima parte notați toate calitățile pe care le aveți, sincer. Faceți o evaluare deplină, notați tot ce vă vine în minte, fără să cenzurați nimic. Aveți timp și mai târziu să eliminați greșelile. Evidențiați ce știți și puteți face mai bine, din toate punctele de vedere (pregătire profesională, experiență, îndemânare, plăcerea de a face acest lucru, cine vă poate ajuta ca să vă puneți în practică ideile, dacă meseria dumneavoastră este căutată sau nu etc.).

2. Pe partea a doua a paginii notați toate părțile negative, subiective și obiective, sub toate aspectele care vă împiedică să vă realizați obiectivul propus.

3. Pe o altă pagină, tot împărțită în două, după ce vă analizați foarte atent în oglindă, notați ceea ce vă place la persoana pe care o aveți în față, începând de la dispoziție, aspect exterior general și până la cele mai mici amănunte – frizură, ten, sprâncene, gene, statură, îmbrăcăminte, încălțăminte, ținută etc.

4. Pe ultima parte a paginii notați ce nu vă place la persoana respectivă, până la cel mai mic detaliu.

Ați luat foile și le-ați pus deoparte până a doua zi. A doua zi le recitiți de parcă ar fi ale celui mai bun prieten, care v-a rugat foarte mult să-l ajutați. Pe dumneavoastră nu vă privește ce este scris acolo. Le analizați foarte atent și vă notați toate sfaturile pe care i le-ați propune pentru a reuși, sau cum ar fi mai

bine să înceapă. Vă întrebați, desigur, de ce trebuie să faceți acest lucru. Fiindcă noi suntem nemaipomenit de inteligenți și inspirați când o facem pentru alții, suntem maeștri în a da sfaturi altora, uneori chiar geniale. De ce să nu ne folosim de acest lucru? Luăm și întocmim planul strategic, planul tactic și planul zilnic. Ca toate aceste planuri să nu fie absurde sau lipsite de sens, pornim, ca punct de reper, de la ceea ce am reușit să facem până astăzi, situația în care ne aflăm.

a) Planul strategic are la bază scopul unde doriți să ajungeți, ce vă propuneți să realizați în această viață. Cu cât scopul, țelul este mai înalt, mai performant, cu atât veți reuși să realizați mai multe. Să nu vă fie frică să notați și apoi să puneți în practică cele mai năstrușnice vise, cele care par, după opinia dumneavoastră, irealizabile. Când vă notați acest plan nu puneți nimic la îndoială. Nu aveți voie să visați cu ochii deschiși? Cine vă poate împiedica? Visați. Așterneți visul vieții dumneavoastră. Întocmiți un plan, iar hârtia le suportă pe toate. Nu văd de ce să vă faceți griji. Încă odată repet: puneți pe hârtie visul vieții. După ce ați notat ce doriți să realizați în această viață, unde vreți să ajungeți ca performanță, trecem la planul tactic.

b) Planul tactic este calea pe care trebuie să o parcurgeți pentru a vă realiza planul strategic, visul, scopul. Ca să fiu mai bine înțeles, o să notăm simplu: vă aflați în punctul A și trebuie să ajungeți în punctul B. Aveți la îndemână mai multe oportunități. Puteți pleca cu avionul, elicopterul, trenul, automobilul, barca sau cu alte mijloace de transport, inclusiv să traversați muntele printr-o trecătoare îngustă și să scurtați calea, dar în aceste condiții trebuie să fiți bine pregătit fizic și să nu aveți prea multe de cărat în spate. Analizați foarte atent oportunitățile pe care le aveți, ținând cont și de scopul călătoriei. Una e când vă deplasați de unul singur pentru o problemă de serviciu și banii nu contează, vă rezervați un bilet la avion și ați rezolvat situația, și este cu totul altceva când nu aveți banii necesari, trebuie să transportați o cantitate mai mare sau mai mică de

marfă, nu sunteți limitat în timp, dar sunteți limitat în bani, vă deplasați ca turist care vrea să ia act de plantele şi animalele din spațiul respectiv, e o excursie pentru a cunoaşte flora şi fauna regiunii etc. Aici analizați foarte atent toate posibilitățile pro şi contra. Astfel de probleme ați rezolvat la matematică în clasele primare. Tot o astfel de ecuație este şi viața dumneavoastră, unde totul trebuie să fie clar. Porniți din punctul A, care este treapta la care ați ajuns, aveți o anumită pregătire, experiență, cunoaşteți mediul în care trebuie să activați, cunoaşteți calitățile pe care le aveți, la fel şi neajunsurile, cunoaşteți punctele forte şi punctele slabe din educație şi pregătire, aveți la îndemână toată informația din acest domeniu de activitate în localitatea în care trăiți, județ, țară şi în lume. Intuiția vă spune ce aveți de făcut pentru a reuşi şi a vă urma calea. Treceți la acțiune:

a) Evidențiați prioritățile. Trasați calea.

b) Evidențiați riscurile previzibile şi imprevizibile, cum să eliminați birocrația, concurența neloială şi agresivă.

c). Modalitățile de îmbunătățire a calităților personale şi colective, eliminarea treptată a inconvenientelor, modernizarea şi eficientizarea calității producției, a reclamei, a pieței de desfacere, a reducerii costului, pregătirea profesională şi sporirea eficienței personalului etc.

d). Nu investiți majoritatea banilor în comodități (casă, mașini, bunuri casnice sau personale). Nu mizați totul pe o singură afacere, prins de hazardul jocului. Nu semnați şi nu cumpărați nimic sub presiune sau la îndemnul insistent al cuiva, nu este exclus ca în spatele acestei afaceri să se afle interesul acestei persoane sau al unor persoane apropiate. Verificați şi puneți totul la îndoială, până când aveți argumentele care vă conving de contrariu.

e). Investiți bani ca să aducă alți bani şi toate afacerile să fie foarte bine asigurate din punct de vedere economic şi ju-

ridic; amatorismul în astfel de cazuri de cele mai multe ori costă foarte scump.

c) Planul zilnic sunt paşii mărunţi pe care trebuie să-i efectuaţi zi de zi, pentru a vă atinge scopul. În acest plan, notaţi utilizarea eficientă a fiecărei secunde, minut şi oră. Încercaţi să puneţi totul la punct, până în cel mai mic detaliu, nimic să nu fie lăsat la voia întâmplării.

Paralel cu planul de activitate pentru a vă asigura un nivel de trai decent şi a vă întreţine familia, dacă o aveţi, să vedem defectele care vă deranjează cel mai mult şi calităţile de care dispuneţi. Şi aici ţin să precizez că starea sau confortul dumneavoastră fizic şi psihic este foarte important în vederea reuşitei în viaţă. De ce? O mare parte din persoane sunt ocupate în permanenţă de aspectul exterior, care de fapt este cel mai uşor de rezolvat. Avem la îndemână atâtea servicii (frizerii, bijuterii, cabinete de cosmetică, sport, vestimentaţie etc.)

Emerson: „Oameni mari sunt cei ce îşi dau seama că gândurile guvernează lumea".

Milton, în *Paradisul pierdut*: „Mintea este o lume în ea însăşi şi doar ea poate transforma iadul în rai şi raiul în iad".

Shakespeare: „Nimic nu este nici bun, nici rău, dacă nu îl considerăm ca atare".

D.J. Schwartz, în cartea *Puterea magică a gândului*: „Succesul – împlinirea – este scopul suprem în viaţă"; „Credinţa în rezultate deosebite este forţa generatoare de energie care se ascunde în spatele tuturor marilor cărţi, piese de teatru, descoperiri ştiinţifice. Credinţa în succes stă în spatele fiecărei afaceri de succes, Biserici şi organizaţii politice. Credinţa în succes este ingredientul unic, cel mai însemnat şi absolut esenţial, care modelează oamenii de succes".

Credeţi, credeţi cu toată puterea minţii şi a sufletului şi veţi reuşi. Daţi subconştientului dumneavoastră comanda de a reuşi, de a fi cel mai bun, de a avea un succes remarcabil, şi fără nicio îndoială că aceste obiective vor fi atinse.

Cum se dă comanda la creier?

Un model de comandă ar fi cam aşa (pe care trebuie să-l rostiţi în fiecare dimineaţă, după rugăciune): „Sunt tânăr (încă tânăr), puternic, sănătos, deştept, văd, aud, simt totul şi iau cea mai bună decizie într-o fracţiune de secundă. Gândesc lucid şi am o forţă de concentrare şi memorizare de invidiat. Nu mă deranjează nimic. Ascult foarte atent intuiţia şi nimeni nu mă poate înşela. Iubesc oamenii şi îmi este drag să lucrez alături de ei. Mă simt între oameni ca peştele-n apă, doresc să-i ajut să trăiască mai bine, să fie mai veseli şi să se bucure de viaţă. Îmi iubesc soţia şi copiii şi mă bucur de reciprocitate. Astăzi vreau să realizez următoarele:... Doamne ajută!", şi aţi plecat la treabă.

Numai gândul că aţi putea rata această ocazie apărută, îndoiala sau chiar semiîndoiala în reuşită atrag eşecul şi scuza de a nu fi reuşit. Nu există pe această lume o personalitate, un creator sau un om de ştiinţă care nu poate fi depăşit. Voinţa, concentrarea, perspicacitatea, atitudinea cu care lucraţi la realizarea unui proiect şi o muncă asiduă vă vor aduce succesul mult râvnit.

Puneţi la îndoială ideile, scopul propus, modalitatea de a obţine un rezultat, şi veţi pierde înainte de a începe.

Anticipaţi victoria, trasaţi calea pe care o să ajungeţi la ea, şi veţi reuşi.

În momentul când aţi dispus programul pozitiv, al reuşitei, creierul dumneavoastră va găsi mii de soluţii, vă va arăta calea pe care trebuie să o parcurgeţi, va conlucra cu dumneavoastră şi vă va deschide foarte multe posibilităţi pentru a vă atinge obiectivul propus, iar în cazul când veţi gândi negativ, că nu veţi reuşi, creierul vă va pune la dispoziţie un milion de argumente care au să vă demonstreze că scopul propus nu este accesibil pentru dumneavoastră, că nu dispuneţi de calităţile şi pregătirea necesare, că nu aveţi susţinerea morală şi materială

necesară şi că, în general, ideea nu are nicio valoare şi că nu merită să vă pierdeţi timpul şi energia cu ceva care nu merită.

Nu există imposibil, ci există scuza pentru care aţi ratat, înainte de-a începe.

Acţiunea vindecă frica.

După cum am precizat anterior şi conştient că mă repet, frica de toate felurile şi intensităţile ei este o formă de infecţie psihologică. Putem vindeca o infecţie mentală în acelaşi fel în care tratăm o infecţie fizică?

Mulţi doctori prescriu „medicamente" neutre, inofensive celor care insistă să li se dea un somnifer. Pentru mulţi, simpla îngurgitare a unei pastile, chiar dacă (fără ca ei să ştie) pastila nu este un medicament, îi face să se simtă mai bine.

Gândurile sunt forţa motrice a energiei, cea care pune în mişcare fiinţa umană. Gândurile pozitive accelerează viteza de realizare, proiectând acţiunea în viitor, iar cele negative o stopează, adică consumă energia în gol sau o pun în mişcare inversă, adică înapoi.

Pentru a gândi încrezător, acţionaţi corect. Corectitudinea faptelor şi a gândurilor vă ajută să fiţi puternici şi siguri de pe voi. Minciuna, înşelătoria, trădarea şi alte fapte urâte sunt urmate de frica de a nu fi descoperite, de a nu fi divulgate, duc la pierderea încrederii de sine, de acţiunile pe care le întreprinzi şi în consecinţă ocupă o mare parte a gândirii cu evitarea acestui flagel, diminuându-ţi capacităţile unei gândiri libere şi creatoare. Ca urmare, vine eşecul.

Atitudinile sunt oglinzi ale minţii. Ele reflectă gândurile. Fiecare dintre noi citeşte în fiecare zi gândurile celorlalţi, iar ceilalţi, la rândul lor, citesc gândurile noastre. Cum are loc această simbioză? Automat, prin evaluarea atitudinilor. Pentru a transmite sau a prelua unele gânduri, nu este nevoie să cunoşti limbi străine. Prin comportamentul lor oamenii vorbesc fără să scoată un sunet, şi aici nu putem să nu ne amintim de o privire caldă, atrăgătoare, sau rece, disprețuitoare şi respingătoare. La

fel, şi gesturile exprimă foarte multe. Atitudinile nu numai că se văd, ci se aud şi se simt. După felul cum sună vocea care vă întâmpină, vă puteţi da seama pe loc care este atitudinea persoanei respective faţă de dumneavoastră şi, desigur, vă transmite instantaneu şi dispoziţia sa. De cele mai multe ori, în spatele cuvintelor sunt mascate, ascunse gândurile, dar sunt foarte puţini oameni care reuşesc să şi le ascundă suficient de bine.

Privirea. De foarte multe ori am citit şi auzit că ochii sunt oglinda sufletului. Cum pot fi citite şi exprimate gândurile prin privire?

Mersul, ca un exponent al gândirii şi încrederii. „Mersul exprimă caracterul personajului, felul lui de a fi, de cele mai multe ori trădează starea lui psihică, de sănătate, inclusiv voinţa şi decizia sa de a acţiona" – spunea renumitul regizor de teatru şi film Liviu Ciulei.

Despre ***ţinută, îmbrăcăminte, încălţăminte*** şi cum influenţează ele modalitatea de a gândi, de a ne comporta şi cum suntem priviţi de lumea din jur, datorită acestor detalii.

Psihologii asociază poziţiile neglijente şi mersul lent cu o atitudine neplăcută a oamenilor faţă de ei înşişi, faţă de muncă şi faţă de oamenii din jurul lor. Cum ne putem schimba? Foarte simplu: îndreptându-ne coloana vertebrală, ridicând privirea din pământ, accelerând mersul cu circa 20-25%, punând pe noi haine curate şi frumos aranjate şi imaginându-ne că suntem o persoană foarte importantă, care nu are timp de pierdut. Credeţi-mă, peste puţin timp o să vă simţiţi cu adevărat important şi o să reuşiţi să realizaţi multe lucruri bune. Să fim aşa cum dorim să fim.

De mii de ani, filozofii ne dau următorul sfat: *Cunoaşte-te pe tine însuţi*. Cum este interpretat de 95% dintre oameni acest îndemn genial? De cele mai multe ori, majoritatea, fără să realizeze, se opreşte la evaluările negative. E bine să ne cunoaştem limitele, dar este rău să ne oprim doar la cele negative. Descoperind calităţile deficitar, le putem îmbunătăţi, dar dacă ne

limităm doar la acest lucru, toată analiza efectuată este puțin productivă, iar rezultatul pe care îl vom obține va fi nesemnificativ. În primul rând, trebuie să descoperim calitățile care definesc corect justa noastră valoare (inteligența, pregătirea profesională, abilitatea, moralitatea, perseverența și capacitatea de a duce la bun sfârșit un program stabilit), pentru ca, concentrându-ne atenția asupra unor părți care ne păreau mai puțin valoroase, să reușim să progresăm în realizarea ideilor trasate. Alocați zilnic timp în care să dialogați cu conștiința, cu eul dumneavoastră. Întrebați-vă: „Ce pot face astăzi pentru a dobândi mai multe calități?". Vizualizați-vă nu așa cum sunteți, ci așa cum puteți fi. Modalitățile explicite de a intra în posesia valorii dumneavoastră potențiale vor veni de la sine.

Imitația la copii și la adulți

Am observat cu toții cât de repede înregistrează copiii atitudinile, obiceiurile, temerile și gusturile părinților, ale starurilor sportive sau vedetelor de teatru, film și muzică, fie ele preferințe culinare, ticuri, opinii politice, religioase, culturale sau orice alt tip de gânduri ale părinților și ale altor persoane care se ocupă de educația lor; aceasta se întâmplă fiindcă ei se folosesc de metoda imitației. La adulți este aceeași problemă, fie că păstrează peste ani clișeele preluate de la părinți, fie că au ca modele vecinii, colegii de serviciu, profesorii sau vedetele. Oamenii se îmbracă, se tund, preiau ținuta și nu rareori chiar imită timbrul vocii persoanei pe care o copiază. Nu mai vorbesc de modalitatea de a gândi, care nu întotdeauna poate fi copiată, dar imitată da. De aici provine și diferența rezultatelor înregistrate. Una e când cel imitat este o persoană fericită, care și-a atins un grad înalt de realizare, fiind o fire optimistă și întreprinzătoare, și cu totul altceva când persoana imitată este una pesimistă, deprimată și obosită de mediocritatea sa. Rezultatul imitării va fi pe măsură. Vom avea persoane mediocre cu un nivel de trai și o gândire la fel de mediocre.

Mânia. Mânia la serviciu, mânia în familie, mânia în lucrurile minore... De unde vine ea şi cum poate fi evitată?

Într-o căsătorie, obiectivul esenţial este liniştea, fericirea, calmul – nu victoria în certuri sau cuvintele „Ştiam eu că aşa va fi" sau „Ştiu eu la ce te referi".

După cum menţionează David J. Schwartz în *Puterea magică a gândului*, „cel puţin 90% dintre certuri ar putea fi evitate dacă am aborda situaţiile problematice întrebându-ne: «Este oare chiar atât de important?»".

Deprindeţi-vă să credeţi că nimic nu este imposibil. Iată un adevăr esenţial. Pentru a realiza ceva, trebuie să credem mai întâi că acel ceva se poate într-adevăr realiza. Dacă sunteţi convins că puteţi face ceva, puneţi-vă mintea în slujba găsirii unei modalităţi de a realiza acel ceva. Dacă veţi crede cu tot sufletul, mintea dumneavoastră va găsi soluţii pentru orice problemă. Credinţa eliberează puterile creatoare. Neîncrederea ne obligă să punem frâne. Puteţi descoperi soluţii la problemele personale dacă credeţi şi doriţi acest lucru. Puteţi găsi o modalitate de a îmbunătăţi relaţiile cu persoana iubită dacă credeţi şi doriţi acest lucru. Zâmbiţi-i şi spuneţi-i sincer că vă pare rău pentru cele întâmplate.

Dacă vrei, poţi.

Credeţi în realizarea visurilor. Este unica posibilitate de a vă vedea visele împlinite.

Capacitatea este o stare de spirit.

Ideile sunt roadele gândirii. Dar ele trebuie îmblânzite şi puse la treabă pentru a profita de pe urma valorii lor. Foarte puţine dintre idei dau roade. Ideile sunt foarte perisabile. Dacă nu sunteţi atenţi, oamenii cu gânduri negative vor distruge aceste idei în majoritatea lor. Ideile necesită o îngrijire specială de la naştere până când devin modalităţi practice de îmbunătăţire a lucrurilor.

Nu lăsaţi ideile să vă scape printre degete. Notaţi-le. În fiecare zi se nasc şi mor o mulţime de idei bune doar pentru că

nu au fost scrise. Din cele mai vechi timpuri, înaintaşii noştri ne avertizau: „Memoria nu este un ajutor de nădejde când vine vorba de păstrarea şi protejarea ideilor. Aveţi în permanenţă la îndemână un blocnotes şi când vă vine o idee, notaţi-o. Oamenii cu minţi fertile, creatoare ştiu că o idee bună poate apărea în orice moment, oriunde. Nu lăsaţi să vă scape ideile; ele sunt fructele gândirii dumneavoastră. Notaţi-le". Pentru ca aceste idei să fie valorificate şi să beneficiaţi de pe urma lor ele trebuie depozitate, dar la anumite perioade de timp recitite şi reanalizate, iar cele foarte bune, puse în practică. Mai întâi trebuie ca ideea să capete o formă vizuală – schiţă, plan, scenariu, tabel său altă modalitate –, căci abia în această formă ea poate deveni comercială, fiind mai uşor de perceput de către investitori, comercianţi, constructori, editori sau producători de filme şi videoclipuri. Nu vă leneviţi. Nici nu vă puteţi imagina câte de mult pierdeţi.

Zâmbetul. Cu un singur zâmbet puteţi cuceri o lume. Zâmbetul arată deschiderea dumneavoastră către interlocutor, bunăvoinţa şi prietenia cu care îl trataţi.

Mintea este cel mai delicat, cel mai sensibil instrument ce a fost vreodată creat.

Entuziasmul, pasiunea cu care vă ocupaţi de ceva, atitudinea faţă de familie, de omul iubit, copii, serviciu şi prieteni vă poate îmbunătăţi lucrurile cu peste 100%. Feriţi-vă să aduceţi veşti proaste. Nimeni nu şi-a făcut niciodată prieteni, n-a câştigat bani şi nu a avut nicio realizare împărţind veşti proaste. Daţi veşti bune familiei dumneavoastră. Spuneţi-i ce s-a întâmplat bun astăzi. Reamintiţi-vă ce a fost amuzant şi plăcut şi îngropaţi lucrurile neplăcute. Aduceţi acasă căldură sufletească şi raze de soare în fiecare zi. Dacă răspândiţi veşti bune, deveniţi mai activ, vă simţiţi mai bine. Veştile bune îi fac şi pe ceilalţi să se simtă mai bine.

Felul în care ne simțim este în mare parte condiționat de felul în care credem că ne simțim. „Mă simt important. Toți oamenii sunt importanți."

Din punct de vedere filozofic, religia noastră, legile, întreaga noastră cultură se bazează pe încrederea în importanța individului.

Sper să se fi limpezit apele şi acum să vă fie foarte clar ce aveți de făcut. Dumnezeu a pus în fiecare dintre noi o fărâmă de lumină şi energie divină – sufletul. Comunicarea cu acest „EU" interior, trăirea în armonie cu lumea înconjurătoare şi respectarea celor 10 porunci sunt cele mai importante căi de avansare spirituală. În fiecare clipă trebuie să gândeşti pozitiv, să-ți spui ca o rugăciune în fiecare dimineață: „Doamne, ştiu că sunt sănătos, deştept, capabil să iau orice decizie corect, să realizez orice plan, mintea mea este limpede şi îmi poate da răspuns la orice întrebare... Ajută-mă, Doamne, să înfăptuiesc voința Ta şi să realizez ceea ce mi-am pus în gând. Dumnezeu să mă ajute!".

Să ştiți că Dumnezeu ne-a creat geniali şi atotputernici, dar pentru aceasta trebuie să ne cunoaştem întâi pe noi înşine, iar mintea trebuie antrenată la fel cum îți antrenezi muşchii. Fiți deschişi la tot ce este nou, nu vă temeți de schimbări.

Din misterele ființei umane

Viața trecătoare este în sine o încercare pentru SPIRIT, care este nemuritor. Poate cel mai important lucru în această viață pământeană este păstrarea echilibrului de sine. Pierderea sinelui duce la rătăcire, dezechilibru sufletesc, nelinişte şi tulburare interioară, la goana după iluzii şi scopuri deşarte, la alunecare în hău.

Omul în integritatea sa energetică, psihică şi fizică este mult mai mult decât poate să demonstreze ştiința de astăzi prin dotările de care dispune, prin cercetările palpabile sau măsura-

bile efectuate. Incontestabil, ştiinţa de la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI a făcut un salt uriaş în toate domeniile, de neimaginat acum câţiva ani. Există sute de mii de pagini scrise, înregistrări audio şi video ale unor descoperiri senzaţionale cu privire la industria genetică, chirurgia genetică şi moleculară. S-a ajuns până la descifrarea ADN-lui şi influenţarea sau modificarea lui.

Grazyna Fosar şi Franz Bludorf arată că ADN-ul poate fi influenţat şi reprogramat prin cuvinte şi anumite frecvenţe. Aceste descoperiri deschid calea unui nou tip de medicină, în care ADN-ul poate fi aşadar reprogramat fără a-l secţiona şi înlocui anumite gene. Doar 10% din ADN-ul uman este folosit pentru a fabrica proteine. Doar această mică parte face obiectul cercetărilor occidentale deja cunoscute şi popularizate. Restul de 90% e considerat „material de umplutură", adică fără importanţă. Să fie oare aşa?

Se ştie că creierul uman este format din două tipuri de materie: materia cenuşie (între 3% şi 8% din masa acestui organ) şi materia albă. În general, este acceptată ideea că materia cenuşie este cea care răspunde de partea activă a funcţionării şi manifestării fiinţei umane conştiente, constituie sistemele de operare necesare pentru relaţiile cu mediul (softul), iar materia albă ar fi inertă, având un rol mai mult de susţinere, dar care, de fapt, înmagazinează toate informaţiile fundamentale ale speciei şi pe cele legate de comenzile sistemelor de operare (hardul).

Ca o lege a echilibrului universal, natura nu face nimic la întâmplare, cu atât mai puţin în ceea ce priveşte fiinţa umană. Această parte majoritară a creierului are un rol foarte important, constituind „baza de date" a speciei şi a individului, baza memoriei şi a gândirii prospective, pe când materia cenuşie are rolul de a „prelucra" datele obţinute din mediu, combinându-le şi comparându-le cu cele existente în „baza de date" proprie. Mecanismul prin care se desfăşoară acest proces se bazează pe interacţiunea câmpurilor energetice complexe, care sunt modu-

late cu informaţiile de stare ale fiecăruia dintre „microprocesoarele“ implicate în procesul de gândire, dar şi în cel legat de perceperea şi prelucrarea semnalelor din mediul extern. Pentru a fi mai uşor de reţinut, considerăm că subconştientul îşi are sediul în hardware – baza de date, iar conştientul, în software – baza de programe, şi deci omul dispune de toată informaţia necesară şi are la îndemână suficiente programe pentru a fi perfect, pentru a se autoregla, armoniza, inclusiv energetic şi psihic. Probabil că şi în cazul ADN se întâmplă acelaşi lucru, iar acel 90% de „material de umplutură“ are o importanţă majoră, dar pe care noi încă nu o cunoaştem.

Convinşi de acest lucru, cercetătorii ruşi s-au alăturat unor lingvişti şi geneticieni hotărâţi să descopere adevăratul rol al celei mai mari părţi din genomul uman şi au constatat ca ADN-ul uman nu este doar responsabil pentru construirea corpului nostru, dar serveşte şi ca depozit de informaţii şi reprezintă calea şi limbajul de comunicare – adică, un fel de Internet. Lingviştii ruşi au descoperit că întregul cod genetic, îndeosebi partea de 90% declarată inutilă de occidentali, respectă aceleaşi reguli folosite în toate limbile umane. Cercetătorii au comparat regulile sintactice (modul în care cuvintele formează fraze şi propoziţii), semantice (studiul înţelesurilor într-un anumit limbaj) şi cele gramaticale de bază. Au descoperit astfel că moleculele alcaline din ADN respectă regulile gramaticale obişnuite folosite în toate limbajele umane. Cu alte cuvinte, limbajele umane nu au aparut „la întâmplare“, ci sunt rezultatul ADN-ului.

Biofizicianul şi biologul rus Piotr Gariaev şi colegii săi au explorat şi comportamentul vibraţional al ADN-ului, adică efectul anumitor frecvenţe asupra acestuia. Concluzia este stupefiantă: cromozomii vii funcţionează exact ca nişte computere holografice/solitonice, folosind radiaţie laser generată endogen chiar în interiorul ADN-ului! S-a reuşit modularea anumitor modele vibratorii pe o rază laser cu care au fost influenţate

ADN-ul şi informaţia genetică. Şi din moment ce structura ADN-ului este aceeaşi cu cea a limbajului uman, se pot folosi cuvinte şi propoziţii în mod direct pentru a influenţa ADN-ul, nefiind nevoie de nicio decodificare. Acest lucru s-a demonstrat experimental! ADN-ul viu (din ţesuturi, nu „in vitro") reacţionează prompt la raze laser modulate prin cuvinte şi propoziţii, dar chiar şi la unde radio, dacă se folosesc frecvenţele corespunzătoare. În acest fel se explică ştiinţific de ce afirmaţiile, antrenamentul autogen, hipnoza şi gândirea pozitivă pot avea efecte atât de puternice asupra omului. Astfel se explică fenomene ca intuiţie, clarviziune, vindecări miraculoase spontane, autovindecări, influenţa mentalului asupra climei, capacitatea de a mişca obiecte prin puterea gândului etc. – fenomene cunoscute de altfel din antichitate. Platon, marele filosof din Grecia Antică, era capabil să ţină un vultur nemişcat în înaltul cerului timp de două ore. La începutul erei noastre, Iisus Hristos spunea: „Dacă omul ar avea credinţă doar cât un bob de muştar, ar fi capabil să mute munţii din loc". În concluzie, învăţătorii spirituali şi esoterici cunoşteau de mii de ani faptul că acest corp uman este programabil prin limbaj, cuvinte şi prin gând. Acum s-a demonstrat şi explicat ştiinţific acest lucru. Desigur, frecvenţa folosită trebuie să fie cea corespunzătoare. Şi de aceea nu oricine are succes totdeauna sau nu obţine rezultate de aceeaşi anvergură. Omul trebuie să „lucreze" cu procesele interioare şi să obţină o anumită maturitate spirituală pentru a putea stabili o comunicare directă şi conştientă cu ADN-ul.

Revenind la cercetările efectuate în cadrul grupului de cercetători al lui Gariaev, s-a reuşit să se demonstreze că, folosind această metodă, pot fi reparaţi cromozomii afectaţi de razele X. Mai mult, ei au „capturat" modele informaţionale dintr-un ADN şi le-au transmis altuia, în acest fel reprogramând celulele pentru un alt genom. Astfel, au transformat embrioni de broască în embrioni de salamandră doar prin trans-

miterea modelului informațional corespunzător, și cel mai important este faptul că întreaga informație a fost transmisă fără niciun efect secundar. După modesta mea opinie, această descoperire explică două fenomene legate între ele și care au fost prezentate în capitolul I: „De unde vine și ce este totuși omul", unde demonstram existența altor civilizații care au contribuit la apariția vieții pe Pământ prin prelevări de ADN al diferitor specii de pe planetele lor, pe care le-au implementat și modelat aici, transformând Terra într-un gigant laborator universal și care până la urmă explică diversitatea enormă a vieții pe Terra (sigur că în cadrul acestei expuneri își află locul teoria creaționismului și teoria evoluționismului, fiecare dintre acestea cu diverse variante și anumite precizări), fie că ne referim la lumea vegetală, insecte, păsări, animale terestre sau acvatice, tot ce este viu, inclusiv omul, pe de o parte; iar pe de altă parte, să ne amintim ce influență pozitivă sau negativă au cuvântul și intonația asupra apei și a plantelor. Descoperirile prezentate de oamenii de știință din lumea întreagă în documentarul „Apa", de Babarczi Francisc, sunt de-a dreptul copleșitoare. Îmbinând descoperirile menționate mai sus și direcționându-le în domeniul sănătății omului, se va obține una dintre cele mai mari revoluții în știința medicală modernă, care va duce cu siguranță la transformări uluitoare! Rezultate spectaculoase au fost obținute doar prin folosirea vibrațiilor și a limbajului și, desigur, nu putem trece cu vederea intervențiile mai „brutale" asupra ADN-lui, ale chirurgiei și industriei genetice, care își au meritul lor. Dar aceste realizări menționate mai sus arată imensul potențial al geneticii vibraționale, care are evident o mai mare influență în formarea organismelor față de procesele biochimice ale secvențelor alcaline din ADN (partea de doar 10% din total), cât și capacitatea omului de a se autovindeca, a-i vindeca pe semenii săi și a modela mediul înconjurător sub toate aspectele. Și aici avem două aspecte: în primul caz vorbim doar de modelarea vibrațională și a limbajului transmis prin inter-

mediul unei raze laser, care, desigur, este o mare realizare, dar care rămâne totuşi o intervenţie oarecum tehnică şi, după opinia mea, nu poate atinge nivelul complex al vibraţiei fiinţei vii, deoarece unităţile de măsură ale aparatelor existente în cadrul NASA şi ROSSCOSMOS se opresc la nivelul unităţilor, în cel mai bun caz al zecimilor, şi nu sunt decât nişte aparate care folosesc energia electromagnetică, iar partea cea mai sensibilă rămâne fără acoperire atât în cadrul evaluării, cât şi al influenţării, şi în al doilea caz este vorba de transmiterea mesajului, a limbajului pe calea bioenergetică – sau inforenergetică – de către om. Deci până la urmă totuşi, omul cu o pregătire corespunzătoare, care posedă hipnoza şi inforenergia, înzestrat cu capacităţi şi cunoştinţe excepţionale, este cel care va avea cea mai mare influenţă în vindecarea unor maladii care necesită chiar şi intervenţia la nivel de ADN.

Departe de mine gândul să susţin că acest psihoenergoterapeut, sau cum va fi numit el în viitor, va putea fi un panaceu la toate maladiile şi suferinţele umane, dar incontestabil îşi va găsi un loc de cinste în cadrul medicinei moderne.

Aspecte din activitatea terapeutului

Voi încerca, în cele ce urmează, să prezint câteva spicuiri din experienţele mele de terapeut psihoenergosugestiv şi nu numai, încercând să păstrez limbajul şi parfumul real al evenimentelor, modificând, desigur, numele persoanelor respective, iar unele coincidenţe sunt total întâmplătoare.

Primul caz reprezintă o situaţie întâlnită la una dintre consultaţiile de la Bucureşti. Era în vara anului 2006, când în audienţă a venit o familie, soţ şi soţie, de circa 35 de ani. Doamna fusese diagnosticată de medicina alopată cu leucemie. După ce am pus doamna în transă hipnotică, am întrebat spiritul ei dacă diagnosticul pus de medici este corect. Mi-a răspuns: „Şi da şi nu". Am cerut explicaţii şi mi s-a răspuns. Depinde din ce

punct de vedere ne uităm la acest caz. Medicina alopată a diagnosticat-o ca fiind bolnavă de leucemie, şi pe bună dreptate, dar de fapt ea nu mai vrea să trăiască şi şi-a declanşat singură programul de autodistrugere, deci mai corect ar fi diagnosticul „lipsa dorinţei de a trăi". Motivele care au dus la această stare sunt lesne de înţeles. Soţul pe care-l iubea din tot sufletul a înşelat-o, copii nu avea şi nu mai vedea rostul existenţei ei. După o discuţie mai înfierbântată între soţ şi soţie, desigur, cu implicarea mea, cu argumentări pro şi contra, am reuşit să ajungem la un numitor comun şi cu ajutorul spiritului ei am rezolvat situaţia.

Al doilea caz de tratament spiritual, mult mai complicat, l-am întâlnit în toamna anului 2006, la Timişoara. Era o tânără de 32 de ani, să-i zicem Josefina, care a reuşit să termine cu succes două facultăţi, deşi de la 20 ani fusese diagnosticată de medicina alopată ca având schizofrenie. Timp de 12 ani a avut peste 12 internări la psihiatrie. Avea în permanenţă stări de frică, panică, agitaţie şi sufocări, parcă o eşarfă, o gheară o strângea de gât şi de piept, nu-i permitea să respire şi, evident, avea senzaţia că se sufocă. Sigur, în perioada unor astfel de crize îşi pierdea somnul şi pofta de mâncare. Ca tot omul necăjit, căuta să găsească o soluţie şi în cele din urmă m-a contactat – mai întâi la Giurgiu, unde am şi făcut cunoştinţă. Avea mai mult blocaje energetice, paraziţi energetici, energie malefică. Le-am rezolvat. În transă hipnotică i-am scos stările de frică, panică şi agitaţie. Am echilibrat-o şi totul părea să fie bine. A plecat împreună cu părinţii, fericită şi mulţumită spre Timişoara, dar peste vreo 10 ore am primit un telefon prin care eram înştiinţat că starea a revenit. Am intervenit de la distanţă, dar cam la acelaşi interval de timp am fost din nou înştiinţat ca nu este bine. Când am venit la Timişoara, cam peste o săptămână, ne-am văzut din nou şi în transă hipnotică i-am cerut să-mi explice de unde vine necazul ei. I-am stimulat informaţia

genetică şi a am efectuat o regresie hipnotică în care am aflat ce s-a întâmplat:

– Sunt într-un conac de pe teritoriul Germaniei – a început ea firul povestirii. E o noapte foarte întunecoasă. Sunt întinsă pe masă, îmbrăcată în doliu. De-o parte şi de alta, foarte multe flori. Doar o bătrânică plânge la picioarele mele. Cred că e mama. Nu mai este nimeni.

– Treci peste moarte şi spune-mi ce s-a întâmplat – am insistat eu.

– Am 20 de ani şi o durere cumplită îmi sfâşie inima. Sunt îmbrăcată în rochie neagră. Soţul meu a căzut pe câmpul de luptă. Ţin în mâini telegrama şi o recitesc nu mai ştiu a câta oară. Urc de mai multe ori scările la etaj, în dormitor, dar nu sunt în stare să mă întind în pat. Sunt foarte-foarte îndurerată. Cred că asta durează de câteva zile. N-am mai dormit de la primirea telegramei. Nu văd în faţa ochilor decât întunericul. Am senzaţia că sunt singură într-un pustiu, un hău fără margini. Uneori mă înec de plâns, alte ori mă cert cu Dumnezeu. Strig la El. Îl învinuiesc, Îl reneg. Nu mai vreau să aud şi să ştiu de nimeni şi de nimic. Nu mai vreau! Mi-am iubit foarte mult soţul, ca pe lumina ochilor din cap. Viaţa nu mai are niciun sens fără el. Iarăşi îmi apare gândul. Aprind mai multe lumânări la un sfeşnic şi cobor în grabă. Caut insistent prin toate camerele de la parter. În cele din urmă, descopăr ce caut. Urc din nou scările. Mă aşez în genunchi în faţa unei icoane şi o rog pe mama să mă ierte. Am făcut din hăţuri un laţ şi l-am prins de o grindă. Îmi pun laţul. Nu mai contează nimic. Trebuie să-l urmez. Acea durere insuportabilă s-a accentuat şi mai mult.

– Stop! Opreşte-te aici. Întoarce-te cu faţa la Dumnezeu şi cere-I iertare pentru pasul nechibzuit pe care l-ai făcut. Sinuciderea este cel mai mare păcat. Viaţa ne-a dat-o El şi numai Dumnezeu decide când a sosit timpul pentru plecare. Suferinţa ta din această viaţă este legată de acest pas. Eşarfa care te sugrumă nu este altceva decât laţul pe care ţi l-ai pus. Dacă nu obţii eli-

berarea de acest păcat nu te vei vindeca. Asta este o plată karmică pentru greşelile tale.

Josefina s-a rugat printre sughiţuri de plâns cam o oră. De multe ori era pe punctul de a abandona, dar la insistenţele mele a continuat. Mediumul care supraveghea această acţiune mi-a spus în cele din urmă:

– A iertat-o.

În câteva clipe, Josefina s-a calmat şi a şoptit frântă de oboseală:

– M-a iertat.

Când a revenit din regresia hipnotică, ea nu mai avea nicio durere. O stare de bine, linişte, lumină şi bucurie i-a inundat toată fiinţa. Peste câteva luni urma să se căsătorească. Dumnezeu să o ajute să aibă o căsnicie fericită, sănătate şi seninătate în gânduri.

***

Într-una dintre serile de la începutul lunii decembrie 2003, pe când locuiam la Bucureşti, mi-au sunat la uşă trei persoane – un domn de vârsta a treia însoţit de două doamne. Le-am primit la solicitarea unei colege de serviciu. Pentru început, nimic deosebit. I-am invitat să treacă în sufragerie şi să ia loc. Soţul şi soţia erau ceva mai agitaţi, iar doamna, mult mai solidă din punct de vedere fizic, era mult mai sobră şi mai calmă; dar am observat, de cum a trecut pragul casei mele, că respiră foarte greu. Cum aveam să constat mai târziu, îi zicea Ancuţa.

L-am consultat mai întâi pe domn şi, spre marea mea bucurie, am constatat cu nu are nevoie de ajutorul meu. Pentru vârsta lui arăta bine, chiar foarte bine, atât din punct de vedere psihic cât şi energetic, ceea ce i-am şi spus. A zâmbit mulţumit şi i-a aruncat o replică soţiei:

– Ei, vezi? Nu ți-am spus că sunt sănătos tun?! Iar tu nu încetezi să mă tot cari pe la tot felul de medici – a replicat soțul mulțumit. Mă simt mai bine decât cum eram la optsprezece ani, doar că am încărunțit nițel.

– Mie nu-mi rămâne decât să mă bucur pentru cele auzite, dar cu toate acestea, dragul meu, sunt obligată să remarc: deși continui să te umfli în pene ca un curcan, de mult nu mai convingi. Ce să mai... vorbă multă, treabă puțină.

Am râs cu toții. Doamna avea câțiva paraziți energetici și mai multe blocaje energetice pe care le-am eliminat. Ușurată de povara malignă, după ce s-a mai rotit de vreo două ori de parcă ar fi fost o balerină, ea și-a îndreptat privirea către mine și mi-a zis:

– De fapt, noi am venit pentru ea. Ancuța e cea cu probleme destul de grave, și noi, ca rude apropiate, am decis să o însoțim până la dumneavoastră.

– Să vad ce pot face – am zis eu, și am pus ansa la treabă. Am descoperit mai multe blocaje energetice; deși nu i se făcuseră farmece, avea totuși paraziți energetici și destul de duri, cam 90% energie malefică, nicio boală organică gravă, dar respirația era foarte îngreuiată. Când am verificat compatibilitatea, ansa s-a întors brusc la stânga, semn negativ pentru mine. Am cerut acordul Divinului să o tratez, căci astfel de cazuri rezolvam cu zecile în fiecare zi, și am primit, de asemenea, un răspuns negativ. Am mai verificat odată ca nu cumva să fi greșit, apoi i-am zis:

– Nici nu știu cum să vă spun... Dragă Ancuța, astfel de cazuri ca al dumneavoastră am tratat numai Dumnezeu știe câte. V-aș fi rezolvat situația cu cea mai mare plăcere, dar Dumnezeu nu-mi dă voie. Deocamdată, nu știu care este cauza, că nu sunt probleme karmice, dar se vede că ați greșit cu ceva în fața lui Dumnezeu foarte tare.

După o pauză mai îndelungată, ea a zis:

– Da, aşa este... Să-mi fi spus că mă puteţi rezolva, aveam să vă consider un şarlatan.

După ce a înghiţit în sec de mai multe ori, a continuat:

– Dragă domnule, acum trei ani eu am fost în moarte clinică. Eram la spital. Trei zile şi trei nopţi lângă patul meu au stat doi îngeri. Cel de la picioare nu a scos nicio vorbă, iar cel care stătea la capul meu mi-a zis: „Ancuţa, tu ţi-ai îndeplinit misiunea şi acum trebuie să plecăm". Eu m-am revoltat şi am ripostat: „Nu plec nicăieri. Copiii mei încă nu sunt aranjaţi, nu şi-au croit un viitor, nu au terminat facultatea, nu s-au căsătorit, adică nu i-am dat la casa lor". „Asta nu te priveşte. Tu ţi-ai îndeplinit programul, iar de viitorul copiilor tăi avem noi grijă. Într-un an, cel mare termină facultatea, se căsătoreşte şi va avea afacerea lui, va avea casă şi masă... iar cel mic va fi susţinut de fratele său doi ani, după care se va descurca foarte bine şi singur. Au un viitor bun." „Nu plec până nu văd cu ochii mei." „Noi nu putem sta aici mai mult de trei zile." În a treia zi, deşi eu nu mi-am revenit nici pentru o clipă din comă, iar ei nu s-au depărtat de căpătâiul meu nici pentru o secundă, el m-a întrebat din nou: „Ce-ai hotărât?". „Nu plec." „Te avertizez, nesupunerea în faţa voii Domnului se plăteşte foarte scump." „Nu plec." „Voia ta. Pentru acest afront vei avea douăzeci de ani de chin. O să ajungi să chemi moartea şi ea nu va veni." Din acea clipă nu i-am mai văzut. Eu mi-am revenit din comă şi m-am făcut bine, dacă se poate spune aşa. Din acea clipă mă înăbuş şi nu-mi ajunge aerul. Unde n-am fost... La toate spitalele de profil... Nu găsesc nimic... Am bătut cărările pe la toate mănăstirile din ţară. Am stat de vorbă şi am cerut sfatul mai multor preoţi şi episcopi, chiar şi patriarhului. Am fost şi în străinătate şi nimeni nu m-a putut ajuta cu nimic.

Copiii, mulţumesc lui Dumnezeu, în cei trei ani care s-au scurs au reuşit în toate, precum mi-a spus îngerul. Cel mare a terminat facultatea, s-a căsătorit, are business-ul lui, casă şi maşină şi totul îi merge strună. Cel mic a terminat şi el facultatea,

în toamnă se căsătoreşte cu o fată pe care o cunoaşte din liceu, e fată bună, lucrează cu frate-său şi e foarte mulţumit de viaţă, iar eu, după cum mă vedeţi. Nici nu trăiesc, nici nu mor... mă chinui.

S-a lăsat o pauză adâncă. Parcă toate cuvintele din lume nu-şi mai aveau rostul.

"Relaţia dintre sufletul tău şi Dumnezeu e intimă şi nu are nevoie de intermediari. Important este să găseşti acele cuvinte care să exprime sincer regretul pentru afrontul adus şi totodată trebuie să-ţi ceri iertare pentru această nechibzuinţă. Poate cineva dintre călugări sau feţele bisericeşti cunosc o astfel de rugăciune, eu nu ştiu. Dar după părerea mea, importante sunt sinceritatea şi forţa de concentrare cu care te rogi lui Dumnezeu. Falsitatea în astfel de relaţie este de prisos. În momentul când îmi va permite El, îţi voi soluţiona problema. Până atunci însă..."

Jumătate de an mai târziu, Ancuţa s-a făcut bine, Dumnezeu a iertat-o – mi-a spus cunoştinţa mea, şi eu m-am bucurat din tot sufletul.

Personal am hipnotizat persoane care au ajuns până la facerea Terrei, iar în timpul emisiunii de la OTV realizată de Dan Diaconescu în data de 19-20 aprilie anul 2006, la Bucureşti, mediumul Nicoleta Stănescu a efectuat o regresie hipnotică de peste 2.000 de ani şi a asistat la Drumul Crucii, la răstignirea lui Iisus Hristos, povestind cu lux de amănunte tot ce se întâmpla în acea vreme şi în acel loc. Mai apoi a spus, de asemenea, cu lux de amănunte, cum se aprinde lumina la Mormântul Sfânt şi ce se întâmplă acolo – vorbesc de partea invizibilă a lucrurilor. Tot în această emisiune am prezentat pentru prima dată în România comunicarea cu lumea cealaltă. Cei care au privit această emisiune poate că îşi amintesc de adresarea directă către poporul român, de pe lumea cealaltă, a părintelui Galeriu şi a arhimandritului Ilarion Argatu. Emisiunea a fost mai apoi reluată de câteva ori. Nu aş vrea să intru în amănunte

şi nici să o reproduc, dar am fost foarte des întrebat de ce am realizat această emisiune în Săptămâna Mare (Săptămâna Patimilor), când toată suflarea creştină se pregăteşte să întâmpine Învierea Domnului Iisus Hristos, şi cine este cel care a permis acest lucru. Probabil fiind şocaţi de cele văzute şi auzite în premieră, au trecut cu vederea sfârşitul acestei emisiuni, când personal am pus această întrebare şi răspunsul a fost foarte clar dat din astral: Iisus Hristos – mă refer la Entitatea astrală a divinităţii, şi nu la haina de lut pe care o venerează unii şi o contestă alţii. Odată cu descoperirea cavourilor lui Iisus Hristos, Mariei Magdalena şi al copilului acestora, multă lume creştină a intrat în panică. Vezi, Doamne, concepţia lor despre viaţa lui Iisus Hristos nu se încadrează în fabula creată mai apoi de oameni, de credincioşi şi de feţele bisericeşti, neţinând cont de faptul că Entitatea Iisus Hristos a venit pe Pământ ca să trăiască o viaţă de om, să-l înţeleagă mai bine pe acesta şi să Se facă înţeles mai bine de oameni. Cum putea El să ne scutească de toate păcatele, să ni le spele prin sângele Lui, dacă nu s-ar fi încărcat şi El cu ele? De ce unii slujitori ai diferitelor Biserici cred numai în ceea ce vor ei să creadă şi Îl văd pe Mântuitor numai aşa cum vor ei să-L vadă? Realitatea este aşa cum este, cum ne-a fost lăsată, şi nu cum ne închipuim noi că ar fi trebuit să fie. Nu contează haina de lut cu care S-a îmbrăcat Iisus când a venit în această lume, era firesc să Se fi căsătorit, să fi avut un copil sau mai mulţi şi la fel de firesc este ca rămăşiţele sale pământeşti să rămână aici, cu toate păcatele sale lumeşti. Important este mesajul pe care ni l-a lăsat, înţelepciunea adunată în jurul acestui mesaj, pe de o parte dictată din astral şi pe de altă parte adunată de oameni de-a lungul secolelor. De ce fac această precizare? Vreau să înţelegeţi că nu suntem lăsaţi la voia întâmplării, că nu am venit de niciunde şi nu ne pierdem fără urmă. Omul este mult mai important pentru Armonia Universală decât îşi poate imagina el la ora actuală, facem parte dintr-un program mult mai amplu al divinităţii şi fiecare

acțiune a noastră, fiecare gând contribuie la făurirea acestui plan, îl blochează sau participă la distrugerea lui. E vina slujitorilor Bisericilor de diferite confesiuni care ascund anumite adevăruri lăsate de Dumnezeu, transformându-le în tainele Bisericii, şi prin aceasta manipulează populația, credința oamenilor, pentru a-i domina, a profita şi a aduna averi – dar despre această temă vom vorbi cu altă ocazie.

Prin regresie hipnotică pot fi precizate anumite momente din istorie şi viața omenirii. După cum am spus şi în timpul emisiunii, secrete nu există decât 15 secunde şi doar până a fost rostit cu voce gândul. Informația există oriunde în jurul nostru, ea poate fi decodificată pe mai multe căi, inclusiv prin biolocație, clarviziune şi în transă hipnotică. Un medium bun, în momentul când are o sarcină concretă, poate accesa orice informație. Sigur, nu întotdeauna informațiile accesate pot fi luate drept adevăr pur. Ele trebuie foarte riguros verificate prin testări încrucişate, prin comparație cu cele existente şi atestate. Datele obținute depind de nivelul de evoluție spirituală al mediumului, de faptul dacă Divinitatea îi permite acestei persoane accesul la anumite informații. Dar pentru a fi convins că ceea ce urmează să susții este adevărat, trebuie să efectuezi mai multe verificări, îndeosebi când este vorba de date ştiințifice şi istorice. Nu de puține ori, existența unui blocaj energetic, a unui parazit sau spirit străin în aura mediumului poate influența precizia cu care este preluată informația, o poate distorsiona sau o poate prezenta în mod eronat. De aceea, e bine să lucrați şi să abordați aceeaşi problemă cu mediumuri diferite şi, când utilizăm unele date obținute prin regresie hipnotică, trebuie să fim foarte atenți în enunțarea unor afirmații ştiințifice importante. Nouă ni se permite accesul la unele informații care nu afectează nivelul nostru spiritual, de cunoaştere şi percepere. Sunt însă foarte multe lucruri care ne depăşesc încă şi, desigur, nu vom primi acceptul să divulgăm unele „taine" pentru care încă nu suntem pregătiți. Diagnosticările medicale sunt în majori-

tatea cazurilor corecte, doar că denumirile unor afecțiuni diferă de cele puse de medicina alopată, schemele de tratament propuse se referă în primul rând la eliminarea cauzei care a dus la îmbolnăvirea corpului fizic şi a urmărilor acesteia. De multe ori, când adevărul ar putea dăuna unor persoane sau crea tensiuni nedorite cu alte persoane, accesul la astfel de informații este limitat sau chiar blocat.

Una dintre cele mai grele zile din viața mea de psihoenergosugestolog a fost aceea când am fost invitat la o doamnă care era într-o criză de depresie şi la fața locului am constatat că de mai mulți ani era țintuită la pat. Suferise o intervenție chirurgicală la coloană şi după aceasta nu a fost în stare să mai mişte picioarele. Simțea căldura, simțea frigul, circulația sanguină era bună, şi totuşi picioarele rămâneau nemişcate. Am încărcat-o energetic – nimic. Am hipnotizat-o şi, în stare de transă, i-am propus să urmărească nervul care duce informația de la cap la picioare. Mi-a răspuns ca este întreg, iar când am rugat-o să urmărească nervul care aduce informația de la picioare către cap a exclamat:

– Ooo! Acesta e rupt. Capetele sunt prea departe unul de altul. Văd ambele capete, dar nu le pot apropia.

Ce tragedie! Ca să-i salveze viața, medicii i-au înlăturat o mică tumoare de pe măduva coloanei vertebrale, însă au şi avertizat-o. La început nici nu voiau să intervină, dar ea a insistat şi răul ce putea să urmeze s-a produs: mai bine de 25 de ani imobilizată în pat şi în scaunul cu rotile... Şi atunci l-am înțeles pe deplin pe fratele meu doctor în medicină care uneori venea acasă trist, abătut şi nu avea nici poftă de mâncare...

***

Iată o mărturisire a unei foste paciente, scrisă cu mâna ei şi transpusă fără nicio modificare:

„Mă numesc C.M., sunt din Bucureşti, şi am 26 ani. Doresc să vă împărtăşesc câteva dintre experienţele tragice din viaţa mea, pe care nu am putut să le depăşesc fără ajutorul lui Vasile Bologan.

În octombrie 2003 am pierdut pentru totdeauna o persoană foarte dragă mie, un văr foarte apropiat, un frate mai mic şi mai ales un foarte bun prieten. Moartea lui a lăsat în sufletul meu un imens gol şi o foarte mare durere. Această durere nu mi-am exprimat-o foarte clar faţă de nimeni, poate de teama că nu voi fi înţeleasă cu adevărat, am acumulat-o în interior şi asta a dus la îmbolnăvirea mea. Am mers pe la o mulţime de medici, am cheltuit o mulţime de bani, unii mi-au dat recomandări total nepotrivite şi mă simţeam din ce în ce mai rău. Îmi dădeam seama că nu mai eram eu, nu puteam dormi noaptea, îmi era frică în permanenţă de tot ceea ce mă înconjura, îmi era frică să mai trăiesc şi totul înainta în inerţia vieţii fără sens. În această stare am ajuns la domnul Vasile Bologan, pe care mi l-a recomandat o prietenă.

Acum, mărturisesc sincer că de la început nu am crezut că mai poate cineva să-mi facă ceva ca să revin la starea mea iniţială, şi deci nu am crezut că domnul Bologan va reuşi. Vreme de patru ore, dânsul a stat de vorbă cu mine, şi ceea ce m-a făcut să dobândesc o mare încredere în dânsul a fost faptul că de la început mi-a spus ceea ce numai eu în sinea mea ştiam: că eu nu mai eram eu, ca devenisem o stană de piatră, că nu mai trăiam. Mi-a spus atunci că am asupra mea entităţi provenite din farmece, pe care dânsul mi le-a îndepărtat. De asemenea, mi-a spus că întreg corpul meu era sub influenţe negative şi l-a echilibrat. Şi lucrul cel mai important pe care l-am descoperit împreună a fost faptul că spiritul meu era încă sub influenţa spiritului vărului meu, care nu-şi găsea liniştea. Domnul Bologan a reuşit să redea acelui spirit libertatea din această lume, pe care nu o părăsise încă, şi să meargă acolo unde îi era locul, prin intermediul hipnozei. Am trăit în acea zi cea mai

dificilă experiență de viață; în zilele și lunile următoare viața mea a început să reintre în normal, să pot dormi, să mă liniștesc, să pot munci, să pot trăi. Domnul Bologan mi-a redat viața, deși eu nu credeam că mai este posibil să trăiesc din nou cu adevărat. Acum mă simt bine și îi mulțumesc lui Dumnezeu că l-am întâlnit pe acest om care m-a făcut om din nou, prin capacitățile cu care numai Dumnezeu l-a înzestrat."

În cazul de față, regresia hipnotică a fost folosită pentru a depista cauza îmbolnăvirii, și nu pentru eliberarea acestui spirit care era în aura ei. În transă hipnotică ea mi-a povestit cum, la înmormântarea vărului ei, la groapă, lângă sicriu, la picioarele mortului, în momentul când s-a aplecat pentru a-și lua rămas bun, acesta ca prin minune a deschis ochii și, pentru câteva fracțiuni de secundă, privirile lor s-au întâlnit. A fost cu adevărat, a fost o halucinație a ei, greu de precizat; cert este însă faptul că din acea clipă ea s-a împietrit. Nu a spus acest lucru nimănui, de teamă că nu va fi înțeleasă, și de aici a început coșmarul care a urmat ani în șir. Chiar și după atâta suferință ea nu-și putea imagina că va urma această despărțire, și atunci am fost obligat să-i explic că este o despărțire temporară și că se vor regăsi în cealaltă lume. În cele din urmă a acceptat. Am lăsat-o în transă hipnotică pentru ca ea să poată vedea acest spirit, pentru ca despărțirea dintre cele două spirite să se producă într-un mod firesc și fără prea multă suferință. Atât eliberarea cât și plecarea spiritului vărului ei au avut loc fără brutalitate, lent, frumos, pe un culoar de lumină și a produs o mare bucurie și resemnare pentru amândoi.

***

În toamna anului 2006 mă aflam la Timișoara, când a sosit la mine un tânăr de vreo 34 de ani însoțit de mama sa. Era dintr-o comună din județul Cluj. Ca să nu-i creez probleme

fostului meu pacient, nu o să divulg localitatea, numele şi prenumele acestuia, ci o să-l numim „tânărul".

– Domnule Bologan, sunteţi ultima noastră speranţă – a început discuţia mama sa. V-am văzut la OTV, la emisiunea domnului Dan Diaconescu din Săptămâna Mare, şi abia acum am reuşit să ne programăm şi să ajungem la dumneavoastră. E vorba de băiatul meu. Sinceră să fiu, nici nu mai ştiu cum să încep. Am colindat cu el pe la cei mai renumiţi medici din ţară, l-am dus pe la toate mănăstirile, a stat acolo cu săptămânile, cu lunile, a ţinut diete, dezintoxicări, purificări, şi nici un rezultat. Uitaţi-vă şi dumneavoastră, până la vârsta asta încă nu s-a căsătorit, nu şi-a făcut un rost în viaţă. Când îl apucă crizele, se zvârcoleşte pe podele ca un şarpe, şi din această cauză nu şi-a luat un serviciu. La început medicii l-au diagnosticat ca fiind bolnav de schizofrenie, mai apoi un profesor psihiatru, mai bătrân, de la Cluj, m-a sfătuit să mă adresez unui preot.

Tânărul avea faţa pământie şi nu-şi ridica privirea din podea.

– Mamă, lasă-mă să vorbesc eu. Domnule profesor...

– Nu sunt profesor şi nici medic – am spus eu.

– Mă scuzaţi, aşa vă zice lumea, „domnul profesor". Ştiu, aţi anunţat şi la televizor că nu sunteţi nici profesor şi nici doctor. Nu ştiu cum să vă descriu tot ce mi se întâmplă, dar când mă apucă câte o criză nu sunt în stare să învârt limba-n gură, nu sunt în stare să îndoi mâna şi să-mi fac semnul crucii. E ceva diabolic. Mă torturează întruna, anticipează toate acţiunile mele şi nu mă lasă să dorm, să muncesc, să iubesc, să realizez ceva. Când îl supăr, mă înţepeneşte. Stau ca un buştean şi transpir de parcă aş fi în saună. Am încercat să stau de vorbă cu o fată – am şi eu o vârstă, nu? Colegii de vârsta mea au copii la şcoală. Ştiţi ce mi-a făcut? Mi-a înlemnit limba în gură şi timp de două ore n-am scos un cuvânt. Nu puteam vorbi. Nu am fost în stare să scot un sunet. Sigur, sărmanei fete ce-i mai rămânea de făcut? Simt că înnebunesc. Nu mai pot.

A început să-i tremure mâna dreaptă.

– Poftim, iar l-am supărat...

– Calmează-te – am spus eu. Să vedem ce putem face.

Am efectuat o diagnosticare radiestezică şi l-am pus în transă hipnotică. Pe lângă paraziţi, blocaje energetice şi energie malefică, tânărul mai avea în corpul său şi un spirit străin foarte puternic. Am mai constatat, de asemenea, că acel spirit comunica. I-am cerut spiritului tânărului să se odihnească şi am intrat în comunicare directă cu spiritul străin:

– Cum te cheamă?

– Sunt Lordul – a răspuns acesta cu un sarcasm diabolic. Ştiu ce ai de gând, dar n-o să-ţi reuşească. Le-am râs în nas preoţilor şi episcopilor, cu toată cohorta lor bisericească n-au putut să-mi facă nimic, nimic, nimic, pricepi? Ha-ha-ha! Mi-am bătut joc de ei cum am dorit, i-am scuipat în faţă şi i-am făcut albie de porci. Toate rugăciunile şi milostenia lor nu au ajutat la nimic, fiindcă eu sunt puternic, de neînvins. Le spuneam toate păcatele, că eu ştiu totul, totul despre fiecare. Şi pe ale tale le ştiu.

– Şi eu le cunosc, nicio problemă, dar cine te crede departe ajunge – am zis eu.

– Nu mă crezi? – a întrebat el mirat. Am martori... el... ca. Întreabă-i, întreabă-i şi au să-ţi confirme.

– Mai întâi ai să-mi povesteşti cine te-a trimis aici – am continuat insistent.

– Nu vreau – mi-a răspuns el categoric.

– Nu-i cum vrei tu. Cine te-a trimis aici?

– Nu poţi să mă sileşti să spun, iar eu nu am chef.

– O să ai chef şi la chef – am zâmbit eu.

– Sunt puternic, de 18 ani sunt aici, m-am înrădăcinat bine...

– Acum va trebui să pleci – am spus eu şi mai hotărât.

– Ca să plec de aici am nevoie de trei luni, cel puţin, dar dacă nu vreau n-o să mă poţi scoate nici în trei ani. Ha-ha-ha!

– Cară-te de aici!

– Aoleu!!! Nu da! Ăsta nu se joacă... Ăsta mă sparge, de nu vorbesc mă sparge în două. Sunt nevoit să spun, nu vreau, dar nu am încotro... Uite, spun, dar nu mai da.

– Şi de spus ai să spui, şi de dat am să mai dau, până nu te duci de unde ai venit.

– Nu mă pot întoarce acolo. Nu am voie. Sunt învins.

– Cine te-a trimis aici?

- Ele... Sora tatălui său şi bunica sa, ele m-au trimis. Au făcut farmece cu legătura de la mort şi cu pământ din cimitir. Au săpat în faţa casei lor groapă, chiar în faţa uşii. Vraja au pus-o în ghiveciul unui cactus. De atunci nimeni nu l-a mai putut mişca din loc, chiar şi după ce au vândut casa şi au plecat.

– Păi, întoarce-te la ele.

– Nu pot. Aia bătrână a murit, iar asta tânără nu mă primeşte. Ea a moştenit-o pe maică sa.

În camera de alături, mama băiatului, care vedea şi auzea totul prin uşa întredeschisă, nu înceta să se roage la Dumnezeu şi să-şi facă semnul crucii:

– Doamne! Aşa este. Ne-au mai spus acest lucru un călugăr bătrân şi nişte preoţi. De ani buni ne chinuieşte.

– Trimite-mă în cineva! Numai nu într-un porc sau într-un câine. Te rog. Nu vreau să mă întorc în iad. Aici mi-a fost bine şi eu mi-am făcut datoria cinstit. Nu daa!!!

– Eu nu te scot de aici ca să te trimit în altcineva. Te duci unde ţi-e locul. Ce face cucoana care te-a trimis?

– E năucită. I-a venit lovitura din senin, ca un trăsnet, aleargă la preot să-i ceară iertare, numai că el n-o s-o ierte, n-o s-o ierte. Preotul ştie cu ce se ocupă. E păcătoasă rău, şi-a omorât trei prunci, că erau băieţi. Apoi s-a născut fata, dar ea nu vrea s-o moştenească, se luptă şi nu va ceda. Vezi, îţi spun toate numai lasă-mă în pace, nu da.

– Tu de ce nu l-ai lăsat în pace să-şi trăiască viaţa cum i-a dat-o Dumnezeu? Să-şi facă şi el un rost?

– Fiindcă aşa mi s-a ordonat. Să nu-l las să facă nicio mişcare, nici o realizare, nimic-nimic. Asta am şi făcut, până acum.

– Cară-te mai repede.

– Nu pot. E nevoie de câteva luni ca să mă retrag, să ies de aici.

– Ţi-o mai trece. Nu eşti aici la băi, ca să-ţi creez tot confortul. Mişcă mai repede. Spune-le alor tăi că vii, să te întâmpine cu trâmbiţe şi fanfare – am glumit eu, deşi eram destul de obosit.

– V-am spus că nu am unde mă duce. Sunt învins. Nu am ce căuta acolo... Nu pot să mă uit la lumină. Ea mă orbeşte. Lumina asta mă distruge. Nu văd nimic, nimic, nimic.

Exorcizarea a durat o oră şi jumătate. Lordul încerca să se agaţe de orice posibilitate de a rămâne înăuntru, încerca să mă mintă pentru a obţine un mic răgaz, dar voia Domnului a fost mai presus de orice încercare a întunericului de a-şi menţine poziţiile.

– Te rog să nu mă ataci – mi-a spus Lordul înainte de a părăsi în totalitate corpul şi aura tânărului. Lasă-mă cincisprezece minute să văd încotro să o iau. Că şi eu te pot ataca în diferite forme, dacă nu mă laşi în pace să mă duc în lumea mea.

– Fie – am spus. Facă-se voia Domnului!

L-am întrebat pe tânăr, care era şi el extenuat, de asemenea:

– Îl vezi?

– Da. Este negru, mare. Are trei metri şi jumătate înălţime. Este în frac şi cu joben.

Desigur, am prezentat doar unele momente din discuţia noastră, că altfel aş fi putut să scriu un roman pe tema „supranaturalului", dar important era să vedeţi cu ce vă puteţi confrunta.

***

Nu pot să trec cu vederea o întâlnire destul de interesantă care a avut loc în zona Banatului. Era în vara lui 2006. Printre pacienții care au venit la mine la Reşița, unde urma să stau două zile, la insistențele doamnei Maria Spătariu, se afla şi A. La prima vedere, nimic deosebit: o pacientă ca multe altele; dar nu a fost să fie aşa. Eu, prins cu rutina zilnică, îmi făceam meseria atent la relatările celor care veniseră să-mi ceară sfatul sau ajutorul. La unii eliminam blocajele energetice, paraziții energetici şi le echilibram sistemul energetic, la alții eliminam blocaje psihice, unele migrene şi fobii, când în fața mea a apărut doamna A., de vreo 35 de ani, obosită, cu ochii roşii de nesomn. Mi-a povestit şi ea, pe scurt, necazurile ei, cum şi-a pus capăt zilelor fratele ei, cum nu are somn şi linişte de mai mulți ani şi, sigur – susținea ea –, este ceva în neregulă, toată noaptea îi trosneşte mobila şi îi cântă fanfara în casă. După diagnosticare, am constatat că nu are nicio afecțiune organică sau psihică şi toate necazurile ei vin de la problemele energetice. Pentru a mă verifica am pus-o în transă hipnotică. La întrebarea „câte spirite străine se află în ea", am primit un răspuns prompt:

– Foarte multe. Nu pot să vă spun sigur, fiindcă sunt de diferite mărimi şi chiar culori, dar sunt multe.

– Sunt spirite străine sau demoni?

– Demoni şi spirite străine.

Am început exorcizarea, care a durat vreo patru ore, cu pauze de masă şi reveniri. Nu am întâlnit până în acel moment o persoană care să aibă în ea atâția demoni. Am găsit printre ei şi unul care comunica. Am aflat multe despre ierarhiile lumii de frecvență joasă, cum activează în lumea noastră, cum se protejează reciproc şi cum comunică între ei la mii de kilometri, dar ce m-a frapat cel mai mult a fost faptul că ei veniseră cu misiunea concretă de a o ucide. După cum mi-a mărturisit una dintre aceste entități, din cauza lor, fratele ei şi-a pus capăt zilelor, prin spânzurare. Ea urma să facă acelaşi pas. Toate

aceste discuții au fost auzite și memorate de pacienta respectivă, dar și de persoanele care erau în audiență. În discuțiile care au durat mai multe ore, am aflat că aceste spirite trăiesc în lumea lor dirijați de Satan și nu sunt identice cu cele ale oamenilor. Cel mai bătrân din lumea lor are peste 3.000 de ani pământeni, în majoritatea cazurilor sunt invocați din infern de către oameni și vin pentru a îndeplini dorințele vanitoase și perfide ale vrăjitorilor, pentru a chinui sufletele oamenilor, iar când persoana care le-a invocat va muri, printr-o moarte nu tocmai firească, ortodoxă, sufletul acesteia va pleca în lumea lor, la Satan, unde va fi chinuit, la fel cum au fost chinuite sufletele oamenilor asupra cărora a fost îndreptată magia neagră. O să mă întrebați cine a trimis asupra acestei femei atâta necaz. Spre uimirea mea, primul ei prieten. Mai apoi s-au adus unul pe altul, familii, și încetul cu încetul au transformat corpul ei într-un cuib de reședință, unde spiritul ei nu mai avea nicio putere și nu putea lua nicio decizie. Demonii dirijau totul.

Ca să-mi mai scurtez din timp și din pură curiozitate, în timpul exorcizării îl întrebam pe Tertelici:

– Ia spune-mi, câți parlamentari de ai noștri au în ei frățiori de ai tăi?

– Mulți, mulți, mulți... foarte mulți.

– Au și un șef peste ei?

– Sigur că da, Tartorul. El dirijează totul. Nimeni nu mișcă în front în fața lui. Că, de nu, vine peste el Satan și este vai și amar, nu-i de glumă, la noi este disciplină.

– La președinție aveți rude?

– Daaa! Dar mai puține, mult mai puține.

– Auzi, zi-i zevzecului care iese acum să se miște mai repede, cât e cărăruia fierbinte, ca să nu se rătăcească cumva și s-o țină la trap până-n fundul iadului, să adune în grabă toți buliharii din împărăție și să vă întâmpine cu fanfară, că sunteți o armată întreagă.

– Cu fanfară ne întâmpină la victorie, acum e jale... Suntem învinşi, nu se cade.

Demonii se plasează cel mai des în zona stomacului, cu ramificări în tot corpul – unii la cap sau în zona inimii. Practic, se pot afla oriunde în corpul uman şi sunt văzuţi ca pete negre şi fibre întunecate. Când sunt eliminaţi, în încăpere rămâne un miros urât.

Dacă ar fi să le scriu cu de-amănuntul ar trebui să scriu o nouă poveste cu Ivan Turbincă. Se vede că atât preotul Ion Creangă, cât şi scriitorul Nikolai Gogol au cunoscut relaţia ezoterică dintre lumea întunericului şi oameni.

***

Într-una dintre zile, pe când primeam pacienţi la Bucureşti, în toamna lui 2006, s-a prezentat la o consultaţie o femeie tânără, de circa 30 de ani. Ca să înţelegeţi mai bine despre ce este vorba, redau pe scurt discuţia avută cu ea:

– Domnule Bologan, mă numesc Felicia, sunt din Bucureşti. Cu mine se întâmplă ceva ciudat. De şase ani sunt diagnosticată cu schizofrenie. Aud voci. Una dintre ele este foarte clară. Chiar acum, când noi stăm de vorbă, îmi zice: „Crezi că dacă m-ai adus aici, la el, o să scapi de mine, mânca-mi-ai coada?". Nu vă supăraţi, aşa zice vocea. Nu mă slăbeşte nici zi, nici noapte. Din această cauză, nu pot dormi, nu am linişte, intimitate. Soţul meu este un om bun, mă rabdă, dar toate au o limită. Nu ştiu ce să mai fac. E ceva necurat la mijloc. Sufleţelul meu îmi spune că nu sunt bolnavă. Am fost la preoţi, la sfintele masluri, dar, după cum vedeţi, am ajuns aici. Daţi-mi un sfat. Ajutaţi-mă, dacă puteţi. Am să vă fiu recunoscătoare toată viaţa.

Soţul dânsei arăta foarte obosit şi mă privea neliniştit, fără să scoată un cuvânt.

După ce am efectuat o evaluare sumară, prin biolocație, i-am propus o ședință de hipnoză. A acceptat:

– Sunt gata de orice, numai să mă fac bine – a răspuns ea prompt.

Am lăsat spiritul ei să se odihnească și am pornit un dialog direct cu acest spirit vorbăreț:

– Cine ești?

– Nu știu.

– De unde vii?

– Nu știu.

– Cum te cheamă?

– Nu am nume.

– Cine te-a trimis aici?

– Nimeni.

– De ce nu pleci de unde ai venit, în lumea ta?

– Fiindcă îmi este bine aici. De ce să plec?

– Uite, va trebui să pleci, să o lași în pace, am precizat eu.

– Nu vreau să plec.

– Nu este cum vrei tu.

– Aoleuuu! Tu dai urât de tot, mânca-mi-ai coada! Dar nu mi-ai lovit în plin și nici n-o să mă poți lovi. Ha-ha-ha! Mânca-mi-ai coada!

– Să vedem – am zis eu zâmbind și mi-am văzut de treabă.

Era prins doar de călcâiul de la piciorul drept și de la ceafă, în rest era în afara aurei.

– Ce mai spui, Felicia?

– Se aude tot mai încet și mai încet. Vă înjură. Zice că este parazit energetic astral. A dispărut. Nu-l mai aud.

Am echilibrat-o, am armonizat-o energetic și psihic și le-am urat copii frumoși, deștepți și sănătoși.

***

Pe Amalia am cunoscut-o la sediul firmei unui amic din Bucureşti, la începutul anului 2000. Era în perioada caniculară, când majoritatea orăşenilor se află pe litoral sau la munte.

– Am şi eu un necaz, mi-a spus ea, chiar voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Mi-e frică de spaţii închise şi de apă. Din acest motiv, nu am fost niciodată la mare. Ajutaţi-mă, în fiecare vară mă cert cu soţul. El iubeşte marea, eu îl car la munte. Vreau să scap de fobia asta. Am fost la psihologi, la medici, dar nu am reuşit până acum.

– Ştii cum au început toate? – am întrebat.

– Da. În copilărie, din joacă. Fraţii mei mai mari mă închideau în baie şi în timp ce ţineau uşa închisă pe dinafară loveau cu ceva în perete spunând că bate Nicodim, dărâmă peretele şi vine peste mine să mă omoare, că am ţipat sub fereastra lui. La scara de alături trăia un om fără un picior, era invalid de război, avea un picior de lemn. Când am crescut mare, nu-mi mai era frică de el, că era un om bun, chiar de câteva ori mi-a dat ciocolată. Făcea zarvă şi scandal când se îmbăta. Cred că de asta mă tem să merg în lift.

– Clar, dar frica de apă de unde vine?

– Într-o vară, pe când aveam vreo opt ani, ne-am dus la Cernica la mănăstire şi după Liturghie am rămas pe malul lacului. Eu, ca toţi copiii, am început să mă bălăcesc în apă cu raţele şi nu am observat, cum ne jucam de-a prinselea, că m-am depărtat nitel de mal, mai spre păpuriş. Apa nu era adâncă, mai ales că învăţasem să înot şi să mă scufund. Odată, când ieşeam de sub apă, am simţit că mă ţine ceva. În cele din urmă am reuşit să ies la suprafaţă şi am observat mâna unui om înecat. La început nu mi-am dat seama ce şi cum, dar peste câteva clipe, după ce lumea de pe mal a început să ţipe, m-am pomenit în braţele tatălui meu, care răcnea la mine: „Ai să te îneci ca el! O s-o păţeşti ca el! Uită-te!!! Priveşte! O să te înnegreşti şi o să te faci tobă ca el!!! Idioată ce eşti! De câte ori ţi-am spus să nu te duci unde e apa mare?!“

– Ce să vă zic... Care apă mare? Era apa până la genunchi, dar se vede că noaptea fusese vânt şi valurile aduseseră la mal un cadavru umflat de apă, şi sigur că m-am speriat. De atunci nu mai intru în apă. Nu mai spun că ani în şir nu am putut dormi, aveam coşmaruri. Şi acum sar uneori din somn, dar mai rar – a spus ea cu tristeţe. Vreau să fiu şi eu normală ca toată lumea, să merg cu liftul, să mă duc la mare.

Tot tratamentul a durat vreo zece minute. Am pus-o în transă hipnotică şi am dus-o în regresie hipnotică până în clipa în care era închisă în baie şi i-am cerut să deschidă uşa şi să se convingă că nu este închisă şi că oricând poate pleca, că nu este decât o joacă de copii, iar vecinului în acel moment nici prin gând nu-i trecea să vină să o pedepsească. Îşi bea ceaiul în bucătărie. Am trimis-o să se încredinţeze, să vadă, să se convingă de spusele mele. Mai apoi, am dus-o la lacul de la Cernica, unde se petrecuse evenimentul tragic. I-am arătat acea situaţie penibilă din alt punct de vedere, cu un impact mult mai mic asupra psihicului ei, comportamentul tatălui său fiind mult mai liniştitor şi calm, fără să accentueze evenimentul, ci încercând să-i explice calm cele întâmplate. Peste câteva zile, Amalia era pe litoral, după cum mi-a mărturisit chiar ea la telefon, nu ieşea din apă decât să mănânce şi să doarmă, iar cu liftul s-ar fi plimbat zile în şir, dacă nu i-ar fi fost jenă de oameni.

***

În luna aprilie 2006 eram în vizită la un bun amic de al meu, Florian Dinu, din Giurgiu. Cu ocazia venirii mele în ţară, acesta invitase mai multe persoane care îl cunoscuseră îndeaproape pe regretatul inginer Valeriu Popa, unul dintre pionerii medicinei alternative din România şi care, în timpul regimului comunist, a fost mutat timp de doi ani la Giurgiu. După discuţiile purtate am stabilit să iniţiem o fundaţie, care a şi fost creată ulterior: „Salvaţi-vă semenii", pentru ajutorarea copiilor

nevoiaşi cu anumite aptitudini, dar nu numai. La solicitarea celor prezenţi am făcut câteva demonstraţii de transă hipnotică, regresie hipnotică, tratament cu bioinforenergie, exorcizare şi, în cele din urmă, o comunicare cu regretatul Valeriu Popa. Toate aceste demonstraţii au fost înregistrate video de către domnul Nicolae Smeriacov. Pentru mine a fost o zi de lucru obişnuită. Valeriu Popa ştia de întrunirea noastră, ne-a oferit din Lumea de dincolo anumite sfaturi ce ţineau de denumirea şi scopul fundaţiei, iar comunicarea sa cu Carmen, soţia lui Ovidiu Harbădă, unul dintre cei mai apropiaţi oameni ai săi, a fost de-a dreptul cutremurătoare. Este foarte greu să descrii în cuvinte întâlnirea a două spirite libere, unul din lumea noastră şi celălalt din Lumea celor drepţi. Poate cel mai important lucru pe care trebuie să-l precizez a fost sinceritatea şi profunzimea gândirii, felul cum erau abordate unele probleme, când toate clişeele pământeşti nu-şi mai aveau rostul. Celebra frază a lui nenea Omul: „Ţine minte, omule: de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, totul se înregistrează. Din viaţă practic nu rămânem decât cu două mari acumulări: cunoştinţele ştiinţifice şi faptele de iubire...".

Entitatea lui Valeriu Popa, foarte luminoasă, calmă, plină de înţelepciune, ne ghida foarte grijuliu spre perceperea unor lucruri esenţiale şi luarea unor decizii dincolo de interesele materiale şi cotidiene. Această comunicare a durat aproape o oră. Marcaţi de această întâlnire rară şi neaşteptată pentru majoritatea dintre noi, copleşiţi de cele auzite, fiindcă multora dintre noi entitatea Valeriu Popa ne-a schimbat soarta, inclusiv mie, revedeam sau retrăiam în tăcere cele întâmplate. În casa prietenului meu Florian Dinu se lăsase o linişte profundă. Seara am decis să mergem cu microbuzul mai multe persoane ca să conducem oaspeţii de la Bucureşti şi între timp să mai facem unele schimburi de opinii. Cineva a zis aşa, printre altele:

– A fost de-a dreptul ceva senzaţional, dar eu sunt obsedată de gândul cum să-l conving pe bărbatul meu să urce în

avion. Peste două săptămâni avem bilete de avion şi o excursie de două săptămâni în Tunisia. Astfel de ocazii nu apar în fiecare zi. Tare n-aş vrea să renunţ la această posibilitate...

– Să-l omori, şi nu se urcă – a zis râzând domnul Nicolae Smeriacov. Îl cunosc de atâţia ani. He-he-he! Să-l tai bucăţele, că nu se urcă!

– Păstraţi biletele, o să meargă, şi încă cu mare plăcere – am zis eu.

– Nu cred, nu am nicio şansă – a spus cu regret persoana respectivă.

– Ba da; expediaţi-mi o poză sau daţi-mi-l la telefon să-i aud glasul – am continuat eu.

După verificările ulterioare am stabilit că bărbatul în cauză fusese în viaţa anterioară pilot de război în armata germană şi, ca o ironie a sorţii, fusese doborât în luptele de la Mărăşeşti, în România. Şi deoarece avioanele din primul război mondial nu erau atât de grele ca şi cele moderne, a planat şi a căzut nu departe de tranşeele armatei române. Fusese rănit, dar nu a decedat în zbor, ci a trăit tot coşmarul prăbuşirii aparatului în flăcări şi a murit străpuns de baioneta unui ostaş român. Firesc, în viaţa actuală, el nu-şi amintea de cele întâmplate acum o sută de ani, dar în subconştient toată această informaţie era înregistrată şi reacţiile lui de autoconservare erau fireşti. Ce a urmat? Nimic neobişnuit. O intervenţie la nivel subtil, chiar fără ca el să ştie, iar peste două săptămâni pleca fericit spre Tunisia, fără niciun fel de frică. Şi după cum am aflat mai apoi, nu a avut niciun fel de probleme în timpul zborurilor şi în toată această călătorie.

***

L-am văzut prima dată pe domnul Vasile Bologan la o emisiune la OTV. Nu am reuşit atunci să intru în direct cu dânsul. Am aflat de pe internet adresa dânsului din SUA. I-am

transmis o fotografie şi rugămintea de a mă ajuta într-o problemă de sănătate care mă necăjea de 22 de ani. **Aproape imediat** am simţit că o forţă necunoscută îmi aduce puteri noi şi m-am simţit mult mai bine.

Am avut corespondenţă cu dânsul până în prezent, şi de fiecare dată când îmi scria dânsul simţeam că mă întăresc, că sunt alt om.

Ţin să precizez că toate încercările mele pe la diverşi medici, de diferite specialităţi, nu mi-au adus decât ameliorări temporare. De fiecare dată când îmi scrie mă întăreşte cu forţe care mă fac să mă simt mult mai bine. Am luat legătura cu dânsul de numai o lună şi jumătate şi sunt absolut convins că, aşa cum spune şi domnia sa, o să mă fac bine.

Totul a apărut brusc, în câteva secunde: atac de panică, cu impresia că mă prăbuşesc, când mergeam la primărie să o înregistrez pe fetiţa nou-născută, în luna iunie 1984, după mai multe săptămâni de stres puternic, când a născut nevasta.

Boala se manifestă astfel:

– ameţeli, vertijuri, senzaţie de prăbuşire, teamă, atac de panică, transpiraţii mari şi accelerarea pulsului, tremur al genunchilor;

– mi-e frică să merg **singur** oriunde, mi-e frică să trec strada, să străbat o piaţă, o mulţime de oameni, trebuie să fiu însoţit de cineva, chiar dacă mă sprijin de un copil, un baston, o bicicletă, dar asta ca idee, nu ca suport sau sprijin fizic real; voinţă am, reuşesc să trec de aceste momente de panică pentru câteva secunde, făcându-mi curaj prin autosugestie, că nu are ce să mi se întâmple şi că nu voi pica. Abia aştept să ajung la un scaun sau la un perete de care să mă sprijin. De aici pornesc cu paşi mărunţi sau tropăiţi; nu mă pot concentra în acele momente la nimic altceva, mă domină gândul că nu pot merge şi o să cad. Însă nu, nu am căzut niciodată;

– mă enervez foarte repede din motive neîntemeiate, sunt foarte irascibil; aceste stări trec foarte repede.

Mă scol foarte devreme, mai obosit ca seara. Nu dorm bine. Nu simt nevoia să mănânc decât după ora 17:00. După ora 20:00 am o mare poftă de mâncare.

Până în iunie 1999 fumam foarte mult – aproximativ două pachete de ţigări pe zi. Din acea dată nu mai fumez deloc.

Mă simt mai bine şi merg fără frică în următoarele momente: dimineaţa până la ora 10:00-11:00; după un somn, chiar şi de doar câteva minute; când sunt odihnit.

Menţionez că sunt cadru didactic universitar, doctor în ştiinţe la Universitatea Politehnică din Timişoara.

Ţin să-i mulţumesc pe această cale domnului Vasile Bologan, să-i dea Dumnezeu multă sănătate, ca să poată da şi altora.

Pot răspunde oricui mă întreabă despre evoluţia sănătăţii mele.

Încă o dată mulţumesc, domnule Bologan.

Cu drag, Ioan Pădurean

***

Încep prin a-mi cere scuze dacă acest e-mail este inoportun... Am aflat de dumneavoastră prin intermediul unei prietene, care mi-a spus că într-o emisiune televizată, nu cu foarte mult timp în urmă, aţi afirmat că oferiţi uneori consultaţii gratuite, prin e-mail. Dacă această ofertă mai este valabilă, vă rog să mă ajutaţi în următoarea problemă: începând cu 1999, sănătatea mea s-a alterat foarte mult; pe fondul unui hipertiroidism Basedov declanşat cu câţiva ani în urmă, a apărut o insuficienţă cardiacă severă, fibrilaţie şi edem. Situaţia a fost oarecum remediată prin tratament medicamentos, dar o nouă recidivă s-a produs în 2004-2005. În tot acest răstimp, percepţia mea interioară a fost (şi este în continuare) că o anumită formă de magie neagră (sau poate blestem) acţionează asupra mea. De asemenea, problemele de sănătate coincid cu o alterare accentuată a nivelului

de trai (probleme financiare cărora parcă nu mai reuşesc să le întrezăresc rezolvarea) şi nu în ultimul rând cu o alterare a relaţiilor personale. De asemenea, cu o scădere a voinţei şi a optimismului în general. Evident, iau în calcul posibilitatea ca toate acestea să reprezinte încercări cărora trebuie să le fac singură faţă, care poate nu au nicio legătură cu bănuielile mele referitoare la magie neagră... dar simt totuşi că trebuie să caut ajutorul şi în altă parte. Aşa încât vă mulţumesc anticipat pentru orice sugestie pe care mi-o veţi oferi... iar dacă acest lucru nu este totuşi cu putinţă, voi înţelege situaţia.

Cu multă simpatie,
Giacinta

I-am răspuns:

– Draga mea, ai un farmec, un parazit energetic foarte dur plasat în zona plexului solar, ai şase blocaje energetice, două blesteme, 60% energie malefică în organism. Eu rezolv toate aceste probleme şi îţi refac aura, iar pe viitor să-mi scrii cum te mai simţi. Eu ştiu că totul va fi bine, iar tu trebuie să-ţi zici în fiecare dimineaţă, după rugăciune: „Sunt tânără, frumoasă, sănătoasă, pe zi ce trece mă simt tot mai bine şi mai bine. Doamne ajută!".

***

Stimate domnule Vasile,

Mă numesc Ion, am 18 ani şi locuiesc în Anglia de 5 ani împreună cu mama mea, care e medic aici, cu fratele geamăn şi cu bunica. V-am văzut pe OTV la emisiunea lui Dan Diaconescu, am încercat să vă contactez prin telefon, dar nu am reuşit. Aş dori foarte mult ajutorul dumneavoastră în problemele mele de sănătate. Am fost trei gemeni şi am fost crescuţi de bunici în Oradea, iar unul dintre fraţi a murit de leucemie la 7 ani, eu i-am donat de două ori măduvă osoasă, în Barcelona, dar

a fost în zadar. Când aveam 13 ani, mama s-a despărțit de tata și s-a recăsătorit în Anglia. Asta a făcut să ne despărțim și noi de tata și de bunici, fiindcă mama ne-a adus cu ea aici. După un an ne-am reunit cu bunicii aici în Anglia, dar la scurt timp după mutarea aici bunicul a fost diagnosticat cu cancer la plămâni. Pentru mine bunicul a fost ca și tata, și am stat lângă el mult timp la spital înainte să moară – el a murit aici, în Anglia. Acest lucru m-a afectat pe mine foarte mult, și nu multă vreme după moartea bunicului am început să mă simt ciudat. Mi s-au făcut foarte multe analize, dar fiecare analiză a arătat că nu am nimic; mi s-a făcut și rezonanță magnetică și encefalogramă, iar rezultatele au fost bune. Am fost și la psihologi, iar aceștia au spus că nu am nimic grav, au spus că am atac de panică, asta fiindcă constant mi-e frică de boală și de moarte. Tatăl meu a murit anul trecut în iunie de limfom, care iarăși a fost un șoc, fiindcă el la rândul lui era un chirurg foarte bun și totdeauna sănătos. Eu sunt un băiat sportiv, am practicat sporturi extreme și am jucat și baschet într-o echipă națională a Angliei, dar lucrul care mă întristează e că atunci când mă simt mai bine mi se face inexplicabil rău. De multe ori joc baschet și încep să simt că nu mai sunt acolo – sunt conștient, dar simt de parcă ies din realitate, nu am halucinații sau ceva de genul acesta, este o senzație foarte greu de explicat. Am observat că vara, atunci când mă duc în vacanță acasă în România, mă simt mai bine, dar și atunci mi se face rău deseori. Însă aici în Anglia e și mai rău. Aceste atacuri de panică apar când nu mă gândesc la rău, când nu are de ce să-mi fie frică, ci dimpotrivă, atunci când mă simt mai bine. Apar de pe un moment pe altul și de multe ori durează ore întregi. Nu sunt un om fricos, mai mult de asta am devenit fricos, că am aceste atacuri, deja de mult timp mă chinui cu aceste simptome și e foarte greu și nu știu niciodată când mă voi simți rău, dintr-o dată. Aș dori să mă ajutați dacă puteți, vă rog frumos, eu vă trimit o poză cu mine. Puteți să-mi

trimiteți numărul de telefon să vă sun, dacă e nevoie, vă rog răspundeți-mi la e-mail.

Vă mulțumesc mult,
Ion.

Sigur că am reacționat prompt:

Dragă Ion, ai trecut prin multe, deşi eşti încă foarte tânăr; viața nu te-a prea cruțat, dar nu există lucruri pe această lume de care să-ți fie frică, cu atât mai mult că există viața de dincolo, unde te vei reîntâlni cu toți cei dragi, iar moartea nu-i decât o mare eliberare şi fericire. Nu cred că e cazul să te gândeşti la moarte. Nici pe departe! Tu eşti un tânăr sănătos, dar atacurile de panică vin de la patru paraziți energetici, un spirit străin, şase blocaje şi, de frică şi încordare, frecvența de activitate a creierului s-a redus cu 85%, adică a rămas blocat. Eu îți rezolv toate aceste probleme energetice. Ai să te simți mult mai bine şi să nu-ți fie frică de nimeni şi de nimic, revino la sportul de performanță, dacă ai această posibilitate. Ai să simți o uşurare totală, ai să fii foarte puternic, nu o să oboseşti şi o să ai o poftă de viață pe care nici nu o bănuiai.

***

Într-o zi, pe când mă aflam în California, am fost solicitat de prietenii mei să intervin asupra unei persoane aflate în comă de peste trei ani. După verificările de rigoare, am constatat că pacienta, aflată la Giurgiu, nu prea avea multe şanse. Era o chestiune karmică şi nu trebuia forțată să trăiască. Sufletul ei părăsise corpul cam cu doi ani şi jumătate în urmă. Nu va mai reveni şi deci toate eforturile sunt zadarnice. Practic, ea nu mai este în această lume. Dacă îşi va reveni vreodată din comă, ceea ce este o posibilitate de 0,001%, va avea foarte multe sechele şi părinții vor regreta că au chinuit-o atâta amar de vreme. Regret că nu o pot ajuta pe Mădălina şi nu sunt în stare să înseninez

fețele crispate de durere ale părinților şi familiei, mii de scuze... Sunt şi eu nu mai mult decât un muritor de rând.

În vara anului 2006, corpul neînsufleţit al acestei persoane, care nu şi-a mai revenit din comă, a fost înhumat la Giurgiu. Dumnezeu să o odihnească în pace şi lumină!

***

De foarte multe ori foştii mei pacienți îmi expediază poze ale cunoştinţelor sau rudelor pentru o consultare sau un tratament. Aşa a fost şi în acest caz:

– Dragii mei, câteva cuvinte despre Gabi şi Andrei: ambii sunt afectați de paraziți energetici, dar la Gabi este o chestiune karmică pe care ea a acceptat-o înainte de a veni în această lume şi unde eu nu am dreptul să intervin, este o relație specială a ei cu Divinitatea, ce are ca rezultat suferințele şi scleroza în plăci pe care le are, dar nu în proporție mare. Unica ieşire din acest impas este o comunicare mai intensă cu Dumnezeu, cu eul ei interior, şi nu este exclus să se schimbe situația. Rezultatul depinde în mare măsură de puterea ei de concentrare în timpul rugăciunilor şi, ca un sfat, în fiecare dimineață să-şi spună: „Sunt sănătoasă, mă simt mult mai bine, mai puternică, sunt capabilă să fac ce mi-am pus în gând, să dirijez corpul şi gândurile mele, şi pe zi ce trece voi fi tot mai bine şi mai bine".

La Andrei lucrurile stau puțin altfel. Se pare că consumul de energie este mult mai mare şi mai intens din cauza paraziților, dar acest fapt îl ajută să se descurce mai bine în viață şi să țină piept greutăților. Nu este afectat decât foarte puțin şi consider la această oră că este mult mai bine să nu intervin. Să vedem cum va fi în viitor.

***

Cazul care urmează e ceva mai deosebit şi prin faptul că vizează sănătatea unui prunc. Fiecare persoană ştie cum este când ai un copil bolnav, îndeosebi când este suspectat de o boală incurabilă, şi pentru a fi mai bine înţeles preiau câteva pasaje dintr-o corespondenţă mai îndelungată:

– Ne bucurăm să reluăm legătura cu dvs, deşi ne-aţi sfătuit astă-toamnă când ne-am văzut că copilul este OK şi că nu mai este cazul să vă căutăm. Am să încerc să vă reamintesc: este vorba despre băieţelul meu Bogdănel, care acum are un an şi cinci luni (ştiu că şi dvs. aveţi un nepoţel frumos şi minunat, ce mai face?). Când am venit la dvs. acasă băieţelul meu avea un an şi medicii îi făcuseră la vremea aceea deja două puncţii în os suspectând o leucemie (veneam la dvs. din partea lui Vlad Sterescu de la Prima TV şi fuseserăm înainte de a veni la dvs. la Timişoara şi în Ungaria). Ulterior i s-au mai făcut încă trei puncţii medulare!!! Tot nimic. Problema este că valorile de la hemogramă nu sunt constante (scad leucocitele şi trombocitele când face febră) iar medicii ne plimbă de colo-colo şi ne tot ameninţă cu o viitoare leucemie. Eu am obosit psihic, iar pe copil l-au stresat fizic cu înţepături săptămânal. De opt luni umblăm aiurea prin spitale şi tot fără diagnostic... Cred că o să ne îmbolnăvim noi, părinţii... Acum râdem cu copilul, acum plângem... Ne bucurăm de fiecare zi şi de fiecare moment în care copilul se simte bine şi creşte şi mănâncă şi totul pare că este normal... Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru fiecare zi, însă sunt nişte aspecte clinice care nu sunt de neglijat: valorile de sânge, splina, care este mai mare, paliditatea lui... Domnul cu care am vorbit pe fostul dvs. telefon mobil mi-a spus că pentru a mă putea ajuta de acolo din America e suficient să vă trimit nişte poze recente cu bebe. Astfel vă trimit ataşat trei fotografii din luna decembrie. În speranţa că mă puteţi ajuta şi că mail-ul meu va ajunge la dvs., vă mulţumim din suflet şi vă dorim multă sănătate şi numai bine. Aştept cu nerăbdare să-mi răspundeţi.

Sigur că i-am răspuns:

– Dragă A..., îmi amintesc foarte bine discuția pe care am purtat-o în locuința din București. Vă pot spune cu aceeași sinceritate ca și atunci că superbul dumneavoastră fecioraș este complet sănătos. Are într-adevăr splina mărită cu 30%, are frecvența mărită și eu am să o aduc la normal, dar este un moment de creștere al copilului și astfel de cazuri se întâlnesc foarte des, îndeosebi când i se administrează o doză mărită de medicamente. Acest lucru nu afectează câtuși de puțin sănătatea lui. Ea o să revină la normal și de aceea medicii cu experiență sfătuiesc în aceste cazuri să se aștepte până la vârsta de șapte ani. Odată ce va adresați medicului, el trebuie să investigheze și să dea un rezultat. Cum până la această oră încă nu a fost descoperit omul perfect sănătos, fiindcă fiecare este unicat în felul său, la oricine și oricând pot fi descoperite anumite devieri, credeți-mă că știu ce vă spun. Problema, după părerea mea, se află la dumneavoastră, la părinți. Ca și acum șase luni, și dumneata și soțul dumitale sunteți afectați de paraziți energetici, aveți blocaje energetice și gândiți foarte distructiv la adresa sănătății copilului, ceea ce nu întârzie să dea rezultatele nedorite. Nu mai fiți atât de negativiști, stresați, deprimați și îngroziți de această idee cu leucemia. Dacă într-un an nu s-a pus niciun diagnostic, nu vi se pare o tâmpenie să mai insistați în această direcție? Nu vă supărați de duritatea cu care vă scriu. La doar doi anișori, cu 6 puncții pe coloană, nu vi se pare prea mult? Soarta omului vine de la Dumnezeu și nimeni în această lume nu o poate schimba. Nu mai gândiți atât de negativ despre sănătatea copilului dumneavoastră, nu mai cobiți atâta. Tratați-l ca pe un copil sănătos și care se dezvoltă foarte normal. Sfaturile mele ar fi: în primul rând să vă eliberați de paraziții și energiile malefice care vă afectează pe dumneavoastră și pe soț (ele îngheață câmpul energetic al copilului dumneavoastră și este afectat de aceste energii), să începeți să gândiți pozitiv despre sănătatea copilului dumneavoastră și să vă ziceți de zeci

de ori pe zi că este sănătos, superb, puternic şi că nu va boli niciodată. Nu invocaţi asupra lui tot felul de necazuri prin presupunerile dumneavoastră. Boala are simptomele ei şi se tratează când este descoperită, nu când este posibil să apară. Şi dumneata poţi să devii cosmonaută, dar... pricepeţi ce vreau să zic. La ora actuală, copilul dumneavoastră nu suferă de leucemie şi cred că nu va suferi de această maladie. Departe de mine gândul să mă exprim urât la adresa dumneavoastră sau a medicilor. Ştiu că vă iubiţi fiul ca pe ochii din cap şi este firesc să fie aşa. Ca să fiu mai explicit, eu mă refeream la cu totul altceva. Nu arunc asupra medicilor nicio vină, ei au făcut şi vor continua să facă tot ce le stă în putinţă pentru a determina cu exactitate de ce suferă copilul, ca mai apoi să-i prescrie un tratament adecvat. Nu spun şi nu voi spune niciodată nimănui să nu se ducă la medici sau să nu-i asculte, mai ales când este vorba de un copil. Din câte pot constata, el a avut circa 4-5 crize. Din ceea ce deduc, a fost o coincidenţă să fi fost puţin răcit şi o criză energetică indusă din afară, de la tine şi soţ. Nu mi se arată nicio boală gravă de care ar putea suferi în viitor. Nu are nicio boală infecţioasă pe care o cunoaşte medicina de astăzi. Deci, după cum am mai spus, 50% a fost o infecţie obişnuită, peste care s-a suprapus o agresiune energetică din familie. Organic, copilul dumneavoastră este sănătos. Funcţional, are un blocaj pe care am să încerc să-l elimin. Când m-am referit la negativismul dumneavoastră am dorit să vă atenţionez că energetic, intuitiv, copilul vă simte foarte bine şi orice variaţie de stare a dumneavoastră se reflectă instantaneu la el. Am avut un pacient care suferea de astm şi avea doar 6 anişori. Mama lui era medic şi îl trata de mic cu tot felul de medicamente. Care era de fapt cauza bolii, căci pe noi acum aceasta ne interesează? Vocea iritată cu care ea i se adresa soţului. În acea clipă copilul se speria, şi într-o singură şedinţă el s-a vindecat, dar de atunci nici maică-sa nu mai ridică vocea. Nu este exclus ca şi la micuţul dvs. să se producă, din cauza stresului, un

spasm asemănător la nivel subtil. Când vă speriați că iarăşi o să i se facă rău şi o să facă o criză, gândiți-vă. Tot ceea ce eu vă spun este o modalitate de a gândi şi de a coopera cu dvs. pentru a scoate în evidență cauza, iar efectele le-ați văzut dvs. şi vi le-au spus şi medicii.

***

Ca un mic rezumat la cele de mai sus, o scrisoare venită mult mai târziu:

L-am cunoscut pe domnul Vasile Bologan în vara anului 2004... În primăvara acelui an mă internasem în spitale bucureştene cu băieţelul meu Bogdănel, pe atunci în vârstă de doar 9 luni. Asupra întregii familii se aşternuseră spaima, durerea, disperarea, pentru că diagnosticul prezumtiv era unul dur: leucemie. După o puncție medulară neconcludentă făcută în Bucureşti, am plecat în Ungaria, ca apoi să ne oprim la spitalul oncopediatric din Timişoara. Aici i s-a făcut lui Bogdănel cea de-a doua puncție medulară. În după-amiaza acelei zile, în aşteptarea rezultatului de la puncție, am avut o conversație telefonică cu domnul Vasile Bologan – la recomandarea unui prieten. Dânsul ne-a spus ferm şi clar: „Copilul nu are leucemie; când veniți în Bucureşti, ne vedem, dacă doriți". Afirmația aceasta ne-a făcut să zâmbim şi să fim un pic mai optimişti, deşi eram complet dărâmați. A doua zi, diagnosticul a venit ca o bombă: sindrom mielodisplazic (adică stare preleucemică), băieţelul primind tratament medicamentos în acest sens şi urmând să revenim acasă, în Bucureşti. Peste scurt timp urma o altă puncție, pentru a verifica stadiul bolii. Ajunşi în Bucureşti, înnebuniți de durere, chiar uitaserăm de domnul Bologan. Ne-a reamintit prietenul nostru de el şi aşa am ajuns să-i facem o vizită... Un om deosebit, un suflet mare şi generos, un zâmbet şi o voce plăcută... un om optimist şi încrezător... un om cu care ai petrece ore întregi la poveşti. O reală plăcere a fost! Deşi i-am

comunicat diagnosticul, a ținut-o pe-a lui: „Copilul nu are și nu va face leucemie". Acum, cine nu și-ar fi dorit una ca asta... dar evident că nu l-am crezut. Nu l-am crezut pentru că, deși cred în Dumnezeu, deși cred în minuni – acum mai mult ca oricând... consideram că știința medicală nu poate fi ignorată. Am plecat de la dânsul încărcați de energie pozitivă și cu un ușor zâmbet pe buze. Cunoscuserăm un om minunat, un prieten. A trecut ceva timp și s-a refăcut puncția medulară. Bietul meu copil, vai de el și vai de noi... Am plâns din nou, așa durere cumplită nu am simțit niciodată... Plângeam continuu, iar sufletul parcă îmi era gol. Dar a venit rezultatul puncției... incredibil: Bogdan nu avea leucemie, Bogdan nu avea nici măcar sindrom mielodisplazic!! Eram mută, eram uluită. Nu mai înțelegeam nimic... Am spus că e, cel puțin din punct de vedere medical, imposibil! Exact așa și era... Am trăit clipe de coșmar... și nu clipe, nu secunde, nu momente, nu minute, nu ore, nu zile, nu săptămâni, ci luni de groază, de tensiune de nedescris... Am îmbătrânit atunci zeci de ani, așa aveam impresia. Exista o singură explicație: diagnosticul fusese greșit. L-am sunat pe domnul Bologan plângând de fericire... Dumnezeu era bun și ne iubea enorm. Iar domnul Vasile Bologan a știut ce-a spus, a fost mai grozav ca toți medicii. Nu mai intru în amănunte... nu mai spun că au urmat și alte puncții, pentru că din păcate Bogdănel a mai avut niște stări febrile cu aplazie, dar părerea mea este că totul a fost creat într-un context infecțios și medicamentos. Cert este că Bogdănel e acum un băiețel de 4 anișori frumos și deștept cum altul nu-i. E un copil sensibil, dar mă rog la Dumnezeu să fie puternic și sănătos. Iar eu sunt cea mai fericită mămică, și pe zi ce el creștem, eu întineresc. Cea mai mare fericire din viața mea este copilul meu minunat!

Mii de mulțumiri domnului Vasile Bologan! Sănătate și putere, optimism și credință, pentru a putea să-și ajute semenii cu dragostea cu care ne-a înconjurat și pe noi. Mulțumiri și pentru ajutorul dat nu de puține ori și de atunci încoace. Chiar

dacă dânsul este departe de țară, noi îl simțim aproape și, din când în când, mai schimbăm o vorbă, ne simțim prieteni, ne bucurăm pentru asta. (Mămica lui Bogdănel)

***

Iată o familie aflată într-o situație îngrozitoare. Mii și mii de întrebări care îi macină zi și noapte, fără a le putea găsi o explicație plauzibilă.

„Sunt Oana, v-am urmărit la televizor pe OTV, dar nu am putut să prind niciun fir liber, nici seara, nici în zilele următoare, ca să pot lua legătura cu dvs., deoarece am mare încredere și cred că numai dvs. mă puteți ajuta. Vreau să vă relatez câte ceva despre familia mea, pe care o iubesc nespus de mult, dar de o perioadă cam mare de timp nu ne mai înțelegem deloc, parcă nimeni nu mai judecă corect, toți ne enervăm din nimic și ajungem la niște certuri ieșite din comun. Soțul meu, când începe să bea, nu se poate opri și bea continuu de dimineață până seara, nu mănâncă și devine alt om, pe care nu-l recunosc, minte, ia decizii în orice problemă de unul singur, nu se sfătuiește cu noi, uită, doarme foarte mult, 10-12 ore, uneori și mai mult, apoi o ia de la capăt. În perioada în care bea vorbește și cu noi, dar dacă îl întrebăm de ce bea ne luăm la ceartă și se supără pe noi. Apoi, dacă nu mai bea, se îmbolnăvește și zace în pat o săptămână sau două, apoi, când se face bine, începe iar, puțin câte puțin, și totul se repetă cum v-am spus.

Eu nu mai rezist, cred că am să cedez psihic și cred că totul se întâmplă numai din cauza băuturii. A avut și perioade mai lungi când a ținut regim, pentru că este bolnav și nu are voie să bea, și totul era perfect. Nu știu ce să fac să nu mai bea – sau, dacă bea, să bea și el cu măsură, ca tot omul, că până în prezent nu am reușit, iar copiii sunt dezamăgiți și ar vrea ca tatăl lor să fie ca înainte, să fie mândri de el. Este la pensie de

un an şi ar vrea să facă ceva ca să ajute copiii, dar rămâne la stadiul de proiect.

De ce este bolnav soţul meu? Din ce cauză bea şi nu se poate opri? De ce nu conştientizează că băutura îi face rău? Este alcoolic? Cu ce şi cum putem să îl ajutăm? Toate acestea le-a dobândit în această viaţă?A venit cu vreo karmă din trecut?

Băiatul meu, Dragoş, se enervează din orice, se contrazice cu noi, fumează şi nu poate să se lase. În plus, are de mic probleme cu nasul şi nu respiră bine... De ce este băiatul meu nervos? De ce este stresat, de ce nu poate să doarmă şi de ce nu se odihneşte? De ce nu poate să respire? Trebuie operat de sinuzită?

De ce nu aude ceasul când sună şi de ce se trezeşte foarte greu? De ce îl invidiază şefii şi colegii? De ce nu ia decizii bune şi greşeşte? De ce uită şi el?

De ce i se întâmplă toate astea, e născut cu ele, le-a preluat pe parcurs sau am greşit eu undeva?

Daniel, băiatul cel mic, a avut acum câţiva ani perioade când se trezea din somn şi umbla prin cameră fără să-şi dea seama... Acum cred că s-a rezolvat. Nu e prea comunicativ, e puţin nervos şi se simte obosit. Are probleme cu stomacul, adică în timpul orelor, la şcoală, începe să-l doară burta, iar în weekend sau în vacanţă i se face des somn, mai ales când vine de la şcoală şi nu prea are chef de învăţat.

De ce umblă prin casă noaptea? De ce se simte aşa obosit? De ce îl doare burta? De ce i se face somn aşa des şi de ce nu are poftă de învăţat?

Am greşit cu ceva? Ce pot să fac?

Eu, Oana, de ce visez mereu şi nu pot să mă odihnesc? Am picioarele la genunchi umflate, sunt reci şi am mâncărimi pe ele. De ce?

Mă doare foarte des capul, am ameţeli, uit, nu pot să mă concentrez. De ce?

Fac nisip şi pietre la rinichi, atât eu cât şi soţul, şi nu ştim care-i cauza. De ce?

Mă dor gâtul, dantura şi spatele. De ce? Am luat problemele astea din trecut sau le-am dobândit pe parcurs? În casă trosnesc lucrurile (mobila, televizorul etc.). Ce se întâmplă?"

Sigur, acum şi dumneavoastră îi puteţi răspunde la aceste întrebări.

***

Am aflat despre capacitatea dvs întâmplător, dintr-un articol de ziar, şi m-am hotărât să vă scriu, deoarece mă pasionează lucrurile paranormale. Am senzaţia că nu sunt echilibrată energetic. Uneori am prea multă energie şi stric obiectele din jur fără să am intenţia. Alte ori am o stare de slăbiciune: mă doare capul, nu mă pot orienta în spaţiu, am senzaţia că nu pot articula două cuvinte. Nu ştiu care este cauza, dar poate că mă puteţi ajuta.

***

„Vă mulţumesc că mi-aţi răspuns la e-mail-ul anterior şi mă scuzaţi că vă consum din timp – „time is money", nu-i aşa? Dar mai am nişte întrebări la care nu găsesc răspuns:

1. Cum este posibil să trataţi pe cineva de la o distanţă de mii de kilometri? Vă rog să nu o luaţi în nume de rău, însă eu sunt în situaţia pacientului care vrea să ştie ce medicament i se administrează. Ştiu că există oameni cu capacităţi paranormale. Chiar am fost prezentă la şedinţa unui extrasenzor când aveam şase ani. Această şedinţă şi-a făcut efectul, deoarece de atunci nu am mai făcut pipi în pat. Singura deosebire este că persoana respectivă era lângă mine şi deci se putea realiza un transfer energetic.

2. Ce sunt paraziţii energetici?

3. De ce relațiile mele durează atât de puțin? Reuşesc să atrag oamenii, însă după o perioadă scurtă se îndepărtează de mine. Chiar nu înțeleg, dar este vorba de interese (atât timp cât au beneficii este OK, pot să mă considere prietenă) sau este vorba de altceva?"

N-o iau în nume de rău, îți înțeleg temerile şi neîncrederea față de faptul că pot trata la mii de kilometri. Este incredibil, dar adevărat, eu tratez la zeci de mii kilometri distanță fără ca să mă fi întâlnit față în față cu pacientul. Ca să fii liniştită, am să-ți spun că am tratat oameni din Austria, Germania, Olanda, Republica Moldova, Italia, Ucraina, Spania, Franța, Australia, SUA, Canada – lista poate continua –, deşi locuiesc în California, SUA.

E foarte greu să-ți explic clar şi pe scurt ce înseamnă paraziți energetici, dar în esență este vorba de o congestie energetică străină corpului, care în momentul când devine puternică preia controlul asupra minții şi corpului tău, prin blocarea circulației informaționale, nu afectează circulația sângelui şi a altor fluide lichide din corp, dar celulele nu mai primesc comenzile necesare de la creier şi nu răspund adecvat. Dacă câmpurile energetice nu sunt purificate în timp, aceşti paraziți energetici şi blocajele pe care le creează duc la afecțiuni organice care sunt tratate de medicina alopată. Dar medicina alopată tratează efectul, şi nu cauza îmbolnăvirii (nu mă refer aici la bolile infecțioase, la cazuri chirurgicale sau ereditare sau cele create de îmbătrânirea organismului). Sunt foarte multe de spus şi de studiat, dar din nefericire nu le pot explica pe toate într-un e-mail. Poate cu altă ocazie. Referitor la prietenii care mai apoi te părăsesc: paraziții energetici creează în jurul lor un câmp care, în contact cu câmpurile energetice umane, dau senzația de frig, de respingere, de agitație, de incomoditate. Acesta poate fi un motiv. O a doua posibilitate ține de comportamentul tău. Fiind afectată energetic, tu nu mai reacționezi firesc la unele lucruri, fără să-ți dai seama, motiv pentru care tu nu mai răspunzi la nivel

subtil comunicării dintre tine şi el şi creezi, cum am mai spus, un câmp energetic de respingere. Dragostea dintre două persoane se percepe prin privire şi la nivel subtil. Când se intervine la nivel de cuvinte, totul este deja rezolvat. E o capacitate a corpului uman, a spiritului, de a comunica mult mai vast şi pe mai multe planuri la nivel subtil şi a fost lăsată de Creator la îndemâna omului cu mult înainte de apariţia cuvintelor. Sunt încă foarte multe de spus şi de studiat, dar eu nu am cum să vă explic totul. Dacă ar fi să fac o diagnosticare sumară, aş putea spune următoarele:

Nu ai boală organică, mintală, sau genetică. Ai o viroză şi ceva infecţie în sistemul urinar. Nu este exclus să fi răcit. Vezica urinară, tractul superior şi inferior sunt afectate mai pronunţat; în rest, corpul fizic e bine mersi. În ceea ce priveşte învelişurile energetice, aura, circulaţia informaţională de la creier până la celule şi invers, sunt ceva probleme. Ai 6 blocaje energetice în sfera capului, la frunte-dreapta unul foarte puternic, frunte-stânga şi frunte-centru câte unul mai mic, aproape pe jumătate. Ai unul puternic la ceafă, în zona hipofizei. Din energia totală a organismului, 65% este energie negativă, malefică. Ai o luptă lăuntrică foarte intensă şi un consum de energie foarte mare. Mai ai trei paraziţi energetici care de fapt îţi şi creează starea de incertitudine, un pic depresivă, de neîncredere şi, de multe ori, ceea ce şi tu observi şi condamni, eşti cam tăioasă, cu ţepii scoşi, ca un arici. De aici consecinţele – certuri, despărţiri, regrete şi frământări.

Cu ce pot eu să te ajut? Să-ţi echilibrez sistemul energetic, să dau afară paraziţii şi blocajele energetice, să te ajut să-ţi recapeţi liniştea sufletească, calmul şi încrederea în ziua de mâine. În rest, totul depinde de tine. Dacă n-o să gândeşti pozitiv şi n-o să ai încredere în forţele proprii, în calităţile cu care te-a înzestrat Dumnezeu, şi n-o să-ţi iubeşti propria persoană, n-o să reuşeşti mare lucru. Trebuie să ştii şi să fii convinsă că Dumnezeu te iubeşte şi ţi-a destinat o viaţă frumoasă, deşi vei

trece şi prin unele încercări şi ispite. Te vei căsători şi vei avea un copil, ceva mai târziu. Acolo, în ceruri, cineva te iubeşte foarte mult şi nu mi-a permis să te trec cu vederea. Toate necazurile tale le înţeleg, dar sunt nişte polițe pe care trebuie să le plăteşti, au fost nişte greşeli ale tale personale din viața precedentă şi acum trăieşti ceea ce i-ai silit pe alții să trăiască, simți ceea ce au simțit alții şi suferi ceea ce i-ai silit pe alții să sufere fiind cu tine în contact. Sunt multe de spus, dar trebuie să accepți viața şi relațiile cu oamenii aşa cum sunt, tu le-ai ales ca să te speli de unele păcate din trecut. Nimic în această lume nu este întâmplător... Referitor la sechele psihice şi la celelalte probleme pe care le ai, eu am să rezolv tot ce-mi este permis să rezolv, am să-ți curăț aura de congestii energetice şi am să te mențin sub supraveghere o perioadă mai îndelungată de timp, ca să te sprijin să te pui bine pe picioare energetic şi psihic. Ce se cere de la tine? Să gândeşti pozitiv, să ai încredere în capacitățile tale, în intuiția ta, să comanzi creierului rezolvarea situațiilor şi a problemelor cu care te confrunți, să laşi în urmă trecutul fără ură şi să priveşti cu încredere în ziua de mâine. Divinitatea te iubeşte şi te sprijină pentru a urca spre lumină, dar efortul trebuie să vină din partea ta. Nu ai dreptul să-i tratezi pe toți cu asprime şi agresivitate. Să iubeşti şi să te laşi iubită, să alungi întunericul din minte şi din suflet. Viața e frumoasă şi trebuie să trăieşti şi să te bucuri de ea.

***

Un alt strigăt de disperare:

„Domnule Bologan, mulțumim ca ne-ați ajutat aseară. Este cazul să vă prezint o scurtă fişă psihologică pentru Florin. Dimineață, după ce a venit de la şcoală, a mai făcut o criză. Acum doarme, este epuizat. De obicei, urmează o stare depresivă. Cazul lui este atipic – aşa spun doctorii – şi epilepsia este rezistentă la tratamentul cu medicamente. De altfel, vă dați seama că

au intervenit şi complicaţii psihice. Crizele vin din senin şi trebuie supravegheat şi tratat cu medicamente, altfel se instalează un şir de crize sau atacuri de panică. Este foarte emotiv şi complexat, se irită uşor, este prea orgolios şi, dacă-l supără cineva, îşi pierde controlul şi reacţionează dur. Este apărarea timidului, ce ripostează fără a mai gândi că îşi face duşmani. Se teme de singurătate, dar şi de lume, găsindu-i pe alţii vinovaţi, nu pe sine. Ia repede iniţiative, dar nu le duce la bun sfârşit. Cu fetele este timid, nu leagă relaţii. De l-ar plăcea una şi l-ar iubi, ar intra în joc – de altfel şi cu sexualitatea sunt probleme, comenzile nu vin bine de la creier. Este foarte bun şi, ca din senin, devine certăreţ şi ne acuză că nu l-am făcut sănătos şi că s-ar omorî, dar n-are curaj. Înţeleg că-şi doreşte o viaţă normală, dar ce să facem? Avem maşina rămasă de la tatăl lui, este singura lui plăcere, când are un ban de benzină – spre disperarea mea, căci ştiu că nu este prudent să conducă. Şi mai este o problemă: nu reţine oameni, locuri, întâmplări, cu toate că le-am trăit împreună. De aceea acuză deficitul de memorie şi este normal că reţine mai greu. Ştiu că e greu şi complicat, totuşi vă rog ajutaţi-l. Aţi făcut atâta bine, Dumnezeu să vi-l întoarcă. Domnul să vă ajute. Ajutaţi-ne! Vă mulţumim."

***

„Ajutaţi-mă!

Mă numesc Diana, am 21 de ani şi de 6 luni sunt într-o depresie continuă. Nu am insomnii, dar sunt tot timpul agitată, văd totul în negru, merg la psiholog şi pot să zic că mă simt un pic mai bine, dar fără rezultate majore. Când cred că totul e bine şi că am trecut de toată depresia asta... mă simt din nou rău. Am încercat orice... până şi autosugestia, dar nimic. Această depresie îmi afectează cel mai mult relaţia cu prietenul meu, care pur şi simplu nu mă mai înţelege; deşi îl iubesc, din cauza stării mele nu mă mai pot bucura de el (şi de fapt nu mă mai

pot bucura de nimic), nu am chef de nimic, nu am niciun obiectiv, niciun lucru care să mă facă fericită. Mulți psihologi mi-au zis că poate lucrurile nu-s chiar atât de complicate pe cât le fac eu să pară şi că poate nu-l mai iubesc şi cel mai bine ar fi să mă separ de prietenul meu, dar nu mi se pare o soluție. Intuiția îmi spune că nu voi mai fi nici pe cât sunt eu acum de fericită dacă fac acest lucru. Sunt disperată. Vreau doar să îmi revin. V-am văzut emisiunea la OTV şi am impresia că am blocaje energetice sau oricum foarte multă energie malefică.

Sunt tot timpul tristă... o tristețe care nu ştiu de unde vine, dar care mă sufocă. Mă scuzați că apelez la dvs., dar nu mai ştiu unde să apelez... Ştiu că povestea mea nu vă interesează, că alți oameni au probleme mult mai grave, dar vă rog să mă ajutați."

Diana avea doar câțiva paraziți energetici şi nimic mai mult. S-a rezolvat într-o singură şedință.

***

„Bună seara!

Mulțumesc pentru răspuns! Vă vine să credeți că nu m-am mai bucurat aşa de nişte ani? Pur şi simplu, îmi vine să sărut pământul! Poate îngerul meu păzitor îmi dă acest imbold, să fiu atât de exuberantă! Pe 2 decembrie împlinesc 43 de ani şi mă minunez de vestea pe care mi-ați dat-o. Oare este adevărat?! Să fie sfârşitul chinului, să fie acesta darul cel mai frumos de până acum, tocmai de ziua mea?! Recunosc, sunt tulburată, sunt şi confuză, am şi ceva rezerve... Am încercat „n" soluții, am căutat, m-au doborât atacurile energetice, am luptat cu ajutorul lui Dumnezeu, am reuşit cu greu să mă ridic... de câte ori, nici nu mai ştiu!

Am înțeles că aveți acceptul să mă ajutați, dar protecția o puteți realiza? Nu am nici cea mai mică intenție să vă supăr, dar sunt convinsă că reuşiți să înțelegeți situația mea!

Chiar sunt convinsă că dvs. sunteţi în măsură să-mi luminaţi calea! Vă mulţumesc din nou pentru timpul acordat! Fie ca harul dvs. să-i scoată din întuneric pe toţi cei care apelează la dvs.! Acum este ora 23:10 şi am găsit mesajul. Avem o mică problemă cu computerul şi nu se poate instala camera. Mâine îl voi duce la un service.

Ar fi minunat să mă simt bine de luni! Problema este (sau mai bine să vorbesc la trecut: era) pulsul, care a luat-o razna din 29 septembrie 2002. De atunci am luat tot felul de betablocante. La acea dată, am ajuns la urgenţă cu pulsul 133 de bătăi pe minut, iar starea generală sub orice critică. Debutul bolii a fost cu arsuri groaznice în chakra inimii, arsuri care s-au menţinut trei ani, zi de zi. Acum s-au mai moderat, dar nu au dispărut. În zilele de sărbătoare am dormit cu candela şi lumânări aprinse, atât de rău mă simţeam. De multe ori am crezut că nu mă mai trezesc dimineaţa. De doi ani, zi de zi, mă necăjesc „corzile" din chakra inimii şi a gâtului. Se întâmplă să nu-mi ajungă aerul. În picioare am nişte stări ciudate... un fel de şerpuiri, furnicături, alte ori nişte crampe musculare ciudate, altfel decât atunci când eram mică şi aveam carenţă de calciu. Am încercat să descriu, în mare, suferinţa mea. De starea sufletească şi de neliniştile care m-au cuprins de atunci până azi nici nu îmi ajung cuvintele să povestesc!

Mi-aş dori să fiu un om sănătos, cu linişte în suflet şi în acelaşi timp să nu-l mai necăjesc pe domnul care vine zi de zi să-mi cureţe energiile negative. Atât poate să facă, şi de multe ori m-a readus pe linia de plutire.

În momentul în care rezolv cu calculatorul vă voi comunica. Sincer, sunteţi chiar ultima mea speranţă! Vă rog să mă ajutaţi! De 4 ani caut soluţia. N-are rost să mă intoxic cu medicamente, deoarece nu am niciun diagnostic. Toţi medicii care m-au consultat mi-au spus că sunt sănătoasă, dar eu mă simt cumplit.

Miercuri am avut o stare de neliniște cumplită, ceva ciudat îmi foșnea prin tot corpul, dar în special în picioare. Joi, începând de la ora 14 până pe la ora 19, s-a instalat o coardă în zona inimii și pulsul s-a accelerat, încât nici cu Distonocalm nu îmi găseam liniștea.

Sper ca dvs. să nu vă pierdeți răbdarea și să reușiți să mă ajutați!

Aș vrea să știu cât durează acest procedeu și dacă mi se întâmplă ceva. Întreb, deoarece de câte ori am apelat la vreun preot sau la bioenergoterapeut mi-a fost mai rău decât în celelalte zile.

Vă doresc multă sănătate, pace în suflet și bunul Dumnezeu să vă călăuzească pașii!"

Cu respect, Elena

Problemele doamnei Elena s-au rezolvat într-o ședință prin Internet, pe messenger, deoarece eram în California și am dorit să am o comunicare directă cu ea. Nu i s-a întâmplat nimic rău și acum sper că se bucură din plin de viață.

Un pas greșit și gura iadului s-a deschis

„Mă numesc Ilie și lucrez la o firmă de construcții, la birou. Am fost la psihiatru, care mi-a pus următorul diagnostic: „persoană anxios-depresivă, cu atacuri de panică, insomnie, digestie defectuoasă (absorbție slabă a nutrienților la nivelul intestinului subțire, cu scăderea greutății), personalitate mixtă" etc. Tratamentul alopat administrat la spital (până la 13 pastile sedative, hipnotice pe zi) nu a dat rezultate. Medicația alopată din prezent (1-stilnox, 2-xanax, 2-doxepin) nu dă rezultate. Ultimul doctor la care am fost, dr. Vitali Ciobanu din Arad, în urma investigației cu un aparat IMEDIS, mi-a confirmat diagnosticul psihosomatic: nivelul de sănătate vitalo-energetic 17%, sistemul neurovegetativ 16%, nivel psihoemoțional 28%,

sistem nervos central 13% etc., tensiune intracraniană foarte mare, afectarea capului de câmpul geopatogen Hartmann, inflamația duodenului şi a intestinului subțire, absorbție scăzută, puls 99, tensiune 120/80 oscilantă, inflamația lobului stâng al ficatului (hepatită toxică, din cauza medicamentelor alopate), stafilococ auriu, microlitiază renală la rinichiul stâng, paraziți intestinali, aorta de la atriul drept al inimii are diametrul mărit cu 2 mm (nu ştiu dacă m-am exprimat corect) etc. După un exercițiu de respirație propus de dânsul (10 min.), nivelul de sănătate general s-a îmbunătățit cu aproape 20% (ajungând la 32%). Mi-a spus că chakra de la nivelul gâtului (albastru) şi cea de la nivelul bazinului (oranj) nu funcționează corespunzător, recomandându-mi un aparat rusesc pentru exerciții de respirat, duş general scurt cu apă rece, remedii homeopate etc. Mi-a spus că va trebui în primul rând reabilitată partea psihică a corpului – armonia corpului constituind 45% (sistemul nervos vegetativ). Mi-a recomandat şi şedințe cu bioenergie. Menționez că sunt nopți când nu dorm deloc, chiar dacă iau medicamente, iar ziua nu reuşesc niciodată nici măcar să ațipesc. Problemele acestea au apărut de prin septembrie 2005. Vă rog, dacă puteți, să mă ajutați în această problemă..."

Dragul meu, ai avut 8 paraziți energetici, 8 farmece, 2 blesteme, 6 blocaje energetice, 90% energie malefică în organism şi abilitatea de gândire redusă cu 65%, frecvența creierului este foarte redusă. Ți-am rezolvat toate aceste probleme, ți-am refăcut aura şi te-am echilibrat energetic. Ai un serviciu la birou. Este nevoie de eforturi fizice, plimbări în aer curat, înot, alergare, ciclism şi altele. Tu ştii mai bine ce ai de făcut şi ce-ți place. Nu te culci până nu mergi zilnic pe jos 3-6 kilometri.

„Vă mulțumesc din suflet pentru ajutor. Pot să vă spun că noaptea trecută am dormit mult mai bine (cel puțin 6 ore fără întrerupere, între orele 11 şi 5) şi acum mă simt mai bine. Vă rămân dator şi Dumnezeu să vă răsplătească pentru binele pe

care-l faceți. Aștept și alte sfaturi pentru a-mi păstra și întări sănătatea și a preveni eventualele boli psihosomatice. Doamne ajută!"

După trei zile, am primit următorul mesaj:

„Am adormit mai greu (aprox. ora 24:00), am dormit până pe la ora 5 neîntrerupt, dar m-am simțit mult mai odihnit, nemaiavând extremitățile corpului reci, comparativ cu zilele trecute. Am mai încercat să ațipesc după ce am venit de la serviciu, dar nu am reușit încă.

Problema a fost și încă este epuizarea fizică. Pe lângă insomnie a apărut după un timp și lipsa poftei de mâncare, dispărând în ultima lună senzația de foame și de sete și chiar gustul (mâncam odată pe zi, aveam abdomenul umflat chiar dacă nu mâncam nimic o zi întreagă) și abia mă puteam ține pe picioare, tremurându-mi mâna și dacă duceam o cană cu apă la gură. Eram pe punctul de a renunța la serviciu. Vinerea trecută, simțindu-mă mai bine, am plecat la țară. Acolo am făcut plimbări în natură (cel puțin 6 km) și am depus și efort fizic relativ ușor, dar începând cu sâmbătă după-masă au reînceput să apară vechile simptome: balonarea abdomenului, scurtarea orelor de somn (circa 2-3 ore pe noapte), senzația de tensiune internă – parcă îmi zvâcnesc vasele de sânge în piept, gât și cap, dar nu au mai apărut senzațiile de extremități reci, dureri musculare în zona inimii (foarte rar) și oboseală accentuată. Îmi cer iertare dacă abuzez de bunătatea dvs. (dar îmi este îngrozitor de teamă să nu revină starea dinainte), rugându-vă, dacă credeți că este necesar și în limita timpului dvs. disponibil, să-mi faceți o reevaluare a stării de sănătate și o echilibrare a aurei odată pe săptămână (eu putând să vă trimit cel puțin o ată pe săptămână o poză actualizată). Dacă sunt necesare mai multe ședințe consecutive (cum am citit în pagina dvs. de Internet, din mărturiile altor persoane cu probleme similare), sunt dispus să plătesc aceste ședințe pentru redobândirea stării de sănătate inițiale. Problema este că nu aș avea posibilitatea să vin, dacă este ne-

voie, în Bucureşti – având în jur de 50 zile de concediu medical din septembrie 2005 până acum, plus zilele de concediu de odihnă pe prima jumătate a lui 2006 – decât la sfârşitul lunii iulie. Am continuat să iau seara doar cele trei medicamente alopate. În prezent mă simt ceva mai obosit, apetitul e mai scăzut, abdomenul mai balonat comparativ cu primele zile după reechilibrare. Aştept în continuare răspunsul dvs."

I-am răspuns: „Ne-am înţeles, o să revin săptămânal asupra energizării şi reechilibrării energetice. Să-mi descrii amănunţit starea ta şi să începi să mănânci regulat, câte puţin, dar de trei ori pe zi."

„Vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-l acordaţi în continuare. Referitor la starea mea de sănătate, vă pot spune următoarele: luni seara au reînceput să apară şi celelalte simptome (dar nu atât de accentuat ca înainte): extremităţi reci (îndeosebi picioarele), dureri musculare în zona inimii, oboseală (nevoia de a sta întins pe pat), senzaţia de zvâcnire la spate (de la jumătatea coloanei vertebrale în jos). Deşi luni spre marţi am dormit circa 5 ore, marţi dimineaţă m-am simţit destul de obosit, corpul îmi era ceva mai rece decât normal (mai ales tălpile), abdomenul era balonat şi până acum nu am simţit senzaţia de foame sau de sete, dar totuşi, la recomandările dvs., am mâncat odată şi am băut o jumătate de litru de lapte.

Vă mulţumesc pentru sfaturi. Aceleaşi recomandări le-am primit şi de la medicul de familie."

„Miercuri m-am simţit rău şi nu am venit la serviciu (numai la serviciu pot intra pe Internet). Simptomele pe care le-am avut marţi s-au accentuat (senzaţie de frig în întregul corp, mai ales picioarele; senzaţie de lipsă de aer, de „bulbuci" la inimă, de curentare în dreptul bazei degetului arătător de la mâna stângă (pe faţa opusă palmei) şi celelalte din ziua de marţi. În noaptea de marţi spre miercuri am dormit circa 3 ore şi jumătate. Cineva de la o mănăstire din Prahova mi-a spus că o persoană mi-a pus în faţa preşului o necurăţie de la un om mort

făcută prin magie neagră, cu blesteme şi farmece pentru legarea cununiilor şi spre moarte, şi eu am călcat pe ea. Voi ţine cont de sfaturile dvs. Într-adevăr, am nedreptăţit o persoană (am dat o declaraţie falsă în care m-am dezvinovăţit pe mine, învinuind pe nedrept pe altcineva) exact cu un an înainte de a apărea primele simptome de insomnie. Deşi m-am spovedit părintelui duhovnic, spunându-i adevărul, nu am urmat sfatul (canonul) dat de părinte să mă întâlnesc cu persoana respectivă, să-i spun adevărul, să-mi cer iertare şi să îndrept pe cât posibil fapta făcută (care a avut consecinţe nefaste asupra acelei persoane). Fiind întărit şi de cuvintele dvs., voi merge astăzi la ţară să mă întâlnesc cu persoana respectivă pentru a îndrepta pe cât se poate răul făcut. Joi m-am simţit ceva mai bine (am jucat chiar tenis de câmp, dar am obosit cam după o oră). Uneori apare senzaţia de nod în gât."

„Dragul meu, în primul rând vreau să înţelegi că tot ce este făcut de mână de om se poate desface, şi să nu-ţi fie frică; mai apoi trebuie ca cineva dintre ai tăi să se ducă la o mănăstire şi să plătească Sfântul Maslu (întrebaţi preotul sau călugării şi ei au să vă spună ce este de făcut), iar eu la rândul meu voi continua să te ţin sub supraveghere. Din moment ce va fi făcut ceea ce trebuie la biserică sau mănăstire, eu am să rezolv situaţia, deoarece în caz contrar aceste farmece se refac. Farmecele eu le-am rezolvat, dar trebuie plătite şi slujbe la biserică, se vede că ai obijduit pe cineva foarte rău."

Peste câteva şedinţe a fost obligat să spună adevărul şi a recunoscut că a încercat să se folosească de magia neagră pentru a cuceri o fată. Cu ce s-a ales? Toata viaţa prin spitale de psihiatrie şi cu sufletul în fundul iadului...

O tristeţe cât lumea de mare

„Am auzit de dvs. cu mult timp în urmă de la o emisiune tv. Disperarea şi deznădejdea m-au determinat să vă scriu şi să

îndrăznesc să vă cer ajutorul. Mă numesc Eleonora, am peste 50 de ani, necăsătorită niciodată şi nu am copii. De circa 4 ani am o stare depresivă accentuată, iar de un an plâng în fiecare zi. Am fost la psihiatru, am făcut tratament cu Xanax, diverse medicamente antistres, vitamine şi minerale. Până când m-am pensionat, în urmă cu doi ani, faptul că aveam serviciu, că eram într-o colectivitate mă făcea să nu simt atât de acut singurătatea. Locuiesc singură, nu am prieteni, mă simt foarte singură şi inutilă. Singurătatea m-a făcut să-mi pierd încrederea în mine, să nu mă bucure nimic, să nu realizez nimic, să cred că nu are rost să mai trăiesc degeaba. Niciodată nu am avut o relaţie cu un bărbat mai mult de câteva întâlniri, şi toate se terminau inexplicabil. Anul trecut am cunoscut un bărbat pe Internet, divorţat, ne-am întâlnit, ne-am plăcut foarte mult, am avut şi o relaţie, iar a doua oară, fiind la mine în casă şi în pat, i-am spus că nu ne potrivim, că pe mine m-a durut. Nu ştiu nici acum de ce am rostit acele cuvinte, era perfect normal. S-a supărat şi a plecat, n-a vrut să-mi mai acorde a doua şansă. Am dorit măcar să rămânem amici, dar a refuzat categoric să mai vorbească cu mine, spunând că a avut o experienţă urâtă, de care nu vrea să-şi mai amintească. Niciodată nu am avut o relaţie cu un bărbat nici măcar trei zile. Din cauza supărării, mi s-a deteriorat şi sănătatea, părul îmi cade foarte tare. Nu ştiu ce să mai fac, mă urăsc şi doresc ca viaţa să se termine mai repede, îmi e greu să vină dimineaţa, sărbătorile... Zilele îmi sunt povară. Mă duc la biserică şi mă rog, dar nu mai am încredere că ceva bun se poate întâmpla în viaţa mea, că voi mai râde vreodată. Vă rog, dacă puteţi, ajutaţi-mă măcar cu câteva sfaturi. Nu am pe nimeni, decât pe mama, care are 82 de ani, merge cu cadru, pe care o necăjesc cu supărările mele şi reproşurile pentru viaţa mea ratată, fără amintiri plăcute, fără să fiu iubită niciodată, cu singurătatea mea."

Răspunsul meu a fost prompt: „Dragă doamnă Eleonora, îmi este clară starea dvs., dar ţin să vă informez că aţi avut mai

multe blocaje energetice şi mai ales psihice, care v-au împiedicat de fiecare dată să vă aranjaţi viaţa. Nu este nimeni de vină, cu atât mai puţin mama. Nu sunt preot să iert şi nici Dumnezeu, dar te îneci ca ţiganul la mal. Ai trăit peste 50 de ani şi acum vrei să se rezolve totul într-o clipă, cât ai bate din palme, fără ca tu să ai voinţă şi perseverenţă. Dacă nu ai credinţă şi speranţă, nimic nu se va întâmpla. Este soarta ta şi trebuie să o duci cu smerenie şi răbdare până la capăt, orice s-ar întâmpla, altfel vei avea de plătit şi în alte vieţi. Eu cred că nu o să fiţi mereu singură şi oricând vă puteţi găsi o ocupaţie care să vă placă şi care poate să vă aducă şi ceva bani. O s-o găsiţi cu siguranţă. Eu am rezolvat toate problemele energetice, iar celc psihice vom încerca să le eliminăm pe parcurs. E nevoie de mai mult timp. Sper să-mi scrieţi în curând şi să-mi spuneţi cât de frumoasă este viaţa. Trebuie să vă spuneţi în fiecare dimineaţă, după rugăciune: «Sunt încă tânără, frumoasă, deşteaptă, sănătoasă, văd, aud, simt totul şi iau cea mai bună decizie într-o fracţiune de secundă. Lumea mă iubeşte, mai ales bărbaţii, şi mie îmi plac bărbaţii. Sunt o fiinţă veselă şi optimistă. Doamne ajută! Ce frumoasă este viaţa!!!»"

Răspunsul ei nu s-a lăsat mult aşteptat:

„Vă mulţumesc din suflet pentru răspuns. Înseamnă mult pentru mine. Citesc răspunsul dvs. şi nu-mi vine să cred că mi-aţi răspuns imediat, că mi-aţi dat speranţa că nu voi rămâne singură. Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Pot să sper că într-o zi cineva mă va iubi şi pe mine, la vârsta asta, şi va primi dragostea mea? Pot să sper că acel bărbat pe care l-am rănit, fără voia mea, mă va ierta şi îmi va vorbi într-o zi sau va gândi frumos despre mine? Acum sunt tulburată. Sper să vă scriu într-o zi că mi-am recăpătat încrederea, credinţa, speranţa, că am devenit şi eu optimistă, plăcută şi iubită de cei din jur şi de mine însămi.""

Corespondenţa noastră a continuat:

„Un prim pas: după ce mi-ați trimis cuvintele încurajatoare, m-am simțit ușoară și plină de încredere și energie doar câteva zile. În acele zile am fost și la biserică, m-am rugat și i-am mulțumit lui Dumnezeu cu speranța că viața mea se va schimba. Viața mea e la fel ca înainte de a va scrie, zilele trec una după alta, fără să fac nimic, nu vorbește nimeni cu mine, e ca și cum nici nu exist pe acest pământ. Am trimis niște CV-uri pentru a-mi găsi un loc de muncă, cu speranța că având o ocupație timpul va trece altfel, dar nu am primit niciun răspuns. Am încercat să caut pe site-urile de matrimoniale/prietenii, dar nu se leagă nicio conversație cu nimeni. Am încercat să-l sun pe acel bărbat, pe care în urmă cu un an l-am supărat fără voia mea, dar mi-a închis telefonul, imediat de cum mi-a auzit vocea. Am încercat să repet, așa cum mi-ați spus, în fiecare seară și dimineață, formule încurajatoare, dar acum am renunțat. Vă rog din suflet, dați-mi un sfat, ce să mai fac, mi-e teamă să nu o iau razna de tot de atâta singurătate, tristețe și lipsă de încredere. Mi-am pierdut încrederea în mine, mă cred o ratată, că nu mai merit să mai trăiesc degeaba. Mă întreb dacă mai am vreo menire pe acest pământ. Vă rog să-mi scuzați îndrăzneala de a vă deranja din nou."

O nouă încurajare: „Vei realiza multe, trebuie doar să dorești și să crezi din tot sufletul în reușită. Și în ultima clipă se pot îndrepta și rezolva multe. Revin în țară. Ar fi bine să ne vedem."

Un nou strigăt de disperare:

„Știu că multă lume, mult mai necăjită, are nevoie de ajutorul dvs. Am încercat să mă susțin, să vă urmez sfatul, fără să vă mai deranjez, dar nu mai pot, deoarece nu întrevăd nici măcar un licăr de speranță. Mă duc la biserică, dar nu mai reușesc să comunic cu Dumnezeu așa cum se întâmpla până acum un an și ceva. Simt că Dumnezeu S-a supărat pe mine. Îmi doresc să mor mai repede. Singurătatea, deznădejdea, sentimentul de ratare m-au copleșit. Am încercat să-mi fac prieteni, dar nu se

leagă nimic, am încercat să-mi găsesc un serviciu, dar degeaba. Nu mai ies din casă decât rar, nu mă sună nimeni, nu vorbesc cu nimeni, decât cu mama. Mă întreb de ce nu am avut şi eu o viaţă normală, cu familie, copii, prieteni. Ştiu că sunt alţii mai necăjiţi decât mine, care nu pot merge, nu văd, sunt imobilizaţi la pat, nu au ce mânca. Dacă pe mine Dumnezeu m-a lăsat întreagă, cu o minte bună, ce s-a întâmplat de mă autodistrug? Dacă aveţi darul clarviziunii, spuneţi-mi, aceasta este soarta mea? Ce greşeli plătesc? Mai pot îndrepta ceva? Nu mai pot avea voinţă şi perseverenţă, deoarece nu mai am niciun fir de speranţă de care să mă agăţ.

Dumnezeu să vă ajute!"

În cele din urmă, am reuşit să ne întâlnim. Am avut o discuţie de vreo două ore. Am aflat cu tristeţe că Eleonora avusese aceleaşi oportunităţi pe care viaţa le oferă oricărei tinere. S-a îndrăgostit la 18 ani, dar maică-sa a sfătuit-o să mai aştepte, să nu se pripească, să nu facă aceeaşi greşeală ca ea, să nu rămână cu un copil în braţe şi fără niciun viitor. Şi, ca orice părinte, a insistat să termine mai întâi facultatea, iar ea fiind o fire sensibilă şi ascultătoare şi-a concentrat toată atenţia asupra studiilor, în timp ce colegele şi prietenii îşi găseau perechea şi îşi aranjau viaţa. A avut şi ea parte de multe atenţii din partea băieţilor, dar de fiecare dată s-a dat foarte ocupată şi, cum s-a dovedit mai târziu, a ratat prin asta posibilităţile de a-şi forma o familie, de a-şi găsi pe cineva.

Pe la vârsta de 32 de ani s-a apropiat de ea un bărbat căsătorit şi a început să-i facă fel de fel de avansuri. Ea, care nu făcea un pas fără a se sfătui cu maică-sa, a venit şi i-a cerut sfatul. După mai multe discuţii, au decis că ar fi bine să încerce o relaţie, care practic nu o obligă la nimic, dar îi dă posibilitatea unei experienţe. Când evenimentul s-a consumat, ea, foarte tulburată, stresată, speriată, i-a mărturisit mamei sale. Aceasta, în loc să o liniştească, a numit-o cu toate cuvintele cele mai murdare şi i-a spus că este o curvă, o stricată şi că Dumnezeu o s-o

pedepsească pentru că s-a băgat să strice o familie, apoi a trimis-o la preot să se spovedească. Acesta, fiind mare şi tare, omul lui Dumnezeu pe pământ şi apărând moralitatea creştină, i-a dat o sumedenie de canoane pe durata a trei ani, şi ea, sărmana, a umblat trei ani la biserică şi s-a rugat cu lacrimi în ochi la Dumnezeu să-i ierte păcatul, iar maică-sa, care a îndemnat-o într-un fel la acest pas, toţi aceşti ani a continuat să o ponegrească şi să omoare în ea încrederea şi dragostea faţă de bărbaţi.

„Vă mulţumesc că aţi avut răbdarea să vă pierdeţi timpul ascultând poveştile mele şi vă rămân recunoscătoare. Eu rămân în continuare cu frustrările, neîmplinirile şi sentimentele de vinovăţie, resemnată să-mi duc viaţa atâta timp şi după cum vrea Dumnezeu. Eu nu mai am puterea, voinţa sau speranţa de a mă lupta pentru ca viaţa mea să se schimbe spre ceva mai bun de acum încolo. Până la sfârşitul vieţii voi rămâne cu sentimentul de vinovăţie că am rănit pe singurul bărbat normal din viaţa mea care m-a plăcut. Venind la dvs., am avut speranţa că-mi veţi spune că, vreodată, acel bărbat va înţelege ca nu l-am rănit intenţionat, că sunt o femeie normală, că l-am plăcut mult şi că regret din tot sufletul ce s-a întâmplat. Ştiu că e, ca şi mine, îngrozit de singurătate şi îşi caută cu înverşunare o femeie alături de care să-şi petreacă restul zilelor. Am sperat din tot sufletul că mă va înţelege şi că îmi va da o nouă şansă ca să se convingă cum sunt cu adevărat, chiar dacă nu va rămâne cu mine. Am înţeles de la dvs. că e închisă orice posibilitate, indiferent cât de mult m-aş ruga la Dumnezeu să mă ajute. Pentru un bărbat ca el, e foarte uşor să găsească o femeie mai tânără, frumoasă, bună la suflet, deşteaptă, care să-l iubească. Sunt foarte multe femei singure, divorţate, văduve, şi puţini bărbaţi normali disponibili. Spre deosebire de ele, eu nu am fost niciodată iubită, nu ştiu ce înseamnă să fii împreună cu un bărbat măcar o săptămână, să adormi cu el, să te scoli cu el, să mănânci împreună, să ai un copil, şi de aici marea neîncredere în mine,

tristețea din suflet. Nu am nici măcar amintiri plăcute. Ăsta a fost probabil destinul meu sau incapacitatea mea de a-mi face viața. Nu-mi rămâne decât să mă rog lui Dumnezeu să n-o iau razna sau să-mi iau viața.

Vă doresc să fiți sănătos şi să vă ajute Dumnezeu să realizați tot ce v-ați propus să faceți."

Din păcate pentru ea, trecuse mai bine de un an şi ceva de la acea relație şi bărbatul respectiv se căsătorise cu altă femeie. Îşi aranjase viața. Ea, ca un copil mic, nu voia altceva decât pe acel bărbat înapoi şi nimic altceva. Am sfătuit-o să mai caute şi i-am precizat că soarta îi va scoate în cale şi alți bărbați mai atenți, mai înțelegători care au să o placă şi care au să-i placă. Când Dumnezeu închide o portiță, de cele mai multe ori deschide o poartă mare. Important era să nu mai repete greşeala făcută şi să se învețe să se comporte firesc într-o relație. Omul deştept învață din orice greşeală, iar eşecurile îl întăresc, îl înverşunează, iar cel slab cade în disperare şi se blochează la prima nereuşită.

Viața este o perpetuă inițiere şi luptă. Ca să obții un gram de aur sau să găseşti un diamant trebuie uneori să prelucrezi tone, zeci, sute de tone de minereu. Puțini şi foarte norocoşi sunt cei ce descoperă comorile din prima, cu atât mai mult când este vorba de valori sentimentale şi spirituale, de iubire.

Îngerul căzut Ioan

După cum am menționat în repetate rânduri de-a lungul anilor la posturile TV, şi nu numai eu, creierul uman, orice celulă vie interacționează energetic şi informațional cu lumea exterioară, universală, fiind în acelaşi timp emițător şi receptor, lucru cunoscut şi acceptat de lumea modernă. Dacă este aşa, apare firesc întrebarea: poate fi influențat omul la nivel subtil de energii care sunt în afara lui? Firesc, vom spune ca da. Omul nu trăieşte în vid. El se naşte, creşte şi se dezvoltă în cadrul

familiei, al societății, în natură, înconjurat de lumea vegetală şi animală, interacționează cu cei din jur, influențează şi este la rândul său influențat, comunică. Până aici, totul este clar. Dar cum se comportă omul în contact cu alte forme de existență care nu se încadrează în cele cinci simțuri ale sale (auzul, văzul, gustul, mirosul şi pipăitul)? Îmi veți spune: la fel de firesc. Sigur că da. Majoritatea cunoaştem astfel de capacități cum sunt intuiția, telepatia, levitația, clarauzul, clarviziunea etc. Ce ne facem cu cele descoperite, sesizate, intuite, văzute şi auzite pe aceste căi, la nivel subtil? Continuăm să nu le dăm importanță numai pentru că ştiința de astăzi încă nu are nişte criterii bine stabilite şi uşor verificabile în această privință?

De multe ori am avut posibilitatea să vedem filme, să citim cărți, articole, să ascultăm mărturisirile unor oameni care s-au confruntat cu congestii emoționale, energetice, psihice, cu entități necunoscute – spirite sau duhuri, cum li se mai spune în popor –, care le-au pus în pericol integritatea fizică, energetică şi psihică, viața în general. Mai mult decât atât, cunoaştem şi fenomenul de „om posedat", „casă bântuită". În ultimii doi-trei ani, canalul TV Discovery aduce în atenția publicului tot mai des aceste fenomene, şi nu numai pentru că ar trezi mult interes din partea telespectatorilor, ci pentru că mulți oameni de ştiință, lideri spirituali, preoți de diferite confesiuni caută o explicație la cazurile reale cu care se confruntă oamenii şi din cauza cărora au de suferit.

De ce readuc în discuție această temă, cu atât mai mult după ce am prezentat în loc de prolog marile descoperiri ale oamenilor de ştiință în domeniul influențării ADN-ului şi celulelor vii prin intermediul cuvintelor rostite şi al intonației? Fiindcă la fel cum noi putem influența în bine sau rău apa, plantele, animalele, ADN-ul prin vibrație energetică, la fel şi omul poate fi influențat la nivel subtil de alte entități energetice din univers, pozitive sau negative, benefice sau malefice. De ce spun acest lucru? Din simplul motiv că pe parcursul anilor, cât

am utilizat inforenergia şi hipnoza în tratarea oamenilor, am avut prilejul să comunic cu fiecare organ, muşchi sau celulă din corpul uman, să ameliorez sau să elimin (acolo unde a fost posibil) disfuncţiile descoperite fie prin intermediul energetic vibraţional, fie pur şi simplu prin intermediul inducţiei verbale. Şi acestea nu erau altceva decât congestii emoţionale sau psihice acumulate de pacienţi pe parcursul vieţii sau în vieţile precedente (fie că este vorba de şocuri emoţionale, frică, uneori amprente din copilărie, abuzuri fizice şi mentale, blocaje şi paraziţi energetici de o concentrare mai difuză), dar spre surprinderea mea am descoperit de foarte multe ori congestii energetice de o concentrare mai structurată, apte de regenerare şi reproducere, cu o conştiinţă de sine, capabile să comunice prin aparatul vocal al pacientului şi care fie că au nimerit ocazional în aura acestei persoane, fie că au fost trimise de alte persoane cu un anumit scop.

Astfel de fenomene sunt cunoscute de mai mulţi hipnoterapeuţi, dar care au pus acest lucru pe seama complexităţii fiinţei umane şi au privit acest aspect ca parte componentă a personalităţii umane. Astfel au apărut termenii de persoană cu dublă, triplă sau multiplă personalitate. Autorul american Roy Hunter MS FAPHP, în lucrarea „Hypnosis for Inner Conflict Resolution – Introducing Parts Therapy" („Hipnoza în soluţionarea conflictelor interioare – Introducere în terapia segmentelor"), a analizat o mare parte din conflictele interioare ale personalităţii la nivel emoţional şi psihic, dar nedorind să intre în conflict cu liderii spirituali ai diferitor religii şi confesiuni care, pe parcursul istoriei, au monopolizat şi legalizat într-un fel comunicarea cu Divinitatea şi şi-au asumat rolul de intermediari între oameni şi Dumnezeu. Dacă lupta cu cel „întunecat" în religia creştină este lăsată pe seama preoţilor, în alte religii sau confesiuni ea este parte componentă a unor ritualuri şi tradiţii – de exemplu, ale şamanilor şi ale vracilor populari. Pentru oamenii de stat şi ai legii este mult mai simplu să lase acest

segment foarte sensibil din viața noastră pe seama preoților. Frica impusă de Biserica catolică prin Inchiziție mai dăinuie și astăzi prin lume. Chiar dacă sunt foarte mulți cei care văd adevărul, ei se feresc să-l rostească, pentru a nu fi catalogați drept vrăjitori sau slujitori ai diavolului. Sigur că vrăjitorii și slujitorii diavolului există și astăzi, și nu puțini, dar nu putem în continuare să închidem ochii și să spunem că „ursul" nu există. Aceste forțe negative, uneori malefice, au existat, există și probabil vor exista întotdeauna, ca o lege a echilibrului, a armoniei universale. Important este să fim conștienți de existența lor, să știm cum ne pot afecta, cum putem să le contracarăm și, în caz de necesitate, să readucem totul la echilibru și să ne protejăm.

Am stocat multiple înregistrări video și audio care sper să ne ajute să ne lămurim și în această privință și poate, de ce nu, să vă satisfacă dorința de a cunoaște mai multe în acest domeniu. În această lucrare nu am să prezint materiale pe care le-am oferit posturilor. De asemenea, nu voi preciza numele persoanelor în care au fost descoperite astfel de entități, deoarece ei nu poartă nicio vină, sunt victimele unor atacuri destul de dure și nicidecum pretext de glume pentru niște ignoranți, ci am să spun doar numele entităților, așa cum le-au rostit ele, și vârsta pe care au precizat-o, iar dacă vor fi descoperite unele coincidențe, ele sunt întâmplătoare și nu au nimic comun cu persoane fizice pe care am avut onoarea să le întâlnesc.

***

Era în luna iunie a anului 2008, mă aflam în București, într-un apartament de pe Șoseaua Olteniței, eram suprasolicitat, obosit și, după o zi destul de încărcată, mă relaxam discutând cu niște prieteni de una, de alta, când a venit un bărbat înalt, puternic, cam în jur de 40 de ani, cu ochii roșii de oboseală sau

nesomn. „Pe ziua de astăzi am terminat", am zis eu, după ce domnul ne-a salutat şi s-a prezentat.

Bărbatul: Înţeleg, dar eu nu dorm de două săptămâni, am slăbit într-o lună peste 32 kg, nu pot mânca, nu pot lucra şi nici să mă odihnesc – cred că înnebunesc. Medicii nu mai ştiu ce să-mi dea. Niciun medicament nu mă ajută. Viaţa mea de familie este un coşmar. Sunt la a doua căsătorie, pentru care mi-am abandonat fosta soţie şi fata. Persoana cu care trăiesc acum şi căreia i-am cumpărat casă, maşină şi pe care am aranjat-o la serviciu, desigur, prin cunoştinţe, prin relaţiile mele, acum nu mă mai vrea. Atât timp cât i-am adus bani cu sacul am fost bun; acum, când situaţia economică este aşa cum este şi nu toate merg aşa cum ne-am dori, nu mă mai vrea. Prostia mea cea mare este că toate bunurile le-am trecut pe numele ei, ca să nu plătesc parte şi fostei soţii şi fetei. Sigur, prin extrase bancare pot demonstra în instanţă că sunt ale mele, dar va fi prea mare scandalul şi nu-mi doresc asta. Şi asta încă nu ar fi nimic, mai câştig eu bani, dar a montat şi copilul împotriva mea, deşi are 13 ani şi ar trebui să înţeleagă cât de mult o iubesc şi că pentru ea aş face orice, e sufletul meu; dar uite cum s-a lăsat influenţată de maică-sa. Să ştiţi, nu am ţinut cont de nimic. Tot le-am dat, tot ce şi-au dorit, şi uite unde am ajuns. M-au dat afară din casă cu poliţia, ca pe un câine, din casa mea! Şi fata a depus mărturie falsă alături de maică-sa, când a venit poliţia, cum că le-am bătut şi ameninţat cu moartea. Păi, măi tată, măi, eu dacă le-aş scăpa un pumn nu şi-ar mai reveni toată viaţa, ar ţine-o într-o horă până le-ar cânta prohodul. Calm, băiatule, calm. (Îşi freca insistent pumnul.) Ferit-a Dumnezeu să mă întorc acum acolo! Le omor pe amândouă, pe bune! Le omor! Mă înţelegeţi? Eu nu glumesc. Le omor şi scap lumea de nişte canalii ordinare!

Vasile Bologan: Şi la ce v-ar ajuta? Două fiinţe dragi masacrate şi tu condamnat la puşcărie pe viaţă şi cu povara crimei în spate pentru totdeauna. Da, înţeleg şi nu exclud faptul că

aveți dreptate, dar nu asta este calea de a rezolva problema. La supărare omul face multe prostii şi pe urmă se căieşte o viață întreagă. Eu însă vă propun mai întâi să vă relaxați, să vă calmați, să analizați totul la rece şi cu siguranță veți găsi o soluție care să-i satisfacă pe toți cei implicați.

Înțelegeam foarte bine starea în care se afla şi mi-am zis în gând că poate e bine să mai vorbesc puțin cu el. Bietul om, trebuie să-şi verse cuiva amarul din suflet.

Bărbatul: Asta şi vreau, dar nu reuşesc. Mă uit la mine în oglindă şi nu mă recunosc. Nu mai sunt eu, cu cearcăne pe sub ochi, încrâncenat, cu o privire de ucigaş. Simt cum mi se prelinge totul printre degete. Ştiam şi simțeam de unde vine banul, când şi cum să fac o afacere şi întotdeauna eram la locul potrivit şi la timpul potrivit. Ştiam cu o lună înainte ce se va întâmpla. Acum însă, totul îmi scapă. Nu mai simt pulsul vieții. Nu mai am flerul de altădată, nu mai am inspirație, nu-mi mai funcționează intuiția şi, dacă nu mă regăsesc şi nu-mi recapăt controlul, dau faliment. Eram de o calmitate şi o logică de invidiat. Acum explodez ca o butelie de gaz. Când este vorba de ele, îmi sare pe loc țandăra şi nu mai ştiu ce fac, mi se întunecă mintea. Eu nu eram aşa. Eu când spuneam o vorbă era spusă, nimeni nu-mi trecea pe dinainte, iar acum nici eu nu mai înțeleg ce se întâmplă, totul e altfel. Mi-or fi făcut ele ceva. S-or fi dus pe la țigănci. De la o vreme am observat şi eu că nu este bine cu mine şi am fost pe la preoți, am dat acatiste pe la mănăstiri, dar... Totul este din rău în mai rău. Beznă! Nu văd nicio sclipire, nicio scăpare. Ajutați-mă, dacă puteți.

– Vă înțeleg situația şi am să vă primesc mâine la prima oră.

– Nu pot aştepta până mâine.

– Sunt şi eu om, sunt foarte obosit.

– Nu pot aştepta până mâine. Simt că plesneşte ceva în mine sau am să fac o prostie. Vreți să mă aveți pe conştiință?

– Joci tare. Dar nu pot să-mi dau prietenii afară.

– Ei nu mă deranjează, a zis el hotărât. Nu am ce ascunde.

– Bine. E decizia ta. Să încercăm. Te-ai aşezat comod, ai închis ochii. Inspiră odată adânc şi expiră lent... te relaxezi...

I-am indus o stare hipnotică profundă. L-am lăsat să se relaxeze o perioadă de timp şi l-am verificat cum stă din punct de vedere energetic. Am descoperit pe lângă încărcăturile emoţionale şi psihice mai mulţi demoni şi câteva spirite străine. Nimic nou pentru mine, până aici. De comun acord cu pacientul, le puteam elimina fără nicio problema, dar mare mi-a fost surpriza când am auzit: „Eu l-am adus aici". De obicei, entităţile străine, demonii din oameni îmi răspund la întrebări abia după ce îi descopăr şi îi iau la întrebări. Uneori, când am timp şi descopăr ceva interesant, îmi place să-i trag de limbă. Acesta însă a luat-o înainte. Puţin surprins, dar foarte calm, am întrebat:

– Cine „eu"?

– Eu, Ioan.

– A spus dânsul că îl cheamă Ioan? i-am întrebat eu pe cei prezenţi. Din câte îmi amintesc, domnul a spus că îl cheamă altfel.

– Adevărat, dar eu sunt Ioan, a insistat cineva din interiorul lui.

– Bine. De câţi ani eşti aici şi cine te-a trimis? am pus eu o întrebare tradiţională.

– Eu vin şi plec când vreau şi nu ţin cont de doleanţele oamenilor. Am intrat în el acum 8 ani, din propria mea iniţiativă. Asta aşa, ca să-ţi potolesc curiozitatea. Am stat prea mult aici şi acum nu mai pot pleca. Am căzut ca musca-n lapte. M-am înrădăcinat prea adânc, dar eu vreau să mă întorc la Dumnezeu şi tu trebuie să mă trimiţi la El.

– Ca să vezi cât e de simplu... Tu vii şi pleci când vrei din om şi eu trebuie să te trimit la Dumnezeu! Nu-mi amintesc să am vreo obligaţie faţă de tine.

– Față de mine nu ai nicio obligație, adevărat, dar pe el trebuie să-l ajuți, şi nu te împiedică nimeni să mă trimiți şi pe mine la Dumnezeu.

– Cu îngăduința lui Dumnezeu, sigur că te pot trimite, dar nu ştiu dacă El va dori să te primească.

– Nu-i treaba ta dacă mă primeşte sau nu. Tu doar trebuie să mă trimiți.

– Te vei duce acolo unde îți este locul şi unde este voința lui Dumnezeu să ajungi.

– Sper să mă primească. M-am rugat cu toată ființa mea sute de ani. Am stat lângă El, vai ce bine îmi era, eram fericit, scăldat în lumină şi iubire, era un paradis, dar eu nu am ştiut să prețuiesc acest lucru. Credeam că aşa va fi o veşnicie şi că eu nu am nicio obligație şi pot face tot ce-mi trăsneşte prin minte. Zburdam ca un copil năstrușnic, lipsit de griji şi de necazuri. A venit ispita şi am căzut în plasă, am făcut o mare prostie, o mare greşeală. Doamne, cât îmi pare de rău! Şi El S-a supărat şi m-a aruncat jos. Dar eu nu sunt ca ei, ca cei de acolo. Sper să-mi fi ispăşit pedeapsa în cei peste o mie cinci sute de ani. O mie cinci sute de ani de întuneric, umilință şi suferință. Sunt sigur că mă va primi, că mă va ierta. El este bun, mărinimos şi iertător. Tu doar eliberează-mă de aici şi trimite-mă. Nu pune camera video, că nu mai spun niciun cuvințel. Mai mult decât atât, doamna – da, dumneata, cea de colea, da-da, dumneata, nu mă privi aşa uimită şi nu mai lua notițe. Nu-ți mai face semnul crucii la spatele domnului ăsta gras, că te vad şi prin el. De mine nu trebuie să-ți fie frică. Eu sunt bun. Şi pe băiatul acesta în care mă aflu l-am iubit şi l-am ajutat. Din bunătatea mea m-am împotmolit aici. Am încercat să-l ajut şi să-l sprijin. El abia acum începe să-şi dea seama cu cine s-a înhăitat. Să spună şi el, eu nu mint. Nu ai vrut tu să-i tai piciorul cu drujba scorpiei cu care trăieşti? Zi, să audă şi domnul. Zi!!! (Bărbatul a dat afirmativ din cap.) Vedeți? Nu i-am îngăduit. Mi-a fost milă de el, ca şi dumneavoastră acum. Are suflet bun când nu este bân-

tuit de ei, e ca pâinea caldă, ca un copil, mi-a fost milă să-l văd putrezindu-i oasele la pârnaie. Nu am vrut, când va fi să moară, să ajungă la ăştia de jos. Sunt scârboşi, parşivi şi perverşi. Nu crede în ce spun ei, niciodată. Tu uneori mai ai obiceiul să-i tragi de limbă, eu văd. Ia aminte! Sunt şireţi şi mint de îngheaţă apele! Nu mai pierde timpul cu ei, nu merită. Arde-i şi-atât. Nu mai vreau să mă mai întorc acolo. Eu am luptat cu ei şi l-am protejat aşa cum am putut. De acum încolo îl las în seama ta.

– Îl laşi în seama lui Dumnezeu şi a lui. Sigur că am să te ajut, cu îngăduinţa Tatălui Ceresc, dar hai să-l ajutăm şi pe el.

– Vai, omule, vai! Fiecare trebuie să-şi ducă crucea şi să plătească, da, să plătească pentru prostia lui. Uită-te la el. Ce nu a avut acest om? Întreabă-l. Era tânăr, frumos, avea o soţie care îl adora şi, deşi au trecut atâţia ani, ea încă îl iubeşte şi nu s-a recăsătorit. Fata de la prima soţie nu este mai proastă sau mai urâtă decât a doua şi nu-l iubeşte mai puţin, deşi a cam neglijat-o în repetate rânduri. Şi-a bătut joc de ele, de maică-sa, le-a părăsit si şi-a bătut joc şi de el, prostănacul. Priveşte-l! Păi să plătească, tată, să plătească de să-i sară capacele. Să guste şi el din suferinţă şi umilinţă. Eu cum plătesc pentru o prostie cu o mie cinci sute de ani de suferinţă şi întuneric? Lui nu am să-i dau niciun sfat, nu merită. A dat cu piciorul în toate darurile primite de la Dumnezeu, să plătească, să sufere ca un câine părăsit, să-şi amintească de cei care l-au iubit cu adevărat şi în care el a dat cu piciorul, să-şi amintească. E mai bine să sufere aici decât dincolo. Şi tu nu mai fi atât de generos şi milos. Vrei să-i vezi pe toţi fericiţi, sănătoşi şi prosperi, dar unii chiar merită să fie daţi cu capul de toţi pereţii ca să se trezească la realitate, să vadă pe unde merg şi să-şi amintească de unde vin. Ce-l interesa pe el suferinţa altora? Nopţi de-a rândul îl aştepta prima soţie, cu mâncărica sub pernă să nu se răcească... Câte lacrimi a vărsat maică-sa rugându-l să se întoarcă măcar de dragul fetei! Pe el îl durea în cot. Acum să vadă cum e. Asta e lecţia lui.

Grăsanul: Fiecare om poate să greşească. S-o fi îndrăgostit. Poate l-a ispitit necuratul.

Ioan: Uite-l cum îl mai apără, uite-l cum îl mai apără, prepelicarul! Cum face unul o prostie, gata şi scuza: dracul e de vină! Ha-ha-ha! Comod. Pe tine cine te-a ispitit de ai lăsat la ţară soţia cu doi copii şi te-ai mutat în capitală? Tot dracul? Ce, nu puteai să-ţi scrii cărţile acolo, în inima munţilor? Nu aveai linişte, nu aveai ce mânca, nu aveai inspiraţie? Că sărmana femeie sufla şi praful de pe tine, iar pe copii îi obişnuise să meargă în vârful degetelor să nu te deranjeze. "Nu faceţi zgomot, că tata scrie". Ţi-au spus cei de la Uniune că poţi chiar să-l întreci şi pe Liviu Rebreanu dacă vei continua să munceşti asiduu. Şi tu? În loc să-ţi vezi de familie şi de personajele tale, ţi-ai vândut sufletul, ai strâns de pe drumuri podoaba asta cu care eşti. Şi ce-ai ajuns? Ce? Talentul tău era de la Dumnezeu. Odată cu sufletul s-a dus şi talentul.

Grăsanul: Ei lasă, că nu-i chiar aşa!

Ioan: Te-ai băgat aşa, pe nepusă masă, şi acum îndrăzneşti să spui că eu mint?! Măi nenorocitule, măi! Mă pui pe mine în aceeaşi ulcică cu toate lepădăturile astea? Tu nici nu-ţi poţi imagina cu cine stai de vorbă! Păi eu, dacă mă supăr, te perpelesc la foc ca pe un mistreţ în proţap. Crezi tu că eu nu ştiu că te-ai căsătorit cu Ioana lui Trândăvescu, că ai cu ea un băiat – care, apropo, că ne aude lumea, nu este al tău, ci al lui Zburdălescu? Vrei să-ţi mai spun că acest băiat este beteag din născare şi că ai tot colindat pe la medici de când s-a născut, şi fără niciun rezultat?! Tot ce ai scris de cum ai plecat de-acasă nu mai are nicio sclipire şi în adâncul sufletului ştii acest lucru şi te macini zi de zi. Ce ai crezut, că dacă ai luat pipa-n gură şi ţi-ai lăsat mustaţă o să rupi gura târgului, o sa-l întreci în umor pe Caragiale? (Pe bunul meu amic l-au cam prins sudorile. Şi-a scos batista şi a început să-şi şteargă fruntea.) Uite ce burtă ţi-a crescut, ca a lui Balzac; dar scrisul, scrisul? Nu-i... Ha-ha-ha! În aparenţă mare scriitor, dar în esenţă, zdrenţe...

Grăsanul: Cine eşti tu de-ţi permiţi să vorbeşti cu mine în halul ăsta?! Mă cunoşti? Mi-ai citit lucrările? (A început să se înfurie amicul meu.) Şi pe tine te-am crezut om serios – s-a adresat el mie. V-aţi pus la cale să vă bateţi joc de mine. Să ştii că este o glumă de prost gust. Şi nici nu poate fi interpretată ca o glumă, ci aduce mai mult a insultă. Şi eu... eu nu permit aşa ceva, să ştii! Eu dacă mă supăr...

Ioan (batjocoritor): Ei-ei, ce faci dacă te superi?! Ce faci, ce? Din două vorbe şi te-ai umplut de oftică, ţi se taie răsuflarea. Uite, dacă eu mă supăr şi te iau la periat, îţi amintesc de când te-a făcut mă-ta şi până-n ziua de azi.

Grăsanul: S-o laşi pe mama-n pace, că te omor! Ţineţi-mă, că-l fac piftie!

Se ridică ameninţător ca un taur înfuriat.

Doamna: Aoleu!!! Acu' se iau la bătaie! Asta ne mai lipseşte, să ne ridicăm în cap toţi vecinii! sare de la locul ei stăpâna casei.

Vasile Bologan (foarte calm): Calmează-te, omule, ia-o încet! Cu cine te iei la ceartă? Cu un tertelici?

Grăsanul: Cum să mă calmez, dom' Vasile? Nu vezi că-şi bate joc de mine? O insultă pe maică-mea. Când cineva se leagă de mama, nu contează cine, o încasează fără nicio milă din partea mea. Păi eu, dacă-i scap un pumn în moalele capului, îi cântă fanfara militară de petrecanie pe bulevardul Unirii şi îi face vânt popa cu cădelniţa la cimitirul din Militari şi am să mai angajez vreo patru ţigănci bocitoare care pentru un bănuţ în plus au să-l jelească şi au să-şi smulgă şi părul din cap de atâta disperare, iar mă-sa îi va face parastasul la „Carul cu bere"! Stai măi frate, stai aşa, că ţi-ai găsit naşul cu mine. I-auzi, mă citeşte el pe mine, îmi spune trecutul, mă ia aşa, cu dedesubturi, de parcă aş fi Petrache Fraierul.

Şi bunul meu amic îşi umflă pieptul şi-şi duce mâinile la spate, lăsând doar burta să-i atârne în faţă, de parc-ar fi toba de la orchestra regimentului. Norocul lui că nu luase şi poziţia de

start de la faimoasa trântă japoneză. Fără să vreau, m-a pufnit râsul. El a continuat puțin pierdut, întorcând privirea către mine:

– Doar mă știi ce putere am! Iote dom'le, ce dă din el! Văzând ca nu are nicio susținere din partea mea: Clar. Ce să mai... V-am prins. V-ați pus la cale!

Își ia diplomatul și se îndreaptă spre ușă, bombănind pe sub nas. Eu nu îngădui nimănui, nici lui frate-meu, eu pe oricine îl pun la respect!

Vasile Bologan: Tu vorbești serios?!

Grăsanul: Foarte serios. Și dacă ai avut ceva să-mi spui, puteai s-o faci între patru ochi. Am destul discernământ să accept mustrări, când este cazul, dar nu să mă batjocorești în fața oamenilor.

Ioan: Uite-l cum s-a umflat în pene, curcanul...

Doamna: Dumneata nu vezi cum își bagă necuratul coada ca să ne certe?

Grăsanul: De persoana dumneavoastră n-a spus nimic, stimată doamnă. Numai cu mine are ce are. De ce mă provoacă? Știe că sunt o persoană sensibilă și ușor de rănit?

Doamna: Fiindcă este un drac pus pe șotii!

Ioan: Nu sunt drac, doamnă! V-am spus de la bun început cine sunt. Sunt un înger căzut, asta sunt.

Grăsanul: Și aceasta nu înseamnă că ești tot de-al lor?

Ioan: Nu sunt de-al lor. Dar sunt foarte supărat pe lumea asta adormită, leneșă, ingrată și răutăcioasă.

Grăsanul: Și eu ce rău ți-am făcut?

Ioan: Personal, niciunul, dar ceea ce susții în scrierile tale nu este așa. Mă irită. Nu totul este material și nu poți trăi numai cu ziua de astăzi. Evoluția umană este o perpetuare în timp și spațiu.

Grăsanul: Să fie, parcă am zis eu nu? Eu scriu beletristică, fantezie cu unele repere în viața cotidiană, literatură artistică, înțelegi?

Ioan: Şi o răsuceşti în aşa fel încât, în concluzie, iese o viaţă tărcată, îi tai omului speranţa, aripile şi-l arunci în braţele ăstora. Asta faci.

Grăsanul: Asta e prea de tot. Nu, dom'le, ăsta intenţionat mă provoacă.

Vasile Bologan: Ioane, lasă-l pe domnul în pace.

Ioan: Îl las, dar el nu mă lasă, că mă irită! Ştii ce gândeşte acum? Ne înjură pe amândoi, asta face.

Vasile Bologan: Ce zici, aşa este sau iar minte?

Grăsanul: Sincer să fiu, aşa cum mă ştii şi tu, individul citeşte gândurile. Este adevărat. Pune-te în locul meu. Vin la tine cu sufletul deschis, fericit că ai venit în ţară, anticipând o discuţie plăcută, şi când colo apare zevzecul, cum spunea Caragiale, şi ne dă peste cap toată seara.

Vasile Bologan: Lasă-l, Ioane. Se răcoreşte şi el, ca tot omul.

Ioan: Pe mine are de ce să mă înjure, dar de ce te înjură pe tine? Eu nu accept insulte din partea lor. Uite câţi s-au cuibărit în el!

Vasile Bologan: Încetează.

Ioan: Gata, tac. Nu vezi că tac? Cel mai tare mă irită ăla bătrân, care o face pe scriitorul.

Vasile Bologan: Parcă am convenit să taci.

Ioan: Nu mai scot o vorbuliţă. Să mă iei de beregată şi tot nu deschid gura... De acum încolo sunt fără grai, cu fermoarul buzelor strâns. Şi eu dacă spun o vorbă, ca pe vremuri, când cuvântul avea greutate... dar păcătosul ăla iar te înjură. Te înjură de mamă şi de tată! Şi mai zice că eu n-am să ajung la Dumnezeu. Ce ştie el, fandositul şi degradatul, despre Dumnezeu? Ce? Mă şi mănâncă pumnii să-i dau una la moacă. Nu te supăra, ştiu, nu am voie. Eşti dumneata aici. Vă asigur, cu terteliciul din el m-am mai întâlnit acum vreo 400 de ani şi i-am spintecat burta. De-aia se agită acum.

Doamna: Ai zis că taci şi numai gura ta se aude.

Vasile Bologan: Gata. Nu-l mai lua în seamă.

Ioan: Înțeles. Nu-l mai iau în seamă. Dar pot să-i mai zic ceva de nevastă-sa? Câteva mici detalii, ca bomboanele pe tort.

Vasile Bologan: Categoric nu. Atât. Acum răspunzi la întrebările mele.

Ioan: Am sesizat. Nu vrei să-l jignesc, am înțeles. Gata, răspund la întrebările dumneavoastră, dar aia cu care trăiește el este de-a lor. Sută la sută! Are un suflet negru ca tăciunele.

Vasile Bologan: Nu am convenit noi să-l lași în pace?

Grăsanul: Eu ce zic...

Vasile Bologan: Tu nu zici nimic, te rog frumos.

Ioan: Nevastă-ta mai are doi amanți, unul e mai tânăr cu zece ani și e blond și cu ochii albaștri...

Grăsanul: Am... am... am...

Ioan: Ce-ce-ce am??.. Îl cunoști, a fost și la tine-n casă. Ai stat cu el la masă, sigur. Ai vază și lampă de masă stil Gallé pe birou? Pun mâna-n foc. Iar în sufragerie toată mobila e cu piele roșie, iar la intrare ai un cuier de epocă.

Grasanul: Așa este. Spune corect parazitul.

Vasile Bologan: Încetați. Trăim o perioadă foarte tulbure, în care societatea, oamenii din țară și din lume sunt într-o fierbere și frământare fără precedent... Ce ne așteaptă în viitorii ani? Ce se va întâmpla în anul 2012?

Ioan: Mda... Deși știi mai totul, continui să tot întrebi. Curiozitate, curiozitate, curiozitate. Nu vrei să greșești. Îți voi răspunde. Cu o singură condiție: să nu faci public ceea ce am să-ți comunic – și nu pentru că nu vreau ca oamenii să știe, ci pentru că n-au să te creadă, nici cine ești, nici ce-ai să le spui. Te vor ridiculiza. E cea mai simplă reacție la ceea ce nu cunosc și nu vor să-și pună mintea la contribuție. Capacitatea lor de gândire este încă adormită și nu sunt în stare să vadă realitatea. Unii au să perceapă mult mai târziu, alții niciodată, iar tu ai să ai de suferit din cauza ignoranței lor și din cauza atacurilor celor răi, negri până în măduva oaselor. În această luptă nu

există toleranță, bun simț și milă. Lupta este pe viață și pe moarte. Cel slab piere.

Vasile Bologan: Te rog frumos, fără exagerări.

Ioan: Nu exagerez. Tu știi cine ești și trebuie să-ți continui lucrarea indiferent ce s-ar întâmpla în jurul tău.

Discuția a durat peste două ore. Ioan a răspuns cu lux de amănunte la întrebările particulare ale mele și ale prietenilor mei, dar și în ceea ce privește viitorul României și al omenirii în general. Așa cum i-am promis, acestea nu vor fi date publicității.

După ce am terminat conversația, l-am eliberat pe Ioan de tot ce-l ținea legat de persoana respectivă, de Pământ și l-am lăsat să plece acolo unde-i era locul. Fața bărbatului s-a luminat, iar din ochi au început să i se prelingă lacrimi.

Ioan (plângând de bucurie): Văd lumina, văd lumina! Dumnezeu m-a acceptat, m-a iertat. Urc spre lumină, urc... (Făcându-și semnul crucii.) Mulțumesc, Doamne, că te-ai îndurat de mine! Ce frumusețe și ce culori minunate văd! Urc... urc... urc...

După ce am scos bărbatul din transa hipnotică, i-am spus:

– Iată că s-a rezolvat și problema dumneavoastră. Cum vă simțiți?

Bărbatul (începând să se analizeze): Mă simt foarte ușurat. Parcă a căzut ceva greu și negru de pe mine. Nu mai simt atâta ură. Sunt mai liniștit. Parcă este mai bine.

Grăsanul: Mă cunoști?

Bărbatul: Nu. E prima dată când vă văd.

Grăsanul: Atunci cum de ți-ai permis...?

Bărbatul: Ce mi-am permis, domnule? Idee nu am cine sunteți. Lăsați-mă-n pace.

Doamna: I-ați spus atâtea! Erați gata să vă încăierați la bătaie.

Bărbatul (surprins): Cine, eu? (Către domnul gras): V-am spus eu ceva? Mă scuzați, dar nici nu știu cum vă cheamă.

Grăsanul: Pe nevasta mea de unde o cunoaşteţi?

Bărbatul (ridicând din umeri): Eu?!! Hai! Lăsaţi dom'le glumele, că eu nu văd pe unde merg de necaz.

Grăsanul: Care glume, dom'le?! Mi-aţi zis că nevasta mea a fost o destrăbălată şi că feciorul meu nu este al meu, ci al lui Zburdălescu. Ai cunoscut-o în tinereţe? Ai fost şi dumneata pe la cenaclurile literare? Mi-ai mai zis că are doi amanţi şi unul este mai tânăr cu zece ani şi este blond cu ochii albaştri.

Bărbatul: Fiţi liniştit, nu am fost niciodată la niciun cenaclu literar, nici chiar la cele din liceu. Sunt pasionat de istorie şi geografie, nu de literatură. Idee nu am cine este soţia dumneavoastră.

Grăsanul: Pe mine nu mă interesează pasiunile dumitale, de unde o cunoşti pe Magda?

Bărbatul: Nu cunosc nicio Magda, cu atât mai mult din domeniul literaturii.

Grăsanul: Atunci de unde ştii că Ovidiu nu este copilul meu? Dacă vrei să ştii, aveam o relaţie, o aventură cu ea de cinci luni când a rămas gravidă, înţelegi?

Bărbatul: Scuză-mă. Am atâtea pe capul meu că nu-mi arde de familia ta. Eu cu a mea nu ştiu cum să fac. De ce am plâns?

Doamna: Chiar nu-ţi aminteşti?

Bărbatul: Nu.

Doamna: Plângea Ioan când pleca spre Dumnezeu.

Bărbatul: Care Ioan?

Doamna: Era un înger căzut în tine, care a spus că îl cheamă Ioan. Chiar ai vrut să-i tai piciorul nevestei tale cu drujba?

Bărbatul: Da, acum două săptămâni. Aşa m-a supărat de rău, că nu mai ştiam ce fac. Am adus drujba şi am zis că o tai bucăţică cu bucăţică şi o arunc la câini. M-am oprit în ultima clipă, brusc, nu ştiu de ce. Parcă m-a oprit cineva. Nu aveam niciun sentiment de milă ori remuşcare. Eram ca o stană de piatră, fără niciun sentiment.

Grăsanul: Nu mai înțeleg nimic... Vrei să spui, dom' Vasile, ca el nu ține minte ce-a zis despre mine?

Vasile Bologan: După cât îți poți da seama, asta este. În primul rând nu a vorbit el, ci Ioan. Erau două entități energetice cu totul diferite şi care se aflau în acelaşi corp fizic. Uneori persoanele în care sunt descoperite astfel de entități țin minte şi povestesc mai apoi ca nişte observatori pasivi tot ce s-a întâmplat, alte ori nu-şi amintesc nimic. Transa hipnotică aplicată unei persoane nu are nimic comun cu exorcizarea, ci este un procedeu care permite urmărirea acestui proces acolo unde este cazul. Sigur, cele două procedee pot fi utilizate separat sau în comun.

Unele dintre prezicerile îngerului căzut Ioan referitoare la persoana mea s-au adeverit chiar în acea vară a anului 2008. La interval de câteva zile au trecut prin fața mea cele mai mari entități ale întunericului, ascunse în trupurile unor oameni suferinzi. M-am pomenit asaltat de câte 5-10 vrăjitoare pe zi, majoritatea țigănci din Bucureşti şi din provincie, îmbrăcate modern, deghizate în persoane suferinde. Deşi am anunțat în repetate rânduri că cei care au făcut rău oamenilor, mai ales prin magie neagră, nu au ce căuta la mine, oricum nu-i primesc şi nu-i ajut, ele continuau să vină în grupuri, atacau în haită, cum erau deprinse de-a lungul anilor. Încercau să mă stoarcă de energie, să-mi fure sufletul, să mă atragă în cursa căutării unor comori ascunse în subteran, cu negocieri directe de a-mi cumpăra sufletul. Tot răul şi întunericul de la toate nivelurile sociale s-a rostogolit asupra mea. Atacurile veneau ca roiurile de albine, zi şi noapte. Se lucra non-stop. Toate armele şi cunoştințele au fost puse în aplicare, de la cele de intimidare şi până la cele de lichidare. Înțeleg că am deranjat. Împiedic răul să se perpetue şi oamenii să sufere, iar pe cei care profită de pe seama conlucrării cu cel urât i-am cam pus în dificultate. Asta este. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am trecut şi peste acestea. Cunosc de mult ispitele diavolului în privința puterii şi a como-

rilor, care nu m-au interesat niciodată. Mi s-au propus sume exorbitante în plan real. Îmi spuneau că vor veni cu basculanta să răstoarne dolarii în curte. Iuda, când a fost exorcizat, mi-a propus prietenie, 12 blocuri de peste 10 etaje şi în doi să conducem lumea. Eu însă mă mulţumesc cu ce îmi dă Dumnezeu, din munca de zi cu zi şi banul văduvei.

Lupta dintre bine şi rău, lumină şi întuneric, Dumnezeu şi Lucifer se duce pe toate planurile: emoţional, psihic, mental, sentimental, speranţe şi vise, sănătate şi realizări, prosperitate materială şi evoluţie spirituală, şi deşi această luptă uneori este mai puţin sesizabilă pentru omul de rând, prins în confruntările cotidiene pentru supravieţuire, ea nu încetează nici pentru o clipă, iar câmpul principal de luptă este OMUL în sine, OMUL în complexitatea sa.

Mărturisirea unui drac

Practic în fiecare zi mă confrunt cu entităţi malefice de diferită intensitate – de la gri deschis şi până la negru foarte pronunţat şi dens. Nu mă refer aici la multitudinea unei personalităţi, care pe lângă spiritul propriu mai poate avea şi alte influenţe energetice integrate sau nu, fie din partea părinţilor, a rudelor soţului/soţiei sau a copiilor, fie a unor persoane care au avut o influenţă deosebită în viaţa acestei persoane. Uneori ele au influenţe pozitive, alte ori negative. Pe lângă aceste influenţe sau părţi care formează personalitatea fiinţei respective şi care au marcat sau marchează evenimentele emoţionale sau psihice, au transformat sau transformă o personalitate în formare şi care au rămas ca o congestie energetică în aura ei, mai există şi entităţi energetice malefice de diferite intensităţi, care pot pătrunde în corp ocazional, din întâmplare, sau au fost induse prin intermediul magiei negre. Sigur, atunci când este vorba de părţi componente ale personalităţii, prin intermediul hipnozei ele pot fi integrate sau eliberate. Şi în acest caz deci-

zia aparține clientului. Astfel de procedeu sau tehnică în domeniul hipnoterapiei este foarte bine cunoscut și folosit de către hipnoterapeuții din SUA. În diferite zone ale țării, acest procedeu („part therapy" sau „parts meditation therapy") dă rezultate remarcabile în eliminarea unor traume emoționale rămase din copilărie, a unor frustrări, frici, abuzuri psihice, emoționale sau fizice produse în copilărie sau pe parcursul vieții. Însă este cu totul altceva când vorbim de entități energetice libere, fie că este vorba de entități care și-au pierdut corpul fizic din cauza decesului, pe care lumea le numește spirite, fie entități pozitive sau negative care n-au avut și n-au corp fizic, sunt pur energetice. În religia creștină astfel de entități sunt numite îngeri sau demoni.

Întâlnirea cu un demon de peste 800 de ani, care s-a recomandat ca fiind **Dan**, mi s-a părut destul de interesantă și de aceea o propun atenției dumneavoastră.

Vasile Bologan: De ce ați atacat-o atât de dur? Câți sunteți în ea?

Dan: Foarte mulți. Am atacat-o pentru greșelile ei, pentru felul ei de a gândi. Omul păcătuiește nu numai cu fapta, ci și cu gândul. Dacă ați ști ce urzește mintea ei, nu v-ar mai fi milă. Chiar și eu, ca drac, demon, cum mă numiți voi, nu sunt în stare să fiu atât de diabolic în gândire precum e ea. Noi nu suntem atât de miloși ca voi. La noi e cu totul altfel, calculat, coordonat și executat.

Vasile Bologan: Interesant. Să aud atunci cum e la voi.

Dan: La noi nu există gen feminin sau masculin, nu avem familie, noi ieșim ca de pe bandă rulantă, ca soldățeii. Nu există iubire, milă, nu dormim, nu bem și nu mâncăm, suntem niște mici roboți, dar fiecare are caracterul și capacitățile lui și îndeplinește comenzile primite de la superiori fără a le pune în discuție și a le analiza. La noi este o disciplină de fier. Cine nu se supune sau greșește este masacrat și aruncat la groapa comună fără nicio reținere. Noi știm să muncim, nu o lălăim așa ca voi,

ca să treacă timpul. Păzea! O încasăm pe loc. Şi la noi, ca şi la oameni, există un fel de copilărie până la 10-14 ani, după care începe procesul de instruire, care durează între 20 şi 40 de ani. Pe la 48 de ani noi atingem concentrarea de energie malefică necesară sub formă de spirală sau ghem, de parcă am fi terminat liceul, în lumea voastră. Ultimii 10 ani sunt consacraţi obiectului principal de studiu, care este OMUL.

Procesul de procreare la plante, pasări, animale şi oameni este bine cunoscut din cele mai vechi timpuri, şi nouă poate fi precizarea că fătul uman primeşte la naştere sufletul divin de la Dumnezeu, iar la creştini este însoţit şi de îngerul păzitor, deşi încă de la fecundare spiritul divin al fătului, sufletul lui, alături de al mamei, participă la dezvoltarea embrionului, a corpului fizic, energetic şi psihic, care este construit după matriţa acestuia şi va evolua susţinut de scutul de protecţie al mamei, în primul rând, dar şi al celui ce urmează să vină pe lume. Această mare taină a procreării este cunoscută mai mult din punct de vedere biologic şi mult mai puţin energetic, tocmai partea cea mai sensibilă şi mai importantă. Procesul în sine este foarte complex şi câmpurile energetice ale părinţilor se întrepătrund cu ale fătului şi conlucrează la crearea şi dezvoltarea unei noi vieţi. Aceasta este cea mai uşoară cale de a aduce noi suflete pe Terra. Începând din clipa fecundării şi până la naştere, se va duce o luptă aprigă între sufletul ce urmează să se întrupeze şi demoni sau spirite malefice. La naştere se pot întâmpla multe. Acolo unde scutul de protecţie al mamei este slab sau de vibraţie joasă, ori sufletul ei este plecat din corp, fie că e vândut, furat sau alungat, iar spiritul copilului încă nu s-a înrădăcinat bine în corpul său, la naştere se va da o luptă foarte înverşunată între spiritele luminoase şi cele întunecate. Ambele tabere se luptă pentru a prelua controlul asupra acestui vehicul biologic şi pentru a împiedica venirea unor spirite cu meniri speciale fie de o parte, fie de cealaltă. E lupta contrariilor până la epuizare, de multe ori influenţată de karma celor trei, a ramurii genetice,

a familiei, a neamului. Doritori de a conduce acest vehicul biologic blindat sunt foarte mulți, dar șansele sunt de partea celor mai puternici. Datorită acestui fapt ne pomenim că în familii de vibrație joasă apar copii cu vibrație înaltă și invers. De cele mai multe ori însă se respectă vibrația părinților în cazul când mama și tatăl sunt la fel, iar în familiile mixte procesul este ca și la selecția naturală: învinge cel mai puternic.

Ființa umană este analizată și studiată în felul următor:

Inspectarea – analizăm aura energetică și psihicul omului, descoperim fisurile, părțile mai vulnerabile, verificăm toate greșelile și slăbiciunile din viețile anterioare;

Căile de acces (pătrunderea în interior) – pentru început îi fluturăm pe sub nas omului momeala – o femeie superbă, un bărbat de vis, o casă, o mașină, bani, funcție importantă, popularitate, slavă, adică fiecăruia după gust și solicitare – la fel cum făcea pe vremuri omul când punea în fața măgarului un snop de fân ca să meargă și să nu se mai încăpățâneze să care greutatea pusă în spate;

Gândul și canalul energetic central sunt căile cele mai accesibile pentru primul atac. Pe aceste căi ajungem în centrul creierului ca pe un tobogan, există acolo o platformă specială. Primul lucru pe care-l facem este să-i modificam gândurile cap-coadă, adică eliminăm gândul lui precedent și îi punem altul nou, care ne convine nouă. El nu sesizează nimic, niciun pericol;

Emoția și sentimentele corelate cu gândul cap-coadă, și viziunea lui au o nouă perspectivă. De aici e ușor să-i modificăm planurile, visele, speranțele, voința. Omul nu simte care sunt golurile lui și care sunt cele create de noi. După ce-l aranjăm cu acestea două, ajungem la suflet.

Sufletul poate fi luat și dus la noi în iad sau mâncat. În acest fel am ajuns la „panoul de comandă", și de aici încolo omul e ca la teatrul de păpuși. Telecomanda e în mâinile noastre. El face ceea ce îi cerem. Dacă este ascultător, fără să-și dea

seama a semnat pactul cu noi şi e omul nostru. În cazul în care mai face ce-i trăsneşte lui prin cap, îl avertizăm şi iată-ne ajunşi la corpul fizic.

Corpul fizic este un spaţiu mult mai vast pentru activitate şi noi suntem foarte bine instruiţi cum să-l utilizăm. Mai întâi, pentru nesupunere, omul îşi rupe o mână, un picior, se pomeneşte cu un ulcer la stomac, o tahicardie, pierdere de bani, un mic accident, pierde serviciul, nimereşte la puşcărie, îi arde casa şi tot aşa până se pomeneşte cu o boală incurabilă şi vine sfârşitul. La un moment dat omul simte că ceva nu este în ordine, are slăbiciuni, dereglări psihice, dar sunt foarte puţini cei care-şi dau seama de unde vin toate astea. Posibil să le şi treacă prin minte, dar nu le vine a crede fiindcă noi alungăm aceste gânduri.

Lichidarea – aici avem mai multe posibilităţi. Prima ar fi boala, deteriorarea corpului fizic. Sigur, omul are mult de suferit, fiindcă acest proces este lent, uneori foarte dureros, dar noi suntem fericiţi şi ne bucurăm de roadele muncii noastre. Omul simte, încearcă să rezolve aceste probleme de sănătate, se adresează medicului, dar nici acesta nu ştie cauza şi deci până la urmă nu rezolvă nimic, deşi uneori reuşesc să prelungească suferinţa. Noi mâncăm energia din el şi astfel celulele se îmbolnăvesc din lipsă de energie şi iată că apare ciroza, cancerul sau ceva asemănător. A doua posibilitate este dereglarea psihică, începând cu frică, insomnie, atacuri de panică, imaginea noastră, comunicarea cu noi şi terminând cu internarea la secţia de psihiatrie. Pe unii îi luăm mult mai rapid prin sinucidere sau accidente de tot felul. Este totul planificat foarte riguros şi supravegheat cu strictețe. La noi nu se glumeşte. Fiecare răspunde cu capul pentru faptele sale. Odată ce ai semnat pactul cu noi, trebuie să te ţii de cuvânt, să munceşti cu sârguinţă. Când nu reuşeşti, te ajutam, dar dacă chiuleşti sau te opui, pe dată îţi vine răsplata. După moartea corpului fizic, sufletele acestor persoane vin la noi şi sunt ţinute ca sardinele în cutie.

Uneori le scoatem de acolo şi le utilizăm pentru a face anumite lucrări asupra oamenilor. Aceste suflete sunt slugile noastre.

Să fim corecţi, nu chiar tot ce i se poate întâmpla unui om poate fi pus pe spinarea noastră. Mai există şi nechibzuinţa, încăpăţânarea, prostia şi ambiţia umană.

După ce terminăm procesul de instruire, venim din iad şi sărim direct la gâtul vostru. Începem de la treapta inferioară, în calitate de muncitor, cum ar fi la voi, şi avem alături un maistru care ne supraveghează. Primim dispoziţie directă, iar la terminarea lucrării, maistrul apreciază cât de bine am lucrat şi ne dă alte sarcini. Dacă ceva nu este înfăptuit la nivelul cuvenit, corect, maistrul ne explică şi finisează personal lucrarea. De obicei începem cu lucrările cele mai simple, cum ar fi: pierderea locului de muncă, despărţirea de iubit, enervare şi ceartă cu părinţii sau rudele, fragmentări de memorie, pierderea pasiunii, a avântului, blocarea căilor şi a sporului, punerea la îndoială a tot ce ţi se întâmplă, neîncrederea şi lipsa de perspectivă, îngreunarea tuturor formelor de circulaţie şi scăderea frecvenţei activităţii la nivel de celulă, organ, sistem şi până la întregul organism. De îndată ce este depăşit îngerul păzitor şi am intrat în aura individului, ne strecurăm în corpul fizic, de unde eliminăm sufletul, în cazul în care este luminos; dacă este întunecat, el va colabora cu noi şi ne va ajuta să atacăm alte persoane luminoase. Nu pot să vă explic în cuvinte, dar spiritele venite din iad comunică între ele la nivel subtil, fără cuvinte, se recunosc între ele şi se supun celei de vibraţie mai joasă, mai calificată, îndeplinind ordinele acestuia. Astfel ne ajutăm la toate nivelurile şi scopul nostru principal este de a elimina spiritele luminoase din anturajul nostru şi de a aduce oamenii noştri. Pretexte pentru a realiza acest obiectiv avem destule.

Vasile Bologan: Dar asta este o adevărată ofensivă împotriva oamenilor.

Dan: Vorbe. Cum puteţi dovedi? Cine o să vă creadă? Nimeni. Deoarece noi deţinem la ora actuala posturile-cheie. Pu-

teți striga în gura mare. Şi ce se va întâmpla cu cel care se agita şi țipă şi urlă?! Nimic. Noi îl declarăm bolnav psihic, îl internăm la psihiatrie şi îi facem duşuri reci ca să-i vină mintea la cap. Ha-ha-ha!

Vasile Bologan: Nu-i chiar totul aşa de simplu cum crezi.

Dan: Ba da. Cum spune un proverb românesc: „Vita e tărcată pe dinafară, iar omul pe dinăuntru". Nu sunt vorbele mele. Nu.

Vrăjitoarea Silvia

Vrăjitoarea Silvia a fost prinsă într-o domnişoară de 23 de ani. Am să prezint în continuare dialogul purtat cu ea.

Vasile Bologan: Am auzit că eşti o mare vrăjitoare în zona Olteniei. Poți să-mi spui câți ani ai?

Silvia: Am 57 de ani.

Vasile Bologan: De ce ai intrat în persoana respectivă? Ți-a făcut vreun rău?

Silvia: Nu. Dar eu n-am vrut ca ea să se nască. E o rudă de-a mea. Daca ea nu se năştea, toată averea părinților ei ajungea la mine. Ea mi-a stricat toate planurile. Aşa că sunt supărată pe ea.

Vasile Bologan: Ajungem noi şi la explicarea mai în detaliu a situației în care ai atacat această fată, dar până atunci să-mi spui cum faci tu toate vrăjitoriile.

Silvia: Eu pot face în toate felurile posibile. Cele mai multe farmece le fac la mormânt.

Vasile Bologan: Spune-mi cu de-amănuntul cum faci, tot procesul.

Silvia: Păi, mă duc la mormânt la miez de noapte sau iau urme de la mort, sau la răscruce de drum. Ştiu să le fac pe toate. În special provoc neînțelegeri în casă, îi fac să se certe. Fac ce vreau.

Vasile Bologan: Ia-le pe rând şi spune cum le faci, ce spui, tot-tot-tot.

Silvia: Mă duc la mormânt, leg aţe şi le bag înăuntru şi spun acolo: „Cum iese mortul din mormânt, aşa să se mărite şi fata asta". Felul de vrajă îl decid singură, aşa cum consider eu. Fac şi cu mătrăgună, să le meargă rău în casă, să nu aibă spor la nimic. Că eu nu vreau ca lumea să aibă realizări. Apoi pe vecinii de lângă mine i-am terorizat rău de tot. În fiecare zi le fac câte ceva. Pe bărbatul meu l-am fermecat nici să nu mai stea de vorbă cu frate-său, nici să nu-l primească în casă.

Vasile Bologan: Am auzit că se pot face vrăji ca să omori un om sau un copil; este adevărat?

Silvia: Da. În cazul ăsta am mai multe metode. Depinde pe care o aleg. Mă duc cu făină...

Vasile Bologan: Descrie-le pe fiecare în parte.

Silvia: Pe un copil l-am înecat, şi gata.

Vasile Bologan: Cum ai făcut?

Silvia: Am mers la o apă mare şi am aruncat ceva acolo şi copilul s-a înecat.

Vasile Bologan: Ce ai aruncat şi ce ai spus?

Silvia: Am lucrat cu mortăciuni, cu tot felul, după care le-am aruncat într-o apă mare.

Vasile Bologan: Lucrezi cu necuratul în direct?

Silvia: Da. Cel mai uşor mod să omori un om este să bagi cuţitul în inima unei găini şi omul moare de inimă, cade pe stradă.

Vasile Bologan: Şi câţi oameni ai omorât aşa?

Silvia: Mulţi.

Vasile Bologan: Câţi? După numărătoarea ta, câţi sunt?

Silvia: Cam cin'şpe.

Vasile Bologan: Ce rău ţi-au făcut aceşti oameni?

Silvia: Pe mulţi i-am omorât cu maţe de la peşte. Le tai, le descânt şi le arunc în apă sau le îngrop la mormânt.

Vasile Bologan: Ia spune-mi, cum zici descântecul? Capcoadă.

Silvia: „Cum tai eu aceste mațe, așa să crape toate în el" – așa spun.

Vasile Bologan: Asta-i bună, păi așa poate face și spune oricine! Asta înseamnă că oricine poate să facă și să omoare pe oricine. Mi se pare puțin – ca să fiu discret – cam șocant.

Silvia: Nu poate oricine. Ca să reușesc, eu îl chem pe necuratul și el face ce-l rog eu. Mă ascultă.

Vasile Bologan: Cum îl chemi și cum îl vezi tu?

Silvia: Păi să știi că și eu încep să semăn cu el, așa am vocea de groasă. Se sperie lumea când mă vede, numai bărbatului meu i-am făcut farmece să mă vadă frumoasă. El trebuia să o ia pe alta.

Vasile Bologan: Și?

Silvia: L-am luat eu. I-am dat numai bani. Am mers la părinții lui și-atât; al meu a fost.

Vasile Bologan: Ai vreun copil cu el?

Silvia: Nu. Păi eu am umblat și cu alții. Acum a murit unul dintre ei, fiindcă eu l-am omorât.

Vasile Bologan: Și de ce l-ai omorât?

Silvia: Păi nu-mi mai plăcea de el, că a îmbătrânit, și l-am omorât.

Vasile Bologan: Cum îl chema?

Silvia: Ticuță.

Vasile Bologan: Mai ai și alții?

Silvia: Câți am avut eu, nu le mai știe nimeni numărul. Că eu am avut mulți, mulți, mai mult de cincisprezece. Cum vedeam un bărbat mai așa, îi făceam ceva și puneam mâna pe el și stam cu el cât aveam plăcere. Mie mi-au plăcut bărbații însurați. Îi luam ca să-mi facă treaba. Să-mi dea bani, să mă ajute pe lângă casă. Și acestuia, bărbatului meu, multe i-am făcut. Stau în casa lui. Ăstuia al meu i-am pus multe prostii în mâncare, i-am pus sânge.

Vasile Bologan: De la ciclu?

Silvia: Da. Când i-am făcut descântecul am zis să tacă aşa cum tace mortul şi să vadă aşa cum vede mortul. Şi nu a văzut. Tot satul ştie că eu umblu cu alţii, dar el nu ştie nimic şi nu zice nimic.

Vasile Bologan: Şi pe acesta ai de gând să-l omori?

Silvia: Da. Numai să nu mor eu înaintea lui.

Vasile Bologan: Cum o vrea Dumnezeu.

Silvia: Eu trebuie să mor după el, ca să las averea la nepoţi. Altfel eu nu am dreptul la nimic. Tot ce avem este de la părinţii lui. Eu nu am avut avere.

Vasile Bologan: Ia să revenim noi şi să-mi spui cum ai omorât copii.

Silvia: Apăi, am mers la mormânt şi am luat ce-mi trebuie şi am făcut descântec cu apă, cu fainâ... De Sfântul Andrei lucrez eu foarte mult, că e post. Când e post pot să lucrez foarte mult.

Vasile Bologan: De ce?

Silvia: Atunci am eu mai multă energie.

Vasile Bologan: Păi cine a dat postul, ca să ai tu mai multă energie atunci?

Silvia: Păi cum unii se dezleagă, aşa pot şi eu să lucrez mai mult.

Vasile Bologan: Se dezleagă mulţi în timpul postului?

Silvia: Ăia care ştiu să se roage. Dar dacă îi face cineva aşa ca mine, e mai greu să se dezlege.

Vasile Bologan: Am auzit că sunt multe vrăjitoare care se duc la morminte, fac incantaţie, spun fel de fel de texte, dar nu toate au reuşită şi multe dintre ele doar bat câmpii. „Reuşitele" tale sunt legate de lucrul cu necuratul? Cum îl chemi? Cum apare?

Silvia: Păi îl chem când sunt singură. Şi el vine. E cu coarne, negru, şi mă ascultă ce îi zic. Noaptea îl chem.

Vasile Bologan: Are sau nu are corp fizic?

Silvia: Eu îl văd. Apare deasupra mea. Trebuie să mă uit în sus ca să-l văd.

Vasile Bologan: Şi?

Silvia: Şi-l văd, şi vorbesc cu el. Îi spun ce să facă.

Vasile Bologan: Şi apare de fiecare dată când îl chemi?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Şi ce-ţi cere în schimb pentru ceea ce face el?

Silvia: El ştie că eu îl iubesc pe el.

Vasile Bologan: Cum îi spui tu asta?

Silvia: El este ca şi tatăl meu. Pentru mine el este cel mai important. El mă ajută să fac tot ce vreau, merge cu mine peste tot.

Vasile Bologan: Câţi sunt în lume care pot să lucreze aşa direct cu necuratul?

Silvia: Puţini au harul meu. Eu am învăţat de la mama să lucrez aşa cu el.

Vasile Bologan: Şi ce te-a mai învăţat maică-ta?

Silvia: Tot ce ştiu şi ce fac ea m-a învăţat.

Vasile Bologan: Vine unul şi acelaşi tot timpul sau se schimbă?

Silvia: Îşi mai schimbă culoarea, dar tot rămâne închis la culoare.

Vasile Bologan: În total, câţi oameni ai omorât?

Silvia: Vreo douăzeci şi cinci.

Vasile Bologan: Omori numai bărbaţi sau şi femei?

Silvia: Şi femei. Am omorât-o şi pe mama proastei ăsteia.

Vasile Bologan: Şi pe părinţii bărbatului cu care trăieşti?

Silvia: Da, că m-au enervat şi voiam să le iau casa. Acum stau în casa lor.

Vasile Bologan: Şi cum i-ai omorât?

Silvia: Tot aşa, cu animale. Au murit dintr-odată.

Vasile Bologan: Ai omorât numai găini sau şi alte păsări sau animale?

Silvia: Păi, mă duceam şi le luam de la ei şi veneam acasă şi le făceam rânduiala cum trebuie.

Vasile Bologan: Deci te duceai la ei, luai pasărea sau animalul şi... spune-mi cuvânt cu cuvânt ce ziceai când veneai acasă.

Silvia: Băgam cuţitul în inima păsării sau a animalului şi ziceam: „Aşa cum bag cuţitul în inima acestei păsări, aşa bag cuţitul în inima acestuia. Şi aşa cum nu mai poate respira această pasăre, aşa să nu mai respire nici acesta".

Vasile Bologan: Tu zici şi faci cu pasărea sau cu animalul, iar necuratul se duce şi face acelaşi lucru cu persoana respectivă.

Silvia. Da, fiindcă el mă ascultă ce vreau eu. Eu ştiu să fac foarte multe chestii. Eu tot ce vreau pot să fac. Şi pe mătuşa fetei ăsteia în care sunt acum am promis c-o omor. Mai întâi i-am omorât copilul. Ăla care s-a înecat.

Vasile Bologan: Acum de ce o omori şi pe ea?

Silvia: Păi dacă îi omor, îmi rămâne averea. Mai are ea nişte nepoţi, dar sunt departe. Am să le fur actele aşa cum le-am furat şi părinţilor fetei ăsteia. Le-am furat actele de la casa bunicilor, pe care i-o lăsaseră ei.

Vasile Bologan: Şi dacă mori tu, averea ta cui rămâne?

Silvia: Nepoţilor mei de soră. Mai am o soră, dar ea nu poate face ce pot eu.

Vasile Bologan: Şi dacă vin eu asupra voastră ce se întâmplă?

Silvia: Eu nu vreau să mor.

Vasile Bologan: Eu nu am spus că te omor. Eu nu omor pe nimeni. Se face voia lui Dumnezeu.

Silvia: Eu nu vreau cu Dumnezeu.

Vasile Bologan: Eu am întrebat doar, dacă vin eu peste voi, voi ce puteţi face?

Silvia: În faţa ta nu putem face nimic.

Vasile Bologan: A făcut cineva ceva să mă omoare şi pe mine?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Cine?

Silvia: Alexandra.

Vasile Bologan: De unde este Alexandra?

Silvia: Din România.

Vasile Bologan: Eu o cunosc sau nu?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Unde am cunoscut-o?

Silvia: La Bucureşti.

Vasile Bologan: Unde?

Silvia: La o întrunire, unde aţi stat la o masa albă rotundă.

Vasile Bologan: Şi ce a reuşit?

Silvia: Nimic.

Vasile Bologan: Vor mai fi încercări?

Silvia: Vor mai fi.

Vasile Bologan: Şi ce vor reuşi?

Silvia: Nu vor reuşi mare lucru. Mai bine spus, nimic. Vor muri ca şi câinii. Eu sunt cam incultă şi spun aşa cum văd. Eu de asta şi am ură pe fata asta, că părinţii ei au făcut carte şi pe ea au dat-o la studii, pe când ai mei nu m-au dat la studii şi am ajuns să nu ştiu să vorbesc. Nu mai vin la mine în vizită, că le-a zis maică-sa că fac farmece. Ăsteia în care sunt bunicii i-au făcut acte pe casă. Când am fost la înmormântare le-am furat, tot am măturat de acolo, şi nu le mai dau înapoi. Sunt ale mele. Eu am luat tot, şi haine, şi covoare. E goală casa de acolo. O parte din pământul bunicilor l-am vândut şi am dat banii nepoţilor mei. Ea are avere, nu-i mai trebuie şi aceasta.

Vasile Bologan: Pe lângă faptul că faceţi oamenii să se certe, să se urască, omorâţi bărbaţi, femei şi copii, furaţi, ce mai faceţi? Vă amestecaţi şi la judecăţi?

Silvia: Da. Le întunecăm mintea judecătorilor, le-o legăm şi facem să greşească în favoarea noastră. Depinde când este să

se pronunțe sentința. Dar în special lucrez în zilele de sărbătoare şi în post.

Vasile Bologan: Şi de ce anume în zilele de sărbătoare şi în post?

Silvia: Atunci mai puțină lume merge la biserică şi mai uşor lucrez eu.

Vasile Bologan: Se întâmplă să lucrați şi împreună cu preoți pentru a face rău?

Silvia: Sigur că da. Şi pe asta am trimis-o la un preot care face mult rău şi m-a ajutat.

Vasile Bologan: Câți preoți sunt în țară care fac rău?

Silvia: Sunt mulți. Şi pe fata asta am trimis-o la unul de lângă Cluj, fără ca ea să ştie. Făcusem să-i apară un furuncul şi s-a dus la el să o ajute. Şi pe asta a ajutat-o maică-sa, care e moartă. I-a trimis un băiat şi i-a spus să nu mai meargă la popa ăla. Şi nu a mai mers, proasta...

Vasile Bologan: Clar. Cât s-a mai topit din tine?

Silvia: Cam 20%.

Vasile Bologan: Spune repejor ce mai ai de spus, că am să te topesc de zece ori mai repede.

Silvia: Ce să mai spun? Că ți-am spus de toate. Eu nu ştiu decât să fac rău.

Vasile Bologan: Sora ta e mai puternică decât tine sau mai slabă?

Silvia: Avem aceeaşi putere. Mama era mai puternică.

Vasile Bologan: Şi nu-ți este teamă că te duci în fundul iadului?

Silvia: Păi maică-mea este în iad; şi tot cu de-ăştia cu care vorbesc acum voi vorbi şi acolo.

Vasile Bologan: Şi cum este acolo?

Silvia: Acolo e foarte cald. Dar chiar şi de acolo poate să facă rău.

Vasile Bologan: Câți mai sunt la fel de puternici sau mai puternici în România?

Silvia: Nu sunt mulți. Mai sunt din aceştia care zic că dezleagă. Ăştia, şi ceasul din perete ți-l dau jos.

Vasile Bologan: Şi dacă s-ar aduna toți, ce ar putea să-mi facă?

Silvia: Ar putea să facă multe. Nu există om căruia să nu i se poată face nimic. Încep cu stare generală proastă, insomnii, apatie, probleme de sănătate. Aşa cum i-am făcut şi fetei ăsteia. Uneori îi vine să se omoare.

Vasile Bologan: Eu nu am avut niciodată senzația asta.

Silvia: Fata asta este aşa deznădăjduită...

Vasile Bologan: Ia spune-mi, cum îi trimiți tu şi cum intră ei în om.

Silvia: Ei pot să se lipească de oricine. D'apoi eu merg, dar nu de una singură, de capul meu. Mergem mai multe, lucrăm împreună.

Vasile Bologan: Câte femei lucrați împreună?

Silvia: Cel puțin trei.

Vasile Bologan: Şi dacă vă vede cineva noaptea în cimitir?

Silvia: N-are nimic. Nu ne vede, că cimitirul e departe de sat. Alegem un mormânt mai puțin îngrijit şi să nu fie rudă sau vecin cu persoana căreia îi facem farmece, să nu descopere şi să se dezlege.

Vasile Bologan: Are vreo importanță cine este îngropat acolo?

Silvia: Să fie țărână şi să cunosc persoana care a fost îngropată. Se lucrează mai uşor. Eu în satul meu îi cunosc pe toți cei care au fost duşi la groapă. După ce am făcut lucrătura, o duc şi o pun la mormântul unei rude a persoanei căreia i-am făcut farmece, şi când vine mă-sa, soțul, soția sau rudele sunt ca în palmă şi li se face rău, fiindcă ei preiau cele făcute de mine şi începe lucrătura.

Vasile Bologan: Când vă duceți la morminte, vorbiți cu morții?

Silvia: Cu cei care sunt de-ai noştri şi ştiu ce facem, că unii nu acceptă.

Vasile Bologan: Şi cum vă ajută morţii?

Silvia: Noi punem acolo, dar este un secret.

Vasile Bologan: Şi care-i secretul?

Silvia: Păi, când te duci să lucrezi pe cineva la mormânt nu te duci la o rudă sau la o cunoştinţă de-a aceluia, fiindcă îi apare în vis şi îi spune; te duci la un mormânt străin ca să nu poată fi găsit şi dezlegat. Înţelegi? Eu mă am bine şi cu popa din sat, şi dacă el mă vede prin cimitir nu se miră, fiindcă mă prefac.

Vasile Bologan: Lucrează şi ăsta cu voi?

Silvia: Nu. Ăsta nu e în stare să ducă o slujbă, darămite să mai facă ce fac eu. El nu ştie să facă nici dezlegări. Ştie să zică două vorbe şi atât.

Vasile Bologan: Preoţii care sunt de-ai voştri fac farmece şi blesteme şi în biserică?

Silvia: Da. Este unul lângă Cluj. Ăla hipnotizează lumea şi îi face pe unii să urle. Şi diavolul iese din unul şi intră în altul. Dănuţ Gheorghe îi zice.

Vasile Bologan: Şi când îi va scoate Dumnezeu pe aceştia din biserici?

Silvia: O să-i termine. Au să cadă bisericile pur si simplu.

Vasile Bologan: Când? În ce an?

Silvia: Până în 2020.

Vasile Bologan: Dar până în anul 2012 ce se întâmplă?

Silvia: Moare foarte multă lume.

Vasile Bologan: De ce?

Silvia: De rele. Cât de mult rău au făcut şi cât de răi au fost.

Vasile Bologan: Şi cum mor?

Silvia: Unii mor omorâţi, alţii se omoară, unii se îmbolnăvesc şi mor. Dar lumea aceasta nu dispare, rămân oameni. Nu este sfârşitul lumii, nu.

Vasile Bologan: Nu este sfârşitul lumii. Dar al cui sfârşit este?

Silvia: Este sfârşitul răutăţilor, al răului.

Vasile Bologan: De ce atunci pe majoritatea posturilor de TV se vorbeşte de sfârşitul lumii?

Silvia: Pentru că sunt nişte proşti. Cei ce vorbesc au interesele lor, să atragă cât mai mulţi spectatori, dar prezintă materiale şocante şi atât, şi lumea se uită la ei. Sunt nişte aberaţii.

Vasile Bologan: Să revenim la ceea ce faceţi la morminte. Acolo staţi de vorbă cu necuratul, la cimitir?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Şi grupul vostru din câte femei este format?

Silvia: Depinde câte ne putem strânge – trei, şapte.

Vasile Bologan: Cu cât sunteţi mai multe cu atât sunteţi mai puternice?

Silvia: Daaa.

Vasile Bologan: Ce mai ai să-mi spui?

Silvia: Când te-au lucrat pe tine au fost patru femei la mormântul unui bărbat. Ţi-au făcut rău, dar nu au reuşit prea multe. La mine dacă o să-mi iasă rău este pentru că eu am făcut rău. Am fost o proastă, nu mă va primi pământul, au să fie fulgere mari când am să mor eu.

Vasile Bologan: Când mori tu, cui îi laşi toată „averea"?

Silvia: Păi eu nu mai am nimic. Am înfiat o nepoată şi am să-i las ei.

Vasile Bologan: Ai învăţat-o şi pe ea cum să lucreze cu necuratul?

Silvia: Da. Ea este acum în Italia. L-am pus pe prostul ăsta de bărbatu-meu să-i ducă pachete, iar între timp eu am umblat cu alţii.

Vasile Bologan: Şi ce lucrează ea acolo?

Silvia: Prostituată, dar bărbatul ştie că ea lucrează. Are bărbat frumos asta acolo. S-a dus la ea prostul.

Vasile Bologan: Clar. Cât a mai rămas din tine aici?

Silvia: 70%.

Vasile Bologan: Şi dacă te scot definitiv de aici mai poţi reveni înapoi?

Silvia: Nu mai pot, fiindcă asta se roagă mult.

Vasile Bologan: Dar la băiatul din care am scos astăzi „tertelicii"?

Silvia: Acum s-a limpezit la minte, iar dacă se întâlneşte acum cu fata în care m-ai prins şi dacă va rămâne cu ea, va fi bine. Dacă rămâne cu tipa cu care este acum, asta îi va face din nou rău. Se va duce şi va plăti la vrăjitoare şi-l va ţine legat de ea. Ea nu este cine ştie ce, iar el este deştept. A făcut studii în Germania şi e un băiat foarte bun. Dacă se uneşte cu asta, vor fi foarte puternici şi o vor duce bine. Ea ştie să-l aprecieze şi el la fel, dar dacă rămâne cu cealaltă, a cam ratat viaţa. Aia este de-a noastră şi nu-l va lăsa să gândească limpede ca s-o părăsească. Se va duce din vrăjitoare în vrăjitoare.

Vasile Bologan: Spune-mi cum transmiteţi de la una la alta lucrul cu necuratul.

Silvia: Păi, mă gândesc la el mereu. Ne unim toate şi-l chemăm mai multe odată, ne ducem noaptea la un mormânt şi dacă suntem mai multe îl chemăm şi el vine şi ne ascultă. Îl rugăm atunci de toate, ardem, facem, lucrăm mult atunci.

Vasile Bologan: Ce ardeţi?

Silvia: Ceară. Topim, amestecăm ceară.

Vasile Bologan: Şi ce faceţi cu ceara?

Silvia: Păi, o topim, o amestecăm, o aruncăm sau ungem cu ea. Multe se pot face. Dacă reuşim să ajungem pe la case, pe la uşile ăstora la care le facem farmece, pe la poartă, pe la garduri, pe unde putem.

Vasile Bologan: Dintre voi există vreuna care face sex cu el, cu necuratul?

Silvia: Da. Câteodată îl simt pe mine. Câteodată am şi eu nevoie de bărbat. Sunt urâtă şi până nu le fac nu mă vor, şi atunci îi lucrez.

Vasile Bologan: Şi cum e? Mai bine decât cu un bărbat?

Silvia: Daaa. Păi, e de al meu.

Vasile Bologan: Mai cunosc pe una Elena, care la rândul ei a făcut foarte mult rău.

Silvia: De unde este? Tot de la noi din ţară?

Vasile Bologan: Da.

Silvia: Şi trăieşte la oraş?

Vasile Bologan: Da.

Silvia: E bolnavă. Ne-am întâlnit într-o noapte. Ea va trăi mai mult ca mine. O ajutăm noi. Eu am să mor înaintea ei. Dacă mai reuşeşte să se mai dezlege cineva, eu sunt moartă. Nu mai scap. Eu am să mor. Când va fi nunta ăsteia, eu am şi murit. Înseamnă că nu mai am nicio putere. Asta gândeşte să se ducă la popă să se cunune, şi atunci nu mai am nicio putere, nimic, fiindcă îi uneşte Dumnezeu.

Vasile Bologan: Şi acolo unde îi uneşte Dumnezeu voi nu mai puteţi să faceţi nimic?

Silvia: Nu. Îi mai putem face să se certe, să nu trăiască bine, să nu aibă copii, dar de despărţit nu-i mai putem despărţi.

Vasile Bologan: Cum faceţi voi ca oamenilor să nu le meargă bine, cum le luaţi sporul din casă, banii, animalele şi păsările?

Silvia: Cu mătrăgună. Cu plante, cu descântece, cu ceară.

Vasile Bologan: Şi luaţi sporul la toate?

Silvia: Daaa.

Vasile Bologan: Cât a mai rămas din tine?

Silvia: Mai sunt, dacă pot vorbi.

Vasile Bologan: Ce trebuie să facă fata asta ca să slăbească?

Silvia: Păi dacă ies eu din ea, mai slăbeşte.

Vasile Bologan: În afară de tine, mai este cineva în ea?

Silvia: Mai sunt încă doi, dar sunt mai mici ca mine.

Vasile Bologan: Sunt tot femei din grupul tău?

Silvia: Pe una eu am adus-o, iar una este străină.

Vasile Bologan: Trăieşte sau este moartă?

Silvia: Trăiesc amândouă, dar una a fost bolnavă?

Vasile Bologan: De ce au venit în ea, ca să se hrănească?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Şi cum puteţi voi să intraţi în alt corp?

Silvia: De obicei eu trimit pe cineva, iar când mă duc eu, ca în acest caz, mă micşorez ca să pot intra.

Vasile Bologan: Şi ce faci după ce ai intrat în ea?

Silvia: Fac rău.

Vasile Bologan: Rău e puţin spus. Ce faci, concret?

Silvia: Intru în ea şi o mobilizez şi o dirijez ce să facă; la fel când trimit şi pe altcineva, tot eu sunt cea care comandă din afară.

Vasile Bologan: Descrie tot procesul.

Silvia: De pildă, eu am intrat în stomac şi îi zic: „Noaptea asta i te urci la cap şi n-o laşi să doarmă, şi o să-i meargă rău în tot, o să se îmbolnăvească. Eu dacă intru în ea dirijez totul şi ştiu tot ce face, nimic nu-mi scapă. Şi va reacţiona în relaţia cu alte persoane aşa cum zic eu. Când merge în biserică, o scot afară, că o fac să-i vină rău.

Vasile Bologan: Şi ce se întâmplă când se întâlneşte cu băiatul care-i place?

Silvia: Păi ea e leşinată după el, dar când se întâlnesc nu-şi pot vorbi fiindcă mai este şi la el ceva care nu-l lasă să se apropie de ea. Că are şi el făcături şi sunt de-ai noştri în el.

Vasile Bologan: Tu poţi comunica cu celălalt, din băiat?

Silvia: Da, ne vorbim.

Vasile Bologan: Şi ce îi spui?

Silvia: Să aibă grijă să nu ne întâlnim, să nu o vadă şi să nu-i atragă nicio atenţie, cât de mică. Aşa, ca să o fac să sufere. Fiindcă ei trebuia să se întâlnească în decembrie, trebuia să se

întâlnească acum, şi eu, dacă mă dai afară de aici, pot să lucrez prin fata cu care stă el. Cum să vă explic? Mama fetei acesteia cu care este băiatul acum, hai să-i zicem Mira, nu se pricepe la de-astea. E mai limitată. Cu mare greutate a făcut o facultate şi, dacă nu era el, nici pe aia nu o termina. Mama ei s-a dus la vrăjitoare şi se tot duce, ca ei să stea împreună. Cei cărora nu le este dat de la Dumnezeu să stea împreună nu se înţeleg, se ceartă. Şi din Mihai nu va ieşi tot cât timp stă lângă Mira. Abia după ce se separă poate face treabă bună.

Vasile Bologan: Ce se întâmplă cu voi când vă topesc?

Silvia: Eu ies pe gură, dar în aer nu mă mai văd fiindcă ies bucăţi-bucăţi. Şi deja m-ai topit peste 35%.

Vasile Bologan: Clar. Câţi mai sunteţi în interior?

Silvia: Păi eu şi încă două. Una a fost luată de fraiera asta de la biserică, atunci când s-a dus la cel de hipnotizează lumea. Da' ea nu ştie.

Vasile Bologan: Spiritele celor decedaţi pot să-i ajute pe oamenii de pe Pământ?

Silvia: Dacă sunt spirite luminoase pot, fiindcă acolo în Rai vorbesc cu îngerii, cu Dumnezeu, iar cei de jos nu pot. Eu n-am să pot, fiindcă sufletul meu este în iad. Eu sunt cu trupul aici pe Pământ, dar cu sufletul sunt în iad. Acolo am să ajung.

Vasile Bologan: Cât a mai rămas din tine?

Silvia: Sunt la jumătate.

Vasile Bologan: Câţi mai sunt în afară de tine?

Silvia: Unul; de una nu mai ştiu. E tot de-al meu. De mult timp suntem împreună. Eu fac rău pe de o parte, el pe de altă parte. Lucrăm împreună.

Vasile Bologan: Ce se mai întâmplă acum cu tine?

Silvia: Sunt în stomac, mă dizolv, mă descompun.

Vasile Bologan: Tragi afară tot răul din ea, şi cel pe care l-ai adus tu, şi al celorlalţi.

Silvia: Atunci aşa am să fac.

Vasile Bologan: Tot răul pe care l-au făcut ai tăi, tot, absolut tot, îl scoți afară. Tincuța, tu cum te simți?

Tincuța: Scot sunete ciudate.

Vasile Bologan: Lasă sunetele deoparte, că eu le aud. În rest?

Tincuța: Bine. A apărut lumină în fața ochilor.

Vasile Bologan: Încet-încet, te eliberezi. Ții minte tot ce a vorbit Silvia?

Tincuța: Da.

Vasile Bologan: Tu, Silvia, ce mai ai de spus?

Silvia: Păi, dacă ea se căsătorește cu băiatul de care am vorbit, că el nu are altă soartă decât pe ea, atunci ăsta va ajunge om mare. El este un om studios și o va împinge și pe ea. Eu nu mai pot să o atac, așa că va fi bine. Tot el a ajutat-o și pe proasta cu care stă acum. Aia nici nu știe ce-o așteaptă. Ei îi va merge rău. Nu se mai căsătorește. Va rămâne fată bătrână. Pe mine m-a obsedat o viață că nu am avut carte. Sunt o incultă și lumea m-a considerat o proastă.

Vasile Bologan: Și din cauza asta te-ai răzbunat și te răzbuni pe oamenii din sat?

Silvia: Da. Fiindcă m-au vorbit de rău.

Vasile Bologan: Poate nici nu te-au vorbit, ci mai mult a fost în imaginația ta.

Silvia: Oricum, e adevărat că sunt o proastă. Eu în afară de farmece nu știu să fac nimic, nimic, nimic.

După aproximativ o oră, Silvia a dispărut din corpul Tincuței. În zilele următoare am mai făcut două ședințe prin care au fost eliminate alte două vrăjitoare din același grup. Aceste ședințe, ca multe altele, au fost efectuate prin intermediul Internetului, eu fiind în California și Tincuța în România. Pentru un om neavizat, lucrul ăsta pare de domeniul fantasticului, al unei fantezii bolnăvicioase. Dacă ar fi după mine, mai bine ar fi să fie așa, dar spre marele meu regret, tot ceea ce am înregistrat și pe casetă audio este adevărat. Toate entitățile malefice au

fost eliminate şi Tincuţa s-a liniştit. Au dispărut coşmarurile şi s-au îmbunătăţit considerabil sănătatea şi puterea de concentrare. A continuat să-şi susţină cu succes examenele de la cele două facultăţi. În vara anului 2010 şi-a luat licenţa şi nu-mi rămâne decât să-i urez mult succes pe plan profesional şi sentimental.

Sigur, pe parcursul anilor am întâlnit mai multe cazuri când entităţile energetice ale unor persoane se întrepătrund cu ale altora. Cele mai frecvente dintre ele sunt între părinţi şi copii, soţ si soţie, amanţi. Unele vin din iubire şi susţinere reciprocă, permiţând o comunicare permanentă, protectoare, altele vin din răutate şi răzbunare. De latura pozitivă a acestor legături, mai ales dintre mamă şi copii, s-a scris foarte mult şi pe bună dreptate, iar cea negativă, dureroasă, a rămas oricum în umbră. Adesea ne spunem că viaţa şi-aşa e dură, nu merită să ne focalizăm atenţia asupra răutăţilor şi le trecem cu vederea, dar răul nu dispare doar dacă noi nu-i dăm importanţă. El trebuie dezrădăcinat din corpul, mintea şi emoţiile noastre. Abia atunci vom scăpa de el. Infecţia trebuie tratată şi microbul distrus.

Ţin să aduc mulţumiri deosebite domnului Constantin Alexandru, datorită căruia am revenit mai accentuat la tratamentul alternativ, care m-a iniţiat în domeniul inforenergetic şi a contribuit la redactarea primului capitol, şi lui Florian Dinu, la insistenţa căruia am editat această carte.

Arhim. Ilie Cleopa, *Valoarea sufletului*, Ed. Bunavestire, Bacău, anul 2001.

Albert Ignatenko şi Veniamin Galovaneţ, *Bioenergie ABC Psihosugestie*, Editura Biodava, Bucureşti.

Robert Pellegrino-Estrich *Omul miracol – povestea vieţii lui Joao de Deus*, Editura Satza Sai, Bucureşti, 2006.

Doina-Elena şi Aliodor Manolea, *Aura energetică*, Ed. Aldomar Extrasenzorial, Bucureşti, anul 2002.

Jeni Kostadinova, *Vanga*, Editura Rovimed Publishers, Bucureşti, 2003.

T. Lobsang Rampa, *Al treilea ochi*, Editura Lenizdat, Leningrad, 1991.

Vladimir Levi, *Arta de a fi tu însuţi*, Editura Znanie, Moscova, 1991.

Tudor Staicu, Ovidiu Harbădă, *Naşterea şi moartea*, Ed. Hermes.

David J. Schwartz, *Puterea magică a gândului*, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2000.

Barbara Ann Brennan, *Hands of Light. A Guide to Healing Through the Human Energy Field*, Ed. Bantamm Book, New York, 1988.

Djuna Davitaşvili, *Masajul fără contact, metodă profilactică*, Editura Goskomizdat, „Educaţia fizică şi sportul".

Richard Geber, M.D., *Vibrational Medicine*, Bear & Company Rochester, Vermont.

S.N. Lazarev, *Karma sau armonia dintre fizic, psihic şi destin*, Ed. Moldova, Iaşi 1994.

Dr. Janine Fontaine, *Medic de trei corpuri*, Ed. Lotus, Bucureşti, 1993.

B.E. Rojnov, *Îndrumar în psihoterapie,* Ed. Medicina, Republica Uzbekistan, 1979.
Nikolai Rerih, *Despre eternitate...*, Ed. Politizdat, Moscova, 1991.
Nikolai Vasilțov, *Tratamentul cu bioenergie*, Ed. HPO „MODEK", Voronej, 1994.

DOCUMENTAR

SETUL DE APARATE DE PROTECȚIE PSIHOTRONICĂ

TIP - *NEVOTON - N*

ÎMPOTRIVA AGRESIUNILOR INFORENERGETICE ŞI ENERGOINFORMAȚIONALE

I. APARAT OPTIMIZATOR METEO

Este destinat adaptării şi reglării optime a bioritmului uman la schimbările meteorologice şi de climă, inclusiv altitudine pozitivă sau negativă (la mare).

Face o corelație de eficiență între randamentul psihic şi fizic al organismului uman, nivelul de stres şi schimbările de temperatură, presiune, umiditate şi altitudine, bruşte, temporare sau de durată, pentru care organismul nu este pe moment pregătit, nu se poate adapta sau nu a avut timp de adaptare.

Este deosebit de eficient pentru eliminarea „răului de loc" (când plecăm de acasă sau din România în altă localitate sau țară, ne adaptăm mai greu sau deloc la noul mediu geografic, reacția la latitudine, relief, climă, mediu etc.)

Activ în stări reumatice şi sensibilitate la frig. Asigură absorbţia aerosolilor naturali de către organism fără şocuri sau sincope respiratorii.

II. APARAT OPTIMIZATOR CARDIAC-CEREBRAL

Realizează funcţionarea aparatului cardiac şi cerebral efectuând reglarea optimă a bătăilor inimii, pulsului, vitezei sângelui şi a tensiunii arteriale în funcţie de regimul de efort şi stresul psihic şi fizic la un moment dat sau pe perioada folosirii.

Realizează contracţia sau dilatarea vaselor sanguine în funcţie de reacţia de adaptare la mediu, efortul psihic sau fizic făcut de fiecare individ la un moment dat sau pe perioade mai lungi de timp.

Elimină factorii de presiune sanguină ce duc la apariţia acufenelor (pocnetelor şi vocilor false în urechi) şi a fosfenelor (stelelor verzi, galbene, petelor colorate, a imaginilor false din câmpul vizual) care apar din cauza variaţiilor bruşte ale tensiunii arteriale sau vertijului.

Atât în cazul hipertensiunii, cât şi al hipotensiunii arteriale sau tensiunii oscilante, reglează tensiunea arterială la un nivel optim pentru fiecare organism şi elimină în totalitate sau în mare parte folosirea medicamentelor de sinteză (tratamentul alopat).

III. APARAT DE PROTECŢIE BIOENERGETIC

Protejează împotriva efectelor variaţiilor câmpului electromagnetic, bioenergetic uman (inclusiv a aurei) ce pot apărea ca urmare a scăderii vitalităţii organismului pe moment sau pe perioade mai lungi.

Protejează împotriva apariţiei atacurilor de panică, a stărilor de stres, a fobiilor şi atacurilor psihopatogene şi geopatogene.

Creşte imunitatea organismului şi rezistenţa la boli.

Sporeşte vitalitatea prin regularizarea schimbului energetic al organismului uman cu mediul.

Realizează echilibrul energetic la nivelul organismului prin reglarea punctelor şi canalelor energetice, dar şi a chakrelor.

IV. APARAT DE PROTECŢIE ÎMPOTRIVA AGRESIUNILOR ENERGETICE

Realizează protecţia organismului uman într-o proporţie de minimum 95 % pe o rază de minimum 5 (cinci) metri împotriva următoarelor tipuri de acţiuni:

- Agresiuni geopatogene
- Agresiuni termogene (calculator, televizor, telefonie mobilă)
- Agresiuni biopatogene
- Agresiuni psihopatogene
- Agresiuni de natură electromagnetică, GSM, antene şi telefonie mobilă, staţii şi reţele electrice şi de transformare, aparatură casnică, cuptoare cu microunde, linii de metrou, troleibuz, tren electric, tramvai, câmpuri radio, radioreleu şi de televiziune.
- Agresiuni în spectrul infraroşu (încălzire cu radiatoare electrice, sobe, plite electrice.)

V. DISPOZITIV COMPLEX DE PROTECȚIE

Reuneşte într-un singur aparat toate caracteristicile dispozitivelor mai sus menționate.

VI. SCARABEUL

Dispozitiv cu vibrații şi câmp electromagnetic dirijat împotriva stărilor de stres şi oboseală.

MOD DE UTILIZARE

NU AU contraindicații.

NU AU efecte secundare la folosire.

TEMPERATURĂ DE LUCRU: Plus 50 grade - la minus 50 grade Celsius.

Este un dispozitiv **PERSONALIZAT**. După aproximativ 72 de ore de **purtare, memorează MATRICEA AUREI şi amprenta energetică** a persoanei posesoare, după care lucrează pentru optimizarea acestora în funcție de factorii externi.

Trebuie considerat ca o parte a organismului. Facem un tot unitar cu aparatul. **Gândim negativ – va da reacții de răspuns (feed-back-uri) negative. Gândim pozitiv – vor fi reacții pozitive de sprijin al organismului. ATENȚIE!!**

Nu se împrumută!!

Nu se poartă la vedere!!

Nu te lauzi cu el!!

Nu trebuie atins de alte persoane!!

Aparatele se poartă permanent sau, după dorință, la gât, în bandulieră pe plexul solar, spate sau zona de pe abdomen, torace, vizată de tratament, în jurul şoldurilor (aparatul în zona ombilicului), sau pe poate pune pe creş-

tetul capului, pe încheietura, zona, piciorul sau mâna bolnavă.

Aparatele pot fi purtate fiecare în parte sau câte avem nevoie din set. Între ele nu există condiționări şi nu se exclud, ele se completează.

INTERZISĂ FOLOSIREA APARATELOR DE CĂTRE PERSOANELE CE POSEDĂ IMPLANTURI CARDIACE, PEACE-MAKER, STIMULATOR CARDIAC SAU AU IMPLANTATE STENTURI.

Fiabilitate de folosință – minimum 5 (cinci) ani.

Se vor evita loviturile directe, apropierea de sursele de căldură excesivă şi foc direct, dar şi de umiditate directă (apă sau alte lichide).

Nu i se ataşează lănțişoare sau fire metalice ca suport, ci numai fire de materiale textile naturale sau piele animală.

Dr. Emil Străinu
emilstrufo@gmail.com

Cuprins

Cuvânt înainte 5

Partea I – *Călătorii astrale.*
Metoda lui John Magnus 7
Cercul 1 – Pregătirea pentru astral 16
Cercul 2 – Ieşirea 127
Cercul 3 – Gândiţi-vă paşii 229
Cercul 4 – Natura realităţii 306

Partea a II-a – *Bioenergie şi hipnoză*
Din misterele fiinţei umane
Autor Vasile Bologan 347

CANALUL DE TELEVIZIUNE

N 24 PLUS

VĂ RECOMANDĂ EMISIUNEA

CONSPIRAȚIA TĂCERII

cu Dr. Emil Străinu

ÎN FIECARE
LUNI, ora 19.00 – 21.00
ŞI MARȚI în reluare, ora 07.30 – 09.30
CIVILIZAȚII EXTRATERESTRE,
OZN, PSIHOTRONICĂ, OCULTISM,
ENIGMELE TERREI, PARANORMAL,
ASTRONOMIE ŞI ASTROLOGIE,
TEORIA CONSPIRAȚIEI,
NEW AGE, SPIRITUALITATE, S.F.,
ORGONICĂ ŞI RADIONICĂ,
EZOTERISM,
ORGANIZAȚII ŞI SERVICII SECRETE,
CIVILIZAȚII DISPĂRUTE...
E–mail: emilstrufo@gmail.com

Colecția STRANGER SECRET FILES 1

EMIL STRĂINU

OZN
ANCHETATORII au VIAȚĂ SCURTĂ

Editura TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 2

EMIL STRĂINU

STATUETA BLESTEMATĂ

Teorii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

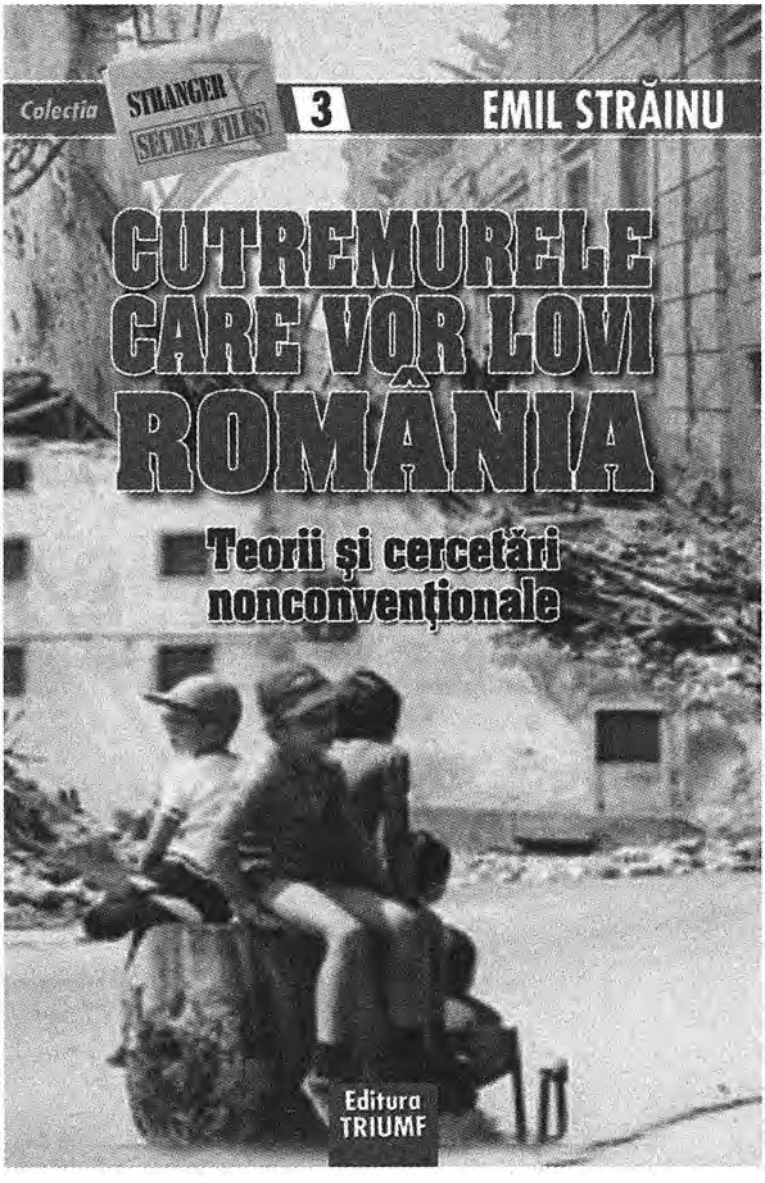
Colecția
STRANGER SECRET FILES
3
EMIL STRĂINU
CUTREMURELE CARE VOR LOVI ROMÂNIA
Teorii și cercetări nonconvenționale
Editura TRIUMF

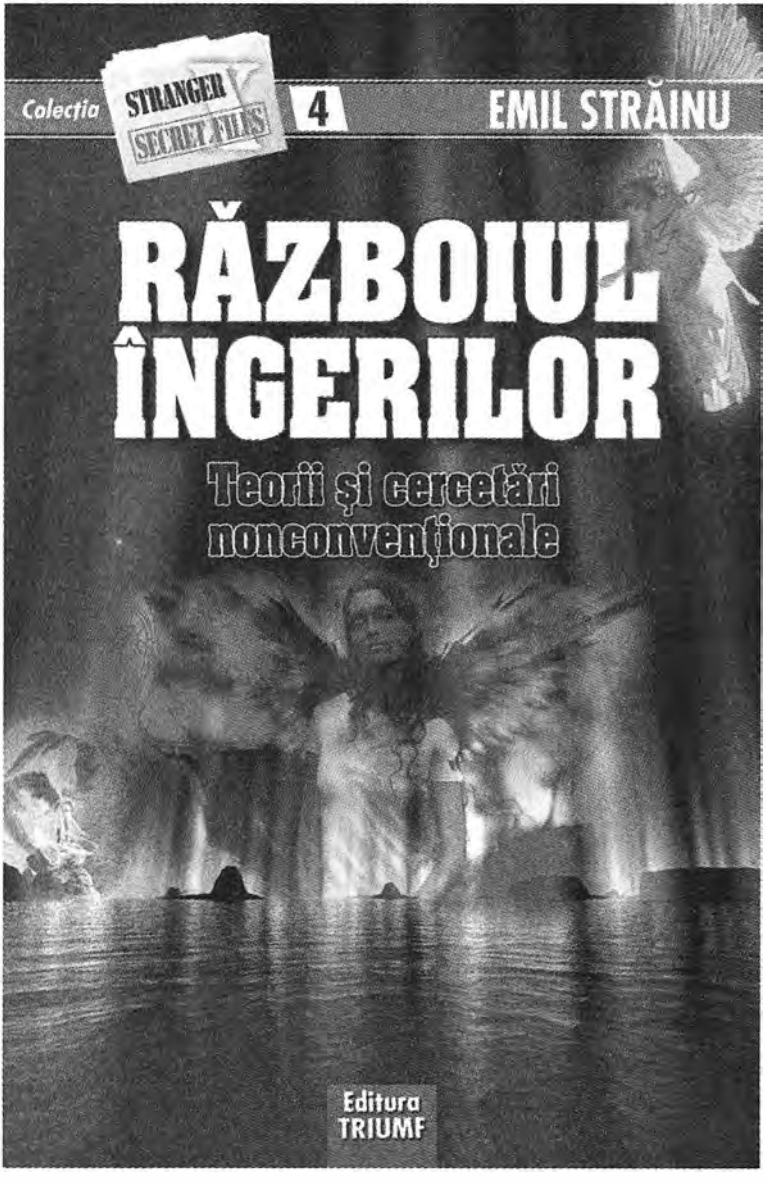
Colecția
STRANGER
SECRET FILES
4
EMIL STRĂINU
RĂZBOIUL ÎNGERILOR
Teorii și cercetări
neconvenționale
Editura
TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 5

EMIL STRĂINU

MAGICIANUL APEI

Teorii și cercetări nonconvenționale

Ediția a 2-a

Editura TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 6

EMIL STRĂINU

EXERCIȚII DE MAGIE

Studii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 7

EMIL STRĂINU

EXTRATERESTRII PRINTRE NOI

Studii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 8

EMIL STRĂINU

PARAPSIHOLOGIA ȘI SERVICIILE SECRETE

Studii și cercetări nonconvenționale

Ediția a 3-a

Colecția STRANGER SECRET FILES 9

EMIL STRĂINU

CURS DE MAGIE WOODOO & ZOMBIE

Studii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 10

EMIL STRĂINU

(DE)CONSPIRAȚIA TĂCERII

SINGUR PRINTRE EXTRATERESTRI

Studii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

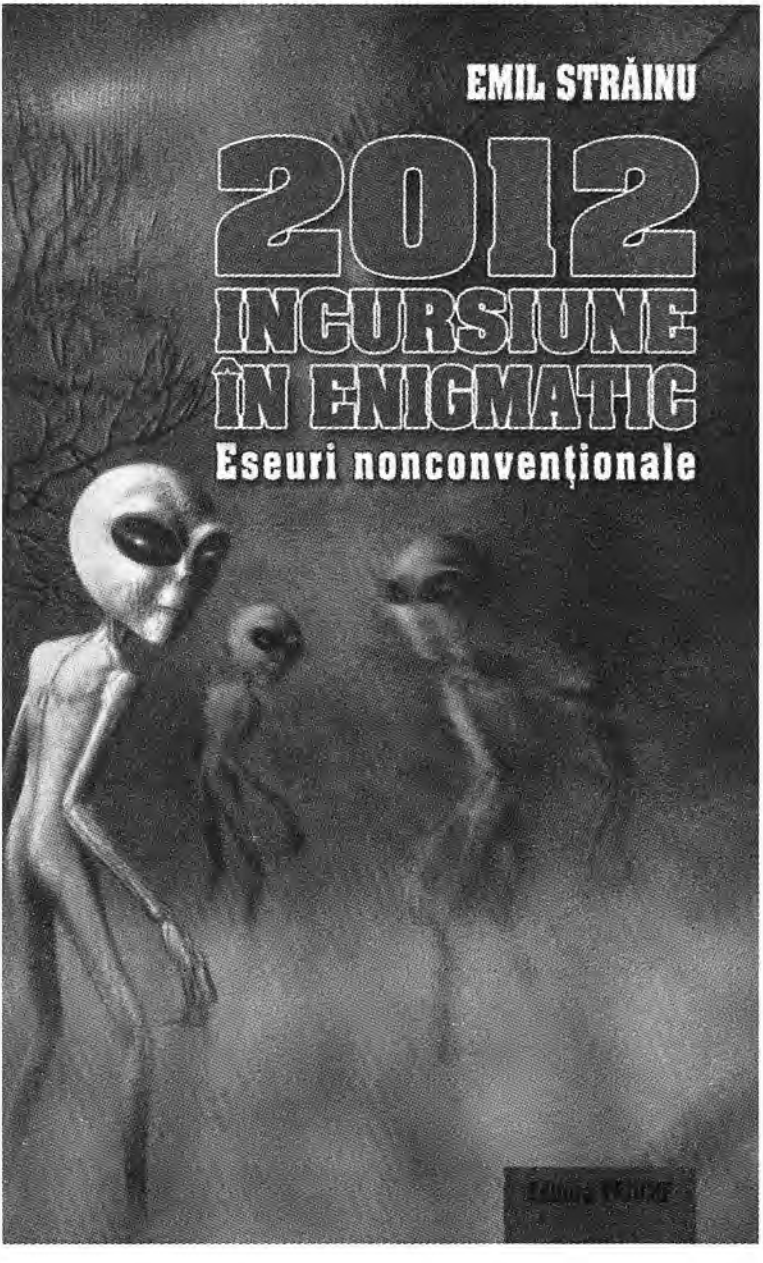
EMIL STRĂINU
2012
INCURSIUNE
ÎN ENIGMATIC
Eseuri nonconvenționale

EMIL STRĂINU
EMIL STAN

RĂZBOIUL INFORMATIC
INFOWAR

RĂZBOIUL EPOCII INFORMAȚIONALE

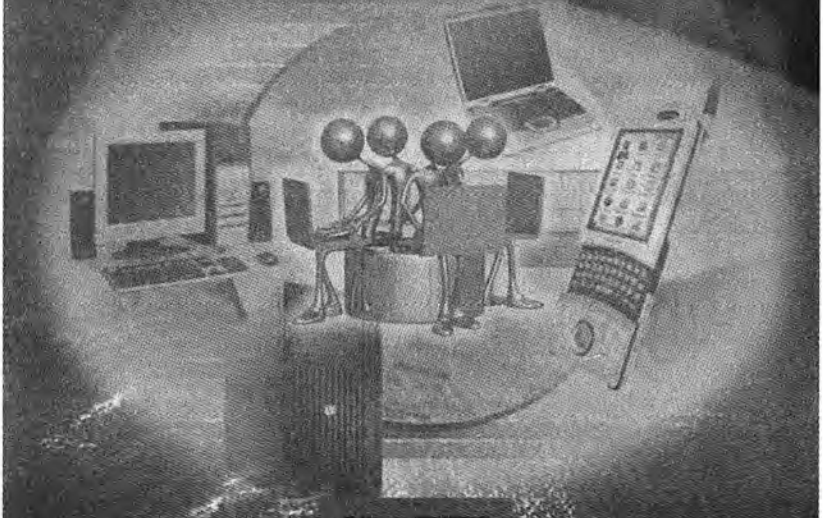

Editura TRIUMF

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, București, ROMÂNIA

fedprint
tipografie

Tel.: 411.00.55; 411.47.76 office@fedprint.ro

MANUAL PENTRU CĂLĂTORII ASTRALE, BIOENERGIE ȘI HIPNOZĂ

EMIL STRĂINU

Dr. Emil Străinu

Prof. Vasile Bologan

- *Cum fiecare dintre noi poate face călătorii astrale;*
- *Beneficiile și dezavantajele tratamentului bioenergetic;*
- *Cum ne putem folosi de hipnoză;*
- *Cum ne putem autohipnotiza și cum o putem folosi benefic;*
- *Cum ne pot ajuta pe fiecare dintre noi propriile capacități extrasenzoriale cu care fiecare dintre noi ne naștem.*

50

ISBN 978-973-7634-35-1